ตอนที่ 601 สายตาแห่งเทพ

หลังจากเห็นหานเซิ่นเดินเข้าไปในห้องทดสอบ แอนนี่ก็เฝ้าจับตามองเขาตลอด ตอนนี้แอนนี่มาอยู่ห้องสังเกตการณ์ เพื่อดูว่าหานซิ่นมีความสามารถถึงระดับไหนแล้ว แอนนี่คือคนที่มีสิทธิพิเศษ เธอสามารถใช้ห้องฝึกซ้อมหรือห้องสังเกตการณ์ได้ตามใจชอบ

การทดสอบที่หานเซิ่นเลือกทดสอบนั้นเป็นการทดสอบด้านความแม่นยำและความคล่องแคล่ว ซึ่งหานเซิ่นยังเคยไม่ทดสอบแบบนี้มาก่อน ดังนั้นแอนนี่จึงยังไม่รู้ว่าหานเซิ่นอยู่ในระดับไหน

แต่เมื่อเห็นระดับความยากที่หานเซิ่นเลือก มันก็ช่วยไม่ได้ที่แอนนี่จะรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

หานเซิ่นเลือกระดับความยากแค่ 100 ซึ่งหมายความว่าคนที่มีระดับมากกว่า 100 ถึงจะผ่านมันได้ แอนนี่รู้ดีว่าระดับความแข็งแกร่งของหานเซิ่นเกิน 100 ไปตั้งนานแล้ว

แม้จะผิดหวังแต่ไหนๆก็มาดูแล้วแอนนี่จึงยังไม่ออกไหน เธอเลือกที่จะดูฟอร์มของเขาก่อน

ที่หานเซิ่นไม่ได้เลือกระดับที่ยากกว่านี้ก็เพราะเขารู้ดีว่าแอนนี่สามารถเฝ้าดูเขาได้ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เปิดเผยความแข็งแกร่งที่แท้จริง

เป้าหมายของหานเซิ่นก็คือการทดสอบขอบเขตของความสามารถใหม่ หลังจากที่ปลดล็อคยีนได้ ดังนั้นเขาไม่จำเป็นต้องเลือกระดับที่ยากเลย

หานเซิ่นทำลายหุ่นยนต์ทดสอบอย่างรวดเร็ว ในชั่วพริบตาหุ่นยนตร์ก็รวมตัวกันขึ้นมาใหม่อีกครั้ง แต่ตอนนี้มันเพิ่มเป็น 2 ตัว

หลังจากที่หานเซิ่นทำลายหุ่นยนต์ทั้ง 2 ตัวไปอีกครั้ง พวกมันก็เพิ่มจำนวนขึ้นอีกเป็น 2 เท่า เมื่อหุ่นยนตร์ทั้ง 4 ปรากฏตัวขึ้นมา หานเซิ่นก็ทำลายพวกมันทันที จากนั้นมันก็เกิดขึ้นมาใหม่อีก 8 ตัว และหานเซิ่นก็ทำลายมันในพริบตา เขาทำแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ

หลังจากดูไปสักพัก สีหน้าของแอนนี่ก็เริ่มเปลี่ยนไป แม้ระดับที่หานเซิ่นเลือกจะไม่ได้สูง แต่ฟอร์มของเขาไม่ธรรมดาเลย ในตอนแรกเธอก็ไม่ได้สังเกตเห็นมัน หลังจากดูไปสักพัก หน้าของเธอก็ต้องบิดเบี้ยว

หุ่นยนตร์พวกนั้นถูกตั้งโปรแกรมมาให้ยากที่จะถูกทำลายได้ นั่นหมายความว่ายิ่งหานเซิ่นทำลายมันมากเท่าไหร่ จำนวนของมันก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งหานเซิ่นจะต้องใช้การโจมตีที่มากขึ้น

หุ่นยนตร์พวกนี้คือหุ่นยนตร์ต่อสู้ มันมีความเที่ยงตรงสูงมาก ยากที่จะผิดพลาด แม้การโจมตีของพวกมันจะไม่ได้ส่งผลที่รุนแรงกับหานเซิ่น แต่วิธีการที่หานเซิ่นใช้ในการทำลายพวกมัน ทำให้แอนนี่ประหลาดใจ

ในขณะที่หานเซิ่นกำลังหลบหลีกการโจมตีที่เข้ามา เขาไม่แม้แต่จะต้องหันกลับไปมองหุ่นยนตร์ที่อยู่ข้างหลัง เขาสามารถทำลายพวกมันได้อย่างแม่นยำ ราวกับมีตาหลัง ถึงหุ่นยนตร์จะโจมตีเขาจากรอบทิศทาง แต่เขาก็ไม่จำเป็นต้องหันไปมองเลย เขาสามารถหลบพวกมันได้อย่างสมบูรณ์แบบ

แอนนี่ไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น ตอนนี้หานเซิ่นเหมือนกันมีตาหลัง

แม้ความแข็งแกร่งและความเร็วคือสิ่งที่สามารถพัฒนาได้จากการฝึกซ้อม แต่นี่มันน่าเหลือเชื่อมากสำหรับแอนนี่ เธอไม่รู้ว่าหานเซิ่นไปฝึกมายังไง ความเร็วและความแข็งแกร่งของเขาถึงได้เพิ่มมาขนาดนี้

จากที่เธอดู เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าหานเซิ่นจะรวดเร็วและแม่นยำได้ขนาดนี้

หานเซิ่นยังไม่พลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว เขาสมบูรณ์แบบเหมือนกับว่าเขารู้ทุกการเคลื่อนไหวของหุ่นยนตร์ เขารู้ว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ซึ่งแม้แต่ตัวแอนนี่เองก็ทำแบบหานเซิ่นไม่ได้

ยิ่งเวลาผ่านไป หานเซิ่นก็ทำผลงานได้ดีขึ้นเรื่อยๆ ราวกับว่าเขามีสายตาแห่งเทพ เขาสามารถมองเห็นอนาคต เขารู้หมดว่าหุ่นยนตร์จะโจมตีหรือเคลื่อนไหวยังไง

เมื่อใช้โหมดปลดล็อคยีนร่วมกับศาสตร์ตงเสวียน คำบรรยายที่ดีที่สุดของมันก็คือ 'โหมดพระเจ้า' ตอนนี้หานเซิ่นสามารถโจมตีหุ่น

ยนตร์ด้วยความเร็วแสง เขาไม่ต้องคิดไม่ต้องมอง เขาสามารถทำลายมันทันทีที่มันปรากฏตัวขึ้นมา

แม้จำนวนหุ่นยนตร์ที่มากที่สุดระบบจำกัดไว้จะมีแค่ 32 ตัว แต่กระนั้นจำนวนนี้ก็ถือว่ามากแล้ว แต่ก็ไม่มีตัวไหนเลยที่สามารถแตะต้องร่างกายของหานเซิ่นได้ เขาทำลายพวกมันได้ด้วยการโจมตีครั้งเดียว หมัดของเขาสามารถฉีกร่างของมันได้อย่างง่ายดาย

แอนนี่ขมวดคิ้ว เธอคิดว่าหานเซิ่นดูเปลี่ยนไปจากเดิม แต่เธอก็ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน แต่ตอนนี้เขาเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

แอนนี่ต้องการจะรายงานจียัวเจินซะเดี๋ยวนี่เลย แต่เธอก็ไม่รู้ว่าจะบรรยายสิ่งที่เธอเห็นยังไงให้เจ้านายของเธอเข้าใจดี

หลังจากที่จบการทดสอบ หานเซิ่นก็ออกจากห้องทดสอบอย่างรวดเร็ว แต่ทว่าแอนนี่ยังคงอยู่ในห้องสังเกตการณ์ เธอนั่งดูวิดีโอของหานเซิ่นซ้ำไปซ้ำมา

หานเซิ่นประทับใจกับความสามารถใหม่มาก ถึงเขาจะไม่ได้รับความสามารถที่เกี่ยวกับพลังธาตุ แต่ตอนนี้เขาก็ได้รับความสามารถอย่างอื่นมาแทน ซึ่งเขาคิดว่ามันเป็นอะไรที่สุดยอดมาก

ที่สำคัญนี่ยังเป็นความสามารถที่พิเศษกว่าคนอื่นๆ เพราะถ้ามองเผินๆจะไม่มีใครรู้เลยว่าเขาปลดล็อคยีนได้แล้ว ซึ่งนี่เป็นข้อที่ทำให้เขาได้เปรียบกว่าคนอื่นๆ

หลังจากกลับมาที่เมืองเทพธิดา เขาก็พบว่าจูถิงมารอพบเขาอยู่แล้ว "ลูกพี่ ผมไปเจอมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ ไปช่วยผมฆ่ามันหน่อย!"

"แน่นอน" หานเซิ่นตอบตกลงทันที เขายังคงรู้สึกผิดเรื่องที่หลอกให้จูถิงกินเห็ดสีแดงเข้าไป เขาตอบตกลงโดยไม่ได้ยื่นข้อเสนออะไรเป็นการแลกเปลี่ยน

แม้การล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิจะไม่ใช่สิ่งที่เป็นเป้าหมายของหานเซิ่นตอนนี้ เพราะหลังจากที่เขาปลดล็อคยีนได้แล้ว การล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิเป็นเรื่องที่ง่ายมากสำหรับเขา เขาสามารถลงไปใต้ทะเลด้วยปราสาทคริสตัล และไปล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิเมื่อไหร่ก็ได้ตามต้องการ

หลังจากที่เห็นหานเซิ่นตอบตกลงอย่างรวดเร็ว จูถิงก็บอกหานเซิ่นว่า เขาจะไปล่ามอนสเตอร์ที่ภูเขาปีศาจ หานเซิ่นขมวดคิ้ว "นายเคยไปภูเขาปีศาจมาตั้งแต่เมื่อไหร่?"

อสูรอัสนีและลูกน้องของเขาเคยบอกเกี่ยวกับมอนสเตอร์ที่อยู่ในภูเขาปีศาจ พวกเขาบอกว่ามันมีความสามารถที่พิเศษ การไปล่าที่นั่นจะอันตรายมาก

"อย่าห่วงเลย ผมแค่ไปสำรวจแถวๆตีนเขาเท่านั้น ผมไม่กล้าเข้าไปในพื้นที่อันตรายแบบนั้นหรอก" จูถิงอธิบาย

หานเซิ่นหยักหน้า เขาไม่พูดอะไรมาก ถึงไม่รู้ว่าจะเจออะไรบ้าง แต่เขาก็มั่นใจในความสามารถใหม่มาก ไม่ว่าจะต้องเจอกับอะไร

เขาก็มั่นใจว่าสามารถหลีกเลี่ยงอันตายได้ แม้จะเจอมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็ตาม

ไม่ใช่ว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทุกตัวจะนิสัยดุร้ายป่าเถื่อน ไล่ฆ่ามนุษย์ทุกคนที่มันเห็นจนหมด บางตัวจะเลือกไปตามทางของพวกมันมากกว่า ถ้ามีโอกาสเจอมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด หานเซิ่นก็จะลองไปสังเกตการณ์มันดูหน่อย

ภูเขาลูกนี้ไม่ได้ปกคลุมด้วยหิมะเหมือนกับในเขตทุ่งน้ำแข็ง ภูเขาลูกนี้ปกคลุมด้วยป่าอันเขียวขจี

"ลูกพี่ นั่นไงมันอยู่ตรงนั้น!" เหมือนจูถิงจะไม่ได้โกหก ขณะที่พวกเขาเริ่มปีนขึ้นภูเขาปีศาจ จูถิงก็ชี้ไปที่เนินเขาแปลกๆ

เนินเขาที่จูถิงชี้ไปเป็นเขตแดนของภูเขาปีศาจที่อยู่ใกล้ทุ่งน้ำแข็ง หานเซิ่นตามจูถิงไป ไม่นานนักพวกเขาก็มาได้ครึ่งทางแล้ว ที่จุดนี้พวกเขามองเห็นมอนสเตอร์ที่ดูเหมือนกับตะกวดกำลังกินเถาวัลย์ที่อยู่แถวๆหน้าผา

หานเซิ่นสังเกตดูมอนสเตอร์ตัวนั้น ขนาดของมันถือว่าพอเหมาะจริงๆ มันมีความยาวแค่ 1 เมตร ผิวหนังของมันมีสีฟ้า

"แม้เนินเขาตรงที่มันอยู่จะไม่ได้สูงมาก แต่มันก็ยังยากที่พวกเราจะสู้กับมันตรงแถวหน้าผา" หานเซิ่นพูดหลังจากเฝ้าดูมันอยู่สักพัก

"ถ้ามันเป็นเรื่องง่าย ผมคงไม่ขอให้ลูกพี่มาช่วยหรอก คุณพอจะมีวิธีอะไรดีๆบ้างไหม?" จูถิงพูด

"ฉันจัดการเอง นายรออยู่ตรงนี้แหละ" หลังจากที่พูดจบ หานเซิ่นก็เรียกวิญญาณอสูรชุดเกราะเกล็ดโลหิตออกมา จากนั้นเขาก็วิ่งตรงไปหามอนสเตอร์ตัวนั้นทันที

ตอนที่ 602 ความสามารถที่ทรงพลัง

หานเซิ่นวิ่งแค่ไม่กี่ก้าว เขาก็สามารถไปได้ไกลหลายสิบเมตร ตอนนี้เขาเกือบจะไปถึงตัวตะกวดแล้ว

หานเซิ่นใช้โหมดปลดล็อคยีนเรียบร้อยแล้ว ด้วยความสามารถใหม่ หานเซิ่นสามารถสัมผัสได้ทันทีว่ามอนสเตอร์กำลังจะหันมาทางเขา หลังจากที่มันหันมา เขาก็รู้ได้อีกว่ามันจะใช้ลิ้นยาวๆ แหลมๆของมันแทงเขา

นี่เป็นความสามารถที่มหัศจรรย์มาก หานเซิ่นรู้สึกเหมือนกับว่าเขาสามารถคาดการณ์ได้ทุกอย่าง

หานเซิ่นกระโดดขึ้นไปบนอากาศ และใช้เหยียบเมฆาเพื่อหลบลิ้นที่มีพิษของตะกวด หลังจากนั้นดาบสีเงินก็ปรากฏในมือของเขา เขาใช้มันตัดหัวของตะกวด

ผลลัพธ์นี้มันยิ่งกว่าที่เขาคาดเอาไว้ หัวของตะกวดลอยขึ้นไปบนอากาศ ดาบของเขาฟันมันขาดได้ง่ายๆเหมือนกับฟันเนย มันทำให้หานเซิ่นต้องตั้งข้อสงสัยว่ามันเป็นมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิจริงๆหรอ?

"ตะกวดภูเขาเลือดศักดิ์สิทธิถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ"

แต่เสียงที่ได้ยินมันยืนยันคำพูดของจูถิง มอนสเตอร์ตัวนี้เป็นมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิจริงๆ

ตอนนี้แม้แต่ตัวหานเซิ่นเองก็ต้องตกใจ หลังจากที่เขาปลดล็อคยีนได้แล้ว ความแข็งแกร่งของเขาก็เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด มันไม่ใช่แค่ประสาทสัมผัสอย่างเดียวที่เพิ่มขึ้น

ตอนนี้แม้แต่มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิก็ไม่คณามือเขา เขาสามารถฆ่ามันได้อย่างไม่ยากเย็น ด้วยความสามารถอันทรงพลังนี้

จูถิงที่รออยู่ข้างล่างยืนตัวแข็งทื่อ เขาอึ้งจนพูดอะไรไม่ออก ถึงเขาจะเคยเห็นเรื่องมหัศจรรย์ของหานเซิ่นมาบ่อยครั้งแล้ว แต่ครั้งนี้เขาก็ยังช็อค เมื่อเห็นหานเซิ่นฆ่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิได้ง่ายๆแบบนั้น สำหรับเขา ตอนนี้หานเซิ่นเหมือนไม่ใช่มนุษย์แล้ว

ตุบ!

ร่างของตะกวดภูเขาถูกหานเซิ่นเตะกระเด็นลงไปข้างล่าง ใกล้ๆจุดที่จูถิงยืนอยู่ ทำให้จูถิงหายจากอาการช็อค

"บ้าเอ้ย ผมบอกให้คุณมาช่วยผมเฉยๆ ไม่ได้บอกให้คุณฆ่ามัน! คุณได้วิญญาณอสูรรึเปล่า?"

"โทษที ฉันไม่ได้ระวังเอง ฉันยังไม่ค่อยชินกับความแข็งแกร่งของตัวเองเท่าไหร่" หานเซิ่นยิ้มพร้อมกับกล่าวขอโทษ จากนั้นเขาก็พูดต่อ

"ฉันไม่ได้วิญญาณอสูร ไม่ต้องห่วงเดี๋ยวฉันจะช่วยนายหามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิตัวอื่น ครั้งหน้าฉันจะให้นายเป็นคนโจมตีปิดฉาก โอเคไหม?"

จูถิงสงบลงหลังจากที่ได้ยินคำพูดของหานเซิ่น แต่เขาก็ยังไม่เชื่อหานเซิ่นสนิทใจ เขาต้องถามย้ำเป็นครั้งที่ 2

"คุณไม่ได้วิญญาณอสูรแน่นะ?"

"ฉันหานเซิ่น ขอสาบานต่อฟ้าว่าฉันไม่ได้วิญญาณอสูรจริงๆ ฉันถ้าโกหกของให้สวรรค์ลงโทษ" หานเซิ่นสาบานเสียงดัง

"ถึงกับสาบานเลยหรอ? แล้วคุณคิดว่าผมจะเชื่องั้นหรอ? มีใครตายเพราะคำสาบานบ้างล่ะ? คุณลองเปลี่ยนคำสาบานใหม่ เอาเป็นถ้าโกหกขอให้เป็นโสดตลอดชีวิตน่าจะฟังดูเข้าท่ากว่า" จูถิงพูด

หานเซิ่นทำตามที่จูถิงขอ เขายอมสาบานใหม่ เพื่อให้จูถิงสบายใจ หลังจากนั้นพวกเขาก็ขนซากของตะกวดกลับเมืองโดยใช้สัตว์ขี่

"ผมขอถามตรงๆเลยนะ คุณทำแบบนั้นได้ยังไง? คุณเพิ่งจะเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้ประมาน 1 ปี ทำไมคุณถึงได้แข็งแกร่งขนาดนี้ คุณปลดล็อคยีนได้แล้วรึยัง?" ระหว่างทางกลับจูถิงเอ่ยถามออกมาด้วยความสงสัย

"การปลดล็อคยีนไม่ได้ยากอะไรขนาดนั้น" หานเซิ่นตอบจูถิงไปทันที แต่จูถิงก็ยังไม่เชื่อที่หานเซิ่นพูดอย่างสนิทใจ เขายังคงคิดว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะหานเซิ่นเพิ่งจะเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้ไม่นาน ระยะเวลามันสั่นเกินไปสำหรับการปลดล็อคยีน

หลังจากกลับมาที่เมืองเทพธิดา หานเซิ่นก็กลับไปที่ห้องของเขาทันที จากนั้นเขาก็เห็นเงาของผู้หญิงนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องของเขา

แม้หานเซิ่นจะเห็นแค่เงา เขาก็รู้ทันทีว่าหล่อนคือควีน เธอดูพิเศษกว่าคนอื่นๆ สาวสวยแบบนี้ยากที่เขาจะลืมได้ แม้จะเป็นแค่เงาของเธอก็ตาม

หานเซิ่นไม่คิดว่าควีนจะได้รับข่าวจากหวงฟูผิงชิง และเดินทางมาหาเขาเร็วขนาดนี้ มันเหมือนกับว่าเธอเฝ้าจับตาดูเขาตลอดเวลา และอยากจะให้เขาไปเข้าร่วมทีมจริงๆ

"ผิงชิงบอกว่านายเปลี่ยนใจจะเข้าร่วมทีมกับฉันแล้วใช่ไหม?"

ควีนวางหนังสือลง และหันมาหาหานเซิ่น

"ใช่" หานเซิ่นพยักหน้า

"อะไรที่ทำให้นายเปลี่ยนใจเร็วขนาดนี้?" ควีนถาม

"ผมไปนั่งคิดนอนคิดมาหลายวัน ด้วยจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิที่เกือบจะเต็มแล้ว ผมก็คิดว่ามันเป็นโอกาสดีที่จะไปล่ามอนสเตอร์ที่คุณบอกว่าอยู่เหนือกว่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ หลังจากที่คิดดูอย่างถี่ถ้วนแล้ว ผมจึงตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมทีมกับคุณ" หานเซิ่นพูด

"หลังจากเข้าร่วมทีม นายจะไม่ได้รับอนุญาตให้ทำอะไรตามอำเภอใจ เรื่องนี้นายคงรู้ นายจะต้องฟังคำสั่งของฉัน มอนสเตอร์พวกนั้นอันตรายมาก แม้แต่คนที่ปลดล็อคยีนได้แล้วยังถูกฆ่าได้ในพริบตา" ควีนพูดด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึม

"ผมเข้าใจ" หานเซิ่นพยักหน้า

"แต่มีบางอย่างที่ผมอยากจะบอกคุณไว้ก่อน สัตว์เลี้ยงของผมมีความสามารถพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง มอนสเตอร์ตัวอื่นๆที่อยู่ในรัศมีรอบๆมันจะถอยหนีไปจนหมด ผมไม่แน่ใจว่ามันจะมีผลกับมอนสเตอร์ที่เหนือกว่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิรึเปล่า และที่สำคัญที่สุดสัตว์เลี้ยงของผมจะไม่โจมตีพวกมอนสเตอร์"

"ฉันรู้อยู่แล้วว่ามันจะทำให้มอนสเตอร์ตัวอื่นหนีไป ที่ฉันหวังพึ่งมันก็คือความสามารถนี้อยู่แล้ว" ควีนพูด

"เดี๋ยวก่อน ตกลงคุณต้องการอะไรกันแน่?" หานเซิ่นถาม

"มีมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งอยู่มากมายรอบๆมอนสเตอร์ที่เป็นเป้าหมายของเรา ถึงเราจะไม่ได้กลัวมอนสเตอร์พวกนั้น แต่การต่อสู้กับพวกมันไปพร้อมๆกับมอนสเตอร์ที่อยู่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิ เป็นอะไรที่หนักเกินไป ถ้ามีสัตว์เลี้ยงของนายอยู่ด้วย พวกเราก็ไม่ต้องห่วงว่ามอนสเตอร์ตัวอื่นจะเข้ามายุ่งด้วย พวกเราจะเพ่งสมาธิกับเป้าหมายได้เต็มที่"

ตอนนี้หานเซิ่นเข้าใจแล้วว่าทำไมควีนถึงอยากให้เขาเข้าร่วมทีมใจจะขาด

"คืนนี้นายลองคิดดูให้ดีๆอีกครั้ง ถ้าแน่ใจแล้วพรุ่งนี้นายค่อยไปกับฉัน วันนี้ฉันแค่ผ่านมาที่นี่ ส่วนแผนการล่ามอนสเตอร์ที่เป็นเป้าหมาย ฉันเตรียมไว้แล้ว ถ้านายมากับฉัน ฉันจะพานายไปแนะนำให้คนอื่นในทีมรู้จัก ถ้าพวกเขาไม่มีปัญหาอะไร พวกเราจะให้นายเป็นสมาชิกคนใหม่" ควีนพูด

"เดี๋ยวก่อน คุณไม่ได้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดหรอ?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว

"เมื่อฉันสร้างทีมขึ้นมา พวกเราก็ตั้งกฎเอาไว้ด้วย การรับสมาชิกใหม่จะใช้ระบบโหวต ถึงฉันจะเป็นหัวหน้าทีม แต่ก็ไม่มีสิทธิฝ่าฝืนกฎ"

"ไม่มีปัญหา" หานเซิ่นพูด

วันรุ่งขึ้น หานเซิ่นจัดการเรื่องการบริหารดูแลเมืองทั้งหมด จากนั้นเขาก็อุ้มจิ้งจอกสีเงิน และตามควีนเดินทางออกไปจากทุ่งน้ำแข็ง

ด้วยการมีจิ้งจอกสีเงินร่วมเดินทางมาด้วย จึงไม่มีมอนสเตอร์เข้ามาก่อกวนพวกเขาขณะเดินทาง ไม่นานพวกเขาก็มาถึงบริเวณใกล้ ๆกับมหาสมุทร จากนั้นควีนก็เรียกวิญญาณอสูรที่เหมือนกับวาฬออกมา และใช้มันเดินทางต่อพร้อมกับหานเซิ่น

จิ้งจอกสีเงินมหัศจรรย์มาก ไม่มีมอนสเตอร์แม้แต่ตัวเดียวเข้ามาก่อกวนการเดินทางของพวกเขา ซึ่งทำให้ควีนรู้สึกพอใจมาก ตอนนี้แม้แต่เธอก็มองจิ้งจอกด้วยสายตาที่เอ็นดู

แต่หานเซิ่นกับไม่ค่อยพอใจหนัก เพราะการปฏิบัติของเธอที่มีต่อเขามันต่างจากจิ้งจอกมาก เธอไม่เคยพูดกับเขาแม้แต่คำเดียว ในขณะที่เดินทาง เธอมักจะมองหานเซิ่นด้วยแววตาที่เย็นชาตลอด

หานเซิ่นเข้าใจว่าเธอคงจะยังโกรธเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้น เขาจึงหลีกเลี่ยงการพูดคุยกับเธอ เพราะเขาไม่อยากให้มีความตรึงเครียดระหว่างการเดินทาง

พวกเขาเดินทางในทะเลกว่า 2 วัน ในที่สุดพวกเขาก็เห็นเกาะสีดำแห่งหนึ่งอยู่ไกลออกไป ควีนมุ่งหน้าตรงไปที่เกาะนั้นทันที เห็นได้ชัดว่าที่นั่นคือจุดหมายปลายทาง

ตอนที่ 603 เสียขวัญ

ขณะที่พวกเขาเข้าไปใกล้เกาะ หานเซิ่นก็เห็นคน 3 คนกำลังยืนอยู่บนชายหาด 2 คนเป็นผู้ชาย อีกคนเป็นผู้หญิง พวกเขาสวมชุดเกราะวิญญาณอสูร แต่ละคนดูหน้าตาดีและสง่ากันทั้งนั้น เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ใช่คนปรกติธรรมดาแน่

"พี่ใหญ่ ทำไมถึงได้ไปนานนัก?" ผู้หญิงตะโกนจากระยะไกล

ผู้หญิงคนนี้ค่อนข้างตัวเล็ก ถึงจะค่อนข้างสวย แต่เธอดูเป็นคนที่เฉื่อยชา

"มีก้อนหินขวางถนนอยู่ ดังนั้นการเดินทางของฉันเลยล่าช้ากว่ากำหนด" ควีนอธิบาย ดูเหมือนเธอจะโกหกไม่เก่งเอาซะเลย

"พี่ใหญ่ ผู้ชายคนนี้เป็นใคร?" ผู้หญิงประหลาดใจ เมื่อเห็นหานเซิ่นมากับควีน

หลังจากที่ผู้ชายอีก 2 คนทักทายควีน พวกเขาก็สงสัยเกี่ยวกับหานเซิ่นด้วย

"เขาชื่อว่าหานเซิ่น และฉันอยากจะให้เขามาร่วมทีมกับเรา"

ควีนเป็นคนที่พูดไม่เก่ง เธอแนะนำแบบรวบรัด

"คุณจะต้องเป็นยอดฝีมือแน่ พี่ใหญ่ถึงขนาดไปชวนคุณมาร่วมทีมด้วย ฉันขอถามหน่อยได้ไหมว่าพลังที่คุณได้จากการปลดล็อคยีนเป็นพลังแบบไหน?" ผู้หญิงถามหานเซิ่นด้วยความสงสัย

ผู้ชายอีก 2 คนก็รอฟังคำตอบจากหานเซิ่นเช่นเดียวกัน พวกเขารู้ดีว่าคนที่ควีนชวนมาแต่ละคนล้วนแต่มีฝีมือสูง พวกเขาอยากจะรู้ว่าหานเซิ่นมีวิชาแบบไหน

"โอ้ ผมหรอ? ผมยังไม่ได้ปลดล็อคยีนเลย" หานเซิ่นพูดโกหกไป

เนื่องจากควีนบอกแค่ว่าที่เธอพาเขามาก็เพราะเธอต้องการจิ้งจอกสีเงิน ดังนั้นเขาไม่จำเป็นต้องมีส่วนร่วมด้วย เขามีหน้าที่แค่คอยตามคนอื่นๆในทีม มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ภาพของม้าน้ำยังอยู่ในหัวของเขา ถ้าเป็นไปได้เขาก็ไม่อยากจะเข้าไปเสี่ยงอันตราย ถ้าแค่สังเกตการณ์อยู่ห่างๆได้ยิ่งเป็นเรื่องที่ดี

"ยังไม่ได้ปลดล็อคยีนงั้นหรอ?!" ทั้ง 3 คนพูดออกมาพร้อมๆกัน หลังจากนั้นพวกเขาก็หันไปมองควีน

ควีนพยายามอธิบายว่าทำไมต้องเอาหานเซิ่นมาเข้าร่วมทีม

"ฉันทดสอบความสามารถของเขาแล้วระหว่างการเดินทาง จิ้งจอกสีเงินของเขามีความสามารถพิเศษ ถ้ามีมันอยู่ด้วยจะไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนกล้าเข้ามาใกล้"

"ถ้านั่นเป็นเรื่องจริง ทำไมคุณไม่ขอซื้อสัตว์เลี้ยงมา? ไม่เห็นจำเป็นจะต้องพาคนแบบนี้มาเข้าร่วมทีมกับเรา" ผู้ชายคนหนึ่งพูด ชายคนนี้ค่อนข้างหล่อ เขามีผมสีบลอนด์ ตาสีขาว

"ต้องขอโทษด้วย แต่สัตว์เลี้ยงของผมไม่ได้มีไว้ขาย" หานเซิ่นรีบปฏิเสธ

ชายผมบลอนด์ต้องการจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ควีนห้ามเขาไว้ก่อน เธอพูด

"ตามกฎของพวกเรา การรับสมาชิกใหม่จะต้องมีการโหวต ถ้านายไม่ต้องการให้เขาเข้าร่วมทีม นายก็มีสิทธิจะพูด ถ้าทุกคนรู้สึกว่าไม่ควรให้เขาเข้าร่วมทีม ฉันก็จะส่งเขากลับไป แต่จะไม่มีใครแตะต้องตัวเขาได้"

หลังจากนั้นทุกคนก็เงียบไปเลย หลังจากเงียบอยู่นาน ควีนก็ทำลายความเงียบด้วยการถาม

"แล้วคนอื่นๆที่เหลืออยู่ไหน? พวกเขายังมาไม่ถึงหรอ?"

"พี่ใหญ่ เหมือนพวกเขาจะติดปัญหาบางอย่างเลยทำให้การเดินทางล่าช้า แต่ฉันมั่นใจว่าพวกเขาน่าจะใกล้มาถึงแล้ว" ผู้หญิงพูด

"ถ้าเป็นแบบนั้นก็ต้องรอให้พวกเขามาถึงก่อน แล้วพวกเราค่อยมาโหวตกันอีกทีว่าจะให้หานเซิ่นเข้าร่วมทีมหรือเปล่า" ควีนพูด

ชายผมบลอนด์พูด "ไม่เห็นจำเป็นต้องรอพวกเขาเลย ฉันไม่เห็นด้วย ลืมไปแล้วหรอว่าคุณเป็นคนตั้งกฎเองว่าคนที่จะเข้าร่วมได้ ต้องปลดล็อคยีนได้ก่อน? คนคนนี้ยังไม่ได้ปลดล็อคยีน เขามีแค่สัตว์เลี้ยงที่พิเศษจะให้เขามาร่วมทีมล่ามอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิเลยหรอ?"

"ฉันเข้าใจ แต่สัตว์เลี้ยงของเขามีความสำคัญต่อแผนการของพวกเรามาก มันจะช่วยให้พวกเราสู้ได้ง่ายขึ้น" ควีนพยายามอธิบาย เธอมองไปที่ชายผมบลอนด์ด้วยสายตาทิ่มแทง

"ใช่แล้วทรราช การมีคนแบบเขาอยู่ในทีมก็ไม่ใช่เรื่องเสียหาย"

ผู้หญิงเห็นด้วยกับควีน เธอพยายามโน้มน้าวชายผมบลอนด์

ชายผมบลอนด์ที่ถูกเรียกว่าทรราชพูด "ฉันไม่อยากจะร่วมทีมล่ามอนสเตอร์ที่เหนือกว่าระดับเลือดศักดิ์สิทธิกับคนที่ยังไม่สามารถปลดล็อคยีนได้"

ควีนมองทรราชพร้อมกับขมวดคิ้ว เธอรู้สึกผิดหวังที่ทีมของเธอไม่ยอมรับหานเซิ่นเข้าร่วมทีม เธอพยักหน้าและพูด "งั้นก็ได้! ถ้าเป็นแบบนี้ฉันก็จะพาเขากลับไปส่ง" หลังจากนั้นควีนก็ขึ้นไปบนหลังวาฬ พร้อมกับขอโทษหานเซิ่น "ฉันต้องขอโทษด้วยที่ทำให้นายต้องเสียเวลาเดินทางโดยไร้ความหมาย"

"ไม่เป็นไร ผมไม่คิดมาก" หานเซิ่นส่ายหัว เขาพยายามฝืนยิ้มออกมา เขาไม่อยากเสี่ยงชีวิตก็จริง แต่เขาก็ไม่ได้คิดว่าจะถูกทีมปฏิเสธในทันทีแบบนี้

หานเซิ่นเพิ่งจะมาถึงที่นี่เมื่อสักครู่นี่เอง แต่ตอนนี้เขาต้องถูกส่งกลับซะแล้ว หานเซิ่นไม่พอใจกับผลลัพธ์แบบนี้ แต่เขาก็คิดว่าการเปิดเผยความจริงเรื่องปลดล็อคยีนไปตอนนี้ไม่เป็นผลดีเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงต้องจำใจเตรียมตัวเดินทางกลับพร้อมกับควีน

ขณะที่ควีนเตรียมจะพาหานเซิ่นกลับ เขาก็สังเกตเห็นว่ามีใครบางคนกำลังขี่สัตว์อสูรตรงมาทางนี้ เขากำลังแล่นมาด้วยความเร็วสูง

ไม่นานนักเขาก็มาถึงเกาะ แต่น่าแปลกเพราะดูเหมือนเขาจะได้รับบาดเจ็บสาหัสทีเดียว เขามีบาดแผลถูกไฟไหม้ทั่วร่าง เสื้อผ้าของเขาฉีกขาด ดูแล้วอาการของเขาไม่ค่อยดีเท่าไหร่

"เฒ่าลามก! คุณไม่เป็นไรใช่ไหม? แล้วซางชิงอยู่ที่ไหน?" ควีนรีบลงมาจากหลังวาฬ จากนั้นคนอื่นๆก็รีบมาช่วยกันพยุงเขา

"ระหว่างทางที่พวกเรามาที่นี่ พวกเราเจอกับมอนสเตอร์ใต้ทะเลเข้า มันทรงพลังมาก พลังไฟของมันน่ากลัวมาก ฉันแยกกับซางชิงตอนนั้น และฉันก็ไม่รู้ว่าเขาจะหนีได้ทันรึเปล่า" เฒ่าลามกพูด ในขณะที่กำลังหอบ ใบหน้าของเขาซีดเหมือนกับกระดาษ

ใบหน้าของทุกคนในทีมถอดสีทันที พวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้ ถ้ามอนสเตอร์ที่ชายคนนี้ไปเจอคือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อยู่ในทะเลเป็นอะไรที่อันตรายเกินไป มันเหมือนกับฝันร้าย เขาโชคดีมากแล้วที่รอดชีวิตมาได้

บาดแผลถูกไฟเผาของเขาสาหัสทีเดียว คนอื่นๆช่วยกันแบกเขาขึ้นฝั่งไป และพยายามทำแผลเบื้องต้นให้เขาก่อน

เมื่อเห็นรอยแผลของเขา หานเซิ่นก็อดคิดไม่ได้ว่า 'อย่าบอกนะพวกเขาไปเจอม้าน้ำสีฟ้ามา?'

"แมวขี้เกียจ เธอรออยู่ที่นี่และค่อยช่วยดูอาการเฒ่าลามก ส่วนฉัน ทรราชและอิจฉาสวรรค์จะลองไปตามหาเขาดู" ควีนกระโดดขึ้นไปบนหลังวาฬ ขณะที่พูด

ทรราชและอิจฉาสวรรค์เรียกสัตว์ขี่สำหรับขี่บนน้ำออกมา จากนั้นพวกเขาก็รีบมุ่งหน้าไปทางที่เฒ่าลามกตรงมา

เมื่อพวกเขาไปถึงจุดที่เฒ่าลามกบอก พวกเขาก็แยกย้ายกันตามหาคนสูญหาย

หานเซิ่นยังคงอยู่บนหลังวาฬ เขานั่งอยู่ข้างๆควีน ถึงพวกเขาจะช่วยกันตามหาคนสูญหาย แต่พวกเขาก็ไม่พบร่องรอยอะไรเลย เหมือนว่าเขาน่าจะตายไปแล้ว

'เหมือนว่าควีนและคนอื่นๆยังไม่เคยฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดกันมาก่อน ถึงพวกเขาจะปลดล็อคยีนได้แล้ว แต่มนุษย์ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ยังมีพลังไม่พอที่จะรับมือกับพวกมัน' หานเซิ่นคิด

แต่นี่ก็เป็นการเตือนสติของหานเซิ่นเช่นเดียวกัน เขามีความสุขกับการปลดล็อคยีนมาก แต่ตอนนี้เขาก็เริ่มสงสัยแล้วว่าพลังที่ได้รับมาจะพอต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้รึเปล่า

แม้คนอื่นๆจะปลดล็อคยีนได้แบบหานเซิ่น แต่พวกเขาก็ยังตาย พวกเขาตายอย่างง่ายดาย เมื่อเจอกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในทะเล ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นเริ่มกลัว

ควีน ทรราชและอิจฉาสวรรค์พยายามค้นหากันเต็มที่แล้ว แต่พวกเขาก็ไม่พบอะไรเลย พวกเขาหน้าซีดกันหมด เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเสียขวัญมากกับการที่ต้องเสียสมาชิกไปตั้งแต่ยังไม่เริ่มการล่า

"กลับไปที่เกาะกันก่อน อยู่บนผิวน้ำจะไม่ปลอดภัย" ควีนตัดสินใจ เธอกลัวว่าถ้าอยู่นานกว่านี้ พวกเธอก็อาจจะไม่รอดเหมือนกัน

"พวกเราจะเอายังไงต่อดี? ตอนนี้มีคนถูกฆ่าไปแล้ว และพวกเรายังทำไม่ได้แม้แต่จะหาศพของเขา? เฒ่าลามกก็ยังบาดเจ็บ พวกเราจะยังไปล่ามอนสเตอร์บนเกาะนี้กันอยู่ไหม?" แมวขี้เกียจพูด

"แน่นอน พวกเราต้องทำตามแผนต่อไป ไม่งั้นพวกเราจะเสียเวลาฟรี!"ทรราชพูด

"แต่ตอนนี้พวกเราเหลือกันแค่ 4 คน แล้วอะไรจะเกิดขึ้นถ้าเป้าหมายของพวกเราคือมอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิจริงๆ.." แมวขี้เกียจไม่จำเป็นต้องพูดจบ แต่ทุกคนก็เข้าใจความหมายของเธอดี

ตอนที่ 604 เสือขาว

"พวกเราน่าจะให้หานเซิ่นเข้าร่วมทีมชั่วคราว คิดว่าเป็นไง?" อิจฉาสวรรค์แนะนำ คนคนนี้ดูสง่างามและมีออร่ามาก

ทรราชขมวดคิ้ว แต่เขาไม่ได้พูดโต้แย้งอะไร ถ้าสมาชิกคนอื่นมาถึงโดยไม่เกิดอุบัติเหตุ เขาก็คงจะบอกปฏิเสธโดยไม่ต้องคิด แต่ตอนนี้ถ้ารวมหานเซิ่นด้วย พวกเขาก็มีคนที่สามารถไปล่าแค่ 5 คน ถ้าพวกเขายังอยากจะล่ากันต่อตามแผน การพาหานเซิ่นและจิ้งจอกสีเงินไปด้วยจะเป็นไปประโยชน์อย่างมาก

"ชั่วคราวหมายความว่าไง?" หานเซิ่นขมวดคิ้วขณะถาม

"บอกราคามา และพวกเราจะจ้างนายเหมือนกับพวกทหารรับจ้าง" ทรราชพูด ถึงเขาจะไม่เต็มใจที่จะรับหานเซิ่นเข้ามาร่วมทีมก็ตาม

ควีนมองหานเซิ่นและพูดอย่างสงบ "ไม่ว่านายจะตัดสินใจยังไง ฉันก็จะส่งนายกลับไปอย่างปลอดภัย"

หลังจากที่ได้ยินควีนพูด หานเซิ่นยิ้มและตอบกับไป "ไม่มีปัญหา พวกคุณจะจ้างผมก็ได้ แต่ผมต้องบอกไว้ก่อนนะ ค่าตัวผมไม่ใช่ถูกๆ ผมสงสัยอยู่ว่าพวกคุณจะจ่ายไหวรึเปล่า"

"นายต้องการเท่าไหร่?" ทรราชยังคงมองหานเซิ่นด้วยสายตาที่เย็นชา

"จิ้งจอกสีเงินและตัวผมถือว่าเป็น 2 คน ผมขอค่าจ้างเป็นวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิ 2 ดวง ถ้าน้อยกว่านี้ผมขอไม่รับงานนี้" หานเซิ่นพูด

หานเซิ่นต้องการผลประโยชน์จากการเดินทางครั้งนี้ แม้ตอนแรกเขาจะไม่ได้หวังก็ตาม แต่ไหนๆก็ได้โอกาสแล้ว เขาก็จะคว้ามันเอาไว้

ที่สำคัญเขายังต้องการดูความสามารถของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดด้วย เมื่อมีคนมาจ้างให้เขายืนดูอย่างเดียว ไม่มีทางที่เขาจะปฏิเสธ

การเข้าเป็นสมาชิกทีมไม่ได้สำคัญสำหรับหานเซิ่น เป้าหมายของเขาไม่ใช่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวเดียวในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ถึงครั้งนี้จะไม่ได้เข้าร่วม เขาก็ยังมีโอกาสอีกมาก

"ตกลง" ทรราชตอบตกลงทันที เขาโอนวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิดวงหนึ่งให้กับหานเซิ่นและพูด "นี่เป็นค่ามัดจำ หลังจากที่เราเสร็จงานแล้ว นายจะได้รับอีกดวง"

"ผมชอบคนที่ตัดสินใจได้รวดเร็วแบบคุณ" หานเซิ่นยอมรับข้อเสนอของทรราช

หลังจากที่หานเซิ่นเข้าร่วมทีมแล้ว พวกเขาก็เริ่มวางแผนการทันที จากนั้นพวกเขาก็ต้องหามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดให้เจอก่อน

ตอนแรกพวกเขาวางแผนไว้หมดแล้ว แต่หลังจากเกิดอุบัติเหตุทำให้สมาชิกเปลี่ยนแปลงไป ตอนนี้พวกเขามีสมาชิกแค่ 5 คน

พวกเขาจำเป็นจะต้องวางแผนใหม่ แต่ถึงจะมี 5 คน แต่คนที่สู้ได้จริงๆมีแค่ 4 คน หานเซิ่นไม่นับว่าเป็นกำลังรบ

หลังจากที่หานเซิ่นได้ยินพวกเขาวางแผนกัน เขาก็เข้าใจทันทีว่ามันเป็นสถานการณ์ที่อันตราย และมีความเสี่ยงสูงมาก

ลึกเข้าไปในเกาะแห่งนี้มีเสือขาวอาศัยอยู่ เสือตัวนี้มีกระแสลมห่อหุ้มเอาไว้ เห็นได้ชัดว่ามันมีความพลังธาตุลม วันนี้พวกเขาตัดสินใจที่จะล่าเสือขาวตัวนี้ แต่พวกเขายังไม่มีแผนที่จะฆ่ามัน พวกเขาแค่ต้องการวัดความแข็งแกร่งของมันก่อน

"เนื่องจากมีหานเซิ่นอยู่ด้วย พวกเราก็ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับมอนสเตอร์ตัวอื่นๆที่อยู่บนเกาะนี้ แค่นี้ก็ช่วยลดความเสี่ยงได้มากแล้ว แต่ปัญหาก็คือใครจะเป็นคนเข้าไปเป็นแนวหน้า และทำหน้าที่ยื้อเวลาให้คนอื่นๆ?" แมวขี้เกียจยังมีความกังวลอยู่

"ฉันจะทำหน้าที่นั้นเอง ฉันมีวิญญาณอสูรโล่เลือดศักดิ์สิทธิ ถ้ามันเป็นมอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิจริงๆ อย่างน้อยฉันก็น่าจะป้องกันการโจมตีของมันได้สัก 2-3 ครั้ง" ทรราชพูด

"ตกลง เอาตามนั้น ทรราชจะเข้าไปรับการโจมตีก่อน ส่วนอิจฉาสวรรค์ไปอยู่ตรงจุดนี้..." ควีนเริ่มวางแผนอย่างละเอียด แผนของเธอค่อนข้างรัดกุม ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้น พวกเขาก็ยังมีแผนอื่นๆค่อยรับมือ

หานเซิ่นไม่ได้รวมอยู่ในแผนของพวกเขาด้วย ทั้งหมดที่เขาต้องทำก็คือแค่ยืนอยู่ห่างจากเป้าหมาย และอุ้มจิ้งจอกสีเงินไว้ก็พอ

หานเซิ่นไม่มีข้อโต้แย้ง แผนของควีนฟังดูเข้าท่าดี หานเซิ่นอยากจะเห็นตอนพวกเขาลงมือจริงๆ พวกเขาแต่ละคนมีหน้าที่ของตัวเอง ถ้าเขายื่นมือเข้าไปยุ่งอาจจะทำให้แผนของพวกเขาเสียเปล่าๆ

แต่ถึงแผนของควีนจะยอดเยี่ยม แต่หานเซิ่นก็ยังเกรงพลังของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่มาก เขาไม่คิดว่าทีมของควีนจะสามารถเอาชนะมันได้

ในขณะที่กำลังเดินลึกเข้าไปในเกาะ หานเซิ่นก็รู้สึกกังวล เขากลัวว่าเสือขาวอาจจะกลัวจิ้งจอกสีเงินของเขาก็ได้ ถ้าเป็นแบบนั้นแผนการทุกอย่างจะต้องสูญเปล่า จากภูเขาที่อยู่ห่างออกไป มีเสียงคำรามของมอนสเตอร์ดังมา พร้อมกับกระแสลม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเสียงนั้นจะต้องเป็นของเสือขาว หลังจากที่พวกเขาเข้ามาใกล้ได้ระดับหนึ่ง เขาก็พบว่าเสือขาวมันไม่ได้หนีหรือเกรงกลัวจิ้งจอกแสดงว่ามันน่าจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจริงๆ ตอนนี้มีพายุหลายลูกกำลังพัดลงมาจากภูเขา ท่ามกลางพายุมีเสือขาวรวมอยู่ด้วย ตอนนี้มันกำลังตรงมาทางที่พวกเขาอยู่

"เตรียมพร้อม!" ควีนสั่งการ ทรราชและคนอื่นๆอยู่ในสภาพพร้อมสู้ทันที พวกเขาแค่รอให้เป้าหมายมาถึง

แม้จะมีมอนสเตอร์อยู่บนเกาะจำนวนมาก แต่มอนสเตอร์ตัวเดียวที่ตรงเข้ามาหาพวกเขาก็คือเสือขาว มอนสเตอร์ตัวอื่นๆไม่โผล่มาให้เห็นเลย นี่เป็นการยืนยันความสามารถพิเศษของจิ้งจอกสีเงินได้เป็นอย่างดี

หานเซิ่นเข้าสู่โหมดปลดล็อคยีนอย่างลับๆ ตอนนี้เขาสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเสือขาวกำลังวิ่งตรงมาจากระยะที่อยู่ห่างออกไปหลายไมล์

ถ้าเทียบกับมอนสเตอร์ตัวอื่นๆที่เขาเคยเจอมา เสือขาวตัวนี้ไม่ถือว่าตัวใหญ่มากนัก ตัวของมันยาวประมาน 4 เมตร ตัวของมันเป็นสีขาวเหมือนกับหิมะ และดวงตาของมันก็เป็นสีแดงเหมือนกับทับทิม

ขณะที่มันเคลื่อนที่ก็มีกระแสลมตามมาด้วย มันใช้กระแสลมในการลอยขึ้นมา เมื่อมันเคลื่อนที่บนอากาศ ไม่ได้แตกต่างจากตอนที่มันเคลื่อนที่บนบกเลย มันสามารถเหยียบอากาศได้สมบูรณ์แบบมากๆ มันดูเป็นมอนสเตอร์ที่น่ากลัวจริงๆ

ดูเหมือนเสือขาวตัวนี้จะโกรธ มันเร่งความเร็วตรงมาทิศทางที่พวกเขาอยู่ ถึงตัวมันจะไม่ได้ใหญ่ แต่มันก็สร้างแรงกดดันให้พวกเขามาก แค่มันวิ่งมาก็ทำให้ทีมของควีนรู้สึกเสียวสันหลังแล้ว

เมื่อหานเซิ่นเห็นเช่นนั้น เขาก็ถอยห่างออกมาพร้อมกับจิ้งจอกสีเงินทันที ตอนนี้เขารู้สึกกลัวพลังของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด เขาต้องการหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับมัน เมื่อสัมผัสได้ถึงพลังอันมหาศาลของมัน เขาก็รู้สึกว่าเขาโชคดีมากที่สามารถเอาชนะมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ตอนที่เขาอยู่ก็อตแซงชัวรี่เขต 1

พลังของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มันมากเกินบรรยาย ราวกับว่ามันสามารถทำลายได้ทุกอย่าง ถ้าแค่จิ้งจอก

สีเงินตัวเล็กๆยังสามารถฆ่าคนที่ปลดล็อคยีนได้ด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว แล้วเสือขาวที่โตเต็มวัยตัวนี้มันจะขนาดไหน

เมื่อจิ้งจอกเห็นเสือขาว มันก็ดูเครียดขึ้นมาทันที ขนของมันตั้งขึ้น ดูเหมือนมันจะเห็นเสือขาวตัวนี้เป็นศัตรูของมัน

หานเซิ่นกอดจิ้งจอกเอาไว้แน่น เขาไม่อยากจะให้มันลงมือทำอะไร แม้จิ้งจอกสีเงินจะแข็งแกร่งมาก แต่เขาก็รู้ดีว่ามันเอาชนะเสือขาวตอนนี้ไม่ได้แน่

เสือขาวเหยียบอากาศตรงมาที่พวกเขาอย่างต่อเนื่อง ตอนนี้มันอยู่ห่างจากพวกเขาไม่ถึง 100 เมตร มันยกอุ้งเท้าของมัน และตะปบในอากาศ หลังจากที่มันทำแบบนั้น อากาศก็ราวกับถูกฉีกออกเป็น 2 ซีก กระแสลมที่รุนแรงกำลังพุ่งตรงมาที่พวกเขา

ทรราชคำราม และเรียกวิญญาณอสูรโล่และชุดเกาะสีทองออกมา จากนั้นเขาก็ยกโล่ขึ้น โล่ของเขาดูน่าเกรงขามทีเดียว เขาใช้มันป้องกันกระแสลมที่พุ่งเข้ามาราวกับลูกธนู

หลังจากเกิดเสียงดัง ทรราชก็เบิกตากว้าง เขาเห็นโล่ในมือของเขาฉีกขาด โล่ระดับเลือดศักดิ์สิทธิพังในชั่วพริบตา

ทรราชย์เองก็ได้รับความเสียหายเช่นเดียวกัน มีเลือดไหลออกมาทั่วร่างของเขา แม้แต่ชุดเกราะสีทองที่เขาสวมใส่ไว้ก็ยังเอาไม่อยู่ สีหน้าของคนอื่นๆในทีมเปลี่ยนไปทันที เห็นได้ชัดว่าพลังของเสือขาวมันมากกว่าที่พวกเขาคิดเอาไว้ แค่มันตะปบอากาศก็สามารถทำลายการป้องกันของทรราชได้ง่ายๆ

ตอนที่ 605 ถอย

"ใช้แผน C" ควีนตะโกน ขณะที่ตัวของเธอกำลังส่องแสงสีม่วงออกมา

ส่วนร่างกายของทรราชก็ส่องแสงสีทองออกมา ราวกับเขาลงมาจากสวรรค์ เขาถือหอกสีดำขนาดใหญ่ เขาตั้งใจจะใช้มันแทงเสือขาว

แมวขี้เกียจเองก็เริ่มเคลื่อนไหว ถึงเธอจะดูตัวเล็กและรูปร่างอวบๆ ทำให้หานเซิ่นคิดว่าเธอน่าจะเชื่องช้า แต่เธอกลับว่องไวและคล่องแคล่วมาก เธอเหมือนกับเสือขาว เธอเองก็มีพลังของธาตุลม

อิจฉาสวรรค์กำลังถือกระบี่ที่เป็นมันเงา ใบมีดของมันบางยิ่งกว่าปีกจักจั่น หลังจากที่เขาตวัดมันก็มีพลังไอเย็นถูกสร้างขึ้นมา พลังของเขาดูคล้ายๆกับคนตระกูลเสวีย

จุดประสงค์ของเสือขาวนั้นชัดเจน เป้าหมายของมันก็คือควีน กระแสลมที่มันสร้างจากกรงเล็บพุ่งตรงไปที่ควีน

ตัวของควีนห่อหุ้มด้วยแสงสีม่วง ขาที่เรียวยาวของเธอมีพละกำลังที่มหาศาลมาก มันช่วยให้เธอเคลื่อนที่หลบออกไปด้านข้างได้อย่างรวดเร็ว

กระแสลมสีเขียวที่เกิดจากกรงเล็บของเสือขาวพุ่งผ่านเธอไป จากนั้นมันก็ไปชนเข้ากับก้อนหินที่อยู่ข้างหลัง ก้อนหินขาดออกเป็น 2 ส่วนทันที

ติ๊ง!

มีดของแมวขี้เกียจแทงถูกตัวของเสือขาว จากนั้นกระบี่ของอิจฉาสวรรค์และหอกของทรราชก็แทงเข้าไปที่เสือขาวแทบจะพร้อมๆกัน

แต่สิ่งที่น่ากลัวก็เกิดขึ้น นอกจากเสือขาวมันจะมีขนที่ปกป้องแล้ว รอบๆตัวมันยังมีกระแสลมที่คอยป้องกันให้มันอยู่ มีดของแมวขี้เกียจ กระบี่ของอิจฉาสวรรค์และหอกของทรราชไม่สามารถแม้แต่จะสัมผัสกับร่างกายของเสือขาว พวกมันไม่สามารถผ่านกระแสลมไปได้ ตอนนี้เสือขาวเหมือนกับมีเกราะที่มองไม่เห็นป้องกันมันอยู่

โฮก!

เสือขาวสะบัดตัว พร้อมกับส่งเสียงคำราม ในชั่วพริบตาลมหมุนก็ก่อตัวขึ้น

กระแสลมหมุนก่อตัวขึ้นรอบๆอาวุธของพวกเขาทั้ง 3 คน และก็ทำให้มันบิดเบี้ยว มีเพียงแค่หอกของทรราชเท่านั้นที่หนักและแข็งแรงพอจะคงสภาพอยู่ได้ แต่ก็มีรอยบากลึกบนผิวของมันหลายรอย

พวกเขา 3 คนถอยกลับเต็มตัว ตอนนี้พวกเขาแทบไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เพราะกระแสลมที่เสือขาวปล่อยออกมามันรวดเร็วและรุนแรงเกินจนทำให้เกิดปรากฏการณ์ Sonic Boom (คือชื่อ

เรียกของปรากฏการณ์ที่เมื่อวัตถุวิ่งทะลุสิ่งที่เรียกว่า “กำแพงเสียง” แล้วจะเกิดเสียงดังขึ้น) ตอนนี้พวกเขารู้สึกปวดหัวมาก

"ถอยก่อน! ถอยเต็มตัว!" ควีนส่งเสียงกรีดร้องออกมาเพื่อให้อีก 3 คนได้ยิน จากนั้นเธอก็เรียกวิญญาณอสูรมีดออก และขว้างมันใส่เสือขาว มีดของควีนมีพลังที่รุนแรงมาก มันฉีกกระชากอากาศรอบๆขณะที่มันเคลื่อนที่

โฮก!

เสือขาวคำรามอีกครั้ง กระแสลมที่รุนแรงพุ่งออกจากปากของมัน และกลายเป็นเหมือนกับมีดสายลมที่คมกริบ

ตูม!

มีดของควีนระเบิดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย และพุ่งใส่หน้าของเสือขาวด้วยความเร็วสูง แต่กระนั้นมันก็ไม่สามารถผ่านกระแสลมที่ห่อหุ้มร่างของเสือขาวได้

หานเซิ่นช็อค มีดเล่มนั้นน่าจะเป็นมีดวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิแบบใช้ได้ครั้งเดียวของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มันมีพลังที่รุนแรงมาก แต่มันกับทำอะไรเสือขาวไม่ได้เลย

ดูเหมือนเสือขาวมันจะเกรี้ยวกราดขึ้นกว่าเดิม หลังจากที่มันเจอการโจมตีของควีนเข้าไป มันกระโจนเข้าไปหาควีนทันที ฟุตเวิร์คของควีนเหนือชั้นมาก ตอนนี้เธอเหมือนกับเทพธิดาเต้นระบำ เธอสามารถหลบกรงเล็บของเสือขาวได้

หานเซิ่นมองควีนด้วยสายตาที่ชื่นชม เขารู้สึกเกรงขามวิชาหมากล้อมสวรรค์ของเธอจากใจจริง ประสิทธิภาพของวิชานี้อาจจะอยู่ในระดับเดียวกับศาสตร์ตงเสวียนเลยก็ว่าได้ แตกต่างกันตรงที่มันให้ประโยชน์กันคนละอย่างเท่านั้นเอง

แม้จะต้องเผชิญหน้ากับเสือขาวที่ทรงพลังขนาดนี้ แต่เธอก็ยังสามารถหลบการโจมตีของมันได้ทั้งหมด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเธอคล่องแคล่วมากแค่ไหน

ทรราชและคนอื่นๆถอยหนีตามคำสั่งของควีน พวกเขาถอยหนีเต็มตัว

เสือขาวแข็งแกร่งกว่าที่พวกเขาคิดเอาไว้มาก มันไม่เหมือนกับมอนสเตอร์ตัวอื่นๆที่พวกเขาเคยเห็น พวกเขาไม่มีหวังที่จะเอาชนะมันได้เลย ดังนั้นพวกเขาจึงต้องรีบถอย ตอนนี้พวกเขาเลิกล้มแผนที่จะสู้กับมันแล้ว

"หานเซิ่น นายกำลังยืนทำอะไรอยู่ตรงนั้น? รีบไปเร็ว!" แมวขี้เกียจตะโกนไปทางที่หานเซิ่นยืนอยู่ ขณะที่ตัวเธอกำลังวิ่งเหมือนกับว่าพวกเขาไว้ใจควีนมาก ตอนนี้พวกเขาให้ควีนยื้อเวลาให้

หานเซิ่นพยักหน้า จากนั้นเขาก็อุ้มจิ้งจอกวิ่งหนีไปเหมือนกับคนอื่นๆ แต่เขาไม่ได้หนีด้วยความเร็วที่เท่ากับคนอื่น แต่เขาวิ่งอยู่รั้งท้าย

แม้พวกเขาจะมั่นใจวิชาหมากล้อมสวรรค์ของควีนก็ตาม แต่หานเซิ่นเป็นคนเดียวที่เข้าใจวิชานี้ เขาเข้าใจสถานการณ์ในตอนนี้มากกว่าคนอื่นๆ

หมากล้อมสวรรค์คือสุดยอดวิชาฟุตเวิร์ค มันสามารถช่วยให้ควีนหลบการโจมตีทั้งหมดของเสือขาวได้อย่างไม่น่าเชื่อ แต่ตอนนี้ควีนกำลังเผชิญหน้ากับกระแสลมที่รุนแรงและรวดเร็ว

ไม่ว่าหมากล้อมสวรรค์จะเป็นโคตรวิชาจากไหน แต่ยังไงเธอก็ไม่มีทางสลัดการไล่ตามของเสือขาวได้ ถ้าเธอเคลื่อนไหวผิดพลาดแค่ก้าวเดียว เธอจะถูกฆ่าทันที

ยังไงเธอก็เป็นแค่มนุษย์ ถ้าเธอยังไม่สามารถสลัดการไล่ตามของเสือขาวได้ ไม่ช้าก็เร็วยังไงเธอก็คงจะต้องเคลื่อนไหวพลาด ถึงเธอจะสมบูรณ์แบบจนไม่พลาดเลย แต่ยังไงเธอก็มีพลังงานที่จำกัด ถ้าเธอเหนื่อยก็เท่ากับว่าทุกอย่างจบ

หานเซิ่นอยากจะหาทางช่วยควีน สำหรับหานเซิ่นควีนก็ถือว่าเป็นอาจารย์ของเขาคนหนึ่งเหมือนกัน เป็นเพราะเธอเขาถึงได้เรียนวิชาที่สุดยอดอย่างหมากล้อมสวรรค์

ควีนกำลังพาเสือขาวมุ่งตรงไปที่ชายหาด ตอนนี้หานเซิ่นพยายามใช้ความคิดอย่างหนัก แต่เขาก็ยังหาวิธีดีๆไม่ได้เลย

หานเซิ่นเข้าใจว่าควีนกำลังจะทำอะไร เธอคิดจะใช้ทะเลเป็นตัวช่วยในการสลัดการติดตามของเสือขาว เสือขาวมีพลังธาตุลม ถ้าต้องเจอกับน้ำ พลังของมันอาจจะตกลงพอสมควร

ในตอนนั้นหานเซิ่นก็คิดอะไรได้บางอย่าง จากนั้นเขาก็วิ่งแยกไปอีกทางทันที

"นายกำลังจะทำอะไร? อย่าวิ่งไปมั่วๆ!" ทรราชพยายามเรียกให้หานเซิ่นกลับมา

หานเซิ่นไม่สนใจ เขาเรียกโกลเด้นโกรวเลอร์ออกมา และก็มุ่งหน้าไปที่ชายหาดทันที ด้วยความรู้เกี่ยวกับวิชาหมากล้อมสวรรค์ของเขา บวกกับสัมผัสที่ 7 อันเฉียบคม เขารู้ว่าควีนต้องการจะทำอะไร ดังนั้นเขาจะต้องรีบไปช่วย

ตอนนี้เสือขาวเริ่มโกรธขึ้นเรื่อยๆ หานเซิ่นเกรงว่าควีนอาจจะทนได้อีกไม่นาน เธออาจจะหนีไม่ถึงชายหาดก็ได้

"เฮ้! นายคิดจะทำอะไร? หยุดเดี๋ยวนี้!" แมวขี้เกียจตะโกนเรียกหานเซิ่น

"ปล่อยเขาไป แบบนี้แหละฉันถึงไม่อยากจะร่วมทีมกับพวกอ่อนหัด" ทรราชพูด

หานเซิ่นแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น เขาทำตามความคิดของตัวเอง เขาไม่ใช่สมาชิกอย่างเป็นทางการ ดังนั้นเขาไม่จำเป็นต้องฟังพวกเขา และเขาก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายการกระทำของตัวเองด้วย การล่าของพวกเขามันจบสิ้นแล้ว ความพยายามของพวกเขาล้มเหลว

หานเซิ่นควบโกลเด้นโกรวเลอร์มุ่งตรงไปที่ชายหาด และเขาก็ไปถึงที่นั่นก่อนที่ควีนจะไปถึง เนื่องจากเธอจะต้องหลบการโจมตี

จากเสือขาวไปเรื่อยๆขณะเคลื่อนที่ ตอนนี้เขามองเห็นควีนกำลังตรงมาจากระยะไกล

ตอนนี้เธอมีเลือดอาบ พร้อมกับบาดแผลทั่วร่าง ชุดเกราะวิญญาณอสูรของเธอสภาพล่อแล่แล้ว มันจะถูกทำลายเมื่อไหร่ก็ขึ้นอยู่กับเวลา

แต่ยังดีที่บาดแผลของเธอไม่ได้เป็นบาดแผลที่หนักหนาสาหัสมาก ความสามารถในการเคลื่อนที่ของเธอยังไม่ตกลง

หานเซิ่นถอนหายใจออกมายาวๆอย่างโล่งอก 'ควีนสุดยอดจริงๆ ถ้าเป็นเราที่ต้องทำแบบนั้นบ้าง เราอาจจะมาได้ไม่ถึงครึ่งทางด้วยซ้ำ'

หานเซิ่นเรียกโกลเด้นโกรวเลอร์กลับ จากนั้นเขาก็เดินลงไปในทะเล ไม่มีเหตุผลที่เขาจะต้องไปยืนอยู่บนชายหาด เพราะมันเสี่ยงมาก เขาจะช่วยควีนที่ใต้ทะเล

ตอนที่ 606 ช่วยชีวิต

หานเซิ่นดำลงไปในทะเลไม่นานนัก เขาก็เห็นควีนตรงเข้ามาใกล้ เธอกระโดดลงทะเลในสภาพที่เลือดอาบไปทั้งตัว เลือดของเธอกระจายออกไปในน้ำ

เขาเห็นแสงสีขาวๆพุ่งลงมาในทะเล มันคือกระแสลมที่เกิดจากกรงเล็บของเสือขาว

เมื่อเสือขาวใช้อุ้งเท้าตะปบลงไปในน้ำทะเล ทะเลก็แยกตัวออกไปหลายเมตร ดูเหมือนเสือขาวจะยังไม่ยอมเลิกราง่ายๆ

สีแสงม่วงส่องออกมาจากตัวควีน ตอนนี้หอกสีม่วง 2 อันปรากฏขึ้นมาในมือของควีน เธอหมุนตัวหลบ และใช้หอกป้องกันการโจมตีที่ตรงเข้ามา

เคร็ง!

ไม่นานหอกทั้ง 2 ก็ถูกทำลาย มีเลือดจำนวนมากไหลออกจากบริเวณหน้าอกของเธอ ตอนนี้เธอถูกกระแสลมซัดจนกระเด็นลึกลงไปในทะเล

ปัง!

ควีนกระเด็นลงไปถึงก้นทะเล เมื่อตัวเธอกระแทกกับก้นทะเลก็ทำให้เกิดหลุมลึกขึ้นมา ตอนนี้อาการของเธอสาหัสทีเดียว

แม้เสือขาวจะไม่ได้ว่ายน้ำลงมา แต่มันก็ยังใช้อุ้งเท้าของมันตะปุบลงมาในน้ำรัวๆ กระแสลมที่รุนแรงซัดลงมาในทะเลอย่างบ้าคลั่ง ทำให้เกิดคลื่นสูงหลายเมตร

"บ้าเอ้ย ไอ้เสือนี่มันจะมากไปแล้ว" หานเซิ่นวางแผนไว้ว่าจะมาเจอกับควีนที่ก้นทะเล แต่เขาไม่คิดว่าเสือขาวมันจะบ้าคลั่งถึงขนาดนี้ ถึงเขาจะว่ายไปช่วยควีนตอนนี้มันก็ไม่มีประโยชน์ ดังนั้นเขาได้แต่รอลุ้นให้ควีนหลบการโจมตีต่อไป

แต่ตอนนี้อาการของควีนดูจะสาหัส ทำให้ความสามารถในการเคลื่อนที่ของเธอตกลงไป แค่ลงมาอยู่ในน้ำนานๆแบบนี้ มันก็เกินกำลังของเธอแล้ว

เมื่อหานเซิ่นมองเห็นว่าควีนจะไม่สามารถหลบการโจมตีครั้งต่อไปได้ เขากัดฟัน และว่ายน้ำตรงไปที่ควีนอย่างรวดเร็ว

ขณะที่ควีนกำลังดิ้นร่นเอาชีวิตรอด เธอก็เห็นเงาของคนกำลังตรงเข้ามาหาเธอ ไม่นานเธอก็เห็นว่าเงานั้นก็คือหานเซิ่น

หานเซิ่นดึงควีนออกไปให้ห่างจากชายฝั่ง หานเซิ่นมีความคล่องแคล่วสูงมากเวลาอยู่ในน้ำ เขาเคลื่อนที่ได้เร็วกว่าควีนมาก

"เกาะผมไว้ก่อน" หานเซิ่นเอาควีนไว้บนหลัง และก็บอกให้เธอจับเอวของเขาไว้ จากนั้นเขาก็รีบหนีด้วยความเร็วสูงสุด ตอนนี้เขาต้องออกห่างจากชายหาดให้มากๆไว้ก่อน

เสือขาวยังไม่อยากจะยอมแพ้ง่ายๆ มันยังคงซัดกระแสลมใส่ทะเลอย่างต่อเนื่อง แต่ความเร็วในการว่ายน้ำของหานเซิ่นเหนือชั้น

มาก เขาสามารถหลบกระแสลมที่ตรงมาจากทางชายฝั่งได้อย่างไม่ยากเย็น

ควีนเกาะหานเซิ่นไว้แน่น ควีนเกือบจะสิ้นหวังอยู่แล้ว เธอไม่คิดว่าหานเซิ่นจะมาช่วยเธอไว้แบบนี้

แม้จะอยู่ในทะเล แต่ด้วยความสามารถที่เขาได้มาจากการฝึกศาสตร์ตงเสวียน ทำให้เขาเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ เขาหลบการโจมตีที่ตรงเข้ามาได้ทุกรูปแบบ โดยที่ความเร็วแทบไม่ตกลงเลย

แต่เสือขาวก็ยังไม่ยอมปล่อยพวกเขาไปง่ายๆ ถึงหานเซิ่นจะออกห่างจากชายหาดเป็นร้อยเมตรแล้วก็ตาม ที่ระยะนี้แม้กระแสลมของเสือขาวจะทรงพลัง แต่ยังไงมันก็ไม่มีทางโจมตีโดนหานเซิ่นได้

แต่กระนั้นเสือขาวมันก็ยังไม่ยอมเลิกรา ไม่ว่าหานเซิ่นจะว่ายไปไกลแค่ไหน เสือขาวก็ยังส่งกระแสลมลงมาในทะเลเรื่อยๆ มันจะไม่ยอมปล่อยให้เหยื่อหลุดรอดไปง่ายๆ มันคงมั่นใจมากว่าไม่นานพวกเขาก็ต้องขึ้นไปบนผิวน้ำ

'ไอ้เสือบ้านี่ เมื่อไหร่มันจะเลิกโจมตีสักที?' หานเซิ่นว่ายน้ำออกไปเกิน 300 เมตรแล้ว แต่หานเซิ่นก็ยังต้องว่ายต่อไป เพราะเสือขาวยังไม่เลิกโจมตี

หลังจากว่ายน้ำไปประมานครั่งชั่วโมง ในที่สุดเสือขาวก็เลิกโจมตีสักที ตอนนี้มันได้แต่ยืนจ้องมองพวกเขาจากระยะไกล

หานเซิ่นเตรียมที่จะว่ายไปให้ไกลกว่านี้ แต่เขาก็พบว่าควีนดูท่าทางแปลกๆ

หานเซิ่นหันกลับไปดู และเห็นว่าสีหน้าของเธอดูไม่ดีเลย ไม่ใช่เพราะว่าเธอทรมานจากอาการบาดเจ็บ แต่น่าจะเป็นเพราะเธอทนอยู่ในน้ำต่อไปไม่ได้แล้ว

หานเซิ่นช็อค เขาลืมเรื่องนี้ไปเลย เพราะเขาฝึกศาสตร์ตงเสวียน ทำให้เขาหายใจในน้ำได้ จิ้งจอกสีเงินก็อยู่ในน้ำได้นานเหมือนกัน แต่เขาลืมไปว่าควีนทำไม่ได้

ถ้าควีนไม่ได้รับบาดเจ็บ เธอก็น่าจะทนอยู่ในน้ำได้นานกว่านี้ แต่ตอนนี้เธอได้รับบาดเจ็บที่บริเวณหน้าอก ปอดของเธอได้รับความเสียหาย ทำให้ยากที่เธอจะกลั้นหายใจต่อไปได้

ควีนทำมือส่งสัญญาณบอกหานเซิ่นว่าเธอทนไม่ไหวแล้วให้หานเซิ่นพาเธอขึ้นไปบนผิวน้ำ ถึงเธอจะรู้ว่าถ้าขึ้นไปตอนนี้จะเสี่ยงมาก แต่เธอก็กลั้นหายใจต่อไปไม่ได้แล้วจริงๆ

หานเซิ่นดึงเธอเข้ามาใกล้ๆ เขาส่ายหน้า จากนั้นเขาก็จ้องตาเธอ และประกบปากกับเธอทันที

ตอนนี้เหมือนกับพวกเขากำลังจูบกันอยู่ ควีนเบิกตากว้าง เธอรู้ว่าเขากำลังพยายามทำอะไร เธอไม่ได้ดันเขาออกไป แม้เธอจะอยากดันเขาออกไปก็ตาม หลังจากที่หานเซิ่นแบ่งลมหายใจให้เธอแล้ว ควีนก็เบาจากอาการทรมานและอึดอัดจากการขาดอากาศ

หลังจากที่เธอค่อยยังชั่วแล้ว เธอก็ผลักหานเซิ่นออกไป จากนั้นพวกเขาก็ว่ายน้ำต่อไป เมื่อควีนกลั้นหายใจต่อไปไม่ได้แล้ว หานเซิ่นก็จะแบ่งลมหายใจให้เธอ

หลังจากที่ทำแบบนี้ไป 3-4 ครั้ง พวกเขาก็ออกห่างจากชายหาดมากกว่า 2000 เมตรแล้ว ในที่สุดเสือขาวก็เดินกลับไปที่เกาะ

หานเซิ่นรู้สึกโล่งอก ตอนนี้พวกเขาน่าจะปลอดภัยแล้ว เขาว่ายน้ำต่อไปอีกหลายไมล์ และกลับขึ้นไปบนบก เมื่อพวกเขากลับขึ้นมา พวกเขาก็ไม่เห็นเสือขาวแล้ว

ควีนเรียกวาฬของเธอออกมา และเธอก็รีบขึ้นไปนั่งบนวาฬทันที หน้าของเธอดูซีดมาก บาดแผลบนหน้าอกของเธอลึกมาก เธอยังไม่มีโอกาสที่จะได้รักษามัน เนื่องจากต้องอยู่ในน้ำ ตอนนี้เธอสูญเสียเลือดไปมาก

หานเซิ่นค้นดูสิ่งของที่เขาเอาติดตัวมา แต่เขาก็ตระหนักว่าข้าวของมันหายไปหมดแล้วตั้งแต่ตอนที่อยู่ในทะเล

"ไม่ต้องห่วงฉันยังไหว แค๊ก! แค๊ก!" ควีนพยายามอยู่อย่างสงบราวกับว่าเธอไม่ได้เจ็บปวดจากบาดแผล ถ้าดูจากความสงบของเธอ มันก็ยากที่จะบอกว่าเธอได้รับบาดเจ็บหนัก

แต่เห็นได้ชัดว่าปอดของเธอได้รับความเสียหาย แค่พูดออกมาเธอก็ไอจนเลือดไหลออกมาเป็นจำนวนมาก

"อดทนไวก่อน!" หานเซิ่นใช้มือของเขาฉีกชุดสูทสำหรับต่อสู้ของเธอออก เพื่อทำความสะอาดบาดแผลให้เธอ ชุดเกราะวิญญาณ

อสูรของเธอถูกเสือขาวทำลายไปแล้ว ชุดสูทด้านในก็ได้รับความเสียหาย ทำให้หานเซิ่นสามารถฉีกมันได้ง่ายๆ

ตอนนี้หน้าอกสีขาวขนาดใหญ่ของควีนปรากฏออกมาให้หานเซิ่นเห็น แต่เธอได้รับความเสียหายอย่างหนักมีรอยแผลค่อนข้างลึก หานเซิ่นไม่แน่ใจว่าเขารู้สึกดีหรือรู้สึกกลัวกันแน่

ควีนเบิกตากว้าง เธอรู้สึกว่าสถานการณ์นี้มันน่าอับอายมาก แต่เธอก็ไม่ได้ขยับตัว สิ่งที่เธอทำได้ก็คือนั่งหน้าแดง

ภายใต้สถานการณ์แบบนี้ หานเซิ่นไม่มีอารมณ์จะมีนั่งชื่นชมความงามของเรือนร่างเธอ เขารีบยกจิ้งจอกไปวางไว้บนหน้าอกของเธอทันที จากนั้นเขาก็พูดกับมัน "จิ้งจอกสีเงิน โปรดช่วยเธอหน่อย!"

จิ้งจอกสีเงินหันมามองหานเซิ่น จากนั้นมันก็หันกลับไปมองควีน และก็เริ่มเลียบาดแผลของเธอ

หลังจากที่จิ้งจอกเลียไปได้สักพัก ควีนก็เริ่มสั่น บาดแผลของเธอค่อยๆสมานตัว ตอนนี้เลือดหยุดไหลแล้ว บาดแผลเริ่มฟื้นตัวขึ้นเรื่อยๆ

ตอนที่ 607 ควีนหัวร้อน

ควีนรู้สึกโกรธที่ต้องมาอยู่ในสภาพน่าอับอายแบบนี้ เธอไม่รู้ว่าหานเซิ่นกำลังจะทำอะไร แต่เมื่อเธอมองลงไปที่บาดแผล เธอก็รู้สึกว่ามันเริ่มหายเป็นปรกติแล้ว ขณะที่จิ้งจอกสีเงินกำลังเลียมันอยู่ เธอจ้องมองจิ้งจอกด้วยความประหลาดใจ

หานเซิ่นเองก็จ้องมองจิ้งจอกเช่นกัน แต่ตาของเขาก็มองไปทุกที่ เขาสังเกตเห็นว่าหน้าอกของควีนเริ่มฟื้นสภาพกลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้ว เมื่อเห็นจิ้งจอกเลียมัน หานเซิ่นก็ถึงกับน้ำลายหก

ควีนประหลาดใจเมื่อเห็นว่าจิ้งจอกมีความสามารถนี้ เธอเกือบจะลืมไปเลยว่าหานเซิ่นก็นั่งอยู่ใกล้ๆด้วย เมื่อเธอหันไปมองหานเซิ่น เธอก็ต้องช็อค เพราะเขากำลังจ้องมองหน้าอกของเธออยู่

หน้าของเธอแดง เธอรีบเอามือมาปิดหน้าอกของตัวเองทันที แต่เนื่องจากมีจิ้งจอกอยู่ด้านบน ทำให้เธอไม่สามารถเอามือมาปิดได้ ตอนนี้เธอไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากพูดกับหานเซิ่น "นายกำลังมองอะไร?!"

"โอ้ โทษที!" หานเซิ่นเอามือมาปิดตาตัวเอง

ควีนรู้สึกอายมาก แม้หานเซิ่นจะเอามือปิดตา แต่เธอก็มั่นใจว่าเขาต้องแอบมองผ่านนิ้วมือ

"หันไปทางอื่น!" ควีนเริ่มหัวร้อน

"ก็ได้ ก็ได้" หานเซิ่นหันไปอย่างลังเล เขารู้สึกอิจฉาจิ้งจอกสีเงินที่ยังสามารถอยู่ตรงนั้นได้ แต่เขากับถูกบังคับให้หันไปทางอื่น

หลังจากบาดแผลของควีนหายสนิทแล้ว จิ้งจอกสีเงินก็กระโดดกลับไปหาหานเซิ่น เขาไม่ได้ยินควีนพูดอะไรเลย

"ผมหันไปได้รึยัง?" ในที่สุดหานเซิ่นก็ถาม

"ฉันขอยืมวิญญาณอสูรชุดเกราะหน่อย" ควีนพูดด้วยน้ำเสียงที่เย็นชา

"แน่นอน" หานเซิ่นหันกลับไปมองควีน

ตอนนี้ควีนกำลังอยู่ในสภาพเปลือยเปล่าปราศจากเสื้อผ้า ร่างกายของเธอเป็นประกายระยิบระยับท่ามกลางแสงอาทิตย์ เธอดูสง่างามมากเหมือนกับเทพธิดา

"ยังจะมองอีก" ควีนพูดพร้อมกับกัดฟัน แววตาของเธอดูน่ากลัว

"ตาถูกสร้างขึ้นมาเพื่อมองสิ่งสวยงาม ผมไม่สามารถเพิกเฉยต่อความต้องการของพวกมันได้" หานเซิ่นพูดพร้อมกับยักไหล่

เขาหันไปมองอีกทาง จากนั้นเขาก็เรียกวิญญาณอสูรชุดเกราะเกล็ดโลหิตออกมา และสวมมันให้ควีน

ในชั่วพริบตาชุดเกราะก็ห่อหุ้มร่างของควีน ถึงชุดเกราะนี้จะทำให้เขาไม่สามารถมองเห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของเธอได้ แต่แค่ได้เห็นใบหน้าสวยๆของเธอมันก็เกินพอแล้ว เธอดูเหมือนกับเทพธิดาที่ชายหลายคนต่างก็หมายปอง

"ดูเหมือนอาการของคุณดีขึ้นแล้ว" หานเซิ่นพูด

"อย่าคิดว่าการช่วยชีวิตฉันจะทำให้นายสามารถทำอะไรก็ได้ ฉันจะฆ่านายทันที ถ้านายพูดอะไรเกี่ยวกับร่างกายของฉัน" ควีนจ้องหานเซิ่นด้วยสายตาทิ่มแทง ดูจากสายตาของเธอถ้าคิดลองดีกับเธอล่ะก็ เขาคงได้ตายจริงๆแน่

"ไม่ต้องห่วง ผมไม่พูดออกไปหรอก" หานเซิ่นยิ้ม

"แล้วก็อย่าคิดถึงมันด้วย" ควีนพูดเสริม เมื่อเห็นหานเซิ่นยิ้มทำให้เธอรู้สึกทนไม่ได้ เธอคิดว่าเขาคงจะจดจำสิ่งที่เห็นได้

"ผมกลัวว่าจะทำแบบนั้นไม่ได้ แม้จิตใจนี้มันจะเป็นของผม แต่ผมก็ไม่สามารถควบคุมมันได้เด็ดขาด ถ้าใจผมมันอยากจะคิดอะไรมันก็จะคิด" หานเซิ่นพูด

ควีนกัดฟัน แต่เธอไม่พูดอะไรต่อ ถึงเธอจะดูโกรธมากก็ตาม

"ผมว่าคุณดูดีขึ้นนะเมื่อคุณโกรธ มันทำให้คุณดูเป็นผู้หญิงมากขึ้น" หานเซิ่นพูด

ควีนคิดว่าเธอคิดผิดมาก การที่ได้มารู้จักกับหานเซิ่นถือเป็นความผิดพลาดอย่างหนึ่งในชีวิตเธอ ก่อนหน้านี้หานเซิ่นก็สร้างวีรกรรมฉีกเสื้อของเธอตอนครั้งแรกที่พบกัน เขาทำเรื่องไว้มาก ตอนนี้แค่เธอได้เห็นหน้าหานเซิ่นหรืออยู่ใกล้เขา เธอก็รู้สึกอับอายมากแล้ว

ในที่สุดควีนก็สงบลงได้ เธอพยายามอย่างหนักที่จะสงบสติอารมณ์ให้ได้ ยังไงหานเซิ่นก็คือคนที่ช่วยชีวิตเธอไว้ เธอจะรู้สึกแย่ถ้าเกิดเธอลงมือหรือทำอะไรรุนแรงกับเขา

แต่อย่างไรก็ตามเมื่อเธอมองเห็นหานเซิ่นอีกครั้ง เธอก็รู้สึกโกรธขึ้นมาทันที ตอนนี้อารมณ์ของเธอขึ้นอีกครั้ง เธอรีบหันไปมองทางอื่นและถาม "พวกเราอยู่ที่ไหน?"

"ผมไม่รู้ ผมคิดอยู่อย่างเดียวว่าต้องออกห่างจากเสือขาว ผมเลยว่ายหนีไปมั่วๆ ตอนนี้ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเกาะที่พวกเขาอยู่ตอนแรกมันอยู่ทิศทางไหน" หานเซิ่นกระพริบตา

ควีนขมวดคิ้ว "ทิ้งจิ้งจอกไว้นี่ก่อน เดี๋ยวพวกเราค่อยกลับมารับมัน ตอนนี้พวกเราควรจะไปหาอาหารก่อน"

"ไม่จำเป็น เดี๋ยวผมจัดการเอง" หานเซิ่นวางจิ้งจอกสีเงินลงบนหลังของวาฬ จากนั้นเขาก็กระโดดลงไปในน้ำคนเดียว ไม่นานเขาก็กลับขึ้นมา พร้อมกับปลาขนาด 2 ฟุต

หานเซิ่นถลกหนังและแล่เนื้อมันทันที เขาหั่นเนื้อเป็นชิ้นบางๆ และก็เลือกมาหนึ่งชิ้น

"ฉันกินเอง..." ควีนคิดว่าหานเซิ่นจะป้อนเธอ แต่ก่อนที่เธอจะพูดปฏิเสธจบ เธอก็สังเกตเห็นว่าหานเซิ่นเอาเนื้อไปป้อนให้จิ้งจอกสีเงินแทน เธอหน้าแดงและรีบปิดปากทันที

"คุณก็จะให้ผมป้อนด้วยหรอ?" หานเซิ่นได้ยินที่เธอพูด ดังนั้นเขาเลยหยิบเนื้อมาหนึ่งชิ้นและก็เอาไปให้เธอ "มารีบอ้าปาก"

ควีนรู้สึกเหมือนว่าเธอกำลังจะระเบิด ตอนนี้เลือดของเธอสูบฉีกไปทั่วร่างโดยเฉพาะใบหน้า เธอกัดฟันและไม่พูดอะไร จากนั้นเธอก็รับเนื้อปลามาแล้วก็เอามันใส่ปากเอง

หานเซิ่นยักไหล่ จากนั้นเขาก็เอาปลามากินเองบ้าง ตอนนี้หานเซิ่นและจิ้งจอกสีเงินกำลังนั่งอยู่ด้านหน้าควีน พวกเขากำลังแบ่งกันกินเนื้ออย่างมีความสุข เมื่อมาถึงเนื้อปลาชิ้นสุดท้าย หานเซิ่นก็หยิบมาใส่ปากตัวเองทันที แต่ในตอนที่มันเกือบจะเข้าปากของเขา จิ้งจอกสีเงินก็กระโดดมากัดมันไปครึ่งหนึ่ง

ตอนนี้พวกเขา 2 คนไม่มีใครยอมใคร ต่างฝ่ายต่างก็ต้องการเอาเนื้อชิ้นนี้ไปให้ได้ ซึ่งมันทำให้ควีนรู้สึกหงุดหงิดกับภาพที่เห็น เธอถามตัวเอง 'หมอนี่คงเพี้ยนไปแล้ว เขาเป็นคนประเภทไหนกันถึงได้ไปต่อสู้แย่งชิงอาหารกับสัตว์เลี้ยงแบบนั้น?'

แต่เธอก็ต้องรู้สึกแปลกๆ เมื่อเห็นปากของจิ้งจอกสัมผัสกับปากของหานเซิ่น เพราะก่อนหน้านี้จิ้งจอกตัวนั้นเพิ่งจะเลียหน้าอกของเธอมา

ใบหน้าที่เย็นชาของควีนแดงขึ้นมาอีกครั้ง เธอเดินไปที่หัวของวาฬ และมองออกไปที่ทะเล

'ครั้งนี้เธอโกรธเรื่องอะไรอีกล่ะเนี่ย?' หานเซิ่นเกาหัว เขาแค่เล่นกับจิ้งจอกสีเงินเท่านั้น เขาไม่รู้ว่าอะไรที่ทำให้เธอโกรธขึ้นมาอีก

แต่อย่างไรก็ตาม พวกเขา 2 คนก็รู้ตัวแล้วว่าพวกเขาหลงทางอยู่ ตอนนี้วาฬว่ายน้ำมาได้เกินครึ่งวันแล้ว แต่พวกเขาก็ยังไม่เจอเกาะเลย

ตอนที่ 608 พืชลึกลับ

ตอนนี้มีมอนสเตอร์ขนาดใหญ่กำลังว่ายน้ำอยู่ในทะเล ซึ่งดูเหมือนกับเกาะเคลื่อนที่เลย

เมื่อเห็นมัน หานเซิ่นและควีนแทบไม่กล้าที่จะหายใจ ควีนสั่งให้วาฬไปอีกทิศทางหนึ่งทันที เพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับมัน ตอนนี้พวกเขามีจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย มอนสเตอร์ที่กล้าเข้ามาใกล้จะต้องเป็นมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งอย่างไม่ต้องสงสัย

พวกเขา 2 คนหลงอยู่ในทะเลเป็นเวลากว่าครึ่งเดือนแล้ว และนี่เป็นครั้งที่ 2 ที่พวกเขาเห็นมอนสเตอร์ตัวนี้ โชคดีที่มันไม่ได้สนใจพวกเขา มันมุ่งหน้าไปในทิศทางของมันต่อไป

พวกเขารอจนกระทั่งมอนสเตอร์ขนาดใหญ่หายลับไปจากสายตา จากนั้นพวกเขาก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก หลังจากผ่านไปอีกครึ่งวัน อยู่ ๆหานเซิ่นก็มีเห็นอะไรบางอย่างอยู่ไกลออกไป ดูแล้วมันน่าจะเป็นเกาะ

'พวกเรารอดแล้ว! มีเกาะอยู่ตรงนั้น ถึงจะเป็นเกาะร้าง เราก็น่าจะหาอาหารดี ๆกินได้บ้าง ตลอดเวลาที่ผ่านมาเราได้แต่ดื่มเลือดปลาจนจะอ้วกอยู่แล้ว'

ควีนดูจะมีความสุขมากเมื่อเห็นเกาะ ตลอดเวลาที่อยู่บนหลังวาฬ พวกเขากินแต่เนื้อปลาและเลือดของปลา ตอนนี้พวกเขาเบื่อมันจะแย่อยู่แล้ว

พวกเขาเริ่มเข้าไปใกล้มันมากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งเข้าไปใกล้ก็ยิ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นเกาะจริงๆ บนเกาะมีภูเขาที่ค่อนข้างชัน แต่เป็นภูเขาเตี้ยๆ ซึ่งเต็มไปด้วยต้นไม้จำนวนมาก

แต่บนเกาะแทบไม่มีต้นไม้สูงๆเลย มีก็แต่ต้นไม้ต้นเล็กๆอยู่เป็นจำนวนมาก ต้นไม้พวกนั้นมีผลที่ดูคล้ายๆกับเบอร์รี่ ซึ่งดูน่าอร่อยมาก

ควีนเรียกปีกวิญญาณอสูรออกมาและก็บินเข้าไปดูบนเกาะ เกาะนี้ไม่ใหญ่มาก และดูเหมือนจะไม่ค่อยมีมอนสเตอร์ด้วย

พวกเขา 2 คนเบื่อหน่ายกับการอยู่ในทะเลเต็มที่แล้ว พอเห็นเกาะพวกเขาก็รีบขึ้นฝั่งทันที หานเซิ่นมองดูต้นไม้ต้นเล็กๆ ซึ่งมีผลที่คล้ายๆลูกเบอร์รี่สีแดงๆ เขาคิด 'พวกลูกเบอร์รี่นี่มันจะเหมือนกับเห็นสีแดงรึเปล่า?'

ควีนเข้าไปสำรวจในเกาะเรียบร้อยแล้ว หลังจากสำรวจอยู่สักพัก เธอก็พบบ่อน้ำที่ซ่อนตัวอยู่ในภูเขา ซึ่งดูแล้วน่าจะเป็นน้ำสะอาด ทำให้เธอตื่นเต้นมาก

"นายกำลังดูอะไรอยู่?" เมื่อเห็นว่าหานเซิ่นกำลังมองดูต้นไม้ที่มีลูกเบอร์รี่สีแดงอยู่ ควีนขมวดคิ้วและถาม

"ผมกำลังสงสัยว่าเราจะกินมันได้รึเปล่า ผมเบื่อกับการกินเนื้อปลาเต็มทีแล้ว ผมอยากจะลองกินผลไม้แบบนี้ดู" หานเซิ่นตอบ

"อย่าไปกินอะไรมั่วๆ ถ้าที่นี่ไม่มีมอนสเตอร์ เราก็ต้องทนกินปลาต่อไป" ควีนพูด

แม้เธอจะเบื่อปลาแล้วเช่นกัน แต่พืชก็เป็นอะไรที่อันตรายมาก ถึงลูกเบอร์รี่จะดูน่าอร่อย แต่ใครจะรู้ว่าถ้ากินเข้าไปแล้วมันจะเป็นอันตรายรึเปล่า?

"ผมคิดว่ามันน่าจะกินได้ ไม่มีปัญหาอะไรนะถ้าเราจะกินมัน" หานเซิ่นยังคงสังเกตเบอร์รี่ต่อไป จากความรู้ที่เขาได้รับมาเกี่ยวกับการแยกแยะพืช เขาค่อนข้างมั่นใจว่ามันน่าจะกินได้

ควีนไม่สนใจหานเซิ่น เธอเดินกลับไปที่ชายหาด และก็เริ่มหาปลามาทำเป็นอาหาร แค่เธอได้ดื่มน้ำจากบ่อน้ำแทนเลือดปลา เธอก็มีความสุขมากแล้ว เธอไม่คิดที่จะเสี่ยงกินผลไม้ในก็อตแซงชัวรี่

แม้หานเซิ่นจะมั่นใจว่ามันกินได้ แต่เขาเองก็ไม่กล้าเสี่ยงเช่นกัน ในตอนนี้ก็เกิดคำถามขึ้นในหัวของเขา 'ทำไมลูกเบอร์รี่ที่ดูน่าจะกินได้ถึงได้มาเจริญเติบโตอยู่บนเกาะที่อยู่ห่างไกลแบบนี้? และทำไมพวกมันดูเหมือนกับไม่เคยถูกสัมผัสมาก่อนเลย?'

ในตอนที่อยู่ในทะเล หานเซิ่นเห็นนกจำนวนมากบินผ่านหัวพวกเขาไป และในละแวกใกล้ๆนี้ก็ไม่มีเกาะอื่นๆแล้วด้วย นี่มันทำให้หานเซิ่นคิดว่ามีบางอย่างแปลกๆ

หานเซิ่นเลิกสนใจลูกเบอร์รี่ชั่วคราวก่อน ตอนนี้เขาตัดสินใจว่าจะลองสำรวจเกาะแห่งนี้ดู เพราะเขารู้สึกว่ามันแปลกๆ

เกาะนี้ไม่ได้ใหญ่มาก มนุษย์สามารถเดินรอบมันได้ในเวลาครึ่งวัน ด้วยความสามารถของโกลเด้นโกรวเลอร์ การสำรวจจึงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขา

นอกจากเกาะจะไม่ใหญ่มากแล้ว ภูเขาบนเกาะก็ดูแปลกๆ พวกมันเป็นภูเขาหินที่ไม่สูงมาก พวกมันสูงไม่เกิน 20 เมตร

หานเซิ่นปีนขึ้นไปบนภูเขาและก็มองไปรอบๆ บนยอดภูเขาที่สูงที่สุด เขามองเห็นพืชที่ดูเหมือนกับดอกบัว

มันดูเหมือนกับดอกบัวธรรมดาๆ มันมี 7 กลีบที่มีสีขาวบริสุทธิ์

หานเซิ่นขมวดคิ้ว โดยปรกติแล้วดอกบัวมักจะเจริญเติบโตในน้ำ อย่างน้อยๆบริเวณที่มันอยู่จะต้องมีความชื้นสูง ซึ่งมันทำให้เขาสงสัยว่ามันจะเป็นดอกบัวจริงๆรึเปล่า

เนื่องจากมันเป็นแค่พืช เขาจึงไม่คิดว่ามีอะไรที่น่ากลัว หานเซิ่นอุ้มจิ้งจอกและปีนขึ้นไปบนภูเขา เขาขึ้นไปบนยอดเขาที่สูงที่สุด เมื่อขึ้นไปถึง เขาก็สังเกตดูดอกบัว 7 กลีบทันที

เมื่อดูใกล้ๆ หานเซิ่นก็มั่นใจว่ามันคือดอกบัวจริงๆ กลีบของมันขาวเหมือนกับหิมะ ดอกบัวนี้มีขนาดพอๆกับลูกฟุตบอล ก้านของมันเป็นสีขาว ซึ่งต่างจากดอกบัวปรกติที่ก้านจะเป็นสีเขียว

มันดูกึ่งๆโปร่งใส หานเซิ่นสามารถมองเห็นว่ามีเม็ดบัวสีแดงอยู่ภายใน เม็ดบัวพวกนี้ไม่ได้ใหญ่มาก ดูเหมือนมันจะยังไม่โตเต็มที่

หานเซิ่นยังคงสังเกตมันต่อไป แต่อยู่ๆจิ้งจอกสีเงินก็กระโดดออกจากแขนของเขา มันใช้จมูกสูดดมใกล้ๆดอกบัว มันกระพริบตาเหมือนมนุษย์ เหมือนมันจะสงสัยมาก มันเดินวนไปรอบๆดอกบัว หลังจากที่มันดูดอกบัวอยู่สักพัก มันก็ตัดสินใจนั่งลงข้างๆดอกบัว

"จิ้งจอกสีเงิน นายบอกฉันได้ไหมว่ามันคืออะไรกันแน่?" หานเซิ่นถาม ขณะที่เขากำลังจ้องมองจิ้งจอกด้วยความสงสัย เพราะปรกติแล้วถ้าจิ้งจอกมันต้องการกินอะไร มันจะกินทันทีโดยแทบไม่ต้องคิด เขายังไม่เคยเห็นมันนั่งรออย่างนี้มาก่อน

ดูจากหน้าของจิ้งจอกสีเงิน หานเซิ่นรู้ว่ามันอยากจะกินดอกบัวนี้มากๆ แต่กระนั้นมันก็ยังนั่งอยู่ข้างๆดอกบัว หานเซิ่นไม่แน่ใจว่ามันคิดอะไรอยู่

"นายอยากจะรอให้มันสุกก่อนใช่ไหม?" หานเซิ่นคิดว่ามีแค่ทางนี้ที่พอเป็นไปได้ เขาถามจิ้งจอก

แต่จิ้งจอกไม่ตอบ ตอนนี้สิ่งที่มันทำก็คือชำเลืองมองดอกบัวขณะที่นั่งข้างๆมัน เหมือนกับว่าจิ้งจอกสีเงินกำลังนั่งเฝ้าดอกบัวอยู่

หานเซิ่นได้กลิ่นควันลอยมาจากชายหาด ซึ่งเขาคิดว่าควีนน่าจะกำลังทำอาหารอยู่ หานเซิ่นยื่นมือไปเพื่อจะอุ้มจิ้งจอก แต่มันไม่ยอมไป มันยังนั่งอยู่ข้างดอกบัวไม่ยอมขยับไปไหน

"ถ้านายอยากจะรอให้มันสุกก่อนมันจะต้องใช้เวลา ไม่มีใครแย่งมันไปหรอก พวกเราไปกินอาหารกันก่อนแล้วค่อยกลับมาก็ได้" หานเซิ่นพูดกับจิ้งจอก และพยายามจะอุ้มมันอีกครั้ง

แต่จิ้งจอกก็ยังไม่ยอม มันไม่ต้องการจะออกห่างจากดอกบัวนี้ มันตัดสินใจที่จะนั่งเฝ้าดอกบัวนี้อย่างจริงจัง

เนื่องจากเขาไม่สามารถทำอะไรได้ หานเซิ่นตัดสินใจกลับไปที่ชายหาดก่อน ระหว่างทางที่เขากำลังไปที่ชายหาดเขาคิด 'ดอกบัวนั่นมันจะต้องเป็นของดีมากแน่ๆ ไม่งั้นทำไมจิ้งจอกสีเงินถึงได้ต้องการมันมากขนาดนั้น?'

'ไม่ได้ เราจะให้จิ้งจอกเอามันไปกินคนเดียวไม่ได้! กล้าพนันได้เลยว่าจิ้งจอกกำลังรอให้เม็ดบัวสุกอยู่ ไม่งั้นมันก็คงกินไปตั้งแต่ตอนแรกที่เห็นแล้ว ไม่มีเหตุผลอะไรที่มันจะต้องนั่งรอแบบนั้น แต่เราจะหาทางแย่งมันมายังไง ถ้าเกิดจิ้งจอกสีเงินตัดสินใจสู้กับเราขึ้นมาจะทำยังไง?'

ตอนนี้หานเซิ่นกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก เขามีข้อสงสัยหลายอย่างในหัว และเขาก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี

จิ้งจอกสีเงินไม่ยอมออกจากจุดนั้นเลย การขโมยเม็ดบัวจากมันคงเป็นเรื่องที่ยากมาก

ตอนที่ 609 เม็ดบัวสุก

เมื่อหานเซิ่นกลับไปที่ชายหาด เขาก็เห็นว่าควีนกำลังย่างปลาอยู่ เธอใช้ดาบวิญญาณอสูรของเธอทำเป็นไม้เสียบ แม้เธอจะใช้แค่ไม้กับเถาวัลย์เป็นเชื้อเพลิง แต่ดูเหมือนเนื้อปลาจะสุกได้ที่แล้ว หลายวันที่ผ่านมาพวกเขาต้องกินแต่ปลาดิบๆ เมื่อเห็นเนื้อปลาย่างแบบนี้ก็ทำให้เขาน้ำลายไหล

หานเซิ่นเห็นว่ามีดาบเล่มอื่นๆที่มีปลาเสียบอยู่ หานเซิ่นถาม "คุณทำไว้ให้ผมด้วยใช่ไหม"

"นายหมายความว่ายังไง ทำไว้ให้นาย? ฉันทำมันไว้กินเองทั้งหมด" ควีนตอบ

"ผมขอสักตัวหนึ่งได้ไหม?" หานเซิ่นถาม

"ถ้านายต้องการก็บริการตัวเอง" ควีนพูดโดยไม่ได้มองหน้าหานเซิ่น เธอยังคงมองเนื้อในมือของเธอต่อไป

หานเซิ่นยิ้ม เขาหยิบปลามาและก็เริ่มกัดมันทันที แต่จริงๆเขาน่าจะต้องรออีกหน่อย เพราะตอนนี้ปากของเขาแทบจะไหม้ด้วยความร้อน ปลาพวกนี้เพิ่งจะย่างเสร็จใหม่ๆ รสชาติของมันดีมาก ถ้าเทียบกับเนื้อปลาดิบๆแล้วมันต่างกันราวฟ้ากับดิน

"จิ้งจอกของนายไปไหนแล้ว?" ควีนมองหานเซิ่นที่กำลังกินเหมือนกับคนอดยาก เธอรู้สึกผ่อนคลายขึ้น เธอจึงถาม

"ผมเรียกมันกลับไปแล้ว" หานเซิ่นกระพริบตา

"จริงหรอ?" ควีนมองหานเซิ่น เหมือนเธอจะไม่เชื่อเขา "เรียกมันออกมาด้วย พวกเราจะได้กินด้วยกัน"

"ไม่จำเป็น มันก็แค่วิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยง ไม่ต้องไปสนมันหรอกน่า"

หานเซิ่นรู้ว่าควีนอยากจะตอบแทนจิ้งจอกที่ช่วยรักษาเธอ แต่เขาไม่สามารถเรียกจิ้งจอกออกมาได้ เขาจึงต้องหาวิธีกลบเกลื่อนไปก่อน

"งั้นก็ไม่เป็นไร" ควีนไม่พูดมากไปกว่านี้ เธอกินเนื้อของเธอต่อไป

หานเซิ่นกินปลาไปทั้งหมด 8 ตัว ตอนนี้เขารู้สึกอิ่มแล้ว เขาล้มตัวลงนอนบนทราย "สุดยอดไปเลย!"

ควีนกินไปพอๆกับเขา หลังจากเธอกินเสร็จ เธอก็เรียกวิญญาณอสูรดาบของเธอกลับ จากนั้นเธอก็เดินตรงไปที่ภูเขา

"คุณกำลังจะไปไหน?" หานเซิ่นรีบลุกขึ้นถามทันที เขากังวลว่าควีนอาจจะกำลังตามหาจิ้งจอกสีเงิน ซึ่งตอนนี้มันนั่งเฝ้าดอกบัวอยู่

"ฉันแค่จะไปเดินเล่น" ควีนตอบ จากนั้นเธอก็เดินตรงไปที่ภูเขาทันที

"งั้นผมจะไปกับคุณด้วย!" หานเซิ่นเริ่มตามเธอไปทันที เขาคิด 'เวรล่ะสิ แบบนี้เธอก็รู้ว่าเราไม่ได้เรียกมันกลับ'

หลังจากเดินไปได้สักพัก ควีนก็พบจุดที่จิ้งจอกสีเงินและดอกบัวอยู่ หลังจากปีนขึ้นไปบนภูเขา เธอก็จ้องมองไปที่จิ้งจอกสีเงินและดอกบัว เธอหันไปรอบๆ และก็มองหานเซิ่นที่กำลังฝืนยิ้มอยู่ในตอนนี้ จากนั้นเธอก็เดินเข้าไปใกล้จิ้งจอก

"นี่อะไร?" ควีนชี้ไปที่ดอกบัว

"ผมไม่รู้ แต่จิ้งจอกไม่ยอมออกห่างจากมันเลย หลังจากที่พวกเราเจอมัน" หานเซิ่นอธิบาย ควีนเข้าไปมองดูมันใกล้ๆ จากนั้นเธอก็ไปนั่งพักผ่อนข้างๆดอกบัว

วันรุ่งขึ้นควีนถามหานเซิ่น "นายคิดจะออกจากเกาะนี้เมื่อไร?"

"ถ้าจิ้งจอกสีเงินไม่ยอมไป ผมก็ไม่ไปเหมือนกัน คุณต้องการจะไปก่อนเลยไหม?" หานเซิ่นถามพร้อมกับกระพริบตา

"พวกเราแบ่งกันคนละครึ่งเป็นยังไง?" ควีนมองที่หานเซิ่นและถาม เหมือนว่าเธอก็ต้องการดอกบัวเช่นกัน

"ครึ่งอะไร? นี่มันของจิ้งจอก คุณต้องการแย่งอาหารกับสัตว์เลี้ยงงั้นหรอ?" ใจของหานเซิ่นต้องการตอบว่าไม่ แต่เขาก็ต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไว้ก่อน เพราะเขาเองก็ต้องการดอกบัวเช่นกัน

"ถ้าจิ้งจอกเป็นคนกิน ฉันก็จะไม่เอา แต่ถ้านายเป็นคนเอาดอกบัวไป ฉันจะต้องขอส่วนแบ่งครึ่งหนึ่ง" ควีนพูด

"ผมจะเอามันไปทำไม? นี่มันของจิ้งจอก ผมไม่ใช่สัตว์เลี้ยง ผมไม่มีทางต้องการของแบบนี้" หานเซิ่นพูด ตอนนี้เขารู้สึกว่าสถานการณ์เริ่มยากแล้ว ความหวังที่เขาจะได้ดอกบัวเริ่มหมดลง

ควีนไม่พูดอะไรอีก เธอนั่งอยู่ข้างๆจิ้งจอกสีเงิน และก็เฝ้าดอกบัวไว้เช่นกัน

'ตอนแรกมีแค่จิ้งจอกสีเงิน เราก็ยังพอมีโอกาสอยู่บ้าง แต่ตอนนี้ควีนดันมาเฝ้ามันอีกคน' หานเซิ่นคิด

เขาเริ่มคิดแล้วว่าจิ้งจอกตัวนี้อาจจะเป็นตัวเมียรึเปล่า ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาคิดว่ามันเป็นตัวผู้ มนุษย์จะไม่สามารถแยกแยะเพศของมอนสเตอร์ได้ เพราะพวกมันเหมือนกับทุกประการ เขาเริ่มคิดว่าจิ้งจอกน่าจะเป็นตัวเมีย ไม่งั้นทำไมมันถึงมีพฤติกรรมคล้ายๆควีน? ทั้งจิ้งจอกและควีนดูจะเอาแต่ใจมาก

แต่หานเซิ่นไม่เคยรู้ตัวเลยว่า ตัวเขาเองดูจะเอาแต่ใจและเห็นแก่ตัวมากกว่าจิ้งจอกและควีนรวมกันซะอีก

พวกเขาอยู่บนเกาะแห่งนี้มา 4 วันแล้ว กลีบดอกบัวสีขาวๆเริ่มล่วงโรยอย่างช้าๆ แต่มันช้ามากๆ มันจะร่วงแค่วันละ 0-1 กลีบเท่านั้น ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปไม่รู้ว่าต้องใช้เวลากี่วันมันถึงจะร่วงหมด

เม็ดบัวที่อยู่ภายในเริ่มเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้พวกมันดูเหมือนกับคริสตัลสีแดง พวกมันยังคงเจริญเติบโตเรื่อยๆ และเริ่ม

ส่งกลิ่นหอมสดชื่นออกมา เมื่อดมกลิ่นเข้าไปก็ทำให้จิตใจผ่อนคลาย

'นี่จะต้องเป็นของดีอย่างแน่นอน แต่เราจะทำยังไงดีถึงจะเอาเม็ดบัวทั้งหมดมาโดยที่จิ้งจอกและควีนไม่รู้ตัว?' หานเซิ่นยังคงเฝ้าดูดอกบัวต่อไป เขากำลังหาวิธีที่จะเอามันมาให้ได้

หานเซิ่นไม่มั่นใจว่าเขาจะสามารถเอาชนะควีนและจิ้งจอกได้ ไม่งั้นเขาคงจะเข้าไปเอามันมาตั้งนานแล้ว

ครึ่งเดือนผ่านไป ในที่สุดกลีบดอกบัวก็ร่วงจนหมด ตอนนี้เม็ดบัวดูจะเติบโตเต็มที่แล้ว พวกมันดูเหมือนกับทับทิม

ตอนนี้หานเซิ่นยังหาวิธีที่จะแย่งมันมาไม่ได้เลย ขณะที่เขากำลังใช้ความคิดอย่างหนัก อยู่ๆเขาก็ได้ยินเสียงแหลมๆของนก เขาเห็นนกสีเขียวปนฟ้า ดูคล้ายๆกับนกยูง เขาไม่รู้ว่ามันโผล่มาจากไหน แต่หานเซิ่นเห็นมันบินวนไปวนมาอย่างบ้าคลั่งบนท้องฟ้า ดูเหมือนมันจะกำลังขู่ให้พวกเขากลัวอยู่

จิ้งจอกสีเงินดูจะตรึงเครียดขึ้นมาทันที มันยืนขึ้นและมองไปที่นกยูงบนท้องฟ้า ดูเหมือนมันจะเห็นนกยูงเป็นศัตรูของมัน

หานเซิ่นและควีนช็อค พวกเขาเข้าใจทันทีว่ามันคือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ถึงที่นี่จะมีจิ้งจอกสีเงินอยู่ แต่มันกลับกล้าที่จะโผล่หน้าออกมา

นกยูงยังคงบินวนไปวนมาบนท้องฟ้า แต่มันก็ยังไม่ลงมาเช่นกัน ดูเหมือนมันเองก็กำลังรอให้เม็ดบัวสุกได้ที่อยู่

'นกบ้านี่มันมาจากไหนเนี่ย? ทำไมอยู่ๆมันดันโผล่มาตอนนี้?' หานเซิ่นคิด ตอนแรกถึงจะมีทั้งจิ้งจอกและควีนอยู่ แต่เขาก็คิดว่าน่าจะได้ส่วนแบ่งเม็ดบัวบ้างไม่มากก็น้อย

แต่ตอนนี้เมื่อมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดปรากฏตัว สถานการณ์ก็ยากจะคาดเดาแล้ว

แม้ควีน หานเซิ่นและจิ้งจอกสีเงินจะร่วมมือกันก็ไม่น่าจะรับมือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวเต็มวัยได้

ขณะที่หานเซิ่นกำลังรู้สึกสิ้นหวัง และใช้ความคิดอย่างหนักอยู่ๆเขาก็ได้ยินเสียงดังมาจากทางชายหาด เขามองออกไปที่ทะเลและเห็นว่าน้ำกำลังเดือดอยู่ มอนสเตอร์ขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนกับกุ้งลอบสเตอร์ปรากฏตัวออกมา เปลือกของมันเป็นสีม่วง มันมีความยาวหลาย 10 เมตร หลังจากมันปรากฏตัวออกมาก็ทำให้เกิดคลื่นขนาดใหญ่ จากนั้นมันก็ว่ายไปรอบๆเกาะ

'บ้าไปแล้ว! มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีกตัวงั้นหรอ? พวกมันต้องการเม็ดบัวกันหมดเลย?'

ตอนนี้หานเซิ่นรู้สึกตื่นตระหนก เขาไม่รู้ว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดพวกนี้มาจากไหน แต่โชคดีที่ไม่มีมอนสเตอร์ตัวอื่นมาเพิ่มแล้ว

นอกเหนือจากนกยูงและกุ้งลอบสเตอร์ ดูเหมือนจะไม่มีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นมาร่วมศึกชิงเม็ดบัวครั้งนี้เพิ่มแล้ว

ตอนนี้มีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวหนึ่งอยู่ในทะเล ส่วนอีกตัวอยู่บนฟ้า เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะหนี

"ถอยก่อน ถ้าพวกเราถูกปิดล้อม พวกเราจะรอดยาก" ควีนพูดอย่างสงบ

"รีบมาเร็วเข้า!" หานเซิ่นตะโกนไปที่จิ้งจอกสีเงิน ด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่จริงจัง เขากลัวว่าจิ้งจอกจะอยู่เฝ้าดอกบัวต่อไป ถ้าเป็นแบบนั้นมันต้องแย่แน่ๆ ถึงมันจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่พลังของมันต้องด้อยกว่าอีก 2 ตัวแน่นอน

ตอนที่ 610 แย่งชิง

โชคดีที่จิ้งจอกไม่ได้ดื้อจนเกินไป ถึงมันจะต้องการเม็ดบัวมาก แต่มันก็ยังยอมกระโดดขึ้นมาบนไหล่ของหานเซิ่นเมื่อได้ยินหานเซิ่นเรียก

หานเซิ่นโล่งอก เขารีบวิ่งตามควีนไป แต่กระนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าไปใกล้ทะเล พวกเขาเลยต้องแอบซ่อนตัวอยู่แถวภูเขา

หลังจากที่พวกเขาออกไปได้ไม่นาน นกยูงก็บินลงมาตรงจุดที่พวกเขาอยู่ก่อนหน้านี้ ส่วนกุ้งล็อบสเตอร์ก็ขึ้นมาบนบก มันกวัดแกว่งก้ามของมันอย่างบ้าคลั่ง ในขณะเคลื่อนที่เข้าไปใกล้จุดที่ดอกบัวอยู่

สงครามแย่งชิงดอกบัวได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว หลังจากที่นกยูงเห็นว่าเม็ดบัวยังไม่สุกได้ที่ มันจึงเลือกที่จะหันไปทางกุ้งลอบสเตอร์ และก็ส่งเสียงร้องขู่ออกไป

กุ้งล็อบสเตอร์ไม่ได้กลัว มันใช้ก้ามของมันฟาดไปที่นกยูง ถึงมันจะตัวใหญ่และมีเปลือกหนา แต่ความเร็วของมันก็ไม่ธรรมดาเลย

นกยูงกางปีกออก และรีบบินขึ้นไปบนฟ้าทันที จากนั้นมันก็รำแพนหางเพื่อข่มขวัญศัตรู หางของมันเป็นเสมือนจุดรวมแสง ไม่นานก็มีแสงสีฟ้าปรากฏขึ้นมา

เมื่อหานเซิ่นมองที่แสงสีฟ้าตรงหางของนกยูง เขาก็รู้สึกมึนงงทันที

"อย่าไปจ้องแสงสีฟ้านั่น" ควีนพูด เธอหลบตาเรียบร้อยแล้ว แสงสีม่วงปรากฏขึ้นมารอบๆตัวเธอ แสดงให้เห็นว่าเธอเข้าสู่โหมดปลดล็อคยีนแล้ว

หานเซิ่นทำตามที่เธอบอก และเขาใช้มือปิดตาของจิ้งจอกสีเงินไว้ แต่กระนั้นแสงสีฟ้าก็ยังสามารถทะลุผ่านเปลือกตาของเขาได้

หานเซิ่นหันไปรอบๆ จากนั้นเขาก็รีบไปหลบหลังก้อนหิน ควีนเองก็ไปหลบหลังก้อนหินเช่นเดียวกัน พวกเขาทั้ง 2 ไม่มีใครกล้าลืมตาขึ้นมา พวกเขาต้องพึ่งพาแค่หูของตัวเองเท่านั้น เพื่อสัมผัสว่าเกิดอะไรขึ้นที่ด้านนอกบ้าง

หานเซิ่นเข้าสู่โหมดปลดล็อคยีน ตอนนี้ถึงเขาจะไม่สามารถลืมตาได้ แต่เขาก็ยังสามารถสังเกตการณ์พื้นที่รอบๆได้ เขาสามารถมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องมองดูเลย

กุ้งล็อบสเตอร์ขนาดใหญ่ดูเหมือนจะมึนงงไปเลย หลังจากที่เจอกับแสงสีฟ้าของนกยูง มันเดินเซไปซ้ายทีขวาที ดูเหมือนนกยูงจะเป็นต่ออยู่มาก

แต่ทว่าเปลือกของกุ้งล็อบสเตอร์ก็แข็งอย่างไม่น่าเชื่อ ถึงนกยูงจะใช้ปากจิก แต่มันก็สามารถทำได้เพียงฝากรอยข่วนสีขาวๆไว้บนเปลือกของกุ้งล็อบสเตอร์เท่านั้น

หานเซิ่นรู้สึกทึ่งมาก แม้กุ้งล็อบสเตอร์จะดูเป็นรอง แต่เหมือนมันจะมีพลังป้องกันที่มหาศาล ดูแล้วนกยูงไม่น่าจะทำอะไรมันได้

แสงสีฟ้าที่นกยูงสร้างขึ้นยังคงทำให้กุ้งลอบสเตอร์มึนงงอยู่ แต่มันก็ไม่สามารถทำให้กุ้งล็อบเตอร์บาดเจ็บได้ ดูแล้วสถานการณ์ยังสูสีกันอยู่

แต่อย่างไรก็ตามพวกมันทั้งคู่มาที่นี่เพื่อดอกบัว ถ้านกยูงสามารถใช้แสงสีฟ้ากดดันกุ้งลอบสเตอร์ได้ต่อไปจนกระทั่งเม็ดบัวสุก มันก็น่าจะเป็นฝ่ายที่ได้ดอกบัวไป หลังจากเอาดอกบัวแล้ว มันจะสามารถบินหนีไปได้ สถานการณ์ตอนนี้ดูยังไงกุ้งล็อบเตอร์ก็ไม่น่าจะมีหวังได้ดอกบัวไป

"เราควรจะทำยังไงดี" หานเซิ่นถาม เขาก็อยากจะได้ดอกบัวเหมือนกัน

"ไม่มีอะไรที่พวกเราทำได้แล้ว แสงสีฟ้าของนกยูงสามารถทำให้สิ่งมีชีวิตที่จ้องมองมันมึนงงได้ ถึงพวกเราจะหลับตาและวิ่งลุยเข้าไป เปลือกตาของเราก็ไม่หนาพอที่จะป้องกันแสงสีฟ้าได้ และที่สำคัญนายคิดว่าพวกเราจะสู้กับมอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิได้ในขณะที่หลับตาอยู่งั้นหรอ?" ควีนพูด

หานเซิ่นไม่พูดอะไร แต่ตอนนี้เขาได้กลิ่นหอมสดชื่น เขาสังเกตว่ากลิ่นนี้ลอยมาจากดอกบัว

ดอกบัวเริ่มส่องแสงสีแดงออกมา ไม่นานก็มีหมอกบางๆสีแดงปรากฏขึ้นมาและปกคลุมดอกบัวเอาไว้ ตอนนี้บริเวณรอบๆดอกบัว

ถูกย้อมด้วยแสงสีแดง มันเป็นภาพที่งดงาม กลิ่นหอมของมันทรงพลังจนสามารถได้กลิ่นมันจากทุกที่บนเกาะนี้

'เม็ดบัวเกือบจะสุกแล้ว!' หานเซิ่นยังสังเกตการณ์การต่อสู้ระหว่างนกยูงและกุ้งล็อบสเตอร์ ตอนนี้เขายังคงคิดหาทางที่จะไปเอาดอกบัวมาก่อนที่พวกมอนสเตอร์จะได้มันไป เขาไม่สามารถรอให้มันสุกก่อนได้ ถ้าเขารอให้มันสุก มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจะเอามันไปทันที

ตอนนี้จิ้งจอกสีเงินดูท่าทางเหมือนต้องการจะกระโดดออกไปจากแขนของหานเซิ่นได้ตลอดเวลา เห็นได้ชัดว่ามันต้องการเม็ดบัว ใจจะขาด แต่เมื่อมันลืมตาขึ้นมา มันก็เอาหัวกลับมาซบไว้ตรงหน้าอกของหานเซิ่น แสงสีฟ้ามีความเข้มข้นสูงมาก

ขณะที่หานเซิ่นกำลังลังเลอยู่ว่าจะเสี่ยงวิ่งออกไปเลยดีไหม อยู่ๆเขาก็ได้ยินเสียงดังมาจากทะเล

'อย่าบอกนะว่ามีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดโผล่มาอีกตัว?' หานเซิ่นรู้สึกเครียดขึ้นมาทันที เขารีบใช้สัมผัสที่ 7 สำรวจดูบริเวณชายหาด

แต่สิ่งที่เขาเห็นมันก็ต้องทำให้เขาต้องช็อค ตอนนี้รอบๆเกาะมีมอนสเตอร์จำนวนมากกำลังมุ่งหน้ามาที่นี่ พวกมันทุกตัวต่างก็ต้องการดอกบัว มีทั้งปลาขนาดใหญ่ กุ้งขนาดใหญ่ หรือแม้แต่มอนสเตอร์ที่มีลักษณะเหมือนหอยขนาดใหญ่ และยังมีอีกหลายตัวที่หานเซิ่นไม่รู้ว่ามันคือตัวอะไร

มอนสเตอร์กลุ่มใหญ่กำลังมุ่งหน้ามาที่เกาะแห่งนี้

'นี่มันบ้าอะไรวะเนี่ย?! ดอกบัวนั่นมันคืออะไร? แค่กลิ่นของมันก็ถึงกับทำให้มอนสเตอร์พวกนี้กล้าโผล่มาโดยไม่เกรงกลัวการมีอยู่ของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด' หานเซิ่นประหลาดใจ มันน่าเหลือเชื่อมากสำหรับเขา เขามั่นใจว่าพวกมันไม่ใช่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่กระนั้นพวกมันก็ยังกล้าเข้ามาที่เกาะ แสดงว่าความต้องการดอกบัวของพวกมันสามารถเอาชนะความกลัวที่มีต่อมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้

บนท้องฟ้าตอนนี้มีมอนสเตอร์ประเภทนกและมอนสเตอร์มีปีกชนิดอื่นๆปรากฏตัวออกมาจำนวนมาก พวกมันบินโฉบลงมาที่ดอกบัวโดยไม่มีความเกรงกลัวใดๆ พวกมันไม่สนใจมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่กำลังต่อสู้กันอยู่

แต่เมื่อมันเข้ามาใกล้ดอกบัว มันก็ต้องเจอกับแสงสีฟ้าของนกยูง พวกมันหมดสติกลางอากาศและก็ล่วงลงมาบินพื้น ดูเหมือนพวกมอนสเตอร์ระดับต่ำจะไม่สามารถทนแสงสีฟ้าของนกยูงได้

มอนสเตอร์เริ่มทยอยมาที่ภูเขาเรื่อยๆ แต่เมื่อพวกมันมาถึงพวกมันก็ตายทันที พวกมันไม่สามารถทนต่อแสงสีฟ้าได้ ส่วนตัวที่แข็งแกร่งพอจะทนได้ก็ต้องตกเป็นเหยื่อของกุ้งล็อบสเตอร์และนกยูงที่กำลังสู้กัน ไม่นานนักมอนสเตอร์จำนวนมากก็ถูกฆ่าตายจนซากศพนอนเกลื่อนเป็นภูเขา พื้นที่บริเวณนั้นถูกย้อมด้วยเลือด

"พวกเราต้องถอยก่อน ที่นี่มันอันตรายเกินไป" ควีนพูด เธอเตรียมที่ถอยออกจากที่นี่

หานเซิ่นสังเกตเห็นว่าเม็ดบัวใกล้จะสุกเต็มทีแล้ว และเขาก็ไม่ต้องการจะกลับไปมือเปล่าด้วย หลังจากที่เขาคิดไตร่ตรองอย่างดีแล้ว เขาก็ส่งจิ้งจอกไปให้ควีน "ขอฝากมันไว้ก่อน ผมจะลองไปเอาเม็ดบัวนั่นมา"

แต่จิ้งจอกสีเงินไม่ยอม มันไม่ต้องการหนีไปพร้อมกับควีน แม้ตัวมันก็ทนแสงสีฟ้าไม่ไหวเหมือนกัน ตอนนี้มันดูจะมึนงงเหมือนๆกับกุ้งล็อบสเตอร์

แม้แสงสีฟ้าจะไม่สามารถทำให้จิ้งจอกสีเงินบาดเจ็บได้ก็ตาม แต่มันก็ทำให้จิ้งจอกสีเงินอ่อนแรงลง ยากที่มันจะเข้าไปเอาดอกบัวมาได้

"นายต้องออกไปจากที่นี่ก่อน ไม่ต้องห่วง ฉันจะแบ่งเม็ดบัวให้นายด้วย ถ้าฉันเอามันมาได้" หานเซิ่นบอกกับจิ้งจอกสีเงิน

จิ้งจอกสีเงินไม่ยอมฟังหานเซิ่น มันดื้อมาก มันต้องการจะเข้าไปเอาเม็ดบัว ถึงมันจะรู้ว่าพลังของมันด้อยกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีก 2 ตัวก็ตาม

หานเซิ่นดึงจิ้งจอกสีเงินไว้ เขาใช้กำลังบังคับให้มันกลับมา ตอนนี้พฤติกรรมมันเหมือนกับมอนสเตอร์ตัวอื่นๆ มันยอมสละทุกอย่างเพื่อเข้าไปเอาเม็ดบัวมาให้ได้

นกยูงกับกุ้งล็อบสเตอร์กำลังต่อสู้กัน และขวางทางขึ้นภูเขาเอาไว้ ถ้ามีมอนสเตอร์ตัวอื่นพยายามจะขึ้นไป พวกมันจะฆ่าทันที

ดูเหมือนไม่ว่ายังไงพวกมันก็ไม่ต้องการให้มอนสเตอร์ตัวไหนมาแย่งมันไปทั้งนั้น

ทันใดนั้นอยู่ ๆก็มีแสงสีแดงพุ่งออกมาจากดอกบัว มันพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าคล้ายกับแสงเลเซอร์ มันมีความกว้างพอ ๆกับดอกบัว กลิ่นหอม ๆกระจายไปทั่วเกาะ ซึ่งล่อให้มอนสเตอร์ตัวอื่น ๆเข้ามาใกล้ ๆมากขึ้น

ตอนนี้ดูเหมือนเม็ดบัวจะสุกได้ที่แล้ว

ตอนที่ 611 กับดักที่น่าสะพรึงกลัว

ตอนนี้พวกมอนสเตอร์บนเกาะไม่ได้ต่อสู้กันอย่างหนักเหมือนกับที่ผ่านมา พวกมันต่างก็รีบวิ่งด้วยความเร็วสูงสุด พวกมันต้องการจะเอาเม็ดบัวก่อนที่ตัวอื่นจะเอามันไป นกยูงอยู่ใกล้ที่สุด และด้วยพลังแสงสีฟ้าของมัน ทำให้มันได้เปรียบกว่าตัวอื่นมาก

แม้หานเซิ่นจะต้องการดอกบัวนั้นจริงๆ แต่เขาก็ต้องเสียโอกาสไป เพราะเขามัวแต่กันไม่ให้จิ้งจอกสีเงินเข้าไป ตอนนี้เหมือนเขาจะหมดโอกาสแล้ว

ขณะที่นกยูงเกือบจะจิก หนึ่งในเม็ดบัวก็มีรอยแตกขึ้นมา ตอนนี้มันดูเหมือนกับคริสตัลสีเลือดจริงๆ มีปีกโผล่ออกมาจากรอยแยก มันเป็นปีกที่โปร่งใส และบางเหมือนกับปีกจั๊กจั่น ปีกของมันเริ่มกระพือ จากนั้นพวกมันก็เริ่มบินหนีออกไปจากดอกบัวทันที

พวกเม็ดบัวที่กำลังบิน อยู่ๆมันก็พุ่งเข้าใส่หน้าของนกยูง ทำให้มอนสเตอร์ตัวใหญ่ๆอย่างนกยูงกระเด็นถอยหลังไป นกยูงส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด มีรอยไหม้สีแดงขนาดใหญ่อยู่บนหน้าของมัน จากนั้นนกยูงก็บินหนีขึ้นฟ้าไป และก็ไม่กลับมาอีกเลย

กุ้งล็อบสเตอร์เหมือนจะไม่ได้สนใจเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับนกยูง ตอนนี้มันกำลังเข้าไปใกล้เม็ดบัวเรื่อยๆ นี่เป็นโอกาสของมันแล้วที่จะได้กินเม็ดบัว

แต่ทันใดนั้นพวกเม็ดบัวก็บินขึ้นไปในอากาศอีกครั้ง จากนั้นมันก็พุ่งเข้าไปชนกับเปลือกของกุ้งลอบสเตอร์

กุ้งล็อบสเตอร์ส่งเสียงคำรามออกมา หลังจากที่มันถูกชนเข้าเต็มๆ แม้แต่มอนสเตอร์ที่มีพลังป้องกันสูงอย่างกุ้งล็อบสเตอร์ก็ยังตัดสินใจถอยหนี ตอนนี้มันวิ่งหนีเต็มตัว

หานเซิ่นช็อค เขายืนอ้าปากค้าง เขาคิดว่ามันคงไม่ใช่แค่เม็ดบัวธรรมดาๆแล้ว เมื่อมองดูดีๆแล้ว มันน่าจะเป็นแมลงตัวเล็กมากกว่า ลักษณะของมันดูเหมือนกับอัญมณีสีแดง พวกมันแต่ละตัวจะมีเหล็กในอยู่

หานเซิ่นมองเห็นอย่างชัดเจนว่าแมลงพวกนั้นมันใช้เหล็กในแทงเข้าไปในเปลือกของกุ้งล็อบสเตอร์ง่ายดายราวกับว่าไร้การป้องกัน

เมื่อเห็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอย่างนกยูงและกุ้งล็อสเตอร์ถอยหนีไปอย่างตื่นกลัว หานเซิ่นก็รู้สึกเสียวสันหลัง ตอนนี้เขารู้สึกดีที่เขาไม่ได้เข้าไปแย่งมันกับมอนสเตอร์ตัวอื่นๆ ถ้าเขาโดนมันต่อยเข้าสักทีละก็ เขาก็คงจะศพไม่สวยอย่างแน่นอน

แมลงที่เหมือนกับคริสตัลสีแดงจำนวนมากกำลังบินออกจากดอกบัว หานเซิ่นไม่แน่ใจว่าดอกบัวให้กำเนิดแมลงพวกนี้หรือว่าแม่ของแมลงมันไปวางไข่ไว้ในดอกบัวกันแน่ แต่ไม่ว่ามันจะเกิดมายังไงก็ตาม แต่นี่มันคือกับดักที่น่ากลัวมาก ล่อให้มอนสเตอร์ตัวอื่นๆเข้ามา และก็เล่นงานอย่างหนักหน่วง

ตอนนี้มีแมลงบินออกมาจากดอกบัวทั้งหมด 18 ตัว พิษของมันมีผลกับมอนสเตอร์ทั่วๆไป ไม่เว้นแม้แต่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด หลังจากโดนเหล็กในมันเข้าไปแล้ว ในตอนแรกก็จะมีรอยสีแดงเหมือนกับรอยไหม้ จากนั้นกระดูกของมอนสเตอร์ตัวที่โดนก็จะกลายเป็นของเหลว และในที่สุดตัวมันก็พองขึ้นเรื่อยๆจนระเบิดกลายเป็นกองเลือด

เมื่อมอนสเตอร์ตัวอื่นๆไปถูกพิษที่กระจายออกมา แม้ผลของมันจะไม่ได้รุนแรงเท่ากับตัวที่โดนเหล็กใน แต่ร่างกายของพวกมันก็เกิดแผลที่เหมือนกับถูกไฟไหม้ขึ้น

"วิ่ง!" หานเซิ่นอุ้มจิ้งจอก จากนั้นเขาก็รีบวิ่งไปที่ชายหาดทันที แมลงสีแดงน่ากลัวมาก หานเซิ่นไม่รู้ว่าร่างกายของเขาจะทนรับการโจมตีของมันได้สักทีรึเปล่า

เมื่อไม่มีแสงสีฟ้าของนกยูงแล้ว จิ้งจอกและควีนก็สามารถลืมตาขึ้นมาได้ ในตอนแรกพวกมอนสเตอร์ต่างก็ถูกกลิ่นหอมล่อให้เข้ามาใกล้ๆดอกบัว แต่ตอนนี้ทุกอย่างตกอยู่ในความโกลาหล พวกมันต่างก็ตื่นตระหนกเมื่อรู้ว่านี่คือกับดัก

พวกมอนสเตอร์ต่างก็วิ่งหนีเอาชีวิตรอด ตอนนี้บนเกาะดูยุ่งเหยิงมาก มีซากมอนสเตอร์ตายเกลื่อนไปหมด

คน 2 คนกับจิ้งจอก 1 ตัวกำลังวิ่งตรงไปที่ทะเล ตอนนี้ไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนเข้ามาเล่นงานพวกเขา แม้มันมักจะเล่นงานมนุษย์ ถ้าพวกมันเห็น แต่ตอนนี้พวกมันเลือกที่จะวิ่งหนีเอาชีวิตรอดก่อน

'เราก็คิดว่าจะได้ประโยชน์จากดอกบัวบ้านั่น แต่ใครจะรู้ว่ามันคือความผิดพลาด เราเกือบจะเอาชีวิตไปทิ้งซะแล้ว!' หานเซิ่นรู้สึกว่าตัวเขาช่างโง่จริงๆ เขาทั้งมีความรู้เกี่ยวกับพืชและสัมผัสทั้ง 7 ที่เหนือชั้น แต่เขากับดูไม่ออก

เมื่อหานเซิ่นหันกลับไปมองข้างหลัง เขาก็ต้องช็อค เพราะมีแมลงตัวหนึ่งกำลังมุ่งหน้าตรงมาทางพวกเขา มันดูเหมือนกับลูกไฟสีแดงที่พุ่งตรงมาด้วยความเร็วที่น่ากลัว

'เมื่อคนมันซวยก็มักจะซวยซ้ำซวยซ้อน มอนสเตอร์บนเกาะมีตั้งมากมาย แล้วทำไมมันถึงได้มาเลือกตามพวกเรา?!' หานเซิ่นคิด

ร่างกายของหานเซิ่นเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังงาน หัวใจของเขาเต้นรัวราวกับเครื่องยนต์ ตอนนี้สัมผัสที่ 7 ของเขาพุ่งขึ้นถึงขีดสุด ตอนนี้เขารู้สึกว่าเลือดในกายของเขาเริ่มเดือดขึ้นมาแล้ว

ควีนสังเกตเห็นว่าหานเซิ่นไม่ได้ช้ากว่าเธอเลย ซึ่งมันทำให้เธอประหลาดใจ ถ้าหานเซิ่นยังไม่ได้ปลดล็อคยีน แล้วทำไมเขาถึงสามารถวิ่งด้วยความเร็วที่พอๆกับเธอได้

แต่ตอนนี้มันไม่ใช่เวลาที่เธอจะมาตั้งคำถาม เธอกัดฟันและวิ่งต่อไปด้วยความเร็วสูงสุด

หลังจากวิ่งต่อไปอีกสักพัก เธอก็สังเกตเห็นว่าหานเซิ่นเริ่มเพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อยๆ ไม่นานเขาก็วิ่งแซงเธอไป หลังจากวิ่งไปสักพักหานเซิ่นก็ทิ้งห่างเธอไปไกล เธอไม่สามารถตามความเร็วของเขาได้ทัน

หานเซิ่นเองก็เพิ่งจะรู้ตัวว่าความเร็วของเขาเพิ่มขึ้นมากขนาดนี้หลังจากที่เขาปลดล็อคยีน

แม้กายหยกจะไม่ได้มอบพลังที่เกี่ยวกับน้ำแข็งให้เขาหลังจากที่ปลดล็อคยีน แต่พลังมหาศาลที่เขาได้มา รวมถึงความเร็ว มันเหนือกว่าที่คนอื่นๆได้จากการปลดล็อคยีน

แต่ความสุขของเขาก็ต้องจางหายไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเขาเห็นว่าแมลงเริ่มเข้ามาใกล้พวกเขามากขึ้นเรื่อยๆ

เห็นได้ชัดว่ามันเลือกที่จะตามพวกเขาอย่างจริงจัง ไม่งั้นไม่มีทางที่มันจะตามพวกเขามาไกลถึงขนาดนี้

แต่หานเซิ่นยังไม่แน่ใจว่าในบรรดา 3 คนใครกันแน่ที่เป็นเป้าหมายจริงๆของแมลงสีแดง จิ้งจอกสีเงิน? ควีน?หรือว่าจะเป็นเขา?

"พวกเราควรจะแยกกัน!" หานเซิ่นพูด หลังจากนั้นเขาก็เปลี่ยนทิศทางทันที

ผลปรากฏว่าเป็นไปตามที่หานเซิ่นคาดเอาไว้ หลังจากที่เขาเปลี่ยนทิศทาง แมลงสีแดงก็เปลี่ยนทิศทางตามเขาทันที เห็นได้ชัดว่าหานเซิ่นหรือไม่ก็จิ้งจอกสีเงินคือเป้าหมายของมัน

"เวร! ตอนนี้มันเล็งมาที่เราหรือว่าที่จิ้งจอกสีเงินกันแน่?" ถึงจะเป็นตามที่เขาคาดเอาไว้ แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกดีเลย

แมลงมีความเร็วที่สูงมาก ถึงความเร็วของเขาจะเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด แต่ตอนนี้แมลงเกือบจะไล่ตามเขาทันแล้ว

แมลงเริ่มโจมตีทันที หานเซิ่นทุ่มพลังทั้งหมดหลบการโจมตี ขณะที่เขายังคงรักษาความเร็วในการเคลื่อนที่เอาไว้

แมลงสีแดงตัวนี้มีขนาดที่เล็กมาก ยากมากที่จะหลบการโจมตีอันรวดเร็วของมัน ถ้าไม่ใช่เพราะสัมผัสที่ 7 ของหานเซิ่นทรงพลังมาก เขาก็น่าจะโดนเหล็กในของมันไปแล้ว

แม้แมลงตัวนี้จะสังเกตเห็นได้ยาก แต่ด้วยสัมผัสที่ทรงพลังของเขา รวมกับศาสตร์ตงเสวียน ทำให้เขาสามารถรู้ได้ว่ามันจะโจมตีมาแบบไหน

จิ้งจอกสีเงินที่อยู่บริเวณหน้าอกของหานเซิ่นอยู่ในสภาพพร้อมต่อสู้แล้ว สายฟ้าเริ่มปรากฏขึ้นภายในดวงตาของมัน แต่มันก็ยังลังเลที่จะลงมือ เพราะแมลงตัวนี้อาจจะเร็วเกินไปที่สายฟ้าของมันจะโจมตีโดน

หานเซิ่นไม่แน่ใจว่าเขาจะวิ่งหนีต่อไปได้อีกนานแค่ไหน แต่ตอนนี้ทั้งหมดที่เขาทำได้ก็คือการวิ่งและหลบการโจมของมันไปเรื่อยๆ เขาต้องรีบหนีลงทะเลให้ได้ ก่อนที่แมลงตัวอื่นๆจะมาไล่ตามเขาเพิ่ม ถ้าแมลงตัวอื่นมาเล่นด้วยทุกอย่างก็จบ ไม่ว่าสัมผัสของเขาจะดีแค่ไหน แต่ถ้าต้องหลบพวกมันหลายๆตัวมันก็ยากเกินกำลังของเขา

ถ้ามีแมลงมาอีกสักตัว หานเซิ่นก็คิดว่ามันน่าจะเป็นหายนะของเขา แค่รับมือกับแมลงตัวเดียวในตอนนี้ เขาก็รู้สึกว่าเริ่มล้าแล้ว เขาไม่สามารถใช้สัมผัสที่ 7 ติดต่อกันได้นาน ตอนนี้สัมผัสที่ 7 ของเขาเริ่มอ่อนกำลังลง

ควีนไปถึงชายหาดเรียบร้อยแล้ว เมื่อเธอเห็นว่าหานเซิ่นกำลังวิ่งมาจากระยะไกล และมีแมลงตามเขามาติดๆ เธอก็กัดฟัน และเรียกมีดวิญญาณอสูรออกมา จากนั้นเธอก็เตรียมจะขว้างมันไปที่ทิศทางที่หานเซิ่นวิ่งมา

แต่เนื่องจากแมลงทั้งตัวเล็กและยังรวดเร็วมาก แทบเป็นไปไม่ได้ที่จะมีดจะโดนตัวมัน

ตอนที่ 612 สุดยอดประสาทสัมผัส

หานเซิ่นต้องการกระโดดลงไปในทะเล แต่แมลงสีแดงเข้ามาสกัดเขาไว้ก่อน มันอยู่ใกล้เกินกว่าที่เขาจะไปในจุดที่เขาต้องการได้ ตอนนี้เขาต้องหลบมันไปเรื่อยๆ

ไม่ว่าทักษะและความเร็วของหานเซิ่นจะสูงแค่ไหน แต่แมลงตัวเล็กนี้ก็สามารถทำลายแผนการของเขาได้

แม้เขาจะถูกแมลงไล่ตามโจมตีอย่างหนัก แต่ตอนนี้เขาก็ยังไม่พลาดถูกโจมตีแม้แต่ครั้งเดียว ซึ่งมันทำให้ควีนต้องประหลาดใจ

ควีนลองจินตนาการว่าถ้าเธอเป็นหานเซิ่น เธอคิดว่าเธออาจจะถูกมันเล่นงานไปแล้วก็ได้

ควีนคิดว่าการที่หานเซิ่นสามารถหลบการโจมตีทั้งหมดของมันได้ไม่ใช่แค่เพราะทักษะฟุตเวิร์คของเขาเหนือชั้นอย่างเดียว แต่เป็นเพราะความสามารถในการอ่านการเคลื่อนไหวของคู่ต่อสู้ ก่อนที่แมลงจะทำการโจมตี หานเซิ่นก็สามารถเคลื่อนไหวหลบมันได้ก่อนหนึ่งจังหวะแล้ว

ถ้าเขาใช้แค่ปฏิกิริยาตอบสนองอย่างเดียว เขาจะไม่สามารถหลบมันได้ทัน ไม่ว่าเขาจะเร็วแค่ไหนก็ตาม ตอนนี้เหมือนว่าเขาจะพึ่งความสามารถในการคาดการณ์เป็นหลัก

ที่สำคัญหานเซิ่นยังไม่ได้งัดวิชาอะไรออกมาใช้เลย เขายังไม่ได้ปลดล็อคยีนเลยด้วยซ้ำ แต่เขาสามารถทำแบบนี้ได้ ควีนคิดนี่คงเป็นพรสวรรค์ของเขา

แต่การคาดเดาของเธอผิดไปไกลเลย เธอไม่รู้ว่าจริงๆแล้วหานเซิ่นปลดล็อคยีนได้แล้ว และไม่เพียงแค่สัมผัสที่ 7 เท่านั้น แต่สัมผัสอื่นๆของเขาก็พัฒนาเหนือกว่าคนอื่นไปไกล

ถ้าคนอื่นๆเจอกับสถานการณ์นี้ ถึงพวกเขาจะเร็วกว่าหานเซิ่นมาก แต่พวกเขาก็ไม่มีทางที่จะหลบการโจมตีที่รวดเร็วและรุนแรงของแมลงตัวนี้ได้

ควีนเล็งมีดอยู่นาน แต่เธอก็ยังไม่ได้ขว้างออกไป คล้ายๆกับจิ้งจอกสีเงิน เธอเองก็ยังหาโอกาสโจมตีเหมาะๆไม่ได้เลย เธอกัดฟัน จากนั้นเธอก็เรียกวิญญาณอสูรโล่เลือดศักดิ์สิทธิออกมา และวิ่งตรงเข้าไปหาหานเซิ่น

"อย่าเข้ามา!" เมื่อหานเซิ่นเห็นว่าควีนวิ่งเข้ามา เขาก็ต้องประหลาดใจ แม้หมากล้อมสวรรค์ของเธอจะสุดยอดมาก แต่มันก็ยังไม่พอที่จะหลบการโจมตีของแมลงตัวนี้ได้

ควีนไม่สนใจ เธอยังคงวิ่งตรงเข้าไปหาเขา หลังจากนั้นเธอก็ขวางโล่ออกไป พร้อมกันตะโกน "วิ่ง!"

หานเซิ่นเห็นโล่พุ่งเข้ามา มันพุ่งตรงมายังจุดที่แมลงกำลังจะโจมตีมา เขาก็ตระหนักได้ทันทีถึงความสามารถในการอ่านการเคลื่อนไหวของควีน

'เธอสมกับเป็นควีนจริงๆ' หานเซิ่นรู้สึกชื่นชม เขาใช้โล่ที่ควีนขว้างมาเป็นตัวช่วยในการถ่วงเวลา จากนั้นเขาก็วิ่งตรงไปที่ทะเล

ติ๊ง!

แต่การโจมตีของแมลงก็เหมือนกับกระสุนปืน มันเจาะผ่านโล่ ถึงโล่ของควีนจะแข็งแกร่งมากก็ตาม แต่มันก็สามารถทะลุผ่านได้ โดยที่ความเร็วของมันแทบไม่ได้ลดลงเลย

ปัง!

ในตอนนั้นควีนก็ขว้างมีดที่อยู่ในมืออีกข้าง ซึ่งมันพุ่งเข้าไปที่หัวของแมลงเต็มๆ

มีดที่ถูกขวางออกมาแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย มีดโดนเข้าที่หัวของแมลงเต็มๆ แต่ความเร็วของมันก็แทบจะไม่ได้ลดลงเลย มันหลบเศษมีดที่แตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จากนั้นมันก็พุ่งตรงเข้าไปหาหานเซิ่น

หานเซิ่นใช้เวลาที่สร้างขึ้นมาให้เป็นประโยชน์ เขาวิ่งหนีไปได้ไกลประมาน 10 เมตร แต่แมลงก็มาถึงตัวเขาอีกครั้งหนึ่งแล้ว แต่ทันใดนั้นหานเซิ่นก็สังเกตเห็นบางอย่าง แม้แมลงตัวนี้จะพุ่งทะลุโล่มาได้ และถึงจะโดนมีดเข้าไปทีหัวเต็มๆก็ไม่เป็นอะไร แต่ดูเหมือนมันจะหลบเศษมีดที่แตก

มันไม่น่าจะกลัวเศษมีด เพราะก็มีเศษมีดบางอันที่โดนตัวมัน และมันก็ไม่ได้เป็นอะไร แต่มันก็ยังหลบ นี่แสดงว่ามันจะต้องมีบางจุดที่เป็นจุดอ่อนของมัน

แม้หานเซิ่นจะยังไม่ได้เผชิญหน้าสู้กับแมลงตัวนี้ตรงๆ แต่เขาก็สามารถวิเคราะห์ทุกรายละเอียดของมันได้ด้วยสัมผัสที่ทรงพลังของเขา

หานเซิ่นเห็นว่ามันหลบเศษมีดไม่ให้โดนบริเวณเอว ซึ่งคือส่วนที่เป็นข้อต่อระหว่างท้องและทรวงอก มันคล้ายๆกับเอวของมนุษย์ เมื่อมีเศษมีดเข้าไปใกล้ๆบริเวณนั้น ดูมันจะระมัดระวังตัวมากเป็นพิเศษ

ส่วนอื่นแมลงแทบไม่ได้ให้ความสนใจเลย ถ้ามีดไปโดนมันจะเด้งออกหรือแตกหักทันที

'ขอลองดูหน่อยแล้วกัน' ตาของหานเซิ่นเป็นประกายขึ้นมา หานเซิ่นเปลี่ยนร่างเป็นหญิงสาวหิมะ จากนั้นร่างกายของเขาก็เริ่มปล่อยไอเย็นๆออกมา ไม่เพียงแค่ร่างกายเท่านั้น แต่จิตใจของเขาเองก็เย็นและใสมาก ราวกับคริสตัล ตอนนี้เขาอยู่ในสภาวะที่ไร้อารมณ์และปราศจากความกลัว

ทันใดนั้นอยู่ๆหานเซิ่นก็เปลี่ยนทิศทาง เขาเคลื่อนที่เข้าไปหาแมลงที่กำลังพุ่งเข้ามาเล่นงานเขา

"นายกำลังจะทำอะไร?" ควีนประหลาดใจ แมลงตัวนั้นมีพลังที่น่ากลัวมาก ตอนนี้เหมือนหานเซิ่นเตรียมที่จะสู้กับมันแบบเต็มตัว

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็ทำให้ควีนต้องเบิกตากว้าง แมลงพุ่งเข้ามาถึงหน้าของหานเซิ่นในพริบตา ควีนมองดูไม่ทันเลยว่ามันใช้เหล็กในแทงไปที่จุดไหน แต่มือของหานเซิ่นก็ขยับเรียบร้อยแล้ว

มันเป็นภาพที่ไม่น่าเชื่อ มือของหานเซิ่นเป็นเหมือนกับมีด มันเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงราวกับสายฟ้า หานเซิ่นใช้ฝ่ามือฟันไปที่บริเวณเอวของแมลง

อาวุธวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิแบบใช้ได้ครั้งเดียวของเธอยังไม่สามารถทำอะไรมันได้เลย แต่ครั้งนี้แมลงกับต้องหลบการโจมตีของหานเซิ่น

การโจมตีของหานเซิ่นพลาดเป้า แต่มันก็ยืนยันได้อย่างดีเลยว่าแมลงตัวนี้มีจุดอ่อนอยู่ ไม่งั้นมันก็ไม่จำเป็นจะต้องหลบ การที่มันหลบแสดงว่ามันกลัว

ขณะที่หานเซิ่นถอยหลัง เขาก็พยายามจะโจมตีแมลงที่เข้ามาต่อไป แมลงตัวเล็กต้องหลบการโจมตีของหานเซิ่นอย่างต่อเนื่อง การโจมตีของหานเซิ่นรุนแรงและรวดเร็วมาก มันทำให้แมลงไม่มีโอกาสได้โต้ตอบ

ตอนนี้พอมีเวลาให้หานเซิ่นได้พักหายใจหายคอบ้าง ตอนนี้เขาโจมตีแมลงไปด้วย ขณะถอยหนีไปที่ทะเล

ตอนนี้ควีนอยู่ในน้ำเรียบร้อยแล้ว เธอเพียงแค่ยื่นหัวโผล่พ้นน้ำมาเพื่อดูหานเซิ่นที่กำลังต่อสู้กับแมลงอยู่

ความเร็วในการโจมตีของหานเซิ่นไม่สามารถเทียบกับความเร็วของแมลงได้ก็จริง แต่ตำแหน่งการโจมตีของเขาทำให้แมลงไม่มีโอกาสได้โต้กลับ ซึ่งมันทำให้เธอช็อคมาก

หานเซิ่นไม่ได้ใช้กระบวนท่าที่พิสดารอะไรเลย เขาแค่ใช้การคาดการณ์ล้วนๆ ขณะที่ดูการต่อสู้ระหว่างหานเซิ่นกับแมลง เธอก็รู้สึกว่าหัวใจของเธอเต้นรัว จนเธอต้องเอามือมาจับที่หน้าอกตัวเอง

ตูม!

ในที่สุดหานเซิ่นก็กระโดดลงน้ำได้สำเร็จ แมลงเองก็ไม่กล้าที่จะลงน้ำเหมือนกับเสือขาว และโชคดีที่มันไม่ได้มีความสามารถเหมือนกับเสือขาว มันไม่สามารถทำอะไรหานเซิ่นตอนอยู่ในน้ำได้ เนื่องจากมันไม่สามารถตามหานเซิ่นได้ หลังจากที่มันบินวนอยู่สักพัก มันก็ตัดสินใจบินกลับไปที่เกาะ

"นายซ่อนมันได้ไม่เลว" หลังจากที่พวกเขาหนีไปในที่ปลอดภัยได้แล้ว ควีนก็มองหานเซิ่นด้วยสายตาที่เย็นชา

"โอ้ ผมพึ่งจะปลดล็อคยีนได้ไม่นาน ผมถูกบังคับให้ต้องใช้มัน เนื่องจากมันเป็นสถานการณ์ที่เสี่ยงตาย" หานเซิ่นหัวเราะหลังจากที่เขาอธิบาย เขาตระหนักดีว่าเขาไม่สามารถปิดบังเรื่องที่เขาปลดล็อคยีนได้อีกต่อไป

ควีนมองหานเซิ่นด้วยหางตา ดูเหมือนเธอจะไม่ค่อยพอใจที่โดนหานเซิ่นหลอกมาตลอด แต่เธอก็ไม่อยากจะพูดอะไรมากไปกว่านี้ เธอเรียกวาฬออกมาและก็ขึ้นไปนั่ง

"ขอบคุณ" หานเซิ่นขอบคุณจากใจจริง จากนั้นเขาก็กระโดดขึ้นไปนั่งพร้อมกับจิ้งจอกสีเงิน

ถ้าไม่ใช้เพราะการโจมตีของควีน เขาจะไม่รู้ถึงจุดอ่อนของแมลง และเขาอาจจะไม่รอดมาถึงที่นี่ก็ได้

ตอนที่ 613 ได้รับสมบัติ

ควีนขมวดคิ้วขณะมองกลับไปที่เกาะ ตอนนี้ไม่มีเสียงกรีดร้องของมอนสเตอร์ให้ได้ยินอีกแล้ว พวกมอนสเตอร์ตัวอื่นๆไม่หนีไปได้ก็คงถูกฆ่ากันหมดแล้ว ตอนนี้ทุกอย่างเงียบสงบ

แต่ยังไงเกาะนี้ก็ดูเหมือนกับขุมนรก มีซากศพและเลือดกระจายอยู่ทุกที่ แค่มองดูก็ทำให้ขนลุกแล้ว

"นายคิดว่าพอมีหวังที่จะฆ่าแมลงพวกนั้นได้ไหม?" ควีนถามหานเซิ่น

หานเซิ่นรู้เจตนาของควีนดี เขาส่ายหัวและพูด "ความเร็วของผมยังด้อยกว่าแมลงพวกนั้นมาก ผมรู้จุดอ่อนของมันก็จริง แต่ถ้าโจมตีมันไม่ได้ก็ไม่มีโยชน์อะไร ยิ่งกว่านั้น..."

"ยิ่งกว่านั้นอะไร?" ควีนรีบถาม

"ไม่มีอะไรการันตีว่าผมจะฆ่ามันได้แม้จะโจมตีโดนจุดอ่อนก็ตาม ผมอาจจะทำความเสียหายให้มันได้เล็กน้อยเท่านั้น" หานเซิ่นไม่อยากจะประเมินความสามารถของตัวเองสูงเกินไป

ในตอนที่เขาสู้กับโกลเด้นโกรวเลอร์ เขาไม่สามารถทำให้ดวงตาของมันเสียหายได้ด้วยซ้ำ แม้แมลงพวกนี้จะมีจุดอ่อน แต่ยังไงมันก็คงแข็งมากอยู่ดี

จุดอ่อนของมันอาจจะเป็นแค่จุดที่อ่อนที่สุดในตัวมัน แต่ยังไงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็แข็งแกร่งมากๆ ดังนั้นแค่จุดอ่อนของมันก็เกินกำลังของหานเซิ่นแล้ว

ควีนถอนหายใจ เธอเข้าใจความหายของหานเซิ่นดี บนเกาะมีแมลงทั้งหมด 18 ตัว และพวกเขาก็หนีแทบเป็นแทบตาย ถึงจะเจอแค่ตัวเดียว มันคงเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขาที่จะรอดชีวิตถ้าเจอมันหลายๆตัว

มีคนไม่กี่คนเท่านั้นที่จะหลบการโจมตีของพวกมันได้อย่างหานเซิ่น แม้แต่ตัวควีนเองก็ยังไม่แน่ใจว่าจะสามารถหลบมันได้แบบที่หานเซิ่นทำ

เกาะนี้เหมือนกับเกาะแห่งความตาย พวกเขาจ้องมองมันอยู่ชั่วขณะ แต่พวกเขาก็รู้ดีว่าพวกเขาไม่มีหวังที่จะกลับไปที่นั่นได้ พวกเขาจำใจต้องเดินทางออกไปจากเกาะแห่งนี้โดยใช้วาฬ

แต่ทว่าอยู่ๆจิ้งจอกสีเงินก็กระโดดออกจากแขนของหานเซิ่น มันกลายเป็นแสงสีเงิน และก็วิ่งกลับเข้าไปที่เกาะ

"จิ้งจอกสีเงิน นายคิดจะทำไร?" หานเซิ่นตื่นตระหนกทันที เขาเกือบเอาชีวิตไม่รอดกว่าจะหนีได้ แต่แล้วทำไมจิ้งจอกถึงได้วิ่งกลับไปอีก?

"รีบหยุดมันเร็วเข้า! ตอนนี้แมลงทั้ง 18 ตัวน่าจะรวมตัวกันแล้ว ถ้าไปเจอกับพวกมันเข้า ต้องแย่แน่ๆ" ควีนพูด

"คุณรออยู่ที่นี่ก่อน ผมจะไปเอามันกลับมา"

หานเซิ่นกลับไปที่เกาะโดยไม่ลังเล หานเซิ่นไม่ได้ต้องการจะเสี่ยงชีวิตเพื่อจิ้งจอกสีเงิน แต่เขาเข้าใจมันดี ตัวมันเองไม่ได้โง่ มันก็คงไม่ต้องการเสี่ยงชีวิตเหมือนกัน

ถ้ามันดื้อดึงถึงขนาดนั้น ตอนที่หานเซิ่นสู้กับแมลงอยู่ จิ้งจอกก็คงลงมือทำอะไรไปแล้ว แต่มันกับเลือกที่จะอยู่เฉยๆ แล้วตอนนี้มันกับเลือกที่จะวิ่งกลับไปที่เกาะ แสดงว่าสถานการณ์บนเกาะอาจจะเปลี่ยนไปแล้วก็ได้

หานเซิ่นวิ่งไล่ตามจิ้งจอกสีเงิน และเขาสังเกตเห็นว่ามันกำลังวิ่งตรงไปที่ดอกบัว เมื่อเห็นเช่นนั้นหานเซิ่นก็ยังคงไล่ตามมันต่อไป

หานเซิ่นใช้พลังสัมผัสของเขา แต่เขาก็สัมผัสถึงแมลงบนเกาะไม่ได้เลย แสดงว่าพวกมันอาจจะออกจากเกาะนี้ไปแล้ว

'พวกมันออกไปจากเกาะแล้วงั้นหรอ?' หานเซิ่นตั้งคำถามกับตัวเอง

แต่นี่มันก็เป็นเรื่องที่น่าสงสัย ถ้าพวกแมลงออกไปจากเกาะแล้ว นั่นก็น่าจะหมายความว่าดอกบัวนั่นก็ไม่น่าจะมีอะไรพิเศษ แต่ถ้าเกิดมันไม่ได้มีอะไรพิเศษ แล้วทำไมจิ้งจอกสีเงินถึงได้กลับมาอีกล่ะ?

'หรือว่าจิ้งจอกสีเงินจะต้องการอะไรอย่างอื่น?' หานเซิ่นสงสัยมาก ตอนนี้เขามาถึงภูเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของดอกบัวพร้อมกับจิ้งจอก

มันเป็นภาพที่น่ากลัวมาก ซากศพของมอน สเตอร์มากกว่า 2750 ตัว นอนตายเกลื่อนเต็มไปหมด แต่สิ่งที่น่าแปลกก็คือแกนของดอกบัวยังคงอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ เหมือนตอนก่อนที่แมลงจะบินออกไป

จิ้งจอกไม่มีความลังเล เมื่อมันเห็นแกนดอกบัว มันก็กระโดดกัดทันที มันพยายามจะกลืนดอกบัวเข้าไปทั้งหมด

แกนดอกบัวที่ใสเหมือนกับคริสตัลถูกจิ้งจอกเคี้ยวเป็นชิ้นๆ

"เหลือไว้ให้ฉัน! เหลือไว้ให้ฉันด้วย!" หานเซิ่นจับจิ้งจอก เขาพยายามจะค้างปากของมัน แต่กระนั้นจิ้งจอกก็กลืนมันลงท้องไปเรียบร้อยแล้ว

"บ้าเอ้ย! นายมันทุเรศ นายมันโหดร้าย ฉันพึ่งจะช่วยชีวิตนาย ฉันพานายวิ่งหนี! นายมันหมาเห็นแก่ตัว แค่เหลือไว้ให้ฉันสักคำก็ยังไม่ได้!" หานเซิ่นโวยใส่จิ้งจอกชุดใหญ่

แต่จิ้งจอกสีเงินก็ไม่สนใจ ตอนนี้มันกำลังใช้จมูกของมันดมตามพื้น หลังจากมันดมอยู่สักพัก มันก็เริ่มขุดพื้นบนยอดเขาทันที

ผิวของภูเขาที่เป็นหินถูกขุดได้อย่างง่ายดาย เหมือนกับเต้าหู้ด้วยอุ้งเท้าของจิ้งจอกสีเงิน ไม่นานมันก็ขุดหลุมลึกกว่า 2 เมตร

"มันมีอะไรอยู่ข้างล่างงั้นหรอ?" หานเซิ่นถามด้วยความโมโห ตอนนี้เขายังโกรธจิ้งจอกอยู่ ตาของเขาลุกเป็นไฟ แต่ทว่าเขามองเห็นอะไรบางอย่างเชื่อมต่อกับบัวอยู่ ตอนนี้จิ้งจอกกำลังขุดลงไปอย่างต่อเนื่อง หานเซิ่นสังเกตเห็นว่าที่ใต้ดินมีบางสิ่งสีขาวๆ

"มันจะเป็นอะไรก็ช่าง แต่นายพอแค่นั้นแหละ นายได้กินจนพอใจแล้ว ต่อไปนี้เป็นหน้าที่ของฉัน"

หานเซิ่นรีบกระโดดลงไปในหลุม เขาเอาจิ้งจอกมาไว้บนไหล่ เขาต้องการขุดมันด้วยตัวเอง

ครั้งนี้เขาก็กลัวว่าจิ้งจอกสีเงินจะขุดของดีๆขึ้นมากินคนเดียว ถ้าจิ้งจอกกินหมด เขาก็จะไม่มีโอกาส เขาไม่ต้องการให้เรื่องแบบนั้นเกิดซ้ำอีก

หานเซิ่นขุดไปได้แค่แปปเดียว เขาก็เห็นรากบัว 3 ราก พวกมันหนาพอๆกับแขนของเด็ก และมีความยาวหลายสิบเมตร

แม้มันจะอยู่ใต้ดิน แต่พวกมันก็เปล่งประกายเหมือนกับคริสตัล พวกมันดูเหมือนกับหิมะอันบริสุทธิ์ และกลิ่นของพวกมันยังหอมมากอีกด้วย

หานเซิ่นดึงรากบัวออกมา และมองดูมันใกล้ๆ แต่ก่อนที่เขาจะได้ดูมันชัดๆ จิ้งจอกสีเงินที่อยู่บนไหล่ของเขาก็กระโดดลงมา และก็แย่งมันไป 1 อัน จากนั้นมันก็เริ่มเคี้ยวทันที

"ฉันไม่น่าลืมเลย นายมันพวกจิ้งจอกเห็นแก่ตัว"

หานเซิ่นรู้สึกเจ็บเหมือนมีคนเอามีดมากรีดที่หัวใจของเขา เขายังไม่ทันได้ดูว่ามันเป็นสมบัติที่ล้ำค่าขนาดไหน แต่มันก็ถูกจิ้งจอกกินไปแล้ว 1 อัน

"ต่อไปนี้ที่เหลือคือของฉัน นายกินส่วนของนายไปมากพอแล้ว" เมื่อเห็นจิ้งจอกสีเงินจ้องมองรากบัวที่เหลือ หานเซิ่นก็กำพวกมันไว้แน่น ครั้งนี้เขาจะไม่ยอมให้มันได้ไปอีกแน่

จิ้งจอกสีเงินเดินมาใกล้ๆขาของหานเซิ่น จากนั้นมันก็เอาหัวของมันถูกับขาของหานเซิ่น

"ยังจะมาทำตัวน่ารักอีกหรอ ยังไงพวกนี้ก็คือของฉัน" หานเซิ่นเก็บรากบัวใส่กระเป๋า จากนั้นเขาก็อุ้มจิ้งจอกขึ้นมา

ตอนนี้ควีนเองก็เข้ามาที่เกาะเช่นเดียวกัน ตอนที่เธอเกือบจะมาถึงภูเขา หานเซิ่นก็รีบวิ่งลงไปหาเธอทันที พร้อมกับจิ้งจอกสีเงินในมือ เขาไม่ต้องการให้เธอรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เขาไปเจอมา

"ผมไม่รู้ว่าพวกแมลงไปไหนกันแล้ว แต่ดูเหมือนพวกมันจะออกไปจากเกาะแล้ว" หานเซิ่นพูด

"แล้วนายพบอะไรบ้างไหม?" ควีนถามหลังจากที่ดูท่าทางของหานเซิ่น

"ก็มีแค่ดอกบัวส่วนที่เหลือ แต่ตอนที่ผมไปถึง เจ้าจิ้งจอกก็กินไปหมดแล้ว มันไม่เหลืออะไรไว้ให้ผมเลย ดังนั้นผมเลยไม่รู้ว่ามันมีประโยชน์ยังไง เจ้านี่มันเห็นแก่ตัวมาก!" หานเซิ่นพูด เพื่อหวังว่าควีนจะเห็นใจ

แต่ผลไม่ได้เป็นอย่างที่เขาหวัง สายตาของควีนเหมือนจะไม่เชื่อที่เขาพูด แต่เธอก็ไม่ได้พูดอะไร เธอเดินกลับไปที่ชายหาด

พวกเขา 2 คนเริ่มเดินทางต่อ พวกเขาหวังที่จะหาทางกลับแผ่นดินใหญ่ให้ได้ แต่หลังจากเดินทางในทะเลมาได้ 5 วัน พวกเขาก็ยังไม่พบอะไรเลย แม้แต่เกาะสักเกาะ

แต่อยู่ๆพวกเขาก็ได้ยินเสียงแปลกๆดังมาจากระยะไกล หานเซิ่นและควีนต่างก็คุ้นกับเสียงนั้นดี ตอนนี้สีหน้าของพวกเขาเปลี่ยนไปทันที

ตอนที่ 614 โอกาส

หานเซิ่นจำได้ดีว่าเสียงนั้นเป็นเสียงของนกยูงที่พวกเขาเจอก่อนหน้านี้ มันถูกแมลงใช้เหล็กในต่อยเข้าที่ใบหน้า จากนั้นมันก็หนีหายไปเลย พวกเขาไม่คิดว่าจะได้มาเจอมันอีกครั้ง

"เสียงของมันดูเจ็บปวดและทรมาน รึว่าจะเป็นเพราะพิษ?" ควีนพูด ขณะที่มองไปยังทิศทางที่เสียงดังมา

ถ้าเป็นเพราะพิษจริงๆ นี่ก็เป็นโอกาสที่สวรรค์มอบให้กับพวกเขา มันเป็นโอกาสครั้งแรกของมนุษย์ที่จะฆ่ามอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิได้

"ไปดูกันเถอะ!" สีหน้าของหานเซิ่นเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ถ้าเขามีโอกาสได้ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวแรกของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ถึงจะไม่ได้วิญญาณอสูร แต่แค่ได้จีโนพ้อยมาก็น่าจะเพิ่มความแข็งแกร่งของเขาได้มากแล้ว

พวกเขามองหน้ากัน ทั้งหานเซิ่นและควีนต่างก็เข้าใจความคิดของอีกฝ่ายดี ควีนสั่งให้วาฬตรงไปทางที่เสียงดังมา

ตอนนี้นกยูงส่งเสียงกรีดร้องดังมาก เหมือนจะฉีกอากาศที่อยู่รอบๆได้เลย พวกมอนสเตอร์ที่อยู่ในบริเวณนี้ต่างก็ดูตื่นกลัว

พวกเขาเดินทางในทะเลต่อไปอีก 40 ไมล์ ก่อนที่พวกเขาจะเห็นเกาะที่อยู่ไกลออกไป มันเป็นเกาะที่เล็กมากจะเรียกว่าโขกหินก็ยังได้

นกยูงกำลังยืนอยู่บนเกาะนั่นด้วยใบหน้าที่บิดเบี้ยว ใบหน้าของมันมีแผลไหม้สีแดง มีเลือดไหลซึมออกมาจากบาดแผลของมันตลอด

"ดูเหมือนพิษของแมลงจะรุนแรงมาก ตอนนี้มันก็ยังแสดงผลอยู่" หานเซิ่นพูด

เขามีความสุขที่ได้เห็นนกยูงอยู่ในสภาพนี้ เห็นได้ชัดว่ามันกำลังทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส แต่เขาก็มีความกังวลอยู่ว่าถึงจะฆ่ามันได้ แต่เขาจะกินเนื้อมันได้รึเปล่า เพราะพิษรุนแรงมาก

ควีนสั่งให้วาฬหยุด เธอไม่ได้ต้องการจะเข้าไปแบบโต้งๆ ถึงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจะอยู่ในสภาพบาดเจ็บสาหัส แต่ยังไงมันก็คือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด พวกเขาไม่น่าที่จะฆ่ามันได้ง่ายๆ พวกเขายังไม่รู้ด้วยว่าอาการของนกยูงหนักหนาแค่ไหน ถ้าเข้าไปสุ่มสี่สุ่มห้าคงไม่ใช่เรื่องดีแน่

"การที่มันส่งเสียงร้องได้ดังขนาดนี้ แสดงว่ามันยังเหลือพละกำลังอยู่มาก บางทีเราควรจะรออยู่ที่นี่อีกสัก 3-4 วัน เพื่อรอดูไปก่อนว่ามันจะเป็นยังไง" หานเซิ่นแนะนำ

ยิ่งพวกเขารอนานเท่าไหร่ นกยูงก็ยิ่งอาการแย่ลงเรื่อยๆ ถ้าพวกเขาต้องการเสี่ยงเข้าไปฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเพื่อลุ้นวิญญาณอสูรล่ะก็ พวกเขาควรจะรีบลงมือในเร็วๆนี้

แต่ทันใดนั้นเอง อยู่ๆทะเลแถวเกาะที่นกยูงอยู่ก็สั่นสะเทือน มีคลื่นสูง 20-30 เมตรก่อตัวขึ้น มีก้ามขนาดใหญ่สีม่วงโผล่ออกมาจากคลื่นที่ก่อตัวขึ้น เป้าหมายของมันดูยังไงก็น่าจะเป็นนกยูง

กุ้งล็อบสเตอร์สีม่วงปรากฏตัวมาอีกแล้ว เนื่องจากมันไม่ได้ประโยชน์อะไรสักอย่างตอนที่บุกไปบนเกาะ ดูเหมือนมันจะไม่ยอมขาดทุน ตอนนี้มันมาเพื่อเล่นง่านนกยูงที่บาดเจ็บหนัก

นกยูงถูกพิษเข้าที่บริเวณใบหน้า ซึ่งมันน่าจะมีผลถึงสมองของมันด้วย ดูมันไม่ได้ฉลาดเหมือนกับก่อนหน้านี้ ตอนนี้กุ้งล็อบสเตอร์จับปีกของมันไว้

ตอนนี้เป็นไปไม่ได้แล้วที่นกยูงจะหนีรอดจากกุ้งล็อบสเตอร์ไปได้ มันพยายามกระพือปีกอย่างเต็มกำลัง แต่มันก็ไม่สามารถหนีได้ ยิ่งกระพือหนักเท่าไหร่ขนนกก็ยิ่งร่วง

นกยูงรำแพนหาง มันพยายามสร้างแสงสีฟ้าขึ้นมา หลังจากที่กุ้งล็อบสเตอร์โดนเข้าไปมันก็มืนทันที

เหมือนกุ้งล็อบสเตอร์จะรู้อยู่แล้วว่าต้องเจอแบบนี้ ดังนั้นมันเลยจับปีกของนกยูงไว้แน่น ไม่ว่านกยูงจะพยายามตอบโต้ยังไง กุ้งล็อบสเตอร์ก็จะไม่ยอมปล่อยมัน

เปลือกของกุ้งล็อบสเตอร์หนาและแข็งมาก นกยูงไม่สามารถทำอะไรมันได้ ในที่สุดปีกของนกยูงก็เริ่มมีเลือดไหลออกมา ขนนกกระจายไปทั่วบริเวณ

ขณะที่มอนสเตอร์ 2 ตัวกำลังต่อสู้กันอยู่ ควีนหลับตา และก็หันหน้าหลบแสงสีฟ้า

แม้ระยะที่พวกเขาอยู่จะไม่ได้ใกล้จนเกินไป แต่แสงก็ทรงพลังพอที่จะส่งผลต่อดวงตา แค่มองมันไม่กี่วินาทีก็เกิดอาการมึนงงแล้ว ถ้ายังมองมันต่อไปมีโอกาสที่เธอจะตกลงไปในทะเล

หานเซิ่นเองก็ทำเหมือนกับควีน แต่ตอนนี้เขาเข้าสู่โหมดปลดล็อคยีนแล้ว ด้วยสัมผัสที่ทรงพลัง เขาไม่จำเป็นต้องใช้ตามองดูพวกมันก็ได้ เขาสามารถเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้

'นกยูงแข็งแกร่งมากก็จริง แต่ด้วยผลของพิษที่รุนแรงแบบนั้นยังไงกุ้งล็อบสเตอร์ก็ดูจะเป็นต่อมาก ตอนนี้นกยูงคงได้แต่รอความตายแล้ว' หานเซิ่นคิด เขากำลังหาทางเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากสถานการณ์ครั้งนี้ให้ได้

เกาะที่พวกมันอยู่เริ่มมีรอยแยก มันเริ่มจะพังแล้วจากการต่อสู้ที่ดุเดือด ก้อนหินเริ่มที่จะรับน้ำหนักของมอนสเตอร์ไม่ไหว

เปลือกของกุ้งล็อสเตอร์แข็งมาก มันพยายามใช้ก้ามของมันทิ่มเข้าไปที่ตัวของนกยูงให้ลึกที่สุด ในขณะที่นกยูงได้แต่จิกเปลือกของมันต่อไปอย่างสิ้นหวัง

แม้นกยูงจะยังขัดขืนอยู่ แต่ยังไงวันนี้ก็น่าจะเป็นวันตายของมันแน่ ตอนนี้ก็แค่ขึ้นอยู่กับเวลา

'แล้วทำไมกุ้งล็อบสเตอร์ถึงไม่ได้รับผลของพิษเหมือนกับนกยูง?' หานเซิ่นคิด

เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาก็คิดว่าดีแล้วที่พวกเขาไม่ได้เข้าไปโจมตีมันตั้งแต่ตอนแรก ถ้าพวกเขาเลือกที่จะเข้าไป พวกเขาคงจะถูกกุ้งล็อบสเตอร์ฆ่าตายได้ง่ายๆ

ตูม!

3 ชั่วโมงต่อมา ในที่สุดเกาะก็พังลงมา นกยูงจมไปพร้อมๆกับเกาะ

แม้นกยูงจะยังส่องแสงออกมา แต่มันก็ไม่ได้ส่งผลที่รุนแรงเหมือนกับที่ผ่านมา ตอนนี้มันไม่ได้มีผลกับหานเซิ่นและควีน

ควีนหันกลับไปมองดูที่ทะเล เธอเห็นแสงสีฟ้าส่องออกมาจากในทะเล ตอนนี้นกยูงกำลังดิ้นร่นอย่างบ้าคลั่ง ส่งผลให้ในทะเลเกิดคลื่นขนาดใหญ่บริเวณจุดที่มันจมลงไป

"เป็นมอนสเตอร์ที่น่ากลัวจริงๆ มันยากเกินไปสำหรับพวกเราที่จะสู้กับมัน" ควีนถอนหายใจ

'มันก็จริงอยู่ที่เป็นไปไม่ได้ที่พวกเราจะฆ่ามัน แต่ตอนนี้พวกเรามีโอกาสอยู่' หานเซิ่นมองไปที่คลื่นทะเลด้วยแววตาแห่งความโลภ

พวกเขาไม่สามารถสู้กับนกยูงได้แม้มันจะถูกพิษ แต่ว่าตอนนี้มันถูกกุ้งล็อบสเตอร์โจมตีและก็ถูกลากลงไปใต้ทะเล ไม่นานมันก็จะต้องตาย และนี่บางทีอาจจะเป็นโอกาสที่พวกเขาจะได้หาจังหวะฆ่ามันได้

แต่กระนั้นหานเซิ่นก็ยังไม่กล้าที่จะเข้าไปแย่งเหยื่อของกุ้งล็อบสเตอร์แบบตรงๆ เขายังไม่แข็งแกร่งพอที่จะทำแบบนั้นได้

แต่ยังไงเขาก็ต้องหาทางทำอะไรสักอย่าง เพราะเขายังมีลุ้นว่าจะได้วิญญาณอสูร ถ้าเขาสามารถโจมตีปิดฉากได้

"นายกำลังจะทำอะไร" ควีนขมวดคิ้วเมื่อเห็นหานเซิ่น

"คุณรออยู่ที่นี่ก่อน" หลังจากพูดจบ หานเซิ่นก็ดำลงไปในน้ำทันที

จิ้งจอกสีเงินยังคงอยู่บนไหล่ของหานเซิ่น ตอนนี้มันใช้ขาของมันเกาะคอของหานเซิ่นเอาไว้ มันดำน้ำไปพร้อมๆกับเขา

เพราะมอนสเตอร์ 2 ตัวสู้กันอยู่ในน้ำ ทำให้สถานการณ์ใต้น้ำตอนนี้ยากจะคาดเดา แม้แต่หานเซิ่นก็ยังถูกกระแสน้ำวน ทำให้เขาหมุนไป เขาพบว่าตอนนี้ว่ายน้ำได้ยากมาก

แต่ก็ยังโชคดีที่เขาสามารถหายใจในน้ำได้ ด้วยความสามารถนี้ทำให้เขาไม่ต้องกลัวว่าจะจมน้ำ ตอนนี้เขายังสามารถว่ายต่อไปได้แม้จะว่ายได้ช้าลงมากก็ตาม

กุ้งล็อบสเตอร์พยายามอย่างมากที่จะลากนกยูงไปให้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถึงนกยูงจะพยายามขัดขืนเต็มที่ แต่ก็ไร้ผล ตอนนี้กุ้งล็อบสเตอร์กำลังลงไปลึกเรื่อยๆ

หานเซิ่นไล่ตามมอนสเตอร์ 2 ตัวไป เขามองดูการต่อสู้อย่างใจจดใจจ่อ เขารอคอยโอการที่ดีที่สุดที่เขาจะได้โจมตี

แม้นกยูงจะไม่สามารถสู้กับกุ้งล็อบสเตอร์ใต้น้ำได้ แต่มันก็ยังดิ้นร่นอยู่ ยังดูไม่เหมือนว่ามันจะถูกฆ่าเร็วๆนี้

ตอนที่ 615 ฆ่านกยูง

หานเซิ่นไล่ตามกุ้งล็อบสเตอร์ไป ซึ่งตอนนี้มันดำไปลึกกว่า 1000 เมตรแล้ว แสงสีฟ้าของนกยูงเริ่มมืดลงเรื่อยๆ นี่เป็นสัญญาณที่บอกว่ามันใกล้จะตายแล้ว

ปีกของมันหักด้วยก้ามของกุ้งล็อสเตอร์ เนื้อจำนวนมากของมันถูกฉีกออก ตอนนี้น้ำบริเวณโดยรอบเปลี่ยนเป็นสีแดงทั้งหมด

ตอนนี้หานเซิ่นสามารถมองเห็นจุดที่พวกมันอยู่ได้โดยดูจากแสงสีฟ้าของนกยูง

ตอนนี้ใบหน้าของนกยูงเละแล้ว เนื้อของมันเปื่อยและเน่า เผยให้เห็นกะโหลกของมัน

นกยูงมีบาดแผลทั่วร่าง ขนของมันหลุดจนเกือบหมด ที่บริเวณหลังของมันถูกกุ้งล็อบสเตอร์ทำให้เป็นบาดแผลลึก ตอนนี้นกยูงที่เคยดูสง่างาม สภาพไม่ต่างจากไก่ไร้ขน

'เหมือนมอนสเตอร์ที่มีพลังป้องกันสูงจะได้เปรียบกว่าจริงๆ ด้วย ถึงจะโดนพิษเหมือนกัน แต่กุ้งล็อบสเตอร์ก็ดูไม่เป็นอะไรเลย แถมมันยังตามมาเล่นงานนกยูงได้อีก' หานเซิ่นคิด แม้นกยูงจะทรงพลังมาก แต่พลังของมันก็ไม่พอที่จะทำให้กุ้งล็อบสเตอร์บาดเจ็บได้

กุ้งล็อบเสอตร์ไม่ใช่เป้าหมายของหานเซิ่น แม้แต่นกยูงที่เป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็ยังทำได้แค่สร้างรอยตื้นๆบนเปลือกของ

มันเท่านั้น เห็นได้ชัดว่ากุ้งล็อบสเตอร์ตัวนี้มีพลังป้องกันที่สูงมากๆ เขาไม่อยากจะเข้าไปเสี่ยงเพราะเขาอาจจะกลายเป็นเป้าหมายต่อไปของมันก็ได้

เมื่อเห็นนกยูงใกล้จะตายแล้ว หานเซิ่นก็รีบตามลงไปทันที เลือดจำนวนมากที่ไหลออกมาเป็นทางยาวช่วยให้เขาไล่ตามพวกมันได้อย่างไม่ยากเย็น

ตอนนี้หานเซิ่นอยู่ห่างจากพวกมันประมาน 10 เมตร กุ้งล็อบสเตอร์ดูจะมีความสุขกับการได้เล่นสนุกกับร่างของนกยูง มันไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้างเลย

นกยูงหมดแรงที่จะโต้ตอบแล้ว ตาของมันกลายเป็นสีขาว ตอนนี้มันเริ่มแน่นิ่งไปแล้ว มันจะขยับก็ต่อเมื่อถูกกุ้งล็อบสเตอร์โจมตีหนักๆเท่านั้น

หานเซิ่นเรียกวิญญาณอสูรมาสค็อตออกมา เขากำดาบไว้แน่น ดาบเล่มนี้คือดาบวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์ก ถ้าเขาสามารถโจมตีไปที่จุดที่อ่อนทีสุดของนกยูงในสภาพใกล้ตายได้ บางทีเขาอาจจะสามารถปิดชีวิตมันได้

จุดอ่อนที่ว่าหานเซิ่นจะเลือกจากจุดที่มันได้ความเสียหายจากการโจมตีของกุ้งล็อบสเตอร์มากที่สุด

หานเซิ่นเคลื่อนที่อย่างระมัดระวัง เขาไม่ต้องการให้กุ้งล็อบสเตอร์มันหันมาสนใจเขา แต่เขาก็จะต้องไปอยู่ในระยะที่เข้าไปโจมตีนกยูงได้ในเวลาอันสั้นด้วย

หลังจากสังเกตสภาพของนกยูงในตอนนี้แล้ว เขารอให้ถึงช่วงที่เหมาะที่สุด เขามีโอกาสโจมตีเพียงครั้งเดียวเท่านั้น หลังจากโจมตีไป 1 ครั้งแล้ว กุ้งล็อบสเตอร์จะต้องเห็นเขาเป็นศัตรูที่เข้าไปแย่งเหยื่อของมันแน่

บาดแผลบนปีกของนกยูงดูจะสาหัสมาก แต่ถ้าเกิดเขาเข้าไปโจมตีตรงนั้นแล้วมันไม่ตายละก็ สถานการณ์ของเขาจะวิกฤตทันที

แม้สภาพของนกยูงจะดูร่อแร่แล้ว บาดแผลของมันมีอยู่ทั่วร่างและยังเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ แต่มันก็ยังไม่มีบาดแผลอันไหนที่พอจะทำให้มันถึงตายได้ ดูจากสถานการณ์ตอนนี้แล้ว นกยูงอาจจะกำลังจะตายด้วยสาเหตุขาดอากาศหายใจหรือจมน้ำตายมากกว่า

หานเซิ่นยังเฝ้าดูมันต่อไป ถ้าเขาต้องการจะฆ่านกยูงด้วยการโจมตีครั้งเดียว เขาคิดว่าบาดแผลที่เขาจะโจมตีหวังผลได้มากที่สุดคงจะเป็นจุดที่แมลงสีแดงใช้เหล็กในแทงเข้าไป

ใบหน้าของนกยูงเละเทะไปหมดแล้ว มีเลือดไหลออกมาจากหู ตา จมูกปาก ส่วนสมองของมันก็ถูกพิษ

หานเซิ่นต้องคอยหลีกเลี่ยงพิษที่กระจายออกมาด้วย ถึงมันจะดูคล้ายๆกับเลือด แต่พิษเวลากระจายไปในน้ำ มันจะจับตัวกันเป็นผลึก มันจะไม่ผสานรวมกับน้ำเหมือนเลือด

หานเซิ่นพรางตัวในเลือด และก็ลอบเข้าไปซ่อนแถวๆด้านหลังของนกยูง กุ้งล็อบสเตอร์ยังคงโจมตีนกยูงต่อไป โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าหานเซิ่นได้เข้ามาซ่อนตัวแล้ว

หานเซิ่นเริ่มรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาแล้ว ถ้าเขาถูกพบเข้าล่ะก็ เขาจะไม่มีโอกาสทำอะไรได้เลย นอกจากต้องถอยหนีเต็มตัว ไม่มีทางที่เขาจะสู้กับกุ้งล็อบสเตอร์ได้

แม้กุ้งล็อบสเตอร์จะไม่ได้น่ากลัวเหมือนแมลงสีแดง แต่เปลือกของมันก็แข็งอย่างไม่น่าเหลือ ที่สำคัญมันคล่องแคล่วและว่องไวมากเมื่ออยู่ในน้ำ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ายังไงมันก็เร็วกว่าเขาแน่ เขาไม่กล้าที่จะทำอะไรสุ่มสี่สุ่มห้า

ถ้าอยู่บนบุก หานเซิ่นยังพอมีโอกาสตอบโต้ได้บ้าง แต่พออยู่ในน้ำแล้ว หานเซิ่นก็ทำได้แค่ภาวนาว่าอย่าให้มันพบตัวเขาเข้า

เป็นโชคดีของหานเซิ่น ตอนนี้เขาสามารถเข้าไปใกล้ ๆนกยูงจากด้านข้างได้โดยที่กุ้งล็อบสเตอร์ไม่สังเกตเห็น

หานเซิ่นอยากจะโจมตีตาของนกยูง แต่นั่นเสี่ยงมาก เพราะกุ้งล็อบสเตอร์กำลังเผชิญหน้ากับนกยูงจากทิศทางนั้น ถ้าเขาไปโจมตีตรงนั้น มันจะเห็นเขาแน่นอน

หานเซิ่นเกาะอยู่บนตัวของนกยูงมาสักพักแล้ว ตอนนี้เขากำลังรอโอกาสเหมาะที่สุด ซึ่งยังไม่มาถึง

หลังจากรออยู่นานโอกาสของเขาก็ยังไม่มาสักที ตอนนี้เหมือนว่าโอกาสอาจจะไม่มาให้เขาแล้ว นกยูงเริ่มที่จะยอมแพ้แล้ว ร่างกายของมันอ่อนปวกเปียก มันแน่นิ่งไปแล้ว ถึงจะถูกกุ้งล็อบสเตอร์กัด มันก็ไม่มีแรงดิ้นแล้ว

'ไม่ เราจะรอนานกว่านี้ไม่ได้แล้ว ถ้าเราไม่โจมตีตอนนี้นกยูงต้องตายแน่ แม้จะเสี่ยงมาก แต่ก็ต้องลองดู' หานเซิ่นกัดฟัน เขาถือดาบมาสค็อตแน่น และก็จ้องที่หัวของนกยูง

เขาใช้โอเวอร์โหลด มนตรานอกรีตและตะวันหยกจนถึงขีดสุด หัวใจของเขาเต้นรัว ไตของเขาสูบฉีดพลังๆอันมหาศาล ตอนนี้ร่างกายของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง พลังของเขาถึงจุดสูงสุดแล้ว

หานเซิ่นเลือกที่จะไม่เปลี่ยนร่างเป็นหญิงสาวหิมะ เขาตัดสินใจใช้แฟรี่ควีนแทน เขาต้องการพลังจากประสาทสัมผัสของแฟรีควีนเพื่อวิเคราะห์สภาพของนกยูงและการเคลื่อนไหวของกุ้งล็อบเสเตอร์

เขาใช้สัมผัสที่ 7 ถึงขีดสุด เพื่อสังเกตทุกรายละเอียด เขาพยากรณ์ทุกความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น ซึ่งบริเวณรอบๆ นั้นมีการเคลื่อนไหวมากกว่า 2750 จุด เพื่อที่หลังจากที่เขาโจมตีแล้ว กุ้งล็อบสเตอร์มันจะต้องรู้ตัวแน่ ถึงตอนนั้นเขาจะต้องรีบหาทางหนีให้ได้ ดังนั้นเขาไม่สามารถทำผิดพลาดได้เลย เขาจะต้องวางแผนทุกขั้นตอนให้รัดกุมที่สุด

และแล้วโอกาสก็มาถึงจนได้ หานเซิ่นไม่คิดจะปล่อยให้มันผ่านไป เขารีบลงมือทันที เขาว่ายน้ำตรงไปที่หัวของนกยูง พร้อมกับดาบในมือ

ในตอนที่หานเซิ่นเคลื่อนไหว กุ้งล็อบสเตอร์ก็เหมือนจะรู้ตัว ก้ามของมันที่กำลังใช้เล่นงามนกยูงอยู่ก็เปลี่ยนเป้าหมายมาที่หานเซิ่นแทน

ตาของหานเซิ่นยังคงเยือกเย็น เมื่อเขาเข้าสู่โหมดปลดล็อคยีนแล้ว เขาจะกลายเป็นคนที่ไร้อารมณ์ความรู้สึก เขาไม่กลัวความตายเลย

ก้ามของกุ้งล็อบสเตอร์รวดเร็วมาก เขารู้ว่าถ้ายังหวังจะโจมตีนกยูงต่อไป เขาจะไม่สามารถหลบการโจมตีของกุ้งล็อบสเตอร์ได้ทัน

แต่ถ้าเขาเลือกที่จะถอยหนีตอนนี้ โอกาสในการฆ่านกยูงก็จะไม่มีอีกแล้ว

หานเซิ่นใช้ดาบมาสค็อตแทงเข้าไปที่ดวงตาของนกยูงแบบรัวๆ และในเวลาเดียวกัน เขาก็เรียกวิญญาณอสูรชุดเกราะราชาปูทองและกรีฟการ์กอยล์ออกมา เขาพยายามใช้มืออีกข้างเพื่อหยุดก้ามของกุ้งล็อบสเตอร์ให้ได้

ดาบมาสค็อตแทงลึกเข้าในดวงตาของนกยูงได้หมดทั้งใบมีด ดูเหมือนมันจะไม่มีแรงต้านเลย

แต่ในเวลาเดียวกัน ก้ามสีม่วงของกุ้งล็อบสเตอร์ก็มาถึงตัวของเขาแล้ว หานเซิ่นใช้มือที่ห่อหุ้มด้วยชุดเกราะราชาปูทอง กรีฟการ์กอยล์ ไมโครคริสตัลและกายหยกป้องกันก้ามของกุ้งล็อบสเตอร์เอาไว้

ปัง!

มือของหานเซิ่นเด้งกลับมาชนหน้าอกของตัวเอง เขากระอักเลือดออกมาทันที เขาถูกส่งกระเด็นไปเหมือนกับลูกปืนใหญ่

ตอนที่ 616 หลบหนี

หานเซิ่นไม่ได้ใช้พลังหยินหยางห่อหุ้มฝ่ามือของเขาเอาไว้ เพราะถ้าทำแบบนั้น เขาก็คงจะตายไปด้วยแรงมหาศาลของกุ้งล็อบสเตอร์แล้ว

ดิเวอร์ชั่น!

หานเซิ่นเคยฝึกวิชาที่เรียกว่าดิเวอร์ชั่นมาก่อน เขาไม่ได้ใช้เทคนิคในการสกัดกั้นพลังอะไรเลย เขาเพียงแค่ยืมแรงจากกุ้งล็อบสเตอร์เพื่อส่งให้เขากระเด็นออกไป

แต่พลังของกุ้งล็อบสเตอร์นั้นมากเกินไป ถึงเขาจะดูดซับพลังของมันไว้ได้มากแล้วก็ตาม แต่เขาก็ยังได้รับพลังที่มหาศาล หานเซิ่นรู้สึกว่าอวัยวะภายในและกระดูกของเขาได้รับความเสียหาย มีเลือดไหลออกมาจากปากของเขาเป็นจำนวนมาก

แต่เสียงที่เขาได้ยินในหัว ทำให้เขามีความสุขมาก

"นกยูงเนตรมรณะขั้นสุดยอดถูกฆ่า คุณได้รับวิญญาณอสูรนกยูงเนตรมรณะ เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยขั้นสุดยอด"

แต่ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลาที่หานเซิ่นจะมาฉลองกับการได้วิญญาณอสูรขั้นสุดยอด เขาเอามือจับที่หน้าอกของตัวเองที่ได้รับบาดเจ็บ และก็พยายามว่ายน้ำต่อไป ถ้าเขาขึ้นไปถึงผิวน้ำได้ เขาก็จะมีโอกาสรอดชีวิต

แม้กุ้งล็อบสเตอร์จะแข็งแกร่งมาก แต่มันก็เป็นมอนสเตอร์ทะเล หานเซิ่นสามารถบินได้ ดังนั้นเขาสามารถหนีมันขึ้นไปบนฟ้าได้สบายๆ ไม่มีทางที่กุ้งล็อบสเตอร์จะทำอะไรเขาได้

หานเซิ่นทำให้กุ้งล็อบสเตอร์โมโหมาก มันจับร่างที่ไร้วิญญาณอสูรของนกยูง และก็พุ่งเข้ามาหาหานเซิ่น มันแทบจะมาถึงตัวหานเซิ่นในทันที

"จิ้งจอกสีเงิน ถ้านายไม่ทำอะไรสักอย่าง พวกเขาทั้งคู่จะต้องตายอยู่ที่นี่" หานเซิ่นพูดกับจิ้งจอก ขณะลูบหัวมัน

จิ้งจอกสีเงินดูสับสนมาก แต่แล้วสายฟ้าสีเงินก็ปรากฏขึ้นในตาของมัน จากนั้นมันก็ว่ายน้ำไปขวางทางกุ้งล็อบสเตอร์ไว้ และปลดปล่อยแสงสีเงินที่ดูน่ากลัวออกมา

ในชั่วพริบตาแสงสีเงินก็ขยายและเริ่มถักกันเหมือนกับตะข่าย

"อ๊ากกก!" หานเซิ่นกรีดร้อง จิ้งจอกสีเงินไม่ใช่แค่โจมตีกุ้งล็อบสเตอร์เท่านั้น แต่พลังของมันยังส่งผลถึงหานเซิ่นด้วย

สายฟ้าสีเงินขยายตัวในน้ำ ราวกับว่ามันไม่สนใจมิตรหรือศัตรู ขนของหานเซิ่นลุกทั่วทั้งร่างด้วยความช็อค ตอนนี้มีเลือดไหลออกจากปากของเขามากขึ้น

ตอนนี้หานเซิ่นรู้แล้วว่าทำไมจิ้งจอกสีเงินถึงไม่ยอมใช้สายฟ้า เพราะพลังนี้จะไม่ฆ่ากุ้งล็อบสเตอร์แต่จะเป็นหานเซิ่นแทน

กุ้งล็อบสเตอร์เริ่มถูกไฟฟ้าช็อต ซึ่งทำให้ความโกรธของมันเพิ่มขึ้น ด้วยความโกรธทำให้มันหันไปสนใจจิ้งจอกสีเงินแทน

แต่ก่อนที่มันจะได้ทำอะไร จิ้งจอกสีเงินก็เปลี่ยนทิศทางและว่ายน้ำหนีทันที มันว่ายได้รวดเร็วยิ่งกว่าหานเซิ่น

เมื่อเห็นกุ้งล็อบสเตอร์หันไปสนใจจิ้งจอกสีเงิน เขาก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาบ้าง แต่เขาก็ยังมีความกังวลอยู่ เขากลัวว่าถ้ากุ้งล็อบสเตอร์ไล่ทัน มันอาจจะฆ่าจิ้งจอกสีเงินก็ได้

จิ้งจอกสีเงินยังเด็กอยู่ ไม่มีทางที่มันจะแข็งแกร่งเหมือนกับกุ้งล็อบสเตอร์ สายฟ้าสีเงินที่มันปล่อยออกมาทำได้เพียงแค่ทำให้กุ้งล็อบสเตอร์หยุดชะงักไปชั่วครู่เท่านั้น มันไม่ได้มีผลที่รุนแรงเหมือนกับแสงสีฟ้าของนกยูง

แม้ความเร็วของจิ้งจอกจะเหนือกว่าหานเซิ่นก็ตาม แต่มันก็ยังไม่พอที่จะหนีกุ้งล็อบสเตอร์ได้ ในชั่วพริบตากุ้งล็อบสเตอร์ก็เคลื่อนที่ไล่มา ราวกับเทเลพอร์ตได้ มันมาอยู่ด้านหน้าของจิ้งจอกสีเงินแล้ว

ตูม!

สายฟ้าสีเงินของจิ้งจอกถูกปล่อยออกมาอีกครั้ง มันช็อตกุ้งล็อบสเตอร์ที่อยู่ด้านหน้าแบบเต็มๆ

ในเวลาเดียวกัน จิ้งจอกสีเงินก็เคลื่อนที่หนีไปด้วย มันสามารถหนีกุ้งล็อบสเตอร์ไปได้อีกครั้ง ตอนนี้มันเริ่มทิ้งระยะห่างจากกุ้งล็อบสเตอร์อีกครั้ง

พลังของสายฟ้าสีเงินไม่พอที่จะทำให้กุ้งล็อบสเตอร์บาดเจ็บได้ แต่มันก็พอที่จะทำให้กุ้งล็อบสเตอร์หยุดชะงักได้ชั่วครู่ และตอนนี้กุ้งล็อบสเตอร์ก็เริ่มไล่มาอีกแล้ว

จิ้งจอกสีเงินปล่อยสายฟ้าเหมือนกับครั้งที่แล้วออกมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เหมือนว่ามันจะไม่ได้ผล กุ้งล็อบสเตอร์เริ่มจะชินกับมันแล้ว

เมื่อกุ้งล็อบสเตอร์ไล่มาเป็นครั้งที่ 3 สายฟ้าก็ทำอะไรมันไม่ได้ มันยื่นก้ามของมันตรงเข้าไปหาจิ้งจอกเพื่อที่จะฉีกมันเป็นชิ้นๆ

จิ้งจอกสีเงินหลบการโจมตีที่เข้ามาอย่างกล้าหาญ แต่กระนั้นมันก็หลบไม่พ้น แม้จะหลบไม่ให้ถูกหนีบได้ แต่ก็ยังโดนกระแทกจากก้ามของกุ้งล็อบสเตอร์ ร่างเล็กๆของมันถูกส่งกระเด็นไปเหมือนกับกระสุนปืนใหญ่

หานเซิ่นกัดฟันและเรียกวิญญาณอสูรร็อคเวิร์มและชุดเกราะสัตว์เลี้ยงขั้นสุดยอดออกมา เขาสั่งให้ร็อคเวิร์มไปขวางหน้ากุ้งล็อบสเตอร์เอาไว้ ในขณะที่มันกำลังจะโจมตีเล่นงานจิ้งจอกซ้ำ

ปัง!

ร็อคเวิร์มสีทองที่สวมชุดเกราะขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กของก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ถูกเรียกออกมาได้เพียง 3 วิ มันก็ถูกบดขยี้ด้วยพลังจากก้ามของกุ้งล็อบสเตอร์ มันไม่สามารถตอบโต้อะไรได้เลย วิญญาณอสูรร็อคเวิร์มและชุดเกราะถูกทำลายไปตลอดกาล

แต่การเสียสละของมันก็สามารถช่วยให้จิ้งจอกสีเงินหนีต่อไปได้หลาย 10 เมตร ตอนนี้มันอยู่ห่างจากผิวน้ำแค่ไม่กี่เมตร

หานเซิ่นว่ายน้ำเร็วที่สุดเท่าที่เขาทำได้ เขาใช้วิญญาณอสูรร็อคเวิร์มและชุดเกราะสัตว์เลี้ยงเพื่อช่วยชีวิตจิ้งจอกสีเงินเอาไว้ในครั้งนี้ ตอนนี้เขาเสียมันไปแล้ว เขาจะไม่มีโอกาสใช้มันได้อีก

"โถ่ร็อคเวิร์มและชุดเกราะสัตว์เลี้ยงที่น่าสงสาร! พวกแกอยู่กับฉันมานาน พวกเรารผ่านการต่อสู้มานับครั้งไม่ถ้วน ฉันไม่อยากจะเชื่อว่าพวกแกจะถูกกุ้งล็อบสเตอร์บ้านั่นฆ่าตาย แต่ไม่ต้องห่วง ฉันจะกลับมาแก้แค้นให้พวกแกแน่นอน สักวันฉันจะต้องฆ่ากุ้งล็อบสเตอร์ตัวนี้และเอามันมาทำเป็นอาหารเพื่อเซ่นวิญญาณพวกแกไว้ฉันจะสร้างสุสานให้พวกแกด้วย" หานเซิ่นทั้งโกรธและเสียใจ เขาพยายามทำให้ตัวเองสงบลง

พวกเขายังมีโอกาสที่จะหลบหนีได้ แต่ทว่าตอนนี้กุ้งล็อบสเตอร์ก็ไล่ตามจิ้งจอกสีเงินมาได้ทันอีกครั้งหนึ่งแล้ว หานเซิ่นไม่แน่ใจว่ากุ้งล็อบสเตอร์ไล่จิ้งจอกเพราะไปทำให้มันโกรธ หรือว่ามันแค่ต้องการล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดมากกว่ามนุษย์

เมื่อเห็นกุ้งล็อบสเตอร์ไปอยู่ตรงหน้าจิ้งจอกสีเงินอีกครั้ง หานเซิ่นก็รู้สึกกังวล ถึงเขาต้องการจะช่วย แต่ไม่ว่าเขาจะทำยังไงมันก็ไม่มีความหมาย ไม่มีอะไรที่เขาจะทำได้ ไม่มีอะไรที่จะป้องกันการโจมตีของกุ้งล็อบสเตอร์ได้อีกแล้ว

ทันใดนั้นจิ้งจอกสีเงินก็ปลดปล่อยสายฟ้าสีเงินอีกครั้ง ครั้งนี้สายฟ้าห่อหุ้มขนของมันเอาไว้ทุกเส้น กระแสสายฟ้าที่มหาศาลกำลังพุ่งออกจากตัวของมัน

กุ้งล็อบสเตอร์มาขวางหน้าจิ้งจอกสีเงินอีกครั้ง มันยกก้ามขึ้นเตรียมที่จะจัดการเหยื่อของมัน

ตูม!

สายฟ้าสีเงินที่จิ้งจอกสีเงินปล่อยออกมาเป็นเหมือนกับไอพ่นของจรวด ทำให้จิ้งจอกเคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็ว มันถูกส่งลอยออกจากน้ำทะเล และหนีรอดจากการโจมตีของกุ้งล็อบสเตอร์ได้

"เห้ย!" หานเซิ่นอึ้ง เขาไม่คิดว่าจิ้งจอกสีเงินจะมีความสามารถแบบนี้มาก่อน แต่ตอนนี้จิ้งจอกสีเงินมันพุ่งหายไปแล้ว หมายความว่าตอนนี้หานเซิ่นจะต้องกลายเป็นเป้าหมายของกุ้งล็อบสเตอร์อีกครั้ง

หานเซิ่นไม่พูดอะไรอีก เพราะตอนนี้เขากลายเป็นเป้าหมายของกุ้งล็อบสเตอร์แล้ว เขาต้องรีบช่วยเหลือตัวเองก่อน เขาว่ายน้ำด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่จะทำได้ โชคดีที่จิ้งจอกล่อกุ้งล็อบสเตอร์ออกไปไกล ทำให้หานเซิ่นมีระยะห่างมากพอที่จะหนีมัน

"บ้าเอ้ย ถ้าเรารู้ว่าจิ้งจอกมีแผนที่จะทำแบบนั้น เราคงจะตั้งหน้าตั้งตาหนีไปไกลแล้ว" หานเซิ่นรู้สึกเจ็บปวดมาก จริงๆเขาสามารถหนีได้โดยไม่ต้องหันไปสนใจจิ้งจอก แต่เขากับยอมเสียสละวิญญาณอสูร

ตอนนี้หานเซิ่นอยากจะมีแขนเพิ่มอีกสัก 2 แขน เพื่อที่เขาจะได้ว่ายน้ำเร็วขึ้น ตอนนี้กุ้งล็อบสเตอร์ว่ายน้ำมาอย่างรวดเร็ว ในชั่วพริบตามันก็จะไล่ตามหานเซิ่นทันแล้ว ราวกับว่ามันเทเลพอร์ตได้เลย

"เอาหน่อย เราต้องเร็วกว่านี้ อีกแค่นิดเดียวก็จะขึ้นไปบนผิวน้ำได้แล้ว"

ตอนนี้กุ้งล็อบสเตอร์กำลังไล่เข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆแล้ว โอกาสที่กุ้งล็อบสเตอร์จะไล่เขาทันก่อนที่เขาจะหนีได้สูงจริงๆ

ตอนที่ 617 กลิ่นหอม

กุ้งล็อบสเตอร์ไล่หลังหานเซิ่นมาด้วยความเร็วสูง

หานเซิ่นไม่รู้ว่าเขาจะสามารถหลบการโจมตีของมันได้รึเปล่า ตอนนี้เขาไม่มีอะไรที่จะงัดออกมาเพื่อเสียสละอีกแล้ว ถ้าเขาหลบมันไม่ได้ เขาก็น่าจะตายก่อนที่จะขึ้นไปถึงผิวน้ำได้

เขาใช้มือจับบริเวณหน้าอก ขณะที่มีเลือดไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง ตอนนี้หานเซิ่นกำลังสวมชุดเกราะแฟรี่ควีนอยู่ ซึ่งเขาก็รู้ดีว่าจะเสี่ยงถูกโจมตีไม่ได้

หานเซิ่นเรียกวิญญาณอสูรปักษาอัสนี 4 ปีกออกมา นกที่มี 4 ปีกปรากฏตัวขึ้นมาต่อหน้าเขา

ปัง!

วิญญาณอสูรปักษาอัสนี 4 ปีกเลือดศักดิ์สิทธิถูกก้ามของกุ้งล็อบสเตอร์บดขยี้เป็นชิ้นๆในชั่วพริบตา หานเซิ่นใช้เวลานี่เพื่อขึ้นไปบนผิวน้ำ เขาเรียกวิญญาณอสูรปีกออกมา และก็บินหนีขึ้นฟ้าทันที

หานเซิ่นกำลังบินอยู่ในระดับความสูง 40 เมตรจากผิวน้ำ แต่อยู่ๆเขาก็ได้ยินเสียงน้ำกระเพื่อมอย่างแรง กุ้งล็อบสเตอร์ขนาดใหญ่โผล่ขึ้นมาจากน้ำ มันพุ่งขึ้นมาในอากาศ นี่คงจะเป็นการโจมตีครั้งสุดท้ายของมันแล้ว มันพยายามจะคว้าตัวหานเซิ่นให้ได้

ความเร็วของปีกวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กที่ทรงพลังยังไม่เร็วพอที่จะหนีกุ้งล็อบสเตอร์ได้ ดูแล้วมันน่าจะคว้าหานเซิ่นได้อย่างแน่นอน

แต่ทว่าขาของหานเซิ่นก็มีพลังอันเหลือล้น เขาใช้วิชาเหยียบเมฆาพุ่งออกไปด้านข้าง 2 เมตรในชั่วพริบตา ทำให้กุ้งล็อบสเตอร์โจมตีพลาด

ตูม!

กุ้งล็อบสเตอร์ตกลงไปในน้ำ ทำให้เกิดคลื่นขนาดใหญ่ทั่วบริเวณนี้ เหมือนกับมีอุกาบาตตกลงไปในทะเล

หานเซิ่นรีบบินขึ้นสูงโดยไม่ลังเล กุ้งล็อบสเตอร์ว่ายน้ำอยู่รอบๆเพื่อเฝ้ามองเขาอยู่สักพัก ในที่สุดมันก็ตระหนักว่ามันไม่สามารถทำอะไรหานเซิ่นได้อีก มันก็คว้าซากของนกยูง และลากกลับลงทะเลลึกไป

ควีนกระพือปีกพร้อมกับอุ้มจิ้งจอกสีเงินอยู่ในอ้อมแขน จิ้งจอกสีเงินดูสีหน้าไม่ค่อยดี ดูเหมือนมันจะอ่อนเพลียอยู่มาก เมื่อเห็นหานเซิ่นกลับไปหา มันก็กระโดดขึ้นไปบนไหล่ของเขาทันที จากนั้นมันก็อยู่นิ่งๆไม่เคลื่อนไหว

หานเซิ่นยังคงไอและกระอักเลือดออกมาอย่างต่อเนื่อง อวัยวะภายในของเขาได้รับความเสียหายอย่างหนัก เขาเกรงว่าอาจจะต้องใช้เวลานานเลยกว่าจะฟื้นฟูร่างกายให้กลับมาเหมือนเดิม

"ไปกันเถอะ" หานเซิ่นกัดฟันขณะเอามือปิดบาดแผลตรงหน้าอกตลอดเวลา แม้จะเจ็บปวดทรมานมาก แต่เขาก็ต้องรีบออกจากบริเวณนี้ให้ได้ก่อน เมื่อบินได้สักพัก และเห็นว่าสถานการณ์น่าจะปลอดภัยแล้ว ควีนก็เรียกวาฬของเธอออกมา

หานเซิ่นล้มตัวลงนอนบนหลังวาฬ จิ้งจอกสีเงินเอาหัวมุดอยู่แถวๆแขนของหานเซิ่น ในตอนแรกเขาก็ไม่รู้ว่ามันกำลังจะทำอะไร แต่ไม่นานนักเขาก็เห็นว่าจิ้งจอกสีเงินดึงรากบัวออกมา จากนั้นมันก็เริ่มเคี้ยวทันที

"นายมันจิ้งจอกไร้หัวใจ ขนาดฉันเจ็บหนักขนาดนั้น นายยังคิดจะขโมยไปกินอีกหรอ" หานเซิ่นรู้สึกเจ็บจี๊ดที่หัวใจ แต่เขาก็ไม่มีแรงพอที่จะโวยจิ้งจอกหนักๆ

แต่อีกไม่กี่วินาทีต่อมา หานเซิ่นก็ต้องอึ้งกับสิ่งที่เกิดขึ้น หลังจากจิ้งจอกสีเงินเคี้ยวรากบัวแล้ว มันก็เอามาป้อนให้หานเซิ่น

หานเซิ่นประหลาดใจ เมื่อเห็นว่ามันไม่ได้กินเอง การที่มันป้อนให้หานเซิ่นแบบนี้แสดงว่ามันรักเขามาก

แต่หานเซิ่นก็รู้สึกไม่ดีที่ต้องมากินอาหารที่โดนสัตว์เลี้ยงเคี้ยวไปแล้ว ในตอนแรกเขาก็เกือบจะปฏิเสธมัน แต่รากบัวแทบจะกลายเป็นของเหลวแล้ว มันคงไหลลงคอเขาทันที

หานเซิ่นรู้ดีว่ามันเสี่ยงมากที่กินรากบัวเข้าไปโดยไม่ศึกษาดูให้ดีก่อนว่ามนุษย์จะกินได้ไหม แต่ตอนนี้เขาได้แต่ต้องทำใจ เขายอมกินมันเข้าไปโดยไม่คิดอะไรมาก

หลังจากกินมันเข้าไปแล้ว เขาก็รู้สึกสดชื่นและกระปี้กระเป่าเหมือนมีพลังงานกำลังไหลเวียนอยู่ภายในร่างกายของเขา บาดแผลที่เขากำลังเจ็บปวดทรมานค่อยๆดีขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้อัตราการเต้นหัวใจของเขาเริ่มสงบลง

หานเซิ่นรีบใช้ศาสตร์ตงเสวียนทันที เขาดูซับพลังงานจากรากบัวเพื่อฟื้นพลัง วิชากายหยกของเขาถูกจำกัดอยู่ เขาสามารถปลดล็อคยีนได้แค่ขั้นแรก การปลดล็อคขั้นที่ 2 แทบจะเป็นไปไม่ได้ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 นั่นเป็นเหตุผลที่เขาจะต้องหันมามุ่งเน้นฝึกศาสตร์ตงเสวียนแทน

ศาสตร์ตงเสวียนมีผลดีต่อระบบการหายใจ ตอนนี้การเผาผลาญพลังงานภายในเซลล์ของเขาเพิ่มสูงขึ้น อาการบาดเจ็บและบาดแผลของเขาเริ่มฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว เซลล์ที่เกิดใหม่เข้าไปแทนที่เซลล์เก่า ซึ่งทำให้แผลของเขาหายเร็วยิ่งขึ้น

ต้องขอบคุณสารอาหารจากรากบัว ไม่งั้นศาสตร์ตงเสวียนคงจะไม่สามารถรักษาเขาได้เร็วขนาดนี้

ตอนนี้เซลล์ในร่างกายของเขาแทบจะเป็นเซลล์ใหม่ทั้งหมด เขารู้สึกสดชื่นมาก หลังจากที่ใช้ศาสตร์ตงเสวียนดูดซับพลังงานจากรากบัว ร่างกายของเขาดูขาวและเนียนมากขึ้น กลิ่นของเขาหอมสดชื่น

จิ้งจอกสีเงินที่นั่งอยู่ข้างๆหานเซิ่นใช้จมูกสูดดมกลิ่นใหม่ของเจ้านายมันอย่างสนุกสนาน

ควีนสังเกตเห็นรากบัวทั้ง 2 อัน และเธอก็รู้ได้ทันทีว่ามันมาจากไหน แต่เมื่อเห็นจิ้งจอกสีเงินเอามันไปป้อนให้หานเซิ่น ทำให้เธอได้แต่เฝ้าดูด้วยความสงสัย

ในตอนแรกอาการบาดเจ็บของหานเซิ่นค่อนข้างหนัก สีหน้าของเขาดูซีดมาก แต่ตอนนี้ทั้งๆที่เวลาผ่านไปไม่นาน สีหน้าของเขากับดูดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สีหน้าของเขาเริ่มกลับมาเหมือนปกรติ ผิวหนังของเขาเริ่มเปล่งประกาย

'หน้าของเขาดูขาวและก็มีเลือดฝาดเล็กน้อย มันดูพิเศษจริงๆ'

เมื่อเห็นหานเซิ่นตอนนี้ มันก็ช่วยไม่ได้ที่ควีนจะคิดแบบนี้ เมื่อเธอเห็นรูปลักษณ์ใหม่ของเขา เธอก็คิดว่ามันเหมาะกับเขามาก

ใบหน้าของหานเซิ่นคมเหมือนกับรูปปั้นเกะสลัก บวกกับผิวที่ขาวเนียน ทำให้เขาดูมีออร่ามาก

ควีนรู้สึกอิจฉาเขาเล็กน้อย แต่ยังไงเธอก็เป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจเรื่องรูปลักษณ์อยู่แล้ว

'นี่จะต้องเป็นผลของวิชาไฮเปอร์จีโนอะไรบางอย่าง หรือบางทีมันอาจจะเป็นผลจากรากบัว' ควีนคิด

แต่ทันใดนั้นอยู่ๆก็มีกลิ่นหอมสดชื่นมาเตะจมูกของเธอ ทำให้เธอรู้สึกราวกับว่าเธอกินผลไม้แห่งชีวิตเข้าไป รูขุมขนของเธอเปิดออกทั้งหมด

'เกิดอะไรขึ้น?' ควีนมองหานเซิ่นด้วยความสับสน หลังจากที่เธอได้กลิ่น วิชาหมากล้อมสวรรค์ของเธอก็มีปฏิกิริยา เหมือนมันเริ่มดูซับกลิ่นหอมๆนี้เข้าไป

ควีนไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น เธอไม่คาดคิดเลยว่ากลิ่นหอมนี้จะมีผลกับหมากล้อมสวรรค์

ถ้าเธอไม่ได้เจอเรื่องแบบนี้ด้วยตัวเอง ถึงจะมีคนมาบอกเธอ เธอก็จะไม่มีทางเชื่อเลยว่ามันคือเรื่องจริง

แต่สิ่งที่หน้าตกใจไปกว่านั้นก็คือ กลิ่นนี้มันยังช่วยพัฒนาหมากล้อมสวรรค์ของเธอได้อีกด้วย เธอฝึกวิชาหมากล้อมสวรรค์มาเป็นเวลานานแล้ว และมันเริ่มจะมาถึงทางตัน

แม้ควีนจะไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่เธอจะไม่ปล่อยให้โอกาสแบบนี้หลุดลอยไปแน่ เธอรีบเข้ามานั่งใกล้ๆหานเซิ่น เพื่อที่เธอจะได้ดูดซับพลังจากเขาให้ได้มากที่สุดเท่าที่ทำได้

แสงสีม่วงที่ห่อหุ้มร่างกายของเธออยู่เริ่มสว่างมากขึ้น มันกำลังดูดซับพลังจากกลิ่นหอมรอบๆตัว ในที่สุดแม้แต่ตัวเธอเองก็เริ่มมีกลิ่นหอมคล้ายๆกับหานเซิ่นแล้ว

ปรกติรูปลักษณ์ของควีนมักจะทำให้เธอดูเป็นคนเย็นชา แต่ตอนนี้เธอดูน่ารักมากขึ้น เธอดูเปล่งประกาย ถ้าใครได้เห็นเธอตอนนี้ก็คงอึ้งไปเลย ไม่ว่าใครก็ต่างใฝ่ฝันว่าอยากจะมีหน้าตาแบบเธอ

รากบัวนี้จะต้องมีคุณประโยชน์ต่อผู้หญิงมากอย่างไม่ต้องสงสัย แม้ผู้ชายเองก็น่าจะได้ประโยชน์เช่นกัน แต่ควีนมั่นใจว่าผู้หญิงจะได้รับประโยชน์จากมันมากกว่า

รากบัว 2 อันนี้จะต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน ทั้งสารอาหารและคุณค่าทางยามันสูงอย่างไม่น่าเชื่อ การที่หานเซิ่นดูดซับพลังของมันด้วยศาสตร์ตงเสวียน ทำให้ศาสตร์ตงเสวียนของเขาก้าวหน้าขึ้นไปอีกระดับแล้ว

ตอนที่ 618 วิญญาณอสูรนกยูงเนตรมรณะ

ศาสตร์ตงเสวียนดูดซับพลังงานและสารอาหารจากรากบัวเข้าไปในเซลล์ของหานเซิ่น ตอนนี้ร่างกายของเขากำลังผลิตเซลล์ใหม่ขึ้นมาอย่างรวดเร็ว จากนั้นมันก็เข้าไปแทนที่เซลล์เก่าที่ได้รับความเสียหาย นอกจากร่างกายของเขาจะบริสุทธิ์กว่าที่เคยแล้ว ศาสตร์ตงเสวียนยังพัฒนาขึ้นไปอีกระดับด้วย

ยิ่งศาสตร์ตงเสวียนพัฒนาขึ้นเท่าไหร่ กลิ่นของหานเซิ่นก็ยิ่งหอมขึ้นเรื่อยๆ แต่มันไม่ใช่กลิ่นที่เข้มข้นอะไร มันเป็นกลิ่นที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลายมาก

หานเซิ่นไม่รู้ว่าทำไมศาสตร์ตงเสวียนถึงได้ทำให้เขามีกลิ่นหอมแบบนี้ แต่นี่ก็เหมือนจะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ เมื่อไหร่ก็ตามที่เขาฝึกศาสตร์ตงเสวียน เขาก็จะมีกลิ่นแบบนี้ตลอด

ในช่วงแรกเขาก็สงสัยเกี่ยวกับกลิ่นนี่มาก แต่หลังจากฝึกไปนานๆแล้ว เขาก็เริ่มที่จะชินกับมัน แต่ตอนนี้เขายังไม่รู้ว่าควีนกำลังดูดซับกลิ่นของเขาเข้าไป ไม่เพียงแค่นั้นหมากล้อมสวรรค์ของเธอยังพัฒนาขึ้นด้วย

หัวใจของควีนเต้นรัว เธอช็อคมากเกี่ยวกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ตอนนี้ทั้งหมดที่เธอทำก็คือการสูดดมกลิ่นของหานเซิ่นเข้าไปให้มากที่สุด เพื่อที่หมากล้อมสวรรค์ของเธอจะได้พัฒนา

เมื่อรากบัวถูกดูดซับจนสมบูรณ์แล้ว บาดแผลของหานเซิ่นก็หายสนิทแล้ว เขารู้สึกว่าเขามีพลังงานเต็มเปี่ยมอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เมื่อหานเซิ่นลืมตาขึ้นมาเขาก็เห็นว่าควีนกำลังเพ่งสมาธิฝึกวิชาอยู่ เขาประหลาดใจ เพราะตอนนี้รอบๆตัวเธอเต็มไปด้วยแสงสีเหลือง เธอดูงดงามมาก เธอดูเปล่งประกายราวกับเทพธิดาแห่งดาวจันทร์

แต่มันมีอะไรแปลกๆ ด้วยประสาทสัมผัสอันเหนือชั้นของเขาหานเซิ่นมองเห็นว่ากลิ่นหอมของเขากำลังถูกออร่ารอบๆตัวเธอดูดเข้าไป นี่มันไม่ใช่เรื่องปรกติธรรมดา แถมควีนตอนนี้ก็ไม่เหมือนกับควีนที่เขารู้จักก่อนหน้านี้ หลังจากที่หานเซิ่นลองเข้าไปใกล้ๆเธอดู เขาก็พบว่าตอนนี้กลิ่นของเธอไม่ต่างจากกลิ่นของเขาตอนที่ฝึกศาสตร์ตงเสวียนเลย

หานเซิ่นเฝ้าดูเธอ เขาสังเกตเห็นว่าตอนนี้ร่างกายของเธอกำลังเปลี่ยนแปลงไป เซลล์ภายในร่างกายของเธอเองก็เปลี่ยนไปเช่นกัน ตอนนี่ร่างกายของเธอเป็นประกายระยิบระยับ

แต่นั่นไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเธอยังสวมชุดเกราะวิญญาณอสูรเกล็ดโลหิตอยู่ แต่เขาสามารถมองเห็นการเปลี่ยนในร่างกายของเธอได้ราวกับภาพx-ray

แต่ถึงเขาจะมีภาพx-ray การเปลี่ยนแปลงระดับเซลล์ของมนุษย์ก็ยากที่ตาของมนุษย์ปรกติจะมองเห็น แต่ทว่าหานเซิ่นกับมองเห็นมันจริงๆ เขาเห็นว่าร่างกายเธอกำลังเปลี่ยนแปลงไป

นี่มันเป็นเรื่องที่พิศวงมาก เขามองเห็นได้แม้กระทั่งชี่กงที่ควีนกำลังฝึกอยู่ หานเซิ่นมองเห็นมันได้อย่างชัดเจน เขาสามรถเห็นมันได้ทุกรายละเอียด แม้จะเป็นรายละเอียดเล็กๆน้อยๆก็ตาม ไม่มีอะไรที่หลบซ่อนจากสายตาของเขาได้

ด้วยความสามารถนี้ถึงเขาจะยังไม่รู้เกี่ยวกับมันแน่ชัด แต่ตอนนี้เขาก็สามารถมองเห็นรายละเอียดของวิชาที่ควีนกำลังฝึก และเขาสามารถเรียนรู้มันได้

ตอนนี้หานเซิ่นเหมือนกำลังอยู่ในภวังค์ เมื่อเขารู้สึกตัวอีกทีเขาก็พบว่าสิ่งที่เขามองเห็นไม่ใช่เกิดจากตามอง

'กลิ่น! มันจะต้องเป็นกลิ่นของเธอแน่ๆ!' หานเซิ่นประหลาดใจที่เขาสามารถรู้รายละเอียดของวิชาที่ควีนฝึกอยู่ได้ก็เพราะกลิ่น เมื่อเขาดมกลิ่นเข้าไป เขาสามารถก็ล่วงรู้สิ่งที่เกิดขึ้นภายในร่างกายของควีนราวกับตาเห็น

'มันเกิดอะไรขึ้น? หรือว่านี่ก็เป็นความมหัศจรรย์ของศาสตร์ตงเสวียน?'

หานเซิ่นมองควีนด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อน หมากล้อมสวรรค์ที่เป็นสุดยอดวิชาลับ แต่ตอนนี้มันไม่มีอะไรลับสำหรับเขาอีกแล้ว ตอนนี้เขาเห็นมันทุกรายละเอียด

ในขณะที่หานเซิ่นกำลังใช้ความคิด เขาก็รู้สึกว่าศาสตร์ตงเสวียนของเขาเริ่มทำงานขึ้นมาอีกแล้ว แต่มันเริ่มทำงานในวิธีที่แตกต่างไปจากปรกติ มันกำลังไหลไปตามกระแสพลังของควีน

เขาสังเกตเห็นว่ามันกำลังลอกเลียนแบบวิชาหมากล้อมสวรรค์ของเธออยู่

กระแสพลังภายในร่างกายของหานเซิ่นกำลังเชื่อมต่อกับกลิ่นของควีน ซึ่งมันทำให้เขาเข้าใจหมากล้อมสวรรค์มากขึ้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

'ถ้าควีนรู้ว่าเราขโมยวิชาลับหมากล้อมสวรรค์ของเธอล่ะก็ เธออาจจะฆ่าเราก็ได้' หานเซิ่นรู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมา

หมากล้อมสวรรค์ของควีนยังคงพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง พลังของเธอพัฒนาขึ้นไปอีกระดับ เมื่อเธอดูดซับกลิ่นหอมรอบๆไปจนหมดแล้ว เธอก็ลืมตาขึ้นมา เธอดูมีความสุขมาก แต่เมื่อเธอเห็นว่าหานเซิ่นกำลังยืนอยู่ข้างหน้าเธอ และจ้องมองเธอตาไม่กระพริบ เธอก็หน้าแดงขึ้นมา

หานเซิ่นอึ้งไปชั่วขณะ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นเธอทำหน้าแบบนี้ ผู้หญิงที่เย็นชาแบบเธอกับทำใบหน้าที่เขินอายได้น่ารักแบบนั้น เขาเองก็ไม่อยากจะเชื่อ ตอนนี้ใบหน้าของเธอราวกับเทพธิดา ไม่ว่าผู้ชายคนไหนมาเห็นก็ต้องตาค้างแน่

ควีนรู้สึกผิดเกี่ยวกับการที่เธอไปดูดซับกลิ่นของหานเซิ่นเข้าไปโดยไม่ได้บอกเขาก่อน นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเธอถึงได้รู้สึกอับอาย

เธอมองหานเซิ่น แต่อยู่ๆเธอก็ลุกขึ้นมาจับหูของหานเซิ่น และก็พูดใส่หูของเขาเสียงดัง "นายลงไปทำอะไรในทะเล?!"

หานเซิ่นได้สติกลับมาอีกครั้ง เมื่อควีนบิดหูของเขา ตอนนี้ควีนหน้าแดงมาก เธอปล่อยหูของเขา และก็กลับไปทำสีหน้าที่เย็นชาเหมือนกับปรกติ จากนั้นเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล "ฉันกำลังถามนายว่า นายไปทำอะไรในทะเล?"

หานเซิ่นเอามือจับหูของเขา พร้อมกับตอบคำถาม "คุณไม่เห็นหรอ? ผมหนีตายขนาดนั้น ผมไม่ได้อะไรเลย โชคร้ายที่ผมทำพลาดจนเกือบจะเอาชีวิตไปทิ้งแล้ว"

ควีนขมวดคิ้วขณะจ้องมองหานเซิ่น เธอไม่รู้เลยว่าครั้งนี้เขาพูดความจริงหรือโกหกกันแน่ แต่เมื่อเธอมองดูเขาสีหน้าของเขา ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้อะไรเลยจากการลงไปในทะเลจริงๆ

แต่ตอนนี้สิ่งที่ควีนสนใจยิ่งกว่าเรื่องที่เขาลงไปในทะเลก็คือกลิ่นหอมๆรอบตัวของหานเซิ่นตอนนี้ เธอคิดว่าอาจจะเป็นเพราะรากบัวที่เขากินเข้าไป

เหมือนว่าหานเซิ่นจะย่อยสารอาหารและพลังงานจากรากบัวไม่หมด ทำให้พลังงานบางส่วนถูกเธอดูดซับไว้แทน แต่นี่เป็นแค่ความคิดของควีนเท่านั้น เธอยังต้องค้นหาความจริงต่อไป

"นายฝึกวิชาอะไรงั้นหรอ? ทำไมนายถึงได้มีกลิ่นแปลกๆ?" ควีนถามลองเชิงไป

"กลิ่นแปลกๆ? ผมน่ะหรอ ?" หานเซิ่นแบมือทั้ง 2 ข้าง เขาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ และมองควีนพร้อมกับยิ้ม

ควีนมองเธอหานเซิ่นด้วยสีหน้าจริงจัง แต่หลังจากนั้นเธอก็หันหน้าไปทางอื่น และก็เลิกสนใจเขา

หานเซิ่นกำลังโกหกหน้าตาย เธอรู้เรื่องนี้ดี ตลอดเวลาที่เธอถามอะไรเขา เขามักจะปกปิดความจริงบางส่วนเอาไว้เสมอ ในใจเธอเชื่อว่ามันเป็นเพราะรากบัวที่เขากินเข้าไป หรือไม่ก็วิชาอะไรบางอย่างที่เขากำลังฝึกอยู่

แต่เธอก็ยังไม่เคยได้ยินว่ามีวิชาอะไรที่สามารถช่วยให้วิชาของคนอื่นพัฒนาได้มาก่อนเลย

ไม่ว่ายังไงหานเซิ่นก็ไม่มีทางบอกความจริงให้เธอรู้เด็ดขาด เพราะเขากลัวว่าถ้าบอกไป เธออาจจะฆ่าเขาปิดปากก็ได้

หานเซิ่นยังจำได้ดีเกี่ยวกับสิ่งที่หวงฟูผิงชิงเคยบอกเขาไว้

‘ในจักรวาลนี้มีคนเพียง 2 คนเท่านั้นที่รู้วิชาหมากล้อมสวรรค์ คนแรกก็คือภรรยาของหวงฟูสงเฉิง ฟูชิงเหมย ส่วนอีกคนก็คือควีน’

แต่ว่านับแต่วันนี้เป็นต้นไป คนที่รู้วิชานี้ได้เพิ่มเป็น 3 คนแล้ว

แต่กระนั้นหานเซิ่นก็ยังไม่คิดจะทุ่มเทเวลาไปฝึกหมากล้อมสวรรค์ เพราะเขายังเชื่อว่าศาสตร์ตงเสวียนเป็นวิชาที่ดีกว่า ขนาดเขายังฝึกไม่สำเร็จสักขั้นก็ยังวิเศษขนาดนี้ ทำให้เขาอยากจะรู้ว่าถ้าฝึกสำเร็จมันจะสุดยอดขนาดไหน

หานเซิ่นต้องการปลดล็อคยีนขั้นแรกของวิชานี้ และดูให้เห็นกับตาว่าศาสตร์ตงเสวียนเป็นวิชาที่สุดยอดขนาดไหน

หลังจากที่หานเซิ่นหยุดคิดเพ้อฝัน เขาก็นึกขึ้นมาได้ว่าเขาพึ่งจะได้วิญญาณอสูรขั้นสุดยอดมา นี่เป็นวิญญาณอสูรขั้นสุดยอดดวงแรกที่เขาได้ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2

ประเภทของวิญญาณอสูรนกยูงเนตรมรณะขั้นสุดยอด : หน้าไม้

ตอนที่ 619 เกาะลึกลับปรากฏตัว

ขณะที่ควีนกำลังหันไปมองทางอื่น หานเซิ่นก็เรียกวิญญาณอสูรนกยูงเนตรมรณะออกมา

นกยูงปรากฏตัวออกมาต่อหน้าหานเซิ่น มันกระพือปีกซึ่งมีความยาวกว่า 2 ฟุต หลังจากนั้นมันก็เปลี่ยนเป็นหน้าไม้ รูปทรงของหน้าไม้มีลักษณะคล้ายนกยูงที่กางปีกออก ส่วนปากของมันจะอยู่ตรงกลาง ซึ่งเป็นจุดที่ยิงลูกธนูออกไป ส่วนปลายของหัวจะเป็นศูนย์เล็ง หน้าไม้นี้ดูสมบูรณ์แถมยังงดงามมาก

ความยืดหยุนของสายธนูดูไม่ธรรมดาเลย มันดูเกือบจะโปร่งแสง มันทอดยาวระหว่างปลายปีกหน้าไม้ทั้ง 2 ข้าง สายธนูรั้งได้ง่ายมากๆ แทบจะเรียกได้ว่าไร้น้ำหนักเลยก็ได้

หานเซิ่นมองดูภายในซองธนู เขาเห็นว่าพื้นที่ภายในสามารถใส่ลูกธนูได้ประมาณ 8 ดอก ซึ่งก็เป็นจำนวนที่ไม่ถือว่าน้อยจนเกินไป สำหรับอาวุธที่มีประสิทธิภาพสูงแบบนี้

ถ้าเขาใช้วิญญาณอสูรลูกธนูก็ถือว่ามีลูกธนูไม่จำกัดอยู่แล้ว ถึงซองธนูจะใส่ได้แค่ 8 ดอก แต่ก็ไม่มีผลอะไร

หานเซิ่นสังเกตดูหน้าไม้อย่างละเอียด มันดูเป็นอาวุธที่ทรงพลัง แต่ถ้าเขายังไม่มีลูกธนูดีๆมาใช้ มันก็ไม่ต่างจากไม้กระบองที่เอาไว้ฟาดหัวมอนสเตอร์เท่านั้น

'ยอดเยี่ยมมาก แต่อย่างน้อยก็น่าจะแถมลูกธนูมาให้สักดอก สงสัยเราต้องไปหาลูกธนูมาลองด้วยตัวเองแล้ว' แม้หานเซิ่นจะดีใจ แต่ก็ยังดีใจได้ไม่สุด

ตอนนี้เขามั่นใจมากว่ามันเป็นหน้าไม้ที่ทรงพลัง แต่เนื่องจากยังไม่มีลูกธนู เขาเลยยังไม่มีโอกาสได้ทดสอบมัน

'ไม่มีปัญหา ช่วงแรกคงต้องหาลูกธนูโลหะzมาใช้ไปก่อน หลังจากนั้นค่อยหาลูกธนูวิญญาณอสูรมาใช้' หานเซิ่นเก็บวิญญาณอสูรหน้าไม้ไปก่อน เขาตระหนักว่าตอนนี้เขายังใช้ประโยชน์จากมันไม่ได้ แต่ขอแค่หาลูกธนูมาให้ได้ก็พอ ถึงลูกธนูจะไม่ได้ดีมาก แต่มันก็น่าจะทรงพลังพอสมควร

แต่ยังไงนี่ก็เป็นหน้าไม้ ซึ่งมันต่างจากธนูปกติตรงที่ไม่ต้องอาศัยแรงรั้งสายธนู หน้าไม้แทบจะเรียกได้ว่ายิงแบบอัตโนมัติ เพียงแค่เหนี่ยวไกลูกธนูก็จะพุ่งออกไปทันที เพราะฉะนั้นอาวุธประเภทนี้จึงต้องพึ่งพลังจากลูกธนูพอสมควร หานเซิ่นวางแผนว่าถ้ากลับไปที่เมืองเทพธิดาได้ เขาจะไปหาซื้อหรือไม่ก็ล่ามอนสเตอร์ที่ให้วิญญาณอสูรลูกธนูระดับเลือดศักดิ์สิทธิ

พวกเขายังคงแล่นอยู่ในทะเลไปอีก 10 วัน ก่อนที่พวกเขาจะไปเจอแผ่นดินใหญ่ ซึ่งไม่ใช่แค่เกาะเล็กๆเหมือนที่ผ่านๆมา ที่นั่นมีเมืองของมนุษย์อยู่ใกล้ๆชายหาดด้วย

หลังจากที่หานเซิ่นขึ้นฝั่งได้ เขาก็เทเลพอร์ตกลับไปที่สหพันธ์ดวงดาวทันที หานเซิ่นเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่ค่อนข้างนานแล้ว เขากลัวว่าจีเหยียนหรันจะกังวล ดังนั้นเขาจะต้องรีบกลับไปให้เธอเห็น

หน้าบ้าง เพื่อทำให้เธอสบายใจ และเขาก็ต้องไปหาลูกธนูมาใช้กับหน้าไม้ด้วย

จีเหยียนหรันกังวลมากอย่างที่เขาคิดไว้จริงๆ เมื่อเธอเห็นเขากลับมา เธอก็ดีใจและประหลาดใจมาก จากนั้นเธอก็พยายามอย่างดีที่สุดเพื่อที่จะเก็บซ่อนความเศร้าของเธอเอาไว้ หานเซิ่นพยายามปลอบใจเธอเพื่อให้เธอรู้สึกดีขึ้น

ที่จีเหยียนหรันรู้สึกเศร้าไม่ใช่เพราะหานเซิ่นหายไปนาน แต่เป็นเพราะว่าเธอไม่รู้ว่าเขาปลอดภัยดีรึเปล่า

ขณะที่หานเซิ่นกำลังนอนเล่นอยู่บนเตียงในคืนนั้น เขาก็ตัดสินใจล็อคอินเข้าไปในเว็บไซต์ของกองทัพ เขาอยากจะหาซื้อลูกธนูโลหะzดีๆมาใช้ไปก่อน

ในเว็บไซต์ของกองทัพมีอาวุธแทบจะทุกรูปแบบ แต่กระนั้นเขาก็หาซื้อได้เฉพาะอาวุธแบบธรรมดาๆทั่วไปเท่านั้น ส่วนอาวุธที่มีพลังธาตุด้วยจะไม่เปิดขาย

หานเซิ่นหาอยู่นานในที่สุดเขาก็เจอลูกธนูโลหะzที่ถูกใจ ลูกธนูที่เอามาใช้สำหรับหน้าไม้นั้นมีให้เลือกไม่มากนัก

แต่ข้อดีของหน้าไม้ก็คือว่ามันเป็นอาวุธที่ใช้ได้คล่องกว่าธนู ส่วนลูกธนูที่จะเอามาใช้กับหน้าไม้จะต้องไม่ยาวมาก ดังนั้นหานเซิ่นเลยเลือกลูกธนูสำหรับหน้าไม้มา 3-4 ชนิด และก็ซื้อพวกมันมา

หลังจากซื้อลูกธนูได้แล้ว เขาก็ลองค้นหาข่าวดู เขาอยากจะรู้ว่าช่วงที่เขาหายไปมีข่าวอะไรในสหพันธ์ดวงดาวบ้าง มีข่าวมากมาย เช่นกึ่งเทพฆ่ามอนสเตอร์ได้เป็นกองทัพ, ชัยชนะของสงครามระหว่างดวงดาว, ข่าวเกี่ยวกับการสู้รบระหว่างมนุษย์กับชูร่า

แต่กระนั้นพวกนี้ก็เป็นข่าวที่มีให้เห็นอยู่เป็นประจำอยู่แล้ว ซึ่งยังไม่มีเหตุการณ์อะไรที่หานเซิ่นจะต้องให้ความสนใจ หลังจากค้นหาข่าวเสร็จ เขาก็เข้าไปค้นหาข้อมูลในเน็ตต่อ เขาค้นหาเกี่ยวกับข้อมูลวิธีการใช้หน้าไม้

หลังจากค้นหาลูกธนูแบบเฉพาะทางที่เหมาะจะเอามาใช้กับหน้าไม้แล้ว เขาก็พบว่าลูกธนูพวกนี้หาได้ยากมากในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ซึ่งมันก็ไม่น่าแปลกอะไร เพราะอาวุธประเภทหน้าไม้นั้นปรกติแทบไม่มีคนใช้เลย

หานเซิ่นลองค้นหาข้อมูลแบบเจาะลึกเกี่ยวกับวิญญาณอสูรลูกธนูสำหรับหน้าไม้ และเขาก็ต้องประหลาดใจ เพราะว่ามันมีอยู่น้อยจริงๆ

หานเซิ่นลองดูสถานที่ที่คนประกาศขายแล้ว แต่เมื่อเห็นชื่อเมืองเขาก็พบว่าเขาไม่เคยได้ยินชื่อมันมาก่อนเลย บางเมืองก็อยู่ห่างไกลมาก หรือไม่ก็เป็นสถานที่ที่ไปได้ยากลำบาก เหมือนว่ามันแทบเป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะหาซื้อวิญญาณอสูรลูกธนูสำหรับหน้าไม้

"ถ้าเราหาซื้อมันไม่ได้ ฉันก็คงจะต้องออกล่ามอนสเตอร์ด้วยตัวเอง" หานเซิ่นลองหาข้อมูลบริเวณทุ่งน้ำแข็ง หาดทรายเหลือง

และก็หาดหินขาว เพื่อหวังว่าจะมีมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิที่ให้วิญญาณอสูรลูกธนูบ้าง

หลังจากที่ค้นหาอยู่นาน เขาก็พบมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิที่จะให้วิญญาณอสูรลูกธนูแบบที่เหมาะกับใช้กับหน้าไม้ ซึ่งมันอยู่ใกล้ๆหาดหินขาว

มอนสเตอร์ตัวนั้นถูกเรียกว่าเหยี่ยวเวหา พวกมันส่วนใหญ่เป็นมอนสเตอร์ระดับสามัญและโบราณ แต่ในหมู่พวกมันก็มีระดับกลายพันธ์ให้เห็นอยู่บ้าง ส่วนราชาของพวกมันก็คือมอนสเตอร์ระดับเลือดศักดิ์สิทธิ

หลายคนที่เคยล่าเหยี่ยวเวหามาแล้ว พวกเขาให้ข้อมูลว่าลูกธนูที่ได้จากพวกมันค่อนข้างทรงพลัง

หลังจากได้ข้อมูลเกี่ยวกับเหยี่ยวเวหามาพอสมควรแล้ว หานเซิ่นก็รู้สึกสนใจขึ้นมา ถ้าเขาได้วิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิมาและเปลี่ยนมันเป็นเบอร์เซิร์กก็คงเป็นการจับคู่ที่ทรงพลัง ซึ่งบางทีเขาอาจจะสามารถโจมตีทะลุเกล็ดหรือผิวหนังของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ก็ได้

แต่เหยี่ยวเวหานั้นอาศัยอยู่บริเวณยอดเขาแห่งหนึ่งที่คนเรียกกันว่าภูเขาเวหา ซึ่งบริเวณนั้นมีมอนสเตอร์ประเภทนกอยู่เต็มไปหมด ทำให้ยากที่จะขึ้นไปให้ถึงยอดเขา

คนที่ให้ข้อมูลรู้ว่าเหยี่ยวเวหามันอยู่แถวนั้นก็เพราะเขาเห็นบางตัวที่มันหลงมาแถวตีนเขาเท่านั้น ส่วนตัวเขายังไม่เคยขึ้นไปบนยอดเขามาก่อน ดังนั้นข้อมูลที่เขาได้มาจึงยังไม่ละเอียดมากนัก

"ถ้าเอาจิ้งจอกสีเงินไปด้วยก็ไม่น่าจะมีปัญหาเรื่องการขึ้นไปให้ถึงยอดเขา" หานเซิ่นบอกกับตัวเอง

หานเซิ่นต้องการวิญญาณอสูรเหยี่ยวเวหามากในตอนนี้ อย่างน้อยๆถ้าเขาฆ่าตัวระดับเลือดศักดิ์สิทธิได้ ถึงจะไม่ได้วิญญาณอสูรเขาก็ยังเอาเนื้อมันมากินเพื่อเพิ่มจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิได้ เนื่องจากตัวมันค่อนข้างเล็กนี่จึงนับเป็นการออกล่าที่ดูคุ้มค่ามาก

หลังจากที่หานเซิ่นหาข้อมูลเกี่ยวกับภูเขาเวหาต่อไป ไม่นานหานเซิ่นก็ต้องขมวดคิ้ว มีคนให้ข้อมูลว่าเคยเห็นมอนสเตอร์แปลกๆ ซึ่งมันกำลังขี่ก้อนเมฆสีแดงอยู่แถวภูเขาเวหา

ถ้าดูจากคำบอกเล่า หานเซิ่นคิดว่ามีโอกาสที่จะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

ในขณะที่หานเซิ่นกำลังใช้ความคิดอยู่นั้น เขาก็ได้ยินเสียงคอมของเขาดังขึ้น

ครั้งนี้คนที่โทรเข้ามาก็คือจูถิง จูถิงเคยขอเบอร์ของเขาเมื่อนานมาแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกเลยที่จูถิงโทรมาหาเขา หานเซิ่นสงสัยว่าจูถิงต้องการอะไรกันแน่

"ลูกพี่ นี่ไม่ดีแน่!" จูถิงพูดแบบดูลุกลี้ลุกลน

"อะไรไม่ดี?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว

"เกาะลึกลับ ตอนนี้มีเกาะลึกลับลอยอยู่เหนือทุ่งน้ำแข็ง คุณอยู่ที่ไหน? รีบกลับมาเร็วเข้า! ไม่งั้นเดี๋ยวคนอื่นจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ไปหมด" สีหน้าของจูถิงดูตื่นตระหนกมาก

หานเซิ่นอึ้งไปชั่วขณะ ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมจูถิงถึงได้ดูรีบร้อนถึงขนาดนั้น

เกาะลึกลับของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ต่างจากของเขต 1 ตรงที่มีเมืองสปิริตระดับราชวงศ์ตั้งอยู่ ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้นผลประโยชน์ที่อยู่ข้างบนจะสูงมาก

ตอนที่ 620 ฉันจะติดตามนาย

หลังจากคุยกับจูถิงเสร็จ หยางม่านลี่ก็โทรมาเช่นเดียวกัน เขาคุยกับเธออยู่สักพัก เขาบอกให้เธอเตรียมตัวให้พร้อมไว้ แต่อย่าเพิ่งทำอะไรให้รอให้เขากลับไปถึงก่อน

ในตอนนี้หานเซิ่นไม่สามารถทำอะไรได้ เนื่องจากจุดที่เขาอยู่ตอนนี้อยู่ใกล้ ๆหาดหินขาว การจะกลับไปที่ทุ่งน้ำแข็งไม่ใช่เรื่องง่าย การจะกลับไปให้ทันภายใน 1 เดือนก็ยังถือเป็นเรื่องที่ยาก

หลังจากหารือกับหยางม่านลี่เสร็จ หานเซิ่นก็โทรไปหาหวงฟูผิงชิง เขาต้องการขอซื้อแผนที่จากเธอ เพราะเขาต้องกลับไปที่ทุ่งน้ำแข็งให้เร็วที่สุด

"นายอยู่หาดหินขาว? นายอยู่หาดหินขาวจริง ๆหรอ?" ดูเหมือนหวงฟูผิงชิงจะประหลาดใจพอสมควร

"มันแปลกมากเลยหรอที่ผมอยู่ที่หาดหินขาว?" หานเซิ่นทำหน้างง

"งั้นนายก็คงจะอยู่ใกล้ ๆเมืองทรายขาวใช่ไหม?" หวงฟูผิงชิงไม่ตอบ แต่ถามกลับไปแทน

"ใช่" หลังจากพูดจบหานเซิ่นก็เบิกตากว้าง

"อย่าบอกนะว่าคุณก็อยู่ที่นั่นด้วย?"

"ใช่ ฉันอยู่ที่นั่น รอฉันอยู่ที่เมืองทรายขาว 2 วัน แล้วเดี๋ยวฉันจะไปหานายเอง" หลังจากพูดจบเธอก็วางสายไป

'เธอจะรีบวางสายไปไหนเนี่ย เรายังไม่ทันมีโอกาสได้บอกเลยว่าควีนเองก็อยู่ที่เมืองทรายขาวด้วย'

หลังจากนั้น 1 วัน ลูกธนูโลหะzก็ถูกส่งมาให้กับหานเซิ่น ทำให้หานเซิ่นอยากจะไปสนามยิงธนู เพื่อทดสอบพลังของหน้าไม้นกยูงเนตรมรณะ

หานเซิ่นบรรจุลูกธนูเข้าไป และเล็งไปยังเป้าหมายที่ทำจากทองคำขาว หลังจากที่เขาเหนี่ยวไก ลูกธนูก็ถูกยิงออกไป มันพุ่งออกไปเหมือนกับลำแสงสีฟ้าขนาดเล็ก

ตูม!

เป้าหมายที่ทำจากทองคำขาวคุณภาพสูงแหลกเป็นชิ้นๆ ทำให้หานเซิ่นถึงกับอ้างปากค้าง

"แม่เจ้า! หน้าไม้นี่แม่งโคตรโหด" หานเซิ่นอุทานออกมา ตอนนี้เขารู้สึกมีความสุขอย่างมาก

แม้จะใช้แค่ลูกธนูโลหะz พลังของมันก็ยังมหาศาลขนาดนี้ ถ้าเขาใช้กับวิญญาณอสูรลูกธนูเลือดศักดิ์สิทธิจะขนาดไหน บางทีมันอาจจะพอมีหวังที่จะยิงทะลุผิวหนังของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้

"นี่มันขีปนาวุธชัดๆ เราต้องรีบไปฆ่าเหยี่ยวเวหาเร็วๆซะแล้ว"

เมื่อเห็นเช่นนี้ก็ทำให้เขาอยากจะฆ่าเหยี่ยวเวหาขึ้นไปอีก ตอนนี้เขาอยากได้ลูกธนูวิญญาณอสูรจนตัวสั่น

หลังจากกลับเข้ามาในเมืองอีกครั้ง ควีนก็บอกกับเขาว่าเธอหาทางติดต่อกับทรราชได้แล้ว สมาชิกทีมที่เหลือจะมาร่วมตัวกันที่เมืองนี้ในอีกไม่กี่วัน

"งั้นพวกเราก็อยู่ห่างจากทุ่งหิมะไม่มากอย่างที่คิดน่ะสิ" หานเซิ่นรู้สึกประหลาดใจ

"ถ้าไปทางทะเลน่าจะใช้เวลา 1 เดือน ถ้าหากว่าพวกเราไม่ถูกฆ่าตายในทะเลก่อน" ควีนพูด

"ถ้าเป็นแบบนั้นก็ไม่เป็นไร" หานเซิ่นอยากจะหลีกเลี่ยงการเดินทางในทะเล เขากลัวว่าจะไปเจอกับกุ้งล็อบสเตอร์

"พวกเราจะรอให้พวกทรราชมาถึง ครั้งนี้ฉันจะเสนอให้นายเข้าร่วมทีมอีกครั้ง และฉันก็เชื่อว่าไม่น่าจะมีใครโต้แย้ง" ควีนพูด

"ไม่เป็นไร จริงๆผมก็ไม่ค่อยถนัดทำงานร่วมกับคนอื่นอยู่แล้ว"

หลังจากที่ได้เห็นพวกเขาต่อสู้กับเสือขาวแล้ว หานเซิ่นก็คิดว่าถึงมีคนอื่นช่วยก็ไม่ค่อยจะได้ประโยชน์เท่าไหร่ มันมีโอกาสที่เขาจะถูกมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดฆ่าตายได้ตลอดเวลา

และถ้าสมาชิกทีมไม่เชื่อใจเขาด้วยยิ่งแย่เข้าไปใหญ่ การผสานงานผิดพลาดเพียงเล็กน้อยหมายถึงชีวิตเมื่อเผชิญหน้ากับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอด

หานเซิ่นอยากจะหาคนที่เขาเชื่อใจได้มากกว่า ซึ่งทรราชและคนอื่นๆไม่ใช่ในแบบที่เขาต้องการ

"ทำไม?" ควีนขมวดคิ้วพร้อมกับจ้องมองหานเซิ่น

"จะให้ผมร่วมทีมกับคุณก็ได้ แต่ผมไม่อยากร่วมมือกับคนอื่นๆที่เหลือ" หานเซิ่นต้องสารภาพความจริงออกไป เพราะในทีมนั้นหานเซิ่นคิดว่าคนที่พอมีหวังช่วยเขาฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้มีแค่ควีนคนเดียว

ถ้าจะให้ร่วมมือกับคนอื่นๆที่เหลือ เขาคิดว่าถ้าจับคู่กับควีนแล้วล่ากันแค่ 2 คนจะทำอะไรได้คล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูงกว่า

ควีนจ้องมองหานเซิ่น ตอนนี้เธอกำลังคิดหนัก เธอไม่พูดอะไรราวกับว่าเธอพยายามอ่านใจของหานเซิ่นอยู่

"โอ้ใช่ พี่ผิงชิงบอกว่าเธอจะมาที่นี่ในวันพรุ่งนี้ หลังจากที่พบเธอแล้ว ผมว่าจะออกไปล่าก่อน คงจะยังไม่เดินทางกลับทุ่งน้ำแข็งทันที" หานเซิ่นพูด

"นายคิดจะไปล่าที่ไหน?" ควีนถาม

"ภูเขาเวหา" หานเซิ่นตอบทันที เขาไม่มีเหตุผลที่จะต้องปกปิด

เมื่อควีนได้ยินชื่อสถานที่ เธอก็ชะงักไปเลย หลังจากที่เธอคิดอยู่ชั่วครู่ เธอก็พูดกับหานเซิ่น "บางทีอาจจะมีมอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิอยู่แถวนั้น นายควรจะรอให้ทุกคนมาถึงก่อน แล้วเราค่อยไปพร้อมกัน"

หานเซิ่นยอมทำตามคำแนะนำของเธอ เขาคิดว่ามันไม่ใช่ความคิดที่แย่อะไร ในตอนที่เขาค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับที่นั่น เขาก็

พบว่ามีความเป็นไปได้ที่จะพบมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ถ้าควีนและทีมของเธออยากจะไปที่นั่นก็ไม่มีปัญหา ยิ่งมีคนไปมากเขาก็คิดว่าจะหนีได้ง่ายขึ้น เนื่องจากมีจำนวนคนที่ค่อยเบนความสนใจเยอะ

วันรุ่งขึ้นหวงฟูผิงชิงก็มาถึงตามที่เธอบอกเอาไว้ เมื่อเธอเห็นหานเซิ่นอยู่กับควีน เธอก็เบิกตากว้าง

"ทำไมคุณ 2 คนถึงอยู่ด้วยกันได้เนี่ย?" หวงฟูผิงชิงถาม

"ฉันอยากจะให้หานเซิ่นเข้าร่วมทีม" ควีนตอบ

"คุณพี่กำลังบอกว่าคุณอยากให้หานเซิ่นเข้าร่วมทีม?"

หวงฟูผิงชิงคิดว่าหูของเธอคงจะเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ การที่ควีนชวนคนเข้าทีมเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ

และที่สำคัญหานเซิ่นพึ่งจะเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้ประมาณ 1 ปี เธอไม่เข้าใจจริงๆว่าทำไมควีนถึงอยากจะให้หานเซิ่นเข้าร่วมทีม

เธอรู้เกี่ยวกับทีมของควีนดี เธอรู้ว่าแต่ละคนในทีมล้วนแล้วแต่มีพรสวรรค์สูงมาก พวกเขาต่างก็ปลดล็อคยีนได้ตั้งแต่อยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 หานเซิ่นไม่น่าจะมีคุณสมบัติพอที่จะเข้าร่วมได้

"แต่เขาปฏิเสธ" ควีนพูด

นี่ทำให้หวงฟูผิงชิงยิ่งช็อคขึ้นไปอีก เธอหมดคำพูด สิ่งที่เธอทำได้ก็แค่จ้องมองหานเซิ่น พร้อมกับเบิกตากว้าง

ควีนชวนหานเซิ่นร่วมทีม แต่หานเซิ่นปฏิเสธ นี่เหมือนกับเนื้อเรื่องในนิยาย พูดไปใครจะเชื่อ

ถ้าไม่ใช่ควีนที่เป็นคนพูดออกมา เธอจะไม่เชื่อเรื่องนี่เด็ดขาด

หานเซิ่นอยากจะหัวเราะออกมา แต่เขาต้องกั้นเอาไว้

"ควีนก็แค่ล้อเล่น ไม่ใช่ว่าผมไม่อยากเข้าร่วม แต่มีสมาชิกบางคนในทีมไม่อยากให้ผมเข้าร่วมก็แค่นั้น"

"ใคร?" หวงฟูผิงชิงคิดว่าคำพูดของหานเซิ่นยังน่าเชื่อมากกว่า แต่ใครกันถึงได้กล้าขัดใจควีน?

หานเซิ่นรีบเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้หวงฟูผิงชิงฟัง คนที่ปฏิเสธเสียงแข็งว่าไม่อยากให้เขาเข้าร่วมก็คือ ทรราช

"ฉันรู้จักเขา คนคนนี้เป็นคนที่อวดดีมาก นอกจากคุณพี่แล้ว เขาไม่เคยเห็นใครอยู่ในสายตา การที่เขาปฏิเสธนายก็ไม่ใช่เรื่องแปลก" หวงฟูผิงชิงเริ่มเข้าใจเรื่องราวมากขึ้น เธอพูดต่อ "แต่คนคนนี้ไม่ธรรมดา เขาคือสุดยอดในหมู่ผู้วิวัฒนาการ แถมเขายังปลดล็อคยีนได้แล้วด้วย นอกจากคุณพี่แล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคือคนที่แข็งแกร่งที่สุดในทีม"

หลังจากที่ฟังการพูดคุยระหว่างหานเซิ่นกับหวงฟูผิงชิงอยู่สักพัก อยู่ๆควีนก็พูดขึ้นมา "ถ้านายอยากจะเข้าร่วมทีม ฉันจะเสนอชื่อนายอีกครั้ง แต่ถ้านายปฏิเสธจะเข้าร่วม ฉันก็จะออกจากทีม และมาจับคู่กับนายแทน"

หลังจากที่ได้ยินประโยคนั้นของควีน หวงฟูผิงชิงก็เหมือนวิญญาณอสูรหลุดออกจากร่าง เธอเบิกตากว้าง ขณะจ้องมองควีนและหานเซิ่น

เธอคิดว่าสมองน้อยๆของเธอไม่อาจจะทำความเข้าใจสถานการณ์ของพวกเขาได้ เธอไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับควีนที่เธอเคยรู้จัก มันถึงขั้นทำให้เธอคิดว่านี่อาจจะเป็นควีนตัวปลอม

ตอนที่ 621 วิญญาณอสูรอสรพิษเหมันต์

ในตลาดของเมืองทรายขาว หวงฟูผิงชิงกำลังเดินอยู่ข้างๆหานเซิ่น เธอหันไปมองเขาแทบจะตลอดเวลา

"ผมรู้ว่าผมหล่อ ถ้าคุณพอใจผมขนาดนั้น ทำไมพวกเราไม่ไปหาห้องลับตาคน คุณจะได้สังเกตผมได้ชัดกว่านี้?" หานเซิ่นถามเธอ เขารู้สึกอึดอัดที่เธอมาจ้องมองเขาแบบนี้

ตาของหวงฟูผิงชิงเป็นประกายขึ้นมา เธอพูด "แน่นอน ไปกันตอนนี้เลยไหม?"

หานเซิ่นไม่พูดอะไร แค่สายตาของเขาก็เกินพอแล้ว ตอนนี้สายตาของเขาไม่สามารถละจากหน้าอกของเธอได้เลย หน้าอกของเธอก็คล้ายๆกับควีน มันอยู่ในหมู่สุดยอดของสุดยอด

หวงฟูผิงชิงหน้าแดง "นายมองอะไร? ไม่กลัวจีเหยียนหรันจะโกรธรึไง? ถ้าไม่กลัวก็เดี๋ยวไปจองโรงแรมกันเลย"

"นี่คุณพูดจริงรึเปล่าเนี่ย?" หานเซิ่นเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าหวงฟูผิงชิงพูดจริงจังแค่ไหน ถ้าเขาไปจองโรงแรมจริงๆแล้วเธอจะทำยังไง

"นายจะไม่เล่าอะไรให้ฉันฟังหน่อยหรอ? ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนอย่างควีนจะพูดออกมาว่าหล่อนอยากจะติดตามนาย บอกฉันมาว่านายใช้เวทย์มนตร์อะไร ถึงทำให้หล่อนพูดแบบนั้นออกมาได้?" หวงฟูผิงชิงกระพริบตาและจ้องมองหานเซิ่น

"คุณก็น่าจะรู้ว่าหล่อนไม่ได้พูดจริงจัง" หานเซิ่นพูด เพราะเขาเองก็ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกัน

"ฉันไม่รู้ว่าหล่อนพูดจริงจังแค่ไหน แต่มันแปลกมากที่หล่อนบอกว่าจะยอมสละทีมเพื่อนาย นายทำอะไรกับหล่อน?"

หวงฟูผิงชิงสงสัยมาก เธอไม่รู้ว่าหานเซิ่นทำอะไรลงไป ควีนถึงได้เปลี่ยนไปแบบนี้

"ผมก็ไม่รู้ บางทีผมอาจจะหล่อมากเกินไป จนหล่อนไม่สามารถละสายตาจากผมได้เลยต้องมาจับคู่และติดตามผม" หานเซิ่นพูด

"เอาที่สบายใจ" หวงฟูผิงชิงมองหานเซิ่นด้วยหางตา

หานเซิ่นหัวเราะจากนั้นเขาก็หันไปมองร้านขายวิญญาณอสูรที่พวกเขามาถึง

ก่อนที่จะออกไปล่า เขาต้องการวิญญาณอสูรลูกธนูมาใช้แก้ขัดไปก่อน ถ้าเขาไม่สามารถหาวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิลูกธนูมาใช้ได้ อย่างน้อยๆเขาก็จะต้องหาวิญญาณอสูรระดับกลายพันธ์ใช้ไปก่อน การจะใช้ลูกธนูโลหะzไปตลอด ไม่ใช่สิ่งที่หานเซิ่นต้องการเพราะวิญญาณอสูรมันใช้ได้สะดวกกว่ามาก

แต่วิญญาณอสูรลูกธนูที่เหมาะจะเอามาใช้กับหน้าไม้หาได้ยากมาก ตั้งแต่ที่เขาเดินตลาดกับหวงฟูผิงชิงมา เขายังไม่เจอสักดวงเลย แต่กระนั้นเขาก็เจอวิญญาณอสูรลูกธนูชนิดอื่นๆอยู่หลายดวง

แต่วิญญาณอสูรลูกธนูพวกนั้นยาวเกินกว่าที่จะเอามาใช้กับหน้าไม้นกยูงเนตรมรณะได้ พวกมันไม่สามารถใส่เข้าไปในช่องสำหรับบรรจุลูกธนูได้ หน้าไม้นกยูงเนตรมรณะเป็นหน้าไม้ขนาดกลาง ซึ่งต้องการลูกธนูที่ค่อนข้างสั้น

"สวัสดีครับ วิญญาณอสูรดวงนี้ขายยังไงครับ?" หานเซิ่นพบวิญญาณอสูรลูกธนูที่พอใช้ได้ในร้านวิญญาณอสูรเล็กๆแห่งหนึ่ง

มันคือวิญญาณอสูรอสรพิษเหมันต์ เป็นลูกธนูสีดำ ที่หัวของมันเคลือบด้วยพิษที่สามารถทำให้เหยื่อเป็นอัมพาตได้

หานเซิ่นประหลาดใจที่เห็นว่าราคาของมันถูกกว่าวิญญาณอสูรลูกธนูดวงอื่นๆในระดับเดียวกันถึง 30% แสดงให้เห็นว่าลูกธนูสำหรับหน้าไม้นั้นไม่ค่อยได้รับความนิยม มีคนน้อยมากที่ต้องการพวกมัน

แล้วยิ่งเป็นวิญญาณอสูรหน้าไม้ยิ่งหาได้ยากยิ่งกว่าลูกธนูที่เอามาใช้กับมันซะอีก

หานเซิ่นซื้อวิญญาณอสูรอสรพิษเหมันต์ระดับกลายพันธ์และก็เดินตลาดต่อ แต่หลังจากเดินดูจนทั่วแล้ว หานเซิ่นก็ต้องตัดใจเพราะไม่มีวิญญาณอสูรลูกธนูที่เหมาะแล้ว

เนื่องจากยังต้องรอสมาชิกคนอื่นๆ หานเซิ่นจึงยังมีเวลาอีกหลายวัน หวงฟูผิงชิงเองก็ต้องการจะไปภูเขาเวหาด้วย ในตอนแรกควีนก็ไม่ยอม แต่หลังจากที่เธอไปพูดกับควีนแบบส่วนตัว ควีนก็ยอมให้เธอไปด้วย

ระดับความแข็งแกร่งของหวงฟูผิงชิงก็ไม่ใช่น้อยๆ จีโนพ้อยของเธอก็เกือบจะเต็มหมดแล้ว แต่แค่เธอยังปลดล็อคยีนไม่ได้ ถ้าเธอไม่ไปเผชิญหน้ากับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด เธอก็น่าจะเอาตัวรอดได้

ด้วยพรสวรรค์และวิชาที่เธอได้เรียนจากสถาบันเอเรส ทำให้เธอเก็บจีโนพ้อยได้ไว แถมยังรวบรวมวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิได้หลายดวง ดังนั้นพวกมอนสเตอร์ระดับเลือดศักดิ์สิทธิก็ยังทำอันตรายเธอได้ยาก

ในวันที่ 4 ทรราช อิจฉาสวรรค์และแมวขี้เกียจก็เดินทางมาถึงเมือง เมื่อเห็นว่าหานเซิ่นก็อยู่ด้วย ทรราชก็แสดงสีหน้าไม่ค่อยพอใจทันที

ทรราชไม่สนใจการมีตัวตนอยู่ของหานเซิ่น เขารีบเข้าไปหาควีนและถาม "คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหม?"

หวงฟูผิงชิงมองทรราชด้วยสายตาทิ่มแทง เหมือนเธอจะไม่ชอบเขาเท่าไหร่ และมันก็เห็นกันชัดๆอยู่แล้วว่าควีนสบายดี คำถามของเขาดูไม่จำเป็นเลย

"ฉันไม่เป็นอะไร" ควีนตอบ เธอมองไปที่พวกเขา 3 คนและพูด "ทุกคนน่าจะได้เห็นความสามารถของหานเซิ่นบ้างแล้วในการต่อสู้ ฉันอยากจะให้เขามาเข้าร่วมทีมกับเรา และฉันก็อยากจะฟังความเห็นของทุกคน"

ทรราชขมวดคิ้วอีกครั้ง "เรื่องนี้พวกเราคุยกันเรียบร้อยแล้วนิ"

ควีนอธิบาย "ตอนนี้พวกเราเหลือสมาชิกกันแค่ 4 คน ฉันคิดว่าถ้าได้หานเซิ่นเข้ามา เขาจะทำประโยชน์ได้มาก ไม่ว่าทุกคนจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่เขาปลดล็อคยีนได้แล้ว เขามีคุณสมบัติพอที่จะมาร่วมทีมกับพวกเรา"

"ฉันไม่คิดว่าเขาจะช่วยอะไรได้ ถ้าเอาเขาเข้ามาจะเป็นผลเสียต่อทีม" ทรราชยังไม่พอใจเกี่ยวกับการติดสินใจโดยพลการของหานเซิ่นที่ไปช่วยควีนตอนล่าเสือขาว เขาพูดต่อ "คนที่ไม่สามารถปฏิบัติตามกฎได้ ไม่ควรมาเข้าร่วมทีมกับพวกเรา ฉันขอคัดค้านในการให้เขามาเป็นสมาชิกในทีมของเรา"

"ฉันคงไม่สามารถเกลี่ยกล่อมนายได้จริงๆ" ควีนขมวดคิ้ว

"การตัดสินใจของฉันก็เพื่อผลประโยชน์ของทีมเรา ถึงมันจะดูโหดร้ายไปบ้าง" ทรราชพูด

"งั้นก็โอเค ถ้าเป็นแบบนั้นฉันก็ขอออกจากทีม" ควีนบอกว่าจะออกจากทีมโดยไม่มีความลังเลเลยสักนิด

ทรราช อิจฉาสวรรค์และแมวขี้เกียจอ้าปากค้าง ไม่มีใครคาดคิดว่าควีนจะออกจากทีมเพื่อหานเซิ่น

"พี่ใหญ่ พวกเราค่อยๆคุยกันดีกว่า ไม่เห็นจะต้องทำแบบนั้นเลย!" แมวขี้เกียจพูด เธอพยายามจะทำให้สถานการณ์ผ่อนคลายความตึงเครียดลง

"ใช่หัวหน้า ทรราชคงไม่ได้ตั้งใจพูดแบบนั้น ถ้าคุณคิดว่าหานเซิ่นมีประโยชน์กับทีมจริงๆ พวกเราค่อยๆพูดกันดีกว่า" อิจฉาสวรรค์ก็ช่วยพูดด้วย

สีหน้าของทรราชดูมืดมนมาก เขากัดฟันและพูด "หัวหน้า พวกเราร่วมตัวกันมาเป็นปีๆ แล้วอยู่ๆคุณจะมาขอออกง่ายๆแบบนี้น่ะหรอ?"

ควีนพูดอย่างสงบ "ฉันไม่ได้พูดเพื่อเอาชนะใคร จริงๆฉันก็ไม่ได้โกรธนายด้วย แต่ทุกคนลืมกันไปแล้วหรอว่าทีมของเราถูกตั้งขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์อะไร?"

"ฆ่ามอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิ" ทรราชพูด

ควีนพยักหน้า "นี่เป็นทีมเพื่อล่ามอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิ แต่นี่ก็ผ่านมา 1 ปีแล้ว พวกเรายังล่าไม่ได้เลยสักตัว"

"แต่พวกเราก็กำลังทำได้ดีขึ้นเรื่อยๆ และช่วงที่ผ่านมาโอกาสในการล่าได้ก็เริ่มเพิ่มขึ้นแล้วด้วย" ทรราชพูด

"แม้แต่ตอนที่ซางชิงยังอยู่กับเรา พวกเราก็ยังฆ่าไม่ได้เลย แล้วตอนนี้ทีมของเราอ่อนแอลง นายคิดว่าพวกเรายังมีโอกาสอยู่อีกไหม?" ควีนพูดแบบตรงไปตรงมา

"งั้นคุณจะบอกว่าถ้าเอาคนคนนี้เข้ามาแล้วพวกเราจะมีโอกาสใช่ไหม?" ทรราชกัดฟันพูด แม้เขาจะรู้สึกเจ็บปวด

ควีนพยักหน้า "ใช่ ฉันเชื่อแบบนั้น"

หลังจากได้ยินไม่เพียงแค่ทรราชไม่รู้จะพูดอะไรต่อเท่านั้น แต่อิจฉาสวรรค์และแมวขี้เกียจต่างก็ช็อค พวกเขาไม่เคยเห็นควีนให้ความเชื่อมั่นกับใครขนาดนี้มาก่อน

ทุกคนหันมามองหานเซิ่น พวกเขายังไม่อยากจะเชื่อว่าหานเซิ่นมีประโยชน์กับทีมอะไรขนาดนั้น มันยากที่พวกเขาจะจิตนาการออกว่าหานเซิ่นพิเศษยังไง ถึงขนาดทำให้ควีนยอมออกจากกลุ่มเพื่อเขา

"ฉันมีเป้าหมายอยู่อย่างเดียวคือต้องฆ่ามอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิให้ได้ และฉันจะยอมทำทุกอย่างเพื่อให้เป้าหมายสำเร็จ ถ้าหานเซิ่นไม่สามารถเข้าร่วมทีมได้ก็ไม่มีเหตุผลที่ฉันจะต้องอยู่ทีมนี้อีกต่อไป"

ควีนพูดอย่างสงบ ดูเหมือนเธอจะตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้วทำให้คนอื่นไม่ข้อโต้แย้ง

ตอนที่ 622 ไร้เทียมทาน

บรรยากาศในทีมตอนนี้เริ่มเลวร้ายลงเรื่อยๆ

"พี่ใหญ่ พวกเราอยู่ด้วยกันมาหลายปีแล้วนะ คุณจะทิ้งพวกเราง่ายๆแบบนี้เลยหรอ?" แมวขี้เกียจเริ่มน้ำตาคลอ ตาของเธอแดงมาก

ควีนพูดอย่างสงบ "ตอนพวกเราสร้างทีมขึ้นมา ฉันบอกทุกคนไปแล้วว่าเป้าหมายของฉันคืออะไร ทั้งหมดที่ฉันต้องการก็คือการฆ่ามอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิ ฉันไม่ได้ตั้งกลุ่มมาเพราะต้องการความอบอุ่นหรือมิตรภาพ นี่คือความตั้งใจของฉัน"

หลังจากควีนพูดจบ เธอก็หันหลังและก็เดินออกจากห้องไป

ทรราชกำหมัดแน่น แต่เขาไม่พูดอะไร อิจฉาสวรรค์ได้แต่ยืนนิ่งขณะที่แมวขี้เกียจเริ่มมีน้ำตาไหลออกมาแล้ว

หวงฟูผิงชิงกระตุกแขนเสื้อหานเซิ่น จากนั้นเธอก็ตามควีนออกไป ถึงเธอจะออกมาเร็ว แต่ดูเหมือนจะไม่เร็วเท่าควีน ในตอนที่ออกมาควีนก็ออกจากเมืองไปแล้ว

"บางทีฉันก็ไม่เข้าใจหล่อนเลยจริงๆ" หวงฟูผิงชิงถอนหายใจ

"หล่อนน่าจะมีเหตุผลถึงได้ตัดสินใจแบบนี้ คุณลองคุยกับหล่อนดูสิ" หานเซิ่นพูดด้วยใบหน้าสับสน

ควีนถูกเลี้ยงดูโดยตระกูลหวงฟู เป็นธรรมดาที่หานเซิ่นจะคิดว่าหวงฟูผิงชิงน่าจะพูดคุยกับเหล่อนได้

หวงฟูผิงชิงยิ้มอย่างขมขื่น เธอส่ายหัว "ในสถาบันเอเรสมีแค่ 2 คนเท่านั้น ที่สนิทพอจะพูดคุยและถามเรื่องส่วนตัวของหล่อนได้"

หานเซิ่นพยักหน้า เขาเข้าใจว่าเธอคงจะหมายถึงหวงฟูสงเฉิงและฟูชิงเหมย

"ผมจะไปที่ภูเขาเวหา เนื่องจากแผนที่จะไปช่วยกันล่าพังไปแล้ว กลัวว่าผมจะปกป้องคุณไม่ได้ คุณควรรออยู่ที่เมืองจะดีกว่า" หานเซิ่นพูด

ครั้งนี้เธอไม่ได้ดื้อดึง เธอพยักหน้า

หลังจากแยกกับหวงฟูผิงชิงแล้ว หานเซิ่นก็ควบโกลเด้นโกรวเลอร์ตรงไปที่ภูเขาเวหาทันที เขาไม่ค่อยสนใจความคิดของคนอื่น ยังไงแผนการของเขาก็ไม่เปลี่ยนแปลงถึงจะเจอเรื่องดราม่าแบบนั้นก็ตาม

หานเซิ่นออกจากเมืองทรายขาว จากนั้นเขาก็มุ่งหน้าไปที่เขตภูเขาเวหาทันที ไม่นานก็มีคน 3 คนมาขวางทางของเขาไว้ พวกเขาคือทรราช อิจฉาสวรรค์และแมวขี้เกียจ

"ในบรรดาพวกเรา 3 คน ฉันต้องการให้นายเลือก 1 คน" ทรราชพูดอย่างใจเย็น

"เลือก 1? เพื่ออะไร?" หานเซิ่นทำหน้างง

"ต่อสู้ ถ้านายเอาชนะหนึ่งในพวกเราได้ ฉันจะให้นายเข้าร่วมทีม" ทรราชตอบด้วยน้ำเสียงที่ภาคภูมิ

หานเซิ่นหัวเราะ "โทษที แต่ฉันไม่ได้ต้องการเข้าร่วมทีมเลย และฉันก็ไม่สนใจจะสู้ด้วย"

แม้พวกเขาทั้ง 3 คนจะแข็งแกร่งและปลดล็อคยีนได้ แต่หานเซิ่นก็ยังคิดว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะไปร่วมทีมกับพวกเขา พวกเขายังไม่มีความสามารถพอที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

หลังจากที่พูดจบ หานเซิ่นก็ต้องการจะเดินทางต่อ

แมวขี้เกียจดูจะโกรธหานเซิ่นมาก เธอเรียกมีดวิญญาณอสูรออกมา และโจมตีใส่หานเซิ่นอย่างรุนแรง

"ยังจะมีหน้ามาพูดอีกหรอ? นายเป็นคนทำให้ทีมของเราต้องพังทลาย! ฉันจะฆ่านายทิ้งซะตรงนี้ ตายซะ!"

แมวขี้เกียจรวดเร็วมาก มีกระแสลมปรากฏให้เห็นขณะที่เธอวิ่ง ความเร็วของเธอเหนือกว่าผู้วิวัฒนาคนอื่นๆที่เขาเคยเห็นมา แต่เธอก็ไม่ได้แข็งแกร่งเหมือนกับเสือขาว

เคร๊ง!

หานเซิ่นไม่แม้แต่จะหันกลับไปมอง เขาเรียกดาบมาสค็อตออกมา และก็ฟันกลับไปด้านหลังเพื่อหยุดมีดของแมวขี้เกียจเอาไว้

แมวขี้เกียจถอยหลังกลับมา จากนั้นเธอก็หมุนเหมือนกับพายุทอร์นาโด และเข้าโจมตีหานเซิ่นจากอีกด้าน มีดของเธอเล็งไปที่คอของเขา

ตัวของหานเซิ่นไม่ได้ขยับ แต่ดาบของเขาก็เคลื่อนไหวไปแล้ว เขาฟันแบบชิวๆเพื่อหยุดมีดของแมวขี้เกียจ

แมวขี้เกียจเคลื่อนไหวได้รวดเร็วราวกับสายลม เธอมีพลังงานที่เหลือล้น เธอเรียกมีดออกมาอีกเล่มหนึ่ง จากนั้นก็เล็งไปที่ข้อมือของหานเซิ่น หานเซิ่นลดมือลง และใช้ด้ามของดาบมาสค็อตสกัดมีดของเธอเอาไว้

แมวขี้เกียจยังไม่เลิกรา เธอหมุนราวกับพายุเฮอริเครนไปรอบๆตัวหานเซิ่น มีดทั้ง 2 ของเธอแทงและฟันด้วยความเร็วที่น่าเหลือเชื่อ

แต่หานเซิ่นก็ยังอยู่อย่างสงบ เขาใช้ดาบแค่เล่มเดียวในมือสกัดการโจมตีของเธอทั้งหมด เขาแม่นยำราวกับเครื่องจักร การตอบสนองของหานเซิ่นดูชิวๆสบายๆ

เสียงการปะทะกันของมีดและดาบดังสนั่นหวั่นไหว ไม่ว่าเธอจะโจมตีหนักแค่ไหน หานเซิ่นก็รับมือได้หมดทุกกระบวนท่า แมวขี้เกียจไม่สามารถสัมผัสได้แม้แต่ชายเสื้อของเขา

หลังจากที่ทรราชและอิจฉาสวรรค์เห็นการต่อสู้ของแมวขี้เกียจ พวกเขาก็ต้องการจะเข้าไปร่วมด้วย แมวขี้เกียจมีพลังธาตุลม และมีดของเธอก็เร็วอย่างไม่น่าเชื่อ แต่หานเซิ่นกลับรับมือแบบชิวๆ ซึ่งมันทำให้พวกเขาคิดว่าหานเซิ่นมีพลังที่ไม่ธรรมดา

"แมวถอยออกมาก่อน!" อิจฉาสวรรค์ชักกระบี่ของเขาออกมา จากนั้นเขาก็พุ่งเข้าไปหาหานเซิ่นพร้อมกับไอเย็น คนคนนี้มีพลังน้ำแข็ง

"นี่เป็นคู่ต่อสู้ของฉัน ปล่อยให้ฉันรับมือเอง!" แมวขี้เกียจยังอารมณ์ร้อนอยู่ หานเซิ่นทำลายสายสัมพันธ์ของทีม เธออยากจะฆ่าหานเซิ่นให้ได้

ดาบมาสค็อตของหานเซิ่นยังคงสกัดการโจมตีของเธอได้หมดทุกกระบวนท่า แต่เมื่ออิจฉาสวรรค์เข้ามาร่วมด้วย หานเซิ่นก็ต้องเรียกวิญญาณอสูรอสรพิษเนตรเงินออกมา

กระบี่ของอิจฉาสวรรค์บางและยืดหยุ่นมาก มันพลิ้วไหวราวกับแส้ เมื่อเขาเข้ามาใกล้หานเซิ่นบริเวณนี้ก็ถูกไอเย็นเข้าปกคลุม

แต่โชคร้ายที่พลังไอเย็นของเขาไม่ได้มีผลอะไรกับหานเซิ่นเลย หานเซิ่นสำเร็จวิชากายหยกขั้นแรกแล้วกับแค่ความเย็นระดับนี้มันไม่คณามือเขาเลย และวิชากระบี่ของอิจฉาสวรรค์ก็ยังด้อยกว่าวิชาดาบของเขาอีกด้วย

หลังจากที่เขาปลดล็อคยีนด้วยวิชากายหยก ความเร็วของเขาก็เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด นอกจากความเร็วแล้ว ความแข็งแกร่งของเขาก็เพิ่มขึ้นมากด้วย

ความเร็วของเขาไม่ได้ด้อยกว่าแมวขี้เกียจ ส่วนด้านอื่นๆเขาเหนือกว่าทั้งหมด ความสามารถของหานเซิ่นสมดุลในทุกด้าน เขาไม่ได้ด้อยหรือมีจุดอ่อนในด้านไหนเลย เขาแข็งแกร่งในทุกด้าน

แม้จะต้องรับมือกับคน 2 คน แต่หานเซิ่นก็ยังไม่ตกเป็นรอง เขาไม่แม้แต่จะตอบโต้กลับไป เขาแค่อยู่กับที่ขณะรับมือพวกเขา ถ้าเป็นไปได้เขาก็ไม่อยากจะโจมตี แค่ตั้งรับไปเรื่อยๆก็พอ

สีหน้าของทรราชเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อน ขณะที่เขาได้เห็นการต่อสู้ ตอนแรกเขาเอาแต่ดูถูกและประเมินหานเซิ่นต่ำเกินไป เขาเชื่อว่าคนคนนี้ไม่มีค่าพอ เขาไม่เคยคิดว่าหานเซิ่นจะมีพลังถึงขนาดนี้ การต่อสู้กับคน 2 คนได้แบบชิวๆโดยไม่มีเหงื่อออกเลยนี่เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเกินไป

จนถึงตอนนี้หานเซิ่นก็ยังไม่ตอบโต้

ทรราชกัดฟัน ร่างกายของเขาส่องแสงสีทองออกมา เขาเรียกวิญญาณอสูรหอกเลือดศักดิ์สิทธิออกมา จากนั้นเขาก็เข้าไปโจมตีหานเซิ่น

เคร็ง!

ดาบมาสค็อตของหานเซิ่นปะทะกับหอกสีดำของทรราช ทั้งดาบและหอกต่างก็กระเด็นกลับไป ไม่มีฝ่ายไหนเหนือกว่าชัดเจน

ทรราชเข้ามาร่วมการต่อสู้ด้วย พวกเขา 3 คนช่วยกันสู้กับหานเซิ่น ตอนนี้ยังไม่รู้ว่าฝ่ายไหนจะเป็นฝ่ายชนะ แต่แค่มองดูก็น่ากลัวมากแล้วที่เห็นคนคนเดียวกำลังรับมือกับ 3 ยอดฝีมือด้วยสีหน้าที่ไร้อารมณ์แบบนี้

ความเร็วของหานเซิ่นไม่ได้ด้อยกว่าแมวขี้เกียจ ความแข็งแกร่งของเขาไม่ได้ด้อยกว่าทรราช ส่วนพลังไอเย็นของอิจฉาสวรรค์ก็ทำ

อะไรเขาไม่ได้ นี่เป็นครั้งแรกเลยที่พวกเขาต้องเจอกับผู้วิวัฒนาการที่แข็งแกร่งขนาดนี้ เขาดูจะแข็งแกร่งกว่าควีนซะอีก

ภายใต้การกระหน่ำโจมตีจากคน 3 คน ดาบของหานเซิ่นก็เคลื่อนไหวราวกับเต้นระบำ มันทั้งเร็ว แม่นยำและเฉียบขาด ยิ่งสู้กันนานเท่าไหร่ พวกเขา 3 คนก็เริ่มสิ้นหวัง ตอนนี้การโจมตีของพวกเขาเริ่มช้าลงเรื่อยๆแล้ว

หานเซิ่นเริ่มใช้วิชาดาบคู่ขั้นสูงสุดของเขาแล้ว เขาคิดว่าจะตั้งรับต่อไปตลอดกาลเลยก็คงไม่ได้ เขาต้องเปลี่ยนมาเป็นฝ่ายรุกบ้าง ดาบของเขาหนักแน่นเหมือนขุนเขา พลิ้วไหวราวกับสายลม พลังของดาบในมือแต่ละข้างของเขาสูงจนไม่น่าเชื่อ คู่ต่อสู้ของเขาถูกไล่ต้อนให้ถอยหลังไป ดูเหมือนหานเซิ่นกำลังจะได้รับชัยชนะ

ตอนที่ 623 กระดูกของมอนสเตอร์โบราณ

เคร็ง!

หอก กระบี่และมีดตกลงไปบนพื้น

ทรราช อิจฉาสวรรค์และแมวขี้เกียจถูกหานเซิ่นฟันจนอาวุธหลุดมือ พวกเขาหน้าซีด ขณะมองดูหานเซิ่นที่สีหน้ายังคงดูไร้อารมณ์ความรู้สึก

แม้พวกเขาจะร่วมมือกัน 3 คน แต่ก็ยังแพ้ หานเซิ่นแข็งแกร่งเกินไป เขาอยู่ในระดับที่เหนือมนุษย์ ทั้งความเร็ว ความแข็งแกร่งและความแม่นยำของเขาอยู่สูงเกินไป

วิชาดาบที่หานเซิ่นใช้เป็นการโจมตีที่รุนแรง มันมีพลังที่เกินจิตนาการ ไม่มีใครเลยในบรรดาพวกเขาทั้ง 3 คนที่สามารถรับการโจมตีของเขาได้

ตอนนี้พวกเขารู้แล้วว่าพวกเขาไม่มีทางสู้กับหานเซิ่นได้ ฝีมือมันห่างกันมากเกินไป

แมวขี้เกียจรู้สึกสิ้นหวัง แต่ตอนนี้เธอก็ตระหนักแล้วว่าทำไมควีนถึงได้ต้องการให้หานเซิ่นเข้าร่วมทีมนัก พลังของเขาน่ากลัวจริงๆ

อิจฉาสวรรค์เบิกตากว้าง เขาเชื่อว่าหานเซิ่นเกินระดับของพวกเขาไปไกลแล้ว การคิดจะเอาชนะหานเซิ่นเป็นเรื่องที่โง่มาก แต่

ยังไงเขาก็ยังไม่อยากจะยอมรับเรื่องที่ควีนจะออกจากกลุ่มเพื่อคนที่ไม่รู้จักแบบนี้

"ไปกันเถอะ!" ทรราชพูด จากนั้นเขาก็หันหลัง คงไม่มีใครรู้ได้ว่าตอนนี้ในใจของเขาเจ็บปวดขนาดไหน

ทรราชไม่เคยเห็นหานเซิ่นอยู่ในสายตาเลย แต่แล้วอยู่ๆหานเซิ่นกับมีพลังที่ผิดมนุษย์มนา ถ้าแค่เขาแพ้หานเซิ่นคนเดียวก็ยากที่จะทำใจแล้ว แต่นี่ 3 รุม 1 ก็ยังแพ้

หลังจากที่เห็นพวกเขา 3 คนไปกันหมดแล้ว หานเซิ่นก็เก็บดาบวิญญาณอสูร จากนั้นเขาก็หันไปทางต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

"ตอนนี้คุณน่าจะออกมาได้แล้วนะ!"

ควีนปรากฏตัวออกมาจากต้นไม้ใหญ่ จากนั้นเธอก็เดินเข้ามาหาหานเซิ่นและก็กระซิบ "ขอบคุณ"

"เรื่องอะไรล่ะ?" หานเซิ่นถามพร้อมกับยิ้ม แม้เขาจะแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง แต่เขาก็เข้าใจว่าเธอขอบคุณเรื่องที่เขาไม่ได้ทำอะไรรุนแรงหรือฆ่าพวกเขาทั้ง 3 คน แม้อีกฝ่ายจะต้องการเอาชีวิตเขาก็ตาม

ควีนไม่ตอบ เธอแค่มองไปยังทิศทางที่ 3 คนเดินไป จากนั้นเธอก็ถอนหายใจ

มันยากที่หานเซิ่นจะได้เห็นควีนในสภาพที่หมดอะไรตายอยากขนาดนี้ ตอนแรกหานเซิ่นคิดว่าในโลกใบนี้คงจะไม่มีอะไรทำให้เธอเป็นทุกข์ได้อีกแล้ว แต่ตอนนี้เขาเห็นเธอดูเป็นทุกข์มาก

"จะไปภูเขาเวหาใช่ไหม? ไปกันได้แล้ว" ควีนกลับไปดูเย็นชาและไร้อารมณ์อีกครั้ง

"มันจะดีจริงๆหรอที่คุณจะทิ้งพวกเขาไปแบบนั้น?" หานเซิ่นอยากจะเข้าใจความคิดของควีน

"ฉันรับพวกเขามาร่วมทีมก็เพราะคิดว่าพวกเขามีประโยชน์ ถ้าวันหนึ่งฉันคิดว่านายหมดประโยชน์เมื่อไหร่ ฉันก็คงจะทิ้งนายโดยไม่ลังเล" ควีนเริ่มเดิน จากนั้นเธอก็พูดต่อโดยไม่หันหลังกลับมามอง "นายเองก็เช่นกัน ถ้าคิดว่าฉันหมดประโยชน์ก็ไปได้เลย"

'ผู้หญิงคนนี้เป็นคนยังไงกันแน่?' หานเซิ่นถอนหายใจออกมา แต่เขาไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องตามควีนไป

หานเซิ่นมีคำถามมากมายที่อยากจะถาม แต่เขาเลือกที่จะเก็บมันไว้ มันก็เหมือนที่ควีนพูด เธอต้องการพลังของเขา และเขาก็ต้องการพลังของเธอเช่นกัน แค่นั้นก็พอแล้ว

การฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดด้วยตัวคนเดียวเป็นเรื่องที่ยากเกินไป แม้แต่หานเซิ่นเองก็อยากจะร่วมมือกับผู้วิวัฒนาการระดับแนวหน้าอย่างควีน

ภูเขาเวหาดูเหมือนกับเสาขนาดใหญ่ซะมากกว่า มันดูไม่ค่อยเหมือนกับภูเขาที่หานเซิ่นรู้จัก มันเหมือนกับเสาที่เชื่อมต่อท้องฟ้ากับพื้นดิน นี่คงจะเป็นที่มาของชื่อมัน

เมื่อพวกเขาไปถึงตีนเขา ควีนหันมามองหานเซิ่นด้วยสีหน้ากังวล "ภูเขาเวหาเป็นของตระกูลเฉิน ถ้านายไปเจอคนตระกูลเฉินเข้าก็ให้ระวังเฉินรันเป็นพิเศษ"

"เขาแข็งแกร่งมากเลยหรอ?" หานเซิ่นเคยเจอคนตระกูลเฉินมาก่อน รวมถึงจูถิงก็เป็นคนตระกูลเฉินเหมือนกัน เขาฝันอยากจะเรียนเซเว่นทวิสต์มาโดยตลอด แต่เขายังไม่มีโอกาส

แม้จูถิงเองก็ได้เรียนวิชานี้ แต่เหมือนว่าเขาจะเป็นทายาติที่ตระกูลไม่ต้องการ ส่วนเซเว่นทวิสต์ของจูถิงก็แค่ระดับปลายแถว

"เฉินรันปลดล็อคยีนได้เมื่อ 80 ปีก่อน" ควีนพูดแค่ประโยคเดียว และไม่อธิบายอะไรมากกว่านั้น

แต่แค่นี้ก็ทำให้หานเซิ่นรู้ถึงความน่ากลัวของเฉินรันแล้ว น่าแปลกที่เขายังไม่เคยได้ยินชื่อคนคนนี้มาก่อน ก็อตแซงชัวรี่ถูกค้นพบมาได้ไม่นาน ถ้าคนคนนี้ปลดล็อดยีนได้ตั้งแต่ 80 ปีก่อนจริงๆ เขาก็เป็นยอดฝีมือรุ่นเก๋า ขนาด 80 ปีก่อนยังปลดล็อคยีนได้แล้วตอนนี้เขาจะมีพลังถึงขั้นไหน?

แม้เขาอาจจะยังไม่สามารถปลดล็อคยีนได้หมดทุกวิชา แต่ยังไงจำนวนที่ปลดล็อคได้ก็ต้องมากกว่าผู้วิวัฒนาการคนอื่นๆอยู่แล้ว

การที่ควีนเตือนเขาเกี่ยวกับคนคนนี้ก็แสดงให้เห็นถึงความสามารถของเขา

หานเซิ่นคิดว่าภูเขาเวหามีขนาดที่ใหญ่มาก มันแทบเป็นไปไม่ได้ที่จะหาเส้นทางที่ดีที่สุด ดังนั้นเขาจึงเลือกเส้นทางแบบสุ่มและเดินเท้าขึ้นไป เขาเชื่อว่าถ้าเดินขึ้นไปแบบนี้ก็ไม่น่ามีคนสังเกตเห็น แต่เขาก็ต้องคิดผิด เพราะหลังจากไปได้ไม่นาน เขาก็พบว่ามีคนกลุ่มหนึ่งเข้ามาหาพวกเขา

หัวหน้ากลุ่มมีผมสีเทา ใบหน้าของเขาเหมือนกับคนวัย 40 ที่ไม่มีรอยเหี่ยวย่น และร่างกายของเขาก็กำยำเหมือนกับคนที่ฝึกฝนมาอย่างหนัก เขาสวมชุดกเราะสีเงิน แถมยังอยู่บนหลังเสือที่สูงกว่า 3 เมตร

"เธอนั่นเอง ถ้ามาภูเขาเวหาทำไมถึงไม่บอกให้ฉันรู้ก่อน? พวกเราก็ไม่เคยแล้งน้ำใจต่อพันธมิตร" เฉินรันหยุดควีนและหานเซิ่นเอาไว้

"พวกเรามาที่นี่เพื่อล่าเหยี่ยวเวหาเท่านั้น ไม่มีความจำเป็นต้องไปรบกวนพวกคุณ" ควีนตอบอย่างสุภาพ

"เธอพูดเหมือนกับว่าเธอเป็นคนอื่นคนไกล ตระกูลเฉินกับตระกูลหวงฟูเป็นพันธมิตรที่ดีต่อกันมาหลายชั่วคนแล้ว เธอเองก็เหมือนกับคนตระกูลหวงฟู ซึ่งก็ถือว่าเป็นญาติของฉันด้วย ถ้ามาล่าที่นี่ฉันขอรับประกันความปลอดภัยให้เอง" เฉินรันยิ้มและพูดต่อ

"เหยี่ยวเวหาที่เธอต้องการจะล่าอาศัยอยู่บนยอดเขา การจะไปให้ถึงที่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ให้ฉันและผู้ติดตามคอยคุ้มกันเธอด้วยน่าจะดีกว่า"

"งั้นก็ขอบคุณมาก" ควีนเห็นด้วยกับเฉินรัน จากนั้นเฉินรันก็สั่งให้ลูกน้องของเขาปักหลักอยู่ที่ตีนเขาต่อไป ในขณะที่เขาพร้อมกับลูกน้องอีก 10 คนเดินทางไปพร้อมกับควีนและหานเซิ่นด้วย

หานเซิ่นรู้ว่าการที่เฉินรันทำแบบนี้ไม่ใช่เพื่อความปลอดภัยของพวกเขา แต่จริงๆน่าจะเป็นเพราะพวกเขาไม่ต้องการให้ควีนและหานเซิ่นไปพบมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดบนภูเขามากกว่า

แต่นั่นก็ไม่มีปัญหาอะไร ยังไงหานเซิ่นก็ไม่ได้มาเพื่อล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่แล้ว ดังนั้นการมีพวกเขาคอยนำทางก็ไม่ใช่เรื่องแย่อะไร

ในบรรดา 10 คนที่ติดตามเฉินรันมามีถึง 2 คนที่ปลดล็อคยีนได้แล้ว แต่พวกเขาไม่ใช่คนตระกูลเฉิน ยังไงก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ก็เป็นที่ที่กว้างใหญ่ ถึงตระกูลเฉินจะเป็นตระกูลที่ใหญ่ แต่โอกาสที่พวกเขาจะมารวมตัวกันในสถานที่ใดที่หนึ่ง เป็นเรื่องที่ยาก

หานเซิ่นเงยหน้าขึ้น แต่เขาก็ไม่สามารถมองเห็นยอดเขาได้เลย ยอดเขามันสูงทะลุก้อนเมฆขึ้นไป นี่เป็นภูเขาที่สูงที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอมา

'ดีที่เราไม่ได้พาจิ้งจอกสีเงินมาด้วย ถ้าเฉินรันไม่เจอมอนสเตอร์ระหว่างทางเลย เขาจะต้องสงสัยแน่' หานเซิ่นคิด

เขามาที่นี่เพื่อล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้เอาจิ้งจอกมาด้วย เขาทิ้งมันไว้ที่ห้องในเมืองทรายขาว ซึ่งเขาเช่าเอาไว้

ภูเขาเวหามีความสูงไม่ต่ำกว่า 3000 เมตร ระหว่างทางหานเซิ่นสังเกตเห็นกระดูกเป็นจำนวนมาก มันไม่ใช่กระดูกธรรมดา เพราะมันมีขนาดใหญ่มาก แต่ละชิ้นมีความยาวมากกว่า 100-200 เมตร พวกมันดูทรงพลังมาก ราวกับว่ามันอยู่ที่นี่มาเป็นเวลายาวนานแล้ว แม้จะมีแค่กระดูกไม่มีเนื้อ แต่มันก็ยังดูน่ากลัวอยู่

"ตำนานบอกว่ากระดูกพวกนี้เป็นของมอนสเตอร์ที่คอยพิทักษ์ภูเขาแห่งนี้ ในยุคนั้นไม่มีใครที่จะกล้าเข้าใกล้ที่นี่ในระยะ 1000 เมตร" เฉินรันอธิบาย

ตอนที่ 624 ผลน้ำเต้าประหลาด

กระดูกที่มีความยาว 100-200 เมตรกองกันเกลื่อนภูเขาไปหมด ส่วนมากจะถูกตะไคร่หรือเถาวัลย์ยึดเกาะ แค่ได้เห็นความยิ่งใหญ่ของมันก็ทำให้คนรู้สึกหนาวแล้ว

หานเซิ่นสังเกตดูกระดูกพวกนี้อย่างละเอียด พวกมันดูเก่าแก่และแฝงไปด้วยพลังลึกลับ แม้มันจะอยู่เฉยๆ แต่พลังของมันก็ทำให้มอนสเตอร์ตัวอื่นๆไม่กล้าที่จะเข้ามาใกล้ภูเขาแห่งนี้

นี่ไม่ใช่กระดูกธรรมดาๆ เท่าที่ดูหานเซิ่นคิดว่ามันน่าจะเป็นโครงกระดูกของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ตัวใหญ่มากๆ

'ถ้าเกิดเราเอากระดูกพวกนี้ไปทำซุป เราจะได้จีโนพ้อยขั้นสุดยอดไหมนะ?' หานเซิ่นสงสัย แต่เมื่อมองดูโครงกระดูกขนาดใหญ่อีกครั้ง เขาก็ต้องล้มเลิกความคิดนี้ไป

หานเซิ่นเดินเข้าไปใกล้ๆเพื่อสังเกตมันให้ชัดๆ

เฉินรันเห็นหานเซิ่นให้ความสนใจกระดูกของมอนสเตอร์ที่เป็นผู้พิทักษ์ภูเขามาก เขาไม่ได้พูดอะไร เขาปล่อยให้หานเซิ่นดูได้ตามใจชอบ

กระดูกพวกนี้ดูครบถ้วนสมบูรณ์ดี ราวกับว่ามอนสเตอร์ตัวนี้ตายอย่างสงบบนภูเขาแห่งนี้

เฉินรันเรียกลูกน้องที่ชื่อว่า สวี่ตงจิน จากนั้นสวี่ตงจินก็เรียกดาบวิญญาณอสูรออกมา เขาเดินเข้าไปใกล้ๆกระดูก และฟัน

กระดูกจนเกิดเสียงดังก้องไปทั่วภูเขา แต่ปรากฏว่าไม่มีรอยขีดข่วนบนกระดูกเลยแม้แต่นิดเดียว

"กระดูกพวกนี้แข็งเป็นที่สุด แม้แต่อาวุธเลือดศักดิ์สิทธิก็ยังไม่สามารถทำอะไรมันได้" สวี่ตงจินเก็บดาบวิญญาณอสูร และอธิบายถึงความแข็งแกร่งของมัน

แต่นี่เป็นเครื่องยืนยันได้อย่างดีเลยว่านี่เป็นโครงกระดูกของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจริงๆ ไม่งั้นการที่สวี่ตงจินฟันลงไปแรงขนาดนั้นจะต้องหลงเหลือร่องรอยไว้บ้างแล้ว

แต่นี่ก็เป็นปริศนา ทำไมมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดถึงตายอย่างสงบบนภูเขาแห่งนี้?

เฉินรันพูดคุยอยู่กับควีน ขณะที่หานเซิ่นเดินดูกระดูกสันหลังของมอนสเตอร์ ยิ่งเขาเดินไปไกลเท่าไร ก็ยิ่งมีเถาวัลย์เกาะกระดูกมากขึ้น มันทำให้หานเซิ่นสงสัยมากว่ามอนสเตอร์ตัวนี้ตายมานานขนาดไหนแล้ว และโครงกระดูกของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจะต้องใช้เวลามากแค่ไหนกว่าจะย่อยสลายไป

เมื่อหานเซิ่นเดินไปจนถึงบริเวณหัวกะโหลก เขาก็พบว่ามันดูคล้ายๆกับโครงกระดูกของสุนัข ฟันของมันดูน่ากลัวมาก แค่นึกถึงตอนที่มันฉีกกระชากเหยื่อก็ทำให้หานเซิ่นรู้สึกเสียวสันหลังแล้ว

หานเซิ่นถอนหายใจ 'น่าเสียดายจริงๆที่มันเหลือแค่โครงกระดูก ไม่รู้ว่ามันตายมานานแค่ไหน แต่ถ้าไม่หลงเหลือเนื้อก็ไร้ประโยชน์'

เมื่อเขาเตรียมจะเดินกลับไปรวมกับคนอื่น เขาก็บังเอิญไปเห็นถั่วที่ขึ้นอยู่บนเถาวัลย์ที่พันอยู่แถวกะโหลก สีของมันเป็นสีเหลืองเหมือนกับเถาวัลย์

หานเซิ่นเดินเข้าไปดูใกล้ๆ และพบว่าจริงๆแล้วมันเป็นผลอะไรบางอย่างที่ดูคล้ายๆน้ำเต้าขนาดเล็ก ขนาดของมันสามารถถือได้ด้วยมือข้างเดียว ดูเหมือนมันจะแตกหน่อออกมาจากเถาวัลย์พวกนี้

คนปรกติทั่วไปจะไม่ค่อยให้ความสนใจพวกพืช แต่นั่นไม่ใช่หานเซิ่น เนื่องจากมีเถาวัลย์จำนวนมากอยู่บริเวณกะโหลก ทำให้หานเซิ่นคิดว่าผลน้ำเต้าพวกนี้จะต้องมีอะไรพิเศษบางอย่าง

หานเซิ่นเอามือจับผลน้ำเต้า และพยายามจะดึงมันออกมาจากเถาวัลย์ แต่ถึงเขาจะใช้แรงทั้งหมด เขาก็ไม่สามารถดึงมันออกมาได้ นี่ทำให้หานเซิ่นประหลาดใจมาก 'ทำไมมันถึงได้ดึงยากขนาดนี้?'

"ยอมแพ้ดีกว่าพ่อหนุ่ม ถึงนายจะพยายามแค่ไหน แต่มันก็จะไม่หลุดออกมาจากเถาวัลย์ ผลน้ำเต้าพวกนั้นก็แข็งเหมือนกับกระดูกนั่นแหละ ถึงนายจะใช้อาวุธช่วย มันก็เปล่าประโยชน์ มีเรื่องหนึ่งที่นายอาจจะยังไม่รู้ มีหลายคนมาที่นี่และพยายามดึงมันดู แต่ก็ยังไม่เคยมีคนดึงมันออกได้มาก่อน แม้บางคนจะใช้ไฟเผา แต่ก็ไม่ได้ผลอยู่ดี" สวี่ตงจินพูดกับหานเซิ่น ขณะเดินเข้ามา

หลังจากที่ได้ยินเช่นนั้น หานเซิ่นก็ยิ่งคันไม้คันมืออยากจะลองขึ้นมา เขาเรียกดาบวิญญาณอสูรมาสค็อตออกมาและก็พูด "ถ้าเป็นแบบที่คุณพูดจริง ก็ช่วยไม่ได้ผมขอลองหน่อยแล้วกัน"

หานเซิ่นฟันลงไปที่ผลน้ำเต้าด้วยแรงทั้งหมดที่เขามี เขารู้สึกเหมือนกับฟันลงไปบนยาง ดาบของเขาปะทะกับมันแล้วก็เด้งกลับ

"เป็นเหมือนกับที่ฉันบอกเลยใช่ไหม?" สวี่ตงจินหัวเราะ

"ใช่คุณพูดถูก มันแข็งมากจริงๆ!" ความอยากรู้อยากเห็นของหานเซิ่นยิ่งเพิ่มขึ้นอีก เขาคิดว่าผลน้ำเต้าพวกนี้จะต้องเป็นอะไรที่พิเศษแน่ๆ

ผลน้ำเต้าและเถาวัลย์พวกนี้แข็งแกร่งผิดปรกติ ดูแล้วแทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้มันฉีกขาด หานเซิ่นเก็บดาบวิญญาณอสูร จากนั้นเขาก็ใช้มือจับผลน้ำเต้าอีกครั้ง เขาแอบปลดล็อคยีนอย่างเงียบๆและเตรียมที่จะดึงมัน แต่อยู่ๆผลน้ำเต้าก็หลุดลงมาบนมือของเขา นี่ทำให้หานเซิ่นช็อค

สวี่ตงจินช็อคยิ่งกว่าหานเซิ่น เขาไม่อยากเชื่อเลยว่าผลน้ำเต้าจะหลุดออกมาด้วยแรงดึงของหานเซิ่น "นายทำแบบนั้นได้ยังไง?"

มันเป็นเวลานานมากแล้วที่เถาวัลย์พวกนี้พันอยู่บนกระดูกของมอนสเตอร์โบราณ มีคนนับไม่ถ้วนเดินทางมาที่นี่และก็จากไป พวกเขาต่างก็มาเสี่ยงโชคด้วยการลองดึงผลน้ำเต้าที่ขึ้นอยู่บนเถาวัลย์ แต่ก็ยังไม่เคยมีใครทำสำเร็จ

แต่ตอนนี้หานเซิ่นพึ่งจะมาถึง และเขาก็ดึงมันออกได้ด้วยมือเปล่า นี่เป็นเรื่องที่ทำให้สวี่ตงจินช็อค

"ผมก็ไม่รู้ ผมแค่ใช้แรงดึงมันนิดเดียว แล้วอยู่ๆมันก็ล่วงลงมาเอง" หานเซิ่นรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยที่เขาดึงมันออกมาได้ง่ายเกินไป เขายังไม่ทันจะได้ออกแรงเลยหลังจากปลดล็อคยีน

สวี่ตงจินเห็นหานเซิ่นดึงผลน้ำเต้ากับตา เขาไม่เห็นว่าหานเซิ่นจะใช้แรงมากมายอะไร นี่มันยิ่งทำให้สวี่ตงจินรู้สึกประหลาดใจ

"เกิดอะไรขึ้นงั้นหรอ?" เฉินรันเดินมาพร้อมกับควีนและลูกน้องคนอื่นๆ

"ดูเหมือนสหายหนุ่มของเราจะดึงผลน้ำเต้าออกมาได้ด้วยมือเปล่าๆ!" สวี่ตงจินรายงานเฉินรันไปตามที่เขาเห็น

เฉินรันและคนอื่นๆดูจะประหลาดใจมาก แต่พวกเขาก็ไม่คิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่โตอะไร พวกเขาเชื่อว่ามันเป็นแค่พืชทั่วๆไป ไม่ได้มีอะไรพิเศษ

"น้องหาน ดูเหมือนนายจะเป็นคนที่มีดวงชะตาที่ไม่ธรรมดา ไม่มีใครรู้ว่าผลน้ำเต้าพวกนี้อยู่มากี่ปีแล้ว มันไม่เคยถูกใครดึงออกมาได้ก่อนเลย และตอนนี้น้องหานพึ่งจะมาถึง แต่ก็สามารถดึงมันออกมาได้แล้ว ดูเหมือนมันจะยอมรับในตัวนาย"

เฉินรันยิ้ม เขาพูดต่อ "ขอฉันดูมันหน่อยได้ไหม?"

"แน่นอน" หานเซิ่นส่งผลน้ำเต้าให้กับเฉินรันโดยไม่ลังเล

เฉินรันสังเกตมันอย่างระเอียด แต่เขาก็ไม่เห็นว่ามันจะมีอะไรพิเศษ เขาส่งให้สวี่ตงจินดูต่อ ซึ่งสวี่ตงจินเองก็คิดเหมือนกับเฉินรัน จากนั้นสวี่ตงจินก็ส่งมันคืนให้กับหานเซิ่น

"ไม่รู้เหมือนกันว่าผลน้ำเต้านี้มีความหมายอะไร แต่เหมือนว่าควรจะให้หานเซิ่นเก็บมันไว้จะดีกว่า บางทีมันอาจจะเป็นของล้ำค่าก็ได้" สวี่ตงจินพูด

'มันไม่ใช่แค่พืชที่เหี่ยวแห้งธรรมดาๆแน่ มันจะต้องเป็นของล้ำค่าแน่นอน ฉันเชื่อแบบนั้น' หานเซิ่นเก็บมันใส่กระเป๋าเสื้อ

ทุกคนเริ่มเดินทางขึ้นไปบนยอดเขาต่อ ด้วยการที่มีเฉินรันนำทาง ทำให้พวกเขาสามารถหลบเลี่ยงจุดที่มีมอนสเตอร์ชุกชุมไปได้ นี่ทำให้การเดินทางดูราบลื่นมาก

ขณะที่กำลังเดินอยู่ หานเซิ่นก็เริ่มรู้สึกแปลกๆ มีบางสิ่งผิดปรกติ ผลน้ำเต้าเริ่มเต้นอยู่ภายในกระเป๋าเสื้อของเขาเหมือนกับการเต้นของหัวใจ

หานเซิ่นช็อค เขาเอานิ้วไปสัมผัสกับผลน้ำเต้าโดยไม่ให้ใครเห็น

จังหวะการเต้นของผลน้ำเต้า ดูคล้ายกับการเต้นของหัวใจมนุษย์มาก แต่เพราะว่ามันเต้นเบามากๆ หานเซิ่นจะไม่รู้ตัวเลยว่ามันเต้นอยู่ ถ้าเกิดว่าเขาไม่ใช้สัมผัสที่ 7

หลังจากที่มันเต้น หานเซิ่นก็รู้สึกหลอนขึ้นมาทันที เขาแทบอยากจะขว้างมันทิ้งไปในทันที ภาพในวันที่ดอกบัวให้กำเนิดแมลง

สีแดง 18 ตัวยังอยู่ในหัวของเขา นี่ทำให้หานเซิ่นรู้สึกกลัวพวกพืชประหลาดๆ

ตอนที่ 625 ต้นไม้โบราณบนยอดเขา

เมื่อหานเซิ่นพยายามจะสัมผัสผลน้ำเต้าอีกครั้ง เขาก็พบว่ามันหยุดเต้นไปแล้ว ถึงเขาจะถือมันอยู่ในมือ แต่เขาก็ไม่รู้สึกว่ามันเต้นเหมือนก่อนหน้านี้

'แปลกแหะ เมื่อกี้ยังรู้สึกว่ามันเต้นอยู่เลย แล้วทำไมตอนนี้ไม่รู้สึกแล้วล่ะ?' หานเซิ่นขมวดคิ้ว

หานเซิ่นไม่กล้าที่จะเอาผลน้ำเต้าใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้ออีก ดังนั้นเขาเลยถือมันอยู่ในมือต่อไป ถ้ามีอะไรผิดปรกติเกิดขึ้น อย่างน้อยเขาก็น่าจะรับมือได้ง่ายกว่า

ขณะที่หานเซิ่นกำลังเดินต่อไป ในหัวของเขาก็เฝ้าแต่คิดเกี่ยวกับเรื่องผลน้ำเต้า ตอนนี้เขาไม่รู้สึกว่ามันเต้นอีกแล้ว แต่เขากับรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเมื่อเก็บมันไว้กับตัว

'มันแปลกๆจริง ตกลงมันคืออะไรกันแน่?' หานเซิ่นอยากที่จะขว้างมันทิ้งไปให้สิ้นเรื่องสิ้นราว แต่เมื่อเขาคิดว่ามันอาจจะเป็นสมบัติล้ำค่า ทำให้เขาลังเลที่จะขว้างมันทิ้งไป

หานเซิ่นรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้พาจิ้งจอกสีเงินมาด้วย เพราะถ้ามีมันอยู่ด้วยเขาสามารถรู้ได้ว่าผลน้ำเต้าเป็นของดีรึเปล่า โดยการดูจากปฏิกิริยาของจิ้งจอกสีเงิน

ในเมื่อเลือกที่จะเก็บมันไว้แล้ว คนเห็นแก่ตัวอย่างหานเซิ่นก็ยากที่จะโยนมันทิ้งไปง่ายๆ เขายังคงถือมันไว้ เขามีแผนที่จะเอามันไปให้จิ้งจอกสีเงินดูตอนกลับไปที่เมือง

โชคดีที่ไม่มีอะไรแปลกๆเกิดขึ้นระหว่างการเดินทาง ตอนนี้ผลน้ำเต้าดูไร้ชีวิตเหมือนกับตอนที่เขาเก็บมันมาใหม่ๆ

ระหว่างการเดินทางพวกเขาเจอมอนสเตอร์มาขวางทางอยู่เรื่อยๆ ดูเหมือนภูเขาแห่งนี้จะมีมอนสเตอร์อาศัยอยู่อย่างหนาแน่น พวกมันมีหลากหลายชนิดและขนาด แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะหลีกเลี่ยงมอนสเตอร์ทุกตัวระหว่างการเดินทางขึ้นไปยอดเขา โชคดีที่มีเฉินรันคอยนำทาง ทำให้พวกเขาหลีกเลี่ยงพื้นที่ที่เป็นอันตรายได้

ระหว่างทางยังไม่มีโอกาสให้ควีนและหานเซิ่นได้ลงมือเลยสักครั้ง มอนสเตอร์ที่เข้ามาถูกผู้ติดตามของเฉินรันฆ่าตายทั้งหมด ทำให้เขายังไม่ได้อะไรเลยระหว่างการเดินทาง แต่หานเซิ่นก็ไม่ได้กังวลมาก เพราะเขามาที่นี่เพื่อล่าเหยี่ยวเวหาโดยเฉพาะ

ภูเขาลูกนี้สูงกว่าที่พวกเขาคิดไว้ตอนแรกมาก พวกเขาเดินขึ้นเขามา 2 วันเต็มๆแล้ว แต่พวกเขาก็ยังมาได้ไม่ถึงครึ่งทางเลย

แต่ทันใดนั้นอยู่ๆก็มีเสียงของม้าดังมาจากด้านหน้าของพวกเขา สีหน้าของเฉินรันและผู้ติดตามเปลี่ยนไปทันที

"เร็วเข้า! พวกเราต้องรีบซ่อนตัว" เฉินรันรีบวิ่งไปข้างหน้า เพื่อหาจุดที่พอจะซ่อนตัวได้ ซึ่งเป็นรอยแยกที่อยู่บริเวณหน้าผา

ดูจากท่าทางที่รีบร้อนของเขาก็แสดงให้เห็นว่ามอนสเตอร์ตัวนั้นน่ากลัวขนาดไหน คนอื่นๆรีบตามเฉินรันไปโดยไม่ลังเล พวกเขาเข้าไปหลบในรอยแยกตรงหน้าผา

เสียงฝีเท้าเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ ไม่นานมอนสเตอร์ที่มีรูปร่างคล้ายลาที่กำลังขี่ก้อนเมฆสีแดงอยู่ก็เคลื่อนที่ผ่านพวกเขาไป หานเซิ่นจำได้ว่าก่อนที่เขาจะมาที่นี่ เขาได้อ่านข้อมูลซึ่งมีคนรายงานว่าเคยเจอมอนสเตอร์ที่รูปร่างคล้ายม้ากำลังขี่เมฆสีแดงอยู่แถวๆภูเขาเวหา นี่คงจะเป็นมอนสเตอร์ตัวที่เขาพูดถึง

แต่พอมาดูด้วยตาตัวเองแล้ว หานเซิ่นคิดว่ามันดูเหมือนลามากกว่า แต่ถ้าดูจากเมฆสีแดงรอบๆตัวมันก็ทำให้ลาตัวนี้เหมือนกับสิ่งมีชีวิตในเทพนิยายเลย ตอนนี้มันกำลังมุ่งหน้าลงไปที่ด้านล่างของภูเขาด้วยสีหน้าที่มีความสุขและตื่นเต้น แต่มันตื่นเต้นเรื่องอะไรนั้นหานเซิ่นก็เดาไม่ออก

หลังจากที่มันผ่านไปได้ประมาณ 2-3 นาที เสียงฝีเท้าของมันก็หายไป

"มอนสเตอร์ตัวนั้นแข็งแกร่งมาก มีคนหลายคนเดินทางมาที่นี่และต้องการขึ้นไปบนยอดเขา แต่ก็ต้องมาตายด้วยพลังที่น่ากลัวของมัน พวกเราอุส่าเลือกเส้นทางที่ปลอดภัยที่สุดแล้ว ซึ่งปรกติทางนี้เป็นทางที่มันไม่ค่อยจะผ่านมา น่าแปลกที่วันนี้เรามาเจอมันเข้า" หลังจากที่มอนสเตอร์ตัวนั้นผ่านไปแล้ว เฉินรันก็อธิบายสถานการณ์

ควีนและหานเซิ่นหันมามองหน้ากันโดยไม่พูดอะไร นี่คงเป็นเหตุผลที่เฉินรันลงทุนมานำทางให้ด้วยตัวเอง เขาคงไม่อยากจะให้หานเซิ่นและควีนเห็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

"ตอนนี้เราสวนทางกับมันแล้ว ต่อไปคงต้องภาวนาว่าอย่าเจอมันตอนขากลับ" สวี่ตงจินพูด

ทุกคนในกลุ่มต่างก็ไม่อยากจะไปเจอกับมอนสเตอร์ตัวนี้อีกครั้ง ดังนั้นพวกเขาจึงต้องเร่งเดินทางขึ้นไปบนยอดเขา ถึงภูเขาแห่งนี้จะอันตรายมาก แต่ระหว่างทางภายใต้การนำของเฉินรัน พวกเขาก็ไม่เจอกับอันตรายเลย

หลังจากเดินทางมา 6 วัน พวกเขาก็เกือบจะไปถึงยอดเขาแล้ว

หานเซิ่นลองมองลงไปดูข้างล่าง และพบว่าแทบมองไม่เห็นอะไรเลย ความสูงของภูเขาแห่งนี้ไม่ธรรมดา ด้านล่างมีทะเลเมฆคอยบดบังไม่ให้มองเห็นได้ ราวกับว่าเขามาถึงสวรรค์แล้ว

ที่ยอดเขามีต้นไม้โบราณขนาดใหญ่ กิ่งก้านของมันแยกออกมาทุกทิศทาง กิ่งของมันทั้งหนาและยาวมาก มันดูเหมือนกับร่มที่ปกคลุมทั่วทั้งยอดเขา มันดูเป็นต้นไม้ที่ยิ่งใหญ่อลังการจริงๆ

หานเซิ่นมองดูมันจากระยะไกล แม้เขาจะอ่านข้อมูลมาและรู้ว่ามีต้นไม้แบบนี้อยู่ด้วย แต่เมื่อมาเห็นมันด้วยตาตัวเอง มันก็คนละเรื่องกับที่คนบอกเล่ามา นี่มันดูยิ่งใหญ่อลังการมาก

มอนสเตอร์จำนวนมากอาศัยอยู่แถวต้นไม้นั้น นกสีขาวบินออกมาจากพุ่มไม้ และยังมีมอนสเตอร์อีกหลากหลายชนิดทำรังอยู่บนต้นไม้

ต้นไม้ขนาดใหญ่นี้ดูเหมือนกับโลกขนาดย่อมๆเลย มันเป็นที่อยู่อาศัยของมอนสเตอร์ประเภทนกหลากหลายชนิด

"มีมอนสเตอร์นับหมื่นอาศัยอยู่ที่ต้นไม้นั่น เหยี่ยวเวหาที่พวกคุณต้องการจะอยู่กันเป็นฝูงใหญ่ ในบรรดาพวกมันก็มีตัวที่เป็นระดับเลือดศักดิ์สิทธิรวมอยู่ด้วย" สวี่ตงจินอธิบาย

หานเซิ่นขมวดคิ้ว มันยากที่จะเชื่อว่ามีมอนสเตอร์จำนวนมากอาศัยอยู่ในต้นไม้ที่ใหญ่ขนาดนี้ ถ้าเขาเข้าไปใกล้ไม่เพียงแค่เขาจะต้องรับมือกับเหยี่ยวเวหาเท่านั้น แต่มอนสเตอร์ชนิดอื่นก็คงจะเห็นเขาเป็นผู้บุกรุก ทำให้พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ลำบาก

เมื่อเห็นควีนและหานเซิ่นยืนนิ่งเงียบ เฉินรันก็ยิ้มและพูด "แม้ต้นไม้นี้จะมีมอนสเตอร์อยู่หลายชนิดก็ตาม แต่ไม่ต้องกลัวแต่ละชนิดจะมีกฎและเขตที่อยู่อาศัยแบ่งกันอย่างชัดเจน แต่ยังไงเหยี่ยวเวหาก็อาศัยอยู่ส่วนยอดของต้นไม้ ซึ่งมันเป็นส่วนที่ล่าได้ยากที่สุด"

เห็นได้ชัดว่าเฉินรันและผู้ติดตามไม่ได้สนใจจะช่วยออกล่า พวกเขาเลือกที่จะยืนดูอยู่เฉยๆ เพื่อดูว่าควีนและหานเซิ่นจะแสดงฝีมืออะไรออกมา

ตอนที่ควีนบอกว่าเธอมาที่นี่เพื่อล่าเหยี่ยวเวหา เฉินรันก็คิดว่าแค่เธอคนเดียวยังไม่น่าจะล่ามันได้

ต้นไม้นี้มีมอนสเตอร์อาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก มันยากมากที่จะไปให้ถึงยอด บวกกับความเร็วของเหยี่ยวเวหาที่ถือว่าสูงมาก ความแข็งแกร่งของมันก็ไม่ใช่น้อยๆ

เฉินรันเชื่อว่าเจตนาที่ควีนมาที่นี่ก็เพื่อสืบข่าวเรื่องมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ส่วนการล่าเหยี่ยวเวหาคงจะเป็นข้ออ้างมากกว่า

ควีนมองหานเซิ่น เธอคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ยากมากที่จะล่าเหยี่ยวเวหา แม้พวกเขาจะมีปีกเลือดศักดิ์สิทธิ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถบินผ่านมอนสเตอร์ชนิดอื่นๆไปแบบสุ่มสี่สุ่มห้าได้

"เฒ่าเฉิน ถ้าพวกเราเลือกปีนต้นไม้ขึ้นไป มันจะเป็นไปได้ไหม?" ควีนถามเฉินรัน

เฉินรันยิ้ม "ที่ลำต้นเป็นที่อยู่ของแมลงจำนวนมาก พวกมันไม่ใช่แค่มีผิวหนังที่แข็งอย่างเดียว แต่จำนวนของพวกมันก็มากยิ่งกว่านกซะอีก นอกจากนั้นถึงจะปีนขึ้นไป พวกนกก็จะตามเธอไปอยู่ดี การปีนขึ้นไปจึงแทบเป็นไปไม่ได้"

"ทุกคนรออยู่ที่นี่ก่อน ผมจะขึ้นไปล่าเหยี่ยวเวหา"

ก่อนที่หานเซิ่นจะมาเขาก็ได้ศึกษาข้อมูลมาดีแล้ว เขารู้ว่าเรื่องที่เฉินรันพูดมาไม่ได้โกหก แต่เขาเองก็ไม่ได้มาล่าโดยไม่ได้เตรียมแผนไว้ก่อน

ตอนที่ 626 ล่าเหยี่ยวเวหา

เฉินรันประหลาดใจที่เห็นว่าคนที่จะออกไปล่าเหยี่ยวเวหาคือหานเซิ่นไม่ใช่ควีน

สวี่ตงจินและคนอื่นๆมองดูหานเซิ่น ราวกับว่าพวกเขากำลังจะได้ดูโชว์ตลกยังไงยังงั้น หมากล้อมสวรรค์ของควีนเป็นวิชาที่มีชื่อเสียง ในตอนแรกพวกเขาก็คิดว่าควีนจะเป็นคนไปล่า ถ้าเธอไปเองอย่างน้อยเธอก็น่าจะฆ่าเหยี่ยวเวหาได้สักตัว

ไม่มีใครเคยได้ยินชื่อหานเซิ่นมาก่อน และเมื่อเขาบอกว่าจะไปล่าเหยี่ยวเวหาด้วยตัวคนเดียว คนอื่นๆก็คิดว่าเขาโง่มาก พวกเขาเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับหานเซิ่นที่จะล่าเหยี่ยวเวหา

ควีนพยักหน้า "ตกลง ฉันรอนายอยู่ตรงนี้"

ไม่มีใครคาดคิดว่าควีนจะเห็นด้วยกับหานเซิ่น ตอนแรกพวกเขาก็คิดว่าควีนคงจะห้ามไม่ให้หานเซิ่นไปล่าคนเดียว

หานเซิ่นเรียกปีกวิญญาณอสูรออกมาและก็บินขึ้นฟ้าไป เขาบินไปรอบๆต้นไม้ จากนั้นเขาก็มุ่งหน้าตรงไปที่ยอดต้นไม้ทันที

เมื่อเห็นว่าหานเซิ่นบินตรงไปที่ยอดต้นไม้เพื่อฆ่าเหยี่ยวเวหา เฉินรันก็ส่ายหัว "น้องหานคนนี้ใจร้อนเกินไป การรีบลุยเข้าไปแบบนั้นเป็นการกระทำที่โง่มาก ฉันกลัวว่าเขาจะถูกฆ่าก่อนที่จะไปถึงยอดต้นไม้ได้ ทำไมเขาถึงได้เลือดร้อนแบบนั้น?"

ควีนอยู่นิ่งเงียบ เธอมองดูการเคลื่อนไหวของหานเซิ่น เธออออยากจะดูให้เห็นกับตาว่าหานเซิ่นจะล่าเหยี่ยวเวหายังไง

แม้มนุษย์จะสามารถใช้ปีกวิญญาณอสูรบินได้ก็จริง แต่ความเร็วก็ขึ้นอยู่กับระดับของวิญญาณอสูร ซึ่งมันไม่เกี่ยวกับความแข็งแกร่งของร่างกาย เขาไม่สามารถเร่งความเร็วได้ตามที่เขาต้องการ การรับมือกับนกบนท้องฟ้าเป็นเรื่องที่อันตรายมาก

แม้แต่เฉินรันที่เป็นคนตระกูลเฉิน และได้เรียนเซเว่นทวิสต์มา เขายังไม่กล้าเข้าไปยั่วยุพวกนกแบบนั้น สำหรับเขาแล้วหานเซิ่นเป็นคนที่ไม่รู้จักประมาณตัวเอง

เมื่อหานเซิ่นอยู่ห่างจากยอดไม้ 100 เมตร พวกนกที่อยู่ในต้นไม้ก็สังเกตเห็นเขา นกแทบทุกชนิดบินออกมาจากต้นไม้ เป้าหมายเพียงหนึ่งเดียวของพวกมันก็คือหานเซิ่น

แค่เห็นก็น่ากลัวแล้ว ท้องฟ้ากลายเป็นสีดำในทันที ตอนนี้มีนกจำนวนมากอยู่บนท้องฟ้า ทำให้แสงอาทิตย์ยากที่ส่องแสงลงมาบนพื้นได้

นกแต่ละตัวมีขนาดค่อนข้างเล็ก ตัวที่ใหญ่ที่สุดมีขนาดพอๆกับนกกระเรียนเท่านั้นเอง พวกมันส่วนมากจะมีขนาดพอๆกันนกกระจอก

แต่ขนาดไม่ใช่ปัญหา เพราะยังไงมันก็ยังดูน่ากลัว ยิ่งมันมีขนาดเล็กมนุษย์ก็ยิ่งรับมือกับมันยากขึ้น และยิ่งต้องเจอกับนกจำนวนเยอะๆแบบนี้มันยิ่งยาก

แม้ทุกคนจะรู้อยู่แล้วว่าเหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้น แต่สวี่ตงจินก็ยังรู้สึกช็อคที่ได้เห็นนกจำนวนมากขนาดนี้โกรธ

หานเซิ่นที่กำลังบินอยู่บนฟ้ายังไม่ตอบสนอง เขาดูไร้ความกลัว เขากำลังเพ่งสมาธิไปกับการวิเคราะห์นกทุกตัวว่าตัวไหนบ้างที่เป็นเหยี่ยวเวหา

ตามข้อมูลที่เขาได้มา เหยี่ยวเวหาจะมีลักษณะเหมือนกับเหยี่ยวผสมนกฮูก ขนาดของมันไม่ได้ใหญ่มาก ตัวของมันมีสีออกฟ้าๆ เขียวๆ

หานเซิ่นรู้จุดที่เหยี่ยวเวหาอาศัยอยู่ เขาจึงสังเกตแถวยอดต้นไม้และสามารถเห็นจังหวะที่พวกมันบินออกมาได้

มันเหมือนกับข้อมูลมี่เขาได้รับมาไม่ผิดเพี้ยน เหยี่ยวเวหาเร็วกว่านกตัวอื่นจริงๆ ในชั่วพริบตามันก็แซงหน้านกตัวอื่นหมดแล้ว

แต่กลุ่มของเหยี่ยวเวหาที่มุ่งหน้ามาหาเขานั้นยังไม่มีตัวที่มีขนาดใหญ่เป็นพิเศษที่น่าจะเป็นราชาได้เลย ซึ่งทำให้หานเซิ่นรู้สึกประหลาดใจ

ในชั่วพริบตานกกลุ่มใหญ่ก็มาถึงหน้าของหานเซิ่นแล้ว เขาเรียกวิญญาณอสูรดาบมาสค็อตออกมา จากนั้นเขากระพือปีกแล้วลุยก็เข้าไปปะทะกับนกที่พุ่งเข้ามา

"หนุ่มคนนี้กล้าหาญมาก" เมื่อเห็นหานเซิ่นเข้าไปลุยกับนกแบบซึ่งๆหน้าก็ช่วยไม่ได้ที่สวี่ตงจินจะพูดแบบนี้ออกมา

แต่นี่ไม่ใช่คำชมเชย เขาเพียงแค่เห็นว่าหานเซิ่นเป็นคนเลือดร้อนและไม่รู้จักประเมินตนเองเท่านั้น การบุกเข้าไปแบบนั้นมันบ้ามาก ไม่ว่าเขาจะปลดล็อดยีนได้รึยังก็ไม่เกี่ยว เพราะการทำแบบนั้นก็เหมือนกับการฆ่าตัวตาย

แม้จะปลดล็อคยีนได้ก็ไม่ใช่ว่าจะทำให้เขาเป็นอมตะ ทุกอย่างยังมีขีดจำกัดอยู่ ยิ่งเป็นการต่อสู้บนอากาศด้วยแล้ว การเอาชีวิตรอดให้ได้ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ

แต่ในอีกไม่กี่วินาทีต่อมา สวี่ตงจินและคนอื่นๆก็ต้องอ้าปากค้าง พวกเขาเห็นหานเซิ่นที่ลุยเข้าไปในฝูงนกโผล่ออกมาจากอีกด้านหนึ่งของกลุ่มนกสีดำ พร้อมกับร่างของเหยี่ยวเวหาที่กำลังล่วงลงมาบนพื้น 3-4 ตัว หานเซิ่นเคลื่อนไหวหลบนกทุกตัวอย่างรวดเร็ว ไม่มีนกตัวไหนสามารถไล่ตามเขาได้ทัน

"ทำไมเขาถึงได้เร็วขนาดนั้น?" สวี่ตงจินพูดด้วยความช็อค

หานเซิ่นเหมือนกับสายฟ้า เขาเคลื่อนไหวไปข้างหลังและข้างหน้าได้อย่างรวดเร็ว เขาเร็วยิ่งกว่านกทุกตัวที่พยายามล้อมเขาไว้ ทุกครั้งที่เขาฆ่าเหยี่ยวเวหาเขาจะบินหลบออกไป เพื่อเว้นระยะห่างจากฝูงนก จากนั้นเขาก็จะบินลุยเข้าไปใหม่

"ปีกเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์ก?!" เฉินรันทำตาแคบลง

หลังจากที่สวี่ตงจินและคนอื่นๆได้ยิน พวกเขาก็เข้าใจได้ทันที แต่หลังจากที่รู้เรื่องนี้พวกเขาก็ช็อคยิ่งกว่าเดิม

มอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กหาได้ยากมาก แล้วการจะได้วิญญาณอสูรมาก็ยิ่งยากเข้าไปอีก การจะหาซื้อปีกแบบนั้นแทบเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย ไม่ว่าจะมีเงินขนาดไหน

หานเซิ่นบินโฉบไปมาในอากาศ เขาไล่ฆ่าพวกเหยี่ยวเวหาแบบสบายๆ ไม่มีนกตัวไหนจะไล่ตามหานเซิ่นได้ทัน พวกนกทำอะไรเขาไม่ได้เลย

เวลาผ่านไปไม่นาน แต่พื้นข้างล่างตอนนี้เริ่มเต็มไปด้วยซากนกที่ล่วงลงมาแล้ว เลือดสาดกระจายไปเต็มพื้นด้านล่าง

ขณะที่หานเซิ่นกำลังไล่ฆ่าพวกนกอย่างสนุกมือ อยู่ๆเขาก็มองเห็นเหยี่ยวเวหาที่มีสีต่างจากตัวอื่น มันมีสีเขียวผสมน้ำเงินเข้ม ในที่สุดราชาของเหยี่ยวเวหาก็ปรากฏตัวออกมา ขนาดของมันแค่ฝ่ามือของมนุษย์เท่านั้นเอง มันกระพือปีกของมันอย่างรวดเร็ว มันพุ่งตรงมาที่หานเซิ่นด้วยความเร็วที่ไม่ได้ด้อยกว่าปีกเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กเลย บางทีอาจจะเร็วยิ่งกว่าด้วยซ้ำ

แม้ราชาของเหยี่ยวเวหาจะดูตัวเล็กกว่าตัวอื่นๆ แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะไม่แข็งแกร่ง ดูยังไงมันก็มีพลังที่ไม่ธรรมดา มันพุ่งตรงมาที่หานเซิ่นเหมือนกับสายฟ้า

'นี่หรอราชาเหยี่ยวเวหา?' หานเซิ่นมองดูหน้าตาของราชาเหยี่ยวเวหา และเขาก็เห็นว่าหน้าตามันก็เหมือนกับเหยี่ยวเวหาทั่วๆไป แค่มันตัวเล็กกว่าเท่านั้น ขนของมันดูเงางามราวกับทำจากหยก ปากของมันเหมือนกับคริสตัล

แต่ไม่ว่ายังไงหานเซิ่นก็ต้องการจะฆ่ามันให้ได้ เขาเรียกดาบวิญญาณอสูรอสรพิษเนตรเงินออกมา และเขาก็เข้าปะทะกับราชาเหยี่ยวเวหาทันที

แต่ในตอนนั้นเองราชาเหยี่ยวเวหาก็บินหลบออกไปด้านข้างด้วยความเร็วสูง จากนั้นมันก็บินไปรอบๆ และก็พุ่งเข้ามาหาหานเซิ่นอีกครั้ง

หานเซิ่นเห็นว่ามีนกตัวอื่นๆบินเข้ามาโจมตีเขาจำนวนมาก ซึ่งเขาไม่ต้องการสู้กับพวกมัน หานเซิ่นกระพือปีกพยายามหลบพวกมัน

ราชาเหยี่ยวเวหารวดเร็วมาก ก่อนที่หานเซิ่นจะเว้นระยะห่างได้มันก็ไล่ตามหานเซิ่นทันแล้ว

หานเซิ่นพยายามใช้วิชาดาบคู่ฆ่าราชาเหยี่ยวเวหาอีกครั้ง แต่ดูเหมือนว่ามันจะเร็วกว่าปีกเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กของเขามาก ดาบของหานเซิ่นยังไม่สามารถฟันโดนมันเลยแม้แต่ทีเดียว นอกจากนี้เขายังไม่สามารถโจมตีได้อย่างต่อเนื่อง เพราะมีนกตัวอื่นๆเข้ามาโจมตีเขา ตอนนี้สถานการณ์ดูจะเปลี่ยนไปแล้ว

"คู่หูของเธอเป็นคนที่มีพรสวรรค์มาก เขามีพรสวรรค์สูงจริงๆ ถึงสามารถล่อให้ราชาเหยี่ยวเวหาออกมาได้"

เฉินรันจับตามองหานเซิ่นแบบตาไม่กระพริบ เขาบอกกับตัวเองไว้แล้วว่าเขาจะจับตาดูหนุ่มคนนี้หลังจากที่เขากลับมาได้อย่างปลอดภัย

ตอนแรกเขาก็ไม่รู้ว่าหานเซิ่นเป็นใคร เขาคิดว่าเป็นแค่ผู้ติดตามของควีนเท่านั้น เขาเลยไม่ได้ให้ความสนใจกับหานเซิ่นเท่าไหร่

แม้จูถิงจะเคยส่งข้อมูลเกี่ยวกับหานเซิ่นให้ตระกูลเฉิน แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครให้ความสนใจข้อมูลของจูถิงเลย แค่ชื่อของหานเซิ่นพวกเขาก็ยังไม่รู้จัก

หานเซิ่นสู้ไปถอยไป เขาถอยหลังไปทีละนิดๆ ดูเหมือนตอนนี้เขาจะตกเป็นรองราชาเหยี่ยวเวหาและฝูงนกจำนวนมาก สวี่ตงจินและคนอื่น มองดูการต่อสู้ตาไม่กระพริบ แต่ในความคิดของพวกเขาก็ได้แต่ชื่นชมพลังของปีกเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กเท่านั้น

ตอนที่ 627 อีกา

"ถ้าสถานการณ์เป็นแบบนี้ต่อไปคงไม่ดีแน่ ถ้าเขาเหนื่อยล้าเมื่อไหร่ เขาจะตกอยู่ในอันตราย" สวี่ตงจินพูด ขณะที่มองดูหานเซิ่นสู้ไปถอยไปอยู่บนท้องฟ้า จากนั้นเขาก็พูดต่อ "ควีน คุณไม่คิดจะช่วยเขาหน่อยหรอ?"

สวี่ตงจินไม่ได้จะเข้าไปช่วยหานเซิ่น เพราะเขามีจิตใจดีอยากช่วยเพื่อนมนุษย์อะไร แต่เขาเห็นหานเซิ่นล่อพวกนกออกมาได้เป็นจำนวนมาก ถ้าเขากับควีนเข้าไปช่วยหานเซิ่นตอนนี้ พวกเขาก็จะก็เก็บเกี่ยวผลประโยชน์ได้จำนวนมาก

ถ้าเทียบกับนั่งดูอยู่เฉยๆ การเข้าไปเก็บเกี่ยวผลประโยชน์แบบนี้มีหรอที่เขาจะไม่เสนอให้ควีนรีบเข้าไปช่วย

"ไม่จำเป็น อีกไม่เกิน 30 กระบวนท่าราชาเหยี่ยวเวหาจะถูกฆ่า" ควีนพูดอย่างสงบ

ตอนนี้สายตาทุกคู่กำลังจับจ้องหานเซิ่นที่กำลังสู้ไปถอยไปอยู่บนท้องฟ้า มันดูเหมือนกับเขาสู้แบบสะเปะสะปะไร้รูปแบบ แต่กระนั้นก็มีควีนที่ดูออกว่าหานเซิ่นคำนวณการเคลื่อนไหวมาเป็นอย่างดีแล้ว และยังไงราชาเหยี่ยวเวหาจะต้องถูกฆ่าแน่นอน

"30 กระบวนท่า? ดูยังไงเขาก็ไม่น่าจะทำได้" สวี่ตงจินยังมองไม่เห็นโอกาสที่หานเซิ่นจะเล่นงานเหยี่ยวเวหาได้เลย เขาคิดว่าหานเซิ่นเคลื่อนไหวหลบได้ดีก็จริง แต่ยังไงเขาก็ไม่น่าจะหาทางฆ่าเหยี่ยวเวหาได้ง่ายๆ

เฉินรันยังดูอยู่เงียบๆด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ คนแก่อย่างเขาไม่เหมือนกับสวี่ตงจิน เขาพอจะเข้าใจสถานการณ์ในตอนนี้ดี นั่นเป็นเหตุผลที่เขาค่อนข้างรู้สึกประหลาดใจ เมื่อเห็นการต่อสู้ของหานเซิ่น

'หนุ่มคนนี้กำลังใช้หมากล้อมสวรรค์อยู่งั้นหรอ? ตระกูลหวงฟูสอนให้คนนอกด้วยหรอเนี่ย? นั่นไม่น่าจะเป็นไปได้! หวงฟูสงเฉิงเคยบอกไว้ว่าถ้าไม่ใช่คนในตระกูลจะไม่มีสิทธิเรียนวิชานี้ได้' เฉินรันคิด ขณะที่ตาของเขายังคงจับจ้องทุกการเคลื่อนไหวของหานเซิ่น

ผู้ติดตามของเขาเริ่มนับกระบวนท่าของหานเซิ่น เพื่อดูว่าคำพูดของควีนเป็นจะจริงหรือเปล่า

หลังจากกระบวนท่าที่ 24 อยู่ๆหานเซิ่นก็โจมตีสวนกลับเหยี่ยวเวหาอย่างรุนแรง มันเป็นการโจมตีที่ไม่คาดฝัน

ราชาเหยี่ยวเวหากำลังบินด้วยความเร็วสูง มันกระพือปีกอย่างรวดเร็วเพื่อหลบการโจมตีของหานเซิ่นที่ตรงเข้ามา มันสามารถหลบดาบแรกได้ แต่ทว่าหลังจากนั้นมันก็พบว่าตัวมันถูกนกตัวอื่นบังทางไว้หมด และในจังหวะนั้นเองดาบที่ 2 ของหานเซิ่นก็แทงเข้าไปไปที่ตัวมัน

ดาบอสรพิษเนตรเงินแทงเข้าไปที่ตัวเหยี่ยวเวหาอย่างรุนแรง ราชาเหยี่ยวเวหามีความเร็วสูงมากก็จริง แต่มันก็ต้องแลกมาด้วยพลังป้องกันที่ต่ำกว่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิตัวอื่น ดาบของหานเซิ่นแทงเข้าไปถึงอวัยวะภายในของมันได้อย่างง่ายดาย

สวี่ตงจินและคนอื่นๆยืนอึ้ง หานเซิ่นใช้ 25 กระบวนท่าในการฆ่าราชาเหยี่ยวเวหา

ตอนนี้หานเซิ่นยังคงเคลื่อนไหวหลบนกตัวอื่นๆต่อไป จากนั้นเขารีบบินตามร่างของราชาเหยี่ยวเวหาที่กำลังตกลงไปบนพื้น เขายังไม่ได้ยินเสียงที่บอกว่าเขาฆ่ามันได้เลย ดังนั้นมันคงยังไม่ตายสนิท

ราชาเหยี่ยวเวหาตกลงไปในต้นไม้ เมื่อหานเซิ่นไปถึงตรงนั้นเขาก็พบว่าราชาเหยี่ยวเวหานอนแน่นิ่งอยู่บนกิ่งไม้แล้ว

หานเซิ่นยื่นมือออกไปคว้าร่างที่เกือบจะไร้วิญญาณอสูรของราชาเหยี่ยวเวหา และใช้พลังหยินจัดการปิดชีวิตมัน

"ราชาเหยี่ยวเวหาเลือดศักดิ์สิทธิถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ"

การที่หานเซิ่นไม่ได้วิญญาณอสูร เขาเองก็ไม่ประหลาดใจเท่าไหร่ โอกาสที่จะได้วิญญาณอสูรมันก็น้อยอยู่แล้ว

เนื้อของราชาเหยี่ยวเวหามีไม่มาก เขาสามารถกินมันหมดได้ในมื้อเดียว และมีโอกาสได้จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิอย่างน้อยๆก็ 8 จีโนพ้อย

หานเซิ่นบินลัดเลาะไปตามกิ่งไม้เพื่อสลัดการติดตามจากพวกนกจำนวนมาก แต่ในขณะที่เขากำลังหนีอยู่ เขาก็บังเอิญไปเห็นนกตัวหนึ่งที่อยู่ในรัง และม่านตาของเขาก็ต้องหดย่อลง

ภายในรังเขาเห็นนกที่ดูเหมือนกับอีกา ขนของมันเป็นสีดำเหมือนกับน้ำหมึก แค่หานเซิ่นเห็นมัน เขาก็รู้สึกเสียวสันหลังทันที เขามองไปยังตาที่ดูเย็นเยือกของมัน เขาคิดว่าถ้าอีกาตัวนี้ตัดสินใจเข้ามาโจมตีเขาละก็ เขาก็คงไม่มีโอกาสรอดชีวิตแน่ๆ

แต่โชคดีที่อีกาไม่ได้ทำอะไร มันยังคงอยู่ในรังเหมือนปรกติ มันมองดูหานเซิ่นบินผ่านไป

ตัวของหานเซิ่นชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ แค่เขามองตาของมัน เขาก็สัมผัสได้ถึงแรงกดดันอันมหาศาลจากตัวมัน เขาคิดว่ามันน่าจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

หานเซิ่นรีบหนีออกจากบริเวณนี้ให้เร็วที่สุด จากนั้นก็เริ่มสวดภาวนาว่าอย่าให้มันตามมา แต่การที่เขาเข้าไปใกล้มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดขนาดนั้น แต่มันไม่ทำอะไรก็เป็นเรื่องมหัศจรรย์มากแล้ว

ยิ่งคิดหานเซิ่นก็ยิ่งรู้สึกว่ามันผิดปรกติ เขาเข้าไปใกล้ถึงขนาดนั้นไม่มีทางที่มันจะมองไม่เห็นเขา มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่ห่างจากเขาแค่ 3-4 เมตรเท่านั้น ถ้ามันมองเห็นเขาจริงๆ แล้วทำไมมันถึงเลือกที่จะปล่อยเขาไปแบบนั้น

'หรืออีกาไม่สามารถขยับตัวได้?' ความคิดแวบเข้ามาในหัวของหานเซิ่น 'ถ้าอีกามันกำลังวางไข่อยู่ล่ะ นั่นคงจะเป็นเหตุผลที่มันเลือกที่จะไม่เข้ามาฆ่าเรา'

นอกจากเหตุผลนี้แล้ว หานเซิ่นก็ไม่รู้ว่าจะมีเหตุผลอะไรอีกที่มันไม่เข้ามาโจมตี และปล่อยให้เขาหนีไปแบบนั้น แต่ไม่ว่ายังไง

มันก็ไม่สำคัญแล้ว เพราะตอนนี้เขาต้องรีบหนีให้เร็วที่สุด เขาต้องรีบไปในที่ที่ปลอดภัย ถ้าอีกาตัวนั้นออกมาจากรังสถานการณ์จะต้องวิกฤตแน่

หานเซิ่นบินตรงไปทิศทางที่ควีนอยู่และก็ตระโกน "ไปเร็ว! รีบหนี มีมอนสเตอร์ที่น่ากลัวอยู่แถวๆยอดต้นไม้! ทุกคนรีบหนี!"

หลังจากมาถึงหานเซิ่นก็เก็บปีกและก็เริ่มวิ่งทันที ควีนก็วิ่งตามหานเซิ่นไปโดยไม่ลังเล

"หะ? นายพูดเรื่องอะไร! ถ้ามันมีมอนสเตอร์ที่น่ากลัวอยู่บนต้นไม้จริง แล้วทำไมนายถึงได้กลับมาอย่างปลอดภัย?" สวี่ตงจินไม่เชื่อเรื่องที่หานเซิ่นพูด

เฉินรันขมวดคิ้ว ตอนนี้เขาก็เริ่มคิดหนักแล้วว่าจะหนีหรือไม่หนีดี แต่ในขณะที่เขากำลังคิดอยู่นั้น เขาก็ได้ยินเสียงร้องแสบแก้วหู

กา! กา!

หลังจากที่เสียงนั้นดังมา อีกาตัวสีดำก็โผล่ออกมาจากยอดต้นไม้ทันที เมื่อมันบินออกมานกตัวอื่นๆที่กำลังบินอยู่บนท้องเริ่มตื่นตระหนกทันที พวกมันรีบบินหนีกลับเข้าไปในต้นไม้ที่พวกมันอาศัยอยู่

อีกากางปีกของมันออก และบินตรงมายังจุดที่พวกเขาอยู่

"ไป!" เฉินรันรู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมา เขารีบสั่งการและวิ่งหนีโดยไม่ลังเล

สวี่ตงจินและลูกน้องคนอื่นๆตื่นตระหนกทันที พวกเขาไม่กล้าที่จะอยู่ต่อ พวกเขารีบวิ่งตามเฉินรันไปทันที

อีกาบินตรงมาที่พวกเขาแบบสบายๆ ดูเหมือนมันไม่ได้รีบร้อนอะไร มันจ้องมองหานเซิ่นและคนอื่นๆหนีเอาชีวิตรอด ในสายตาของมันคงเห็นเป็นเรื่องสนุก

ตาของมันดูเยือกเย็นและไร้อารมณ์มาก หลังจากที่มันบินออกมาจากต้นไม้ ทั่วทั้งภูเขาก็ตกอยู่ในความเงียบทันที

ตอนที่ 628 การไล่ฆ่าที่น่าสะพรึงกลัว

แม้หานเซิ่นจะเริ่มวิ่งหนีเป็นคนแรก แต่เขาก็ยังรู้สึกว่าชีวิตของเขาไม่ปลอดภัย เขากำลังภาวนาให้อีกาไม่เลือกเขาเป็นเป้าหมายของมัน

'บ้าเอ้ย! นี่มันเกิดอะไรขึ้น? ทำไมมันถึงปล่อยให้พวกเราหนีไปได้ไกลก่อน ถึงเริ่มเคลื่อนไหว' หานเซิ่นรู้สึกแปลก แต่กระนั้นเขาก็ไม่มีเวลาที่จะให้คิดอะไรแล้ว เขาต้องพยายามหนีเอาชีวิตรอดให้ได้ก่อน

หานเซิ่นไม่กล้าที่จะเรียกปีกวิญญาณอสูรออกมาใช้ การเจอมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดประเภทบินได้ และเรียกปีกออกมาใช้ถือเป็นเรื่องที่สิ้นคิดมาก

พวกเขาทั้งหมดกำลังวิ่งหนีลงภูเขาด้วยความเร็วสูงสุด พวกเขาไม่สนใจว่าจะไปเจอมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีกตัวหรือไม่

ตอนนี้อีกาสีดำกำลังจ้องมองพวกเขา มันดูเหมือนกับราชาผู้ควบคุมท้องฟ้า เมื่อมันปรากฏตัวออกมาท้องฟ้าก็โล่งทันที ไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนจะกล้าโผล่หน้าออกมา

หานเซิ่นหันไปมองข้างหลัง และเห็นว่าอีกากำลังไล่ตามพวกเขามา ถึงมันจะไม่ใช่มอนสเตอร์ตัวใหญ่ แต่แรงกดดันของมันก็ทำให้หานเซิ่นกลัวไม่ต่างจากมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นเลย

อีกาล่อนอยู่บนท้องฟ้าแบบชิวๆ ดูเหมือนมันจะไม่ได้ใช้ความพยายามในการบินหรือกระพือปีกเลย แต่ก็น่าแปลกที่ไม่ว่าพวกเขาจะวิ่งหนีเร็วแค่ไหน พวกเขาก็ไม่สามารถทิ้งห่างจากมันได้เลย

หลังจากที่พวกเขาวิ่งหนีกันมาได้ 1000 เมตร พวกเขาก็ได้ยินเสียงที่ทำให้หัวใจเกือบจะหยุดเต้น

กา!

เสียงร้องแหลมๆดังก้องไปทั่วบริเวณ อีกไม่กี่วินาทีต่อมาอีกาก็เร่งความเร็วขึ้น ราวกับว่ามันเทเลพอร์ตเลยก็ว่าได้ มันบินโฉบลงมาที่ผู้ติดตามของเฉินรัน ปีกสีดำของมันตัดผ่านคอของคนคนนั้นไป

อีกาเร็วมากจนคนคนนั้นไม่มีเวลาได้ตอบโต้อะไรเลย แค่เสี้ยววินาทีหัวของเขาก็หลุดออกจากคอเรียบร้อยแล้ว

ด้วยความเร็วของอีกา ง่ายมากที่มันจะหลีกเลี่ยงไม่ให้เลือดกระเด็นมาติดตัวมัน แต่ทว่ามันกลับเลือกที่จะลดความเร็วลงเพื่อให้เลือดกระเด็นมาอาบตัวมัน แววตาของมันดูมีความสุขมากเมื่อได้อาบเลือดของเหยื่อ มันแลบลิ้นออกมาลิ้มรสชาติของเลือดและดูเหมือนมันจะพอใจมากด้วย

เมื่อคนอื่นๆเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น หัวใจของพวกเขาก็เกือบจะหยุดเต้น ขนของพวกเขาตั้งขึ้นทั่วทั้งร่าง คนที่วิ่งอยู่รั้งท้ายมีฝีมือสูงระดับหนึ่ง แต่เขาก็ไม่มีเวลาจะโต้ตอบอะไรได้เลย มันดูเป็นการ

ตายที่สิ้นหวังจริงๆ อีกาตัดหัวของเขาได้แบบสบายๆเหมือนไม่ต้องออกแรงอะไรเลย

ไม่มีใครกล้าที่จะลดความเร็วลง ทุกคนวิ่งหนีสุดกำลัง แต่อีกาก็ไม่ปล่อยให้พวกเขาหนีได้อีกต่อไป ด้วยแววตาที่ดูกระหายเลือดของมัน มันบินไล่ผู้ติดตามของเฉินรันที่วิ่งอยู่รั้งท้ายต่อไป

"ช่วยฉันด้วย!" มีเสียงใครบางคนร้องดังมาจากด้านหลัง แม้เขาจะรู้ว่าอีกากำลังเข้ามา แต่เขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลย นอกจากร้องขอความช่วยเหลือด้วยน้ำเสียงสั่นๆ

แต่เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นก็คงไม่มีใครกล้าลดความเร็วลงและหันกลับไปช่วยเขาอย่างแน่นอน ตอนนี้ทุกคนต่างก็กลัวจนไม่กล้าหันกลับไปมองด้านหลัง

อีกามันรวดเร็วมาก พวกเขาไม่มีความสามารถพอที่จะหลบการโจมตีของมันได้ แล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องโจมตีสวนกลับเลย

หานเซิ่นปลดล็อคยีนเพื่อเพิ่มพลังสัมผัสทั้ง 7 ของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังมองไม่ทันจังหวะที่อีกาโจมตี มันราวกับว่าอีกาหายตัวไป จากนั้นปีกของมันก็ฟันคอของเหยื่อหลุดอย่างง่ายดาย

ระยะห่างจากจุดที่มันอยู่บนท้องฟ้าถึงจุดที่คนกำลังวิ่งหนีก็ห่างมากพอสมควร มันไม่น่าจะเป็นไปได้ที่แม้แต่หานเซิ่นที่ปลดล็อคยีนแล้วก็ยังมองไม่ทัน หานเซิ่นเริ่มคิดว่ามันน่าจะมีความสามารถพิเศษบางอย่าง

กา!

เสียงร้องสูงๆดังขึ้นมาอีกครั้ง อีกาหันหัวเล็งไปยังคนที่วิ่งอยู่ท้ายสุดอีกครั้ง ครั้งนี้หานเซิ่นเพ่งสมาธิจับตาดูทุกการเคลื่อนไหวของมันอย่างเต็มที่

แต่มันก็ไม่มีประโยชน์ ในจังหวะที่อีกาตัดสินใจจะลงมา เขาก็ไม่สามารถสัมผัสถึงการเคลื่อนที่ของมันได้เลย มันมาปรากฏตัวที่ด้านหลังของลูกน้องเฉินรันราวกับวาร์ปได้

ในระหว่างที่เขากำลังตกตะลึงกับความน่ากลัวของอีกกา อยู่ๆ เขาก็เห็นเฉินรันกำลังวิ่งมาด้วยความเร็วสูง และวิ่งแซงเขากับควีนไป

'สมกับเป็นคนตระกูลเฉินที่เด่นด้านฟุตเวิร์คจริงๆ ไม่น่าเชื่อว่าจะวิ่งได้เร็วขนาดนั้น' หานเซิ่นกัดฟันและรีบวิ่งตามไป เขาต้องวิ่งให้เร็วที่สุด แต่กระนั้นเขาก็ไม่สามารถไล่ตามเฉินรันได้ทัน

ไม่นานนักก็มีเสียงร้องของอีกาดังขึ้นมาอีก มันกำลังสนุกกับการไล่ฆ่าเหยื่อทีละคนๆ เมื่อได้ยินเสียงของมันทีไร ทุกคนก็ได้แต่ภาวนาว่าครั้งนี้คงไม่ใช่พวกเขาที่เป็นเป้าหมายของมัน

คนที่ยิ่งวิ่งท้ายคนอื่นมากเท่าไหร่ พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกกลัวและเสียขวัญมาก หัวใจของพวกเขาแทบจะหยุดเต้น

คนที่อ่อนแอที่สุดในบรรดาทุกคนที่กำลังวิ่งอยู่ในตอนนี้ เมื่อได้ยินเสียงอีการ้อง เขาก็พยายามจะวิ่งตามอีก 3 คนที่อยู่ด้านหน้าไป แต่ในจังหวะที่เขากำลังวิ่งอยู่นั้น เขาก็สะดุดกิ่งไม้จนล้มลง

"ไม่! ช่วยฉันด้วย!อ้าาาก!"

เสียงกรีดร้องที่สิ้นหวังของเหยื่ออีกคนดังมา ซึ่งมันยิ่งทำให้คนที่เหลือเริ่มสิ้นหวังไปด้วย มันเหมือนกับว่าพวกเขากำลังวิ่งอยู่ในหุบเขาแห่งความตาย หานเซิ่นเริ่มที่จะตระหนักแล้วว่าถ้ายังวิ่งกันต่อไปด้วยความเร็วขนาดนี้ ทุกคนคงจะถูกฆ่าก่อนที่จะไปถึงครึ่งทางซะอีก

"ถ้าพวกเรายังหนีกันต่อไปแบบนี้ พวกเราคงไม่รอดแน่!" หานเซิ่นลดความเร็วลงและวิ่งมาตีคู่กับควีน

"แต่ถ้าพวกเราไม่สามารถเอาชนะมันได้ ยังไงเราก็ไม่รอดอยู่ดี" ควีนพูด ซึ่งหานเซิ่นก็เข้าใจความหมายของเธอ

ควีนกับหานเซิ่นมีความคิดอย่างเดียวกัน เมื่อวิเคราะห์ความเร็วของอีกาแล้ว ถึงคิดจะโจมตีก็ไม่น่าจะโจมตีโดนมันได้เลย แต่ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างยังไงมันก็จะไล่พวกเขามาอยู่ดี

"พวกเราลองแยกกันเป็นไง?" หานเซิ่นแนะนำด้วยสีหน้าที่เคร่งเครียด

"ไม่! แยกกันจะมีประโยชน์อะไร?!" ควีนปฏิเสธข้อเสนอของหานเซิ่น ด้วยความเร็วที่น่ากลัวของอีกา ถึงแยกกันผลก็คงไม่เปลี่ยนแปลง ดูแล้วมันน่าจะทำให้ตายเร็วขึ้นด้วยซ้ำ

"นายยังจำมอนสเตอร์ที่ขี่เมฆสีแดงได้ไหม?" ควีนถาม

"คุณจะบอกว่าศัตรูของศัตรูก็คือมิตรใช่ไหม? แต่ผมไม่รู้ว่ามันจะได้ผลรึเปล่า ดูยังไงตอนนี้เราก็น่าจะโดนประกบทั้ง 2 ด้าน ถ้า

เป็นแบบนั้นพวกเราไม่รอดแน่!" หานเซิ่นเข้าใจความคิดของควีน แต่ยังไงเขาก็รู้สึกว่ามันยากอยู่ดี

"พวกเราต้องทำอะไรสักอย่าง! ถ้ายังวิ่งกันต่อไป ยังไงพวกเราก็ตาย" ควีนพูด

หานเซิ่นครุ่นคิดเกี่ยวกับข้อเสนอของควีน เขาคิดว่าเธอน่าจะมีแผนบางอย่าง พวกเขาควรจะเลือกทางที่มีหวังถึงจะแค่ 1%

"แม้พวกเราอยากจะลองทำแบบนั้น แต่มอนสเตอร์ตัวนั้นก็ลงไปข้างล่างแล้ว พวกเราอาจจะถูกฆ่าตายก่อนที่จะวิ่งไปเจอมันก็ได้" ระหว่างที่กำลังหารือกันอยู่ พวกเขาก็ได้ยินเสียงร้องของเหยื่ออีกคนขึ้นดังมา

ครั้งนี้ก่อนที่คนคนนั้นจะถูกฆ่า เขาหยุดและหันไปพยายามที่จะสู้กับอีกา แต่ก่อนที่เขาจะโจมตีได้ ปีกของอีกาก็ตัดคอของเขาเสียก่อน หัวของเขาขาดกระเด็นทันที

แววตาของควีนยังคงเยือกเย็น ออร่าสีม่วงของเธอเริ่มปรากฏออกมา ทันใดนั้นเองเสียงร้องของอะไรบางอย่างก็ดังมา แต่มันไม่ใช่เสียงของอีกา

ขณะที่หานเซิ่นเห็นควีนปลดล็อคยีน อยู่ๆเขาก็ได้ยินเสียงของม้าดังมาจากด้านล่างของภูเขา เสียงกีบเท้าเริ่มใกล้เข้ามาเรื่อยๆ มีบางสิ่งที่น่ากลัวกำลังใกล้เข้ามา

ตอนที่ 629 เอาตัวรอดจากความตาย

เฉินรันกำลังวิ่งหนีด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่เขาทำได้ แต่อยู่ๆ เขาก็เห็นเมฆสีแดงจากระยะไกล มันคือมอนสเตอร์ที่ดูเหมือนกับลาที่พวกเขาเห็นก่อนหน้านี้

เฉินรันหยุดวิ่ง แต่มอนสเตอร์ที่ขี่เมฆสีแดงก็มาปรากฏตัวต่อหน้าเขาแล้ว และโจมตีเขาด้วยความเร็วสูง

ผมยาวๆของเฉินรันตั้งขึ้น จากนั้นกระแสลมก็เริ่มก่อตัวขึ้นรอบๆตัวเขา เขากระโดดขึ้นไป 10 เมตรในอากาศเพื่อหลบการโจมตีที่เข้ามา เขาหมุนตัวในอากาศเหมือนกับนกพิราบ จากนั้นเขาก็เหยียบอากาศและกระโดดขึ้นไปอีกครั้ง เขาไปลงตรงจุดที่อยู่ห่างจากศัตรู 10 เมตรและก็เริ่มวิ่งหนีต่อไป

สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลาแค่ไม่กี่วินาที มันดูสมบูรณ์แบบมาก ความแข็งแกร่งของคนตระกูลเฉินไม่ธรรมดาเลย

มอนสเตอร์ที่ดูเหมือนกับลาไม่ได้หันกลับไปสนใจเฉินรัน มันหันมามองที่ควีนแทน จากนั้นเมฆสีแดงก็ปรากฏออกมาจากปากของมัน

ดวงตาของควีนมีเปลวไฟสีม่วงลุกโชติขึ้นมา ร่างกายของเธอห่อหุ้มด้วยแสงสีม่วง เธอพยายามหลีกเลี่ยงมอนสเตอร์ที่ดูเหมือนกับลา และรีบวิ่งหนีลงภูเขาต่อไป

เหมือนมอนสเตอร์ตัวนั้นจะเห็นควีนเป็นเป้าหมายของมัน มันจับตาดูเธอทุกการเคลื่อนไหว จากนั้นมันตามเธอไปโดยที่มันไม่ได้มองคนอื่นเลยแม้แต่น้อย

หานเซิ่นขมวดคิ้ว นี่มันเหมือนกับกรณีที่เลวร้ายที่สุด หานเซิ่นไม่รู้ว่าควีนไปทำอะไรให้มอนสเตอร์ตัวนี้ไม่พอใจ แต่ดูเหมือนตอนนี้มันจะล็อคเป้าไปที่เธอแล้ว

เสียงกรีดร้องของเหยื่ออีกรายดังมาจากด้านหลัง เห็นได้ชัดว่ามีคนหัวขาดไปอีกรายหนึ่งแล้ว มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้ง 2 ตัวต่างก็เล็งพวกเขาเป็นเป้าหมาย ความหวังที่จะรอดชีวิตเริ่มริบรี่ลงทุกที

แต่ทันใดนั้นอยู่ๆหานเซิ่นก็เห็นว่าควีนเปลี่ยนทิศทางการหนี ดูเหมือนเธอจะต้องการล่อมอนสเตอร์ที่เหมือนกับลาออกไปห่างๆจากคนอื่นๆที่เหลือ

หานเซิ่นต้องขอยอมรับในความกล้าหาญและเด็ดเดี่ยวของเธอจากใจจริง แต่กระนั้นเขาก็ไม่ต้องการปล่อยให้เธอไปคนเดียว หานเซิ่นเลือกที่จะเปลี่ยนเส้นทางตามควีนไปด้วย

คนอื่นๆที่ตามหลังหานเซิ่นมาเลือกที่จะไม่ไปตามเขา พวกเขายังคงไปตามเส้นทางเดิม ซึ่งพวกเขาก็ยังคงถูกอีกาไล่ตามต่อไป

หานเซิ่นไม่สนใจพวกที่เหลือ ตอนนี้เขากำลังไล่ตามมอนสเตอร์ที่ดูเหมือนกับลาขี่เมฆสีแดงด้วยความเร็วสูงสุด

ลาขี่เมฆสีแดงคือศัตรูที่น่ากลัวมากก็จริง แต่อย่างน้อยเขาก็สามารถมองเห็นการโจมตีของมัน มันต่างจากอีกาซึ่งเขามองไม่

ออกเลยว่ามันจะโจมตียังไง หลังจากหานเซิ่นและควีนเลือกที่เผชิญหน้ากับลาขี่เมฆสีแดง ดูเหมือนอีกาจะไม่ตามพวกเขาอีกต่อไป การเปลี่ยนศัตรูที่น่ากลัวเป็นศัตรูที่น่ากลัวน้อยลง ทำให้หานเซิ่นและควีนมีโอกาสรอดชีวิตมากขึ้น

ควีนสามารถตัดสินใจได้อย่างฉับพลันในสถานการณ์ที่วิกฤต ซึ่งถือเป็นเรื่องที่น่าประทับใจมาก ความสามารถนี้ถือเป็นสมบัติที่ล้ำค่าที่สุด และมันไม่ใช่เรื่องที่สามารถฝึกฝนกันได้

ไม่นานพวกเขาก็ออกห่างจากกลุ่มของผู้ติดตามเฉินรัน หานเซิ่นรู้สึกโล่งอกขึ้นมาบ้าง หลังจากที่เห็นอีกาหายลับตาไป ตอนนี้เหลือแค่หาทางรับมือกับลาขี่สีเมฆแดงนี่ให้ได้ก็พอ

ลาขี่เมฆสีแดงมีพลังที่ด้อยกว่าอีกาอย่างเห็นได้ชัด เขาสามารถคาดการณ์การโจมตีของมันล่วงหน้าได้ ซึ่งมันต่างจากอีกาที่มีความสามารถในการวาร์ปได้

ควีนใช้หมากล้อมสวรรค์เปลี่ยนทิศทางไปเรื่อยขณะกำลังหนี เธอหลบการโจมตีของลาครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงเธอจะไม่สามารถโต้กลับได้ แต่อย่างน้อยเธอก็ไม่น่าจะถูกมันฆ่าได้

ขณะที่หานเซิ่นกำลังไล่ตามไป เขาก็เห็นว่าเมฆที่ปกคลุมตัวลาอยู่นั้นได้รวมร่างเข้ากับลา ตอนนี้รูปร่างของมันเปลี่ยนไปดูเหมือนกับม้าที่มีเมฆห่อหุ้มเอาไว้ ทันใดนั้นมันก็กระโดดไปข้างหน้า 10 เมตรในพริบตา

การเพิ่มความเร็วอย่างฉับพลันของมันทำลายจังหวะหมากล้อมสวรรค์ของควีน ถึงเธอจะยังสามารถหลบการโจมตีของมันได้อยู่ แต่ระยะห่างแบบนั้นก็หมายความว่าสถานการณ์ดูแย่ลง

หานเซิ่นกระโดดขึ้นไปบนอากาศ จากนั้นเขาก็เรียกหน้าไม้นกยูงเนตรมรณะออกมา และบรรจุลูกธนูโลหะzเข้าไป3 ดอก จากนั้นเขาก็ยิงลูกธนูทั้ง 3 ออกไปด้วยความเร็วสูง

ลูกธนูโลหะzทั้ง 3 เปลี่ยนสภาพเป็นแสงพุ่งเข้าใส่ลา หลังจากที่มันปะทะกับผิวหนังของลาลูกธนูก็ระเบิดทันที หานเซิ่นไม่ได้รอดูผลลัพธ์ของมัน เขารีบวิ่งต่อไปทันที

ลาส่งเสียงร้องออกมา หลังจากโดนลูกธนูทั้ง 3 เข้าไป แม้มันอาจจะไม่สามารถทะลุผิวหนังของมันเข้าไปได้ แต่อย่างน้อยๆมันก็ทรงพลังพอที่จะทำความเสียหายให้มันได้บ้าง

ลาขี่เมฆสีแดงพ่นอากาศออกจากจมูกด้วยความโกรธ มันเปลี่ยนเป้าหมายมาที่หานเซิ่นแทน ด้วยความเร็วที่น่ากลัวของมัน แค่ 3 ก้าวมันก็มาถึงตัวหานเซิ่นแล้ว

ทักษะของหานเซิ่นไม่ได้ด้อยไปกว่าควีน แต่ก็ไม่ได้เหนือไปกว่าควีนมากนัก เขาหยุดวิ่งและรับมือกับลา

ด้วยเวลาที่หานเซิ่นสร้างขึ้นมา ควีนก็สามารถวิ่งหนีเพิ่มระยะห่างไปได้มากพอสมควร เธอหันกลับมาและก็ตะโกนไปที่ลา เมื่อมันได้ยินเสียงเธอ ตาของมันก็ลุกเป็นไฟ มันเปลี่ยนไปไล่ตามควีนทันที

ทั้งหานเซิ่นและควีนไม่มีใครที่สามารถเอาชนะลาตัวนี้ได้ แต่ถ้าทั้งคู่ช่วยกันเบนความสนใจของมันไปเรื่อยๆ ลาก็จะเริ่มสับสน ตอนนี้มันกำลังวิ่งไปวิ่งมาระหว่างหานเซิ่นและควีน ความโกรธของมันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ หานเซิ่นและควีนวิ่งหนีไปได้ไกลมากขึ้นเรื่อยๆ โดยที่พวกเขายังไม่ได้รับบาดเจ็บเลยแม้แต่นิดเดียว

ถึงพวกเขาจะพยายามมากแค่ไหน แต่ก็ยังสลัดการติดตามของมันไม่ได้ พวกเขาไม่สามารถทำอะไรมันได้เลย ผิวหนังของมันแข็งมาก และการจะหนีมันโดยอาศัยความเร็วอย่างเดียวก็เป็นไปไม่ได้ด้วย

"เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ดีแน่ ถ้าอีกาฆ่าพวกที่เหลือเสร็จ และเลือกที่จะกลับมาไล่พวกเรา พวกเราคงรอดยาก!" หานเซิ่นตะโกนไปทางที่ควีนอยู่

"พวกเราไม่มีทางเลือก" ควีนตอบโดยไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกอะไรออกมาเลย

"คุณจำโครงกระดูกมอนสเตอร์ได้ไหม ที่พวกเขาบอกว่าไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนกล้าเข้าไปใกล้มันในรัศมี 1000 เมตร บางทีพวกเราน่าจะลองไปที่นั่นดู" หานเซิ่นแนะนำ

"ตกลง" ควีนตอบโดยไม่ลังเล

ถึงพวกเขาจะไม่แน่ใจว่ากระดูกนั่นจะสามารถไล่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้หรือไม่ แต่มันก็คุ้มค่าที่จะลองดู ตอนนี้ทางเลือกของ

พวกเขามีจำกัดมาก พวกเขาได้แต่หวังว่าจะไปถึงจุดหมายก่อนที่อีกาจะฆ่าคนอื่นได้หมดก่อน

ตอนนี้ลากำลังไล่ตามพวกเขาด้วยอารมณ์ที่โกรธจัด แต่แม้มันจะโกรธแค่ไหน มันก็ไม่สามารถทำอะไรหานเซิ่นและควีนได้เลยเมื่อพวกเขาร่วมมือกัน

เนื่องจากพวกเขาเปลี่ยนเส้นทางในการลงเขา ทำให้พวกเขาต้องเสียเวลาวิ่งวนไปวนมาอยู่นาน เพื่อหาจุดที่โครงกระดูกตั้งอยู่

ยังดีที่ลาส่งเสียงร้องและคำรามตลอดทาง ทำให้มอนสเตอร์ตัวอื่นๆไม่กล้าที่จะเข้ามากวนพวกเขาในขณะที่กำลังวิ่งหนี ซึ่งมันช่วยพวกเขาได้มาก

ดูเหมือนโชคจะเข้าข้างพวกเขา ในตอนที่พวกเขามาถึงจุดที่มีโครงกระดูกอยู่ พวกเขาก็ยังไม่เห็นอีกาเลย แสดงว่ามันยังไล่พวกที่เหลือไม่เสร็จ

แต่เมื่อหานเซิ่นอยู่ในรัศมี 1000 เมตรจากโครงกระดูก ลาก็ยังไม่เลิกที่จะไล่ตามพวกเขา มันยังคงไล่ตามพวกเขาเหมือนเดิม ทำให้หานเซิ่นและควีนต้องขมวดคิ้ว

ตอนที่ 630 ติดอยู่ในโครงกระดูก

หานเซิ่นและควีนยังคงวิ่งไปที่โครงกระดูกตามแผนเดิม ขณะเดียวกันก็ได้แต่สวดภาวนาว่าอย่าให้อีกาปรากฏตัวออกมา

แต่เมื่อพวกเขามาถึงโครงกระดูกมอนสเตอร์ พวกเขาก็ยังเห็นว่าลายังคงไล่ตามพวกเขาอยู่

แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่ถอดใจ พวกเขารู้ว่ามอนสเตอร์ทั่วๆไปจะไม่กล้าเข้าใกล้มันในรัศมี 1000 เมตร พวกเขายังหวังว่าถ้าเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็อาจจะต้องลดรัศมีลงมาหน่อย บางที่หลังจากพวกเขาเข้าไปใกล้ในรัศมี 10 เมตร มันอาจจะเลิกตามก็ได้

หานเซิ่นและควีนกระโดดไปตามกระดูกซี่โครงของมอนสเตอร์ ขณะที่ลาอยู่ด้านนอก ถึงมันจะโกรธจัด แต่ดูเหมือนมันจะกลัวอะไรบางอย่าง

หานเซิ่นถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก เขาหยุดพักบนโครงกระดูก และหันกลับไปมองลา ซึ่งกำลังทำหน้าตาเคร่งเครียด ดูเหมือนมันไม่กล้าจะเข้ามาใกล้ "สงสัยจริงๆว่ากระดูกพวกนี้เป็นของมอนสเตอร์อะไรกันแน่? ถึงขนาดข่มขวัญมอนสเตอร์ที่เหนือกว่าเลือดศักดิ์สิทธิได้"หานเซิ่นพูด

"ยังไงก็ตาม พวกเราไม่ควรจะอยู่ที่นี่นานเกินไป หลังจากพักสักครู่แล้ว พวกเขาควรจะรีบไป" ควีนนั่งพักและจับตาดูลา

หานเซิ่นพยักหน้า เขารู้ว่าสามารถพักได้แค่แปปเดียว เนื่องจากทั้งหานเซิ่นและควีนใช้โหมดปลดล็อคยืนเป็นเวลานานเกินไป พวกเขาจึงต้องการเวลาฟื้นพลัง ไม่งั้นพวกเขาคงไม่เลือกที่จะหยุดอยู่ที่นี่

อีกอย่างพวกเขาก็ยังไม่แน่ใจด้วยว่าอีกาจะปรากฏตัวออกมารึเปล่า ด้วยความน่ากลัวของมัน ถ้ามันปรากฏตัวออกมาละก็ พวกเขาคงจะถูกปิดล้อมให้อยู่ตรงโครงกระดูกนี้ไปอีกนานเลย

หลังจากที่พวกเขานั่งพักกันได้ไม่นานนัก พวกเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา จากนั้นก็มีเงาของคนปรากฏตัวออกมา พวกเขาก็คือเฉินรันและลูกน้อง

เมื่อพวกเขาเห็นหานเซิ่นและควีน พวกเขาก็ดูจะช็อคเล็กน้อย ลาขี่เมฆสีแดงที่กำลังหงุดหงิด เมื่อมันเห็นพวกเฉินรัน มันก็ดูจะมีความสุขขึ้นมาทันที

โชคดีที่พวกเขาหลบหนีลาและมาถึงกระดูกซี่โครงได้ สีหน้าของหานเซิ่นและควีนก็เปลี่ยนไปทันที เมื่อพวกเขาเห็นว่าอีกายังคงไล่ตามพวกเฉินรันอยู่ หลังจากที่พวกเฉินรันมาถึงโครงกระดูก อีกาก็ขึ้นไปเกาะบนต้นไม้ใกล้ ๆ และจ้องมองพวกเขาด้วยแววตาที่ดูเลือดเย็น

'โถ่เอ้ย ถ้าเรารู้ว่าคนพวกนี้จะโผล่มา เราก็คงจะวิ่งหนีต่อไป' หานเซิ่นรู้สึกหดหู่ เขาไม่คิดว่าจะมาเจอพวกเฉินรันที่นี่ ตอนแรกเขาคิดว่าคนพวกนี้น่าจะถูกอีกาฆ่าไปตั้งนานแล้ว ก่อนที่พวกเขาจะมาถึงโครงกระดูกมอนสเตอร์

เฉินรันและลูกน้องสีหน้าดูไม่ค่อยดี แต่อย่างน้อยพวกเขาก็ไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรที่รุนแรง พวกเขาเหลือเพียงแค่ 5 คน ซึ่งมันดีกว่าที่หานเซิ่นและควีนคาดการณ์เอาไว้มาก

ถ้าพวกเขาถูกอีกาไล่ล่ามาตลอดทาง ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยที่พวกเขาจะเหลือถึง 5 คน แสดงว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

"คุณเฉิน ผมอยากรู้ว่าพวกคุณมาถึงที่นี่ได้ยังไง?" หานเซิ่นสงสัยจนต้องเอ่ยถาม

"อืมม จริงๆมันก็อธิบายยาก" เฉินรันถอนหายใจ เขาปฏิเสธที่จะอธิบาย

หานเซิ่นรู้ว่าคงไร้ประโยชน์ที่จะถามต่อไป ถ้าเฉินรันไม่อยากบอกว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนี้ทุกคนนั่งอยู่ภายในกระดูกซี่โครง ซึ่งดูเหมือนกับกรง ขณะที่ลาขี่เมฆสีแดงได้แต่เดินวนอยู่รอบๆ

อีกาไม่ส่งเสียงเลยแม้แต่นิดเดียว มันยังคงเกาะอยู่บนกิ่งไม้และเฝ้ามองดูพวกเขาอย่างเงียบๆ

"ยังดีที่พวกมันไม่คิดจะโจมตีเรา แต่ดูเหมือนพวกมันคงจะไม่ปล่อยพวกเราไปง่ายๆแน่ ดูเหมือนมันกำลังรอให้พวกเราออกไปอยู่ คุณเฉิน คุณพอจะมีความคิดอะไรดีๆบ้างไหม?" หานเซิ่นถาม

"มีมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งขนาดนั้นอยู่ข้างนอกถึง 2 ตัว น้องชายคิดว่าฉันจะทำอะไรได้? รออยู่ที่นี่อีกสักพัก ดูไปก่อนว่าพวกมันจะเอายังไงต่อไป บางทีถ้าพวกมันเบื่อจะรอแล้ว มันอาจจะไปก็ได้" เฉินรันพูด

หานเซิ่นไม่ถามอะไรอีก เขาเดินไปนั่งข้างๆควีน ซึ่งตอนนี้เธอกำลังพักผ่อนอยู่ในสภาพหลับตาทำสมาธิ

การปลดล็อคยีนเป็นเวลายาวนานขนาดนั้นเกิดขีดจำกัดของควีน เธอไม่ใช่หานเซิ่นที่มีมนตรานอกรีตและตะวันหยก พลังของเธอไม่ได้เหลือล้นเหมือนกับเขา การที่เธอทนวิ่งจนมาถึงที่นี่ได้ก็ถือว่ายอดเยี่ยมมากแล้ว

ตอนนี้พวกเขา 7 คนติดอยู่ในโครงกระดูก พวกเขารอทั้งวันทั้งคืน แต่พวกมอนสเตอร์ก็ยังไม่ไปสักที ลาเดินไปเดินมาเกือบจะตลอดเวลา ขณะที่อีกาเกาะอยู่บนกิ่งไม้อย่างเงียบสงบ

หานเซิ่นไม่รู้ว่าควรจะทำยังไงดี ทุกคนต่างก็รู้ว่าใครก็ตามที่ก้าวออกจากโครงกระดูกนี้จะต้องถูกฆ่าโดยมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้ง 2 ตัว

ขณะกำลังนั่งพิงกระดูก อยู่ๆหานเซิ่นก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างกำลังเต้นอยู่ในกระเป๋าเสื้อ เขาเกือบจะลืมไปสนิทเลยว่าเขาเก็บผลน้ำเต้าไว้ตรงนั้น

แต่เมื่อเขาเอามันออกมาจากกระเป๋าเสื้อ มันก็หยุดเต้น หานเซิ่นลองเอานิ้วจับและสำรวจมันดู แต่ก็ไม่พบว่ามีอะไรที่ผิดปรกติ

'เป็นพืชที่แปลกจริงๆ' หานเซิ่นยังไม่เอามันเก็บใส่กระเป๋า เขาเลือกที่จะถือมันอยู่ในมือต่อไป อย่างน้อยเขาจะได้ตอบสนองทันถ้ามีอะไรผิดปรกติเกิดขึ้น

ลาขี่เมฆสีแดงและอีกาดูจะอดทนอย่างมาก ไม่ว่ายังไงพวกมันก็ไม่ยอมที่จะทิ้งเหยื่อไป หลังจากผ่านมา 3-4 วันแล้ว ความหิวก็เริ่มเล่นงานพวกเขา ตอนนี้พวกเขายังไม่ได้กินน้ำแม้แต่หยดเดียวตั้งแต่มาติดอยู่ในนี้ ซึ่งถ้ายังเป็นอย่างนี้ต่อไปพวกเขาก็มีโอกาสที่จะตายอยู่ที่นี่

"น้องหาน ดูเหมือนพวกมันจะไม่ยอมให้พวกเราออกไปได้ง่ายๆ พวกราคงจะต้องทำอะไรสักอย่าง" เฉินรันเดินเข้ามาหาหานเซิ่น เขาลดเสียงลงเพื่อพูดกับหานเซิ่น

"ถ้าคุณมีความคิดดีๆ ผมก็อยากจะฟัง" หานเซิ่นรู้ดีว่ายังไงเฉินรันก็ต้องเข้ามาพูดกับเขาอยู่แล้ว แค่ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

"พวกเราต่างก็เป็นผู้วิวัฒนาการที่มีชื่อเสียง ถ้าถูกพบว่ามาตายอยู่ในที่นี่ล่ะก็คงจะเป็นเรื่องที่น่าอับอาย" หลังจากนั้นเฉินรันก็พูดต่อ "โครงกระดูกนี้มีความยาวหลายไมล์ ถ้าพวกเราแยกกันไปคนละด้าน พวกเราอาจจะมีโอกาสรอด นายคิดว่าไง?"

"สมมุติว่าพวกเราจะใช้แผนนั้น เราจะแบ่งทีมกันยังไง?" หานเซิ่นคิดว่าความคิดของเฉินรันดูมีเหตุผล

แต่ว่าลาขี่เมฆสีแดงอยู่ใกล้ๆกับส่วนหางของโครงกระดูก คนที่ต้องวิ่งไปจุดนั้นจะเสียเปรียบมาก มีโอกาสที่คนไปตรงนั้นจะถูกมอนสเตอร์ทั้ง 2 ตัวรุมโจมตี

"นี่คือแผนของฉัน และฉันก็ไม่ต้องการให้ทุกคนรับความเสี่ยง ทุกคนวิ่งไปด้านหน้า ส่วนฉันจะวิ่งไปที่ส่วนหางเอง" เฉินรันถอนหายใจ จากนั้นเขาพูดต่อ "แต่ฉันมีเงื่อนไขอยู่อย่างหนึ่ง"

"โปรดบอกมาเลย" หานเซิ่นรู้สึกประหลาดใจที่เฉินรันจะเสียสละตัวเอง

"สวี่ตงจินและคนอื่นๆก็เหมือนเป็นพี่น้องของฉัน ฉันหวังว่านายจะพาพวกเขาไปด้วย ฉันคือคนที่แข็งแกร่งที่สุดในที่นี้ ฉันควรจะต้องไปเป็นตัวล่อ เพื่อทำให้ทุกคนมีเวลามากพอที่จะหนีไปจากที่นี่ได้" เฉินรันพูด

"คุณเฉิน..." สวี่ตงจินและคนอื่นๆพูดไม่ออก พวกเขาไม่คิดว่าเฉินรันจะเสียสละตัวเองขนาดนี้

"พวกนายไม่จำเป็นต้องพูดอะไร นี่คือการตัดสินใจของฉัน พวกนายติดตามฉันมาเป็นเวลานานแล้ว นี่อาจจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่ฉันสามารถทำเพื่อทุกคนได้ แต่ฉันก็ไม่มั่นใจว่าจะยื้อเวลาได้นานแค่ไหน หวังว่าทุกคนจะรอดไปได้" เฉินรันยิ้ม

เฉินรันอยากจะให้สวี่ตงจินและคนอื่นๆไปกับหานเซิ่นและควีน ขณะที่เขาจะเป็นคนวิ่งออกไปที่ส่วนหางเอง

พวกเขานัดเวลากันเป็นอย่างดี เมื่อเวลานั้นมาถึง พวกเขาก็แยกกันวิ่งออกไปคนละทาง

ตอนที่ 631 เถาวัลย์

อีกายังคงจับตาดูพวกเขาต่อไป เหมือนกับว่ามันไม่มีแรงจูงใจที่จะเคลื่อนไหว ส่วนลาขี่เมฆสีแดงวิ่งตรงมายังฝั่งที่หานเซิ่นอยู่ ซึ่งเป็นฝั่งที่มีจำนวนคนมากกว่า

เมื่อเห็นลาขี่เมฆแดงสี่เข้ามาใกล้ เขาผ่อนคลายขึ้นมาบ้าง ถ้าเป็นอีกาที่เลือกตามพวกเขามา มันจะอันตรายยิ่งกว่า

แม้ทุกคนจะรู้สึกผิดที่ต้องให้เฉินรันมาเสียสละตัวเอง แต่ไม่ว่าใครต่างก็ต้องการมีชีวิตรอดทั้งนั้น พวกเขารู้สึกขอบคุณเฉินรันจากใจจริง

เมื่อทุกคนอยู่ตรงหัวกะโหลกของโครงกระดูกแล้ว เฉินรันก็ตะโกน "วิ่ง!"

เฉินรันพุ่งออกจากโครงกระดูกตรงส่วนหางด้วยความเร็วสูงราวกับสายฟ้า

เมื่อเห็นเฉินรันวิ่ง สวี่ตงจินและคนอื่นๆก็เริ่มวิ่งออกจากกะโหลกด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่จะทำได้

ในตอนที่ควีนกำลังจะวิ่งตามพวกเขาออกไป หานเซิ่นก็ดึงเธอกลับมา เธอหันไปมามองหานเซิ่นด้วยสีหน้าสับสน เธอไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเขาถึงไม่ยอมวิ่งออกไป

แต่ไม่นานนักควีนก็ตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้น อีกาเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว แต่เป้าหมายของมันไม่ใช่เฉินรัน แต่เป็นกลุ่มคนที่วิ่งออกจากบริเวณหัวกะโหลก

สวี่ตงจินและคนอื่นๆวิ่งออกกันไปเรียบร้อยแล้ว หลังจากที่พวกเขาออกไปลาขี่เมฆสีแดงก็เริ่มไล่ตามพวกเขาทันที ทำให้พวกเขาไม่สามารถหนีกลับเข้ามาในกระดูกได้อีกแล้ว เนื่องจากไม่สามารถหันหลังกลับได้แล้ว พวกเขาจึงได้แต่วิ่งต่อไปตามแผนเดิม

ควีนหันกลับไปมองทางเฉินรัน ซึ่งเขาวิ่งหนีไปได้หลายร้อยเมตรแล้ว

"ดูเหมือนอีกาจะเลือกตามคนกลุ่มใหญ่" ควีนขมวดคิ้ว

"ไอ้เฒ่าสารพัดพิษ!" หานเซิ่นพูด

"ไอ้แก่เฉินรันนั่นมันคิดจะเล่นลูกไม้กับเรา! ส่วนหางดูเหมือนว่าจะอันตรายกว่าในตอนแรก แต่ถ้าดูดีๆทางออกตรงหัวกะโหลกนั้นกว้าง ทำให้ถูกมอนสเตอร์สังเกตเห็นได้ง่ายกว่าส่วนหางมาก นั่นเป็นเหตุผลที่เฉินรันเลือกไปทิศทางนั้น มันคงรู้อยู่แล้วว่ามอนสเตอร์มีโอกาสตามคนกลุ่มใหญ่มากกว่า"

ควีนรู้สึกเสียใจ "เขาส่งลูกน้องตัวเองไปตายอย่างงั้นหรอ?" ตอนนี้ควีนเริ่มเข้าใจสถานการณ์ ซึ่งมันทำให้เธอรู้สึกไม่ชอบเฉินรันมากขึ้น เฉินรันคิดจะให้ลูกน้องสละชีวิตเพื่อซื้อเวลาให้ตัวเองสามารถหนีได้

"สารเลวจริงๆ" ควีนสบถออกมาอย่างอดไม่ได้ มันยังโอเคถ้าเฉินรันใช้ลูกไม้นี่หลอกเธอกับหานเซิ่นเท่านั้น แต่นี่เขาถึงกับใช้กับลูกน้องตัวเองที่อยู่ด้วยกันมานาน เห็นได้ชัดว่าคนคนนี้ยอมทำทุกอย่างเพื่อเอาชีวิตรอด

"ไม่ต้องห่วง การที่เขาทำแบบนี้ก็ทำให้เรามีโอกาสรอดชีวิตมากขึ้น" หานเซิ่นพูดอย่างใจเย็น ขณะมองดูเฉินรันวิ่งหนีไป

ควีนพอจะเข้าใจความคิดของหานเซิ่น ตอนนี้พวกเขายืนอยู่ในกระดูกซีโครงของมอนสเตอร์ พวกเขายังไม่สามารถออกไปไหนได้ ไม่นานพวกเขาก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของสวี่ตงจินและคนอื่นๆ ดูเหมือนพวกเขาชะตาขาดแล้ว

หลังจาก 10 นาทีผ่านไปเสียงร้องก็เงียบลงไป พวกเขาทุกคนคงจะถูกฆ่าไปแล้ว

หลังจากที่อีกาและลาจัดการพวกเขาเสร็จ มันก็กลับมา พวกมันมองหานเซิ่นและควีนด้วยแววตากระหายเลือด แต่เมื่อพวกมันเห็นพวกเขายังอยู่ในกระดูกและยังไม่มีทีท่าว่าจะออกมาเลย พวกมันจึงเลือกที่จะวิ่งไปทิศทางที่เฉินรันวิ่งหนีไปแทน

"ผมจะนับ 1 ถึง 100 ถ้าผมนับ 100 เมื่อไหร่ พวกเราต้องรีบวิ่งออกไปจากส่วนกะโหลกทันที นี่เป็นโอกาสเดียวที่พวกเราจะรอด"

หลังจากพูดจบหานเซิ่นก็เริ่มนับทันที เขาปลดล็อคยีนเพื่อสัมผัสดูว่าอีกาและลาวิ่งกันไปถึงไหนแล้ว

เขาคิดจะใช้ประโยชน์จากความโหดเหี้ยมของเฉินรัน เมื่อพวกมอนสเตอร์ไล่ตามเฉินรันไปได้ไกลมากพอแล้ว หานเซิ่นก็เตรียมที่จะหนีไปอีกด้านหนึ่ง

เมื่อเขานับ 100 เขาก็ไม่สามารถสัมผัสถึงตำแหน่งของลาและอีกาได้อีกต่อไป เขาคิดว่าพวกมันคงจะวิ่งไปไกลจนเขาสัมผัสไม่ได้แล้ว หานเซิ่นรู้ว่านี่คือเวลาที่เหมาะแล้ว

หานเซิ่นและควีนพุ่งออกจากกะโหลกราวกับลูกธนู แต่หลังจากออกมาได้แค่ชั่วอึดใจ หัวใจของหานเซิ่นก็แทบจะทะลักออกมา เขาดึงมือควีนและตะโกนบอกให้กลับไป

ควีนมองไปรอบๆ และไม่เห็นว่าจะมีอันตรายอะไร แต่เธอก็เชื่อใจประสาทสัมผัสของหานเซิ่นมาก เธอวิ่งกลับไปที่กะโหลกพร้อมกับหานเซิ่นโดยไม่ลังเล

ขณะที่หานเซิ่นกำลังวิ่งกลับ เขาก็มองดูไปรอบๆเพื่อยืนยันให้แน่ใจว่าไม่มีอันตรายอะไร ซึ่งเขาก็มองไม่เห็นอะไรจริงๆ แต่กระนั้นเขาก็เชื่อในสัญชาตญาณตัวเอง สัญชาตญาณบอกเขาว่าต้องถอยเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นเขาจะต้องถูกฆ่าตายอย่างแน่นอน

ขณะที่เขากำลังวิ่งกลับไปที่กระดูกด้วยความเร็วสูงสุด เขาก็รู้สึกว่าอันตรายกำลังใกล้เข้ามา ตัวของเขาสั่นไปหมด มันเป็นแรงกดดันที่น่ากลัวมาก ถึงจะอยู่ในโหมดปลดล็อคยีนและเร่งประสาทมสัมผัสจนถึงขีดสุด แต่เขาก็ยังสัมผัสอะไรไม่ได้เลย

ในเสี้ยววินาทีหลังจากนั้นก็มีแสงพุ่งผ่านคอของหานเซิ่นไป เขาไม่ได้ยินอะไรเลย แต่เขาก็กระโดดไปข้างหน้าเพื่อเลี่ยงจุดสำคัญ เขาเห็นเงาบางอย่างพุ่งตรงมาที่เขา จากนั้นเลือดของเขาก็ทะลักออกมาเหมือนกับน้ำพุ

หานเซิ่นรู้สึกราวกับว่าหลังของเขากำลังถูกไฟเผา เขาคิดว่ากระดูกหลังของเขาคงจะหักไปแล้ว แต่มันก็ไม่ใช่เวลาที่เขาจะมากังวลเกี่ยวกับบาดแผลในตอนนี้ เขากลิ้งและรีบปีนขึ้นไปบนกระดูกซี่โครง

อีกาดูจะโมโหมากที่มันไม่สามารถปลิดชีวิตของหานเซิ่นได้ด้วยการโจมตีครั้งเดียว มันหายตัวไปอีกครั้ง จากนั้นมันก็ทำเหมือนเดิม เมื่อมันปรากฏตัวออกมาอีกที ปีกที่เหมือนกับใบมีดของมันก็เฉือนไปที่บริเวณคอด้านหลังของหานเซิ่น

ในใจของหานเซิ่นได้แต่คิดว่า 'มันจบแล้ว'

อีกาตัวนี้ทรงพลังมาก ความเร็วของมันเป็นสิ่งที่เขาไม่สามารถหลบได้เลย

แต่ในตอนที่มันกำลังจะฟันคอของเขา พวกเถาวัลย์แห้งๆที่พันรอบกระดูก อยู่ๆก็เหมือนกับมีชีวิตขึ้นมา

พวกมันพุ่งเข้าใส่อีกาที่กล้าเข้ามาใกล้ๆกระดูกซี่โครงเหมือนกับงู พวกมันพันไปรอบๆตัวอีกาเพื่อกังขังมันเอาไว้ ถึงอีกาจะพยายามดิ้นร่นและกระพือปีกอย่างหนัก แต่มันก็ไม่สามารถหลุดเป็นอิสระได้

หานเซิ่นตะลึง เขาไม่เคยคาดคิดเลยว่าเถาวัลย์ที่ดูไร้ชีวิตจะมีพลังถึงขนาดนี้ มันสามารถที่จะล็อคตัวของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไม่ให้เคลื่อนไหวได้

ตอนนี้หานเซิ่นก็เข้าใจแล้วว่าที่มอนสเตอร์กลัว ไม่ใช่โครงกระดูก แต่มันกลัวเถาวัลย์ที่พันอยู่ต่างหาก

การที่หานเซิ่นไปดึงผลน้ำเต้าออกมาแล้วยังมีชีวิตอยู่ได้ หานเซิ่นคิดว่าเขาโชคดีมากจริงๆที่เถาวัลย์ไม่ได้คิดเล่นงานเขา

ตอนนี้ในกระเป๋าเสื้อของหานเซิ่น ผลน้ำเต้าเริ่มเต้นอีกครั้ง ครั้งนี้มันรุนแรงกว่าครั้งที่ผ่านๆมา

หานเซิ่นรีบเอามันมาถือในมือทันที เขารู้สึกว่ามันเหมือนกับจังหวะการเต้นของหัวใจจริงๆ หานเซิ่นรู้ว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาคิดไปเองอย่างแน่นอน มันเป็นชีพจรที่อ่อนเหมือนกับชีพจรเด็กทารกถึงจะเลือนราง แต่มันก็เหมือนกับมีชีวิต

ตอนที่ 632 ขนอีกา

"นายไม่เป็นไรใช่ไหม?" ควีนมองดูบาดแผลบนหลังของหานเซิ่น ซึ่งดูค่อนข้างน่ากลัว มันเป็นแผลที่ยาวตั้งแต่ไหล่จนถึงเอว มันลึกจนถึงกระดูกสันหลังเลยทีเดียว

ที่คอของเขาก็มีแผลที่มีเลือดซึมออกมาเช่นกัน ถึงมันจะไม่ลึกมากก็ตาม แต่มันก็ดูน่ากลัว ถ้าอีกาฟันคอของเขาได้ลึกอีกสักนิด เขาก็น่าจะตายไปแล้ว

แม้บาดแผลจะดูน่ากลัว แต่ปริมาณเลือดที่ไหลออกมาก็เริ่มลดลงแล้ว กายหยกของเขาช่วยฟื้นฟูร่างกาย ขณะที่มนตรานอกรีตช่วยควบคุมการไหลเวียนของเลือด ถ้าไม่ใช่เพราะเขามี 2 วิชานี้ล่ะก็เขาน่าจะไม่รอด

"ไม่เป็นไร ผมยังไหวอยู่" หานเซิ่นกัดฟัน ตอนนี้เขารู้สึกเจ็บปวดทรมานบริเวณหลังมาก เขารู้ว่ากระดูกสันหลังคงจะได้รับความเสียหาย โชคดีที่มันไม่ได้ร้ายแรงมาก ถ้าเขากระโดดไปข้างหน้าช้ากว่านั้นอีกนิด กระดูกสันหลังของเขาน่าจะขาดไปแล้ว

ควีนหยิบยาออกมาจากกระเป๋าเป้ของเธอ และใช้มันทำแผลให้หานเซิ่น ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

ระหว่างที่กำลังทำแผลอยู่นั้น พวกเขาก็ได้ยินเสียงร้องของอีกาที่ถูกเถาวัลย์พันอยู่ ตอนนี้อีกาไม่ได้ดูน่ากลัวเหมือนก่อนหน้าอีกแล้ว ที่ส่วนปลายของเถาวัลย์จะมีหนามแหลมๆอยู่ และพวกมันก็แทงทะลุเข้าไปในตัวของอีกา เถาวัลย์ราวกับมีชีวิต เหมือนมันจะ

กระหายเลือดของอีกามาก ขณะที่มันดูดเลือดของอีกาเข้าไป เถาวัลย์ก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดง เถาวัลย์แห้งๆเริ่มกลับมามีชีวิต เหมือนกับเกิดใหม่

กา!กา!

อีกาส่งเสียงร้องออกมา 2 ครั้ง ตอนนี้มันพยายามดิ้นร่นและบิดตัวไปมา จนขนของมันหลุดล่วงลงมาเหมือนกับหิมะตก ด้วยแรงอันมหาศาล ทำให้อีกาสามารถดิ้นหลุดจากเถาวัลย์ได้ จากนั้นมันก็รีบบินหนีขึ้นฟ้าไปด้วยความกลัว

หานเซิ่นช็อคเมื่อเห็นแบบนั้น เขาไม่คิดว่าอีกาจะแข็งแกร่งถึงขนาดดิ้นหลุดจากเถาวัลย์ได้

หลังจากที่อีกาหนีไปได้ เถาวัลย์ก็กลับมาพันรอบๆกระดูกเหมือนกับก่อนหน้านี้ เถาวัลย์ที่เปลี่ยนเป็นสีแดงกลับมาเป็นสีเหลืองอีกครั้ง แต่ทว่าเถาวัลย์ก็มีใบไม้งอกออกมามากขึ้น

ผลน้ำเต้าในมือของหานเซิ่นยังคงเต้นอย่างต่อเนื่อง ครั้งนี้มันไม่ได้หยุดเต้นไปเหมือนกับที่ผ่านๆมา หานเซิ่นกำลังถือมันอยู่ เขาไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันแน่

ถ้ามันเป็นสิ่งที่คล้ายๆกับดอกบัวที่มีพวกแมลงออกมา หานเซิ่นก็อยากจะโยนมันทิ้งไปซะตอนนี้เลย แต่เขาเองก็ยังไม่มั่นใจ เขาไม่อยากจะทิ้งสิ่งที่มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นสมบัติล้ำค่า

นอกจากที่มันกำลังเต้นเหมือนกับชีพจรแล้ว ก็ยังไม่มีอะไรที่ผิดปรกติ ขณะที่เขาใช้นิ้วลูบคลำมันอยู่ ตาของเขาก็มองไปที่ขนของอีกาที่ล่วงอยู่เต็มพื้นไปหมด

ขนก็เหมือนกับเป็นเกราะส่วนนอกสุดที่คอยป้องกันตัวมัน ถึงจำนวนที่ล่วงมาจะมีไม่มากเท่าไหร่ แต่ทว่าแต่ละเส้นมีความยาว 1 ฟุต หานเซิ่นหยิบมันขึ้นมา 1 เส้นด้วยดวงตาที่เป็นประกาย

ขนสีดำนี้เป็นของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด มันจะต้องไม่ธรรมดาแน่นอน มันก็เป็นเหมือนกับอาวุธของอีกาที่ใช้ต่อสู้

ขนแต่ละเส้นเหมือนกับแผ่นเหล็ก แค่ถือมันก็ดูน่ากลัวแล้ว

"นี่เป็นของล้ำค่ามาก" หานเซิ่นบอกให้ควีนรวบรวมขนของอีกามา

หลังจากที่นับดูแล้วมันมีทั้งหมด 36 เส้น ซึ่งถือเป็นจำนวนที่มากอยู่ แต่ละเส้นมีขนาดเท่าๆกัน หานเซิ่นคิดว่ามีความเป็นไปได้ที่จะเอามันไปทำเป็นพัด

หลังของหานเซิ่นยังคงเจ็บอยู่ เขามองควีนและพูด "คุณช่วยทดสอบความแข็งของมันหน่อยได้ไหม?"

ควีนพยักหน้า เธอเรียกดาบวิญญาณอสูรออกมาและฟันไปที่ขนนกอย่างรุนแรง แต่มันก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วน

"นี่เป็นของดีจริงๆด้วย!" หานเซิ่นมีความสุขมาก ถ้าเขาเอามันไปดัดแปลงได้ล่ะก็ เขาอาจจะได้ลูกธนูดีๆมาใช้ก็ได้ และถ้าใช้มัน

กับหน้าไม้นกยูงเนตรมรณะ เขาก็มีสิทธิที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้

"พวกเราแบ่งกันคนละครึ่งเป็นไง?" หานเซิ่นแนะนำ

"ฉันเอาไปก็คงไม่มีประโยชน์ มันก็แค่ขนนก นายเอาไปทั้งหมดนั่นแหละ" ควีนส่งขนนกทั้งหมดให้หานเซิ่น

ก่อนหน้านี้ควีนก็สังเกตเห็นหน้าไม้ที่หานเซิ่นเอาออกมาใช้ตอนหนีมอนสเตอร์ ซึ่งเธอรู้สึกว่ามันเหมือนกับนกยูงเนตรมรณะ และยังตอนนี้ที่เห็นเขาอยากจะได้ขนนก มันยิ่งทำให้เธอสงสัยมากขึ้นว่ามันน่าจะเป็นวิญญาณอสูรของนกยูง

แต่หานเซิ่นก็คงไม่มีวันยอมรับความจริงถึงเธอจะถามเขา ดังนั้นควีนเลยไม่เอ่ยถาม ถ้าหานเซิ่นจะเอาขนนกไปทำเป็นลูกธนู เขาก็จะมีเครื่องมือในการล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่มีประสิทธิภาพมาก ดังนั้นเธอคิดว่าการไม่พูดอะไรออกไปตอนนี้จะเป็นผลดีมากกว่า และเธอก็เลือกที่จะให้ขนนกทั้งหมดกับหานเซิ่น

หานเซิ่นมองควีนด้วยสีหน้าแปลกๆ เมื่อควีนบอกว่าจะให้ขนนกเขาทั้งหมด

หานเซิ่นเชื่อว่าควีนจะต้องเห็นในตอนที่เขาเอาหน้าไม้ออกมาใช้แน่ แต่แค่เธอยังไม่พูดอะไรออกมาเท่านั้น แค่การที่เธอยอมมอบขนนกทั้งหมดให้เขา มันก็พอจะบอกได้แล้ว

"พวกเราต้องรีบออกไป อีกามันหนีไปแล้ว ถ้าลามันกลับมา เราก็จะหนียากขึ้นเพราะนายยังเจ็บหนักอยู่" หลังจากที่เธอพูด เธอก็พยุงหานเซิ่นขึ้นมา และก็ช่วยพาเขาเดินลงภูเขาไป

ตอนนี้หานเซิ่นอยู่บนหลังของควีน หานเซิ่นรู้สึกแปลกๆ เมื่อผู้หญิงเป็นฝ่ายช่วยเขาแบบนี้

โชคดีที่ระหว่างทางไม่ได้มีอันตรายอะไร พวกเขาสามารถลงภูเขาไปได้โดยไม่เจออุปสรรคอะไร ควีนเรียกสัตว์ขี่ที่ดูเหมือนกับช้างออกมา จากนั้นเธอก็พาหานเซิ่นไปส่งที่เมืองที่อยู่ใกล้ที่สุด เพื่อให้เขากลับไปรักษาตัวที่สหพันธ์ดวงดาว บาดแผลของเขาร้ายแรงพอสมควร การรักษาคงจะต้องใช้เวลาไม่น้อย การไปรักษาด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่น่าจะได้ผลดีกว่า

แต่หลังจากกลับมาที่เมือง เขาก็ยังไม่ได้กลับไปที่สหพันธ์ดวงดาว เขาเลือกที่จะไปหาจิ้งจอกสีเงิน เพราะมันคือหมอที่ดีที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอมา ดังนั้นเขาไม่มีเหตุผลที่จะต้องกลับไปที่สหพันธ์ดวงดาว

หานเซิ่นยังคงคิดเกี่ยวกับผลน้ำเต้า ดังนั้นเขาเลยยังไม่อยากรีบกลับสหพันธ์ดวงดาว เขาไม่ต้องการให้เรื่องนี้มันค้างคาใจ

เขาเดินไปหาจิ้งจอกสีเงิน หลังจากมันเห็นเขา มันก็มาช่วยเลียแผลให้เขาทันที ถึงเขาจะคุ้นชินกับความสามารถนี้ของมันอยู่แล้ว แต่เขาก็ยังรู้สึกแปลกๆอยู่ดี บาดแผลของเขาค่อยๆหายหลังจากที่มันเลีย แม้แต่กระดูกที่เสียหายก็หายเป็นปรกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เมื่อเห็นว่าหานเซิ่นไม่เป็นอะไร ควีนก็ออกจากห้องของเขาไป หลังจากที่เห็นควีนเดินออกไป หานเซิ่นก็เอาผลน้ำเต้าออกมาให้จิ้งจอกสีเงินดูทันที เขาจะได้รู้สักทีว่ามันเป็นของดีหรือไม่ดีกันแน่

หลังจากที่เห็นมันแล้ว จิ้งจอกสีเงินมีสีหน้าแปลกๆ มันยังคงสังเกตผลน้ำเต้าอย่างใกล้ชิด มันเดินวนไปรอบๆและสูดดมกลิ่น

หานเซิ่นเองก็มองผลน้ำเต้าอยู่เช่นเดียวกัน ระหว่างที่กำลังลุ้นปฏิกิริยาของจิ้งจอก อยู่ๆจิ้งจอกที่เดินไปรอบๆก็หยุด และเดินไปนอนบนพรมซะอย่างงั้น

"เฮ้! อย่างน้อยก็บอกหน่อยว่ามันดีหรือไม่ดี"

ดูจากพฤติกรรมของจิ้งจอกสีเงิน เขาไม่รู้เลยว่านี่มันเป็นของดีหรือไม่ดีกันแน่

แต่กระนั้นจิ้งจอกสีเงินก็ยังคงอยู่อย่างสบายใจบนพรม มันไม่สนใจคำสั่งของหานเซิ่น หานเซิ่นรู้ดีว่าจิ้งจอกไม่ใช่มนุษย์ มันคงไม่เข้าใจภาษาของเขาหรอก ดังนั้นเขาเลยหยุดพูดกับมัน

ตอนที่ 633 ลูกธนูขนอีกา

"ถ้าดูจากปฏิกิริยาของจิ้งจอก ผลน้ำเต้าก็ไม่น่าจะเป็นของที่มีอันตรายอะไร แต่ถ้ามันดีจริงๆ ทำไมจิ้งจอกถึงได้เดินไปนอนแบบนั้น?"

หานเซิ่นยังไม่สามารถตัดสินได้ว่าผลน้ำเต้ามันเป็นของดีจริงรึเปล่า แต่เขาก็จะไม่ยอมเสี่ยง เมื่อหายดีแล้วเขาจะเอามันไปสถานที่ไกลๆและทิ้งมัน

มันจะดีกว่าถ้าเขาเอามันขว้างทิ้งไปในป่าลึก เพราะถ้าเป็นแบบนั้นถึงมันจะมีอันตรายคนบริสุทธิ์ก็จะได้ไม่ต้องรับผลกระทบไปด้วย

ไม่ใช่ว่าหานเซิ่นไม่ต้องการผ่าดูข้างในผลน้ำเต้า แต่มันแข็งเกินไป เขาไม่สามารถผ่ามันได้ เขาเคยลองใช้ดาบเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กฟันมันแล้ว แต่ก็ไม่ได้ผล

หานเซิ่นได้รับบาดเจ็บหนักมาก ถึงจิ้งจอกจะเลียจนแผลหายแล้ว แต่ความแข็งแรงของเขาก็ยังไม่กลับมา 100% อย่างน้อยๆคงต้องใช้เวลาประมานครึ่งเดือนกว่าที่เขาจะหายสนิทดี

หานเซิ่นยังมีขนอีกา 36 เส้นอยู่ในครอบครอง ถ้าเขาเปลี่ยนมันเป็นลูกธนู และใช้มันกับหน้าไม้นกยูงเนตรมรณะ บางทีเขาอาจจะสามารถเจาะผลน้ำเต้าได้

หานเซิ่นสังเกตดูขนอีกาอย่างละเอียด แต่ละอันมีความยาว 1 ฟุต พวกมันมีสีดำสนิท ส่วนด้ามของมันเเหลมคมมาก ส่วนบริเวณขนจะแน่นสนิทไม่มีจุดที่ไม่มีขนเลย

ถ้าเอามือลูบเบาๆไปตามขน มันจะอ่อนตามนิ้วมือไป พวกมันดูนุ่มและเรียบเนียนมาก

แต่ถ้าไปโดนมันด้วยแรงระดับหนึ่งจะรู้สึกว่ามันคมจนน่ากลัว มันเหมือนกับหนามนับไม่ทั่วที่รวมตัวกันเป็นขนนก มันพร้อมที่จะฉีกกระชากทุกอย่างที่เข้ามาชนกับมัน

"อยากรู้ว่าถ้าใส่ขนอีกาเข้าไปในหน้าไม้นกยูงโดยตรงเลยมันจะเป็นยังไง?" หานเซิ่นเรียกวิญญาณอสูรนกยูงเนตรมรณะออกมา และลองพยายามบรรจุขนอีกาเข้าไป 1 เส้น

ดูมันจะดีกว่าที่หานเซิ่นคิดเอาไว้ ขนอีกามันใส่เข้าไปข้างในได้พอดิบพอดี ขนาดของมันพอเหมาะมาก ดังนั้นมันน่าจะยิงออกไปได้อย่างราบลื่นไม่ติดขัด แต่ข้อเสียของมันคือการเอาขนอีกาออกมา ถ้าดึงมันออกมาตรงๆก็ต้องจับบริเวณด้ามที่มีความแหลมคม มันเสี่ยงที่จะถูกบาดนิ้วมือ ซึ่งน่าจะมีปัญหาตอนเก็บมันคืนมาหลังจากยิงไปแล้วอย่างแน่นอน

หานเซิ่นลองทดสอบยิงขนอีกาดู แสงสีดำพุ่งตรงไปเป็นระยะทางกว่า 3 ไมล์ แม้มันจะพุ่งชนกับต้นไม้ขนาดใหญ่ ความเร็วของมันก็ไม่ได้ลดลงเลย มันพุ่งทะลุต้นไม้ขนาดใหญ่ทั้งหมด 4 ต้นกว่าที่มันจะหยุดอยู่ที่ต้นที่ 5

"ทรงพลังจริงๆ!" หานเซิ่นรู้สึกมีความสุขมาก เขากระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ และรีบวิ่งไปเก็บขนอีกาทันที

หานเซิ่นสามารถบรรจุขนอีกาลงไปในหน้าไม้ได้ 16 เส้น ขนของอีกาเล็กกว่าลูกธนูทั่วๆไป ซึ่งปรกติจะบรรจุได้แค่ 9 ดอก

หลังจากบรรจุขนอีกาพร้อมแล้ว หานเซิ่นก็ไปตรงไปที่หน้าผาแห่งหนึ่ง เขาวางผลน้ำเต้าไว้บนพื้น จากนั้นเขาก็ใช้หน้าไม้นกยูงเนตรมรณะยิงมันทันที

ตูม!

ขนอีกาพุ่งเข้าปะทะกับผลน้ำเต้าเต็มๆ ซึ่งทำให้เกิดแรงระเบิดที่รุนแรง เกิดหลุมขนาดใหญ่บนหน้าผา แต่กระนั้นผลน้ำเต้าก็ยังอยู่ดี มันไม่ได้รับความเสียหายอะไรเลย

หานเซิ่นไม่อยากจะยอมแพ้ง่ายๆ เขาลองยิงมันต่อไป หลังจากยิงไปนับครั้งไม่ถ้วน หลุมบริเวณหน้าผาก็ลึกจนเป็นถ้ำ แต่ทว่าผลน้ำเต้าก็ยังไม่เป็นอะไรเลย

"บ้าไปแล้ว!" หานเซิ่นไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เห็น

ตอนนี้หานเซิ่นกำลังคิดถึงเรื่องที่ผ่านๆมา อีกาเองก็ไม่สามารถทำอะไรเถาวัลย์ที่พันตัวมันได้เช่นกัน มันยอมสละขนบางส่วนเพื่อหลบหนีออกไป แสดงว่าขนของมันคงไม่สามารถทำอะไรผลน้ำเต้านี้ได้จริงๆ

หานเซิ่นเก็บผลน้ำเต้าขึ้นมาด้วยความมึนงงและสับสน หลังจากคิดอยู่สักพัก เขากัดฟันและตัดสินใจบินขึ้นไปให้สูงที่สุด แล้วก็ปล่อยผลน้ำเต้าลงมา

เขาตัดสินใจทิ้งมัน หานเซิ่นไม่สามารถรับความเสี่ยงได้ เขาเองก็เคยได้ยินนิทานเรื่องชาวนากับงูเห่ามา การเก็บสิ่งที่น่าจะมีอันตรายไว้กับตัวตลอดเวลา ไม่รู้ว่าวันไหนมันจะเล่นงานตอนเขากำลังหลับ สักวันเขาอาจจะกลายเป็นเหยื่อของมัน

เมื่อหานเซิ่นทิ้งมันจากความสูง ผลน้ำเต้าเพิ่งหลุดจากมือของหานเซิ่นได้แค่เสี้ยววินาที จิ้งจอกสีเงินก็ใช้ปากงับมัน จากนั้นมันก็ส่งคืนไว้ในมือของหานเซิ่น

"หมายความว่ายังไงเนี่ย?" หานเซิ่นถามจิ้งจอกสีเงิน ขณะถือผลน้ำเต้าที่เปื้อนน้ำลายอยู่ในมือ

แต่จิ้งจอกสีเงินมันพูดไม่ได้ ดังนั้นมันจึงอยู่บนไหล่ของหานเซิ่น และกระดิกหางอันสง่างามของมัน

หานเซิ่นไม่ได้รับคำตอบจากจิ้งจอก เขาเลยต้องทิ้งผลน้ำเต้าไปอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ก็ผลเหมือนเดิม จิ้งจอกสีเงินรีบคว้ามันไว้แล้วส่งคืนให้หานเซิ่น อย่างน้อยตอนนี้เขาก็รู้แล้วว่าจิ้งจอกต้องการให้เขาเก็บมันไว้

หานเซิ่นสังเกตดูปฏิกิริยาของจิ้งจอกอยู่สักพัก ก่อนที่เขาจะตัดสินใจออกจากบริเวณนี้

ถ้านี่เป็นสิ่งที่จิ้งจอกยืนกรานให้เขาเก็บมันไว้ เขาก็คิดว่ามันไม่น่าจะเป็นสิ่งที่อันตราย บางทีสักวันมันอาจจะกลายเป็นสมบัติจริงๆก็ได้

อย่างน้อยๆด้วยสัมผัสของเขา เขาก็สัมผัสถึงอันตรายจากมันไม่ได้เลย มันก็แค่อาการวิตกกังวลเท่านั้นที่ทำให้เขาอยากทิ้งมันไป

จังหวะการเต้นที่เหมือนกับจังหวะของหัวใจ มันรบกวนจิตใจของหานเซิ่นเป็นอย่างมาก เมื่อไหร่ก็ตามที่เขาถือมันไว้ในมือ เขาก็จะรู้สึกว่ามันเต้นอยู่ หลังจากที่เขาลงจากภูเขาเวหามา มันก็ไม่เคยหยุดเต้นเลย แม้มันจะเต้นแบบอ่อนๆก็ตาม

หานเซิ่นยังคงถือผลน้ำเต้าเล่นต่อไปอีกหลายวัน เขาไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นเพราะเขาเล่นกับมันรึเปล่า แต่ผลน้ำเต้าที่ดูเหมือนไร้ชีวิตเริ่มดูสว่างสดใสขึ้น ตอนนี้มันดูเหมือนกับหยกสีเหลือง มีเส้นคล้ายๆกับเส้นเลือดสีทองพันรอบๆมันอย่างสลับซับซ้อน มันดูงดงามจริงๆ

หานเซิ่นพักรักษาตัวเป็นเวลาครึ่งเดือน ทั้งร่างกายและจิตใจของเขาฟื้นสภาพกลับมาอย่างสมบูรณ์แล้ว

ตอนนี้หน้าไม้นกยูงและลูกธนูขนอีกาก็พร้อมแล้วด้วย ถ้าเขาเจอกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ไม่ได้น่ากลัวเหมือนกับอีกา เขาก็อาจจะล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้จริงๆ

'อืมม แต่เราจะหาเป้าหมายได้ที่ไหนดี? ถ้าเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่เหมือนกับลาตัวนั้นก็ดี เราจะได้ยิงมันได้ง่ายๆ ถึงมันจะไม่ตาย อย่างน้อยเราก็หนีมันได้' หานเซิ่นครุ่นคิด

แต่ภูเขาเวหาก็เป็นที่อยู่อาศัยของอีกาด้วย เขาไม่กล้าพอที่จะโผล่ไปที่นั่นอีก

ส่วนมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อยู่ในทะเลก็ตัดไปได้เลย เพราะหน้าไม้ของเขาจะอ่อนพลังลงถ้าต้องไปใช้ยิงในน้ำ

ในขณะที่หานเซิ่นกำลังคิดว่าจะกลับไปที่ทุ่งน้ำแข็ง อยู่ๆก็มีใครบางคนมาเคาะประตูห้องของเขา

"ใครอยู่ข้างนอก?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว

"น้องหาน ฉันเอง!" เสียงที่คุ้นเคยดังมาจากอีกฝากของประตู เขาก็คือเฉินรัน

หานเซิ่นช็อค เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าชายแก่คนนี้จะเอาชีวิตรอดมาได้และยังมีหน้ามาหาเขาอีก ชายคนนี้ต้องการอะไรกันแน่?

ตอนที่ 634 ดูดซับกลิ่น

"คุณเฉิน ผมประหลาดใจจริงๆที่คุณมาหาผมถึงที่นี่" หานเซิ่นเปิดประตูออกมา และเห็นเฉินรันยืนอยู่

"จูถิงบอกว่านายเป็นเพื่อนที่ดีของเขา ส่วนเรื่องที่นายอยู่ที่เมืองนี้ ฉันก็ได้ยินมาจากเขาอีกที วันนี้ฉันเลยมาเยี่ยมนายหน่อย ทำไมฉันไม่เคยได้ยินนายพูดถึงเรื่องนี้เลย? ถ้าฉันรู้ก่อนว่านายเป็นเพื่อนของจูถิง พวกเราคงจะตอบรับดีกว่านี้" เฉินรันยิ้ม

หานเซิ่นคิดในใจ 'การได้เป็นมิตรกับตระกูลของนายถือเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดในชีวิตฉันเลย'

จริงๆความสัมพันธ์ระหว่างหานเซิ่นกับตระกูลเฉินถือว่าอยู่ในระดับกลางๆ พวกเขาไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งอะไรกัน และในตอนนี้เฉินรันก็รู้ว่าเขาสนิทกับจูถิงด้วย แต่ถึงเขาจะสนิทกับจูถิง หานเซิ่นก็ไม่คิดว่าจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ เพราะว่าชายคนนี้เป็นคนที่เห็นแก่ตัวมากถึงขนาดทิ้งพวกพ้องได้

"โปรดเข้ามาข้างในก่อน" หานเซิ่นเชิญเฉินรันเข้ามาข้างใน เขาพอจะรู้ว่าเฉินรันมาที่เพื่ออะไร เขาจึงไม่อยากจะหักหน้าเฉินรัน เฉินรันคงไม่ได้มาที่นี่เพื่อเห็นแก่ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับจูถิงที่เป็นทาญาติไม่เอาไหนของตระกูลแน่นอน

เฉินรันเดินเข้ามาในห้อง เขามองไปรอบๆและยิ้ม "น้องหาน ดูเหมือนที่นี่ไม่เหมาะสมกับนายเลยนะ ย้ายไปอยู่เมืองของฉันดีไหม? ฉันจะเตรียมห้องที่ดีที่สุดไว้ต้อนรับเลย"

"ขอบคุณ แต่ผมว่าไม่ต้องดีกว่า ผมจะกลับทุ่งน้ำแข็งในอีก 2-3 วัน ถ้าคุณมีอะไรที่อยากจะพูดกับผม คุณควรจะรีบพูดตอนนี้เลย" หานเซิ่นพูด

"งั้นก็ได้ นายเป็นเพื่อนของจูถิงก็ถือว่าไม่ใช่คนอื่นคนไกล งั้นฉันขอพูดเข้าเรื่องเลยแล้วกัน" เฉินรันมองหานเซิ่น จากนั้นเขาก็ครุ่นคิดชั่วครู่ ก่อนจะพูดต่อ "เนื่องจากนายจะกลับไปที่ทุ่งน้ำแข็ง นายจะช่วยส่งวิญญาณอสูรของฉันไปให้จูถิงได้ไหม?"

"จะให้ส่งวิญญาณอสูรจำนวนเท่าไหร่?" หานเซิ่นถาม

"สัก 3-4 พันดวง" ก่อนที่หานเซิ่นจะได้พูด เฉินรันชิงพูดต่อก่อน

"แน่นอนว่าฉันไม่ให้นายเหนื่อยฟรีๆ ฉันจะให้ค่าเหนื่อยนาย 50 ล้านสำหรับการส่งวิญญาณอสูร"

พอหานเซิ่นรู้ว่าเฉินรันจะมาไม้นี้ เขาแอบหัวเราะอยู่ในใจ 'ไอ้แก่นี่มันฉลาดไม่เบา ที่ทุ่งน้ำแข็งเป็นที่ที่ขาดแคลนวิญญาณอสูรทั้งๆที่เราจะต้องส่งวิญญาณอสูรจำนวนมากมายขนาดนั้น แต่กลับให้ค่าส่งแค่ 50 ล้าน ใครจะรู้ว่ามันอาจจะได้กำไรจากการขายเป็นพันล้าน'

"คุณเฉิน คุณคงจะรู้สถานการณ์ในทุ่งน้ำแข็งดี ถึงผมจะเป็นผู้นำของที่นั่น แต่อำนาจของผมก็มีจำกัดมาก ผู้มีอำนาจจริงๆคือหลี่ซิงหลุนและชีซิวเหวิน ถึงผมจะส่งพวกมันไปให้จูถิง แต่ผมก็ไม่เชื่อว่าพวกเขาจะอนุญาตให้จูถิงขายมันได้" หานเซิ่นยิ้ม

จริงๆแล้วทุ่งน้ำแข็งก็เหมือนกับเป็นของหานเซิ่น ซึ่งตลาดการซื้อขายก็เป็นของเขาด้วย แต่เขาแค่ไม่อยากช่วยเฉินรันด้วยจำนวนเงินแค่นั้น

"พวกเราก็เหมือนเป็นครอบครัว นายเป็นราชาของทุ่งน้ำแข็ง! ฉันหวังว่านายจะคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้ดีๆ"

เฉินรันเอาบัตรเครดิตออกมา จากนั้นเขาก็ยื่นมันให้หานเซิ่น "นี่คือ 500 ล้าน ฉันหวังว่านายจะเอาเงินนี้ไปให้จูถิง เด็กคนนั้นต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวที่ทุ่งน้ำแข็ง เขาช่างน่าสงสาร"

หานเซิ่นไม่เชื่อเฉินรัน งูพิษอย่างเขามีหรอที่อยากจะช่วยทาญาติที่ถูกตระกูลทอดทิ้งอย่างจูถิง เขาคงอยากจะพูดอ้อมๆว่าถ้านายยอมทำงานนี้ เงิน 500 ล้านนี้นายจะเอาไปเองเลยก็ได้ หานเซิ่นมองเฉินรันตั้งแต่หัวจรดเท้า จากนั้นเขายิ้ม

"คุณเฉิน ผมรับเงินนี้ไม่ได้ ทุ่งน้ำแข็งไม่ใช่ของผมคนเดียว ถ้าคุณต้องการทำธุรกิจ ผมต้องขอ 20% จากรายได้การขายทั้งหมด" หานเซิ่นพูดออกไปตรงๆ

ไม่น่าเชื่อว่าหลังจากหานเซิ่นพูดไปแบบนี้ สีหน้าของเฉินรันดูจะมีความสุขขึ้นมาทันที เขารีบพูด "แน่นอน ไม่มีปัญหาถ้านายพูดแบบนั้น!"

หานเซิ่นพูดต่อ "ผมเพิ่งจะพูดไปว่าทุ่งน้ำแข็งไม่ใช่ของผมคนเดียว นอกจากกองกำลังเทพธิดาแล้ว ยังมีกองกำลังสตาร์วีล กองกำลังแบล็คก็อตและกองกำลังฟิลิป การทำธุรกิจที่นั่นต้องได้รับ

อนุญาตจากพวกเขาด้วย ถ้าจะให้ผมช่วยจริงๆ คุณก็ต้องให้พวกเขาคนละ 20% ด้วย ไม่งั้นผมคงช่วยไม่ได้"

สีหน้าของเฉินรันเปลี่ยนไปทันที "น้องหานจะโหดร้ายเกินไปรึป่าว? ฉันก็คิดว่านายเป็นเพื่อนกับจูถิง ไม่ละอายใจบ้างหรอที่ยื่นข้อเสนอแบบนี้มา?"

หานเซิ่นยิ้ม "คุณเฉิน ผมก็อยากจะช่วยคุณ แต่การทำแบบนั้นจะทำให้ระบบตลาดของทุ่งน้ำแข็งผิดเพี้ยนไป การที่คุณได้ส่วนแบ่ง 20% ก็ถือว่าเยอะแล้ว! ที่สำคัญผมเห็นแก่ที่คุณบอกว่าเราคือครอบครัว ผมเลยยอมให้ 20% ไม่งั้นแค่ได้ 10% ก็ถือว่าคุณโชคดีแล้ว"

"พ่อหนุ่ม นายไม่สามารถทำธุรกิจแบบนี้ได้ ถ้านายจะขอสัก 50% ฉันก็ยังพอให้ได้ และบางทีฉันอาจจะทำธุรกิจกับนายต่อในอนาคต"

"งั้นผมก็ต้องขอโทษด้วย ผมเสียใจที่ต้องบอกว่าทุ่งน้ำแข็งไม่ใช่ของผมคนเดียว ถ้าคุณให้ผมแค่ 50% เห็นทีผมจะช่วยคุณทำธุรกิจนี้ไม่ได้" หานเซิ่นพูด

หานเซิ่นคิดว่ามันจะดีกว่าถ้าไม่ทำประโยชน์อะไรให้ชายคนนี้ คนที่ยอมเสียสละเพื่อนตัวเองเพื่อเอาชีวิตรอด คนประเภทนี้จะไม่ทำประโยชน์อะไรให้กับเขา

"ถ้าเป็นแบบนั้น ฉันก็ขอโทษด้วยที่มารบกวนวันนี้" เฉินรันพูดด้วยความไม่พอใจ ขณะเดินออกจากห้อง

หลังจากที่เฉินรันออกไปแล้ว ก็มีลูกน้องของเขาเข้ามาหา "จับตาดูคนคนนี้เอาไว้ และก็รีบไปสืบประวัติของเขามาให้ฉันด่วนเลย"

หลังจากที่ได้รับมอบหมายแล้ว ลูกน้องของเฉินรันก็สืบข้อมูลของหานเซิ่นมา

....

"หะ อะไรนะ หนุ่มนั่นเป็นทาญาติของหานจิงจือ? ไม่มีทางที่ชายคนนั้นจะมีลูกได้" สายตาของเฉินรันเต็มไปด้วยความสับสน

หานเซิ่นกำลังนั่งเล่นกับจิ้งจอกอยู่ ช่วง 1-2 วันมานี้ด้วยประสาทสัมผัสของเขา เขารู้โดยไม่ต้องออกไปดูว่ามีคนกำลังจับตาดูเขาอยู่

'ดูเหมือนคนพวกนี้จะไม่ยอมเลิกรานะ' หานเซิ่นคิด แต่เขาก็ไม่ได้สนใจ ถ้าเฉินรันไม่คิดจะมาเล่นงานหรือทำร้ายเขา ก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าเขาถูกลอบกัดละก็ อย่างน้อยเขาก็มีหน้าไม้นกยูงและลูกธนูขนอีกาอยู่

หานเซิ่นหยิบยาเสริมสร้างยีนออกมาจากกระเป๋า ซึ่งมันถูกชีตงลี่ส่งมาให้เขาตั้งแต่ 2 วันก่อน เนื่องจากจิ้งจอกชอบมันมาก ดังนั้นเขาเลยให้มันกินทุกวัน

แต่จิ้งจอกจะไม่กินเกิน 1 เม็ดต่อวัน บางทีอาจจะเป็นเพราะผลของยา ขนของจิ้งจอกดูนุ่มและเป็นประกายมากขึ้นเล็กน้อย แต่มันก็ยังไม่แตกต่างจนเห็นได้ชัดเท่าไหร่

"คนของชีตงลี่บอกว่าถ้าให้คนธรรมดากินเข้าไปแค่เม็ดเดียวก็ทำให้ยีนกลายพันธ์ได้แล้ว แต่จิ้งจอกก็กินไป 2 เม็ดแล้ว แต่ดูไม่เห็นจะเปลี่ยนแปลง?" หานเซิ่นมองดูจิ้งจอกด้วยความสงสัย

หานเซิ่นไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะยีนของจิ้งจอกแข็งแกร่งเกินไปจนยากที่จะกลายพันธ์ หรือมันใช้กับมอนสเตอร์ไม่ได้ผลกันแน่

เขาวางจิ้งจอกและผลน้ำเต้าลง จากนั้นเขาก็เริ่มฝึกศาสตร์ตงเสวียน

ช่วงที่ผ่านมาร่างกายของเขาได้รับบาดเจ็บ เขาเลยต้องใช้กายหยกฟื้นร่างกายทุกๆวัน แต่ตอนนี้เขาหายดีแล้ว เขาจึงเริ่มกลับมาฝึกศาสตร์ตงเสวียนอีกครั้ง

หลังจากที่หานเซิ่นเริ่มฝึก ตัวของเขาก็เริ่มมีกลิ่นหอมๆอีกครั้ง กลิ่นฟุ้งกระจายไปทั่วห้อง

จิ้งจอกสีเงินที่นอนอยู่ข้างๆพยายามสูดดมกลิ่นของเจ้านายเข้าไป ไม่เพียงแค่มันเท่านั้น แม้แต่ผลน้ำเต้าเองก็เริ่มสั่น ราวกับว่ามันเองก็ดูดกลิ่นหอมเข้าไปเช่นกัน

ตอนที่ 635 มอนสเตอร์มีพรสวรรค์

หลังจากที่หานเซิ่นเดินลมปราณเพื่อฝึกครบ 1 รอบ เขาก็ลืมตาขึ้นมา แต่เมื่อเขาเห็นผลน้ำเต้า เขาก็ต้องประหลาดใจ

หานเซิ่นสังเกตเห็นกระแสพลังแปลกๆกำลังวนไปรอบๆผลน้ำเต้า มันไม่ได้ต่างจากตอนที่ควีนใช้พลังของเขาเพื่อพัฒนาวิชาหมากล้อมสวรรค์เลย

"บ้าน่า ผลน้ำเต้านี่มันสามารถโคจรพลังได้ด้วยหรอ? อย่าบอกนะว่ามันกำลังดูดกลิ่นของเราเข้าไป?" หานเซิ่นมองผลน้ำเต้าด้วยความช็อค เขาสังเกตเห็นกระแสพลังอยู่รอบๆมันจริง

พลังของมันค่อนข้างเลื่อนลาง แต่มันก็ถือว่าเป็นกระแสพลังอยู่ดี พลังที่อยู่ภายในผลน้ำเต้ามหัศจรรย์มาก มันน่าจะดีพอๆกับหมากล้อมสวรรค์ของควีนเลย นี่เป็นสิ่งที่ทำให้หานเซิ่นรู้สึกงงมาก มันยากที่จะอธิบาย

ขณะที่เวลาผ่านไป ผลน้ำเต้าก็พยายามกักเก็บกลิ่นเอาไว้ให้มากที่สุด และในตอนนี้หานเซิ่นก็มองไม่เห็นพลังที่ไหวเวียนไปรอบๆตัวมันแล้ว หานเซิ่นยื่นมือไปจับผลน้ำเต้า และเขาก็รู้สึกได้เลยว่าชีพจรที่เต้นอ่อนๆตอนนี้เริ่มเต้นแรงขึ้น

อยู่ๆหานเซิ่นก็คิดอะไรบางอย่างได้ เขามองไปที่จิ้งจอกสีเงิน เขาจำได้ว่ามันเองก็สูดกลิ่นของเขาเข้าไป มันพยายามเข้ามาอยู่ใกล้ๆเขาทุกครั้งที่ฝึกศาสตร์ตงเสวียน ตอนแรกเขาก็คิดว่ามันแค่

ชอบกลิ่นหอมๆเท่านั้น แต่ตอนนี้เขารู้สึกว่ามันน่าจะมีอะไรมากกว่านั้น

"จิ้งจอกสีเงินคงจะดูดกลิ่นของเราไปทุกครั้งที่เราฝึกศาสตร์ตงเสวียนแน่ แต่ที่เราไม่เคยสังเกตเห็นกระแสพลังรอบตัวมันน่าจะเป็นเพราะว่ามันดูดซับพลังเร็วเกินไป กว่าเราจะลืมตาขึ้นมา มันก็ดูดซับพลังไปหมดแล้ว" หานเซิ่นสันนิษฐาน

"หรือว่ามันเป็นเหตุผลที่จิ้งจอกสีเงินตามเรามา? และด้วยเหตุผลเดียวกันก็ทำให้ผลน้ำเต้ายอมหลุดจากเถาวัลย์ง่ายๆ? ทั้งหมดก็เพราะเราฝึกศาสตร์ตงเสวียนงั้นหรอ?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว เขายังไม่แน่ใจเกี่ยวกับมันมากนัก

หานเซิ่นลองถือผลน้ำเต้า และเล่นกับมันอยู่สักพัก เขายังคิดเหตุผลอื่นที่พออธิบายเรื่องนี้ไม่ได้เลย ดังนั้นเขาเลยตัดสินใจว่าจะแอบสังเกตจิ้งจอกในครั้งต่อไปที่เขาฝึกศาสตร์ตงเสวียน

วันรุ่งขึ้น หานเซิ่นก็ฝึกศาสตร์ตงเสวียนเหมือนปรกติ หลังจากที่เขาเดินลมปราณเสร็จรอบแรก เขาก็รีบลืมตาขึ้นมามองจิ้งจอกทันที

ครั้งนี้เขาเห็นได้ทันทีว่าจิ้งจอกกำลังดูดซับกลิ่นของเขาอยู่ มันดูดซับพลังได้ไวมาก แค่ชั่วครู่กระแสพลังก็หายไปจนหมด

จิ้งจอกสีเงินที่นอนอยู่ข้างๆเขาลืมตาขึ้นมา ครั้งนี้มันประหลาดใจที่เห็นหานเซิ่นกำลังจ้องมองมันอยู่ ดังนั้นมันเลยรีบกระโดดเข้าไปซบอกของหานเซิ่น และเอาหัวของมันถูกับหน้าอกของเขา

"เจ้านี่แปลกมาก มอนสเตอร์โคจรพลังได้ด้วยหรอเนี่ย? เมื่อกี้เราเห็นชัดๆเลยว่ากระแสพลังหมุนรอบๆตัวมัน" หานเซิ่นลูบหัวจิ้งจอก ขณะที่กำลังครุ่นคิด

ครั้งต่อไปถ้าเขาฝึก เขาตัดสินใจแล้วว่าจะสังเกตผลน้ำเต้าอย่างละเอียด การโครงจรพลังของผลน้ำเต้ามันต่างจากมนุษย์มาก เขาอยากจะรู้ว่าสามารถมันเอาไปประยุกต์ใช้ได้รึเปล่า

หลังจากนั่นอีก 2 วัน ควีนก็กลับมาที่เมือง แต่ครั้งนี้เธอไม่ได้อยู่นาน เธอแค่กลับมาบอกหานเซิ่นว่าเธอมีเรื่องยุ่งๆต้องไปจัดการที่สหพันธ์ดวงดาว จากนั้นเธอก็ออกไปเลย

หานเซิ่นตัดสินใจกลับไปที่ทุ่งน้ำแข็ง ตอนนี้มีเกาะลึกลับกำลังลอยอยู่เหนือทุ่งน้ำแข็ง

ในทุ่งน้ำแข็งมีคนไม่มากที่มีปีก ด้วยเหตุผลนี้ทำให้มีคนไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถขึ้นไปบนเกาะลึกลับได้ เนื่องจากไม่มีใครที่มีความสามารถพอที่จะยึดเมืองบนเกาะลอยฟ้าได้ หานเซิ่นเลยต้องรีบไปจัดการด้วยตัวเอง

ถ้าเขาสามารถยึดครองเมืองสปิริตราชวงศ์บนเกาะลึกลับได้ เขาก็จะครอบครองเมืองระดับราชวงศ์ทั้งบนฟ้า บนบกและในน้ำ

เมื่อคิดถึงผลประโยชน์ที่เขาจะได้รับแล้ว ยังไงครั้งนี้เขาก็พลาดไม่ได้ ถ้าไม่มีใครยึดมันล่ะก็ เมื่อเวลาผ่านไปเกาะก็จะหายไปเองอย่างลึกลับ

หลังจากที่ได้รับแผนที่จากหวงฟูผิงชิงมา หานเซิ่นก็ไม่คิดจะรอช้า เขาเตรียมจะเดินทางกลับทุ่งน้ำแข็งทันที

ไม่นานหลังจากที่เขาเดินทางออกจากเมือง หานเซิ่นกำลังเดินทางตัดผ่านภูเขาแห่งหนึ่ง ซึ่งมันเป็นสถานที่ค่อนข้างลับตาผู้คน เขาสัมผัสได้ว่ามีคนกำลังจับตามองเขาอยู่ เขาหยุดเคลื่อนที่และก็ตะโกนเสียงดัง

"คุณเฉิน เนื่องจากคุณมาถึงที่นี่แล้ว ทำไมไม่ออกมาให้ผมเห็นหน้าหน่อยล่ะ?"

'หมอนี่ประสาทสัมผัสดีจริงๆ' เฉินรันเดินออกมาจากหลังต้นไม้ใหญ่

ไม่เพียงแค่เฉินรันเท่านั้น ยังมีลูกน้องของเขาอีก 20 กว่าคนก็ปรากฏตัวออกมา และล้อมหานเซิ่นเอาไว้

พวกเขามีอาวุธครบมือ ราวกับพวกเขาเตรียมที่จะโจมตีได้ตลอดเวลา มีบางคนง้างธนูและเล็งมาที่หานเซิ่น ขอแค่เฉินรันสั่งคำเดียว พวกเขาก็พร้อมโจมตีหานเซิ่นทันที

"คุณเฉิน ที่คุณทำแบบนี้ก็เพราะผมปฏิเสธที่จะส่งวิญญาณอสูรให้คุณงั้นหรอ? มันถึงกับทำให้คุณคิดจะฆ่าผมเชียวหรอ?" หานเซิ่นยังคงอยู่บนหลังโกลเด้นโกรวเลอร์ ขณะที่พูด เสียงของเขาก็ยังดูสงบเยือกเย็นเหมือนปรกติ

เฉินรันยิ้ม "เรื่องธุรกิจเป็นเรื่องรอง แค่เรื่องที่นายปฏิเสธ มันไม่เป็นผลกับฉันหรอก นายสนใจจะแลกเปลี่ยนกับฉันไหม หนุ่ม

น้อย ฉันแค่อยากจะถามคำถามนายสัก 2-3 ข้อ ถ้านายตอบได้ ฉันก็จะไม่ทำอะไรนาย"

"งั้นก็ถามมา คุณอยากจะรู้เรื่องอะไรล่ะ?" หานเซิ่นยังไม่เคลื่อนไหว

คำถามแรกของเฉินรันก็ตรงเข้าประเด็นทันที

"นายพึ่งจะเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้แค่ 1 ปี แล้วทำไมนายถึงสามารถปลดล็อคยีนและเก็บจีโนพ้อยได้มากขนาดนี้?"

เฉินรันจ้องหานเซิ่นตาไม่กระพริบ คำถามนี้บ่งบอกเลยว่าเฉินรันสืบข้อมูลของหานเซิ่นมาพอสมควร เขาคงจะช็อคกับข้อมูลที่ได้มาไม่น้อย

ในตอนที่หานเซิ่นอยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 เขายังมีซินเสวียนคอยช่วยอยู่ ซึ่งมันพอจะอธิบายได้ แต่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 เขาถูกส่งมาอยู่ทุ่งน้ำแข็ง ซึ่งเป็นสถานที่ที่ตั้งตัวได้ยากลำบากมาก

ทรัพยากรก็มีจำกัด แถมยังถูกปิดกั้นทุกด้าน แต่เขากับมาได้ไกลขนาดนี้ เขาแข็งแกร่งถึงขั้นปลดล็อคยีนได้ เรื่องนี้มันน่าเหลือเชื่อเกินไปสำหรับเฉินรัน เขาคิดว่าหานเซิ่นจะต้องกุมความลับอะไรไว้อย่างแน่นอน

เฉินรันคิดว่าถ้าล่วงความลับจากหานเซิ่นได้ เขาก็จะแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น เขาอาจจะสามารถเอาชนะมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ และกลายเป็นผู้วิวัฒนาการที่แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์

เขาอยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มาเกือบ 100 ปีแล้ว และนั่นคือจุดมุ่งหมายในชีวิตของเขา แต่ไม่ว่าเขาจะฝึกหนักแค่ไหน เขาก็ยังอ่อนแอเกินกว่าจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้

ตอนนี้หานเซิ่นอาจจะกำความลับที่จะทำให้ความปรารถนาของเขาเป็นจริง ไม่ว่ายังไงเขาก็จะต้องเอามันมาให้ได้

เฉินรันเชื่อว่าหานเซิ่นมีพรสวรรค์ที่สุดยอด เพราะเขาปลดล็อคยีนได้หลังจากที่เข้ามาในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้แค่ปีเดียว เขายังเชื่ออีกว่าหานเซิ่นจะต้องมีเบื้องหลังอะไรบางอย่างที่ทำให้เขามีถึงจุดนี้ได้

"ผมก็คิดว่าคุณจะถามคำถามที่มันสำคัญซะอีก แต่มันกับเป็นคำถามที่ไร้สาระ ไม่เห็นจำที่คุณจะต้องพาคนมาขนาดนี้เพื่อถามคำถามนี้เลย" หานเซิ่นหัวเราะ

"งั้นก็บอกฉันมา!" เฉินรันเหมือนจะไม่ตลกด้วย เขามองหานเซิ่นด้วยแววตาที่ดุดัน

"การที่ผมมีจีโนพ้อยเยอะและปลดล็อคยีนได้ก็เพราะเหตุผลง่ายๆ" หานเซิ่นพูด

"เหตุผลอะไร?" เฉินรันถามพร้อมกับเบิกตากว้าง

"นั่นก็เพราะว่าฉันคืออัจฉริยะ" หลังจากพูดจบ หานเซิ่นก็หัวเราะเสียงดัง

ตอนที่ 636 เพลงดาบบูชายัญ

หลังจากนั้นเฉินรันก็ทำสัญญาณมือ และลูกธนูก็พุ่งเข้าไปหาหานเซิ่นราวกับห่าฝน

หานเซิ่นเรียกโกลเด้นโกรวเลอร์กลับ จากนั้นเขาก็เคลื่อนไหวหลบลูกธนูอย่างรวดเร็ว ไม่มีลูกธนูแม้แต่ลูกเดียวสัมผัสโดนร่างกายของเขา

เฉินรันไม่อยากเชื่อว่าลูกธนูมากขนาดนั้นจะทำอะไรหานเซิ่นไม่ได้ ถ้าเขาพาคนมาสัก 100 ก็มีความเป็นไปได้ที่จะยิงหานเซิ่นโดน แต่ด้วยจำนวนคนที่เขาพามายังไม่สามารถทำอะไรหานเซิ่นได้

เฉินรันส่งสัญญาณมืออีกครั้ง จากนั้นชายคนหนึ่งก็วิ่งเข้าใส่หานเซิ่นทันที เขารวดเร็วมาก แค่ 3 ก้าวเขาก็ไปถึงหน้าหานเซิ่นแล้ว เขากวัดแกว่งดาบใหญ่ไปข้างหน้า ราวกับจะฉีกท้องฟ้าได้เลย

เฉินรันมองดูหานเซิ่นตาไม่กะพริบ เขาต้องการเห็นความสามารถที่แท้จริงของหานเซิ่น เขามีลูกน้องที่ปลดล็อคยีนได้ทั้งหมด 3 คน แต่ 2 คนได้ตายบนภูเขาเวหาไปแล้ว

นี่คืออีกคนที่เขาเหลืออยู่ แต่คนคนนี้ก็คือลูกน้องที่แข็งแกร่งที่สุดของเฉินรัน ถึงจะให้คนที่ปลดล็อคยีนได้อีก 2 คนรุมก็ไม่สามารถเอาชนะคนคนนี้ได้ คนคนนี้ชื่อว่า ฮวงเมียน

ฮวงเมียนไม่ใช่คนตระกูลเฉิน เพราะฉะนั้นเขาไม่น่าจะได้ฝึกวิชาชี่กงระดับสูง ตระกูลฮวงไม่ได้มีชื่อเสียงเหมือนกับตระกูลเฉิน ชี่กงของพวกเขาไม่ได้มีประสิทธิภาพ

เมื่อฮวงเมียนมาถึงก็อตแซงชัชวรี่เขต 2 เขาก็ถูกส่งมายังจุดที่ไม่มีคนในตระกูลเขาอยู่เลย และเขาก็ได้เจอกับเฉินรันโดยบังเอิญ เฉินรันดูแลเขาเป็นอย่างดี และในที่สุดเขาก็กลายเป็นลูกน้องที่ซื่อสัตย์ที่สุดคนหนึ่งของเฉินรัน

วิชาชี่กงของตระกูลฮวง ถึงจะไม่ใช่ชี่กงระดับแนวหน้า แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะไม่ทรงพลัง หลาย ๆคนในสหพันธ์ดวงดาวจะรู้จักวิชา'ดาบบูชายัญ'ดี มันเป็นวิชาสำหรับผู้ใช้ดาบ แต่เป็นเพราะความลึกลับซับซ้อนของวิชานี้ หลังจากดัดแปลงมาเป็นวิชาไฮเปอร์จีโนแล้ว มันจึงฝึกได้ยากมาก

เด็ก ๆของตระกูลฮวงตั้งแต่หัดคลานจะอยู่ในห้องที่เต็มไปด้วยดาบ ดาบเล่มไหนที่เด็กสัมผัสเป็นอันแรกก็จะเป็นดาบที่เด็กคนนั้นพกติดตัวไปทั้งชีวิต

ดาบพวกนี้ไม่ได้เอาไว้สำหรับต่อสู้ แต่มันคือสัญลักษณ์ประจำตัวของพวกเขา มันคือเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ พวกเขาจะใช้มันเฉพาะตอนฝึกวิชาเท่านั้น

หลายคนเชื่อว่ายิ่งเวลาผ่านไปดาบประจำตัวของพวกเขาก็จะสะสมจิตวิญญาณ ตระกูลฮวงถือว่ามันเป็นของศักดิ์สิทธิ พวกเขาจะใช้มันตลอดการฝึก จนกว่าพวกเขาจะสำเร็จวิชาดาบบูชายัญและปลดล็อคยีนได้

ฮวงเมียนคือสมาชิกคนแรกของตระกูลฮวงที่สามารถปลดล็อคยีนได้ตั้งแต่อยู่ก็อตแซงชัวรี่เขต 2 และดาบบูชายัญของเขาก็ทรงพลังอย่างมาก ถ้าวัดกันแค่เพลงดาบอย่างเดียว ยากที่จะมีคนเอาชนะเขาได้

หานเซิ่นเองก็ศึกษาวิชาดาบมาเยอะเช่นกัน ถึงเขาจะยังไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ แต่เขาก็ฝึกฝนและพัฒนาวิชาดาบคู่ของเขาอย่างต่อเนื่อง แต่เมื่อเห็นการโจมตีของฮวงเมียน หานเซิ่นก็ได้รู้แล้วว่าวิชาดาบของจริงมันเป็นยังไง

มันไม่ได้หมายความว่าหานเซิ่นคิดว่ามันเป็นวิชาที่ทรงพลัง แต่เป็นเพราะมันให้ความรู้สึกว่าฮวงเมียนเป็นหนึ่งเดียวกับดาบจริงๆ ขณะที่เขากวัดแกว่งดาบ คนคนนี้ผูกพันกับดาบของเขาจริงๆ

เคร๊ง!

ดาบมาสค็อตของหานเซิ่นแข็งแกร่งพอที่จะรับดาบของฮวงเมียนได้ หานเซิ่นเปิดโหมดปลดล็อคยีน ซึ่งมันทำให้เขาสามารถสัมผัสได้ถึงพลังที่ออกมาจากการโจมตีของฮวงเมียน หลังจากรับดาบของฮวงเมียน หานเซิ่นก็ถอยหลังไปหลายก้าว

ฮวงเมียนสะบัดข้อมือ จากนั้นเขาก็ใช้ดาบแทงไปที่หานเซิ่นเหมือนกับสว่าน

หานเซิ่นไม่เคยเห็นใครใช้ดาบได้อย่างเป็นธรรมชาตอย่างนี้มาก่อน โดยปรกติแล้วในบรรดาวิชาดาบที่เขาเจอมา ถึงจะร้ายกาจแต่

มันก็ยังเป็นแค่วิชา แต่ของฮวงเมียนนั่นต่างออกไป เขาคืออสูรตัวจริง ดาบของเขาราวกับมีชีวิต

ฮวงเมียนใช้ดาบได้อย่างคล่องแคล่วและแม่นยำ มันดูเป็นธรรมชาติมาก ดาบเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเขา จะบอกว่ามันเป็นเหมือนกับแขนที่ 3 ของเขาก็ไม่ผิด

ความแข็งแกร่งของหานเซิ่นมากกว่าฮวงเมียน แต่เมื่อหานเซิ่นถูกโจมตี หานเซิ่นจะใช้แค่เพียงดาบรับมือเท่านั้น มันต่างจากฮวงเมียนที่ใช้ทั้งร่างกายเคลื่อนไหว เขาเป็นหนึ่งเดียวกับดาบ

หานเซิ่นสามารถหลบการโจมตีของฮวงเมียนได้ทั้งหมดก็จริง แต่ทุกครั้งที่เขาพยายามจะโจมตีกลับไป ดาบของเขาก็จะปะทะกับดาบของคู่ต่อสู้ และเขาก็จะถูกฟันจนถอยหลังไป แม้วิชาดาบของพวกเขาจะสูสีกัน แต่หานเซิ่นก็ตกเป็นรองในการต่อสู้

ถ้าหานเซิ่นหานเซิ่นไม่ปลดล็อคยีนเข้าโหมดไร้อารมณ์ ป่านนี้เขาคงจะรู้สึกเกรงขามพลังของคู่ต่อสู้มาก

เคร๊ง!

หานเซิ่นถูกต้อนจนต้องเรียกดาบวิญญาณอสูรอสรพิษเนตรเงินออกมา เขาใช้ดาบอสรพิษเนตรเงินป้องกันการโจมตีจากดาบใหญ่ของคู่ต่อสู้

ตอนนี้ 2 ดาบปะทะกับ 1 ดาบ หานเซิ่นใช้วิชาดาบคู่ แต่กระนั้นหานเซิ่นก็ยังไม่ได้พลิกกลับมาเป็นฝ่ายได้เปรียบ ตอนนี้หานเซิ่นและฮวงเมียนยังถือว่าสูสีกัน

เฉินรันที่ยืนดูการต่อสู้อยู่รู้สึกช็อค เมื่อเห็นความเร็วและความแข็งแกร่งของหานเซิ่น มันเหนือกว่าที่เขาคาดเอาไว้มาก และวิชาดาบที่เขาใช้ก็เหนือชั้นมากจนเฉินรันเองก็อยากจะรู้ว่ามันคือวิชาอะไรกันแน่

ถ้าเขาสามารถใช้ดาบ 2 เล่มคนละวิชากันได้ นี่ก็เป็นเครื่องพิสูจน์แล้วว่าเขามีพรสวรรค์สูงมาก เขาเหมือนกับมี 2 จิต นี่เป็นเรื่องที่น่ากลัว

แต่สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นก็คือการที่หานเซิ่นสามารถใช้กระบวนท่ารุนแรงได้อย่างต่อเนื่องไม่มีหยุด ดูเหมือนเขาจะไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

เมื่อเห็นความสามารถของหานเซิ่นตอนนี้แล้ว เขาก็คิดว่าเขาคิดถูกแล้วที่ส่งลูกน้องที่เก่งที่สุดไปสู้กับหานเซิ่น ถ้าส่งคนอื่นไปคงจะถูกฆ่าในชั่วอึดใจแน่ๆ

วิชาดาบบูชายัญของตระกูลฮวงสุดยอดสมคำล่ำลือ นี่เป็นวิชาดาบที่เป็นวิชาชี่กงโบราณ ดาบของเขากระหน่ำโจมตีหานเซิ่นอย่างต่อเนื่อง แต่กระนั้นหานเซิ่นก็ยังไม่ถูกฟันแม้แต่ครั้งเดียว ดาบทั้ง 2 ของหานเซิ่นสามารถรับมือการโจมตีของฮวงเมียนได้ทั้งหมด

"หนุ่มคนนี้น่ากลัวจริงๆ แต่มันก็เท่านั้นแหละ" เฉินรันหัวเราะ

เฉินรันไม่ได้หวังให้ฮวงเมียนเอาชนะหานเซิ่นตั้งแต่แรกแล้ว เขาแค่จะให้ฮวงเมียนต่อสู้กับหานเซิ่นไปนานๆ เนื่องจากผู้วิวัฒนาการจะมีระดับความแข็งแกร่งที่ค่อนข้างต่ำ พวกเขาจะไม่

สามารถเปิดโหมดปลคล็อคยืนได้เป็นเวลานานๆ ในที่สุดพวกเขาก็จะต้องเหนื่อยล้าจากการปลดล็อคยืนนานเกินไป

ตอนนี้เฉินรันแค่รอให้หานเซิ่นใช้พลังหมด ถ้าหานเซิ่นหมดพลังเมื่อไร ถึงตอนนั้นเขาก็จะถูกจับได้ง่ายๆ

เฉินรันต้องการจับหานเซิ่นแบบเป็นๆ เพื่อที่เขาจะได้ล้วงความลับได้

เฉินรันไม่ได้กลัวเรื่องที่หานเซิ่นจะไม่ยอมบอกความลับเลย เพราะเฉินรันมีวิธีการเป็นร้อยเป็นพันที่จะทำให้เขายอมเปิดปากพูดออกมา ที่สำคัญเขาเองก็อยากจะให้หานเซิ่นดื้อดึงให้ถึงที่สุด เขาจะได้รู้สึกสนุกให้เต็มที่ในการทรมานหานเซิ่น

หานเซิ่นรู้สึกชื่นชมฮวงเมียนจริงๆ ทั้งความแข็งแกร่งและความเร็วของเขาด้อยกว่าหานเซิ่น และวิชาดาบของเขาก็ไม่ได้เหนือกว่าวิชาดาบคู่ของหานเซิ่นด้วย แต่เขาก็ยังสู้กับหานเซิ่นได้ถึงขนาดนี้

"เพื่อนนี่เป็นเรื่องของฉันกับเฉินรัน ไม่จำเป็นที่นายจะต้องเสียสละชีวิตเพื่อคนอย่างเขา ถ้านายไม่ใช่คนตระกูลเฉินก็ไปจากที่นี่ดีกว่า" หานเซิ่นพูด

"ฉันรับเงินจากเฒ่าเฉินมาแล้วก็ต้องทำงานให้เขา" ฮวงเมียนกวัดแกว่งดาบต่อไป

เฉินรันยิ้มเยาะ เขาคิดว่าหานเซิ่นคงสู้ต่อไปได้อีกไม่นาน นี่เป็นเหตุผลที่เขาเลือกฮวงเมียนออกมาสู้กับหานเซิ่น

ตอนที่ 637 มาดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น

หานเซิ่นไม่พูดอะไรอีกต่อไป ตอนนี้เขาพบว่าฮวงเมี่ยนเองก็ไม่ได้ดีไปกว่าเฉินรัน คนคนนี้ต้องการฆ่าคนเพื่อแลกกับเงิน แต่กระนั้นที่หานเซิ่นไม่อยากจะฆ่าเขาก็เพราะไม่อยากจะให้เป็นไปตามแผนของเฉินรัน หานเซิ่นอยากเก็บพลังไว้สู้กับเฉินรัน ที่สำคัญเขายังไม่อยากจะเปิดเผยอาวุธลับที่เขาเตรียมไว้ใช้กับเฉินรัน

หานเซิ่นรู้ดีว่าเฉินรันเป็นคนที่ฉลาดและเจ้าเล่ห์มาก ถ้าหานเซิ่นเอาหน้าไม้นกยูงออกมาใช้ตอนนี้ ถึงเขาจะสามารถชนะฮวงเมียนได้ในพริบตา แต่มันก็คงจะใช้กับเฉินรันไม่ได้ผลอีกแล้ว

วิชาของตระกูลเฉินค่อนข้างมีชื่อเสียงมากในสหพันธ์ดวงดาว หานเซิ่นไม่คิดว่าเขาจะรับมือกับจิ้งจอกเฒ่าคนนี้ได้ง่ายๆ

แต่ในเมื่อจิ้งจอกเฒ่าคนนี้กล้ามาท้าทายเขา หานเซิ่นก็ไม่คิดจะปล่อยไปง่ายๆเช่นกัน

หานเซิ่นตระหนักว่าฮวงเมียนจะไม่ยอมเลิกราถ้าการต่อสู้ยังไม่รู้ผล ดังนั้นหานเซิ่นเลยไม่มีทางเลือก นอกจากต้องสู้กับเขาต่อไป

หานเซิ่นรู้เจตนาที่แท้จริงของเฉินรันดี เขารู้ว่าเฉินรันกำลังใช้ฮวงเมียนในการตัดกำลังของเขาก่อน หลังจากนั้นเมื่อเฉินรันมาสู้ด้วยตัวเอง หานเซิ่นก็จะไม่มีพลังพอที่จะตอบโต้เขาได้

แต่หานเซิ่นก็ไม่ได้กังวลเกี่ยวกับแผนของเฉินรันเลย เพราะเขาสำเร็จมนตรานอกรีตขั้นที่ 3 ยืดอายุและวิชาตะวันหยกแล้ว ดังนั้นเขาสามารถปลดล็อคยืนได้ยาวนานกว่าคนปรกติมาก และถึงเขาจะรู้สึกเหนื่อยล้าจากการปลดล็อคยืนจริงๆ เขาก็ยังมีหน้าไม้นกยูงเป็นอาวุธลับอยู่

ไหนๆก็ต้องสู้กับฮวงเมียนแล้ว หานเซิ่นก็ไม่คิดที่จะรีบร้อนเผด็จศึก เขาใช้โอกาสนี้ในการเรียนรู้จากคู่ต่อสู้ให้มากที่สุด หานเซิ่นสังเกตทุกรายละเอียดในการใช้ดาบของฮวงเมียน

แม้วิชาดาบของหานเซิ่นจะทรงพลังมากก็จริง แต่เมื่อมาเจอกับผู้เชี่ยวชาญดาบตัวจริง เขาก็พบว่ามันไม่ได้ง่ายอย่างที่เขาคิด แต่เขาก็ยังเชื่อว่าสามารถเรียนรู้ได้

ขณะที่ตั้งรับ เขาก็เฝ้าดูวิชาดาบของฮวงเมียน นี่คือประสบการณ์ที่ล้ำค่า หานเซิ่นตั้งสมาธิทั้งหมดไปกับการสังเกตการเคลื่อนไหวของคู่ต่อสู้ ในการต่อสู้ครั้งนี้หานเซิ่นหวังให้ฝีมือดาบของเขาพัฒนาขึ้นไปอีก 1-2 ขั้น

ขณะที่หานเซิ่นต่อสู้กับฮวงเมียนต่อไปเรื่อยๆ เฉินรันก็มั่นใจแล้วว่าหานเซิ่นคงจะไม่มีไม้เด็ดอะไรซ่อนไว้อีกแล้ว

ถ้าเขามีไม้เด็ดหรือมีความสามารถที่ซ่อนอยู่แล้วทำไมเขาถึงไม่รีบเอาออกมาเผด็จศึก? ถ้าเขายังสู้ต่อไปแบบนี้ แม้ในที่สุดเขาจะเอาชนะฮวงเมียนได้ แต่ยังไงเขาก็ไม่รอดจากการถูกเฉินรันจับอยู่ดี

เฉินรันยังไม่รีบร้อนเคลื่อนไหว เขาเฝ้าดูการต่อสู้ไปเรื่อยๆ เขาต้องการจับหานเซิ่นแบบเป็นๆ ไม่มีปัญหาว่าเขาจะต้องรอนานแค่ไหน

1 ชั่วโมงหลังจากนั้น พลังของฮวงเมียนก็เริ่มตกลง ในการต่อสู้ที่เข้มข้นและดุเดือดแบบนี้ ผู้วิวัฒนาการจะไม่สามารถคงสภาวะปลดล็อคยืนได้นาน ฮวงเมียนเองก็ไม่มีข้อยกเว้น ตอนนี้เขารู้สึกอ่อนล้ามาก แต่เขาก็ยังพยายามกวัดแกว่งดาบต่อไป

หานเซิ่นไม่ยอมให้โอกาสแบบนี้หลุดลอยไป เขากระหน่ำโจมตีฮวงเมียนหน่วงมากขึ้นเพื่อที่จะเอาชนะเขาให้ได้

เฉินรันสังเกตเห็นว่าฮวงเมียนกำลังตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ และเขาก็รู้สึกว่านี่น่าจะได้เวลาแล้ว เขารู้ความแข็งแกร่งทั้งหมดของหานเซิ่นแล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่ลังเลที่จะปลดล็อคยืน ตอนนี้กระแสลมเริ่มหมุนวนรอบตัวของเขา จากนั้นเขาก็เรียกดาบวิญญาณอสูรออกมา และก็พุ่งเข้าไปหาหานเซิ่นทันที

วิชาตระกูลเฉินทรงพลังสมคำล่ำลือ ถ้าเทียบกับจูถิงแล้ว เฉินรันดูเหนือกว่ามาก ตอนนี้เขาแทบไม่ต่างจากนกเลย เขาสามารถเคลื่อนไหวบนอากาศเกือบจะอิสระ มันยากที่จะคาดเดาการเคลื่อนไหวของเขา

ตอนนี้หานเซิ่นต้องใช้ดาบทั้ง 2 เล่มรับมือฮวงเมียนและเฉินรัน ซึ่งมันถือว่าตึงมือมาก เขาเสียเปรียบอย่างหนัก การเคลื่อนไหวของเฉินรันแปลกมาก เขาไม่แม้แต่จะต้องสัมผัสพื้นเลยด้วยซ้ำ เขา

ดูเหนือมนุษย์ การเคลื่อนไหวแต่ละครั้งของเขาล้วนแต่เหนือความคาดหมาย

เคร๊ง!

หานเซิ่นรู้สึกแปลกๆหลังจากที่ดาบอสรพิษเนตรเงินปะทะกับดาบของเฉินรัน ดาบของเฉินรันถูกก้อนเมฆห่อหุ้มไว้ มันเป็นเหมือนกับสปริง หลังจากปะทะกัน ดาบของหานเซิ่นก็เด้งกลับมา ซึ่งมันทำให้เขาต้องถอยหลังไปหลายก้าว

"หานเซิ่น ถ้านายยอมจำนน ฉันจะไว้ชีวิตนาย ยังไงนายก็เป็นเพื่อนของจูถิง" เฉินรันพูดในขณะที่กำลังโจมตีอยู่ เพื่อทำลายสมาธิของหานเซิ่น

"เฒ่าเฉิน ถ้าหนีไปตอนนี้ฉันก็จะไว้ชีวิต ยังไงคุณก็เป็นญาติของจูถิง"

หานเซิ่นไม่ได้เสียสมาธิเลย เขายิ้มและพูดสวนกลับไป

"ว่าไงนะ!" ดูเหมือนเฉินรันจะเป็นฝ่ายหัวร้อนซะเอง เขาเริ่มโจมตีรุนแรงขึ้น ตอนนี้ตาของเขาลุกเป็นไฟ

หานเซิ่นกำลังรับมือคู่ต่อสู้ 2 คน ถึงเขาจะเสียเปรียบอยู่ แต่คู่ต่อสู้ก็ยังไม่สามารถทำให้เขาบาดเจ็บได้เลย การเคลื่อนไหวของหานเซิ่นเหนือชั้นมาก แม้พลังในการต่อสู้จะเป็นรอง แต่ด้วยฟุตเวิร์คที่เหนือกว่า ทำให้หานเซิ่นรับมือยอดฝีมือทั้ง 2 โดยไม่เป็นร้อง

"แกฝึกหมากล้อมสวรรค์มาจริงๆหรอเนี่ย? ควีนสอนแกมางั้นหรอ? พวกมันกล้าดียังไง! ถึงกล้าผิดคำสาบานแล้วไปสอนคนนอก ดูเหมือนมันจะไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว" เมื่อเห็นหานเซิ่นใช้หมากล้อมสวรรค์ เฉินรันก็ดูจะโกรธมาก เขาตะโกนออกมาอย่างเกรี้ยวกราด

"ถ้าควีนสอนหมากล้อมสวรรค์ให้ฉันแล้วมันไปเกี่ยวอะไรกับพวกคุณ? นี่มันคือวิชาลับของตระกูลหวงฟู พวกเขาสามารถสอนใครก็ได้ตามที่พวกเขาพอใจ" หานเซิ่นพูด

ดูเหมือนหมากล้อมสวรรค์จะมีความเกี่ยวข้องกับตระกูลเฉิน ไม่งั้นแล้วทำไมเฉินรันถึงได้ดูโกรธขนาดนั้น? ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้นหานเซิ่นก็อยากจะรู้ว่าเรื่องมันเป็นยังไงกันแน่ เขาก็สงสัยมาตลอดว่าทำไมถึงได้มีแค่ควีนคนเดียวที่ได้รับสืบทอดวิชานี้ ถึงมันจะเป็นวิชาที่ฝึกยากยังไงก็ตาม แต่ศิษย์ของสถาบันเอเรสก็น่าจะฝึกสำเร็จได้สักคน

"หะ! ตระกูลหวงฟูน่ะหรอเจ้าของวิชาหมากล้อมสวรรค์? ถ้ามันยังเป็นของตระกูลเฉิน คงจะไม่มีใครสามารถต้านทานเซเว่นทวิสต์ของเราได้" เฉินรันพูด

"ใครๆก็รู้ว่าหมากล้อมสวรรค์เป็นของตระกูลหวงฟู มันไปเป็นของตระกูลเฉินตั้งแต่เมื่อไร? ไม่เอาน่าเฒ่าเฉิน อย่ามาหลอกกันดีกว่า" หานเซิ่นพูดยั่วยุเฉินรัน เพื่อที่เขาจะได้ข้อมูลเพิ่มมากขึ้น

แต่คนอย่างจิ้งจอกเฒ่าเฉินรันย่อมรู้ว่าหานเซิ่นต้องการอะไร เขาพูดอย่างใจเย็น

"แกไม่ต้องมายั่วยุฉันหรอก ถ้าแกถูกจับเมื่อไหร่ ฉันจะไปถามหวงฟูสงเฉิงด้วยตัวเอง ฉันก็อยากจะรู้นักว่ามันจะเอาเหตุผลอะไรมาอ้างที่จะไม่มอบวิชาหมากล้อมสวรรค์คืนให้เรา"

หลังจากนั้นทั้งกระแสลมและเมฆก็ก่อตัวขึ้นรอบๆเฉินรัน การโจมตีด้วยดาบของเฉินรุนแรงและรวดเร็วมากขึ้น เขาไม่ได้เล็งไปที่จุดอ่อนหรือจุดสำคัญของหานเซิ่น แต่เป็นแขนและขา เขาต้องการทำให้หานเซิ่นไม่สามารถเคลื่อนไหวได้

หานเซิ่นสามารถรับมือการโจมตีจากฮวงเมียนได้ แต่สำหรับการโจมตีของเฉินรันที่อยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มาเป็น 100 ปี ทั้งระดับความแข็งแกร่งและยืนของเขาทรงพลังมาก

แขนของหานเซิ่นเริ่มที่จะชาไร้ความรู้สึกไปแล้ว เมื่อต้องรับการโจมตีของเฉินรันไปเรื่อยๆ ตอนนี้เขารู้สึกแน่นหน้าอก ราวกับจะกระอักเลือดออกมา

'บ้าเอ้ย ไอ้แก่นี่มันแข็งแกร่งจริงๆ' หานเซิ่นเห็นว่าสถานการณ์เริ่มไม่ดีแล้ว มันคงได้เวลาที่เขาจะต้องใช้อาวุธลับแล้ว

"เฒ่าเฉิน ถ้าไม่ยอมเลิกรา ก็อย่ามาตำหนิฉันเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น" หานเซิ่นพูด

"ฮาฮา ฉันก็อยากจะเห็นว่ามันจะมีอะไรเกิดขึ้น" เฉินรันหัวเราะ เขาเชื่อว่าหานเซิ่นกำลังเข้าตาจน

"งั้นก็ได้" หานเซิ่นขยับถอยหลังและเรียกหน้าไม้นกยูงเนตรมรณะออกมา จากนั้นเขาก็รีบบรรจุขนอีกาเข้าไปทันที

ตอนที่ 638 ความภักดี

เมื่อเฉินรันเห็นหานเซิ่นเอาหน้าไม้ออกมา เขาก็พูดอย่างดูถูก "ไอ้ฉันก็คิดว่าจะมีอาวุธลับอะไร ถ้าอยากจะยิงฉัน อย่างน้อยๆก็ต้องเป็นปืนอันใหญ่ๆหน่อยไม่ใช่หน้าไม้"

เฉินรันอยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มาเป็นเวลานานแล้ว เขาเคยเห็นอะไรต่างๆมามาก ถึงหน้าไม้ของหานเซิ่นจะเป็นวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิ แต่ถ้าต้องมาใช้กับเขา พวกมันก็ไร้ความหมาย

ถ้าเป็นธนูธรรมดาๆ เฉินรันยังจะมีความกังวลบ้าง เพราะโดยปรกติแล้วธนูจะยิงได้รุนแรงกว่าหน้าไม้ และธนูยังเป็นอาวุธที่ใช้เทคนิคได้หลากหลายมากกว่า การหลบธนูยากกว่าการหลบหน้าไม้พอสมควร

การยิงของหน้าไม้มีรูปแบบและความรุนแรงที่ตายตัว ที่สำคัญพลังของมันยังมีจำกัด ถึงจะเป็นระดับเลือดศักดิ์สิทธิ แต่ถ้าเอามาใช้กับยอดฝีมืออย่างเฉินรัน มันก็ถือเป็นของไร้ประโยชน์

เฉินรันยังคงกวัดแกว่งดาบอย่างรุนแรงและรวดเร็ว

ปัง!

หานเซิ่นลั่นไก และขนอีกาก็พุ่งออกไปราวกับสายฟ้าสีดำ มันไปถึงหน้าของเฉินรันในชั่วพริบตา

สีหน้าของเฉินรันเปลี่ยนไปทันที เขาไม่คิดว่าความเร็วของมันจะน่ากลัวถึงขนาดนี้ เนื่องจากเขาถูกยิงในระยะที่ใกล้มาก ถึงจะเป็นเขาก็ยากที่จะหลบทัน

แต่เฉินรันก็เป็นคนที่น่ากลัวจริงๆ แม้เขาจะหลบไม่ทัน แต่ปฏิกิริยาของเขาก็ไวจนน่ากลัว เขายกดาบขึ้นมาป้องกันขนอีกา

เคร๊ง!

ดาบวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กขาดครึ่งในทันที แต่มันก็สามารถลดความเร็วของขนอีกาลงจนเขาสามารถเอนตัวหลบได้ทัน แต่แรงจากการปะทะก็ทำให้ตัวของเขากระเด็นไปหลายเมตร

มีเลือดไหลออกมาจากปากของเฉินรัน เขามองไปที่หน้าไม้ในมือของหานเซิ่นด้วยความช็อค เขาไม่อยากเชื่อว่าจะมีหน้าไม้ที่ทรงพลังถึงขนาดนี้

หานเซิ่นเห็นว่าดอกแรกไม่สามารถฆ่าเฉินรันได้ ดังนั้นเขาเลยไม่ลังเลที่จะบรรจุขนอีกาลงไปและยิงอีกครั้ง ลำแสงสีดำพุ่งเข้าไปหาเฉินรันอีกครั้ง

เฉินรันคำรามออกมา ไม่นานก็มีเมฆก่อตัวขึ้นรอบๆตัวเขา และห่อหุ้มตัวของเขาไว้ จากนั้นเขาก็เคลื่อนไหวหลบลูกธนูดอกที่ 2 ทันที

"เซเว่นทวิสต์ของตระกูลเฉินน่ากลัวจริงๆ" หานเซิ่นต้องยอมรับว่าเฉินรันเคลื่อนไหวได้รวดเร็วจริงๆ แต่กระนั้นมือของเขาก็ยังไม่

หยุด เขาบรรจุขนอีกาและยิงไปอีกครั้ง เขาจะไม่ยอมให้เฉินรันหนีไปได้

หลังจากหลบลูกธนูดอกที่ 2 ของหานเซิ่นได้แล้ว เขาก็หนีทันที ลูกธนูมันทรงพลังจริงๆ เขาไม่กล้าที่จะเผชิญหน้ากับอาวุธที่ทรงพลังแบบนั้น เขาไม่รู้ว่าอาวุธของหานเซิ่นเป็นยังไงกันแน่ ทำไมมันถึงได้มีพลังที่น่ากลัวแบบนั้น

แต่เขาไม่คาดคิดว่าหานเซิ่นจะยิงได้รวดเร็วแบบนี้ มันเหมือนกับปืนกล เฉินรันมองดูขนอีกาที่พุ่งเข้ามาด้วยความกลัว

ถ้าเกิดการร้องขอความเมตราจะทำให้หานเซิ่นหยุดยิงได้ เขาก็ไม่ลังเลเลยที่จะทำ แต่ตอนนี้เหมือนจะไม่ทันแล้ว

เฉินรันกัดฟัน ตอนนี้เขากำลังเหยียบอากาศและหนีอย่างสะเปะสะปะเหมือนกับนกที่ไร้หัว เขาไปซ้ายทีขวาที ด้วยการเคลื่อนไหวสุดแปลก ทำให้เขาสามารถหลบลูกธนูได้

แต่ไม่ว่าเขาจะคล่องแคล่วและรวดเร็วขนาดไหน เขาก็ไม่มีทางที่จะหลบลูกธนูทั้งหมดที่พุ่งตรงไปหาเขาได้ หลังจากที่เขาหลบลูกธนูไป 3 ดอกแล้ว เขาก็ไม่สามารถหลบดอกต่อๆไปได้

ปัง!ปัง!

เฉินรันไม่สามารถหลบลูกธนูอีก 4 ดอกได้ทัน กระแสลมที่ห่อหุ้มตัวของเขาอยู่ปะทะกับขนอีกา เขากระอักเลือดออกมาทันที จากนั้นเขาก็ไม่สามารถทรงตัวต่อไปได้

อีกเสี้ยววินาทีต่อมา ขนอีกาก็พุ่งทะลุชุดเกราะวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิของเขาเข้าไป เหมือนกับมีดร้อนๆที่ตัดลงไปบนเนย

พลังที่รุนแรงของขนอีกาส่งเขากระเด็นไปไกลหลายเมตร เขากระเด็นไปติดอยู่บนหน้าผาใกล้ๆ

ฮวงเมียนตะโกน หลังจากที่เขาตะโกนได้ไม่ถึง 1 วินาที หานเซิ่นก็หันและยิงขนอีกาไปทางเขาทันที

ปัง!

ขนอีกาทำลายดาบใหญ่ของฮวงเมียนแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่กระนั้นความเร็วของมันก็ยังไม่ลดลง มันพุ่งทะลุแขนขวาของเขา

ฮวงเมียนไม่สนใจ ราวกับว่าเขาไม่ได้รับผลจากการขนอีกาเลย เขากระหน่ำชกใส่หานเซิ่นอย่างบ้าคลั่ง

"เฉินรันมันให้อะไรกับนาย ทำไมนายถึงได้ยอมสละตัวเองเพื่อเขาขนาดนี้?" หานเซิ่นขยับถอยหลังเพื่อหลบการโจมตีของฮวงเมียน

วิชาหมัดของฮวงเมียนด้อยกว่าวิชาดาบมาก ดังนั้นมันทำอะไรหานเซิ่นไม่ได้เลย

"เขาช่วยชีวิตฉัน ดังนั้นฉันจะต้องตอบแทนเขา!" ฮวงเมียนกัดฟันและเริ่มชกหานเซิ่นรวดเร็วมากขึ้น

"งั้นฉันจะให้นายได้ตอบแทน" หานเซิ่นใช้ฝ่ามือฟันไปที่หัวของฮวงเมียน ซึ่งทำให้เขาล้มลงไปทันที

ส่วนคนอื่นๆที่มากับเฉินรัน พวกเขาวิ่งหนีกันไปคนละทิศละทางเรียบร้อยแล้ว แม้แต่เฉินรันยังพ่ายแพ้ แล้วพวกเขาจะเหลืออะไร พวกเขาวิ่งหนีสุดชีวิตเท่าที่ขาของพวกเขาจะรับไหว

พวกเขาไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมีหน้าไม้ที่น่ากลัวแบบนี้อยู่จริง มันเหมือนกับปืนที่มีพลังทำลายสูง พลังของมันน่ากลัวมาก

หานเซิ่นไม่สนใจจะไล่ตามคนอื่นๆที่เหลือ เขาเดินตรงไปหาเฉินรันที่ถูกตึงอยู่บนหน้าผา

ร่างกายของเฉินรันถูกขนอีกาที่ชุ่มไปด้วยเลือดปักยึดไว้กับหน้าผา แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่ตาย เขาพยายามจะดึงขนอีกาออก แต่เขาไม่สามารถทำได้ ตอนที่มันพุ่งเข้าไปในร่างกาย ขนอีกาดูจะนุ่มมาก แต่ตอนที่ดึงออกมานั้นมันจะเหมือนกับใบมีดแข็งๆ ถ้าเขาพยายามจะดึงมันออกมา กระดูกและอวัยวะภายในจะเสียหาย

"เห็นไหมเฉินรัน ฉันก็เตือนแล้วว่าไม่อยากให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น"

หานเซิ่นยิ้ม ขณะยืนอยู่ใกล้ๆเฉินรัน ตาของหานเซิ่น เหมือนกำลังมองคนที่กำลังจะตาย

"หานเซิ่น แกกล้าฆ่าฉันหรอ? ไม่กลัวตระกูลเฉินจะแก้แค้นรึไง ชีวิตของแกจะต้องเจอแต่เรื่องเจ็บปวด!" เฉินรันพูดกับหานเซิ่นด้วยความโกรธ

แต่ก็มีเลือดไหลออกมาจากปากของเขาอย่างต่อเนื่อง ยิ่งพูดเขาก็ยิ่งรู้สึกเจ็บปวดทรมาน

"ถ้าคุณอยากจะรอด งั้นก็สอนวิชาเซเว่นทวิสต์มา" หานเซิ่นยื่นข้อเสนอ พร้อมกับยิ้ม

ตอนนี้ปากของเฉินรันเต็มไปด้วยเลือด เขาหัวเราะ

"เด็กน้อย ตอนที่ฉันท่องไปทั่วดินแดนนี้ พ่อของแกยังไม่เกิดเลยด้วยซ้ำ กล้าดียังไงมาทำแบบนี้กับฉัน?"

เฉินรันพ่นเลือดใส่หน้าหานเซิ่น จากนั้นเขาก็กัดฟัน ซึ่งมันทำให้เลือดในปากของเขาเปลี่ยนเป็นสีดำ ไม่นานชีพจรของเขาก็หยุดเต้น ดูเหมือนเขาจะตายแล้ว เพื่อความชัวร์หานเซิ่นจึงต้องสำรวจร่างกายของเขา

หานเซิ่นมองเฉินรันด้วยความช็อค เขาไม่คาดคิดว่าจิ้งจอกเฒ่าคนนี้จะใช้ยาพิษฆ่าตัวตาย

"ดูเหมือนเราจะดูถูกคนตระกูลใหญ่มากเกินไป ความซื่อสัตย์และภักดีต่อตระกูลของพวกเขาน่ากลัวจริงๆ"

หานเซิ่นครุ่นคิดอยู่สักพัก และเขาก็ตัดสินใจเผาร่างของเฉินรัน ถ้าคนจากตระกูลเฉินมาเจอศพเขาละก็ มันคงจะมีเรื่องไม่ดีตามมาอีกมากมาย เขาจึงตัดสินใจทำลายหลักฐาน

แต่ก่อนที่หานเซิ่นจะจุดไฟบนร่างของเฉินรัน ร่างที่ไร้ชีวิตของเฉินรันก็กลับมามีชีวิตอีกครั้ง เขากระโดดขึ้นมาและตระโกน

"ไม่ไม่ไม่! หยุด! พวกเราสามารถคุยกันก่อนได้ นายบอกว่าอยากจะเรียนเซเว่นทวิสต์ใช่ไหม? ฉันสามารถสอนให้นายได้ ฉันจะสอนให้นายเอง!"

หานเซิ่นเบิกตากว้าง เขายืนมองเฉินรันอยู่สักพัก หลังจากที่ได้สติกลับมา หานเซิ่นก็คิด 'ไอ้เราก็อุส่าคิดว่ามันจะเป็นคนที่ซื่อสัตย์ต่อตระกูลซะอีก ไอ้แก่นี่มันไม่มีคำว่าซื่อสัตย์อยู่ในหัวใจจริงๆ'

ตอนที่ 639 ความลับของเซเว่นทวิสต์

"น้องหาน อย่างน้อยนายจะไม่ทำแผลให้ฉันหน่อยหรอ? ถ้าฉันไม่ได้รับการรักษาที่ทันท่วงที ฉันอาจจะตายจริงๆก็ได้! แค่ฉันตายก็ไม่เป็นอะไรหรอก แต่ถ้าเป็นแบบนั้นฉันก็จะไม่มีโอกาสได้ถ่ายทอดซีเว่นทวิสต์ให้กับคนที่คู่ควรอย่างนาย มันเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย.."

เฉินรันถูกมัดติดอยู่กับต้นไม้ใหญ่ แผลของเขายังเปิดอยู่ มีเลือดไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง

"โอเค ถ้าคุณไม่สามารถสอนผมให้จบได้ ยังไงก็ยังมีสมาชิกคนอื่นๆในตระกูลอยู่ ถ้าคุณเกิดตายระหว่างการสอน ผมก็ยังสามารถไปหาคนอื่นๆมาสอนต่อจากจุดที่คนเริ่มไว้แล้วได้ มันจะดีกว่าถ้าคุณรีบสอนก่อนที่เลือดจะไหลออกมาหมดตัว เมื่อถึงตอนนั้นมันคงจะสายเกินไป แม้ผมจะอยากช่วยคุณก็ตาม" หานเซิ่นกำลังนั่งมองดูเฉินรัน

"ก็ได้ ก็ได้ ก็ได้ ฉันจะบอกนาย! แต่น้องหาน หลังจากที่ฉันบอกนายแล้ว นายต้องปล่อยฉันเป็นอิสระตกลงไหม?" เฉินรันพูด

"ถ้าคุณยังมั่วลีลาอยู่แบบนี้ ผมก็อาจจะช่วยคุณไม่ทัน ถึงผมจะอยากช่วยก็ตาม" หานเซิ่นพูดอย่างเยือกเย็น

"แสวงหาและขัดเกลาความสุขให้บริสุทธิ์ จากไฟแห่งความโกรธในจิตใจ บินและท่องไปบนท้องฟ้า" เฉินรันบอกหานเซิ่น หลังจากนั้นเขาก็เริ่มกัดฟัน

"โอเค หลังจากนั้นแล้วไงต่อ?" หลังจากที่หานเซิ่นเริ่มท่องวิชาเซเว่นทวิสต์แล้ว เขาก็ถามต่อทันที

"จากนั้นก็..." เฉินรันสอนหานเซิ่นต่อไป

"ดีมาก ต่อไปเลย" หานเซิ่นยิ้ม

เขาสอนและอธิบายให้หานเซิ่นฟังอยู่นานพอสมควร และหานเซิ่นก็ถามเกือบจะทุกจุด เขาพยายามดูให้แน่ใจว่าสิ่งที่เฉินรันสอนมานั้นเป็นเซเว่นทวิสต์ของจริงหรือเปล่า

แต่ไม่ว่าเขาจะถามอะไร เฉินรันก็สามารถตอบได้อย่างชัดเจน ไม่มีความลังเล ดูเหมือนวิชาที่เขาสอนจะไม่มีปัญหาอะไร

"น้องหาน โปรดหยุดถามคำถามพวกนั้นสักที ชีวิตของฉันอยู่ในกำมือของนายแล้ว จะมีเหตุผลอะไรที่ฉันต้องโกหกด้วย? โปรดช่วยฉัน! ถ้ายังเป็นแบบนี้ต่อไป ฉันได้ตายจริงๆแน่ และนายจะไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ลองคิดเกี่ยวกับมันดีๆ ถ้าฉันตาย คนตระกูลเฉินก็จะมาเอาเรื่องนาย นายอาจจะไม่กลัวพวกเขา แต่ยังไงพวกเขาก็เป็นอุปสวรรค์ต่อชีวิตของนาย พอแค่นี้เถอะโปรดปล่อยฉันไป ฉันสัญญาว่าจะไม่ล่วงเกินนายอีกแล้ว และฉันจะไม่โผล่มาให้นายเห็นหน้าอีก" ตอนนี้เลือดยังคงไหลออกจากบาดแผลของเฉินรันอย่างต่อเนื่อง หน้าของเขาเริ่มซีดแล้ว

"คุณสอนเซเว่นทวิสต์ให้ผมแล้ว ตระกูลของคุณจะไม่ว่าอะไรหรอ?" หานเซิ่นลูบหัวจิ้งจอกสีเงินขณะพูด

"น้องหาน ทำไมนายถึงได้โง่ขนาดนี้? ฉันสอนเซเว่นทวิสต์ให้นายไปแล้ว ซึ่งมันถือเป็นความผิดที่ร้ายแรง ถ้าเรื่องนี้ถูกเปิดเผยออกไปล่ะก็ พวกเขาคงไม่ปล่อยฉันไว้แน่ เพราะฉะนั้นฉันต้องปิดปากให้สนิท!" ตอนนี้สีหน้าของเฉินรันเหมือนคนจะร้องไห้

"อืมม ดูเหมือนคุณคงจะรอดยากแล้วล่ะ" หลังจากพูดจบ หานเซิ่นก็เอาเม็ดยาออกมาวางให้เฉินรันเห็น

"น้องหาน ไม่ต้องคิดอะไรแล้ว ยังไงฉันก็ไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกใครแน่นอน! ปล่อยฉันไปเถอะ" เฉินรันขอร้องหานเซิ่นอีกครั้ง แต่ตอนนี้หานเซิ่นหลับตาไปแล้ว ดูเหมือนเขากำลังฝึกวิชาอยู่

"อย่าเพิ่งฝึกมัน มาช่วยฉันก่อน!" เมื่อเฉินรันเห็นหานเซิ่นเริ่มฝึกวิชา เขาก็ตะโกนอย่างตื่นตระหนก

หานเซิ่นไม่สนใจและเริ่มฝึกต่อไป ไม่นานหลังจากนั้นเฉินรันก็เริ่มได้กลิ่นหอมๆ แต่เขาก็ไม่ได้สนใจอะไรมันมาก เขาคิดว่ามันเป็นกลิ่นจากยาที่หานเซิ่นเอาออกมาวาง

เมื่อเห็นหานเซิ่นยังคงเพิกเฉย เฉินรันก็กัดฟัน เขาเริ่มทำสมาธิและพยายามรักษาแผลตัวเอง

หลังจากที่หายใจเอากลิ่นหอมๆเข้าไป ร่างกายของเฉินรันก็เริ่มสร้างกระแสลมและเมฆ มันหมุนไปรอบๆตัวของเขา ทำให้บาดแผลของเขาเริ่มที่จะสมานตัว

หลังจากที่หานเซิ่นฝึกศาสตร์ตงเสวียนครบ 1 รอบ เขาก็ลืมตาขึ้นมามอง และเห็นว่าเฉินรันกำลังตั้งใจทำสมาธิ

หลังจากนั้นหานเซิ่นก็หัวเราะอยู่ในใจ 'ไอ้แก่นี่มันสอนวิชาเซเว่นทวิสต์ของปลอมให้เราถึง 70% ส่วนของจริงมีแค่ 30% ร้ายกาจมาก มันคิดจะให้เราฝึกวิชาที่อาจจะทำให้ธาตุไฟเข้าแทรกได้ มันกำลังเล่นลูกไม้กับเรา!'

ไม่นานหลังจากนั้นเฉินรันก็ลืมตาขึ้นมา และเขาก็เห็นหานเซิ่น เขาตะโกน "น้องหาน ฉันมอบทุกอย่างให้นายแล้ว! โปรดช่วยฉัน ฉันยังไม่อยากตาย!"

"คุณตายไปน่าจะดีกว่า คุณจะได้ไม่ไปสร้างความเดือดร้อนให้คนบริสุทธิ์" หานเซิ่นพูดขณะมองตาเฉินรัน

"นายคิดจะผิดสัญญาหรอ?" สีหน้าของเฉินรันเปลี่ยนไปทันที

"ผมขอถามอะไรสักอย่าง จูถิงได้เรียนเซเว่นทวิสต์ด้วยใช่ไหม?" หานเซิ่นถาม

"ใช่" เฉินรันตอบ

"แล้วทำไมเซเว่นทวิสต์ของจูถิงถึงไม่เหมือนกับของคุณ?" หานเซิ่นทำตาแคบลง

สีหน้าของเฉินรันเปลี่ยนไปทันที เขารีบพูด "ไอ้คนทรยศนั่น! มันกล้าบอกเรื่องนี้กับคนนอกหรอ?"

"คุณก็ไม่ได้ดีไปกว่าเขาหรอก คุณพยายามจะหลอกผม นี่มันแสดงให้เห็นถึงความเลวร้ายของคุณ ผมยังไม่เห็นเหตุผลที่ผมควรจะปล่อยคุณไป" หานเซิ่นยักไหล่

"ไม่ ไม่! ฟังฉันก่อน ฉันไม่ได้โกหก จูถิงก็แค่พวกปลายแถว มันไม่มีคุณสมบัติจะได้ฝึกเซเว่นทวิสต์ของจริง สิ่งที่นายเรียนจากมันก็คือทรีทวิสต์" เฉินรันพูดอย่างรวดเร็ว

"ทรีทวิสต์ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเซเว่นทวิสต์หรอ? มันมีอะไรผิดตรงไหน?" หานเซิ่นถาม

"ผิดแน่นอน! เซเว่นทวิสต์คือสุดยอดวิชาชี่กง ซึ่งก็คือสิ่งที่ฉันเพิ่งจะสอนนายไป ถ้าไม่มีมันก็จะไม่สามารถเรียนเซเว่นทวิสต์ได้ ทรีทวิสต์คือส่วนแยกของวิชาหลัก มันยากที่จะเอามาเทียบกันได้"

เฉินรันพูดต่อ "นายก็น่าจะรู้ว่าจูถิงก็ได้เรียนวิชาน้ำหอมสังหารด้วย ซึ่งมันก็ไม่ใช่ชี่กงที่เป็นส่วนหนึ่งของเซเว่นทวิสต์"

"สมมุติว่าที่คุณพูดมาเป็นความจริง งั้นคุณก็ลองบอกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของวิชาเซเว่นทวิสต์กับหมากล้อมสวรรค์มาหน่อย ถ้าคุณบอก ผมจะยอมปล่อยคุณไป" หานเซิ่นยื่นข้อเสนอ

เหตุผลที่หานเซิ่นอยากจะเรียนเซเว่นทวิสต์ นอกจากเหตุผลความชอบสวนตัวแล้ว มันยังเป็นเพราะคำพูดของเฉินรันที่บอกว่าถ้าหมากล้อมสวรรค์เป็นของตระกูลเฉิน เซเว่นทวิสต์ของพวกเขาจะไร้เทียมทาน

แม้มันอาจจะไม่ใช่เรื่องจริง แต่ยังไงมันก็ต้องมีความสัมพันธ์ระหว่าง 2 วิชานี้อย่างแน่นอน ไม่งั้นก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่เฉินรันจะต้องพูดแบบนั้นออกมา

เฉินรันลังเลอยู่สักพัก แต่ในที่สุดเขาก็พูด "หมากล้อมสวรรค์และเซเว่นทวิสกำเนิดจากคัมภีร์โบราณที่เป็นของบรรพบุรุษพวกเรา พวกมันคือวิชาที่ใช้คู่กัน การผสานพลังของทั้ง 2 วิชาเข้าด้วยกันจะทำให้ผู้ใช้มีพลังแห่งเทพ แต่พวกหวงฟูมันช่วงชิงหมากล้อมสวรรค์ไปจากเรา และก็เปลี่ยนมันจนเป็นวิชาที่ไม่สามารถเอามาใช้ร่วมกับเซเว่นทวิสต์ได้"

"หมากล้อมสวรรค์มาจากคัมภีร์ชีกงโบราณ ส่วนเซเว่นทวิสต์เองก็เช่นกัน แล้วพวกมันจะเอามาใช้ร่วมกันได้ยังไง? คุณคิดว่าผมเป็นเด็ก 3 ขวบรึไง? ถึงได้กล้ามาหลอกผมอีก?" หานเซิ่นแกล้งดุเฉินรัน

"น้องหาน ทำไมฉันจะต้องโกหก? หมากล้อมสวรรค์คือส่วนต้นของคัมภีร์ นายต้องเรียนหมากล้อมสวรรค์ก่อนแล้วค่อยเรียนเซเว่นทวิสต์ ถ้าฝึกสำเร็จและใช้ผสานกันได้ นายจะกลายเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุดในจักรวาล นี่เป็นวิชาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ เมื่อไม่มีหมากล้อมสวรรค์ ตระกูลเฉินจึงได้ฝึกแค่ส่วนท้ายของคัมภีร์ ซึ่งก็คือเซเว่นทวิสต์"

ตอนที่ 640 เหาะเหินเดินอากาศ

"น้องหาน ฉันบอกนายไปทุกอย่างแล้ว รีบมาช่วยฉันเร็วเข้า!" เฉินรันร้องขออีกครั้ง

"เฆ่าเฉิน ผมตั้งใจจะช่วยคุณจริงๆ แต่สิ่งที่คุณพูดมามันไม่เป็นความจริง คุณพยายามจะฆ่าผม" หานเซิ่นมองเฉินรันพร้อมกับถอนหายใจ

สีหน้าของเฉินรันเปลี่ยนไปทันที "น้องหาน ทำไมนายพูดแบบนั้น ฉันพูดความจริงทุกอย่าง ในสภาพแบบนี้ฉันจะมีปัญญาไปฆ่านายได้ยังไง?"

"หลังจากผ่านทางเข้าแล้ว ผมควรจะขึ้นไป 9 ขั้นไม่ใช่ลง" หานเซิ่นพูดอย่างเยือกเย็น

สีหน้าของเฉินรันเปลี่ยนไป แต่เขายังคงยืนกรานว่าเขาพูดความจริง

"เป็นไปได้ยังไง? ฉันถูกสั่งสอนมาตั้งแต่เด็กๆว่าต้องลง 9 ขั้น"

"หลังจากประตูหยก ผมควรไปทางซ้ายและมุ่งหน้าขึ้นไป การป้องกันแห่งบทกวีควรจะเป็น 3 ไม่ใช่ 9 ผมพูดถูกใช่ไหม?" หานเซิ่นทำตาแคบลง ขณะมองเฉินรัน

"เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้! ไอ้จูถิง... ไม่... จูถิงไม่น่าจะรู้วิชาเซเว่นทวิสต์.. นาย... หานเซิ่น..." ตอนนี้เฉินรันมองหานเซิ่นเหมือนกับเห็นภูตผีหรือปีศาจ

มีคนจำนวนไม่มากในตระกูลเฉินที่รู้เคล็ดวิชาเซเว่นทวิสต์ เพราะพวกเขากลัวว่าวิชาจะหลุดไปภายนอก นั่นเป็นเหตุผลที่ศิษย์ของตระกูลเฉินส่วนมากจึงได้เรียนแค่ทรีทวิสต์

นอกเหนือจากทรีทวิสต์แล้วที่เหลืออีก 70% เฉินรันสอนหานเซิ่นไปแบบเสริมเติมแต่งทั้งหมด มันต่างจากวิชาฉบับดั่งเดิม แต่ถ้าไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญวิชานี้จริงๆก็ยากที่จะแยกออกได้ว่าอันไหนของจริงหรือของปลอม

แม้จะถูกสอนวิชาเซเว่นทวิสต์แบบปลอมๆไป แต่ความแตกต่างของมันก็แค่รายละเอียดเล็กๆน้อยๆเท่านั้น ไม่ว่าใครก็คงคิดว่าเป็นของจริง

ซึ่งถ้านำวิชาของปลอมไปฝึกอย่างต่อเนื่อง มันอาจจะส่งผลให้ธาตุไฟเข้าแทรกจนอาจจะเป็นบ้าได้ ดีไม่ดีก็ถึงตายได้เลย

เฉินรันไม่เข้าใจเลยว่าหานเซิ่นสามารถแยกแยะวิชาเซเว่นทวิสต์ของจริงได้ยังไง

"ฉันให้โอกาสแล้ว แต่ดูเหมือนคุณจะไม่ยอมใช้มันให้คุ้มค่า" หานเซิ่นยกหน้าไม้นกยูงขึ้นมา และเล็งที่เฉินรัน

"ไม่...อย่าฆ่าฉัน...ฉันจะตายไม่ได้...ฉันตายไม่ได้..."

ปัง!

เฉินรันเบิกตากว้าง ด้วยใบหน้าที่สิ้นหวังถึงขีดสุด ลำแสงสีดำพุ่งทะลุหัวของเขา

"คนอย่างแก ถือเป็นศัตรูของฉัน ฉันจะรู้สึกไม่ปลอดภัยถ้าปล่อยแกไว้"

หานเซิ่นเรียกหน้าไม้นกยูงกลับ เขาไม่ต้องการปล่อยเฉินรันไปตั้งแต่แรกแล้ว

หานเซิ่นเผาร่างของเฉินรันตามแผนเดิม จากนั้นเขาก็เก็บขนอีกาทั้งหมดกลับมา และเดินทางไปยังทุ่งน้ำแข็งต่อ

เฉินรันนั้นไม่ได้รู้เลยว่าวิชาเซเว่นทิวสต์ของเขาไม่ได้เป็นความลับอีกต่อไป ตั้งแต่ตอนที่เขาสูดกลิ่นหอมของหานเซิ่นเข้าไปเพื่อรักษาบาดแผล นี่เป็นความมหัศจรรย์ของศาสตร์ตงเสวียน มันเหมือนกับตอนที่เขาขโมยวิชาหมากล้อมสวรรค์จากควีน

แม้เขาจะได้วิชาเซเว่นทวิสต์มาแล้ว แต่เขาก็ต้องฝึกวิชาหมากล้อมสวรรค์เป็นพื้นฐานก่อน จากนั้นเขาถึงจะเริ่มฝึกเซเว่นทวิสต์จริงๆจังๆได้

แม้หานเซิ่นจะขโมยวิชาหมากล้อมสวรรค์มาจากควีนแล้ว แต่การจะฝึกมันให้สำเร็จจริงๆนั้นก็ต้องใช้เวลานานพอสมควร

ตอนนี้หานเซิ่นยังอยู่ในช่วงกำลังฝึกศาสตร์ตงเสวียนและกายหยก ยากที่เขาจะหาเวลาไปฝึกวิชาอื่น

"สงสัยจริงๆถ้าเราใช้ศาสตร์ตงเสวียนเป็นพื้นฐานแทนหมากล้อมสวรรค์จะเป็นยังไง? แม้เทคนิคในศาสตร์ตงเสวียนจะไม่ได้แตกต่างจากหมากล้อมสวรรค์มาก แต่ก็ไม่แน่ใจว่ามันจะใช้แทนกันได้ไหม"

ภายใต้การปกป้องจากจิ้งจอกสีเงิน ทำให้การเดินทางของหานเซิ่นนั้นราบลื่นมาก ระหว่างการเดินทางหานเซิ่นก็เกิดความคิดที่จะใช้ศาสตร์ตงเสวียนเป็นพื้นฐานแทนหมากล้อมสวรรค์

แม้หานเซิ่นจะใช้ศาสตร์ตงเสวียนขโมยวิชาทั้ง 2 มาแล้ว แต่เขาก็ยังเข้าใจแค่หลักการเท่านั้น เขายังไม่ได้ผ่านการฝึกจริงๆ แต่แค่นั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับหานเซิ่น

เมื่อหมากล้อมสวรรค์และเซเว่นทวิสต์ใช้ผสานกันได้เมื่อไร เขาก็จะมีพลังที่น่ากลัวมาก

วิชาเซเว่นทวิสต์หลักๆแล้วจะมีทั้งหมด 7 กระบวนท่าในการเคลื่อนไหวบนอากาศ แต่การรวมเอาหมากล้อมสวรรค์เข้าไป การเคลื่อนไหวคงจะไม่ใช่ง่ายๆแน่

แต่ด้วย 2 วิชานี้ เขาจะไม่ต้องการปีกอีกต่อไป เขาสามารถต่อสู้บนท้องฟ้าได้อย่างอิสระ ซึ่งปรกติแล้วจะมีเพียงผู้เป็นเลิศขึ้นไปเท่านั้นที่สามารถทำแบบนั้นได้ แต่หานเซิ่นจะสามารถทำมันได้เลยถ้าเขารวมหมากล้อมสวรรค์และเซเว่นทวิสต์เข้าด้วยกัน แต่เขาก็ต้องมีพลังงานที่เพียงพอ เพื่อที่เขาจะสามารถบินบนอากาศได้เหมือนกับนก

ถ้าฝึกสำเร็จเซเว่นทวิสต์จะไม่ใช่เพียงแค่วิชาที่ยืมพลังจากอากาศอีกต่อไป ผลลัพธ์ของมันจะยิ่งกว่านั้นมาก

เฉินรันบอกว่าเขาสามารถบินไปได้เป็นพันๆไมล์ แต่นั่นอาจจะเวอร์เกินไป แต่ยังไงมันก็คงใช้ต่อสู้บนอากาศได้อย่างอิสระแน่นอน ซึ่งแค่นี้มันก็เป็นวิชาที่วิเศษสุดๆแล้ว

แต่การบินได้ก็ต้องมีระดับความแข็งแกร่งและพลังงานที่เยอะมาก ซึ่งศาสตร์ตงเสวียนของเขาก็ยังพัฒนาไปอย่างเชื่องช้า เขาไม่รู้ว่าเมื่อไหร่เขาถึงจะปลดล็อคยีนวิชานี้ได้

ระหว่างการเดินทาง หานเซิ่นฝึกศาสตร์ตงเสวียน หมากล้อมสวรรค์และเซเว่นทวิสต์ไปตลอดทาง

รูปแบบของหมากล้อมสวรรค์เป็นการเคลื่อนไหวตามแนวราบ แต่เมื่อรวมเซเว่นทวิสต์เข้ามา มันจะกลายเป็นการเคลื่อนไหวแบบ 3 มิติ ซึ่งมันจะทรงพลังขึ้นมาก

ด้วยการที่มีจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย บวกกับแผนที่ที่เขาได้มาจากหวงฟูผิงชิง ทำให้หานเซิ่นมาถึงอีกด้านหนึ่งของภูเขาปีศาจได้อย่างปลอดภัย

พื้นที่บริเวณนี้เป็นของชายที่ชื่อหลูฮุย หานเซิ่นได้ยินมาว่าชายคนนี้คือหัวหน้ากองกำลังสำรองของหน่วยพิเศษบูลบลัด การที่เขาไปถึงตำแหน่งนั้นได้แสดงว่าคนคนนี้เป็นคนที่พิเศษจริงๆ

มีเมืองระดับราชวงศ์ถึง 3 เมืองอยู่ใต้การปกครองของหลูฮุย เขาคือผู้เป็นใหญ่ในแถบนี้ แม้ทางเหนือขึ้นไปจะมีคนอื่นๆ ปกครองดินแดนของตัวเองอยู่ แต่ก็ไม่มีใครกล้าที่จะมาท้าทายเขา

หานเซิ่นเคยสืบข้อมูลเกี่ยวกับหลูฮุยมาบ้าง ซึ่งข้อมูลที่เขาได้มาก็ทำให้เขาช็อค ลูกน้องแต่ละคนของหลูฮุยล้วนแต่เป็นสุดยอดนักสู้ พวกเขาแข็งแกร่งกว่าทหารในทุ่งน้ำแข็งมาก

มันเป็นโชคดีของหานเซิ่นที่มีภูเขาปีศาจขวางกั้นทางที่จะไปยังทุ่งน้ำแข็ง ไม่งั้นแล้วทุ่งน้ำแข็งก็คงจะถูกหลูฮุยยึดครองแน่

หานเซิ่นเดินทางผ่านภูเขาปีศาจมา และไม่นานเขาก็เห็นเกาะลอยฟ้าขนาดใหญ่กำลังลอยอยู่เหนือทุ่งน้ำแข็ง

มีมอนสเตอร์จำนวนมากกำลังบินอยู่เต็มท้องฟ้ารอบ ๆเกาะลึกลับ ราวกับปีศาจที่กำลังจ้องจะจับเหยื่อ

ตอนที่ 641 เมืองบนเกาะลึกลับ

หลังจากกลับมาถึงเมือง หานเซิ่นก็ขอให้หยางม่านลี่รายงานสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงที่เขาไม่อยู่

เนื่องจากมีคนน้อยมากที่มีปีกระดับสูง เลยยังไม่มีใครกล้าที่จะขึ้นไปบนเกาะลึกลับ ตอนนี้พวกเขายังไม่ได้เริ่มโจมตีเมืองสปิริตราชวงศ์บนเกาะลึกลับเลย เนื่องจากพวกเขามีกำลังไม่มากพอ

มีมอนสเตอร์จำนวนมากกำลังบินขึ้นลงอยู่แถวเกาะ แต่กระนั้นยอดผู้บาดเจ็บล้มตายในทุ่งน้ำแข็งก็มีไม่มาก เนื่องจากพวกเขาสามารถฆ่าพวกมอนสเตอร์ที่บุกลงมาข้างล่างได้

แต่ช่วงนี้มอนสเตอร์ที่บุกลงมาเริ่มมีแต่มอนสเตอร์ที่แข็งแกร่ง ทำให้คนที่อยากจะออกไปล่าในทุ่งน้ำแข็งประสบความยากลำบากมาก พวกเขาจะต้องจับกลุ่มกันออกไปล่า เพื่อที่จะได้ไม่โดนพวกมอนสเตอร์บุกลงมาเล่นงาน

ส่วนเมืองสปิรตราชวงศ์บนเกาะลึกลับนั่นมีหน้าตาเป็นยังไงก็ยังไม่มีใครรู้ เนื่องจากยังไม่มีใครกล้าพอที่จะขึ้นไปข้างบน เลยยังไม่มีใครได้เห็นตัวสปิริตราชวงศ์

หยางม่านลี่และคนสนิทต่างก็ช่วยกันจับตาดูสถานการณ์อย่างใกล้ชิด พวกเขาพยายามสังเกตการณ์มอนสเตอร์จำนวนมากที่บินอยู่แถวเกาะลึกลับ

"เอาไว้หารือเกี่ยวกับแผนการโจมตีเมืองสปิริตราชวงศ์กันวันหลังเถอะ ตอนนี้เธอไปพักได้แล้ว"

หานเซิ่นรู้ว่าหารือไปก็ไม่ได้ประโยชน์ ตอนนี้กองกำลังของทุ่งน้ำแข้งยังอ่อนแอ ที่นี่ขาดแคลนคนที่มีปีก ไม่ว่าจะพูดคุยหรือวางแผนกันยังไงก็แก้ปัญหาตรงจุดนี้ไม่ได้

แม้มันจะดูน่าเสียดาย แต่หานเซิ่นก็ต้องพาจิ้งจอกสีเงินขึ้นไปกับเขาด้วยเพื่อความปลอดภัย ถ้ามีจิ้งจอกสีเงินไปด้วย พวกมอนสเตอร์ที่บินได้ก็จะไม่เข้ามาโจมตีเขา และเขายังสามารถบุกไปถึงวิหารที่เป็นที่ตั้งของสปิริตสโตนได้อย่างไม่ยากเย็น จากนั้นเขาก็แค่จัดการสปิริตก็จบเรื่อง

แต่กระนั้นมันก็ไม่ใช่เรื่องที่ง่าย เพราะเมืองที่อยู่บนเกาะต้องเป็นเมืองขนาดใหญ่อย่างแน่นอน การจะหาที่ตั้งของสปิริตสโตนไม่ใช่เรื่องง่ายๆ

"ลูกพี่ คุณฆ่าเฉินรันหรอ?" หลังจากที่ทุกคนออกไปกันแล้ว จูถิงก็เข้ามาหาหานเซิ่นและถามด้วยใบหน้าเศร้าๆ

"ฉันไม่รู้" หานเซิ่นไม่ยอมรับและก็ไม่ปฏิเสธด้วย

ไม่มีเหตุผลที่หานเซิ่นจะต้องปฏิเสธ เพราะลูกน้องของเฉินรันหลายคนก็หนีรอดไปได้ ยังไงคนพวกนั้นก็ต้องไปรายงานให้ตระกูลเฉินรู้อยู่แล้ว และอีกไม่นานจะต้องมีคนมาเอาเรื่องเขาอย่างแน่นอน

แต่กระนั้นหานเซิ่นก็ยังไม่อยากจะยอมรับ ไม่ว่ายังไงก็ไม่มีใครเห็นว่าเขาเป็นคนฆ่าเฉินรันตายกับตา และร่างของเฉินรันก็ถูกเผาไปแล้วด้วย

จูถิงดูจะเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อน เขามองหานเซิ่นและพูด

"เฉินรันคือหนึ่งในผู้อาวุโสของตระกูล เขาคือผู้วิวัฒนาการที่แข็งแกร่งจนน่ากลัว และเขายังเป็นคนที่มีจิตใจไม่ต่างจากปีศาจ การที่เขาตายด้วยมือคุณคงจะเป็นเรื่องที่ตระกูลเฉินช็อคมาก พวกเขาไม่กล้าที่จะมาทำอะไรคุณที่นี่ก็จริง เพราะคุณอยู่ภายใต้การป้องกันของกำแพงเมือง แต่ถ้าเป็นข้างนอกล่ะ? ในป่าล่ะ? คุณควรจะต้องหาทางรับมือ"

"ฉันไม่ได้ฆ่าเขา ถึงแม้ฉันจะทำจริง แล้วพวกเขาจะกล้าฆ่าทหารของสหพันธ์อย่างงั้นหรอ?" หานเซิ่นไม่กลัวตระกูลเฉิน

หานเซิ่นยังคงเป็นสมาชิกของหน่วยพิเศษ เขามียศพันตรีและยังเป็นทหารบนยานแดฟเน่ด้วย ขณะที่ในก็อตแซงชัวขี่ เขาก็คือผู้ครองทุ่งน้ำแข็ง ไม่ว่าตระกูลเฉินจะยิ่งใหญ่แค่ไหน การจะฆ่าหานเซิ่นนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย

"มันอาจจะยากสำหรับพวกเขาที่จะเล่นงานคุณ แต่ยังไงตระกูลใหญ่อย่างตระกูลเฉินก็มีคนมีฝีมือมากมาย เรื่องนี้คุณก็น่าจะรู้ แม้คนส่วนมากในตระกูลจะไม่อยากมายุ่งกับคุณ เพราะกลัวจะต้องเป็นศัตรูกับตระกูลจีและตระกูลซิน แต่ก็ยังมีพวกส่วนน้อยที่พร้อมจะเคลื่อนไหว"

จากนั้นจูถิงหยุดคิดชั่วครู่ ก่อนจะพูดต่อ "เฉินรันมีพี่ชายแท้ๆอยู่ และเขาก็เป็นผู้เป็นเลิศ เขาคือหนึ่งในคนที่มีอำนาจมากที่สุดในตระกูลเฉิน เขาเป็นคนที่มีแค้นแล้วต้องชำระ ถึงเขาจะไม่กล้าฆ่าคุณในที่สาธารณะ แต่มันก็ยังมีอีกหลายวิธีที่เขาจะใช้ได้"

"ยกตัวอย่างให้ฉันฟังหน่อย" หานเซิ่นพูด

"ผมก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะใช้วิธีอะไร แต่ก็ขอให้คุณระวังไว้ก็พอแล้ว" จูถิงส่ายหัว

"นายก็มาจากตระกูลเฉิน นายไม่กลัวหรือเสียใจเลยหรอที่ฉันฆ่าเฉินรัน?" หานเซิ่นมองจูถิงด้วยสีหน้าแปลกๆ

จูถิงยิ้มอย่างขมขื่น เขาพูด "ผมก็เหมือนกับเป็นคนอื่น พวกเขายังมีเด็กเก่งๆอีกมากที่ต้องดูแล คนไม่เอาไหนอย่างผมไม่ถือว่าอยู่ระบบเดียวกับพวกเขา คุณรู้ไหมว่าทำไมผมถึงต้องเรียนน้ำหอมสังหาร?"

หานเซิ่นมองจูถิงอย่างใจจดใจจ่อ เขารอให้จูถิงอธิบาย

"ในสมัยก่อนตั้งแต่ที่มนุษย์ยังไม่ออกจากดาวโลก ตระกูลเฉินเป็นตระกูลที่ครอบครองประเทศซึ่งปกครองด้วยระบอบกษัตริย์ ซึ่งพระราชามักจะถูกมือสังหารลอบเล่นงานด้วยวิธีการสารพัด แต่ส่วนมากพวกเขาก็มักจะถูกฆ่าด้วยยาพิษ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาถึงได้ฝึกผู้ทดสอบหรือชิมอาหารขึ้นมา คนพวกนี้จะมีหน้าที่ชิมอาหารก่อนพระราชาเพื่อยืนยันว่าไม่มีพิษ วิชาน้ำหอมสังหารถูกสอนให้กับคนที่จะต้องทำหน้าที่นั้น ถ้าสิ่งที่พวกเขากินเข้าไปมีพิษ

ร่างกายของพวกเขาก็จะส่งกลิ่นหอมๆออกมา ถ้าพิษมันรุนแรงเกินไปสำหรับพวกเขา พวกเขาก็อาจจะตายได้"

"น้ำหอมสังหารเป็นวิชาที่ทรงพลัง มีพิษไม่กี่ชนิดที่สามารถผ่านการป้องกันของมันได้ไม่ใช่หรอ?" หานเซิ่นถาม

จูถิงส่ายหัว "พิษที่จะใช้ฆ่าพระราชานั้นไม่ใช่พิษธรรมดาๆ เหตุผลที่น้ำหอมสังหารเป็นวิชาที่ทรงพลังก็เพราะมันผ่านดัดแปลงจากประสบการณ์ตรง ทุกครั้งที่ถูกพิษชนิดใหม่ๆ น้ำหอมสังหารก็จะได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น กว่าจะได้น้ำหอมสังหารอย่างทุกวันนี้ มีคนตายไปแล้วนับไม่ถ้วน"

"มีแค่ผู้รับใช้ของตระกูลที่จะได้เรียนน้ำหอมสังหาร มีเพียงแค่สมาชิกจริงๆของตระกูลเฉินเท่านั้นที่จะได้เรียนวิชาลับของตระกูลอย่างเซเว่นทวิสต์ แล้วอย่างงี้คุณยังคิดว่าผมถือเป็นคนตระกูลเฉินอยู่ไหม?"

จูถิงถอนหายใจ จากนั้นเขาก็พูดต่อ "เฉินจิ่วหลิงสั่งผมมาว่าให้หาวิธีอะไรก็ได้ฆ่าคุณ แต่ผมรู้ว่าผมไม่มีทางทำได้ ดังนั้นผมจึงไม่มีวันได้กลับไปตระกูลเฉินอีกแล้ว ผมทำได้แค่ซ่อนตัวอยู่ในเมืองนี้ ผมคงจะไม่กล้าออกไปนอกกำแพงอีก"

"ตอนนี้นายอยู่ที่นี่ ตราบใดที่นายอยู่ทุ่งน้ำแข็งจะไม่มีคนจากตระกูลเฉินคนไหนแตะต้องนายได้แม้แต่ปลายเล็บ"

หานเซิ่นพูดด้วยความสงสาร แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่แน่ใจว่าสิ่งที่จูถิงพูดมาจะจริงมากน้อยแค่ไหน และหานเซิ่นก็ไม่รู้ด้วยว่าจูถิง

เลือกอยู่ข้างเขาเพราะผลประโยชน์หรือไม่ แต่ถ้าเขาเลือกจะทำงานให้หานเซิ่น หานเซิ่นก็จะปฏิบัติกับเขาเป็นอย่างดี

หลังจากจูถิงออกจากห้องไปแล้ว หานเซิ่นก็ออกจากเมือง เขาหาที่ลับตาคนและเรียกปีกวิญญาณอสูรออกมา จากนั้นเขาก็บินตรงขึ้นไปยังเกาะลึกลับทันที พร้อมกับจิ้งจอกสีเงิน

ด้วยการที่เขาพาจิ้งจอกสีเงินมาด้วย ทำให้มอนสเตอร์ไม่กล้าที่จะมาขวางทางเขา

เกาะลึกลับนี้มีขนาดใหญ่กว่าเกาะลึกลับที่เขาเคยเห็นในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 มาก จากระยะไกลหานเซิ่นมองเห็นเมืองที่ทำจากโลหะสีดำตั้งอยู่ตรงกลางเกาะ

ถึงมันจะเล็กกว่าเมืองสปิริตราชวงศ์ของเจ้าหญิงหยินกับเจ้าหญิงหยางมาก แต่ดูจากมอนสเตอร์ที่บินอยู่รอบๆเมืองแล้ว หานเซิ่นสามารถบอกได้เลยว่าเมืองสปิริตนี้แข็งแกร่งกว่าเมืองสปิริตอื่นที่เขาเคยเห็นมามาก

แต่ตอนนี้พวกมอนสเตอร์นั้นไม่ได้มีผลกับหานเซิ่นอีกต่อไป หานเซิ่นบินลงไปที่หน้าประตูเมืองอย่างสงบ จากนั้นเขาก็เดินเข้าไปข้างใน

บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าเมืองนี้อยู่บนเกาะลอยฟ้า ทำให้มอนสเตอร์ทุกตัวที่อยู่บนเกาะนี้เป็นมอนสเตอร์ประเภทบินได้ทั้งหมด

มีนกยักษ์ เสือมีปีก มอนสเตอร์ที่มี 4 ปีก หรือแม้แต่งูยักษ์ที่มีปีกก็ยังมี พวกมันบินไปมาอยู่บนท้องฟ้า ราวกับเป็นหลังคาของเมือง

ตอนที่ 642 การเข้าใจผิด

หานเซิ่นเดินเข้าไปในเมืองที่ทำจากโลหะสีดำ ซึ่งดูค่อนข้างน่ากลัว ทันใดนั้นก็มีเงาใครบางคนบินขึ้นมาที่เกาะลึกลับ หานเซิ่นขมวดคิ้วและพูดเสียงดัง "ฉันก็สั่งไปแล้วว่าอย่าขึ้นมาที่เกาะลึกลับ ใครมันกล้าขัดคำสั่ง?"

หานเซิ่นกำลังยืนอยู่บนกำแพงเมืองโลหะดำ เขาสังเกตเห็นว่ามีชายคนหนึ่งกำลังบินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เนื่องจากเขาไม่ได้มีจิ้งจอกสีเงินเหมือนกับหานเซิ่น ทำให้เขาถูกพวกมอนสเตอร์ไล่ตามมาเป็นฝูง

เขาต่อสู้ตลอดทางที่เขาบินผ่านมา ทั้งกระดูกและเลือดสาดกระจายเต็มท้องฟ้า ซากของมอนสเตอร์ล่วงลงไปนับไม่ถ้วน เขากำลังบินตรงมาที่เมืองโลหะดำ ไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนหยุดเขาได้

เมื่อหานเซิ่นเห็นหน้าของเขาแล้ว หานเซิ่นก็พบว่าเขาเป็นคนที่หานเซิ่นไม่รู้จัก เขามีผมสีดำและสวมชุดเกราะสีดำ ดวงตาของเขาดูค่อนข้างเป็นมิตร เขาถือดาบสีทองแดงในมือ ทั้งระดับความแข็งแกร่งและฝีมือดาบของเขาดูไม่ธรรมดาเลย

"แปลก ทำไมเราถึงไม่เคยเห็นหน้าคนคนนี้มาก่อนเลย?" ด้วยฝีมือระดับนั้นถ้าคนคนนี้อยู่ในทุ่งน้ำแข็ง เขาน่าจะต้องจำได้บ้าง

ชายคนนั้นพุ่งตรงเข้ามา เมื่อเขาเห็นหานเซิ่นยืนอยู่บนกำแพงสูง เขาก็ดูจะประหลาดใจมาก

หานเซิ่นกำลังยืนอยู่บนกำแพงเมืองสปิริต โดยที่ไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหน เข้ามาใกล้เขาเลย จิ้งจอกสีเงินกำลังพักผ่อนอย่างสงบอยู่บนไหล่ของเขา ทั้งหานเซิ่นและชายอีกคนมองกันด้วยความประหลาดใจ

แต่ไม่รู้ว่าชายคนนั้นคิดยังไง อยู่ๆเขาก็บุกเข้ามาเปิดฉากโจมตีหานเซิ่นด้วยดาบของเขาทันที โดยไม่มีการเตือนใดๆ

หานเซิ่นขมวดคิ้ว เขาไม่รู้ว่าชายคนนี้เข้าใจอะไรผิดหรือว่าบ้าไปแล้วกันแน่ เขาไม่ได้พูดอะไรสักคำ อยู่ๆเขาก็กระหน่ำโจมตีด้วยวิชาดาบอันร้ายกาจ เหมือนเขาพยายามจะฆ่าหานเซิ่นให้ได้

ด้วยกระแสพลังที่เคลือบตัวดาบ ขณะที่ดาบวาดผ่านอากาศทำให้เห็นเป็นลำแสง ด้วยพลังลักษณะนี้เห็นได้ชัดเลยว่าชายคนนี้ปลดล็อคยีนได้แล้ว

หานเซิ่นคิดว่าชายคนนี้คิดจะแย่งสปิริตกับเขาอย่างแน่นอน หานเซิ่นตัดสินใจต่อสู้กับเขาโดยไม่พูดอะไรเช่นกัน

หวังอวี่ฮังช็อคตั้งแต่เริ่มต่อสู้ เขาเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้มากกว่า 10 ปีแล้ว และเขาก็เคยบุกโจมตีเมืองสปิริตราชวงศ์มาหลายเมือง

หลังจากที่เขาปลดล็อคยีนได้ เขาก็ไม่เจอคู่ต่อสู้ที่พอจะต้านทานพรสวรรค์ของเขาได้เลย หลังจากปะทะดาบกับหานเซิ่นได้ไม่กี่วินาที ดาบทั้ง 2 ของหานเซิ่นก็กวัดแกว่งอย่างบ้าคลั่ง ทำให้เขาเริ่มตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

เขาไม่เคยเจอสถานการณ์แบบนี้มาก่อน เขาไม่คิดว่าสปิริตราชวงศ์จะแข็งแกร่งขนาดนี้

หานเซิ่นเองก็คิดว่าคู่ต่อสู้ของเขาแข็งแกร่งไม่น้อยเลย เขาใช้ดาบคู่จนสุดฝีมือแล้ว แต่เขาก็ต้องการเวลามากพอสมควรเพื่อที่จะเอาชนะชายคนนี้ให้ได้

คู่ต่อสู้ไม่ใช่แค่คล่องแคล่วและแม่นยำ แต่เขายังมีความสามารถที่หลากหลายมาก ดูยังไงชายคนนี้ก็คืออัจฉริยะ ซึ่งเขาต้องเป็นคนจากตระกูลใหญ่แน่ หานเซิ่นคิดว่าชายคนนี้อาจจะแข็งแกร่งกว่าเสวียอี้ขวงซะอีก

"ฉันไม่อยากจะมั่วมาทะเลาะกับนาย แม้การครองเมืองสปิริตราชวงศ์จะเป็นเป้าหมายของนาย แต่การจะฆ่าฉันมันก็ไม่ใช่เรื่องง่าย"

หานเซิ่นเตรียมจะเอาหน้าไม้นกยูงออกมาฆ่าคนคนนี้ เพราะเขาไม่ต้องการจะเสียเวลากับการต่อสู้ที่ไร้ประโยชน์ ดังนั้นเขาตัดสินใจจะแก้ปัญหาให้เร็วที่สุด

"นายไม่ใช่สปิริตงั้นหรอ?" หวังอวี่ฮังได้ยินสิ่งที่หานเซิ่นพูด เขาดูจะประหลาดใจมาก เขารีบเก็บวิญญาณอสูรของเขาทันที เขามองมาที่หานเซิ่นด้วยใบหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ

"นายดูฉันผิดเป็นสปิริตเนี่ยนะ? นายเคยเห็นสปิริตแบบนี้มาก่อนหรอ?"

หานเซิ่นถอนหายใจ แต่เขาก็ไม่คาดคิดเลยว่าชายคนนี้จะมองเห็นเขาเป็นสปิริตไปได้

หวังอวี่ฮังสังเกตหานเซิ่นอยู่สักพัก จากนั้นเขาก็เดินเข้ามาโค้งคำนับหานเซิ่น

"ฉันต้องขอโทษด้วย ฉันไม่ต้องการจะทำร้ายนาย ฉันเห็นนายยืนอยู่บนกำแพงสูง และยังไม่มีมอนสเตอร์เข้ามาใกล้ๆเลย ไม่ว่าจะดูยังไงนายก็น่าจะเป็นผู้ครองเมืองนี้ ฉันจึงคิดว่านายน่าจะเป็นสปิริต ฉันต้องขอโทษอีกครั้ง ฉันขอทราบชื่อนายหน่อยได้ไหม?"

หานเซิ่นคิดว่าคำตอบของเขาดูจะสมเหตุสมผลอยู่ เขายิ้มและตอบกลับไป "ฉันหานเซิ่น ถ้านายอยู่ที่นี่ก็น่าจะเคยได้ยินชื่อของฉันมาบ้าง"

"นายเองหรอหานเซิ่น?" หวังอวี่ฮังประหลาดใจยิ่งกว่าเดิม ดูเหมือนเขาไม่อยากจะเชื่อเท่าไหร่ เขาถามต่อ "นายคือหานเซิ่น คนที่จบมาจากโรงเรียนทหารเหยี่ยวดำใช่ไหม?"

"ถ้าเหยี่ยวดำไม่มีหานเซิ่นคนที่ 2 ละก็ หานเซิ่นคนนั้นก็คือฉันเอง" หานเซิ่นตอบ

"มันจะเป็นไปได้ยังไง? นายเพิ่งจะเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้แค่ปีเดียวเอง ตอนนี้นายปลดล็อคยีนได้แล้วงั้นหรอ พระเจ้าบอกฉันมาว่านายทำได้ยังไง?"

เมื่อได้ยินสิ่งที่หานเซิ่นพูด หวังอวี่ฮังก็ดูจะไม่สับสนอีก แต่เขาประหลาดใจแทน

"ฉันคงจะต้องตอบว่ามันเป็นเพราะพรสวรรค์ล้วนๆ"

หานเซิ่นเอามือสัมผัสจมูก บางทีเขาก็ยังรู้สึกไม่อยากเชื่อตัวเองเหมือนกันว่าแค่ 1 ปีจะมาได้ไกลขนาดนี้

หวังอวี่ฮังอึ้งไปชั่วขณะ หลังจากนั้นเขาก็พูด "สำหรับคนที่ปลคล็อคยีนได้ใน 1 ปี หลังจากที่เข้ามาในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 นี่มันยิ่งกว่าพรสวรรค์ นี่มันโคตรอภิมหาพรสวรรค์!"

หลังจากนั้นหวังอวี่ฮังก็เริ่มแนะนำตัว "ชื่อของฉันคือหวังอวี่ฮัง ฉันคืออาของหวังเหมียนเหมียน ก่อนที่ฉันจะเดินทางมายังดินแดนนี้ เหมียนเหมียนแนะนำให้ฉันลองมาหานายดู เธอให้ฉันมาดูว่านายต้องการความช่วยเหลืออะไรไหม แต่ตอนนี้เห็นชัดๆ เลยว่าคงไม่ต้อง"

"คุณคืออาของเหมียนเหมียนหรอเนี่ย?" ตอนนี้กลายเป็นฝ่ายหานเซิ่นที่ประหลาดใจ

"ใช่ ฉันเป็นอาของเธอ เห็นหน้าฉันแบบนี้แต่ฉันแก่กว่าเธอ 20 ปี"

หวังอวี่ฮังยิ้ม จากนั้นเขาก็พูดต่อ "ถ้านายต้องการจะเรียกฉันว่าอาเล็กเหมือนที่เหมียนเหมียนเรียกก็ได้ แต่ถ้าคำว่าอาดูไม่เหมาะงั้นก็เรียกว่าพี่หวังก็ได้ "

"ผมขอเรียกว่าอาเล็กดีกว่า อาเล็ก ผมไม่แน่ใจว่าจะเล่าให้เหมียนเหมียนฟังยังไงเกี่ยวกับการพบกันในวันนี้" หานเซิ่นไอขณะ

พูด ชายคนนี้แก่กว่าเขาถึง 20 แต่เขาพูดราวกับว่าชายคนนี้เป็นแค่เด็กหนุ่ม

"ตอนนี้พวกเราก็รู้จักกันแล้ว ซึ่งพวกเราก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกล พวกเรามาสู้กันอย่างบริสุทธิยุติธรรม พวกเขาจะบุกเข้าไปในเมืองพร้อมกัน ใครที่โจมตีปิดฉากมอนสเตอร์ได้ ซากของมอนสเตอร์จะเป็นของคนคนนั้น แต่ไม่ว่ายังไงเมืองนี้จะต้องตกเป็นของนาย โอเคไหม"

"อาเล็ก ผมว่าคุณน่าจะเข้าไปข้างในคนเดียวดีกว่า ถ้าเข้าไปด้วยกันมันจะไม่ค่อยสะดวก" หานเซิ่นแนะนำ

"ค่อยเดี๋ยวน้องหาน นายคิดจะต่อให้ฉันงั้นหรอ?" หวังอวี่ฮังยิ้ม

หานเซิ่นชี้ไปที่จิ้งจอกสีเงินบนไหล่ จากนั้นเขาก็พูด "สัตว์เลี้ยงของผมตัวนี้มีพลังพิเศษ ตราบใดที่มันอยู่กับผมจะไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนกล้าเข้ามาใกล้ ถึงจะมีมอนสเตอร์มากมายราวกับคลื่นทะเล แต่ถ้าผมเดินเข้าไป มันก็จะเปิดทางให้ ถ้าพวกเราไปพร้อมกัน ผมกลัวว่าคุณจะไม่ได้อะไรเลย"

"สัตว์เลี้ยงแบบนั้นมีอยู่จริงหรอ? นี่มันน่าทึ่งมาก!" หวังอวี่ฮังช็อคอีกครั้ง เขามองจิ้งจอกด้วยความสงสัย ตอนนี้เขาก็เข้าใจแล้วว่าทำไมรอบๆตัวหานเซิ่นถึงไม่มีมอนสเตอร์อยู่เลย

"ช่างเป็นสัตว์เลี้ยงที่มหัศจรรย์ ตัวแค่นี้แต่กลับมีพลังที่ยิ่งใหญ่ ถ้ามีจิ้งจอกตัวนี้อยู่ นายก็สามารถเข้าไปในวิหารสปิริตได้ง่ายๆเลย

หรอ? ถ้าเป็นแบบนั้น นายสามารถยึดเมืองสปิริตได้มากตามที่ต้องการ" หวังอวี่ฮังสงสัย

"ความสามารถของมันจะใช้ได้ผลกับแค่มอนสเตอร์เท่านั้น น่าเสียดายที่มันใช้กับสปิริตไม่ได้ เพราะฉะนั้นยังต้องสู้กับสปิริตแบบปรกติอยู่" หานเซิ่นพูด กับชายคนนี้เขารู้สึกว่าไม่จำเป็นจะต้องปกปิดข้อมูลอะไร

"อืมม แค่นี่มันก็ถือว่าดีเกินพอแล้ว งั้นก็เข้าไปข้างในกันดีกว่า แสดงให้ฉันดูหน่อยว่านายมีความสามารถอะไรซุกซ่อนอยู่"

หวังอวี่ฮังจับแขนเสื้อของหานเซิ่น และก็เดินนำเข้าไปในเมืองสปิริตราชวงศ์ทันที

ครั้งนี้ก็เป็นเหมือนกับทุกที ไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนกล้าเข้ามาขวางทางพวกเขา แม้จะต้องใช้เวลามากหน่อย แต่พวกเขาก็สามารถหาวิหารสปิริตเจอได้โดยไม่มีปัญหาอะไร ซึ่งมันทำให้หวังอวี่ฮังประหลาดใจมาก

"เป็นสัตว์เลี้ยงที่ทรงพลังจริงๆ!" หวังอวี่ฮังไม่สนใจเมืองสปิริตแล้ว ตอนนี้เขาเอาแต่จ้องมองจิ้งจอกสีเงิน ดูเหมือนเขาจะต้องการสัตว์เลี้ยงแบบนี้สักตัว

หานเซิ่นจ้องมองสปิริตที่อยู่ต่อหน้า ซึ่งมันทำให้เขายิ้มออกมาทันที

ตอนที่ 643 เจ้าหญิงว่างเปล่า

เธอคือสปิริตสาวในชุดเกราะที่ดูเหมือนกับชุดเดรส ซึ่งมันทำให้ขาที่งดงามของเธอดูโดดเด่นขึ้นมา หูของเธอมีลักษณะเป็นหูแหลมๆ และปีกที่ด้านหลังของเธอดูเหมือนกับปีกผีเสื้อ สปิริตตนนี้ดูงดงามเหมือนกับพวกเอลฟ์

เมื่อหวังอวี่ฮังเห็นสปิริตที่มีรูปร่างเหมือนเอลฟ์ เขาก็ยิ้ม "ตอนนี้ฉันเริ่มเสียใจแล้วสิที่ไม่ได้บุกเข้ามาที่นี่คนเดียว ไม่งั้นฉันก็คงจะมีโอกาสเอาชนะหล่อน และอาจจะได้สปิริตที่งดงามขนาดนี้มาครอบครอง"

"ถ้าอาเล็กอยากจะแข่งกับผม งั้นพวกเราบุกเข้าไปพร้อมกันแล้วมาดูว่าใครจะได้เธอไปครอบครอง"

"ไม่ ตระกูลหวังจะไม่ทำอะไรที่เป็นการหยามเกียรติตัวเอง ฉันบอกแล้วว่าทุกอย่างจะเป็นของนาย น้องหาน" หวังอวี่ฮังพูด

หานเซิ่นไม่รอช้า เขาวิ่งตรงไปที่กลางวิหารทันที เมื่อสปิริตเห็นหานเซิ่นกำลังวิ่งตรงเข้ามา เธอก็ไม่ลังเลที่จะวิ่งเข้าไปต่อสู้กับเขา

ตอนนี้มอนสเตอร์ตัวอื่นล่าถอยไปหมดแล้วเหลือแค่สปิริตตนนี้ ซึ่งมันดูเป็นการต่อสู้ที่สิ้นหวัง

หานเซิ่นไม่อยากจะลงมือด้วยตัวเอง ดังนั้นเขาเลยเรียกเจ้าหญิงหยินและเจ้าหญิงหยางออกมา เขาปล่อยให้สปิริตต่อสู้กันเอง ส่วนตัวเขาก็เดินตรงไปที่สปิริตสโตน

"โอโห! สปิริตฝาแฝดงั้นหรอ?!" เมื่อหวังอวี่ฮังเห็นเจ้าหญิงหยินและเจ้าหญิงหยาง ตาของเขาก็เบิกกว้าง

สปิริตที่รูปร่างเหมือนกับเอลฟ์ต้องการจะเข้าไปหยุดหานเซิ่น แต่เธอก็ถูกเจ้าหญิงหยินและเจ้าหญิงหยางเล่นงานอยู่ ทำให้เธอไม่มีโอกาสจะหยุดเขาได้ ไม่นานนักหานเซิ่นก็เดินไปถึงที่ตั้งสปิริตสโตน เขาหยิบสปิริตสโตนขึ้นมาทันที

"ข้า เจ้าหญิงว่างเปล่า ขอสามิภักดิ์ต่อเจ้านายคนใหม่ ข้าจะเป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์ของท่านนับจากนี้ไปจนนิรันดร์" สปิริตที่มีรูปร่างเหมือนกับเอลฟ์ยอมจำนน เธอคุกเข่าลงต่อหน้าหานเซิ่น

หวังอวี่ฮังช็อคเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาได้แต่ยืนมองหานเซิ่นวางสปิริตสโตนลงบนหน้าผากของเจ้าหญิงว่างเปล่า มีแสงส่องออกมาจากสปิริตสโตน จากนั้นเจ้าหญิงว่างเปล่าก็หายไป

"หานเซิ่น.. ไม่สิฉันควรจะเรียกว่าน้องหาน... นายมันน่าเหลือเชื่อมาก นายทำแบบนั้นได้ยังไง? นายสอนฉันหน่อยได้ไหมว่าฉันต้องทำยังไง ถึงจะมีสปิริตระดับเจ้าหญิงแบบนั้นบ้าง" หวังอวี่ฮังเดินเข้ามาหาหานเซิ่น สีหน้าของเขาตอนนี้เหมือนกับเด็กๆ

"ทั้งหมดขึ้นอยู่กับดวงล้วนๆ" หานเซิ่นพูด

"โชคเป็นสิ่งที่ฉันไม่เคยมี ฉันเฝ้าสวดภาวนาทุกวัน โดยเฉพาะก่อนที่ฉันจะบุกเมืองสปิริต ฉันถึงขั้นไปอาบน้ำมนตร์ แต่สปิริตทุก

ตนที่ฉันเจอกับยอมทำลายสปิริตสโตนของตัวเองมากกว่าที่จะยอมจำนน" สีหน้าของหวังอวี่ฮังดูท้อแท้

"อาเล็ก ผมเสียใจจริงๆที่ผมคงจะช่วยอะไรคุณเกี่ยวกับเรื่องนี่ไม่ได้"

หานเซิ่นทำหน้าเหมือนอยากจะช่วย แต่เรื่องนี้เห็นทีว่าเขาจะทำอะไรไม่ได้จริงๆ

"จริงหรอ? งั้นนายสอนฉันหน่อยได้ไหมว่าฉันต้องทำยังไง? หรือถ้านายอยากจะขายสปิริตสักตน ฉันก็ยอมจ่ายในราคาสูง"

หวังอวี่ฮังเกือบจะน้ำลายไหลออกมาในขณะที่เขากำลังพูด ตาของเขายังคงมองเจ้าหญิงหยินและเจ้าหญิงหยาง เขาพูดต่อ "นายอยากจะขายเท่าไหร่ก็บอกมาได้เลย เรื่องเงินมันไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับฉันอยู่แล้ว"

"อาเล็ก แบบนี้เป็นยังไง? ครั้งหน้าถ้าคุณเจอสปิริต คุณก็มาเรียกผม เดี๋ยวผมจะเป็นคนไปสัมผัสสปิริตสโตนให้เอง โชคของผมน่าจะดีกว่าคุณ ผมมั่นใจ 90%ว่าสปิริตจะยอมจำนน" หานเซิ่นรีบเรียกเจ้าหญิงหยินและเจ้าหญิงหยางกลับ

หานเซิ่นทุ่มเทแรงและเวลาไปเยอะมากกว่าจะได้สปิริตคู่แฝดนี้มา ไม่มีทางเลยที่เขาจะขายพวกเธอ ยิ่งกว่านั้นเขามักจะเรียกพวกเธอออกมานวดไหล่ให้เขาบ่อยๆ บวกกับปราสาทคริสตัลมีขนาดใหญ่มาก การมีสปิริตคอยช่วยงานย่อมเป็นเรื่องที่ดีกว่า

"แบบนั้นก็ฟังดูเข้าท่าดี ถ้าเป็นแบบนั้นความสุขในอนาคตของฉันก็อยู่บนบ่าของนายแล้ว" หวังอวี่ฮังเลียริมฝีปาก ตอนนี้เขาเหมือนพยายามจะซ่อนความผิดหวังที่ไม่สามารถซื้อสปิริตแฝดได้

แต่หวังอวี่ฮังก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาก หลังจากที่ได้ยินว่าหานเซิ่นจะช่วยเขาในครั้งหน้า จากที่ได้เห็นเจ้าหญิงหยินและเจ้าหญิงหยางแล้ว บวกกับที่ได้เห็นหานเซิ่นได้ความภักดีจากเจ้าหญิงว่างเปล่าอีก หวังอวี่ฮังก็รู้สึกว่าเทพีแห่งโชคลาภเหมือนจะอยู่ข้างหานเซิ่นจริงๆ

"เอ่อ อาเล็ก นี่มันยุคไหนแล้ว? คุณยังเชื่อเรื่องโชครางอยู่อีกหรอ?" หานเซิ่นพูด

"น้องหาน นายไม่รู้ถึงความเจ็บและทรมานของคนที่ต้องอยู่โดยมีแต่โชคร้าย เดี๋ยวฉันจะให้นายได้เห็นว่าพี่ใหญ่คนนี้เป็นคนที่โชคร้ายแค่ไหน ความอับโชคมันติดตัวฉันมาตั้งแต่เกิด รู้ไหมว่าสมัยที่ฉันอยู่โรงเรียน ห้องของฉันมีผู้ชาย 25 คน ผู้หญิง 23 คน ซึ่งที่นั่งจะถูกจับแบ่งกันเป็นคู่ชายหญิง และจะมีแค่ 1 คู่ที่เป็นชายทั้งคู่ รู้ไหมว่าทุกปี 1 ในชายผู้โชคร้าย 2 คนนั้นจะต้องเป็นฉัน ฉันไม่เคยได้นั่งกับผู้หญิงเลยตลอดเวลาที่เรียนอยู่"

หลังจากหวังอวี่ฮังเล่าเรื่องความรันทดสมัยเรียนแล้ว ตาของเขาก็มีน้ำตาคลอ แต่กระนั้นหานเซิ่นก็ไม่สามารถพูดอะไรได้ หวังอวี่ฮังยังคงพูดต่อ "และตอนที่พวกเราเล่นเกม ฉันก็ต้องจับคู่กับผู้ชายที่นั่งข้างๆ แต่เขาดันมักจะไม่มาเรียน ฉันเลยต้องไปจับคู่

กับคุณครูเกือบจะทุกวัน นายไม่รู้ถึงความเจ็บปวดของฉันหรอกน้องชาย! นายไม่เข้าใจ!"

"และหลังจากที่ฉันเรียนจบมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ฉันก็ยังไม่เคยถูกล็อตล็อตตารี่เลย ฉันไม่เคยชนะเกมที่ต้องใช้ดวงเลยด้วย ถ้าฉันออกไปล่ามอนสเตอร์ตัวเล็กๆ ฉันขอรับประกันเลยว่าฉันจะเป็นตัวเรียกให้พวกมอนสเตอร์โหดๆเข้ามารุมยำ เมื่อฉันฆ่ามอนสเตอร์พวกนั้นได้ ฉันก็ไม่เคยได้วิญญาณอสูรเลยสักครั้ง แม้ฉันจะได้สปิริตสโตน แต่ฉันก็ไม่เคยได้ความภักดีจากสปิริตเลยแม้แต่ครั้งเดียว ฉันต้องทนทุกข์กับโชคชะตาจนกระทั่งทุกวันนี้ หลังจากที่ฉันได้พบนาย ก็เหมือนกับมีเทพมาโปรด"

น้ำตาของหวังอวี่ฮังไหลออกมา ในขณะที่เขาเล่าเรื่อง เขากุมมือของหานเซิ่นเอาไว้ มันเป็นภาพที่เหมือนกับคนที่โสดมาตลอด 30 ปีได้พบผู้หญิงที่มีชะตาต้องกันเป็นครั้งแรก

"เอ่อ... อาเล็ก? ผมเพิ่งจะนึกขึ้นได้ว่าผมมี...งาน ใช่ๆผมมีงานที่จะต้องรีบไปจัดการตอนนี้เลย ไว้พวกเรามาคุยเรื่องนี้กันวันหลังเป็นยังไง?" หานเซิ่นรู้สึกว่าไม่ควรอยู่ใกล้คนคนนี้

หวังอวี่ฮังคือคนที่ดวงซวยแบบโคตรซวย หานเซิ่นไม่เคยเห็นใครจะดวงซวยเท่านี้มาก่อน หานเซิ่นคิดว่าเขาควรจะรีบออกไปห่างๆชายคนนี้ให้เร็วที่สุด ก่อนที่โชคของเขาจะถูกความซวยของคนคนนี้บดบังจนหมด

แต่หวังอวี่ฮังก็ยังคงจับมือของเขาแน่น ราวกับว่าเขาพบของล่ำค่า เขาอยากที่จะอยู่พึ่งพาหานเซิ่นไปทั้งชีวิต หานเซิ่นพยายามจะดึงมือของเขากลับไป แต่หวังอวี่ฮังไม่ยอม

โฮก!

ทันใดนั้นอยู่ๆก็มีเสียงคำรามดังมากจนทำให้พื้นสั่นสะเทือน หานเซิ่นรู้สึกวิงเวียนจากความดังของเสียง เขาเกือบที่จะล้มลงไป

"โอ้ไม่!" สีหน้าของหานเซิ่นเปลี่ยนไปทันที ไม่ใช่แค่เขาเท่านั้นที่สัมผัสได้ถึงอันตราย แต่จิ้งจอกสีเงินก็ด้วย มันส่งเสียงขู่ไปทางที่เสียงคำรามดังมา

หานเซิ่นรีบออกจากวิหารสปิริตทันที หวังอวี่ฮังเองก็รีบวิ่งตามหานเซิ่นไปเช่นกัน

พวกเขา 2 คนมองขึ้นไปบนท้องฟ้า และสิ่งที่พวกเขาเห็นทำให้พวกเขาต้องหน้าซีด

หลังจากที่หานเซิ่นได้ความภักดีจากสปิริต มอนสเตอร์ทุกตัวในเมืองต่างก็หนีไปจนหมด แต่เหลืออยู่เพียง 1 ตัว มันกำลังพุ่งทะลุก้อนเมฆตรงมาที่เกาะลึกลับ

ตอนนี้ท้องฟ้ากำลังถูกเปลวไฟเผา และอีกไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นก็มีเงาขนาดใหญ่ล่อนลงมาที่เมืองโลหะดำ ซึ่งมันทำให้ทั้งเกาะสั่นสะเทือน ห่างจากจุดที่พวกเขายืนอยู่ 20 เมตร มีมอนสเตอร์ตัวหนึ่งกำลังจ้องมาที่พวกเขาด้วยดวงตาที่เหมือนกับเปลวไฟ

ตอนที่ 644 ทีเร็กซ์บุกเมือง

มอนสเตอร์ตัวนี้ดูเหมือนกับไทแรนโนซอรัส(ทีเร็กซ์) มันมีเกล็ดสีแดงห่อหุ้มเอาไว้ทั้งตัว และมันยังมีปีกที่ห่อหุ้มด้วยเพลิง 4 ปีก เขาบนหัวของมันมีลักษณะเป็นเกรียวๆ มีเปลวไฟถูกพ่นออกมาจากจมูกของมันตลอดเวลา

ตาที่ดูเหมือนกับเปลวเพลิงของมันกำลังจ้องมาที่หานเซิ่นและหวังอวี่ฮัง มันหายใจออกมาเป็นควัน เหมือนกับปล่องภูเขาไฟที่พ่นควันออกมา

"แยกกัน คุณไปทางซ้าย ส่วนผมจะไปทางขวา" หานเซิ่นตะโกนก่อนที่เขาจะเริ่มวิ่งหนี

มอนสเตอร์ตัวนี้มีขนาดที่ใหญ่มาก แม้หานเซิ่นจะเรียกหน้าไม้นกยูงออกมายิงมัน แต่ก็ไม่น่าจะทะลุผ่านผิวหนังหนาๆของมันได้

เมื่อหวังอวี่ฮังได้ยินที่หานเซิ่นพูด เขาก็รีบวิ่งไปทางซ้ายทันที มอนสเตอร์พ่นไฟออกจากปากของมัน ซึ่งมันเผาไหม้วิหารสปิริต สิ่งก่อสร้างพังทำลายลงมาภายใต้ความร้อน

มอนสเตอร์ที่ดูเหมือนกับทีเร็กซ์เลือกที่จะวิ่งไล่ตามหวังอวี่ฮังไป เนื่องจากเขาไม่ต้องการจะถูกทีเร็กซ์กิน หวังอวี่ฮังจึงวิ่งด้วยความเร็วสูงสุด พร้อมกับร้องตะโกนไปตลอดทาง มันช่างเป็นภาพที่น่าเวทนา

ตอนนี้เสื้อผ้าของหวังอวี่ฮังเริ่มที่จะติดไฟแล้ว หวังอวี่ฮังร้องลั่นขณะที่เขากำลังวิ่งสุดฝีเท้า

หานเซิ่นเองก็วิ่งเร็วยิ่งกว่าสายลม เขาคิด 'คนคนนี้เป็นคนที่ดวงซวยจริงๆ มอนสเตอร์ดันเลือกเขา ทั้งๆที่เขาอยู่ไกลกว่าแท้ๆ แต่เป็นแบบนี้ก็ถือว่าดีแล้วล่ะ' ขณะที่หานเซิ่นกำลังพูดกับตัวเอง เขาก็มาถึงทางออกเมืองโลหะดำแล้ว

แต่เขาก็ได้ยินเสียงของหวังอวี่ฮังที่ดังมา ซึ่งหวังอวี่ฮังยังคงถูกทีเร็กซ์ไล่ตามอย่างต่อเนื่อง ดูเหมือนเขาไม่น่าจะหนีรอดไปได้ ถ้าหานเซิ่นไม่ยื่นมือเข้าไปช่วย

'อย่าไปสน พวกเราพึ่งจะพบกันครั้งแรก ยังไงเรากับเขาก็ไม่ได้สนิทกัน' หานเซิ่นพยายามจะทำใจให้ได้ แต่ขาของเขาไม่ยอมทำตาม

แม้หวังอวี่ฮังจะเป็นคนที่ดวงซวยมาก แต่เขาก็ไม่ใช่คนที่เลวร้ายอะไร เขาถือเป็นคนดีคนหนึ่ง ที่สำคัญเขายังเป็นอาของหวังเหมียนเหมียนด้วย หานเซิ่นจะรู้สึกผิดมากถ้าทิ้งให้เขาตาย

'แต่เขาดวงซวยมาก ถ้าเราไปช่วยชีวิตเขา เขาก็จะไม่รอดพ้นจากความตายในอนาคตอย่างแน่นอน ถ้าเขายังดวงซวยอยู่แบบนี้' หานเซิ่นคิด หลังจากนั้นเขาก็กัดฟันและหันหลังกลับไป เขาวิ่งลุยกองเพลิงเข้าไปในเมืองอีกครั้ง

หวังอวี่ฮังตระหนักถึงความซวยของตัวเองดี แต่ถึงแบบนั้นเขาก็ยังเลือกที่จะวิ่งตามคำแนะนำของหานเซิ่น ซึ่งเขารู้ดีว่ายังไงมอนสเตอร์ก็วิ่งตามเขาแน่ เขาถือเป็นคนดีจริงๆ

'ไม่เป็นไร เราจะทำเท่าที่ทำได้ แต่เราจะไม่เอาชีวิตไปเสี่ยง เราจะช่วยเขา แต่เขาก็ต้องพยายามด้วยตัวเองด้วย' หานเซิ่นเรียกหน้าไม้นกยูงออกมาและใส่ขนอีกาลงไป จากนั้นเขาก็เริ่มเข้าไปใกล้ๆ มอนสเตอร์

ตอนนี้ทั้งเกาะลึกลับกลายเป็นทะเลเพลิงไปแล้ว แค่ลมหายใจของทีเร็กซ์ก็สามารถละลายสิ่งก่อสร้างในเมืองได้แล้ว ที่สำคัญมันยังวิ่งได้เร็วมากอีกด้วย หวังอวี่ฮังไม่สามารถสลัดมันหลุดได้เลย ตอนนี้ร่างกายของเขามีบาดแผลที่เกิดจากไฟเผาหลายแห่ง เสื้อผ้าของเขาขาดและมีรอยไหม้จำนวนมาก ผมของเขากระเซอะกระเซิง

แต่แม้หวังอวี่ฮังจะเป็นคนที่โชคร้าย แต่เขาก็เป็นนักสู้ที่แข็งแกร่งมาก ถึงจะต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวังแบบนั้น แต่เขาก็ยังวิ่งได้เร็วพอที่จะหลีกเลี่ยงการโจมตีจากทีเร็กซ์ได้ เขาได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ยังไม่มีบาดแผลที่น่าจะเป็นห่วง

หานเซิ่นไม่ใช่คนที่ทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง ดังนั้นเขาเลยต้องสำรวจพื้นที่แถวนี้ก่อน เพื่อหาวิธีช่วยที่น่าจะปลอดภัยที่สุด เขาจะไม่บุกเข้าไปลุยแบบโต้งๆ การช่วยจากระยะไกลดูจะปลอดภัยมากกว่า

เมื่อสังเกตเห็นสภาพตอนเขาโดนวิ่งไล่ หานเซิ่นก็ตระหนักถึงความโชคร้ายของหวังอวี่ฮัง เขาไม่รู้ว่าทำไมทีเร็กซ์ถึงได้ตัดสินใจ

ไล่ตามหวังอวี่ฮังแบบนั้น ราวกับว่ามันล็อคเป้าไว้แล้ว ไม่ว่าจะมีอะไรมาขวาง มันก็จะไล่หวังอวี่ฮังให้ถึงที่สุด

'คนคนนี้น่าจะเป็นตัวชนให้ทีมได้ เขาเป็นตัวล่อมอนสเตอร์ชั้นดีเลย!' หานเซิ่นสังเกตการณ์จากระยะไกล

หลังจากสังเกตได้สักพัก หานเซิ่นก็ยังมองไม่เห็นจุดอ่อนของมอนสเตอร์ตัวนี้เลย ทั้งตัวมันมีเกล็ดสีแดงห่อหุ้มไว้หมด แค่ดูเขาก็พอจะบอกได้เลยว่าเกล็ดของมันแข็งมากแค่ไหน

แต่ถึงมอนสเตอร์ตัวนี้จะไว แต่มันก็ถือว่าค่อนข้างช้าถ้าเทียบกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆ ไม่ต้องเทียบกับอีกาเพราะมันเร็วเกินไป แม้จะเทียบกับลาขี่เมฆสีแดง ทีเร็กซ์ตัวนี้ก็ยังดูช้ากว่าพอสมควร

'ถ้ามันวิ่งได้เร็วแค่นั้น เราก็คงไม่จำเป็นต้องกลัวตอนมันวิ่งไล่แล้ว ลองดูหน่อยว่าเราจะเบนความสนใจได้ไหม' หานเซิ่นกำลังยืนอยู่บนหลังคาสิ่งก่อสร้างภายในเมือง เขายกหน้าไม้นกยูงขึ้นมาเล็งไปที่ดวงตาของทีเร็กซ์ เมื่อเขามั่นใจแล้ว เขาก็เหนี่ยวไก

ปัง!

หานเซิ่นยิงหน้าไม้จากระยะ 50 เมตร ในระยะแค่นี้สำหรับหานเซิ่นแทบไม่มีโอกาสพลาด การันตีได้เลยว่ายังไงขนอีกาก็ต้องพุ่งเข้าไปที่ดวงตาของทีเร็กซ์อย่างแน่นอน แต่ในตอนที่ขนอีกากำลังจะปะทะกับดวงตา ทีเร็กซ์ก็กระพริบตา

ขนอีกาแทงทะลุเข้าไป แต่เปลือกตาของมันหนามาก ขนอีกาคาอยู่บนเปลือกตาของมัน มันไม่สามารถสร้างความเสียหายกับดวงตาได้เลย

เปลือกตาของทีเร็กซ์เป็นส่วนที่ไม่มีเกล็ดป้องกัน เห็นได้ชัดว่ามันเป็นจุดที่อ่อนกว่าจุดอื่นในร่างกาย หลังจากถูกยิง มันก็ชะงักไปชั่วครู่ มันส่งเสียงคำรามออกมาด้วยความเจ็บปวด และหันไปมองทางหานเซิ่น

หานเซิ่นเริ่มวิ่งออกตัวก่อนที่ทีเร็กซ์จะไล่ตาม เขารู้สึกราวกับว่ามีดอกไม้ไฟลูกใหญ่กำลังไล่ตามหลังเขามา มันกำลังเข้ามาใกล้เขาเรื่อยๆ อากาศรอบๆตัวเขาเริ่มร้อนขึ้น เสื้อผ้าของเขาพร้อมที่จะลุกไหม้

"น้องหาน นายเป็นคนดีจริงๆ ฉันเกือบคิดว่านายจะทิ้งฉันให้เป็นอาหารของไดโนเสาร์นั่นแล้ว!" หวังอวี่ฮังซาบซึ้งในน้ำใจของหานเซิ่นมาก เขาตะโกนข้ามฝากมา

"ผมไม่ได้เป็นคนดีอะไรขนาดนั้น" หานเซิ่นตอบกลับไป

"ถ้าคุณดึงความสนใจของมันได้อีกสักครั้ง มันจะดีมาก ผมต้องการดูว่าผมจะสามารถยิงเข้าไปที่ดวงตาของมันได้ไหม ด้วยโชคของผม งานนี้อาจจะจบดีกว่าที่เราคิดก็ได้"

"แน่นอน" หวังอวี่ฮังไม่ลังเลที่จะตอบรับหานเซิ่น

หานเซิ่นกะให้หวังอวี่ฮังเรียกวิญญาณอสูรธนูออกมา หรือไม่อย่างน้อยก็เป็นหอกสำหรับขว้างก็ยังดี เพื่อดึงความสนใจของมอนสเตอร์ไป

แต่ใครจะไปรู้ว่าหวังอวี่ฮังกับไปเก็บก้อนหินมาแบบสุ่มๆ และก็ขว้างไปทางมอนสเตอร์ที่กำลังไล่หานเซิ่น

ปัง!

ก้อนหินถูกขว้างไปโดนเกล็ดของทีเร็กซ์ ความรุนแรงที่มันทำได้เกือบจะเป็น 0

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นมันน่าเหลือเชื่อ มันดึงความสนใจของมอนสเตอร์ไปที่เขาอย่างน่าประหลาด มันเลิกไล่ตามหานเซิ่น และก็หันกลับไปหาหวังอวี่ฮังทันที

"ทางนี้ ไอ้ไดโนเสาร์หน้าโง่ ฉันอยู่ตรงนี้มาไล่ฉันเร็ว เนื้อฉันมันน่าอร่อยนะ!" หวังอวี่ฮังเรียกทีเร็กซ์ เขาถึงขั้นโน้มตัวมาข้างหน้าและกวักมือเรียกทีเร็กซ์ จากนั้นเขาก็เอามือตีก้นตัวเองเพื่อล้อเลียนทีเร็กซ์

ตอนนี้เสื้อผ้าของหวังอวี่ฮังไหม้ไปเกือบจะหมดแล้ว และหานเซิ่นก็สามารถมองเห็นก้นของเขาได้อย่างชัดเจน หานเซิ่นถอนหายใจออกมาเมื่อเห็นสิ่งที่หวังอวี่ฮังทำ

หานเซิ่นมองไปที่เขาอย่างสิ้นหวัง เขาคิด 'หมอนี้บ้าไปแล้วหรอ? สิ่งที่เขาต้องทำก็แค่ดึงความสนใจของทีเร็กซ์ ไม่เห็นจำเป็นจะต้องทำถึงขนาดนั้นเลย แค่โจมตีและวิ่งไปเรื่อยๆก็พอ'

ทีเร็กซ์ดูจะโกรธจัด มันส่งเสียงคำรามดังจนไปถึงท้องฟ้า จากนั้นมันก็พ่นไฟไปทางหวังอวี่ฮัง

เมื่อเห็นเช่นนั้นหวังอวี่ฮังก็เริ่มวิ่งหนีไม่คิดชีวิต โดยมีทีเร็กซ์วิ่งตามไปติดๆ

"เห้ย! มันได้ผลจริงๆ" หานเซิ่นเบิกตากว้าง ในตอนแรกเขาคิดว่าหวังอวี่ฮังทำอะไรโง่ แต่เขาก็ต้องโยนความคิดนั้นทิ้งไปทันที

"น้องหาน ฉันขอให้นายรีบๆลงมือ ก่อนที่ฉันจะถูกย่างซะก่อน!"

หวังอวี่ฮังวิ่งเร็วสุดเท่าที่เขาทำได้ ส่วนมือของเขาก็พยายามจะดับไฟที่ก้น

"ยื้อไว้ก่อนอาเล็ก" หานเซิ่นยกหน้าไม้นกยูงขึ้นมา และเล็งไปที่ดวงตาของทีเร็กซ์อีกครั้ง

ตอนที่ 645 พยายามฆ่าทีเร็กซ์

ปัง!

หานเซิ่นยิงขนอีกาไปที่ตาของทีเล็กซ์อีกครั้ง แต่ครั้งนี้ก็เป็นอีกครั้งที่มันกระพริบตา ทำให้ขนอีกาไม่สามารถแทงทะลุเปลือกตาของมันได้

แต่การหลอกล่อของหวังอวี่ฮังมันเหนือความคาดหมายของหานเซิ่น หลังจากที่เขายิงไป ทีเร็กซ์ก็หันมามองทางเขาแค่แปปเดียวเท่านั้น ก่อนที่หวังอวี่ฮังจะขว้างก้อนหินไปที่มัน พร้อมกับร้องตะโกน ทำให้ทีเร็กซ์หันกลับไปไล่หวังอวี่ฮังต่อ

"อาเล็กแบบนั้นแหละ! คุณทำได้ ผมเชื่อในตัวคุณ!" หานเซิ่นไม่คิดมาก่อนเลยว่าความซวยของหวังอวี่ฮังจะมีประโยชน์ขนาดนี้ เขาสามารถดึงความสนใจของมอนสเตอร์ไปได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

ตอนนี้หวังอวี่ฮังโดนทีเร็กซ์วิ่งไล่อีกครั้ง ซึ่งหานเซิ่นก็กำลังมองหาโอการที่ดีที่สุดในการยิงทีเร็กซ์อีกครั้ง

แม้มอนสเตอร์ตัวนี้จะวิ่งไม่เร็วเท่าไหร่ แต่ปฏิกิริยาของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็ยังถือว่าสูงมาก แม้หานเซิ่นจะหาจังหวะดีแล้วในการยิงออกไป แต่มันก็ยังไปโดนเปลือกตาทุกครั้ง

ตอนนี้หวังอวี่ฮังพยายามอย่างเต็มที่ที่สุดเพื่อไม่ให้ตัวเองถูกเผา ตอนนี้เปลวไฟเผาไหม้เสื้อผ้าของเขาไปเกือบหมดแล้ว เขามีบาดแผลไฟไหม้อยู่ทั่วร่าง ซึ่งมันเริ่มส่งผลต่อความเร็วของเขาแล้ว

"น้องหาน ฉันคิดว่าคงจะยื้อมากไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว! ถ้านายต้องการฆ่าไอ้ตัวใหญ่นี่ก็รีบทำตอนนี้เลย!" หวังอวี่ฮังตะโกนขณะที่กำลังวิ่ง

"อาเล็ก โปรดทนอีกนิด!" ขณะที่หานเซิ่นพูด เขาก็ยกหน้าไม้นกยูงขึ้นมาเตรียมจะยิงไปที่ดวงตาของทีเร็กซ์

ตอนนี้มีขนอีกาจำนวนมากปักอยู่บนเปลือกตาของทีเล็กซ์ไม่ต่างจากกระดานปาเป้า แต่ก็ยังไม่มีอันไหนผ่านเปลือกตาเข้าไปได้เลย

ปัง!

ขนอีกาถูกยิงออกไปอีกครั้ง ครั้งนี้เป็นระยะที่ใกล้ที่สุดเท่าที่หานเซิ่นเคยยิงมา เขาหวังว่าครั้งนี้จะถูกตาของมันจริงๆ แต่แล้วเปลือกตาก็ป้องกันได้อีกครั้ง

เมื่อหานเซิ่นยื่นมือไปหยิบขนอีกา เขาก็พบว่ามันหมดเกลี้ยงแล้ว เขายิงออกไปทั้งหมด แต่ก็ยังไม่สามารถสร้างความเสียหายให้กับทีเร็กซ์ได้เลย

"แบบนี้ก็ต้องเสี่ยงกันหน่อยแล้ว!" หานเซิ่นรู้ว่าแค่ยิงหน้าไม้อย่างเดียวยากที่จะโดนตาของมันจริงๆ แต่เขาคิดว่ายังพอมีโอกาสอยู่ หานเซิ่นวิ่งตรงเข้าไปหามอนสเตอร์

การฆ่ามอนสเตอร์ตัวนี้เป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับหานเซิ่น เขารู้ว่าจะปล่อยให้มอนสเตอร์ตัวนี้ยึดครองที่นี่ไม่ได้ ถ้ามันยึดที่นี่ได้แล้ว

ต่อไปมันก็จะบุกไปที่ทุ่งน้ำแข็ง ถ้ามันลงไปข้างล่างได้ มันคงจะเผาเมืองเป็นเถ้าถ่าน และจะมีคนอีกมากที่ต้องตาย

หานเซิ่นไม่ต้องการจะเสี่ยงปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ต่อไป และเขาก็เหนื่อยกับการพยายามฆ่ามันมานานพอสมควรแล้ว ถ้าจะพยายามต่อไปอีกนิดก็คงไม่เป็นอะไร ถึงเขาจะฆ่ามันไม่ได้ แต่อย่างน้อยเขาทำให้มันบาดเจ็บได้บ้างก็ยังดี

หานเซิ่นใช้มนตรานอกรีตและตะวันหยก แขนของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง ตอนนี้พลังงานกำลังไหลเวียนไปทั่วร่างของหานเซิ่น

เนื่องจากหวังอวี่ฮังยังล่อให้มอนสเตอร์วิ่งไล่ตามอยู่ ทำให้หานเซิ่นสามารถกระโดดขึ้นไปบนตัวมันได้อย่างไม่ยากเย็น เขารีบขึ้นไปบนหัวของทีเร็กซ์ทันที

เมื่อทีเร็กซ์สังเกตเห็นหานเซิ่น มันก็พยายามที่จะเอาเขาออกไปให้ได้ มันยื่นกรงเล็บไปจับหานเซิ่น

หานเซิ่นใช้เซเว่นทวิสต์ เขากระโดดออกจากตัวของทีเร็กซ์และหลบการโจมตีราวกับนก เมื่อเห็นโอกาสหานเซิ่นก็พยายามจะเตะขนอีกาที่ปักคาอยู่บนเปลือกตาของทีเร็กซ์

แต่ทว่าทีเร็กซ์ก็พยายามจะหันตัวหลบการโจมตีของหานเซิ่น แต่ขณะที่มันกำลังหันตัวหลบ หานเซิ่นก็ยืมแรงจากอากาศ เขาเคลื่อนไหวตามมันไป และกระหน่ำเตะไปที่เปลือกตาของมันด้วย 7 สังหาร

เมื่อทีเร็กซ์รู้ว่าไม่สามารถหลบการโจมตีครั้งนี้ของหานเซิ่นได้ มันก็รีบปิดเปลือกตาทันที มันคิดว่าเปลือกตาจะสามารถป้องกันความเสียหายได้

แต่นี่ก็เป็นสิ่งที่หานเซิ่นต้องการ เขาใช้ 7 สังหารกระหน่ำเตะไปยังขนอีกาที่ปักอยู่บนเปลือกตาของทีเร็กซ์

ขาของหานเซิ่นเป็นเหมือนกับค้อนที่ตอกลงไปบนตะปู หลังจากเตะครบ 7 ครั้งขนอีกาก็แทงลึกเข้าไปถึงดวงตาของมัน

"โฮก!" ทีเร็กซ์ส่งเสียงคำรามออกมาอีกครั้ง ก่อนที่มันจะบินขึ้นไปบนท้องฟ้า มีเลือดไหลทะลักออกจากดวงตาของมัน

ทีเร็กซ์พยายามจะลืมตาที่บาดเจ็บ แต่เมื่อมันลืมตาขึ้นมา มันก็ทำให้ขนอีกาที่ปักอยู่ถูกลากขึ้นไปด้วย ตาของมันโดนขนอีกากรีดเป็นทางยาว ตอนนี้มีเลือดจำนวนมากไหลออกมาจากดวงตาของมัน

เมื่อเห็นโอกาส หานเซิ่นก็ไม่รอช้า เขาใช้ 7 สังหารรวมกับเซเว่นทวิสต์เตะไปที่ตาอีกข้างหนึ่งของทีเร็กซ์

"โฮก!" ตอนนี้ตาอีกข้างก็มีเลือดไหลออกมาด้วย ทีเร็กซ์สูญเสียการมองเห็นโดยสมบูรณ์แล้ว ดูมันจะทุกข์ทรมานมาก ไม่นานมันก็เริ่มอาละวาด

ตอนนี้ทีเร็กซ์พ่นไฟไปทุกทิศทาง หานเซิ่นต้องบินหนีออกให้ห่างจากตัวมันก่อน เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกไฟเผา

"น้องหาน สุดยอดไปเลย ดูเหมือนมันจะได้ผล!" หวังอวี่ฮังดูจะใจชื่นขึ้นมา แต่ในขณะที่เขาพูด เขาก็ไปโดนไฟของทีเร็กซ์เข้า ทำให้มีไฟลุกขึ้นมาบนตัวของเขา

"อ้ากกก!" หวังอวี่ฮังกลิ้งไปตามพื้น เขาพยามที่จะดับไฟ ตอนนี้ร่างกายของเขาหลายส่วนดำเป็นถ่าน

ตอนนี้ทีเร็กซ์มองไม่เห็นอะไรอีกแล้ว ทุกครั้งที่มันพยายามจะกระพริบตาก็จะทำให้ตาของมันเจ็บปวดมากขึ้น

กรงเล็บของทีเร็กซ์ทั้งแหลมและก็หนามาก มันจึงไม่สามารถดึงขนอีกาออกจากเปลือกตาของมันได้

ยิ่งมันแทงลงไปลึกเท่าไหร่ ทีเร็กซ์ก็ยิ่งตื่นตระหนก มันกระพือปีกพยายามที่จะบินหลบหนี หานเซิ่นใช้โอกาสนี้ในการเก็บขนอีกาบางส่วนที่ตกลงไปบนพื้น จากนั้นเขาก็เรียกปีกวิญญาณอสูรออกมา และก็ไล่ตามทีเร็กซ์ไป

นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เขาใกล้เคียงกับการที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้ด้วยตัวเอง

ทีเร็กซ์ยังคงเกรี้ยวกราด มันพ่นลูกไฟออกจากปากของมัน ตอนนี้ท้องฟ้าที่มืดมิด สว่างขึ้นมาด้วยเปลวไฟของมัน

คนที่อยู่ข้างล่างสามารถมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งมันเป็นภาพที่น่ากลัว ยังไม่มีใครเคยเห็นมอนสเตอร์ที่น่ากลัวแบบนี้ในทุ่งน้ำแข็งมาก่อน ดังนั้นนี้ถือเป็นเรื่องแปลกใหม่สำหรับพวกเขา

"ดู! มีใครไม่รู้กำลังไล่ตามมอนสเตอร์ที่น่ากลัวอยู่!" มีคนบางคนตะโกน

"ไหน? ไหน?"

"มันค่อนข้างไกล นายอาจจะมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ลองใช้กล้องส่องทางไกลดู"

ในก็อตแซงชัวรี่เทคโนโลยีจะไม่สามารถนำมาใช้ได้ แต่แค่กล้องที่ใช้เลนส์แบบธรรมดายังสามารถใช้ได้ปกติ

หลายๆคนก็พกกล้องส่องทางไกลเข้ามาใช้ในก็อตแซงชัวรี่กันเป็นเรื่องปรกติอยู่แล้ว เมื่อเห็นฉากที่น่าตื่นเต้นแบบนี้ พวกเขาก็รีบวิ่งไปหยิบกล้องของตัวเองมาทันที พวกเขาเห็นคนกำลังไล่ตามทีเร็กซ์ที่กำลังพ่นไฟอยู่บนท้องฟ้า

"โว้! นั่นมันหัวหน้าหานนิ!"

"โห! หัวหน้าหาน โคตรเจ๋ง เขาไล่มอนสเตอร์ที่น่ากลัวแบบนั้นได้ยังไง?"

"เขาแข็งแกร่งเกินไปแล้ว หัวหน้าหานคิดจะยึดเมืองบนเกาะลึกลับด้วยตัวคนเดียวเลยหรอ?"

"เขาหล่อมาก!"

ตอนนี้คนที่อยู่ข้างล่างกำลังดูหานเซิ่นไล่ตามทีเร็กซ์ไปด้วยความช็อค พวกเขาคิดว่าหานเซิ่นคงจะล่ามันได้เร็วๆนี้

ตอนที่ 646 ไล่ล่าทีเร็กซ์

แม้ทีเร็กซ์จะตาบอด แต่มันก็ยังมีประสาทสัมผัสอื่นที่ดีอยู่ ตอนนี้มันกำลังบินไปทางเหนือเพื่อออกจากเขตทุ่งน้ำแข็ง

หานเซิ่นไล่ตามทีเร็กซ์ไปโดยเขายังมีความหวังที่จะฆ่ามันได้ บาดแผลที่ตาของมันค่อนข้างสาหัส แม้มันยังไม่พอที่จะฆ่ามันได้ แต่กระนั้นมันก็สูญเสียการมองเห็นไป ตอนนี้ทีเร็กซ์ไม่ได้น่ากลัวสำหรับหานเซิ่นอีกต่อไป

'ไอ้ตัวนี้อึดมาก และเห็นได้ชัดว่ามันมีพลังธาตุไฟ แต่ยังไงมันก็ดูอ่อนแอกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆ ถ้าล่ากันเป็นทีมโดยมียอดฝีมือสัก 3- 4 คนก็น่าจะพอรับมือมันได้' หานเซิ่นคิดขณะสังเกตทีเร็กซ์

ทีเร็กซ์ยังคงพ่นไฟออกมาอย่างต่อเนื่อง แต่หลังจากนั้นมันก็คำรามออกมา 3-4 ครั้ง แล้วอยู่ๆไฟของมันก็ดับไป ไม่รู้ว่าไฟของมันหมดแล้วหรือว่ามันแค่เหนื่อยกันแน่

หานเซิ่นมีความสุขที่ได้เห็นแบบนั้น ดังนั้นเขารีบปลดล็อคยีนและก็ใช้เซเว่นทวิสต์เข้าไปหาทีเร็กซ์ เขารอให้ทีเร็กซ์คำรามอีกครั้งและหลังจากนั้นเขาก็ยิงขนอีกาเข้าไปในปากของมันทันที

ขนอีกาพุ่งไปอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้าสีดำ ความแข็งแกร่งของขนอีกาซึ่งเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด บวกกับหน้าไม้ขั้นสุดยอด ทำให้มันไม่ต่างจากเลเซอร์สีดำ

หลังจากที่ทีเร็กซ์อ้าปากเพื่อร้องคำราม เลือดก็กบปากมันทันที ขนนกที่หานเซิ่นยิงไปนั้นทำความเสียหายให้มันได้มากจริงๆ

ทีเร็กซ์พ่นไฟออกมาอีกครั้ง ซึ่งมันมีทั้งเลือดและไฟปนกันออกมาจากปากของมัน โชคร้ายที่ขนอีกาปักอยู่ในปากของมันถูกไฟเผาจนดำเป็นถ่าน ซึ่งมันคงไม่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้อีกแล้ว

หัวใจของหานเซิ่นเจ็บปวดราวกับถูกมีดกรีด แต่การจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด สูญเสียแค่นี้ยังอยู่ในระดับที่หานเซิ่นรับได้

ทีเร็กซ์ยังคงมีเลือดไหลออกมาจากปากอย่างต่อเนื่อง มันอาจจะสามารถกำจัดขนอีกาออกจากปากได้ก็จริง แต่ความเสียหายที่มันได้รับก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม

หานเซิ่นยังไม่รู้ว่าอาการบาดเจ็บของทีเร็กซ์ร้ายแรงขนาดไหน แต่เขาก็รู้ดีว่าพลังการฟื้นตัวของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดนั้นสูงแค่ไหน ถ้าเขาปล่อยให้มันหนีไปได้ ยังไงมันก็คงจะฟื้นตัวกลับมาเป็นปรกติได้ มันแค่ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

เนื่องจากสถานการณ์บังคับ หานเซิ่นกัดฟัน เขาใช้เซเว่นทวิสต์เข้าไปหาทีเร็กซ์ และเตะเข้าไปที่เปลือกตาของมัน

แต่ทันใดนั้นทีเร็กซ์ก็ยกกรงเล็บขึ้นมา และตะปบไปทางที่หานเซิ่นพุ่งเข้ามา เล็บของมันมีขนาดที่ใหญ่และยังเร็วมาก ราวกับว่าทีเร็กซ์ทุ่มพลังทั้งหมดเพื่อการโจมตีครั้งนี้

มันสายเกินไปแล้วที่หานเซิ่นจะหลบการโจมตีนี้ การที่มันใช้กรงเล็บโจมตีมาทางเขาทำให้เขาช็อค

แต่ด้วยการที่เขาปลดล็อคยีนแล้ว ความรู้สึกช็อคไม่ได้มีผลอะไร จิตใจของเขาไม่ได้หวั่นไหวเลยแม้แต่น้อย หานเซิ่นเรียกชุดเกราะทองกับกรีฟการ์กอยล์ออกมา และใช้หน้าไม้นกยูงเป็นโล่ป้องกันการโจมตี

ปัง!

เมื่อกรงเล็บของทีเร็กซ์ปะทะกับหน้าไม้นกยูง หานเซิ่นก็กระเด็นลงไปด้านล่างราวกับจรวด พื้นน้ำแข็งข้างล่างแตกเป็นเสี่ยงๆ

หานเซิ่นว่ายขึ้นมาจากน้ำ เขารู้สึกเจ็บปวดไปทั้งตัว ราวกับอวัยวะภายในของเขาได้รับความเสียหายทั้งหมด

"เกือบจะลืมไปเลยว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดมันแข็งแกร่งขนาดไหน ช่างเป็นพลังที่น่ากลัวจริงๆ" เมื่อหานเซิ่นอ้าปากก็มีเลือดจำนวนมากไหลออกมา

ถ้าเขาไม่ใช้หน้าไม้นกยูงป้องกันการโจมตีละก็ ตัวของเขาอาจจะขาดเป็น 2 ส่วนไปแล้วก็ได้

แต่หลังจากที่ทีเร็กซ์ทุ่มพลังทั้งหมดในการโจมตีนั้น ก็เหมือนมันจะได้รับบาดเจ็บหนักขึ้นอีก เลือดของมันไหลลงไปในน้ำทะเลที่อยู่ด้านล่างจนน้ำทะเลเปลี่ยนเป็นสีแดง

ทีเร็กซ์ต้องการจะกำจัดหานเซิ่นให้ได้ แม้อาการบาดเจ็บจะแย่ลง แต่มันก็เลือกที่จะบินลงไปเพื่อฆ่าหานเซิ่นที่พึ่งจะลุกขึ้นมา

เมื่อเห็นว่าทีเร็กซ์บินลงมา หานเซิ่นก็ไม่กล้าจะสู้กับมันซึ่งๆหน้า เขาเรียกวิญญาณอสูรซิลเวอร์อีลออกมา และพยายามจะใช้มันหนีไป

แต่ทว่าจิ้งจอกสีเงินที่อยู่บนไหล่ของหานเซิ่น อยู่ๆมันก็คำรามออกมาอย่างเกรี้ยวกราด ดูเหมือนมันจะโกรธที่ทีเร็กซ์ ทำให้หานเซิ่นได้รับบาดเจ็บ ตอนนี้สายฟ้าเริ่มปรากฏออกมารอบๆตัวมันแล้ว ขณะที่มีเสียงของกระแสไฟฟ้าดังออกมา จิ้งจอกสีเงินก็พุ่งขึ้นไปบนอากาศ ราวกับสายฟ้าสีเงิน มันพุ่งเข้าชนกับทีเร็กซ์

โฮก!

ทีเร็กซ์ส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด ตัวของมันปล่อยควันสีขาวๆออกมา ถึงร่างกายของมันจะบาดเจ็บหนักก็จริง แต่ร่างกายของทีเร็กซ์ก็แข็งแกร่งเกินกว่าที่จิ้งจอกสีเงินจะทำความเสียหายอย่างหนักหน่วงได้

ทีเร็กซ์ตัดสินใจหยุดไล่ตามหานเซิ่น และหันมาให้ความสนใจจิ้งจอกสีเงินแทน มันพ่นไฟออกมาอีกครั้ง มันพยายามจะเผาจิ้งจอกสีเงินให้เป็นเถ้าถ่านไป

จิ้งจอกสีเงินยังคงอยู่ในอากาศ มันใช้สายฟ้าเป็นเหมือนกับไอพ่นของเครื่องบินเพื่อเคลื่อนตัวหลบไฟของทีเร็กซ์ จากนั้นมันก็ปล่อยสายฟ้าโจมตีทีเร็กซ์อย่างต่อเนื่อง

ทีเร็กซ์ยังคงมองไม่เห็นอะไร เนื่องจากตาของมันได้รับบาดเจ็บ ทำให้ความสามารถในรับรู้ของมันแย่ลงไปอย่างมาก มันพบว่าการจะเผาจิ้งจอกเป็นเรื่องที่ยากมาก จิ้งจอกทั้งตัวเล็กและเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ แต่อย่างไรก็ตามจิ้งจอกสีเงินก็คือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดวัยเด็ก พลังของมันยังห่างชั้นกับทีเร็กซ์อยู่พอสมควร เพราะฉะนั้นสายฟ้าของมันจึงไม่สามารถทำให้ทีเร็กซ์เจ็บหนักได้

หานเซิ่นยังคงจับหน้าอกของตัวเอง เขากระอักเลือดออกมาอีกครั้ง เขาเรียกปีกวิญญาณอสูรออก และบินขึ้นไปบนอากาศ ตอนแรกเขาเตรียมที่จะหนีไปเพราะตัวเขาได้รับบาดเจ็บ แต่เขาไม่คาดคิดว่าจิ้งจอกสีเงินจะออกไปต่อสู้แบบนั้น ซึ่งมันเริ่มทำให้หานเซิ่นเห็นความหวังที่จะชนะ

จิ้งจอกสีเงินไม่ใช่สัตว์เลี้ยงวิญญาณอสูร เพราะฉะนั้นยากมากที่หานเซิ่นจะสั่งหรือควบคุมมัน ดังนั้นเขาเลยไม่สามารถใช้มันเป็นตัวช่วยในการต่อสู้ได้

แต่เมื่อจิ้งจอกออกไปสู้ด้วยตัวเองแบบนั้น พลังของมันก็น่ากลังยิ่งกว่าคนที่ปลดล็อคยีนแล้วมาก แม้แต่ตัวหานเซิ่นเองก็ยังต้องยอมรับว่าเขามีพลังที่ด้อยกว่าจิ้งจอก

ยังไงจิ้งจอกสีเงินก็มีระดับความแข็งแกร่งของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ถึงจะเป็นจิ้งจอกตัวน้อยๆ แต่มันก็แข็งแกร่งกว่ามนุษย์ทุกคนแน่นอน

จิ้งจอกสีเงินยังคงวนไปรอบๆตัวของทีเร็กซ์อย่างต่อเนื่อง พร้อมกับปล่อยสายฟ้าใส่ทีเร็กซ์ตลอดเวลา ความรู้สึกรำคาญของ

ทีเร็กซ์เริ่มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะมันไม่สามารถทำอะไรจิ้งจอกได้เลย

แม้การโจมตีของจิ้งจอกจะไม่ได้ทำความเสียหายที่รุนแรง แต่ภายใต้การโจมตีของมันก็ทำให้เลือดของทีเร็กซ์ไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง ตอนนี้ทีเร็กซ์สูญเสียเลือดไปจำนวนมาก แต่กระนั้นอาการบาดเจ็บแค่นี้ก็ยังไม่พอที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้

หานเซิ่นปลดล็อคยีนอีกครั้ง เขาเร่งพลังจนถึงขีดสุด เขาจ้องมองทีเร็กซ์โดยไม่กระพริบตา เขาพยายามคำนวณทุกความเป็นไปได้ที่ศัตรูจะสร้างขึ้นมา และคำนวณผลลัพธ์ทั้งหมดที่อาจจะเกิดขึ้น

เมื่อเห็นว่าโอกาสมาถึง หัวใจของหานเซิ่นก็เต้นรัวราวกับเครื่องยนต์ ทั้งหัวใจและไตสูบฉีดพลังงานให้กับหานเซิ่น เขาบินตรงเข้าไปก่อนที่ทีเร็กซ์จะกระพริบตาได้ทัน เขาเตะไปที่ตาซ้ายของมันด้วยแรงทั้งหมด

หลังจากที่เตะไปแล้ว หานเซิ่นก็หลบการโจมตีสวนกลับของทีเร็กซ์และบินออกมา ขณะเดียวกันจิ้งจอกสีเงินก็ยังคงปล่อยสายฟ้าใส่มันอยู่เรื่อยๆ ทีเร็กซ์หันหน้าไปบนท้องฟ้า และก็ส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด เลือดที่มีสีเหมือนกับเปลวไฟไหลออกมาจากตาและปากของมัน

ตอนนี้จิ้งจอกสีเงินและหานเซิ่นร่วมมือกันโจมตี ทั้งสายฟ้าและลูกเตะของหานเซิ่นทำให้เลือดของทีเร็กซ์ไหลออกมาต่อเนื่องไม่มีหยุด

ทีเร็กซ์เริ่มกระพือปีกด้วยความเร็วสูง มันพยายามจะหนีอีกครั้ง หานเซิ่นยังคงเอามือจับที่หน้าอกด้วยความเจ็บปวด ขณะบินไล่ตามมันไป นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่เขาจะได้ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด เขาไม่มีทางจะปล่อยให้โอกาสแบบนี้หลุดลอยไปแน่

ถ้าเขาพลาดโอกาสนี้ เขาก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ถึงจะมีโอกาสแบบนี้อีก

ตอนที่ 647 วิญญาณอสูรทีเร็กซ์

ทีเร็กซ์ที่ตามองไม่เห็นยังคงบินหนีต่อไป แต่มันก็ถูกหานเซิ่นและจิ้งจอกสีเงินไล่ตามโจมตีไปตลอดทาง ตอนนี้อาการของมันสาหัสมาก แต่มันก็ยังคงดิ้นร่นและไม่ยอมตายง่ายๆ

ตอนนี้ไม่มีใครรู้ว่าเลือดของทีเร็กซ์ไหลออกไปจำนวนมากแค่ไหนแล้ว แต่แค่มองดูมันไหลไปตลอดทาง หานเซิ่นก็รู้สึกว่าครั้งนี้ยังไงมันก็ไม่น่าจะรอดไปได้

เมื่อเห็นมหาสมุทร หานเซิ่นก็เลือกที่จะลงมาที่ผิวน้ำและใช้ซิลเวอร์อีลตามมันไป แต่เขาก็รักษาความเร็วให้พอๆกับทีเร็กซ์ที่อยู่ด้านบน

หานเซิ่นเองก็ได้รับบาดเจ็บหนักเช่นกัน ถ้าเขายังคงฝืนบินต่อไป ตัวเขาเองอาจจะเป็นฝ่ายที่ร่างกายทนไม่ไหวก่อนก็ได้

พวกเขาไล่ตามทีเร็กซ์ไป 8 วัน ในวันที่ 8 ทีเร็กซ์ก็ไม่สามารถที่จะบินหนีได้อีกต่อไป และในที่สุดมันก็ล่วงลงไปในทะเล

ด้วยขนาดตัวอันมหึมาของมัน เมื่อมันล่วงลงไปในทะเลก็ทำให้เกิดคลื่นขนาดใหญ่ ทีเร็กซ์พยายามอย่างหนักเพื่อจะบินขึ้นไปบนท้องฟ้า แต่ก็ไม่เป็นผล

แม้มันจะไม่สามารถขึ้นมาจากน้ำได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะตายแล้ว หลังจากที่หานเซิ่นกระโดดขึ้นไปบนหลังมัน เขาก็พบว่ามันไม่มีแรงที่จะต่อสู้ได้แล้ว แต่เนื่องจากเขาไม่มีอาวุธที่มี

พลังพอจะเจาะทะลุเกล็ดของมันได้ หานเซิ่นจึงได้แค่รอให้มันตายไปเอง

หลังจากที่เขารอมา 2 อาทิตย์ ในที่สุดเขาก็ได้ยินเสียงที่ทำให้เขามีความสุขที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิต

"ทีเร็กซ์เกล็ดอัคคีขั้นสุดยอดถูกฆ่า คุณได้รับวิญญาณอสูรทีเร็กซ์เกล็ดอัคคี เมื่อกินผลึกพลังชีวิตของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยขั้นสุดยอด"

หานเซิ่นมองดูร่างขนาดใหญ่ของทีเร็กซ์สลายหายไปกับตา ผลึกที่เหมือนกับคริสตัลสีแดงล่วงลงมาจากซากศพของมัน มันเป็นคริสตัลสีแดงที่สวยงามมาก ขนาดของมันใหญ่พอๆกับกำปั้น

หานเซิ่นรีบรับคริสตัลไว้ทันที แต่ไฟของมันเผามือของเขา เขารีบดึงกลับมา ทำให้คริสตัลล่วงลงไปในทะเล

มันเป็นเหมือนกับลูกไฟที่ตกลงไปในทะเล น้ำทะเลรอบๆระเหยกลายเป็นไอ ตอนนี้น้ำทะเลเริ่มเดือดขึ้นมาแล้ว

"อะไรเนี่ย! แล้วเราจะกินมันเข้าไปได้ยังไง?" หลังจากที่มันตกลงไปในทะเล หานเซิ่นก็กลัวว่าจะมีมอสเตอร์ที่อยู่ใต้ทะเลมาแย่งมันไปรึเปล่า เขารีบเรียกหน้าไม้นกยูงออกมาและใช้มันเขี่ยคริสตัลขึ้นมา

ผลึกพลังชีวิตไม่ได้เย็นลงเลย แม้มันจะตกลงไปในทะเลแล้วก็ตาม

หานเซิ่นนั่งมองดูคริสตัลที่อยู่บนหน้าไม้นกยูง เขาขมวดคิ้ว

"แล้วเราจะกินมันเข้าไปได้ยังไง? ถ้าเราเลียมันเหมือนตอนที่อยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ลิ้นเราก็คงจะถูกเผาแน่"

จิ้งจอกสีเงินลงมาอยู่ตรงแขนของหานเซิ่น มันพยายามจะใช้อุ้งเท้าของมันแตะไปที่ผลึกพลังชีวิต หานเซิ่นรีบหยุดมันทันที เขาต้องการกินผลึกพลังชีวิตด้วยตัวเอง จีโนพ้อยขั้นสุดยอดมีความหมายต่อเขามาก เขาไม่มีทางให้จิ้งจอกกินมันแน่

แต่ดูเหมือนหานเซิ่นจะเข้าใจผิด จิ้งจอกไม่ได้ต้องการจะกิน ดูเหมือนมันแค่สงสัยเกี่ยวกับผลึกพลังชีวิต มันอาจจะคิดว่าเป็นแค่ลูกบอลเลยจะเล่น แต่เมื่ออุ้งเท้าของมันสัมผัสโดนผลึกพลังชีวิต มันก็โดนลวกทันที หลังจากนั้นมันก็เลิกสนใจผลึกพลังชีวิต

"นายไม่ต้องการกินมันหรอ?" หานเซิ่นเอาผลึกพลังชีวิตมาวางตรงหน้าจิ้งจอก มันมองผลึกพลังชีวิตด้วยสีหน้าที่ดูถูก จากนั้นมันก็เมินใส่

'เฮ้! จิ้งจอกที่ตะกละแบบนี้กลับไม่สนใจของดีขนาดนี้งั้นหรอ?' หานเซิ่นช็อค

หลังจากเห็นว่าจิ้งจอกไม่สนใจ หานเซิ่นก็อยากจะทดสอบต่อ เขาเรียกอาร์คแองเจิลออกมา จากนั้นเขาก็วางผลึกพลังชีวิตลงต่อหน้าเธอและถาม "เธออยากจะกินมันไหม?"

หลังจากที่นางฟ้าตัวน้อยมองผลึกพลังชีวิตแล้ว เธอก็ส่ายหัวทันที เหมือนว่าเธอจะไม่สนใจมันเลย

"เป็นไปได้ยังไงเนี่ย?" หานเซิ่นรู้สึกงงเป็นอย่างมาก เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคู่หูจอมตะกละอย่างจิ้งจอกและอาร์คเเองเจิลจะไม่สนใจของดีๆแบบนี้ นี่มันบ้าไปแล้วหรอ?

'อาจจะเพราะมันร้อนเกินไปละมั้ง พวกมันเลยไม่สนใจ' หานเซิ่นคิดหาเหตุผลที่พอเป็นไปได้มากที่สุด

น่าเสียดายที่นางฟ้าน้อยกับจิ้งจอกไม่สามารถพูดได้ ไม่งั้นพวกมันก็คงจะบอกเขาได้ว่าทำไมพวกมันถึงไม่สนใจผลึกพลังชีวิต

หานเซิ่นคิดแล้วคิดอีกว่าจะกินผลึกพลังชีวิตยังไง แต่เขาก็ยังคิดวิธีดีๆไม่มีได้เลย

"นี่มันยิ่งกว่าลูกเหล็กที่ถูกไฟเผาอีก แล้วเราจะกินมันยังไง?"

แม้เวลาจะผ่านไป แต่อุณหภูมิของผลึกพลังชีวิตก็ไม่ได้ลดลงเลย และก็ไม่มีอะไรที่จะทำให้มันเย็นลงได้เลย หานเซิ่นลองพยายามเอาลิ้นไปแตะมันดู แต่โชคร้ายลิ้นของเขาก็ถูกไฟลวกเข้า

"อะไรว่ะเนี่ย พระเจ้ากลั้นแกล้งฉันรึไง?! แล้วฉันจะกินมันยังไง?"

หานเซิ่นจนปัญญา เขาไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไง เขาเหนื่อยที่จะพยายามต่อแล้ว เขาต้องเก็บมันไว้ก่อนแล้วค่อยหาทางทีหลัง

โชคดีที่แม้มันจะร้อน แต่ความร้อนของมันก็ไม่ได้ถึงขนาดไฟของทีเร็กซ์ เขาเอามันใส่ลงไปในกระติกน้ำที่ทำจากโลหะ โชคดีที่

มันไม่ได้ร้อนถึงขนาดที่ทำให้โลหะละลายได้ เขาจึงสามารถเก็บมันไว้ได้โดยไม่มีปัญหาอะไร

"แปลกมาก" หานเซิ่นตรวจสอบผลลัพธ์จากการต่อสู้ทั้งหมด เขาพบว่าขนอีกาเสียหายเกือบหมด พวกมันถูกทีเร็กซ์เผาจนไม่เหลือชิ้นดี หานเซิ่นเหลือขนอีกาที่ใช้การได้อยู่เพียง 7 เส้น

แต่เมื่อแลกกับการฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ แม้จะต้องสูญเสียมากแค่ไหนก็ยังคุ้มค่ามาก

ในที่สุดก็ถึงเวลาที่หานเซิ่นจะเช็คดูของรางวัลที่ดีที่สุดที่เขาได้มาจากการล่า ซึ่งก็คือวิญญาณอสูรของทีเร็กซ์เกล็ดอัคคี

ประเภทวิญญาณอสูรทีเร็กซ์เกล็ดอัคคีขั้นสุดยอด : อัญมณี

เมื่อเห็นคำบรรยาย เขาก็อึ้งไปเลย เขายังไม่เคยได้วิญญาณอสูรประเภทนี้มาก่อนเลย แม้เขาจะเคยอ่านผ่านๆเจอว่าในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มีวิญญาณอสูรประเภทนี้อยู่ แต่เขาก็ไม่รู้ว่ามันใช้ทำอะไรได้

หานเซิ่นลองพยายามทดลองใช้ดู เขาเรียกวิญญาณอสูรทีเร็กซ์เกล็ดอัคคีออกมา แต่สิ่งที่ปรากฏต่อหน้าเขาก็คืออัญมณีสีแดงขนาดเท่ากับฝ่ามือ ภายในอัญมณีเขาเห็นรูปของทีเร็กซ์อยู่ลางๆ

แม้หานเซิ่นจะจ้องมองมันยังไง เขาก็ไม่สามารถรู้ได้เลยว่าอัญมณีอันนี้ใช้ทำอะไรได้กันแน่

"คงต้องรีบกลับไปที่เมืองก่อน และค่อยไปหาข้อมูลเกี่ยวกับมันที่สหพันธ์ดวงดาว" หานเซิ่นกลับไปนั่งบนหลังของซิลเวอร์อีล เขาใช้มันแล่นกลับไปที่ทุ่งน้ำแข็ง

ระหว่างเดินทางมีความคิดหนึ่งแวบเข้ามาในหัวของหานเซิ่น เขาอยากจะรู้ว่าทำไมดวงของหวังอวี่ฮังถึงได้ซวยขนาดนั้น ในตอนแรกหานเซิ่นคิดว่าถ้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนคนนี้แล้วเขาจะซวยไปด้วย แต่เขากลับได้วิญญาณอสูรขั้นสุดยอดมา แสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้รับความซวยมาจากหวังอวี่ฮังเลย

แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น แต่การที่เขาไม่รู้ว่าจะกินผลึกพลังชีวิตยังไง ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ มันเหมือนมีอะไรกวนใจเขาตลอดเวลา

หลังจากกลับมาที่ทุ่งน้ำแข็ง เขาก็พบว่าเกาะลึกลับยังคงอยู่ มันไม่ได้ถูกไฟเผาจนสลายหายไป ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกโล่งอก

เมื่อหานเซิ่นกลับไปที่เกาะลึกลับ หวังอวี่ฮังก็ยืนรอต้อนรับเขาอยู่แล้ว

ตอนที่ 648 วิญญาณอสูรอัญมณี

"น้องหาน ในที่สุดก็กลับมาสักที! เป็นไง นายฆ่าไดโนเสาร์นั่นได้ไหม?" หวังอวี่ฮังถามด้วยน้ำเสียงที่ลุ้นระทึก

"ผมคิดว่าคุณก็น่าจะเดาออก แค่ดูหน้าผมมันก็พอจะบอกได้แล้ว ถ้าผมฆ่ามันได้ ผมก็คงจะเอาเนื้อของมันกลับมาแล้วจริงไหม?" หานเซิ่นพูด

"โอเค ไม่เป็นไรยังไงพวกเราก็ยังมีโอกาสฆ่ามันอีกมาก" หวังอวี่ฮังดูจะไม่ได้ผิดหวังเท่าไหร่ เขาพยายามปลอบใจหานเซิ่น

แต่นี่ทำให้หานเซิ่นรู้สึกไม่สบายใจแทน เขารู้สึกแปลกๆ ปรกติเขาไม่ค่อยได้เจอคนดีๆแบบหวังอวี่ฮัง ถ้าเจอคนที่คิดร้าย เขายังพอจะอ่านใจอีกฝ่ายออก ตอนนี้หานเซิ่นเริ่มกลัวคนดีๆแทน

"น้องหาน ฉันเชื่อมั่นในตัวนายมาก และฉันก็ตัดสินใจได้แล้วว่าฉันจะเข้าร่วมกลุ่มกับนาย พวกเราจะเป็นทีมเดียวกัน ฉันเชื่อว่านายจะนำพาโชคดีๆมาให้ฉันได้บ้าง ด้วยทีมที่มีหวังอวี่ฮังคนนี้อยู่ด้วย พวกเราจะมีอนาคตที่สดใสในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 อย่างแน่นอน!"

หวังอวี่ฮังกอดคอของหานเซิ่น จากนั้นเขาก็เริ่มสาธยายถึงความตั้งใจของเขา ในสายตาของหวังอวี่ฮัง หานเซิ่นเป็นเหมือนกับเทพแห่งโชคลาภ เขาจะไม่ปล่อยหานเซิ่นไปไหนแน่

หลังจากที่ได้ยินแบบนั้น หานเซิ่นก็เงียบไป เขากำลังใช้ความคิด 'เราไปตกลงร่วมทีมกับเขาตั้งแต่เมื่อไหร่? ถ้าร่วมทีมกับคนคนนี้มีหวังได้เจอมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไล่ล่าตลอดเวลาแน่!'

แม้หานเซิ่นจะไม่เคยพูดอะไรเกี่ยวกับการจัดตั้งทีมเลย แต่หวังอวี่ฮังก็คิดไปไกลแล้ว ตอนนี้เขาวางจุดมุ่งหมายเอาไว้หมด เขาคิดว่าทีมของเขาจะต้องยิ่งใหญ่ที่สุดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2

หลังจากที่ช่วยกันต่อสู้กับทีเร็กซ์ หวังอวี่ฮังก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเขาทำผลงานได้ดีกว่าที่หานเซิ่นคิด ถ้าไม่ใช่เพราะความสามารถในการดึงความสนใจของเขา หานเซิ่นก็ไม่มีทางใช้หน้าไม้ยิงไปที่ตาของทีเร็กซ์ได้ง่ายๆแบบนั้น

เอาจริงๆหานเซิ่นก็ต้องการคนอย่างหวังอวี่ฮัง แต่เมื่อได้ยินความฝันและจุดมุ่งหมายที่ดูเวอร์เกินของหวังอวี่ฮัง หานเซิ่นก็เริ่มที่จะลังเล

"น้องหาน ถ้าพวกเราร่วมมือกันไม่มีอะไรในโลกนี้ที่พวกเราทำไม่ได้!"

หวังอวี่ฮังยังคงกอดคอของหานเซิ่นอยู่ ขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปในเมืองโลหะดำ ตลอดทางหวังอวี่ฮังก็พูดถึงอนาคตที่สดใสของเขาและหานเซิ่น

แต่เมื่อหานเซิ่นเห็นสภาพของเมืองโลหะดำ เขาก็ต้องเหงื่อตก นี่มันแทบไม่ต่างจากซากปรักหักพัง เมืองทั้งหมดถูกทีเร็กซ์ทำลายไม่มีเหลือ ถ้าไม่ได้เทคโนโลยีขั้นสูงเข้ามาช่วยซ่อมแซม การ

พยายามจะฟื้นฟูเมืองนี้ขึ้นมาดูแล้วไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ถึงจะมีเทคโนโลยี แต่ก็ยังต้องการเวลาและคนงานจำนวนมาก

หานเซิ่นตัดสินใจเรียกเจ้าหญิงว่างเปล่าออกมา เขาอยากรู้ว่าเธอพอจะมีทางทำอะไรได้บ้างรึเปล่า บางทีเธออาจจะมีความสามารถในการขับเคลื่อนเมืองเหมือนเจ้าหญิงเงือกก็ได้ ซึ่งผลลัพธ์ก็ทำให้หานเซิ่นยิ้มออก เจ้าหญิงว่างเปล่าสามารถควบคุมเมืองได้จริงๆ เธอมีความสามารถถึงขนาดทำให้เกาะลึกลับหยุดหรือเคลื่อนที่ไปไหนก็ได้ตามต้องการ

แต่ที่น่าผิดหวังก็คือการเคลื่อนที่ดูจะช้ามาก ซึ่งก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ถึงจะฟื้นฟูเมืองกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้ แต่ถ้าเมืองกลับมาสมบูรณ์อีกครั้ง นี่มันก็ไม่ต่างจากยานเหาะส่วนตัวของหานเซิ่น

หานเซิ่นกลับลงไปหาหยางม่านลี่ หลี่ซิงหลุนและฟิลิป เขาต้องการแบ่งสรรพื้นที่ในเมืองให้กับพวกเขาด้วย ถ้าไม่ได้เงินลงทุนและคนของพวกเขา หานเซิ่นก็ไม่น่าจะดูแลเมืองที่ใหญ่ขนาดนี้ได้

เมื่อเกาะลึกลับลงจอดบนพื้น ทุ่งน้ำแข็งก็สั่นสะเทือน

หานเซิ่นมีสิทธิเต็มตัวในเมืองบนเกาะลึกลับ เพราะเขาบุกขึ้นไปยึดมันคนเดียว บวกกับมีคนจำนวนมากเห็นเขาไล่ล่าทีเร็กซ์ ตอนนี้ชื่อเสียงของเขาในทุ่งน้ำแข็งดังกระฉ่อน เขาเป็นยิ่งกว่าตำนานของที่นี่ คนที่นี่มองเห็นเขาราวกับเป็นเทพเลยด้วยซ้ำ

คนจำนวนมากที่อาศัยอยู่ในทุ่งน้ำแข็งเอาข่าวเรื่องนี้ไปโพสต์ลงไปในเน็ต แต่พวกเขาก็ต้องเจอกับความเห็นในแง่ลบของเกรียนคีย์บอร์ดที่บอกว่าพวกเขากุข่าวปลอมขึ้นมา ข่าวนี้เลยไม่ค่อยเป็นที่สนใจเท่าไหร่ ถึงแม้มันจะเป็นฉากต่อสู้ที่สุดยอดมากก็ตาม

หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน หานเซิ่นก็เริ่มเสียใจแล้วที่พบกับหวังอวี่ฮัง เพราะหลังจากที่ได้หวังอวี่ฮังมาเข้าร่วมด้วย ชีวิตเขาก็ไม่มีอะไรที่ราบลื่นเลย

เก้าอี้ตัวโปรดของเขาที่นั่งอยู่เป็นประจำ อยู่ๆก็หัก เมื่อเขาออกไปเดินออกกำลังกายตอนเช้า เขาก็เดินตกหลุม ตอนนี้ชีวิตประจำวันของเขาดูจะมีแต่เรื่องซวยๆ ดูเหมือนตราบใดที่หวังอวี่ฮังยังอยู่ใกล้ๆเขา ชีวิตของเขาคงจะต้องเจอแต่เรื่องร้ายๆแน่

และหานเซิ่นก็ได้พบว่าหวังอวี่ฮังไม่ได้เป็นตัวดึงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดให้เข้ามาได้เลย ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน เขายังไม่ได้เจอกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวใหม่เลย

หานเซิ่นหาข้ออ้างจนเขาสามารถออกจากเมืองเทพธิดามาได้ เขาต้องการออกห่างๆจากหวังอวี่ฮังสักระยะ หานเซิ่นต้องการไปที่ปราสาทคริสตัล แม้จะไม่มีอะไรร้ายแรงเกิดขึ้นก็ตาม แต่เหมือนหานเซิ่นจะรู้สึกว่าไม่ควรอยู่ใกล้หวังอวี่ฮัง

"ทุกคนในเมืองเทพธิดา ฉันต้องขอโทษด้วย แต่ฉันไม่มีทางเลือก"

หานเซิ่นหาข้ออ้างที่จะเดินทางออกจากเมืองเทพธิดาจนได้ หลังจากนั้นเขาเดินทางไปที่ปราสาทคริสตัล ในที่สุดเขาก็โล่งอกสักที

ตอนนี้หานเซิ่นยังหาวิธีกินผลึกพลังชีวิตของทีเร็กซ์ไม่ได้เลย การกินมันเข้าไปก็ไม่ต่างจากการกินยาพิษฆ่าตัวตายเท่าไหร่

หานเซิ่นเอามันเก็บไว้ในปราสาทคริสตัล จากนั้นเขาก็กลับไปที่สหพันธ์ดวงดาวเพื่อหาข้อมูลในเน็ต

แต่ก็ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับผลึกพลังชีวิตเลย ดังนั้นเขาจึงไปหาข้อมูลเกี่ยวกับวิญญาณอสูรอัญมณีแทน ซึ่งผลลัพธ์ทำให้หานเซิ่นต้องประหลาดใจ จนเขาเกือบจะตกเก้าอี้

ถ้าให้วิญญาณอสูรดวงอื่นกินวิญญาณอสูรอัญมณีเข้าไป มันจะเป็นการอัพเกรดวิญญาณอสูรดวงนั้น

ยกตัวอย่างเช่น ถ้าให้วิญญาณอสูรระดับกลายพันธ์กินวิญญาณอสูรอัญมณีระดับเลือดศักดิ์สิทธิ วิญญาณอสูรระดับกลายพันธ์ดวงนั้นก็จะวิวัฒนาการกลายเป็นระดับเลือดศักดิ์สิทธิ

"งั้นก็หมายความว่าถ้าเราให้วิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิของเรากิน มันก็กลายเป็นวิญญาณอสูรขั้นสุดยอดน่ะสิ" หานเซิ่นรู้สึกตื่นเต้นมาก

ถ้านี่เป็นความจริง หานเซิ่นก็สามารถให้วิญญาณอสูรอัญมณีกับวิญญาณอสูรที่เป็นอาวุธได้ เพื่อที่เขาจะได้อาวุธระดับขั้นสุด

ยอดมาครอบครอง แบบนี้เขาก็จะแก้ปัญหาเรื่องขาดอาวุธที่ทรงพลังได้

หานเซิ่นลองอ่านข้อมูลเกี่ยวกับวิญญาณอสูรอัญมณีต่อไปเรื่อยๆ และเขาก็พบปัญหาเข้า

วิญญาณอสูรอัญมณีไม่ใช่สักแต่ว่าเอาไปอัพเกรดสุ่มสี่สุ่มห้าได้ เพราะมันมีอัตราการสำเร็จด้วย ถ้าให้กินแล้วอัพเกรดไม่สำเร็จ วิญญาณอสูรอัญมณีก็จะหายไปแบบฟรีๆ

แถมมันยังมีกฎอีกด้วยว่าวิญญาณอสูรอัญมณีจะใช้อัพเกรดให้กับวิญญาณอสูรที่ระดับห่างกันมากๆไม่ได้ เช่นถ้าให้วิญญาณอสูรอัญมณีระดับเลือดศักดิ์สิทธิกับวิญญาณอสูรสามัญ วิญญาณอสูรสามัญจะไม่สามารถรับพลังได้ไหว และมันจะทำให้ทั้งวิญญาณอสูรสามัญและวิญญาณอสูรอัญมณีหายไปทั้งคู่

การใช้จะต้องดูระดับของวิญญาณอสูรด้วยไม่งั้นก็จะทำให้เกิดผลเสียอย่างใหญ่หลวง

จากข้อมูลที่เขาได้มา ดูเหมือนจะไม่มีวิธีแบบสำเร็จแน่นอนเลย แต่ก็มีโพสต์ของคนที่มีประสบการณ์ พวกเขาบอกว่าการรวมวิญญาณอสูรที่มีลักษณะคล้ายๆกันจะเพิ่มโอกาสสำเร็จได้

ยกตัวอย่างเช่น ถ้าวิญญาณอสูรอัญมณีได้มาจากมอนสเตอร์ประเภทหมาป่า ก็ควรจะหาวิญญาณอสูรอีกดวงที่เป็นประเภทหมาป่าเหมือนกันมา แบบนี้จะทำให้โอกาสสำเร็จสูงขึ้นได้ แต่แน่นอนว่ายังไงโอกาสมันก็ไม่มีทางสำเร็จ 100%

ขณะที่หานเซิ่นค้นหาข้อมูล เขาก็บังเอิญไปเจอข้อมูลที่รั่วมาจากก็อตแซงชัวรี่เขต 3 วิญญาณอสูรอัญมณีของที่นั่นพวกธาตุจะมีผลต่อโอกาสสำเร็จด้วย ถ้าเป็นธาตุเดียวกันโอกาสสำเร็จก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น

'ถ้าเป็นแบบนี้เราก็ต้องไปหาวิญญาณอสูรทีเร็กซ์ธาตุไฟมาสินะ' หานเซิ่นคิด ขณะที่คิดตาของเขาก็เป็นประกายขึ้นมา

ตอนที่ 649 ข้อสงสัยของหานเซิ่น

เมื่อหานเซิ่นคิดถึงหลักเกณฑ์การเลือกวิญญาณอสูรมาใช้กับอัญมณี เขาก็คิดว่าผลึกพลังชีวิตก็อาจจะต้องใช้หลักการเดียวกันรึเปล่า

มอนสเตอร์ทุกตัวในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 รวมถึงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจะไม่ได้มีพลังธาตุ ดังนั้นเขาเลยสามารถกินผลึกพลังชีวิตของมันได้โดยตรง

แต่เมื่อมาที่ก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแต่ละตัวจะมีธาตุของตัวเองอยู่ นั่นหมายความว่าการจะกินผลึกพลังชีวิตอาจจะต้องใช้วิธีการที่แตกต่างออกไป

แน่นอนว่านี่เป็นแค่ข้อสงสัยของหานเซิ่น ซึ่งตัวเขาเองก็ยังไม่รู้แน่ชัดเกี่ยวกับเรื่องนี้

แต่ถ้ามันเป็นความจริง นั่นหมายความว่าหานเซิ่นจะต้องมีพลังธาตุที่หลากหลายกว่านี้ ถึงจะกินผลึกพลังชีวิตจนสามารถวิวัฒนาการเป็นผู้เป็นเลิศได้

แต่เมื่อลองคิดดูแล้ว หานเซิ่นก็สงสัยอยู่ว่าเขาต้องทำยังไงถึงจะมีร่างกายธาตุไฟได้ เพราะถึงเขาจะฝึกกายหยก แต่เขาก็ไม่ได้รับพลังน้ำแข็งมาแต่อย่างใด ดังนั้นตอนนี้ร่างกายของเขาก็ยังไม่เป็นธาตุไหน

ส่วนศาสตร์ตงเสวียนก็ไม่มีธาตุ มันแค่ทำให้ตัวของเขามีกลิ่นหอมๆ ที่สำคัญหานเซิ่นยังไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามอนสเตอร์ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มันมีพลังธาตุด้วย

'ปวดหัวจริง' หานเซิ่นกุมขมับ แม้จะยังไม่รู้อะไรเพิ่มเติม แต่หานเซิ่นก็ตัดสินใจกลับไปก็อตแซงชัวรี่ก่อน

ตอนนี้หานเซิ่นต้องการสร้างวิญญาณอสูรขั้นสุดยอดขึ้นมา ถ้าเขาได้อาวุธที่ทรงพลังมาแล้ว การจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเพื่อหาผลึกพลังชีวิตก็ไม่ใช่เรื่องยากเกินไปสำหรับเขา

"เราต้องไปหาวิญญาณอสูรที่เป็นทีเร็กซ์ธาตุไฟมา เพื่อเพิ่มโอกาสสำเร็จให้สูงที่สุด แต่ว่ามอนสเตอร์ที่ต่ำกว่าขั้นสุดยอดมันไม่มีธาตุ งั้นเราก็แค่หาวิญญาณอสูรทีเร็กซ์มาก็พอ" หานเซิ่นลองเช็ควิญญาณอสูรที่เขามีทั้งหมด แต่เขาก็ไม่พบวิญญาณอสูรที่ใกล้เคียงกับทีเร็กซ์เลย

การจะหาล่าด้วยตัวเองเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจค้นหาในบอร์ดซื้อขายในเน็ต เขาต้องการหาซื้อวิญญาณอสูรที่ใกล้เคียงกับทีเร็กซ์

วิญญาณอสูรของทีเร็กซ์หาได้ยากและมีขายน้อยมาก หลังจากที่ใช้เวลาค้นหาอยู่นาน ในที่สุดเขาก็เจอคนที่ขายวิญญาณอสูรทีเร็กซ์

มันคือทีเร็กซ์ขนาดใหญ่ ตัวสีขาวเหมือนกับหิมะ มันคือมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ที่ล่าได้ในภูเขาหิมะที่ไหนสักแห่ง

หลังจากที่หานเซิ่นเห็นมัน เขาก็ต้องล้มเลิกความคิดที่จะขอซื้อมันทันที แม้เขาจะคิดว่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธินั้นไม่มีธาตุ แต่เขาเห็นว่ามันชื่อวิญญาณอสูรทีเร็กเหมันต์ เขาจึงคิดว่ามันไม่น่าจะเข้ากันได้กับอัญมณี เขาเลยไม่อยากเสี่ยง

ที่สำคัญวิญญาณอสูรดวงนี้เป็นวิญญาณอสูรประเภทชุดเกราะ ถึงเขาจะต้องการชุดเกราะขั้นสุดยอดอยู่ไม่น้อย แต่ตอนนี้เขาต้องการอาวุธมากกว่า ถ้าเขาไม่มีอาวุธที่แข็งแกร่งพอจะแทงทะลุเกล็ดหนาๆของพวกมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ มันก็ไร้ความหมาย

หานเซิ่นเห็นวิญญาณอสูรทีเร็กซ์ถูกโพสขายอยู่หลายดวง แต่ก็ไม่มีประเภทอาวุธเลย มีบางดวงเป็นวิญญาณอสูรเปลี่ยนร่าง

"อืมม เราไม่ต้องการวิญญาณอสูรเปลี่ยนร่าง ถ้าเปลี่ยนร่างเราจะใช้วิชาไม่ได้ แม้ระดับความแข็งแกร่งตอนเปลี่ยนเป็นทีเร็กซ์จะสูงขึ้นมา แต่ถ้าใช้วิชาไม่ได้ เผลอๆพลังการต่อสู้จะลดลงซะอีก" แม้จะเจอวิญญาณอสูรเปลี่ยนร่าง แต่หานเซิ่นก็ยังไม่สนใจมัน

เขาไม่สามารถหาวิญญาณอสูรที่เหมาะๆได้ ดังนั้นเขาเลยไม่อยากจะหาข้อมูลต่อไปแล้ว เขาเริ่มคิดว่าอาจจะใช้มันกับวิญญาณอสูรชุดเกราะเลือดศักดิ์สิทธิแทน

"จริงด้วย เราเคยไปล่ามังกรเกล็ดแดงกับอีตงมู่นิ มันดูเหมือนกับทีเร็กซ์เลย บางทีมันอาจจะให้วิญญาณอสูรทีเร็กซ์ประเภทอาวุธก็ได้" หลังจากที่นั่งคิดอยู่นาน เขาก็นึกเรื่องนี้ขึ้นมาได้

'มังกรเกล็ดแดง' เป็นชื่อที่อีตงมู่ตั้งให้มัน มันเป็นมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิที่ดูเหมือนกับทีเร็กซ์ ในตอนที่ต่อสู้กับมันครั้งนั้นมันเปลี่ยนเป็นโหมดเบอร์เซิร์ก ทำให้หานเซิ่นกับอีตงมู่ต้องวิ่งหนี

แต่ตอนนี้เขามีหน้าไม้นกยูงอยู่ เขาสามารถล่ามันได้อย่างไม่ยากเย็น ถ้าเขาได้วิญญาณอสูรของมันมาจะเป็นอะไรที่วิเศษมาก แต่ถึงจะไม่ได้ยังไงการฆ่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิได้ก็เป็นเรื่องที่คุ้มค่าเสมอ

เนื่องจากเขาไม่ได้ติดต่อกลับไปที่บ้านนานแล้ว เขาจึงใช้โอกาสนี้โทรไปที่บ้านและพูดคุยกับแม่ของเขา พวกเขาคุยกันหลายเรื่อง แต่หลักๆจะเป็นเรื่องความเป็นอยู่ของครอบครัว

การเรียนของหานเหยียนเป็นไปอย่างราบลื่น เธอเป็นเด็กที่มีพรสวรรค์ เธอมีเพื่อนที่โรงเรียนรอยัลเป็นจำนวนมาก การที่เธอเติบโตและเข้ากับคนอื่นได้ดีแบบนี้ มันทำให้หานเซิ่นรู้สึกมีความสุข

เขาไม่ต้องการให้หานเหยียนรู้สึกโดดเดี่ยว เพราะเขาเองก็ไม่สามารถอยู่ดูแลเธอได้ตลอด การที่เธอดูมีความสุขกับชีวิตในโรงเรียนเป็นเรื่องที่น่ายินดี

พวกเขาคุยกับประมาน 1 ชั่วโมง ก่อนที่หานเซิ่นจะวางสายไป การคุยกับครองครัวเป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำได้ ทหารบนยานแดฟเน่จะไม่ได้อนุญาตให้โทรหาคนนอก เหตุผลที่หานเซิ่นสามารถทำได้ก็เพราะเขามีจีเหยียนหรันอยู่

ตอนนี้หานเซิ่นรู้แล้วว่าทุ่งน้ำแข็งอยู่ส่วนไหนของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ส่วนแม่ของเขาอยู่ที่เมืองซัฟไฟร์ ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ไกลออกไปทางตะวันตก มันไกลเกินกว่าที่เขาจะเดินทางไปเยี่ยมเธอได้ตามแผนที่ที่เขาได้รับมา เมืองซัฟไฟร์อยู่ไกลออกไปเป็นล้านไมล์ ซึ่งระหว่างทางก็มีพื้นที่อันตรายจำนวนมาก

แม่ของหานเซิ่นกำลังฝึกวิชาระดับSโฮลี่แองเจิลอยู่ ที่หานเซิ่นไม่ได้สอนศาสตร์ตงเสวียนให้แม่และน้องของเขาก็เพราะตัวเขาเองก็ยังฝึกไม่สำเร็จ เขาไม่รู้ว่ามันจะมีผลเสียอะไรรึเปล่า เขาจะต้องเรียนรู้มันด้วยตัวเองก่อนที่เขาจะตัดสินใจสอนให้ครอบครัวทีหลัง

สำหรับแม่ของเขา หานเซิ่นยังไม่มีแผนที่จะไปเยี่ยมเธอ เขาไม่คิดว่าเขาจะสามารถเดินทางไปได้ไกลขนาดนั้นได้ การเดินทางเป็นล้านไมล์เป็นเรื่องที่เกินไป เขาไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลามากแค่ไหน

หานเซิ่นได้สั่งห้ามแม่ของเขาจากการออกไปล่ามอนสเตอร์แล้ว เขาให้เงินเธอเพียงพอต่อการซื้อเนื้อมากินเพื่อเก็บจีโนพ้อย ซึ่งเมืองซัฟไฟร์เป็นเมืองขนาดใหญ่ที่มีมนุษย์ที่แข็งแกร่งปกครองอยู่ แม้จะหาซื้อเนื้อระดับเลือดศักดิ์สิทธิไม่ได้ แต่สำหรับเนื้อระดับอื่นนั้นไม่ใช่ปัญหา

ด้วยเงินที่หานเซิ่นให้ไป แม่ของเขาสามารถซื้อเนื้อกินจนเก็บจีโนพ้อยเต็มได้แบบสบายๆ

หลังจากลับมาที่ก็อตแซงชัวรี่แล้ว หานเซิ่นก็เตรียมตัวสำหรับการออกไปล่ามังกรเกล็ดแดงทันที เขาต้องการวิญญาณอสูรของมันมาก

หานเซิ่นทิ้งจิ้งจอกสีเงินไว้ที่ปราสาทคริสตัล ถ้าเขาเอามันไปด้วย มังกรเกล็ดแดงคงจะหนีไปตั้งแต่ก่อนที่หานเซิ่นจะเข้าไปถึงตัวมันได้

หานเซิ่นไม่กล้ากลับไปที่เมืองเทพธิดา เพราะเขากลัวที่จะไปเจอกับหวังอวี่ฮัง ถ้าความซวยของหวังอวี่ฮังส่งผ่านมาถึงเขาได้ เขาก็คงจะไม่ได้วิญญาณอสูรที่เขาต้องการแน่ ดังนั้นเขาต้องป้องกันเอาไว้ก่อน

ตอนที่ 650 การค้นพบสุดช็อคสหพันธ์ดวงดาว

นี่เป็นโชคร้ายสำหรับหานเซิ่น เมื่อเขารู้สึกกลัวอะไรสักอย่าง เขาก็มักจะต้องเจอกับสิ่งนั้น ขณะที่หานเซิ่นกำลังปีนเขา เขาก็เห็นหวังอวี่ฮังกำลังต่อสู้กับมอนสเตอร์อยู่ที่นั่นพอดี

เมื่อหวังอวี่ฮังเห็นหานเซิ่น เขาก็ดูจะประหลาดใจมาก เขายิ้มออกมาอย่างมีความสุข เขารีบจัดการมอนสเตอร์ที่เขากำลังต่อสู้อยู่ให้เสร็จ จากนั้นเขาก็วิ่งมาหาหานเซิ่นและถามอย่างตื่นเต้น "น้องหาน นายมาหาฉันหรอ?"

"ใช่ แน่นอน" หานเซิ่นไม่รู้ว่าควรจะตอบยังไง เขาเลยเอออออไป เขารู้สึกว่าดวงเริ่มแย่ลงตั้งแต่มาพบกับหวังอวี่ฮัง

"น้องหาน นายได้ยินข่าววงในของสหพันธ์บ้างไหม? มันเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก ฉันยังช็อคเลยหลังจากที่ได้ยิน" หวังอวี่ฮังลดเสียงลงราวกับว่าเขากำลังจะพูดเรื่องลับๆ

"มีเรื่องใหญ่อะไรเกิดขึ้นหรอ อาเล็ก?" หานเซิ่นไม่ค่อยได้ให้ความสนใจเรื่องของสหพันธ์ดวงดาวเท่าไหร่ แต่เขาก็ถามไปตามมารยาท

"ตอนนี้มีแค่สมาชิกระดับสูงของสหพันธ์ และก็พวกอาวุโสตระกูลใหญ่เท่านั้นที่รู้เรื่องนี้ แต่มันก็เป็นเรื่องที่ได้รับการยืนยันแล้ว มันจะถูกประกาศอย่างเป็นทางการเมื่อไหร่ก็ขึ้นอยู่กับเวลา"

หวังอวี่ฮังหยุดชั่วครู่ เขาเอาปากมาใกล้ๆหูของหานเซิ่น "มีคนฆ่ามอนสเตอร์นั้นในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ได้"

"มอนสเตอร์อะไร?" หานเซิ่นสั่นไปทั้งตัว

"มอนสเตอร์ที่เหนือกว่าระดับเลือดศักดิ์สิทธิ เหมือนพวกเขาจะเรียกมันว่า 'มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด' เรื่องนี่เป็นเรื่องที่ทำให้คนระดับสูงของสหพันธ์ช็อคมาก" หวังอวี่ฮังพูดด้วยเสียงเบาๆ

หลังจากที่หานเซิ่นได้ยินเรื่องนั้น เขาก็รู้สึกโล่งอก เนื่องจากตอนนี้มนุษย์พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ยอดฝีมือในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เขารู้อยู่แล้วว่าสักวันเรื่องนี้จะต้องเกิดขึ้น มันแค่ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

"ใครเป็นคนฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ แล้วเขาทำได้ยังไง?" หานเซิ่นถามหวังอวี่ฮัง

"ดูเหมือนจะเป็นผู้หญิงที่ชื่อว่า จีชิงจากตระกูลจี นายน่าจะมีศักดิ์เป็นพี่เขยของเธอ แต่เธอก็ไม่ใช่ลูกสาวของจียัวเจินหรอกนะ สำหรับครอบครัวนายแล้ว เธอก็ถือว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องกับจีเหยียนหรัน แต่ดูเหมือนเธอจะมีพรสวรรค์สูงยิ่งกว่าจีเหยียนหรันมาก ตอนนี้พวกระดับสูงต่างเรียกเธอว่าความหวังใหม่"

หวังอวี่ฮังหยุดพูดชั่วครู่ตอนนี้รอยยิ้มของเขาจางหายไป เขาพูดต่อ "แต่การที่เธอฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ก็ไม่ใช่เพราะพรสวรรค์ของเธอหรืออิทธิพลของจียัวเจิน แต่เป็นเพราะได้ตระกูลหวัง หลินและเสวียช่วยด้วย พวกเขาจ้างยอดฝีมือถึง 300 คน ดู

เหมือนยอดฝีมือพวกนั้นจะยังไม่ได้วิวัฒนาการ แต่พวกเขาเก็บจีโนพ้อยได้เต็มทุกคนแล้ว"

"แต่น่าเสียดายมากที่เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้ยากมาก สำหรับที่นี่การจะสู้กับมอนสเตอร์พวกนั้นได้คงจะต้องวิวัฒนาการเป็นผู้เป็นเลิศก่อน ซึ่งคนที่วิวัฒนาการเป็นผู้เป็นเลิศแล้ว พวกเขาก็มักจะออกจากที่นี่ทันที ไม่งั้นร่างกายของพวกเขาก็จะปนเปื้อน" หวังอวี่ฮังถอนหายใจ

หานเซิ่นดูจะสับสนมาก เขาถาม "ทำไมคนพวกนั้นถึงได้ยอมเสี่ยงชีวิตขนาดนั้น พวกเขาได้อะไรตอบแทน? แล้วทำไมจีชิงถึงได้ผลงานและชื่อเสียงไปคนเดียว?"

"เธอเป็นคนที่พบมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่บาดเจ็บ และเธอก็เป็นคนที่โจมตีปิดชีวิตมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ส่วนคนอื่นเป็นคนที่ตระกูลจีจ้างมาเพื่อช่วยเหลือเท่านั้น ซึ่งพวกเขาก็ได้รับค่าตอบแทนตามสัญญาที่ตกลงกันไว้"

หลังจากพูดจบหวังอวี่ฮังก็ลดเสียงลงอีกครั้ง เขาพูด "ด้วยเรื่องนี้ ดูทรงแล้วจียัวเจินมีโอกาสสูงมากที่จะได้เป็นประธานสหพันธ์ดวงดาวคนต่อไป คงไม่มีใครกล้ามีปัญหากับตระกูลจีที่ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้อย่างแน่นอน หลังจากที่พวกเขาทำได้ครั้งหนึ่งแล้ว แน่นอนว่าพวกเขาคงจะสามารถทำมันได้อีก"

หานเซิ่นพยักหน้า เขารู้ดีว่าการเริ่มทำอะไรใหม่เป็นเรื่องที่ยากมาก หลังจากที่ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวแรกอย่างยากลำบาก

ได้ มันก็ขึ้นอยู่กับเวลาแล้วว่าพวกเขาจะฆ่าตัวต่อไปได้เมื่อไหร่ แต่ยังไงพวกเขาก็คงจะทำได้ในอีกไม่นาน

"จีชิงได้วิญญาณอสูรขั้นสุดยอดรึเปล่า?"

"ใช่ ดูเหมือนจะเป็นชุดเกราะ นั่นก็เป็นเหตุผลที่จีชิงถูกเรียกว่า'ความหวังใหม่'ด้วยเกราะแบบนั้นก็อตแซงชัวรี่เขต 1 คงจะเหมือนสนามเด็กเล่นของจีชิง"

หวังอวี่ฮังมองตาหานเซิ่น เขาพูดต่อ "โอ้ใช่ ลืมไปเลย แล้วนายมาหาฉันด้วยเรื่องอะไร?"

"ผมจะมาล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กบนภูเขานี้ ถ้าอาเล็กว่างก็มาด้วยกันก็ได้" หานเซิ่นพูด เขาไม่อยากจะปฏิเสธหวังอวี่ฮัง เพราะเขาอุตส่าห์เอาเรื่องลับๆแบบนี้มาเล่าให้ฟัง

"เยี่ยมเลย! การฆ่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กเป็นงานอดิเรกของฉันเลย" หวังอวี่ฮังดีใจเหมือนกับเด็กๆ

พวกเขาทั้ง 2 คนเดินลุยเข้าไปในภูเขา หานเซิ่นปีนขึ้นเขาไปอย่างระมัดระวัง เขายังไม่ลืมว่าเขาเคยเจอมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่ดูเหมือนเต่าแถวๆนี้ ถ้าพวกมันยังอยู่แถวนี้ หานเซิ่นก็ต้องระวังตัวให้มาก เพราะพวกมันมีถึง 9 ตัว

ไม่นานนักหานเซิ่นก็มาถึงจุดที่เขาเคยพบกับมังกรเกล็ดแดง เขาค่อนข้างแปลกใจที่เขาเดินทางมาถึงที่นี่ได้ราบลื่นผิดปรกติ

มังกรเกล็ดแดงยังไม่ได้ทิ้งที่นี่ไป เขาเห็นด้วยสัมผัสที่ทรงพลังของเขาว่ามันกำลังพักผ่อนอยู่ภายในหุบเขา

มังกรเกล็ดแดงดูเหมือนจะแตกต่างไปจากที่เขาเห็นครั้งแรกนิดหน่อย ตอนนี้เกล็ดสีแดงๆของมันดูเหมือนกับคริสตัล เมื่อมองจากระยะไกล มันดูเหมือนกับรูปปั้นที่เกะสลักจากทับทิม มันดูสวยงามมาก

"เจ้านี่ไม่ใช่เล่นๆเลยนะ" หวังอวี่ฮังสูดลมหายใจเข้าลึกหลังจากที่เห็นมังกรเกล็ดแดง

หานเซิ่นหัวเราะ เขาหันมามองหวังอวี่ฮัง "อาเล็ก ผมขอให้คุณช่วยอะไรสักอย่าง ถ้าคุณทำได้ ผมอยากให้คุณไปดึงความสนใจมัน หลังจากที่ผมฆ่ามันได้แล้ว ผมจะให้เนื้อครึ่งหนึ่งกับคุณ"

"ตกลง!" หวังอวี่ฮังพยักหน้า เขาเรียกวิญญาณอสูรออกมาและก็วิ่งเข้าไปหามังกรเกล็ดแดง พร้อมกับส่งเสียงร้องลั่นไปตลอดทาง

เขาไม่ได้วิ่งเข้าไปใกล้มันมากนัก เขาหยุดในระยะที่พอเหมาะ จากนั้นเขาก็หาก้อนหินขว้างไปที่มอนสเตอร์ มังกรเกล็ดแดงดูจะหัวร้อนขึ้นมาทันที มันวิ่งตรงเข้าไปหาหวังอวี่ฮังด้วยความโกรธ

หวังอวี่ฮังล่อให้มังกรเกล็ดแดงวิ่งวนแถวๆยอดเขา หานเซิ่นเรียกวิญญาณอสูรนกยูงเนตรมรณะออกมา จากนั้นเขาก็บรรจุขนอีกาที่เหลือทั้ง 7 เส้นลงไป

มังกรเกล็ดแดงเป็นมอนสเตอร์ที่ผิวหนังแข็งมาก แถมมันยังอยู่ในโหมดเบอร์เซิร์ก ดังนั้นผิวหนังของมันจึงแข็งกว่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิทั่วๆไปมาก ถึงเขาจะใช้ขนอีกายิงก็ตาม แต่หานเซิ่นก็เกรงว่าอาจจะทำความเสียหายได้ไม่หนักหน่วงพอ

ดังนั้นหานเซิ่นเลยคิดว่าจะเล็งไปที่ดวงตาสีแดงของมัน เนื่องจากมังกรเกล็ดแดงไม่ใช่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด มันไม่เหมือนกับทีเร็กซ์ตัวก่อนหน้านี้ เขาเชื่อว่าสามารถยิงเข้าไปที่ตามันได้โดยตรง และอาจจะทะลุไปถึงสมอง

หานเซิ่นกำลังหาจุดเหมาะๆบนภูเขา ขณะที่เขากำลังรอให้หวังอวี่ฮังล่อมอนสเตอร์เข้ามาใกล้อีกสักนิด

ขณะที่มังกรเกล็ดแดงกำลังวิ่งวนไปวนมาอยู่แถวยอดเขา หวังอวี่ฮังก็ส่งเสียงร้องตะโกน

"วิ่ง!." หวังอวี่ฮังกรีดร้อง เขาทำมือบอกให้หานเซิ่นรีบหนีไป ดูเหมือนจะมีสิ่งผิดปรกติเกิดขึ้น

หัวใจของหานเซิ่นเริ่มเต้นรัว เขากำลังคิดถึงสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นได้ 'เกิดอะไรขึ้นอีกเนี่ย? หวังว่าจะไม่เกิดเรื่องร้ายๆขึ้นอีกนะ'

ตอนที่ 651 เซ็นสัญญา

หานเซิ่นมองเห็นว่าด้านหลังหวังอวี่ฮังมีมังกรเกล็ดแดงกำลังมาจากยอดเขา เห็นได้ชัดว่ามันไล่ตามเขามา แต่ดูเหมือนมันจะไม่เหมือนการไล่ปรกติ ดูแล้วมันไม่น่าจะใช่

อีกไม่กี่วินาทีต่อมา หานเซิ่นก็ต้องอึ้ง เมื่อเขาเห็นว่าด้านหลังมังกรเกล็ดแดงมีมอนสเตอร์อีกตัว มันเป็นมอนสเตอร์ที่มีลักษณะเหมือนกับช้างขนาดใหญ่ ตัวของมันเป็นเหมือนกับโครงกระดูก

ถ้าเทียบขนาดกับช้างตัวนี้แล้ว มังกรเกล็ดแดงดูจะเป็นแค่ขนมขบเคี้ยวของมัน ช้างใช้งวงของมันฟาดมังกรเกล็ดแดงที่กำลังวิ่งหนี จากนั้นมันก็ใช้งวงยกมังกรเกล็ดแดงขึ้นมาทั้งตัวและก็เอาเข้าปากไป

'แม่เจ้าโว้ย!' หานเซิ่นสบถออกมา จากนั้นเขาก็รีบวิ่งหนีทันที

หวังอวี่ฮังคือคนที่เกิดมาพร้อมกับความซวยจริงๆ แม้แต่ตอนนี้เขาก็ยังเรียกมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดมาได้ หานเซิ่นเริ่มรู้สึกเสียใจแล้ว ที่เขาไม่ได้ตัดสินใจมาล่ามังกรเกล็ดแดงคนเดียว ไม่งั้นเขาคงจะมีโอกาสได้วิญญาณอสูร

ยังโชคดีที่ช้างมันกำลังสนุกกับการเคี้ยวร่างของมังกรเกล็ดแดง ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นและหวังอวี่ฮังมีเวลามากพอที่จะหนีได้

"อาเล็ก ผมมีคำถามอยากจะถามคุณ" หานเซิ่นกำลังหอบ พวกเขาพึ่งหนีมาถึงจุดที่น่าจะปลอดภัย

"เรื่องอะไรล่ะ?" หวังอวี่ฮังหอบหนักยิ่งกว่าหานเซิ่น

"ปรกติคุณออกล่าด้วยตัวเองยังไง?" หานเซิ่นถาม หวังอวี่ฮังเป็นเหมือนกับแม่เหล็กที่ดึงดูดมอนสเตอร์ที่น่ากลัวเข้ามา แม้จะเริ่มจากการล่ามอนสเตอร์ระดับล่างๆ แต่สุดท้ายเขาก็จะดึงดูดมอนสเตอร์ที่น่ากลัวเข้ามา ดังนั้นสำหรับหานเซิ่นแล้วเขารู้สึกแปลกใจที่หวังอวี่ฮังยังมีชีวิตอยู่มาถึงทุกวันนี้

"น้องหาน ฉันต้องขอสารภาพ ยากมากที่ฉันจะฆ่ามอนสเตอร์ด้วยตัวเอง แม้ฉันจะฆ่ามอนสเตอร์ได้ แต่ก็ไม่เคยได้วิญญาณอสูรเลยสักครั้ง การที่ฉันมาถึงทุกวันนี้ได้ ฉันต้องให้คนอื่นคอยช่วย" หวังอวี่ฮังหน้าแดง เขายอมรับความจริงที่น่าอับอาย

หานเซิ่นไม่รู้ว่าจะตอบกลับไปยังไงดี โชคดีที่หวังอวี่ฮังเป็นคนตระกูลหวัง ไม่งั้นเขาคงจะใช้ชีวิตได้อย่างยากลำบากมาก มันแย่ยิ่งกว่าหานเซิ่นตอนอยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ซะอีก โอกาสรอดชีวิตของเขาต่ำมากๆ

การที่ยอดฝีมืออย่างหวังอวี่ฮังต้องให้คนอื่นคอยช่วย เป็นเรื่องที่น่าอนาถมาก

มันเป็นเรื่องที่แปลกประหลาด เพราะหวังอวี่ฮังคือคนที่มีพรสวรรค์มากคนหนึ่ง ถ้าหานเซิ่นไม่มีหน้าไม้นกยูง ถ้าสู้กันจริงๆ หานเซิ่นก็คงเอาชนะเขาได้ไม่ง่ายนัก หวังอวี่ฮังเกือบจะเก่งเท่าควีนเลยด้วยซ้ำ มันน่าเสียดายที่เขาขาดความมั่นใจที่จะขับเคลื่อนไปข้างหน้า

"แบบนี้เป็นยังไงอาเล็ก? ผมกำลังจะจัดตั้งทีมขึ้นมาเพื่อล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ถ้าคุณสนใจ ผมจะรับคุณเข้าทีม แต่ถ้าคุณต้องการเข้าทีม คุณจะต้องเซ็นสัญญาก่อน ซึ่งในสัญญามันกำหนดไว้ว่าคุณจะต้องฟังคำสั่งของผมทุกอย่าง" หานเซิ่นพูดกับหวังอวี่ฮัง

แม้หวังอวี่ฮังจะเป็นคนที่ดวงซวย แต่หานเซิ่นก็คิดว่าความสามารถในการดึงดูดมอนสเตอร์ของเขาเป็นประโยชน์ต่อทีมมาก แต่หานเซิ่นก็ต้องหาทางทำให้หวังอวี่ฮังมีรอดชีวิตในการต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดให้ได้

"น้องหาน!" หวังอวี่ฮังกระโดดไปยืนอยู่ต่อหน้าของหานเซิ่น เขาจับมือของหานเซิ่น และก็เอามันมาวางตรงหน้าอกของเขา จากนั้นเขาก็เริ่มร้องไห้ เขารู้สึกซาบซึ้งมากจนพูดอะไรไม่ออก

"อาเล็ก ถ้าคุณมีเรื่องอะไรอยากจะพูดก็พูดออกมาได้เลย" หานเซิ่นรีบดึงมือของเขากลับมา

แต่นี่ก็เป็นอีกครั้งที่หวังอวี่ฮังไม่ยอมปล่อยมือของหานเซิ่น เขาพูดอย่างกระตือรือร้น "น้องหาน นายเป็นยิ่งกว่าน้องแท้ๆของฉันซะอีก นายเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่เห็นคุณค่าในตัวฉัน สำหรับฉันนายคือพระอาทิตย์ นายทำให้โลกของฉันสว่างสดใส!"

หวังอวี่ฮังรู้สึกซึ้งใจมาก แม้เขาจะไม่ค่อยได้สู้มากนัก เนื่องจากเขาเป็นคนที่ดวงซวยสุดๆ แต่ด้วยความสามารถในการดึงความสนใจมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของเขาเป็นประโยชน์ต่อหานเซิ่น สำหรับหวังอวี่ฮังแล้วนี่เป็นครั้งแรกเลยที่เขารู้สึกว่าตัวเขามีประโยชน์

ตระกูลหวังช่วยเขามามาก พวกเขาหาทุกอย่างมาให้หวังอวี่ฮัง แต่ไม่เคยพาหวังอวี่ฮังออกไปล่าด้วยเลย เพราะความซวยของเขาจะส่งผลเสีย

เมื่อหวังอวี่ฮังออกล่าด้วยตัวเอง การเดินทางของเขาก็ไม่ได้ราบลื่น หลังจากที่ฆ่ามอนสเตอร์ไปไม่กี่ตัวก็จะมีมอนสเตอร์ที่น่ากลัวมาต้อนรับเขาทุกครั้ง นี่เป็นครั้งแรกเลยที่มีคนมาชวนเขาเข้าร่วมทีม

ตอนนี้หานเซิ่นต้องการเขาจริงๆ หวังอวี่ฮังฝันมาตลอดว่าอยากเจอคนที่ต้องการเขา และในที่สุดตอนนี้เขาก็ได้รับโอกาสสักที

"เรียบร้อย! นี่เป็นสัญญาที่ผมเขียนขึ้นมา คุณลองเอามันไปดูก่อน เงื่อนไขอาจจะยุ่งยากไปสักนิด แต่การล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไม่ใช่เรื่องง่ายๆ" หานเซิ่นเอาสัญญาให้หวังอวี่ฮังดู

หานเซิ่นคิดเรื่องสัญญาแบบนี้มาตั้งนานแล้ว เขาเตรียมสัญญานี้ไว้ให้ควีนดู แต่เนื่องจากเธอกำลังยุ่งอยู่ในช่วงนี้ ตอนนี้หานเซิ่นคิดว่าหวังอวี่ฮังคือคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะมาเป็นสมาชิก

หวังอวี่ฮังดูมันอย่างละเอียด จากนั้นเขาก็เซ็นมันทันที เงื่อนไขหลักๆของสัญญาก็คือต้องทำตามคำสั่งของหานเซิ่น มันดูเป็นเงื่อนไขที่ไม่ค่อยยุติธรรมกับสมาชิกเท่าไหร่ เนื่องจากไม่มีอำนาจตัดสินใจ แต่ในส่วนของการแบ่งผลประโยชน์นั้นค่อนข้างยุติธรรม

หานเซิ่นมีความสุขมากที่ได้เห็นแบบนั้น เขาเก็บสัญญากลับมา จากนั้นเขาก็เซ็นมัน และก็เอาฉบับก็อปปี้ส่งให้กับหวังอวี่ฮัง

"อาเล็ก ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไป คุณคือส่วนหนึ่งของทีมผมแล้ว" หานเซิ่นยิ้มให้หวังอวี่ฮัง

หวังอวี่ฮังรู้สึกตื่นเต้นมาก เขาถาม "หัวหน้า แล้วทีมของเรามียอดฝีมือทั้งหมดกี่คนแล้ว?"

"อืมม!... มีแค่ 2 คน คุณกับผม" หานเซิ่นคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ดีกว่าถ้าจะไม่โกหกสมาชิกในทีม การจะหาคนเก่งๆที่ไม่ได้สังกัดอยู่ในกองกำลังหรือทีมไหนเป็นเรื่องที่ยาก ตอนนี้เขาโชคดีมากที่ได้คนมีฝีมืออย่างหวังอวี่ฮังมาร่วมทีม

แม้จะมียอดฝีมือเก่งๆที่เป็นนักล่าเดี่ยวอยู่มากมาย แต่ปรกติแล้วพวกเขามักจะรับคำชวนจากกลุ่มใหญ่ๆเท่านั้น มันยากมากที่จะมีคนมายอมเข้ากับหานเซิ่นที่ไม่ได้มีอะไรโดดเด่น

หวังอวี่ฮังไม่ได้สนใจเรื่องนั้น จริงๆเขาก็อยากจะช่วยหานเซิ่นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ จากนั้นเขาก็พูด "หัวหน้า ฉันรู้จักคนคนหนึ่ง เขาเป็นยอดฝีมือที่เก่งมาก เขาเป็นเพื่อนของฉันเอง เราควรจะชวนเขามาร่วมทีมไหม?"

"เขาเป็นใคร?" หานเซิ่นยังรู้สึกว่าคำว่ายอดฝีมือเก่งๆมันคลุมเครือ การล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ซึ่งตอนนี้มนุษย์ก็เริ่มรู้ตัวกันแล้วว่ามีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่ด้วย ถึงจะยังไม่เคยมีใครในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ฆ่ามันได้ก็ตาม

"เขาชื่อเหล่ยเฮิงหวู่ เขาอาจจะไม่ได้มาจากตระกูลใหญ่ก็จริง แต่ครอบครัวของเขามีวิชาที่พิเศษอยู่ มันถูกเรียกว่า 'ทวนอัสนีศักดิ์สิทธิ์' ฉันเคยเห็นมันกับตามาแล้ว มันเป็นวิชาที่ทรงพลังจริงๆ เขาคือยอดฝีมือระดับแนวหน้า และยังไม่ได้เข้าทีมหรือสังกัดไหน ฉันค่อนข้างสนิทกับเขา เดี๋ยวฉันจะใช้ความสัมพันธ์อันดีดึงเขามาเข้าร่วมทีมให้เอง" หวังอวี่ฮังพูด

หานเซิ่นถามเกี่ยวกับเหล่ยเฮิงหวู่อีกหลายคำถาม หลังจากฟังแล้วคนคนนี้เป็นหนึ่งในคนที่เขาต้องการมาเข้าร่วมทีมจริงๆ ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจตามหวังอวี่ฮังเพื่อไปชวนเหล่ยเฮิงหวู่มาร่วมทีม

หานเซิ่นไม่สามารถฆ่ามังกรเกล็ดแดงได้ตามแผน เนื่องจากมันถูกช้างกินเข้าไปก่อน ดังนั้นเขาเลยต้องหาวิญญาณอสูรทีเร็กซ์ดวงอื่น

โชคดีที่เหล่ยเฮิงหวู่อยู่ในเมืองใหญ่ หานเซิ่นเลยอาศัยโอกาสนี้เดินหาซื้อวิญญาณอสูรในตลาด

ตอนที่ 652 เชิญยอดฝีมือ

เหล่ยเฮิงหวู่คนที่หวังอวี่ฮังพูดถึง เขาอยู่ในเมืองที่อยู่อีกฝั่งของภูเขาปีศาจ ดังนั้นพวกเขาต้องเดินทางข้ามภูเขาไปเพื่อพบคนคนนี้

แต่หานเซิ่นก็ตัดสินใจกลับไปสหพันธ์ดวงดาวก่อน เพื่อที่เขาจะได้มีเวลาเตรียมตัวสำหรับการเดินทางไกล หลังจากกลับมาหานเซิ่นก็เช็คดูคอมของเขา และพบว่ามีสายที่ไม่ได้รับหลายสาย ซึ่งหลักๆจะเป็นของจีเหยียนหรัน ถังเตียงลิ่ว หวงฟูผิงชิงและก็คนอื่นๆที่เขาสนิท

หานเซิ่นๆไล่โทรกลับไปหาพวกเขาทีละคน ซึ่งเนื้อหาหลักๆที่พวกเขาโทรมาหาหานเซิ่นก็คือเรื่องที่จีชิงฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ มันเป็นเรื่องที่ทำให้คนทั้งสหพันธ์ดวงดาวช็อค แต่มันก็ยังไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการ

หานเซิ่นไม่ได้โทรกลับไปหาจีเหยียนหรัน เขาเลือกที่จะไปพบเธอที่ห้องทำงานโดยตรง

จีเหยียนหรันบอกหานเซิ่นว่าจีชิงฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้แม้จะได้รับความช่วยเหลือจากยอดฝีมือ 300 คน แต่คนที่โจมตีปิดชีวิตมอนสเตอร์ก็คือจีชิง ซากศพของมอนสเตอร์หายไปหลังจากที่มันตาย เหลือเพียงแค่ผลึกพลังชีวิต

หานเซิ่นรู้นานแล้วว่าหลังจากที่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตายจะไม่มีซากเหลือเอาไว้ แต่ก็มีบางตัวที่จะเหลือซากไว้ด้วย นี่ยังเป็นสิ่งที่ทำให้หานเซิ่นสงสัยอยู่ และเขาก็ยังหาคำตอบไม่ได้ด้วย

ตัวอย่างเช่นโกลเด้นโกรวเลอร์ มันพิเศษต่างไปจากมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆ ซึ่งหลังจากที่มันกลายเป็นวิญญาณอสูร มันก็มีความสามารถพิเศษที่ต่างไปจากวิญญาณอสูรดวงอื่นๆ

วิญญาณอสูรสำหรับขี่ปรกติ แม้จะเป็นวิญญาณอสูรขั้นสุดยอด แต่พวกมันก็จะไม่ก้าวร้าว แต่โกลเด้นโกรวเลอร์ของหานเซิ่นจะแสดงอารมณ์และความก้าวร้าวออกมาในบ้างครั้ง แถมมันยังมีความสามารถขยายร่างได้อีกด้วย มันต่างไปจากวิญญาณอสูรปรกติมาก

ดูเหมือนมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจะมีความสามารถพิเศษและลักษณะนิสัยเฉพาะตัว นี้เป็นเรื่องที่หานเซิ่นคิดอยู่ทุกวัน แต่เขาก็ยังไม่ได้คำตอบที่แน่ชัด

ตอนนี้ทั้งสหพันธ์ดวงดาวกำลังพูดคุยกันเกี่ยวกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่หานเซิ่นรู้ว่านี่มันเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น หลังจากที่มันได้รับการประกาศอย่างเป็นทางการ เรื่องนี้ก็จะกลายเป็นเรื่องที่ทำให้คนแตกตื่นกันมาก

แม้จีเหยียนหรันจะไม่ได้พูดเรื่องนี้กับเขาตรงๆ แต่หานเซิ่นก็รู้ว่าตระกูลจีคงจะเป็นคนกระจายข่าวเรื่องนี้อย่างแน่นอน พวกเขาสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่าพวกเขาคือกลุ่มแรกที่ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ ซึ่งมันจะช่วยให้จียัวเจินมีโอกาสได้ขึ้นเป็นประธานสหพันธ์ดวงดาวคนใหม่

แม้จียัวเจินจะได้รับผลประโยชน์มากมายจากเรื่องนี้ แต่มันก็ยังไม่ได้การันตีว่าเขาจะชนะเลือกตั้ง 100% เพราะผู้สมัครคนอื่นๆก็คือผู้มีอิทธิพลระดับบิ๊กๆทั้งนั้น

ก่อนที่หานเซิ่นจะเดินทางกลับไปก็อตแซงชัวรี่ เขาได้โทรไปหาซานตันเฟิงด้วย

ซานตันเฟิงเกือบที่จะเก็บจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิของก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ได้ครบแล้ว หานเซิ่นเลยบอกเขาเกี่ยวกับเรื่องมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเอาไว้ เพื่อที่เขาจะได้มีโอกาสก้าวหน้ามากขึ้น

หานเซิ่นไม่ได้เพิ่งจะเคยเดินทางผ่านภูเขาปีศาจ ซึ่งครั้งนี้เขาก็พาซีโร่กับจิ้งจอกสีเงินมาด้วย แต่ยังไงครั้งนี้หวังอวี่ฮังก็จะเดินทางไปกับเขาด้วย คงไม่มีใครคาดเดาได้ว่าจะต้องเจอเรื่องร้ายๆอะไรบ้างระหว่างการเดินทาง โดยเฉพาะที่ภูเขาปีศาจ มันเป็นสถานที่ที่อันตรายและลึกลับ บนภูเขาหลายจุดจะถูกหมอกปกคลุมเอาไว้ แค่มองดูหานเซิ่นก็พอจะบอกได้ว่าภูเขาลูกนี้มีมอนสเตอร์ที่น่ากลัวอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก พวกเขาเลือกเส้นทางที่น่าจะเจอกับอันตรายน้อยที่สุดในการเดินทาง

ระหว่างการเดินทางพวกเขาตื่นตัวกันอยู่ตลอดเวลา เพราะหานเซิ่นไม่แน่ใจว่าหวังอวี่ฮังจะดึงดูดมอนสเตอร์อะไรเข้ามาอีก

แต่ด้วยการมีจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย พวกเขาเลยไม่เจอมอนสเตอร์สักตัว ดูเหมือนการมีจิ้งจอกอยู่ด้วยก็จะพอช่วยป้องกันอันตรายจากความซวยของหวังอวี่ฮังได้บ้าง

ซีโร่ในชุดสูทสำหรับต่อสู้สีขาวกำลังอุ้มจิ้งจอกอยู่ เมื่อเธออยู่ในชุดนี้ เธอก็ดูน่ารักจริงๆ ถึงขั้นที่หวังอวี่ฮังบอกว่าซีโร่คือเด็กผู้หญิงที่น่ารักที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอมา เขาแทบจะละสายตาจากเธอไม่ได้เลย

หานเซิ่นรีบดึงหวังอวี่ฮังออกไปห่างๆเธอ ตอนนี้เขาไม่ต้องการให้อาคนนี้มาอยู่ใกล้ๆกับซีโร่มากเกินไป

พวกเขามาถึงอีกฟากของภูเขาปีศาจได้อย่างราบลื่น หวังอวี่ฮังเป็นคนนำทางพวกเขาไปที่เมืองปีศาจ

"เหล่ย!" หวังอวี่ฮังเปิดประตูห้องเข้าไปก็พบชายคนหนึ่ง อีกฝ่ายเป็นคนที่ค่อนข้างมีอายุ รูปร่างของเขาล่ำสัน แค่ดูก็รู้ว่าชายคนนี้คงจะแข็งแกร่งไม่น้อย

"อวี่ฮัง ทำไมนายมาที่นี่ได้" ชายคนนี้พูดหลังจากที่เห็นหวังอวี่ฮัง ดูเหมือนเขากำลังพยายามฝืนยิ้มอยู่

"เหล่ย ฉันมาที่นี่เพื่อมาหานายโดยเฉพาะ ตอนนี้ฉันได้กลายเป็นสมาชิกของทีมที่มีพรสวรรค์ที่สุด ซึ่งพวกเรากำลังเตรียมที่จะออกล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด" หวังอี่ฮังอธิบายด้วยความตื่นเต้น

เหล่ยเฮิงหวู่มองหวังอวี่ฮังด้วยความประหลาดใจ แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ได้ประหลาดใจเกี่ยวกับเรื่องมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด เขามองหวังอี่ฮังด้วยสีหน้าไม่อยากเชื่อ

"นายน่ะหรอ? นายเข้าร่วมทีมที่กำลังวางแผนจะออกล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด?"

ทุกคนไม่ว่าใครก็ตามที่ได้รู้จักหวังอวี่ฮัง พวกเขาต่างก็รู้เรื่องเกี่ยวกับความซวยของหวังอวี่ฮังดี การล่ามอนสเตอร์กับหวังอวี่ฮังรับประกันได้เลยว่าจะต้องเจอกับเรื่องร้ายๆแน่ ซึ่งคนส่วนมากก็คิดจะหาประโยชน์จากความโชคร้ายของเขาเพื่อล่อมอนสเตอร์ แต่ถ้าเกิดเขาดึงมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งเกินกว่าความสามารถของทีมเข้ามาละก็ มันจะกลายเป็นปัญหาได้ ซึ่งมันมีโอกาสที่พวกเขาจะสูญเสียทุกอย่าง เลยไม่มีใรกล้าพอที่จะพาหวังอวี่ฮังออกไปล่าด้วย

"ใช่! ทีมที่ฉันเข้าร่วมเป็นทีมที่มีพรสวรรค์อาจจะมากที่สุดในดินแดนนี้แล้ว ฉันมาที่นี่ก็เพื่อชวนนายเข้าร่วมทีมของเรา ฉันเห็นแก่ความเป็นเพื่อนนะเลยมาชวน ถ้านายเข้าร่วมทีมของเรา พวกเราจะกลายเป็นทีมแรกที่ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้อย่างแน่นอน" หวังอวี่ฮังพยายามโฆษณาทีมของเขาอย่างเต็มที่

"แล้วนายเข้าร่วมทีมไหนล่ะ? หวังว่าคงจะไม่ใช่ทีมของตระกูลหวังหรอกนะ" เหล่ยเฮิงหวู่ค่อนข้างคล้อยตามคำเชิญชวนของหวังอวี่ฮังอยู่เหมือนกัน เพราะยังไงเขาก็รู้ดีว่าหวังอวี่ฮังคือคนที่มีฝีมือสูงมากคนหนึ่ง

"มา! เดี๋ยวฉันจะแนะนำให้นายได้รู้จักหัวหน้าทีมของฉันเอง เขาชื่อว่าหานเซิ่น เขาคือสุดยอดของสุดยอด! เขาสามารถฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทุกตัวที่เขาเจอได้แน่นอน ถ้าพวกมันไม่หนีไปซะ

ก่อน พวกเราเกือบจะฆ่าได้ตัวหนึ่งแล้ว แต่น่าเสียดายที่มันหนีไปได้ก่อน จีชิงเลยได้หน้าไปคนเดียว!" หวังอวี่ฮังอวดอ้างโดยไม่อายใครเพราะเขารู้ว่าหานเซิ่นสุดยอดจริงๆ

"หานเซิ่น?" เหล่ยเฮิงหวู่ขมวดคิ้ว เขาพยายามอย่างหนักเพื่อนึกให้ได้ว่าเขาเคยได้ยินชื่อนี้ที่ไหน

"ไม่ต้องคิดอะไรมากแล้ว เขาคือว่าที่ลูกเขยของจียัวเจิน"

หวังอวี่ฮังยกชื่อของจียัวเจินขึ้นมาช่วยอีกแรง เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของหานเซิ่น

เหล่ยเฮิงหวู่ดูจะประหลาดใจมาก หลังจากที่แนะนำเสร็จแล้ว หวังอวี่ฮังก็ชวนเหล่ยเฮิงหวู่ไปอีกห้องที่พวกเขาเตรียมไว้แล้ว เพื่อที่จะได้พูดคุยกันเกี่ยวกับทีม

"หัวหน้าหาน ฉันอยากจะรู้ว่าตอนนี้คุณมียอดฝีมือหรือนักสู้ที่มีชื่อเสียงคนไหนบ้างอยู่ในทีม"

หลังจากปลดล็อคยีนได้ เหล่ยเฮิงหวู่ก็ไม่เคยต้องการเข้าทีมไหน เพราะเขากำลังรอทีมที่มีศักยภาพจริงๆ

ถ้าหานเซิ่นคือลูกเขยของจียัวเจินจริงๆ หลังจากเข้าทีมแล้ว ยังไงเหล่ยเฮิงหวู่ก็คิดว่าเขาคงจะได้รับแรงสนับสนุนจากตระกูลจีบ้างไม่มากก็น้อย

ตอนนี้ก็เป็นที่รู้ ๆกันอยู่ว่าจีชิงจากตระกูลจี คือคนที่ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ แม้ก็อตแซงชัวรี่เขต 2 จะต่างจากเขต 1 มาก แต่การที่มีคนจากตระกูลจีมาชวน มันก็ยากที่เขาจะปฏิเสธ

"พวกเรายังไม่มียอดฝีมือคนไหนในทีม แต่สมาชิกที่เรามีอยู่ตอนนี้ก็ดีพอแล้ว พวกเราไม่สักแต่ว่าจะรับคนเข้าทีมให้เยอะๆ คนที่จะมาเข้าร่วมกับพวกเราได้จะต้องเป็นสุดยอดของสุดยอด ตอนนี้หัวหน้าของเราถือเป็นสุดยอดของสุดยอด เขาอยู่ในระดับแนวหน้าสุดของคนที่อยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 นายเคยได้ยินชื่อควีนบ้างไหม? หัวหน้าสนิทกับเธอมาก มีแนวโน้มสูงที่เธอจะเข้าร่วมทีมกับเรา" หวังอวี่ฮังรีบพูด เพราะเขากลัวว่าหานเซิ่นอาจจะบอกความจริงออกไป ถ้าหานเซิ่นพูดความจริงออกไปว่ามีกันอยู่แค่ 2 คน การโน้มน้าวเหล่ยเฮิงหวู่จะเป็นเรื่องยากทันที

"นี่เรื่องจริงหรอเนี่ย? ควีนกำลังจะเข้าร่วมทีมของนายงั้นหรอ?"

เหล่ยเฮิงหวู่ถาม เขาเบิกตากว้าง ขณะมองหานเซิ่นและหวังอวี่ฮัง

"อาของผมคนนี้มักจะชอบพูดเกินจริง" หานเซิ่นยิ้ม หวังอวี่ฮังเอ่ยชื่อควีนขึ้นมา ซึ่งหานเซิ่นก็ยังไม่มั่นใจว่าเธอจะมาเข้าร่วมด้วยจริง ๆ แต่หวังอวี่ฮังกับเอาชื่อเธอมาเพื่อเพิ่มความน่าสนใจของทีม

"แน่นอน ฉันไม่ได้โกหก! เหล่ย นายก็รู้จักฉันดี ฉันเคยโกหกนายอย่างงั้นหรอ?" หวังอวี่ฮังเชิดหน้าขึ้นขณะที่พูด

ตอนที่ 653 ปฏิเสธ

ไม่ว่าหวังอวี่ฮังจะพูดอะไรออกมาก็ตาม แต่เหล่ยเฮิงหวู่ก็ยังลังเลอยู่เล็กน้อยที่จะเข้าร่วม แม้หวังอวี่ฮังจะกล่าวอ้างถึงควีน แต่ก็ยังไม่ใช่ว่าเธอจะเข้าร่วม 100%

"นายให้เวลาฉันคิดอีกสักหน่อยเป็นยังไง?" เหล่ยเฮิงหวู่พูด

"เหล่ย ไม่เอาน่า นายยังต้องการอะไรอีก? ตอนนี้หัวหน้าเป็นผู้ที่ครอบครองเมืองราชวงศ์ถึง 2 เมือง หนึ่งในนั้นเป็นเมืองบนเกาะลึกลับด้วย ยิ่งกว่านั้นเขายังมีคนเก่งๆอีกมากมายอยู่ใต้คำสั่งของเขา ถ้ามาเข้าร่วมกับพวกเรา นายมีแต่ได้กับได้" หวังอวี่ฮังพูด

แม้หวังอวี่ฮังจะพูดดูเวอร์ไปบ้าง แต่ที่เขาพูดมาก็ไม่ได้เป็นเรื่องโกหกเลย เขาเอาเรื่องจริงมาพูดทั้งนั้น แต่ในสายตาของคนอื่นมันก็ยังไม่มีน้ำหนักมากเท่าไหร่

หานเซิ่นยังไม่ได้แต่งงานกับจีเหยียนหรัน ดังนั้นจะนับว่าเขาเป็นเขยตระกูลจีไม่ได้ ส่วนควีนก็ยังไม่ได้เข้าร่วมทีม แม้หานเซิ่นจะครอบครองเมืองราชวงศ์ 2 เมือง แต่พวกมันก็ถูกกองกำลังอื่นบริหารจัดการอยู่

ขณะที่เหล่ยเฮิงหวู่กำลังลังเล ก็มีใครบางคนมาเคาะประตูจากด้านนอก เสียงที่นุ่มนวลดังมาจากหลังประตู "คุณเหล่ยอยู่ที่นี่ใช่ไหม? ผมหลูฮุยมาที่นี่เพื่อพบคุณ"

เหล่ยเฮิงหวู่ค่อนข้างประหลาดใจ เขารีบเตรียมที่นั่งไว้รองรับ จากนั้นเขาก็เดินไปเปิดประตู คนที่ยืนอยู่หน้าประตูก็คือชายหนุ่มหน้าหวาน เขายิ้มอย่างอ่อนโยน

"ทำไมหัวหน้าหลูถึงได้มาที่นี่?" เหตุผลจริงๆที่เหล่ยเฮิงหวู่มาที่เมืองนี้ก็เพราะเขาจะมาเข้าร่วมทีมของหลูฮุย

หลูฮุยเป็นคนที่ฝีมือสูงจริงๆ และเขายังเป็นคนที่มีชื่อเสียงมากในหมู่ผู้วิวัฒนาการ เขามีคนเก่งๆอยู่ภายใต้คำสั่งมากมาย และเขายังเป็นถึงผู้บัญชาการกองกำลังสำรองของหน่วยพิเศษบูลบลัด

หลังจากมาถึงที่นี่เหล่ยเฮิงหวู่ก็ยังไม่ได้เดินทางไปพบหลูฮุย เหล่ยเฮิงหวู่ประหลาดใจมากที่หลูฮุยเป็นฝ่ายมาหาเขาก่อน

เมื่อหลูฮุยเห็นหานเซิ่น เขาก็ยิ้มออกมาและพูด "คุณเหล่ยมีแขกใช่ไหม? งั้นผมก็คงจะไม่ขอพูดยาว ผมมาที่นี่เพื่อชวนคุณเข้าร่วมทีม คุณจะเข้าร่วมทีมของผมหรือไม่?"

เหล่ยเฮิงหวู่อึ้งไปชั่วครู่ แม้เขาพอจะรู้เหตุผลที่หลูฮุยมาแล้วก็ตาม แต่การที่เขาได้ยินคำชวนจากปากคนที่มีเกียรติและชื่อเสียงระดับนี้ มันทำให้เขาประทับใจ

"เหล่ย แล้วที่พวกเราคุยกันไว้เมื่อกี้จะว่าไง? นายจะมาเบี้ยวพวกเราตอนนี้ไม่ได้นะ!" หวังอวี่ฮังรีบพูด

เหล่ยเฮิงหวู่หันกลับไปมองหวังอวี่ฮัง "ฉันไปตกลงเมื่อไหร่? พวกเรายังไม่ได้ทำข้อตกลงกัน"

ดูเหมือนหวังอวี่ฮังมีอะไรอยากจะพูดต่อ แต่หานเซิ่นห้ามเขาไว้ หานเซิ่นลุกขึ้นและพูด

"คุณเหล่ย พวกเราคิดว่าคุณเหมาะสมจะเข้าร่วมทีมของเราจริงๆ และผมสามารถให้สัญญากับคุณได้เลยว่าโอกาสที่เราจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้นั้นมีสูงจริงๆ ดังนั้นผมหวังว่าคุณจะเข้าร่วมกับเรา"

เหล่ยเฮิงหวู่เริ่มลังเล หนึ่งก็คนมีชื่อเสียงมาก อีกคนก็ดูมีศักยภาพที่สูงมากเช่นกัน ตอนนี้เขายังตัดสินใจแบบเด็ดขาดไม่ได้

"หานเซิ่น? ผมได้ยินชื่อคุณมานานแล้ว ผมหลูฮุย" หลูฮุยเดินเข้าไปหาหานเซิ่น จากนั้นเขาก็ยื่นมือออกไปพร้อมกับยิ้ม

"คุณเป็นหัวหน้ากองกำลังสำรองของบูลบลัดใช่ไหม? ผมก็ได้ยินชื่อคุณมามากเช่นกัน" หานเซิ่นยื่นมือออกไปจับมือทักทายกับหลูฮุย แค่ได้สัมผัสมือเขาก็รู้เลยว่าชายคนนี้มีพลังที่ไม่ธรรมดา

"ถ้าเป็นไปได้ ผมก็อยากให้คุณมาเข้าร่วมทีมของผมด้วย ไม่ว่าผมจะต้องจ่ายเท่าไหร่ ผมก็อยากให้คุณมาร่วมด้วย ผมจะยอมรับทุกเงื่อนไขที่คุณเสนอ" หลูฮุยยื่นข้อเสนอให้กับหานเซิ่น

"ผมต้องขอบคุณสำหรับคำเชิญ แต่คุณพูดเหมือนกับสิ่งที่ผมอยากจะพูดพอดี ผมเองก็อยากจะพูดอย่างเดียวกับกันคุณ" หานเซิ่นพูด

ทั้งคู่จ้องตากันอยู่พักหนึ่ง จากนั้นหลูฮุยก็หันไปหาเหล่ยเฮิงหวู่และยิ้ม

"คุณเหล่ย คุณจะเลือกทีมไหน แน่นอนว่าถ้าคุณเลือกมาเข้าทีมของผม ผมพร้อมที่จะมอบข้อเสนอและสิทธิประโยชน์ที่คุณจะไม่มีทางปฏิเสธ"

หลังจากที่ได้ยิน เหล่ยเฮิงหวู่ก็เอนเอียงไปทางหลูฮุยทันที เขาอ่านสัญญาที่หลูฮุยมอบให้มาด้วยความช็อค "หัวหน้าหลู ทั้งหมดนี่เป็นความจริงหรอเนี่ย?"

"มันจะเป็นจริง หลังจากที่คุณเซ็นมัน" หลูฮุยตอบอย่างนุ่มนวล

"เหล่ย ไม่ว่าเขาจะเสนออะไรก็ตาม พวกเราก็จะให้อย่างเดียวกัน!" หวังอวี่ฮังพูด

หานเซิ่นหยิบสัญญาของเขาออกมาเช่นกัน จากนั้นเขาก็เอาให้เหล่ยเฮิงหวู่ดูและพูด "นี่เป็นสัญญาของพวกเรา เงื่อนไขต่างๆและการแบ่งผลประโยชน์ โปรดอ่านดูให้ดี "

หวังอวี่ฮังเริ่มจะเป็นกังวลขึ้นมาแล้ว เพราะเขาเองก็ได้เซ็นสัญญาฉบับเดียวกัน เขารู้ดีว่ามันไม่ค่อยยุติธรรม และมันก็ไม่ได้มีผลประโยชน์หรือสิทธิพิเศษอะไรน่าจูงใจเลย สัญญาของหานเซิ่นมันยากที่จะดึงดูดคน

สัญญาของหลูฮุยมีสิทธิพิเศษอื่นๆแถมให้ด้วย และด้วยชื่อเสียงของหลูฮุย ถ้าไม่เลือกหลูฮุยก็คงจิตไม่ปรกติแล้ว

เป็นไปตามคาดหลังจากที่ดูแล้ว เหล่ยเฮิงหวู่ก็ส่งสัญญาคืนให้กับหานเซิ่น

"หัวหน้าหาน ผมต้องขอโทษด้วย เหตุผลที่ผมมาที่เมืองนี้ก็หวังที่จะเข้าทีมของหัวหน้าหลู และเขาก็มีข้อเสนอที่ผมปฏิเสธไม่ลงจริงๆ"

"ผมเข้าใจ" หานเซิ่นยิ้ม เขายืนขึ้นและเตรียมที่จะกลับ หวังอวี่ฮังต้องการจะพูดอะไรกับเหล่ยเฮิงหวู่ แต่หานเซิ่นห้ามเขาเอาไว้

"หัวหน้าหาน ผมหวังว่าวันหนึ่งพวกเราจะได้ร่วมงานกัน" หลูฮุยพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง เมื่อหานเซิ่นเดินผ่านเขาไป

"ผมก็หวังเช่นกัน" หานเซิ่นไม่ได้เกลียดหรือมีปัญหากับชายคนนี้แต่อย่างใด พวกเขาก็แค่คู่แข่งกันไม่ใช่ศัตรู

พวกเขาออกจากห้องพักของเหล่ยเฮิงหวู่ จากนั้นหวังอวี่ฮังก็พูดอย่างหดหู่ "ไอ้แก่เหล่ยมันใช้ไม่ได้เลย เขาไม่ได้เห็นแก่หน้าของฉันเลย!"

หานเซิ่นยิ้ม "ผมคิดว่าเหล่ยเฮิงหวู่กลัวคุณ นั่นเป็นเหตุผลที่เขาไม่เข้าร่วมทีมกับเรา"

"นายมาตำหนิฉันในเรื่องนี้ไม่ได้นะ ทั้งหมดเป็นเพราะสัญญาของนายมันไม่น่าจูงใจ" แม้หวังอวี่ฮังจะพูดแบบนั้น แต่ลึกๆในใจของเขาก็กลัวว่าเหล่ยเฮิงหวู่จะไม่เข้าร่วมก็เพราะความซวยของเขาอยู่เหมือนกัน

"เป็นเรื่องยากที่พวกเราจะไปชวนคนเก่งๆมาเข้าร่วมด้วย ไม่ว่าเราจะทำยังไง พวกเราไปเดินตลาดแก้เซ็งกันหน่อยเป็นไง?"

หานเซิ่นไม่ได้คิดมากเรื่องเหล่ยเฮิงหวู่ไม่เข้าร่วมทีม เพราะเหตุผลหลักอีกข้อก็คือเขาต้องการมาเมืองใหญ่แบบนี้เพื่อหาซื้อวิญญาณอสูรทีเร็กซ์เลือดศักดิ์สิทธิ

เท่าที่หานเซิ่นเห็น แม้เหล่ยเฮิงหวู่จะแข็งแกร่ง แต่เขาก็แค่แข็งแกร่งธรรมดาก็แค่นั้น เขาไม่ได้มีอะไรพิเศษถึงขนาดที่ทำให้หานเซิ่นพอใจ ดังนั้นหานเซิ่นเลยไม่ได้รู้สึกเสียดายอะไรมากนัก

แต่ถึงเขาจะเป็นคนที่พิเศษกว่าคนอื่นจริงๆ หานเซิ่นก็ไม่คิดจะให้สิทธิประโยชน์แก่สมาชิกคนใดคนหนึ่งมากกว่าคนอื่นๆ เขาต้องการให้ทุกคนเท่าเทียมกัน

หลังจากที่หานเซิ่นไปแล้ว หลูฮุยก็ถามเหล่ยเฮิงหวู่ "ทำไมคุณถึงไม่เลือกหานเซิ่น?"

เหล่ยเฮิงหวู่ยิ้มอย่างขมขื่น "แค่ดูและฟัง ผมก็พอรู้ว่าหานเซิ่นแข็งแกร่งมากแค่ไหน แต่ปัญหาคือเขาขาดแบล็คอัพที่ดี เขาไม่มีกำลังสนับสนุน ผมรู้สึกแย่ที่ต้องปฏิเสธเขา แต่ในทีมของเขาก็มีหวังอวี่ฮังอยู่ด้วย โชคของคนคนนั้น ผมจินตนาการไม่ออกเลยว่าพวกเขาจะล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ยังไง"

หลูฮุยคือผู้ปกครองดินแดนนี้ และเมืองปีศาจแห่งนี้ก็คือเมืองที่เป็นศูนย์กลางของแถบนี้ ประชากรที่นี่เยอะกว่าทุ่งน้ำแข็งมาก

ตลาดของที่นี่มีคนหนาแน่นมาก อัตราการซื้อขายแลกเปลี่ยนดูจะสูงกว่าของเมืองเทพธิดาเป็น 10 เท่า

'ถ้าเราสร้างถนนที่เดินทางได้สะดวกระหว่างเมืองเทพธิดากับเมืองนี้ มันคงจะช่วยให้เมืองเทพธิดาพัฒนาขึ้น' หานเซิ่นคิดถึงมันจะเป็นงานที่ยากมากก็ตาม

หานเซิ่นเคยเจอมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแถวภูเขาแห่งนี้มา 2 ตัวแล้ว ถ้าเขาต้องการจะสร้างถนนจริงๆ มันเป็นงานที่ยากมากๆ

หานเซิ่นเดินไปรอบๆตลาด ซึ่งมีวิญญาณอสูรขายอยู่มากมายและในที่สุดเขาก็เจอวิญญาณอสูรที่เขาต้องการสักที

ตอนที่ 654 ฉันจะซื้อมัน

มันคือวิญญาณอสูรทีเร็กซ์สีดำ ชื่อของมันก็คือ 'เร็กซ์สไปค์' มันคืออาวุธหนักที่มีความยาวเกือบ 2 เมตร

จากหนังสือแนะนำที่เขาได้มา มันเป็นอาวุธที่ดูคล้ายๆกับร่มที่หุบเอาไว้ ปลายของมันจะแหลมๆ ส่วนท้ายของมันจะมีด้ามจับ

ดูจากรูปภาพแล้วมันน่าจะเป็นอาวุธที่โจมตีได้รุนแรง มันยาวประมาณ 2 เมตร ส่วนด้ามจับยาว 50 เซนติเมตร ส่วนคมของมันมีลักษณะหยักๆ มันเป็นอาวุธที่ดูแปลก ไม่รู้ว่าจะเรียกมันว่าดาบใหญ่หรือหอกดี

หานเซิ่นตัดสินใจซื้อมันโดยไม่ลังเล เขาต้องการอาวุธแบบนี้ เขาชอบมันมาก เนื่องจากมันเป็นอาวุธที่มีความยาวและยังโจมตีได้รุนแรง สำหรับการสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด อาวุธแบบนี้ถือว่าเหมาะมาก การใช้อาวุธระยะใกล้อย่างมีดเป็นเรื่องที่เสี่ยงอันตรายมาก

มันคือวิญญาณอสูรทีเร็กซ์สีดำ ซึ่งหานเซิ่นก็ยังดูไม่รู้เลยว่ามันเป็นธาตุไฟรึเปล่า แต่เมื่อเขาเห็นมัน เขาก็ซื้อมันทันทีโดยไม่คิดมาก

วิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิ์ดวงนี้ถูกกว่าวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิ์ดวงอื่นๆด้วย เนื่องจากมันเป็นอาวุธที่ดูแปลกเลยไม่เป็นที่นิยม หานเซิ่นสามารถใช้มันเป็นหอกได้ แต่ด้ามจับก็ดูจะสั้น

เกินไปสำหรับการใช้เป็นหอก แต่มันก็ไม่ถือว่าเป็นปัญหามาก เพราะยังไงหานเซิ่นก็ไม่มีวิชาหอกดีๆใช้อยู่แล้ว

หานเซิ่นสามารถใช้มันเป็นดาบได้เช่นกัน แต่ใบมีดของมันไม่เหมือนกับดาบทั่วๆไป ซึ่งทำให้เขาไม่สามารถใช้วิชาดาบปรกติกับอาวุธนี้ได้ ที่สำคัญมันยังหนักมากด้วย ผู้วิวัฒนาการทั่วๆไปแค่จะยกมันให้ขึ้นก็เหนื่อยแล้ว ด้วยเหตุผลหลายๆอย่างนี้ ทำให้มันเป็นอาวุธที่มีราคาถูก

หานเซิ่นมีความสุขมากที่ได้มันมา เพราะยังไงวิญญาณอสูรทีเร็กซ์ก็หาได้ยากอยู่แล้ว และยังเป็นประเภทอาวุธด้วย แค่หามาได้ก็ถือว่าดีมากแล้ว

ถ้าเขามีเร็กซ์สไปค์ขั้นสุดยอดไว้ใช้ เขาก็คงไม่ต้องลำบากตอนล่าทีเร็กซ์เกล็ดอัคคีมากขนาดนั้น

หลังจากซื้อเร็กซ์สไปค์มาแล้ว เขาก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องเดินตลาดอีกต่อไป เขาออกจากตลาดและก็หาสถานที่ที่เขาสามารถลองใช้มันได้ เมื่อเขามาถึงห้อง เขาก็มองดูเร็กซ์สไปค์และวิญญาณอสูรอัญมณีอย่างละเอียด

"พวกมันเป็นวิญญาณอสูรทีเร็กซ์ทั้งคู่ นอกจากเร็กซ์สไปค์ไม่มีปีกแล้ว ที่เหลือมันก็ดูคล้ายๆกัน ถึงมันอาจจะไม่ใช่ธาตุไฟ แต่ยังไงอัตราการสำเร็จก็น่าจะสูงขึ้น" หานเซิ่นกัดฟัน เขาไม่อยากจะคิดอะไรมากอีกแล้ว เขารวมวิญญาณอสูรอัญมณีกับเร็กซ์สไปค์ทันที

'เทพเจ้า พระพุทธเจ้า เซนต์แมรี่ พระเยซูและสิ่งศักดิ์สิทธิอื่นๆ โปรดช่วยอวยพรให้ข้าน้อยด้วย! ผมมีวิญญาณอสูรอัญมณีขั้นสุดยอดแค่ดวงเดียว ตลอดชีวิตผมก็เพิ่งจะเคยได้ ดังนั้นโปรดช่วยผมด้วย!' หานเซิ่นสวดภาวนา

ภายในอัญมณีเขาเห็นทีเร็กซ์เกล็ดอัคคีถูกวิญญาณอสูรเร็กซ์สไปค์ดูดเข้าไป จากนั้นวิญญาณอสูรเร็กซ์สไปค์ก็ส่งเสียงคำรามออกมา ขณะที่ตัวของมันเริ่มเปลี่ยนแปลงไป

เกล็ดสีดำๆของมันเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม ตัวของมันเริ่มมีควันลอยออกมา และกรงเล็กของมันก็ดูจะแหลมคมขึ้น โดยรวมแล้วทีเร็กซ์ตัวนี้ดูจะแข็งแกร่งขึ้นมาก

โฮก!

ทีเร็กซ์ส่งเสียงคำรามออกมา พร้อมกับพ่นไฟออกจากปาก ดูเหมือนกับว่ามันอยากจะต่อสู้มาก

แต่นี่เป็นแค่ภาพที่เขาเห็นในจิตเท่านั้น มันไม่ใช่ไฟจริงๆ เพราะถ้าเป็นไฟจริงๆ ตอนนี้ห้องของหานเซิ่นคงจะไหม้ไปหมดแล้ว

"เร็กซ์สไปค์รวมกับอัญมณีทีเร็กซ์เกล็ดอัคคีสำเร็จ คุณได้รับวิญญาณอสูรเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีขั้นสุดยอด"

หานเซิ่นกระโดดด้วยความดีใจ เขารีบเรียกวิญญาณอสูรเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา และเขาก็เห็นว่าความยาวของมันมากขึ้น

ตอนนี้มันยาวมากกว่า 2 เมตร สีของมันเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้ม และมีออร่าไฟห่อหุ้มเอาไว้ มันเป็นอาวุธที่ดูทรงพลังมาก

หานเซิ่นลองกวัดแกว่งมันดู ซึ่งหลังจากที่มันปะทะกับอะไรบางอย่าง ก็จะมีประกายไฟที่ดูสวยงามปรากฏออกมา

หานเซิ่นรู้สึกถูกใจมันมาก มันคืออาวุธขั้นสุดยอด และแถมมันยังดูงดงามและน่าเกรงขามมาก ในอนาคตเขาจะไม่มีปัญหาในการฉีกผิวหนังของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวเล็กๆอีกต่อไป

"อยากจะลองใช้มันโจมตีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดดูซะแล้วสิ อยากรู้ว่ามันจะสุดยอดขนาดไหน"

หานเซิ่นป้อนคริสตัลสีดำให้เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีทันที เขาต้องการทำให้มันทรงพลังมากที่สุด โดยการอัพเกรดให้มันเป็นเบอร์เซิร์ก ถ้ามันเปลี่ยนเป็นอาวุธขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กแล้ว เขาก็น่าจะสามารถฉีกผิวหนังมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ไม่ยาก

หลังจากที่เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีกลืนคริสตัลสีดำเข้าไป ก็เหมือนกับมีพลังงานบางอย่างออกมาจากตัวของมัน และก็ล้อมรอบตัวมันไว้เป็นทรงกลม

หานเซิ่นยังไม่เคยเห็นวิญญาณอสูรอสูรขั้นสุดยอดถูกอัพเกรดมาก่อน ดังนั้นเขาเลยยังไม่แน่ใจว่ามันจะต้องใช้เวลานานขนาดไหน

หานเซิ่นยังไม่ได้อัพเกรดวิญญาณอสูรนกยูงเนตรมรณะ เพราะเขาต้องใช้มันค่อนข้างบ่อย ซึ่งเขาก็ไม่แน่ใจว่ามันจะต้องใช้เวลาเท่าไหร่ ดังนั้นเขาเลยยังไม่ได้ป้อนคริสตัลสีดำให้มัน

ตอนนี้เขาตั้งใจจะให้เร็กซ์สไปค์อัคคีถูกอัพเกรดไปก่อน เนื่องจากเขายังต้องใช้หน้าไม้นกยูงอยู่

หานเซิ่นต้องการหาวิชาไฮเปอร์จีโนที่เหมาะจะเอามาใช้กับเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี ขณะที่มันกำลังวิวัฒนาการอยู่

อาวุธชิ้นนี้ไม่สามารถเอามาใช้กับวิชาดาบหรือหอกปรกติๆได้ ยากที่จะหาวิชาไฮเปอร์จีโนที่เข้ากับมัน

หานเซิ่นมีความสุขมากที่รวมวิญญาณอสูรสำเร็จ เขาเลยตัดสินใจพาซีโร่ออกไปเลือกซื้อชุดใหม่ๆและก็พาเธอไปเดินเล่นจนพอใจ

จิ้งจอกสีเงินนอนอยู่บนไหล่ของหานเซิ่น ขณะที่ซีโร่อุ้มเหมียวอยู่ การที่พวกเขามีสัตว์เลี้ยงที่ดูน่ารักและมีสีตรงข้ามกัน มันค่อนข้างน่าดึงดูด

"ที่รักดูนั่น! สัตว์เลี้ยงพวกนั้นสวยจังเลย" ผู้หญิงคนหนึ่งชี้ไปที่หานเซิ่นด้วยความตื่นเต้น

"ฉันจะซื้อมัน" ผู้ชายที่อยู่ใกล้ๆเธอดูค่อนข้างสงบ เขาพูดกับผู้หญิงคนนั้นอย่างอ่อนโยน ทำให้ผู้หญิงคนนั้นดูจะดีใจมาก

"โอ้ ที่รัก! คุณวิเศษที่สุด" ผู้หญิงคนนั้นดึงเขามาหอมแก้ม

"เพื่อน สัตว์เลี้ยงพวกนี้ราคาเท่าไหร่?" ชายคนนั้นเดินเข้ามาหาหานเซิ่นด้วยท่าทางเหย่อหยิ่ง

"ตัวไหนที่คุณอยากจะซื้อ?" หานเซิ่นถาม

"ฉันอยากจะได้ทั้ง 2 ตัวเลย" ผู้ชายคนนั้นหันไปมองผู้หญิงที่อยู่ใกล้ๆ จากนั้นเขาก็ยืดอกขึ้นและพูดด้วยเสียงค่อนข้างดัง ราวกับว่าเขาอยากจะให้คนอื่นๆรู้ว่าเขารวย

โดยปรกติแล้วสัตว์เลี้ยงทั่วๆไปก็ไม่ได้แพงอะไรมาก คนส่วนมากจะเอาวิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยงมาเลี้ยงเล่นๆเท่านั้น ไม่ค่อยมีใครเอามันไปใช้แบบจริงๆจังๆ ส่วนที่แพงจริงๆคือวิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยงระดับสูงที่ใช้ต่อสู้ได้ เขาเห็นว่าสัตว์เลี้ยงของหานเซิ่นดูตัวเล็กน่ารัก ดูแล้วไม่น่าจะใช้ต่อสู้ได้ เขาเลยคิดว่าราคาของมันคงจะไม่แพง

"ถ้าคุณจะซื้อ 2 ตัวเลย ผมก็พอจะให้ส่วนลดคุณได้ ผมจะยอมขายมันในราคาถูกๆแค่ 7000 ล้าน!" หานเซิ่นกำลังอารมณ์ดี ดังนั้นเขาเลยอยากจะเล่นสนุกกับคนคนนี้

ในเมืองใหญ่อย่างเมืองปีศาจ ราคาของวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิจะอยู่ที่ 100-200 ล้าน แต่ถ้าเป็นสัตว์เลี้ยงราคาของมันก็น่าจะอยู่แถว 10 ล้าน

"7000 ล้าน? นายคิดว่าสัตว์เลี้ยงของนายคือวิญญาณอสูรขั้นสุดยอดรึไง?" ผู้ชายคนนี้ดูจะไม่พอใจ แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเขารู้เรื่องที่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดมีอยู่จริง

'นายเข้าใจถูกแล้ว' หานเซิ่นพูดในใจ แต่ปากของเขาพูดว่า "ถึงนี่จะไม่ใช่สัตว์เลี้ยงขั้นสุดยอด แต่มันอยู่กับผมมานาน และผมก็ชอบมันมากด้วย ถ้าคุณไม่ยอมจ่าย 7000 ล้าน ผมก็คงไม่ขาย"

ชายคนนี้ดูจะโกรธมาก เขาชี้นิ้วไปที่หานเซิ่นและพูดในสิ่งที่ทำให้หานเซิ่นต้องช็อค "ก็ได้! ฉันจะซื้อพวกมันในราคา 7000 ล้าน"

ตอนที่ 655 มอนสเตอร์จากภูเขาปีศาจ

หานเซิ่นมองไปที่ชายคนนั้นด้วยสีหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ เขาไม่แน่ใจว่าชายคนนี้พูดจริงจังแค่ไหน เงิน 7000 ล้านไม่ใช่เงินน้อยๆ ซึ่งโดยปรกติแล้วถึงจะเป็นคนที่รวยแค่ไหนก็คงจะไม่มีใครยอมจ่ายถึงขนาดนั้นเพื่อสัตว์เลี้ยงแบบนี้แน่นอน

"คุณแน่ใจใช่ไหม?" หานเซิ่นต้องถามอีกครั้ง

"แน่นอน ฉันแน่ใจ" ชายคนนั้นตอบอย่างมั่นใจ

"งั้นก็ส่งเงินมา และผมจะขายพวกมันให้คุณ" หานเซิ่นยิ้ม

"นายคิดจริงๆหรอว่าฉันเอาเงิน 7000 ล้านใส่กระเป๋ามาด้วยตอนนี้? ขอเบอร์ติดต่อหน่อย ไว้ฉันกลับไปที่สหพันธ์ดวงดาวเมื่อไหร่ ฉันจะรีบติดต่อนายเพื่อจ่ายเงินทันที" ชายคนนั้นพูด

"โอเค" แต่หานเซิ่นไม่ได้ให้เบอร์กับชายคนนี้ไป เขาให้แค่ไอดีที่เขามักจะใช้ในเน็ตเท่านั้น

จากนั้นพวกเขาทั้ง 2 คนก็กลับไปที่สหพันธ์ดวงดาว พวกเขาล็อคอินเข้ามาในเน็ตเพื่อพบกัน

หานเซิ่นไม่เชื่อว่าคนคนนี้จะมีเงินมากมายขนาดนั้น ซึ่งเขาก็คาดการณ์ไม่ผิดเลย หลังจากที่ได้มาพบกับชายคนนั้นทางเน็ต

"เพื่อน ฉันมีเรื่องที่อยากจะพูดกับนาย?" ชายคนนั้นพูดด้วยสีหน้าแปลกๆ

"อะไร? นายไม่ได้ต้องการจะซื้อสัตว์เลี้ยงของฉันหรอ?" หานเซิ่นเกือบจะหัวเราะออกมา

"นายคิดแบบนั้นจริงๆหรอ? ฉันมีข้อเสนออื่นมา ฉันจะให้นาย 50ล้านเพื่อขอเช่าสัตว์เลี้ยงของนายสัก 3 วัน นายคิดว่ายังไง? หลังจากครบ 3 วันแล้ว ฉันจะเอามันไปคืนให้เอง" ชายคนนั้นยิ้ม

"ดูเหมือน 50 ล้านจะไม่คู่ควรกับสัตว์เลี้ยงของฉัน อย่างต่ำๆ นายต้องจ่าย 100 ล้าน แต่ฉันสามารถให้นายยืมได้แค่แมวสีดำเท่านั้น ส่วนสัตว์เลี้ยงตัวสีขาวไม่ว่าจะยังไงฉันก็ไม่ให้ยืม"

หานเซิ่นรู้ได้ทันทีว่าชายคนนี้กำลังพยายามจะทำอะไร เพราะฉะนั้นเขาต้องพยายามอย่างมากที่จะไม่หัวเราะ

"ฉันยอมตกลงก็ได้ แต่หลังจากกลับไปที่เมืองแล้วนายต้องเล่นไปตามน้ำ โอเคนะ?" ชายคนนั้นพูดกับหานเซิ่น

หานเซิ่นยอมตอบตกลง หลังจากนั้นชายคนนั้นก็โอนเงินมาให้หานเซิ่นแทบจะทันที และเขาก็พูด "ไว้ฉันจะเลี้ยงข้าวนายทีหลัง"

"แน่นอน พวกเราจะมากินข้าวด้วยกันสักมื้อก็ได้ แต่นายต้องสัญญาว่าจะดูแลสัตว์เลี้ยงของฉันอย่างดี ฉันอยู่กับมันมานาน และฉันก็ผูกพันกับมันมาก" หานเซิ่นพูด

"เพื่อน ถ้านายไม่เชื่อว่า ฉันหลินเหมย คนนี้จะดูแลสัตว์เลี้ยงของนายได้ดีล่ะก็ อย่างน้อยก็ขอให้เชื่อหลินเฟิง เขาคือน้องชายของฉันเอง เพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วง" หลินเหมยเอามือตบที่หน้าอกของตัวเอง

"หลินเฟิง? ใครหรอ?" หานเซิ่นแกล้งทำเป็นไม่รู้จัก พร้อมกับทำหน้างง

"นายไม่รู้จริงดิ?" ดูเหมือนหลินเหมยจะงงจริง หลังจากนั้นเขาก็ยิ้ม

"เอ่อไม่เป็นไร ถ้านายไม่รู้จัก แค่รู้เอาไว้ว่าฉันไว้ใจได้ก็พอแล้ว โอเคนะ?"

"นายรู้จักถังเตียงลิ่วไหม?" หานเซิ่นถาม

"แน่นอนฉันรู้จักเขา เขาเป็นเพื่อนสนิทของน้องชายฉันเอง พวกเขาแทบจะตัวติดกันเลย พวกเขาไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด นายรู้จักเขาด้วย?" หลินเหมยถามกลับ

"งั้นพวกเราก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกล ฉันเป็นเพื่อนของถังเตียงลิ่ว"

หานเซิ่นพูด แต่ในใจของเขาคิด 'ไม่อยากเชื่อเลยว่าหลินเฟิงจะมีพี่แบบนี้ ไม่แน่ใจว่าเขาเป็นพี่ชายแท้ ๆรึเปล่าหรือว่าเป็นแค่ลูกพี่ลูกน้อง'

"งั้นมันก็ไม่ถูก ถ้าเป็นแบบนั้นนายก็ควรจะมีส่วนลดให้ฉันบ้างถูกไหม?"

"ไม่ ความสัมพันธ์ก็คือความสัมพันธ์ ธุรกิจก็คือธุรกิจ" หานเซิ่นปฏิเสธทันที

พวกเขาพูดคุยกันเกี่ยวกับรายละเอียดอีกนิดหน่อย ก่อนที่พวกเขาจะกลับไปที่ก็อตแซงชัวรี่

พวกเขากลับไปในจุดที่พวกเขาเจอกันก่อนหน้านี้ เมื่อหลินเหมยไปถึง เขาก็รีบเข้าไปหาผู้หญิงที่มาด้วยกันทันที หลังจากนั้นพวกเขาก็เข้ามาหาหานเซิ่น

"เฮ้! แบบนี้มันไม่เข้าท่าเลยนะ ไหนตอนแรกนายบอกว่าสัตว์เลี้ยง 2 ตัวราคา 7000 ล้านไง! และตอนนี้นายจะมาขอขึ้นราคางั้นหรอ?"

"หลังจากที่ผมมาคิดดูอีกที สัตว์เลี้ยงพวกนี้ผมรักพวกมันมาก ถ้าคุณยังต้องการมันอยู่ ผมจะขายแมวสีดำให้คุณ 7000 ล้าน ส่วนตัวสีขาวไม่ว่ายังไงผมก็ไม่ขาย"

"นั่นไม่ใช่ปัญหา สำหรับฉันเงินมันก็เหมือนกับน้ำธรรมดา ตกลงฉันยอมซื้อตัวสีดำ 7000 ล้าน และฉันก็จะซื้อตัวสีขาว 7000 ล้านด้วย มีแค่ความสุขของแฟนฉันเท่านั้นที่ฉันให้ความสำคัญ ดังนั้นไม่ว่าฉันจะต้องจ่ายเท่าไหร่ฉันก็ไม่สน"

"โอ้ที่รัก! คุณวิเศษที่สุดเลย" ดูเหมือนผู้หญิงคนนั้นจะพอใจมาก เธอจูบหลินเหมย

"ผมก็บอกไปแล้วว่าจะขายแค่ตัวสีดำ ตัวสีขาวไม่ว่ายังไงผมก็ไม่ขาย"

หานเซิ่นยังคงเล่นไปตามบทที่นัดแนะกันมา จากนั้นไม่นานหลินเหมยก็ยอมตัดใจซื้อแค่เหมียว ผู้หญิงคนนั้นอุ้มเหมียวกลับไปด้วยสีหน้าที่มีความสุข

ไม่นานเรื่องนี้ก็ถูกเล่าต่อๆกันไปทั่วพื้นที่แถบภูเขาปีศาจว่ามีชายคนหนึ่งยอมทำเพื่อคนรักของเขา ชายที่น่าสงสารต้องยอมซื้อสัตว์เลี้ยงที่ไร้ประโยชน์ไปด้วยราคา 7000 ล้าน

"น้องหาน คนที่ขายสัตว์เลี้ยง 7000 ล้านคือนายจริงๆหรอ?" หวังอวี่ฮังอ้าปากค้าง เขามองที่หานเซิ่นด้วยสีหน้าที่ไม่อยากเชื่อ

"อีกฝ่ายบอกว่าเขามาจากตระกูลหลิน ชื่อของเขาคือหลินเหมย เขาบอกว่าเขาคือพี่ชายของหลินเฟิง ถ้าคุณไม่รู้จักแสดงว่าเขาโกหก" หานเซิ่นพูด

"หลินเหมย? เสือผู้หญิงคนนั้นน่ะหรอ? คนที่โง่ถึงขนาดยอมซื้อสัตว์เลี้ยงราคา 7000 ล้าน?" ตอนนี้หวังอวี่ฮังเริ่มที่จะเข้าใจเรื่องราว

"ตระกูลหลินมีคนแบบนี้อยู่ในตระกูลด้วยหรอ?"

หานเซิ่นประหลาดใจที่รู้ว่าหลินเหมยคือคนตระกูลหลินจริงๆ ในตอนแรกเขายังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

หวังอวี่ฮังพยักหน้า "ใช่ เขาเป็นคนตระกูลหลินจริงๆ เขาคือลูกพี่ลูกน้องของหลินเฟิง แต่อายุของเขาก็ไม่ใช่น้อยๆแล้วนะ เขาน่าจะอายุพอๆกับหลินเวยเวย ก่อนที่หลินเวยเวยจะมีชื่อเสียงขึ้นมา หลินเหมยก็ถูกนับว่าเป็นอัจฉริยะเช่นกัน แต่ช่วงเวลานั้นอยู่ได้ไม่นาน ช่วงเวลาที่รุ่งที่สุดของเขาก็แค่ช่วงชีวิตวัยรุ่นเท่านั้น ไม่นานหลังจากนั้นเขาก็ไปติดผู้หญิงจนโงหัวไม่ขึ้น แต่ดูเหมือนพ่อของเขาจะมอบเงินให้เขาใช้อย่างไม่อั้น ด้วยเหตุนี้หลินเหมยจึงรวย

มาก ฉันก็ไม่รู้สิ 7000 ล้านคงจะน้อยสำหรับเขาล่ะมั้ง ฉันก็ไม่ได้เห็นหน้าของเขามานานมากแล้ว เขาแทบจะไม่ไปปรากฏตัวในงานอีเว้นท์ของตระกูลเลย"

"แบบนี้นี่เอง" หานเซิ่นไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่านี้ เขาไม่ได้เล่าเรื่องที่เขาเล่นละครไปตามบทของหลินเหมย

ขณะที่พวกเขา 2 คนกำลังเดินคุยกันไปตามถนนของเมือง พวกเขาก็เห็นเหมือนว่าจะมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นจากระยะไกลๆ มีคนจำนวนมากวิ่งเข้ามาในเมือง

หวังอวี่ฮังรีบเข้าไปถามว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น คำตอบที่ได้มาก็คือมีมอนสเตอร์ที่น่ากลัวมากกำลังอาละวาดในภูเขาปีศาจ มันทำลายเมืองไป 3 เมืองแล้ว ตอนนี้มันกำลังมุ่งหน้ามาที่นี่ หลูฮุยจึงมีคำสั่งให้คนของเขาเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้กับมอนสเตอร์ที่กำลังบุกมา

ผู้วิวัฒนาการภายใต้คำสั่งของหลูฮุยรีบไปรวมตัวกันบนกำแพงเมืองทันที ตอนนี้หลูฮุยเรียกคนเก่งๆในทีมของเขามาหมดแล้ว แต่เขายังไม่ได้สั่งโจมตี

'ถ้าหลูฮุยดูเตรียมตัวอย่างเคร่งเครียดขนาดนี้ แสดงว่ามันต้องเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแน่' หานเซิ่นคิด จากนั้นเขาก็หันไปหาหวังอวี่ฮัง "พวกเราต้องไปเช็คดูหน่อยว่าข้างนอกมีเกิดอะไรขึ้น"

พวกเขารีบออกจากเมือง และเมื่อพวกเขาไปถึงจุดที่มีรวมพล พวกเขาก็เห็นผู้วิวัฒนาการนับไม่ถ้วนมารวมตัวกัน พวกเขาแต่ละ

คนที่เพิ่งมาถึงต่างก็ทำหน้าตาตื่นเต้นมีความสุข เหมือนพวกเขาคิดว่าถูกเรียกมาล่ามอนสเตอร์ที่ไม่ได้แข็งแกร่งอะไรมาก

หลังจากที่เดินทางไปเป็นสิบไมล์ พวกเขาก็ได้ยินเสียงร้องของช้าง หานเซิ่นคิด 'หรือว่ามันจะเป็นช้างโครงกระดูกจากภูเขาปีศาจ?'

ตอนนี้หวังอวี่ฮังเองก็คิดอย่างเดียวกัน พวกเขาหันมามองหน้ากัน พวกเขาเห็นมากับตาว่าช้างตัวนี้แข็งแกร่งและน่ากลัวขนาดไหน มันสามารถกลืนมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กได้ในคำเดียว ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันน่าจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดระดับท็อปแน่ ด้วยขนาดตัวที่มหึมา การจะหยุดมันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

หลังจากที่พวกเขาเดินกันต่อไปอีกไม่กี่ไมล์ พวกเขาก็เห็นโครงกระดูกช้างสีขาวกำลังวิ่งตรงเข้ามา แต่ละก้าวของมันทำให้เกิดแรงสั่นสะเทือน มนุษย์ที่อยู่รอบๆมันดูไม่ต่างจากมด

ตอนที่ 656 มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก

ไม่นานหลูฮุยก็ตระหนักว่าช้างตัวนี้ทรงพลังมากจนพวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้ เขาเรียกพลธนูออกมา และสั่งให้พวกเขายิงธนูไฟไปใส่มันจากอีกทิศทาง เพื่อเบนความสนใจของมันออกจากกองกำลังหลัก และยังพามันออกจากเส้นทางที่ตรงไปยังเมืองปีศาจด้วย ถ้ามันไปถึงเมืองได้เมื่อไหร่ เมืองจะต้องถูกทำลายแน่

พลธนูที่ขี่สัตว์อสูรช่วยกันยิงธนูใส่ช้างตามคำสั่งของหลูฮุย พวกเขายั่วยุช้างอย่างต่อเนื่อง รูปขบวนของพวกเขาเป็นตามหลักพิชัยสงคราม ดูเหมือนพวกเขาจะได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี

ใกล้ ๆจุดที่หลูฮุยยืนอยู่ จะมีคนที่ทำหน้าที่โบกธงสัญญาอยู่ตลอดเวลา เพื่อสั่งการตำแหน่งของพวกทหารได้อย่างแม่นยำ

หานเซิ่นดูการต่อสู้อยู่บนยอดเขา เขาถอนหานใจและคิด 'คนคนนี้สมกับเป็นผู้บัญชาการจริง ๆ ถ้าเป็นเราแค่คุมคนสัก 10 คนก็ยากแล้ว แต่การต่อสู้นี้มีคนนับพัน ไม่มีทางที่เราจะทำได้แบบนี้ หลูฮุยไม่ธรรมดาจริง ๆ!'

หานเซิ่นสังเกตการสั่งการของหลูฮุยอย่างใกล้ชิด ยิ่งเขาดูมากเท่าไหร่เขาก็ยิ่งรู้สึกสนใจ

ทุกสิ่งในโลกนี้ล้วนแต่เชื่อมต่อกันหมด ดังนั้นแค่วิธีเดียวก็สามารถใช้พลิกแพลงได้หลากหลายสถานการณ์

ศาสตร์การสั่งการของหลูฮุยเป็นสิ่งที่หานเซิ่นต้องศึกษาเอาไว้ หลังจากที่ได้เห็นหลูฮุย หานเซิ่นก็รู้สึกว่าเขาต้องเรียนรู้อีกมาก

ที่ผ่านมาเวลาจะสั่งการหานเซิ่นจะใช้การดูรายละเอียดต่างๆ เขาจะเพ่งสมาธิสังเกตการเคลื่อนไหวทุกอย่างของคนที่เขาต้องสั่งการ เพื่อจะสามารถสั่งการให้เหมาะกับสถานการณ์ได้

แต่ถ้าเป็นการต่อสู้ที่ใหญ่แบบนี้ มันมีจำนวนคนมากเกินกว่าที่เขาจะไล่สั่งทีละคนได้ หลูฮุยเหมือนกับวิทยากรที่อยู่หน้าวงออร์เคสตร้า คำสั่งของเขาไม่ได้ละเอียดเหมือนกับตอนที่หานเซิ่นสั่งการ แต่คำสั่งของเขาก็เหมาะสมกับสถานการณ์และมีความแม่นยำมากเช่นกัน ซึ่งทำให้หานเซิ่นตั้งใจดูเป็นอย่างมาก เขารู้สึกสนุกที่ได้เห็นการสั่งการที่ดูเล้าใจแบบนี้

"สมกับเป็นหัวหน้ากองกำลังสำรองของบูลบลัดจริงๆ ด้วยความสามารถในการสั่งการของเขา คนคนนี้ยิ่งกว่ามีพรสวรรค์ซะอีก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมเขาถึงได้ครอบครองดินแดนที่กว้างใหญ่และมีคนจำนวนมากแบบนี้ได้" หานเซิ่นชมเชยหลูฮุย

แต่หวังอวี่ฮังที่อยู่ใกล้ๆหานเซิ่นพูด "หลูฮุยคนนี้ครองดินแดนทางเหนืออยู่ ซึ่งถ้านายต้องการจะขยายอำนาจละก็ เขาจะต้องเป็นศัตรูที่น่ากลัวในอนาคต"

"อาเล็กพูดถูก ถ้าหลูฮุยเก่งถึงขนาดนี้เห็นทีว่าการขยายดินแดนมาทางเหนือคงจะเป็นเรื่องยากแล้ว"

หานเซิ่นหยุดคิดชั่วครู่ จากนั้นเขาก็ยิ้มออกมา "แต่ดินแดนของพวกเราถูกแบ่งแยกด้วยภูเขาปีศาจ การเคลื่อนทัพจึงเป็นเรื่องยากมาก ผมคิดว่ามันยังเร็วเกินไปที่จะกังวลถึงเรื่องนี้"

ตอนนี้ทหารที่ขี่สัตว์อสูรกลุ่มใหญ่ได้กระจายกันเป็นกลุ่มย่อยๆ จากนั้นพวกเขาก็ยิงธนูไฟจากหลายทิศทางไปที่โครงกระดูกช้าง ธนูของพวกเขาสร้างความเสียหายให้ช้างไม่ได้เลย แต่เป็นการยั่วให้มันโกรธ ช้างเอาเท้ากระทืบพื้นอย่างต่อเนื่องจนทำให้เกิดแผ่นดินไหว แต่ดูเหมือนมันจะไม่สามารถเหยียบมนุษย์คนไหนโดนเลย

จริงอยู่ที่มันคือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่แข็งแกร่งมากๆ แต่มันไม่ได้มีความเร็วและก็ไม่ฉลาดด้วย ง่ายมากที่มันจะถูกพวกนักธนูเบนความสนใจ พวกเขาพยายามยิงธนูใส่มัน และขี่สัตว์อสูรวนไปเรื่อยๆ ซึ่งทำให้ช้างวิ่งวนไปวนมาเหมือนกับไก่ไร้หัว ถึงมันพยายามอย่างหนักที่จะไล่จับพวกเขา แต่มันก็จับใครไม่ได้เลยสักคน

ยิ่งหานเซิ่นดูมากเท่าไหร่ เขาก็ยิ่งสนใจมากขึ้น เขาได้ความรู้มากจริงๆหลังจากที่ได้เห็นพวกเขาต่อสู้

แต่ทันใดนั้นอยู่ๆโครงกระดูกช้างก็ร้องออกมาเสียงดัง มันสะบัดให้ธนูที่กำลังลอยมาราวกับห่าฝนกระเด็นไป

"ตอนนี้หลูฮุยน่าจะลำบากแล้ว ช้างตัวนั้นมันตัดสินใจมุ่งหน้าไปที่เมืองปีศาจ" หวังอวี่ฮังขมวดคิ้ว

แต่หลูฮุยไม่ได้ตื่นตระหนก เขายังสงบเหมือนปรกติ เขาเรียกลูกน้องที่ทำหน้าที่ให้สัญญาเข้ามา จากนั้นเขาก็สั่งการพวกเขา ไม่นานผู้วิวัฒนาการประมาน 4-5 คนที่อยู่ข้างๆเขาก็วิ่งตรงเข้าไปหาโครงกระดูกช้าง แค่ได้เห็นความเร็วของพวกเขา หานเซิ่นก็พอจะบอกได้เลยว่าคนพวกนี้ไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน พวกเขาน่าจะปลดล็อคยีนได้กันหมดแล้ว

หนึ่งในคนพวกนั้นมีเหล่ยเฮิงหวู่รวมอยู่ด้วย ในมือของเขาถือทวนขนาดใหญ่ ซึ่งห่อหุ้มด้วยประกายไฟฟ้า

พวกเขาเข้าไปล้อมโครงกระดูกช้างเอาไว้ พวกเขายังไม่มีกำลังพอที่จะฆ่ามอนสเตอร์ตัวนี้ได้ แต่ภายใต้คำสั่งของหลูฮุย พวกเขาก็สามารถเบนความสนใจของมอนสเตอร์ได้อีกครั้ง

จิตใจของหูลฮุยยังคงสงบนิ่งอย่างเคย เขารู้ดีว่าจะให้มอนสเตอร์ตัวนี้เข้าไปใกล้เมืองไม่ได้ เขาต้องการล่อมันออกไปห่างๆเมืองและเริ่มสู้กับมันอย่างเต็มกำลัง

"เหล่ยเฮิงหวู่แข็งแกร่งจริงๆ" แม้หานเซิ่นจะได้ยินคำเล่าลือจากปากของหวังอวี่ฮังเกี่ยวกับชายคนนี้มาแล้วก็ตาม แต่เมื่อได้เห็นวิชาทวนที่สุดยอดขนาดนี้ มันก็ช่วยไม่ได้ที่เขาจะประทับใจ

"เขาแข็งแกร่งแล้วมันมีประโยชน์อะไร? ตอนนี้เขาไปอยู่ทีมอื่นแล้ว!" หวังอวี่ฮังถอนหายใจ

หานเซิ่นยิ้มแต่เขาไม่ได้ตอบอะไร เขาก็แค่ชมเชยวิชาทวนของเหล่ยเฮิงหวู่เท่านั้น ส่วนพลังของเหล่ยเฮิงหวู่นั้นก็ไม่ได้สุดยอด

อะไร สายฟ้าของเขาไม่ได้แข็งแกร่งเหมือนกับของจิ้งจอกสีเงิน แม้ชายคนนี้จะแข็งแกร่ง แต่ก็ยังไม่ถึงระดับที่หานเซิ่นจะสนใจเขามาก

หลังจากที่ได้เห็นการต่อสู้ในวันนี้ หานเซิ่นก็อยากที่จะหาสมาชิกที่เป็นนักธนูเข้ามาในทีมสักคน แม้หานเซิ่นเองจะสามารถทำหน้าที่เป็นนักธนูได้เช่นกัน แต่ถ้าเขาทำหน้าที่นั้น มันก็น่าเสียดายประสิทธิภาพของวิญญาณอสูรขั้นสุดยอดเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีที่เขาเพิ่งจะได้มา ตอนนี้หานเซิ่นต้องต่อสู้อยู่แนวหน้าเท่านั้น ดังนั้นเขาเลยต้องการคนที่จะเข้ามาเติมเต็มทีมในตำแหน่งต่อสู้ระยะไกล

"โอ้พระเจ้า ดูเหมือนช้างตัวนั้นจะโกรธจนถึงขีดสุดแล้ว!" หวังอวี่ฮังกรีดร้องด้วยความกลัว

หานเซิ่นมองดูอย่างละเอียด เขาเห็นว่าตาของช้างเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงแล้ว จากนั้นก็มีหมอกสีแดงปรากฏขึ้นมารอบๆตัวของมัน และก็หมุนวนไปรอบๆตัวช้าง ไม่นานช้างก็เปลี่ยนเป็นสีแดง

"เวร! ดูเหมือนการต่อสู้ครั้งนี้จะจบไม่สวยซะแล้ว" หานเซิ่นช็อค

ถ้าโครงกระดูกช้างเปลี่ยนเป็นเบอร์เซิร์ก ด้วยความเร็วและความแข็งแกร่งที่มันจะได้รับเพิ่มขึ้น ยังไงก็ไม่มีทางที่พวกเขาจะโจมตีไปถอยไปเหมือนที่ทำอยู่ตอนนี้ได้ พวกเขาคงจะแหลกเป็นชิ้นๆแน่ ดูแล้วการต่อสู้นี้คงจะเป็นการต่อสู้ที่นองเลือด

หลูฮุยเองก็สังเกตเห็นสิ่งนี้เช่นเดียวกัน สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปทันที ตอนนี้มีออร่าสีฟ้าๆปรากฏขึ้นมาจากตัวเขา เขาเรียกวิญญาณอสูรหอกออกมา และก็ขว้างไปที่โครงกระดูกช้าง

ปัง!

หอกที่ห่อหุ้มด้วยแสงสีฟ้าไปปักอยู่ที่หูข้างหนึ่งของโครงกระดูกช้าง ทั้งหอกและกระดูกของช้างก็ไม่ได้หักหรือเสียหาย แต่ดูเหมือนโครงกระดูกช้างจะโกรธมาก มันส่งเสียงร้องออกมาและก็วิ่งเข้าชาร์จหลูฮุยทันที

หลูฮุยตะโกนสั่งกองทัพของเขา ให้ทุกคนช่วยกันล่อช้างตัวนี้เข้าไปในป่า

แต่ทว่าช้างวิ่งตามไปได้ไม่กี่ก้าวมันก็เลิกตาม มันหันกลับไปทางเมืองปีศาจอีกครั้ง ดูเหมือนมันจะสนใจอะไรบางอย่างที่อยู่ที่เมืองนั้น

ในตอนนี้กะโหลกของช้างเริ่มส่องแสงสีแดงออกมา มันไม่ใช่เลือด แต่เป็นแสงสว่างที่เกิดจากดวงตาสีแดงๆของมัน

"เวรแล้วไง! มันกลายเป็นเบอร์เซิร์กจริงๆ ตอนนี้เหมือนมันจะบ้าไปแล้ว มันไม่สนใจการโจมตีจากหลูฮุยแล้ว มันจะมุ่งไปที่เมืองท่าเดียว" หานเซิ่นขมวดคิ้ว

แม้เมืองปีศาจจะไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับเขา แต่ยังไงเมืองนี้ก็มีคนอยู่นับล้าน หานเซิ่นก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง เขาไม่ต้องการเห็นการสังหารหมู่ที่โหดร้ายขนาดนั้น

ร่างกายของหลูฮุยส่องแสงสีฟ้าออกมา เขาโจมตีโครงกระดูกช้างด้วยหอกของเขาอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่ว่าเขาจะพยายามยังไง ช้างก็ไม่สนใจเขาเลย ตอนนี้ตัวของมันเปลี่ยนเป็นสีแดงมากขึ้นเรื่อยๆ ถึงจะโดนกระหน่ำโจมตีมันก็ไม่สน

เหล่ยเฮิงหวู่และคนอื่นๆต่างก็ช่วยหลูฮุยโจมตีอย่างสุดกำลัง แต่ดูเหมือนทุกอย่างจะไร้ผล ตอนนี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนใจของมันได้แล้ว แม้การโจมตีของพวกเขาจะดูรุนแรง แต่สำหรับมอนสเตอร์ตัวนี้คงจะไม่รู้สึกเจ็บหรือคันเลยด้วยซ้ำ

ตอนนี้ความเร็วของช้างดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นด้วย ร่างกายของมันเหมือนกับภูเขาลูกย่อมๆ ด้วยความเร็วของมันทำให้นักธนูที่คอยขี่สัตว์อสูรไล่ยิงไม่สามารถหนีออกจากใต้เท้าของมันได้ทัน ทำให้มีคนโดนเหยียบตายไปหลายคนแล้ว

หลังจากถูกเหยียบร่างกายของพวกเขาก็แหลกเป็นชิ้น ตอนนี้กองทัพของหลูฮุยดูบางลงถนัดตา ทุกคนตกอยู่ในความหวาดกลัว

ตอนที่ 657 ขุนพลคนที่ 13 ของกองกำลังเทพธิดา

ตอนนี้กองทัพของหลูฮุยเสียรูปขบวนไปหมดแล้ว โครงกระดูกช้างรวดเร็วเกินไป ทำให้พวกที่ขี่สัตว์อสูรไม่สามารถหลบได้ทัน มีคนจำนวนมากถูกมันเหยียบ พวกเขาแหลกเป็นชิ้นๆด้วยเท้าของช้าง

ตอนนี้ความกลัวเข้าไปฝังลึกอยู่ในหัวใจของทุกคน บางคนถึงขั้นควบคุมสติไว้ไม่อยู่ ความแข็งแกร่งและความน่ากลัวของมอนสเตอร์ตัวนี้มันอยู่เหนือกว่าจินตนาการของพวกเขา แค่มันก้าวเดินแต่ละก้าว พวกเขาก็รู้สึกเสียวสันหลัง

"รีบอพยพคนออกจากเมืองเร็วเข้า" หลูฮุยสั่งการอย่างเยือกเย็น

ถ้าพวกเขายอมทิ้งเมืองไปเลยตอนนี้จะมีเหยื่อที่ถูกช้างตัวนี้ฆ่าตายอีกจำนวนมาก การสั่งอพยพคนในเมืองถือเป็นเรื่องที่ถูกเพราะจะช่วยลดความสูญเสียลงได้ อย่างน้อยๆถึงเมืองจะพังก็ไม่มีคนตาย

คำสั่งของหลูฮุยถูกส่งมาถึงเมืองปีศาจอย่างรวดเร็ว จากนั้นคนในเมืองก็อพยพกันทันทีโดยไม่รอช้า แต่โครงกระดูกช้างนั้นไวมาก มันมาถึงหน้าประตูก่อนที่คนกลุ่มหลักจะเก็บสัมภาระและหนีออกไปได้ทัน

ไม่ว่าอะไรก็ตามที่ถูกช้างตัวนี้เหยียบจะแหลกเป็นฝุ่นผง แม้แต่ต้นไม้โบราณขนาดใหญ่ยังเละไม่เหลือชิ้นดี หลังจากที่ถูกมันเหยียบ

ช้างดูจะบ้าคลั่งมาก ตลอดทางที่มันเดินมา มันฟาดงวงฟาดงาไปตลอดทาง ไม่ว่าต้นไม้หรือก้อนหินก็จะถูกบดขยี้จนเป็นชิ้นๆ เมื่อเห็นสิ่งที่น่ากลัวนี้หัวใจของทุกคนก็แทบจะหยุดเต้น พวกเขากลัวจนก้าวขาไม่ออก

หน้าของประชากรภายในเมืองซีดเหมือนกับกระดาษ ในขณะที่ช้างกำลังทำลายกำแพงเมือง พวกเขากลัวจนทำอะไรไม่ถูก

แต่ละก้าวที่มันเดินทำให้เกิดแผ่นดินไหว แม้แต่ตอนนี้ความเร็วของมันก็ยังไม่ได้ลดลง ด้วยขนาดที่ใหญ่เหมือนกับภูเขาลูกย่อมๆ มันไล่ชนกำแพงจนพังได้อย่างไม่ยากเย็น

"ไอ้ช้างยักษ์หน้าโง่! ฉันคือขุนพลคนที่ 13 ของกองกำลังเทพธิดา หวังอวี่ฮัง ทราบใดที่ฉันอยู่ที่นี่แกจะไม่มีวันทำลายเมืองนี้สำเร็จ" ขณะที่ช้างกำลังจะใช้งวงของมันทำลายประตูเมืองก็มีชายคนหนึ่งบินอยู่บนท้องฟ้า เขาดูจะเป็นความหวังสุดท้ายของทุกคน เขากำลังกระพือปีกด้วยความเร็วสูง เขาตะโกนไปที่ช้างราวกับเขาเป็นเทพ

ไม่น่าเชื่อขณะที่ช้างกำลังอาละวาดอย่างบ้าคลั่ง หลังจากที่ได้ยินเสียงของเขา มันก็หยุดทันที มันหันไปมองชายคนที่อยู่บนอากาศ

ทุกคนอึ้ง เพราะไม่มียอดฝีมือคนไหนหรือแม้แต่ตัวหลูฮุยที่สามารถดึงความสนใจของช้างตัวนี้ได้เลย ไม่ว่าพวกเขาจะทำยังไงมันก็ยังตรงเข้าไปที่เมือง แต่พอเจอกับคนคนนี้ช้างกับให้ความสนใจเขา

"ไอ้ช้างหน้าโง่ไม่ได้ยินรึไง? หัวหน้าของฉันไม่มีทางปล่อยให้แกทำร้ายผู้บริสุทธิ์ในเมืองนี้เด็ดขาด ถ้าแกแน่จริงก็ตามฉันมา กองกำลังเทพธิดาเตรียมหลุมฝังศพไว้ให้แกแล้ว!"

หวังอวี่ฮังตะโกนสุดเสียงเพื่อยั่วยุช้าง จากนั้นเขาก็กระพือปีกและบินหนีไป

ช้างส่งเสียงร้องออกมาทันที จากนั้นมันก็วิ่งตามหวังอวี่ฮังไป

ไม่มีใครอยากเชื่อสิ่งที่เห็น พวกเขาแทบไม่แน่ใจว่าเมื่อกี้มันเกิดอะไรขึ้น ผู้ชายคนนั้นเหมือนกับสามารถพูดคุยกับมอนสเตอร์ที่น่ากลัวขนาดนั้นได้ ทั้งๆที่มันไม่สนใจคนอื่นๆเลย แต่คนคนนั้นแค่พูดกับมันเท่านั้น เขายังไม่ทันได้โจมตีก็ทำให้มันวิ่งไล่ตามได้ นี่เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ

หลูฮุยและเหล่ยเฮิงหวู่ประหลาดใจ พวกเขารู้ดีว่าเมื่อกี้มันเกิดอะไรขึ้น พวกเขายังรู้อีกด้วยว่าหวังอวี่ฮังใช้ประโยชน์จากความซวยผิดมนุษย์ของเขา แม้พวกเขาจะรู้ว่าสำหรับหวังอวี่ฮังแล้วเรื่องแบบนี้ไม่น่าแปลกอะไร แต่พวกเขาก็ยังประหลาดใจอยู่ที่ดีได้เห็นแบบนั้น และพวกเขาก็ไม่อยากเชื่อด้วยว่าหวังอวี่ฮังจะยอมเอาตัวเองเข้าแลกเพื่อช่วยชีวิตคนในเมือง

"โอ้เหยดเข้! คนคนนั่นแม้งโคตรเจ๋งเลยว่ะ"

"กองกำลังเทพธิดาคงจะต้องเป็นกองกำลังแห่งเทพแน่ๆ มันฟังดูทรงพลังมาก!"

"พวกเขาคือเทพ!"

"พวกเขาโคตรเท่ กองกำลังเทพธิดาจงเจริญ"

"ถ้าขุนพลมีพลังถึงขนาดนั้น ฉันล่ะสงสัยจริงๆว่าหัวหน้าจะเก่งขนาดไหน?"

"นายลืมไปแล้วหรอว่าเขาบอกว่าเขาเป็นขุนพลคนที่ 13 นั่นหมายความว่าก่อนหน้าเขายังมีขุนพลที่น่าจะเก่งกว่าเขาอีก 12 คน ส่วนหัวหน้าก็คงจะฉีกท้องฟ้าได้เลยมั้ง"

"หวังอวี่ฮัง ฉันจะจำชื่อนี้ไว้"

"กองกำลังเทพธิดาช่วยชีวิตพวกเราเอาไว้"

...

หานเซิ่นมอบปีกเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กให้กับหวังอวี่ฮัง ตอนนี้พวกเขาสามารถนำช้างออกไปห่างจากเมืองได้ แต่หานเซิ่นไม่ได้คิดว่าหวังอวี่ฮังจะพูดอะไรแบบนั้นตอนที่ไปล่อช้างมา ซึ่งมันทำให้คนอื่นๆที่ไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับความซวยของเขาคิดว่าที่ช้างตามเขาไปก็เพราะมันเชื่อฟังคำพูดของเขา แต่ความจริงมันก็แค่ช้างคิดที่จะไล่ฆ่าชายผู้โชคร้ายคนนี้

หานเซิ่นและซีโร่ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว พวกเขาคิดว่าตอนนี้ช้างคงจะถูกหวังอวี่ฮังพาไปปล่อยไกลๆอยู่

แม้ช้างจะทรงพลังและเร็วมาก แต่ในเมื่อมันบินไม่ได้ มันจึงไม่ได้มีความอันตรายอะไร หลังจากที่พามันไปทิ้งไว้ไกลๆแล้ว หวังอวี่ฮังก็กลับมาพบกับหานเซิ่น

ช้างไล่ตามหวังอวี่ฮังไปไกลถึง 50 ไมล์ จากนั้นเขาก็บินขึ้นไปสูงเสียดฟ้า หลังจากที่เขาหายตัวไปแล้ว ช้างก็วิ่งต่อไปโดยไม่สนใจเมืองปีศาจอีกต่อไป

"หัวหน้า ปีกนี่สุดยอดไปเลย สมกับเป็นปีกเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กจริงๆ จะเป็นอะไรไหมถ้าฉันอยากจะยืมมันไปบินเล่นสัก 2-3 วัน?" หวังอวี่ฮังถามพร้อมกับยิ้ม

"อย่าพูดนู้นพูดนี่เลย รีบส่งมันคืนมา! แล้วผมไปขอให้คุณพูดแบบนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่?" หานเซิ่นเอาวิญญาณอสูรกลับมาพร้อมกับถาม

"ฉันแค่กำลังโปรโมทกองกำลังเทพธิดาให้อยู่ การโปรโมทที่ดีที่สุดก็ต้องพึ่งปากของชาวบ้านนี่แหละ ตอนนี้คนคงลือกันไปต่างๆนาๆแล้ว" หวังอวี่ฮังหัวเราะ

"แล้วไอ้ขุนพลคนที่ 13 นั่นมันอะไรกัน?" หานเซิ่นถาม

"ฉันคิดได้สดๆเลย! ลองคิดดูสิ ถ้าใครได้ยินแบบนั้น พวกเขาคงจะต้องคิดว่ากองกำลังของพวกเรายิ่งใหญ่มากแค่ไหน ถึงขนาดที่ต้องให้ขุนพลเก่งๆถึง 13 คนช่วยดูแล และถ้าฉันเป็นคนที่13 คน

ส่วนมากก็จะคิดว่ามีอีก 12 คนที่เก่งกว่าฉัน ตอนนี้พวกเราดังแล้ว" หวังอวี่ฮังอธิบายด้วยสีหน้าที่ตื่นเต้นและภาคภูมิใจ

หานเซิ่นไม่รู้ว่าจะตอบสนองยังไงดี แต่เขาก็เชื่อว่ามันน่าจะเป็นเรื่องที่ดี ถ้าเมืองเทพธิดาและกองกำลังเทพธิดาเป็นที่รู้จัก การจะชวนคนเก่งๆเข้ามาร่วมด้วยก็จะไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

หานเซิ่นยังไม่รู้ว่าเขาจะหาขุนพลอีก 12 คนได้ที่ไหน แต่จริงๆแล้วเขาไม่ต้องหาเลยก็ได้ เขาสามารถข้ามไปหาขุนพลคนที่ 14 ได้เลย ยังไงก็คงไม่มีเหตุผลที่คนอื่นจะมาสืบหาว่าใครคือขุนพลทั้ง 12

หานเซิ่นต้องการจะดูว่าช้างเบอร์เซิร์กต้องการจะไปไหน ดังนั้นเขาเลยตามมันไปห่างๆ

"อาเล็ก คุณรู้ไหมว่าข้างหน้าเราเป็นดินแดนแบบไหน?" หานเซิ่นถาม เขาต้องการจะตามช้างตัวนี้ไปให้ไกลที่สุด แต่ทางข้างหน้าเขาไม่คุ้นเคย

"อืมม ขอฉันคิดแปป..." หวังอวี่ฮังมองไปข้างหน้า จากนั้นสีหน้าของเขาก็ถอดสีทันที "ฉันคิดว่าน่าจะเป็นป่าลูกพีช"

"ป่าลูกพีชมันเป็นป่าแบบไหน?" หานเซิ่นถาม

"มันเป็นป่าที่มีต้นพีชอยู่เป็นส่วนมาก แต่ละต้นมีความสูงอย่างน้อยๆก็ 100 เมตร ถ้าอยู่บนพื้นก็แทบจะมองไม่เห็นยอดไม้เลยล่ะ ซึ่งคนที่เข้าไปที่นั่นก็มีแนวโน้มว่าจะหลงทาง ยิ่งกว่านั้นที่นั่นยังมี

มอนสเตอร์ที่น่ากลัวอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก คนส่วนมากจึงเข้าไปแล้วมักจะไม่ได้กลับออกมา"

จากนั้นหวังอวี่ฮังก็หยุด เหมือนเขากำลังใช้ความคิด

"แต่โชคดีที่ช่วงนี้เป็นช่วงที่ดอกไม้บานพอดี ถ้าไม่ใช่ฤดูที่ลูกพีชออกผล มันก็ไม่น่าจะมีอันตรายมาก"

"ทำไมถึงเป็นแบบนั้น" หานเซิ่นดูจะงงๆ

"ช่วงฤดูที่ลูกพีชออกผลจะมีมอนสเตอร์ที่ทรงพลังมาที่นี่เพื่อลิ้มรสลูกพีส มันจึงเป็นช่วงที่อันตรายที่สุดในการเข้าไปในป่าต้นพีช" หวังอวี่ฮังอธิบาย

"สรุปตอนนี้เป็นช่วงที่ดอกไม้บานใช่ไหม? แล้วทำไมช้างมันถึงได้มุ่งหน้าไปทางนั้น?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว

ตอนที่ 658 ต้นพีชศักดิ์สิทธิ์

ใบของต้นพีชมีสีแดง เมื่อเข้าในป่าแห่งนี้จะรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังอย่างน่าประหลาด

เมื่อหานเซิ่นเดินเข้าไปในป่าพีช เขาค่อนข้างรู้สึกประหลาดใจ ต้นพีชแต่ละต้นจะมีแมลงปอบินอยู่รอบๆ ดอกไม้สีชมพูที่ต้นพีชผลิออกมามีขนาดค่อนข้างใหญ่ ตลอดทางที่พวกเขาเดินมา พวกเขาเห็นดอกของต้นพีชล่วงโรยลงมา ซึ่งเป็นภาพที่งดงามมาก

กลิ่นหอมจากดอกไม้พวกนี้กระจายไปไกล มันเป็นกลิ่นหอมที่ทำให้คนที่ดมเข้าไปต้องยิ้มออกมา ไม่ว่าใครก็ต้องชอบมันอย่างแน่นอน

ช้างเบอร์เซิร์กไม่สนใจอะไรที่ขวางหน้า มันยังคงวิ่งตรงเข้าไปในป่า แต่ทว่าหลังจากที่มันวิ่งเข้ามาในป่าแล้ว มันก็ลดความเร็วลง มันไม่ได้วิ่งอย่างบ้าคลั่งและรุนแรงเหมือนที่ผ่านๆมา การเคลื่อนที่ของมันดูนุ่มนวลขึ้น มันเดินผ่านพวกต้นไม้ไปอย่างระมัดระวัง

เมื่อเห็นช้างลดความเร็วลง และพยายามเดินอย่างนุ่มนวลที่สุด หานเซิ่นและหวังอวี่ฮังก็รู้สึกประหลาดใจมาก เท่านั้นยังไม่พอ ตอนนี้มันเปลี่ยนกลับมาเป็นตัวสีขาวแบบเดิมแล้ว ซึ่งพวกเขายังไม่เคยเห็นมอนสเตอร์ที่สามารถเปลี่ยนกลับมาจากสถานะเบอร์เซิร์กได้มาก่อนเลย

"ดูเหมือนช้างตัวนี้จะไม่ได้เข้าโหมดเบอร์เซิร์กจริงๆ มันอาจจะเป็นความสามารถพิเศษอะไรบางอย่างของมัน" หานเซิ่นพูด

"ดูเหมือนนายจะพูดถูก แต่พวกเราควรจะตามมันต่อไปดีไหม?"

หลังจากก้าวเข้าป่ามาได้ไม่กี่ก้าว หวังอวีฮังก็ดูไม่อยากที่จะไปไกลกว่านี้แล้ว

"เอางี้เป็นยังไง อาเล็กคุณกลับไปรอพวกเราที่เมือง ผมขอเข้าไปสำรวจดูหน่อย" หานเซิ่นพูด เขาเองก็กลัวว่าจะมีเรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นถ้าไปพร้อมกับหวังอวี่ฮัง

"โอเค!" หวังอวี่ฮังรีบเห็นด้วย เขาเองก็ไม่อยากเข้าไปอยู่แล้ว เขาหันหลังและเดินทางกลับไปที่เมืองปีศาจทันที หานเซิ่นคิดว่านี่มันดูแปลกๆ เขายังไม่เคยเห็นหวังอวี่ฮังว่าง่ายขนาดนี้มาก่อน แถมเขายังดูรีบร้อนมาก

เมื่อลองคิดเกี่ยวกับมันดู หานเซิ่นก็พอจะเข้าใจ หวังอวี่ฮังไปปรากฏตัวที่เมืองปีศาจมาแล้วครั้งหนึ่งต่อหน้าต่อตาทุกคนราวกับเทพ เขาคงจะกลับไปเพื่อจบการแสดงโชว์ของเขา

เมื่อคิดได้แบบนั้นหานเซิ่นก็เอามือขึ้นมาปาดเหงื่อบนหน้าผาก 'ดูเหมือนอาของเหมียนเหมียนจะเป็นผู้ชายที่แปลก คนแบบเขาคงจะหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว'

"เธอต้องการกลับหรือว่าจะรอฉันอยู่ที่นี่?" หานเซิ่นหันไปมองซีโร่ ซีโร่ไม่พูดอะไร เธอเดินเข้ามาใกล้หานเซิ่นมากขึ้น เป็นการบ่งบอกว่าเธอจะตามเขาไป

หานเซิ่นไม่พูดอะไรอีก เขาเดินเข้าไปในป่าต้นพีชพร้อมกับซีโร่ด้วยการมีจิ้งจอกสีเงินมาด้วย พวกเขาไม่น่าจะเจอกับอันตราย หรือถ้ามีมอนสเตอร์เข้ามาโจมตีพวกเขาจริง พวกเขาก็แค่วิ่งหนีไปก็ได้

ตอนนี้ตัวช้างกลับมาเป็นกระดูกสีขาวทั้งตัวเหมือนกับตอนแรกแล้ว มันเดินช้ามากราวกับว่ามันกลัวว่าต้นไม้พวกนี้จะได้รับความเสียหาย เนื่องจากมันเดินอย่างเชื่องช้า ทำให้หานเซิ่นกับซีโร่สามารถเดินตามมันได้อย่างสบายๆ

ป่าพีชมีพื้นที่กว้างใหญ่มาก เป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะรู้ได้ว่าจริงๆแล้วมันใหญ่ขนาดไหน พวกเขาเดินตามช้างไปทั้งวัน แต่สิ่งแวดล้อมรอบๆตัวพวกเขาก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย ดอกไม้สีชมพูยังคงล่วงหล่นลงมาตามทางเดิน ซึ่งเปลี่ยนให้ทางเดินเป็นสีชมพู

ช้างยังคงเดินต่อไปอย่างเชื่องช้า ราวกับว่ามันกำลังเดินอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

หานเซิ่นมองไปรอบๆตัวตลอดเวลา แต่สิ่งที่เขาสามารถมองเห็นได้มีแค่ต้นพีช ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็มีแต่ต้นพีช ดูเหมือนป่าต้นพีชนี้จะไม่ได้มีอะไรพิเศษ ซึ่งตลอดทางที่เดินมาเท่าที่ดูพวกเขาก็ยังไม่เจอมอนสเตอร์เลยสักตัว

แม้จะมีจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย แต่พวกเขาก็น่าจะเห็นร่องรอยอะไรบ้าง ตลอดทางที่เดินมาพวกเขาเห็นแต่ป่า ช้างเป็นเพียงมอนสเตอร์ตัวเดียวที่พวกเขาเห็น

หานเซิ่นจะปลดล็อคยีนเป็นระยะ เขาใช้สัมผัสอันทรงพลังของเขาเพื่อตรวจดูรอบๆว่าจะมีอันตรายอะไรรึเปล่า แม้เขาจะพยายามอย่างเต็มที่ แต่เขาก็ยังตรวจไม่พบอะไร

จิ้งจอกสีเงินก็ยังมีท่าทางที่สงบเหมือนปรกติ มันนอนอยู่เงียบๆในอ้อมแขนของซีโร่

ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงคืน ซึ่งมีพระจันทร์ขึ้นบนท้องฟ้า ภายใต้แสงจันทร์ดอกไม้ในป่าลูกพีชก็ดูจะงดงามขึ้น เมื่อมีลมพัดมาดอกไม้ที่ล่วงลงมาก็ดูราวกับกำลังเต้นระบำ มันเป็นภาพที่งดงามเป็นอย่างมาก

หานเซิ่นและซีโร่ขึ้นมานั่งบนหลังของโกลเด้นโกรวเลอร์ ขณะที่นั่งอยู่ฉากหลังของซีโร่ที่เต็มไปด้วยดอกไม้ที่ล่วงลงมาราวกับสายฝน ทำให้ใบหน้าที่ดูน่ารักอยู่แล้วของเธอดูจะงดงามขึ้นไปอีก

เมื่อเห็นเช่นนั้นมันก็ช่วยไม่ได้ที่หานเซิ่นจะหยิบดอกไม้มาใส่ไว้ที่ผมของเธอ ตอนนี้เธอดูสมบูรณ์แบบ มันเหมาะกับเธอมาก

"ตอนนี้เธอดูน่ารักขึ้นอีก" หานเซิ่นมองซีโร่ที่ดูเป็นหนึ่งเดียวกับดอกไม้มาก หานเซิ่นไม่แน่ใจว่าความงามของดอกไม้ช่วยเพิ่มความงดงามให้กับซีโร่ หรือเป็นเพราะการปรากฏตัวของซีโร่ช่วยเพิ่มความงามให้กับดอกไม้พวกนี้กันแน่

ในตอนนี้พวกเขาตามโครงกระดูกช้างมาเป็นเวลา 3 วันแล้ว หานเซิ่นรู้สึกว่าเขาหลงทางอยู่ในป่านี้อย่างสมบูรณ์แล้ว ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็มีแต่ต้นพีชสุดลูกหูลูกตา แต่อยู่ๆเขาก็มองเห็น

ต้นพืชขนาดใหญ่อยู่ด้านหน้า ลำต้นของมันมีขนาดใหญ่กว่าต้นอื่นๆ นอกจากนี้มันยังสูงราวกับว่าขึ้นไปถึงสวรรค์ ดอกไม้และใบไม้ที่อยู่บนยอดของมัน ดูเหมือนกับเป็นดวงดาวบนท้องฟ้า

ซึ่งดูเหมือนโครงกระดูกช้างกำลังมุ่งหน้าไปที่ต้นไม้ต้นนั้น

"ต้นพืชแปลกๆนั้นคืออะไร?" เมื่อหานเซิ่นเห็นต้นไม้ต้นนั้น เขาก็ไม่อยากจะเชื่อในความใหญ่โตของมัน

จนถึงตอนนี้หานเซิ่นก็ยังสัมผัสถึงอันตรายอะไรไม่ได้เลย จิ้งจอกสีเงินเองก็ไม่ได้แสดงท่าทีถึงอันตรายอะไร มันเอาแต่จ้องมองไปที่ต้นพืชอย่างสงบ หานเซิ่นก็อยากจะรู้ว่าตอนนี้มันกำลังคิดอะไรอยู่

เนื่องจากอุส่าตามมาถึงที่นี่แล้ว หานเซิ่นก็อยากจะดูให้เห็นกับตาว่าช้างต้องการจะทำอะไร หานเซิ่นตามช้างไปในระยะที่ปลอดภัย เขาไม่กล้าที่จะเข้าไปใกล้เกิน

โครงกระดูกช้างขนาดใหญ่กำลังมุ่งต้นไปที่ต้นไม้ขนาดมหึมา เมื่อมันเข้าไปใกล้ๆต้นพืชขนาดใหญ่ ขนาดตัวของมันก็ไม่ได้ดูใหญ่อีกต่อไป

หลังจากที่ช้างเดินเข้าไปใกล้ๆต้นไม้ยักษ์แล้ว มันก็คุกเข่าลง จากนั้นมันก็หมอบคลานเข้าไปใกล้ๆต้นพืช มันก้มหัวต่ำลงราวกับว่ามันกำลังกราบไหว้หรือบูชาต้นพืช

หานเซิ่นอึ้ง เขาไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะได้เห็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทำแบบนี้ การที่มอนสเตอร์ที่มีพลังที่ยิ่งใหญ่อย่างช้างตัวนี้กับมากราบไหว้ต้นไม้แบบนี้ ดูไม่น่าเชื่อจริงๆ

"ต้นพีชต้นนี้มันยังไงกันแน่? มันเป็นสิ่งที่ทรงพลังยิ่งกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดงั้นหรอ? ทำไมช้างถึงได้ดูจะเคารพมันถึงขนาดนั้น?" หานเซิ่นงง เขามองดูช้างที่หมอบอยู่หน้าต้นไม้เป็นเวลานาน

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นมันน่าตกใจยิ่งกว่า ภายใต้แสงจันทร์ช้างมันลุกขึ้นมานั่งอยู่ข้างๆต้นไม้ในท่าเหมือนกับมนุษย์นั่งขัดสมาธิ

กระดูกของช้างที่เป็นสีขาว ตอนนี้เริ่มที่จะดูเหมือนกับหยก มันดูมีออร่ามาก

ตอนนี้แสงสีแดงๆตรงตาของมันจางหายไปหมดแล้ว ราวกับว่ามันไม่มีจิตใจที่จะคิดฆ่าสิ่งมีชีวิตอีกต่อไปตอนนี้ช้างดูราวกับพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ

"มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย?" ยิ่งดูเท่าไหร่หานเซิ่นก็ยิ่งงง

ตอนที่ 659 ลูกของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

ช้างยังคงนั่งอยู่ใต้ต้นพีชไม่ขยับไปไหน หลังจากนั้นไม่นานหานเซิ่นก็ได้ยินเสียงดังมาจากป่าลึก ดูเหมือนกำลังมีอะไรบางอย่างมาทางที่พวกเขาอยู่

ไม่นานนักงูตัวเล็กๆสีชมพูก็ปรากฏตัวออกมา จากนั้นมันก็เลื้อยตรงเข้าไปที่ต้นพีชยักษ์อย่างเงียบๆ

หลังจากนั้นไม่นานเสือตัวสีน้ำเงินก็ปรากฏตัวออกมาจากอีกด้าน ซึ่งมันก็เข้าไปนั่งใกล้ๆต้นไม้ด้วย

มีเสียงกระพือปีกดังจนหานเซิ่นได้ยิน ไม่นานนักนกกระเรียนสีแดงก็บินลงมาที่ใต้ต้นพีช

เท่านั้นยังไม่พอหมีตัวสีดำเองก็เพิ่งจะมาถึง มันพาลูกๆของมันมาด้วย พวกมันพากันไปนั่งที่ใต้ต้นพีชยักษ์

ในเวลาไม่นานเท่าไหร่ก็มีมอนสเตอร์หลายตัวมานั่งที่ใต้ต้นพีช หานเซิ่นช็อคเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งถ้าดูจากลักษณะและความพิเศษของมอนสเตอร์แต่ละตัวแล้ว มีความเป็นไปได้สูงมากว่าพวกมันจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้งหมด

หานเซิ่นไม่รู้ว่าทำไมพวกมันถึงได้มาอยู่ที่นี่ ต้นพีชต้นนี้มีอะไรที่ดึงดูดพวกมัน

ระหว่างที่หานเซิ่นกำลังสับสนอยู่นั้น จิ้งจอกสีเงินก็กระโดดออกจากอ้อมแขนของซีโร่ มันเองก็จะเข้าไปที่ใต้ต้นพีชเช่นเดียวกัน

หานเซิ่นงงเป็นไก่ตาแตก เขาคิดว่านี่เป็นปรากฏการที่แปลกประหลาด เขาคิดว่าต้นพีชต้นนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่ มันถึงสามารถดึงดูดมอนสเตอร์ให้เข้าไปใกล้ๆได้ หลังจากที่จิ้งจอกสีเงินวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าว มันก็หันกลับมามองหานเซิ่น จากนั้นมันก็พยักหน้าให้หานเซิ่น ราวกับว่ามันบอกให้เขาตามมันไป

แต่ถึงจะเห็นแบบนั้นหานเซิ่นก็รู้สึกลังเล เนื่องจากที่ต้นต้นพีชตอนนี้มีมอนสเตอร์ที่ทรงพลังอยู่หลายตัว แล้วเขาจะกล้าเข้าไปได้ยังไง?

แต่จิ้งจอกก็ยังไม่ยอมเลิก มันยังคงพยักหน้าเรียกหานเซิ่น แม้มอนสเตอร์ทุกตัวจะดูทรงพลังมาก แต่หานเซิ่นก็ยังไม่เห็นพวกมันแสดงท่าทีก้าวร้าวออกมากันเลย พวกมันแทบจะไม่มองตัวอื่นด้วยซ้ำ พวกมันแต่ละตัวเลือกพื้นที่และอยู่กันอย่างสงบมาก

หานเซิ่นกัดฟัน เขาค่อยๆเดินเข้าไปใกล้ต้นพีชยักษ์อย่างช้าๆ หานเซิ่นเดินอย่างระมัดระวังตัวที่สุด เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นหรือว่าถ้ามีมอนสเตอร์หันมามองเขา เขาก็จะได้วิ่งหนีทันที

แต่ทว่าซีโร่กับทำให้หานเซิ่นต้องประหลาดใจ เธอไม่ได้มีความกลัวเลย เธอเดินตามจิ้งจอกเข้าไป แม้ซีโร่และจิ้งจอกสีเงินจะเข้าไปถึงใต้ต้นพีชแล้ว พวกมอนสเตอร์ตัวอื่นก็ไม่ได้สนใจอะไร พวกมันยังคงนั่งอยู่อย่างสงบต่อไป

หานเซิ่นเดินตามจิ้งจอกสีเงินไปด้วยที่หัวใจเต้นรัว หลังจากที่เข้ามาถึงพวกเขาก็เลือกหาที่นั่งเหมาะๆ โดยเลือกจุดที่ห่างจากช้างและมอนสเตอร์อีก 2 ตัว

ถัดจากหานเซิ่นไป 2 เมตรมีหมีตัวสีดำอยู่ แม้ขนาดตัวของมันจะไม่ได้ใหญ่เท่ากับช้าง แต่มันก็สูงเป็น 10 เมตร ถึงมันจะหมอบอยู่แต่มันก็ยังดูน่ากลัว เสียงลมหายใจของมันดังมาก

นี่เป็นครั้งแรกเลยสำหรับหานเซิ่นที่เข้ามาใกล้มอนสเตอร์หลายๆตัวแบบนี้โดยไม่มีการปะทะกัน มันทำให้หานเซิ่นรู้สึกทึ่งมาก ไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนเลยที่แสดงท่าทีว่าต้องการจะฆ่าเขาออกมา

มอนสเตอร์ที่มาอยู่ใต้ต้นไม้ต้นนี้ แม้พวกมันจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่ดุร้ายป่าเถื่อนขนาดไหน แต่พอมาอยู่ที่นี่มันก็ดูสงบมาก

จิ้งจอกสีเงินกำลังนอนอยู่บนพื้นที่เต็มไปด้วยกรีบดอกไม้ มันหลับตาลงและหายใจเข้าออกอย่างสงบ มันเป็นจังหวะที่นุ่มนวลมาก มันเป็นสิ่งที่หานเซิ่นเคยเห็นมาก่อน หลังจากที่เขาฝึกศาสตร์ตงเสวียน เขาก็เห็นจิ้งจอกสีเงินทำแบบนี้เป็นประจำ

มอนสเตอร์ตัวอื่นก็ไม่ได้ต่างกันมาก พวกมันนอนลงใต้ต้นไม้จากนั้นก็หายใจเป็นจังหวะอย่างสงบ

'หรือว่าต้นพืชแปลกๆนี้จะช่วยทำให้สิ่งมีชีวิตฝึกฝนพลังได้ดีขึ้น?' หานเซิ่นตั้งข้อสงสัย หลังจากนั้นหานเซิ่นก็ตัดสินใจลองฝึกศาสตร์ตงเสวียนที่นี่มันซะเลย

หลังจากเริ่มเดินลมปราณ เขาก็รู้สึกว่ามีพลังที่พิเศษซึ่งถูกร่างกายของเขาดูดซับเข้าไปโดยศาสตร์ตงเสวียน ความเร็วในการ

ฝึกศาสตร์ตงเสวียนดูจะสูงขึ้นด้วย ราวกับว่ามันตอบสนองกับพลังงานแปลกประหลาดที่อยู่รอบๆ

'มันมีอะไรที่พิเศษจริงๆด้วย' หานเซิ่นยังคงฝึกต่อไป ในที่สุดร่างกายของเขาก็ส่งกลิ่นหอมๆออกไป กลิ่นหอมๆของเขาเข้าไปรวมกับกลิ่นหอมของดอกไม้ ทำให้บรรยากาศรอบๆเต็มไปด้วยกลิ่นหอมๆ

เมื่อหานเซิ่นฝึกศาสตร์ตงเสวียนครบ 1 รอบ เขาก็สังเกตว่าศาสตร์ตงเสวียนของเขาพัฒนาไปไกลยิ่งกว่าเดิมที่เขาเคยฝึกประจำ ซึ่งมันทำให้เขาประหลาดใจมาก

แต่เมื่อหานเซิ่นหันไปดูมอนสเตอร์ตัวอื่นๆ เขาก็ต้องประหลาดใจ บางทีอาจจะเป็นเพราะกลิ่นหอมของเขาเข้าไปรวมกับกลิ่นของดอกไม้ หลังจากที่เขาลืมตาขึ้นมามองจิ้งจอกสีเงิน เขาก็สามารถมองเห็นกระแสพลังของมันได้จริงๆ ตอนนี้เขาเห็นว่ากลิ่นหอมๆยังไม่ถูกจิ้งจอกดูดไว้โดยสมบูรณ์

เมื่อหานเซิ่นหันไปดูมอนสเตอร์ตัวอื่นๆ เขาก็ต้องประหลาดใจยิ่งขึ้น ไม่ใช่แค่จิ้งจอกแต่ดูเหมือนมอนสเตอร์ทุกตัวบริเวณนี้ก็ดูดกลิ่นของศาสตร์ตงเสวียนกันหมดเลย แต่ที่แตกต่างกันก็คือวิธีการดูดซับพลัง

กลิ่นหอมๆภายในตัวของงูสีชมพู เสือสีน้ำเงิน นกระเรียนสีแดงและก็หมีตัวใหญ่สีดำดูพร่ามัว ซึ่งกลิ่นถูกร่างกายของพวกมันดูดซับเข้าไปอย่างช้าๆ

แต่สำหรับลูกหมีและช้าง หานเซิ่นเห็นว่าพลังงานกำลังไหลเวียนอยู่ภายในร่างกายของพวกมันตามจังหวะการหายใจ มันดูเหมือนกับชี่กงของมนุษย์

"แปลกมาก หมีตัวใหญ่กับลูกหมีน่าจะเป็นมอนสเตอร์ชนิดเดียวกัน แล้วทำไมมันถึงได้แตกต่างกัน?" หานเซิ่นช็อคเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น

ไม่นานหลังจากนั้น กลิ่นหอมของหานเซิ่นก็ถูกลูกหมีและช้างดูดซับไปจนหมด ส่วนนกกระเรียน เสือและงูยังคงดูดซับพลังของเขาต่อไปอย่างช้าๆ หานเซิ่นยังคงสัมผัสได้ถึงภายในตัวของพวกมัน

หานเซิ่นมองดูผลน้ำเต้าภายในมือ มันเองก็ดูดซับกลิ่นของหานเซิ่นเข้าไปหมดแล้ว

หานเซิ่นสังเกตมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆต่อไป ขณะกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

หานเซิ่นคิดว่ามีความเป็นไปได้ที่จิ้งจอกสีเงิน ลูกหมีสีดำ ผลน้ำเต้าในมือของเขาและก็ช้าง พวกมันน่าจะเกิดมาจากท้องแม่ของมัน ส่วนตัวอื่นๆมีความเป็นไปได้ที่พวกมันจะเกิดมาจากรังมอนสเตอร์

นี่ทำให้หานเซิ่นนึกไปถึงเรื่องของโกลเด้นโกรวเลอร์ เขาไม่แน่ใจเกี่ยวกับโกลเด้นโกรวเลอร์ตัวแม่ก็จริง แต่หลังจากที่มันตาย ตัวแม่ก็เหลือผลึกพลังชีวิตและก็เนื้อไว้ให้ด้วย

'ถ้าโกลเด้นโกรวเลอร์ตัวแม่กับช้างตัวนี้เกิดมาจากท้องแม่เหมือนกัน แสดงว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่เกิดจากท้องแม้จะมีความพิเศษกว่าตัวอื่นๆ?' นี่เป็นสมมุติฐานของหานเซิ่น

แต่สมมุติฐานนี้ก็นำไปสู่คำถามอื่นๆ ทำไมมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดบางตัวถึงให้เนื้อด้วย ส่วนตัวอื่นๆถึงให้แค่ผลึกพลังชีวิตล่ะ? หรือว่าจะต้องเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่เกิดจากท้องแม่เท่านั้นถึงจะให้เนื้อได้ แล้วดูเหมือนมันจะมีความสามารถพิเศษที่แตกต่างจากแม่มันด้วย

ก็เหมือนกับลูกหมีตอนนี้ พวกมันเป็นลูกของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แค่ดูจากการดูดซับพลังก็พอรู้แล้วว่ามันมีพลังพิเศษที่แตกต่างจากแม่ของมัน

ตอนที่ 660 มังกรพิษทะยาน

เหมือนกับปรกติหลังจากที่หานเซิ่นฝึกศาสตร์ตงเสวียนจบ 1 รอบ ร่างกายของเขาก็จะเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังงาน ร่างกายของเขาฟื้นจากความเหน็ดเหนื่อยและเมื่อยล้าทั้งหมด ถึงจะฝึกต่อไปก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร เพราะมันเหมือนกับเป็นการเติมน้ำในแก้วที่เต็มแล้ว

แต่ทว่าเมื่อเขาอยู่ใต้ต้นพีชต้นนี้กับมีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น ไม่นานนักเขาก็รู้สึกเหมือนกับว่าพลังงานของเขาได้หายไป หานเซิ่นตัดสินใจฝึกศาสตร์ตงเสวียนต่ออีกครั้ง เพื่อที่จะเติมพลังให้เต็ม

หานเซิ่นเริ่มฝึกศาสตร์ตงเสวียนต่อได้ไม่นาน ร่างกายของเขาก็มีพลังเต็มเปี่ยมอีกครั้ง เขาใช้ช่วงเวลานี้สังเกตดูช้างที่ยังคงอยู่อย่างสงบ ตอนนี้มันดูเหมือนกับรูปปั้นหยก เมื่อเห็นมันตอนนี้ เขาแทบไม่อยากเชื่อเลยว่ามันจะเคยมีนิสัยที่ดุร้ายป่าเถื่อน

ร่างกายของมอนสเตอร์ตัวอื่นๆก็ดูจะพัฒนาไปเช่นเดียวกัน แต่หานเซิ่นก็ไม่สามารถบอกแน่ใช่ได้ว่ามันเปลี่ยนแปลงไปยังไง แต่เขาคิดว่าพวกมันแตกต่างจากเดิม

หานเซิ่นนั่งดูพลังงานที่ไหลเวียนอยู่ในร่างกายของช้าง จากนั้นเขาก็พยายามจะบันทึกภาพด้วยพลังสมองของเขา

เขาไม่รู้ว่าเหตุการณ์ตอนนี้มันจะดำเนินต่อไปอีกนานแค่ไหน เพราะฉะนั้นเขาต้องรีบจดจำรูปแบบพลังของช้างเอาไว้ให้หมด เขาคิดว่ารูปแบบพลังพวกนี้สักวันอาจจะเป็นประโยชน์ต่อเขาก็ได้

ช่วงที่ดอกไม้บานนั้นกินเวลาไปประมาน 2 สัปดาห์ ในช่วงนี้หานเซิ่นทำการจดจำรูปแบบพลังของช้างและลูกหมีเอาไว้

เมื่อดอกไม้ของต้นพีชเริ่มเหี่ยวเฉาและร่วงโรย จิ้งจอกสีเงินก็เอาหัวชนบริเวณกางเกงของหานเซิ่น เหมือนมันพยายามจะดึงให้เขาออกจากบริเวณนี้

หานเซิ่นเองก็รู้สึกว่ามีอะไรผิดปรกติด้วยเช่นกัน ตอนนี้ดอกไม้เริ่มเหี่ยวเฉามากขึ้นเรื่อยๆ และมอนสเตอร์ก็เหมือนจะเริ่มสูญเสียความสงบของพวกมันไปทีละนิดๆ

หานเซิ่นสังเกตเห็นว่าแสงสีแดงบริเวณตาของช้างเริ่มกลับมาแล้ว ดูเหมือนสัญชาตญาณที่ดุร้ายป่าเถื่อนของมันกำลังจะกลับมาอีกครั้ง

หานเซิ่นไม่กล้าที่จะอยู่นาน ดังนั้นเขาเลยตัดสินใจออกจากบริเวณนี้ไป ก่อนที่จะมีเรื่องร้ายๆเกิดขึ้น ถ้ามอนสเตอร์พวกนี้บ้าคลั่งขึ้นมา ไม่ทางเลยที่หานเซิ่นจะต้านทานพลังของพวกมันได้

ตลอด 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา หานเซิ่นเฝ้าฝึกศาสตร์ตงเสวียนอย่างต่อเนื่อง เขารู้สึกเหมือนกับว่าเขาเข้าใกล้ขั้นแรกของศาสตร์ตงเสวียนแล้ว ตอนนี้สิ่งที่เขาต้องทำก็คือพยายามอีกนิดเพื่อที่จะปลดล็อคยีนของวิชานี้ให้ได้

ตอนแรกหานเซิ่นคิดว่าอาจจะต้องใช้เวลาอีก 3-4 ปี แต่หลังจากที่ได้ฝึกใต้ต้นพีชในช่วง 2 สัปดาห์ก็ดูเหมือนกับว่าเขาจะประหยัดเวลาไปได้เยอะ ต้นพีชยักษ์ดูจะมีพลังที่มหัศจรรย์

'ถ้าดอกไม้ของต้นพืชยังมีพลังถึงขนาดนั้น แล้วถ้าเราเก็บผลของมันมากินจะเกิดอะไรขึ้น' หานเซิ่นตัดสินใจว่าถ้าถึงฤดูที่ต้นพืชออกผลเมื่อไหร่ เขาจะกลับมาที่นี่เพื่อเก็บผลของมันไป ไม่ว่ามันจะเก็บได้ยากแค่ไหนก็ตาม แต่หานเซิ่นก็พอจะจินตนาการออกช่วงที่มันออกผลป่าแห่งนี้คงจะเต็มไปด้วยมอนสเตอร์อย่างแน่นอน

ตอนนี้เหมือนจิ้งจอกดูจะรีบร้อนมาก มันต้องการพาหานเซิ่นออกจากป่าแห่งนี้ให้เร็วที่สุด แต่หลังจากที่มันออกมาถึงขอบของป่าแล้วมันก็เริ่มลดความเร็วลง และมันก็กระโดดขึ้นไปบนไหล่ของหานเซิ่น

ไม่นานเท่าไหร่นัก พวกเขาก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของมอนสเตอร์ดังออกมาจากป่า หานเซิ่นไม่รอช้า เขารีบวิ่งหนีไปพร้อมกับซีโร่ทันที

เมื่อหานเซิ่นกลับมาที่เมืองปีศาจ เขาก็ไม่เจอช้างอีกเลย ดูเหมือนมันแค่ต้องการจะผ่านเมืองเพื่อมุ่งหน้าไปที่ป่าลูกพืชเท่านั้น ซึ่งมันคงไม่ปรากฏตัวออกมาให้เห็นอีกพักใหญ่

หวังอวี่ฮังกลายเป็นคนมีชื่อเสียงภายในเมืองปีศาจไปเรียบร้อยแล้ว คนจำนวนมากตระหนักถึงการมีอยู่ของเมืองและกองกำลังเทพธิดา พวกเขายังรู้อีกด้วยว่าหวังอวี่ฮังคือขุนพลคนที่ 13 ถึงจะมีบางคนไม่ได้เชื่อเรื่องที่ว่ากองกำลังเทพธิดาแข็งแกร่งดั่งเทพ แต่ยังไงพวกเขาก็ยังรู้สึกขอบคุณที่หวังอวี่ฮังพาช้างออกไปจากเมือง

หลังจากผ่านไป 2 สัปดาห์ เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีก็ยังไม่เสร็จสิ้นการอัพเกรดเป็นเบอร์เซิร์ก ดูเหมือนวิญญาณอสูรขั้นสุดยอดจะใช้เวลาที่ยาวนานกว่าวิญญาณอสูรระดับอื่นค่อนข้างมาก หานเซิ่นคิดว่ามันน่าจะต้องใช้เวลาอีก 2-3 สัปดาห์ถึงจะอัพเกรดสำเร็จ

หลังจากกลับมาที่สหพันธ์ดวงดาว หานเซิ่นก็ไปเลือกหาวิชาไฮเปอร์จีโนที่น่าจะเอาไปใช้กับเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีได้ เขาใช้เวลาหาอยู่นานมากและเขาก็พบว่ามันยากมากที่จะเลือกหาวิชาที่เหมาะกับอาวุธของเขา

เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีไม่ใช่ทั้งดาบใหญ่และหอก ซึ่งจะเอามันไปใช้เหมือนกับเป็นพวกค้อนหรือกระบองก็ไม่ได้ด้วย

'ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมคนขายถึงได้ขายถูกนัก มันเป็นอาวุธที่ไม่ได้รับความนิยมเลยจริงๆ!' หานเซิ่นยังคงหาวิชาต่อไปอย่างมีความหวัง

หานเซิ่นไม่ได้หวังว่าจะใช้มันให้ได้แบบสมบูรณ์ 100% ขอแค่ใช้ได้สัก 70% ก็ถือว่าดีมากพอแล้ว หลังจากนั้นเขาจะสามารถนำมันไปดัดแปลงให้เขากับเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีได้

หานเซิ่นเกือบจะค้นดูทุกวิชาในบรรดาวิชาระดับS ตั้งแต่วิชายอดนิยมไปจนถึงวิชาที่ไม่ค่อยมีคนต้องการฝึก

อาวุธที่แปลกประหลาดของหานเซิ่นดูเหมือนจะเป็นอาวุธที่หาได้ยากมาก มันเป็นอาวุธที่หนักมาก และจะต้องถือด้วยมือทั้ง 2 ข้างเท่านั้น ถ้าถือด้วยมือเดียวก็จะรับน้ำหนักไม่ไหวและใช้งานได้

ลำบาก แต่ถ้าต้องการเอามันมาใช้เป็นดาบก็ควรจะถือมันให้ได้ด้วยมือเดียว

มันดูไม่เหมือนกับดาบเท่าไหร่ โดยปรกติดาบจะเป็นอาวุธที่กวัดแกว่งได้ค่อนข้างไว เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีเป็นอาวุธที่ออกแบบมาให้โจมตีได้อย่างหนักหน่วงและรุนแรง มันใช้ทำได้ทั้งฟันและแทง แต่มันไม่เหมือนกับดาบหรือหอกที่ถูกออกแบบมาสำหรับใช้ฟันหรือแทงโดยเฉพาะ เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีดูจะเป็นอาวุธที่ใช้ได้ยากทั้ง 2 จุดประสงค์เลย เนื่องจากมีความยาวถึง 2 เมตร ถ้าเอาไปใช้เป็นอาวุธมือเดียวได้จะเป็นอะไรที่ทรงพลังมาก แต่น่าเสียดายที่มันกวัดแกว่งได้ยากมาก

สุดท้ายหานเซิ่นก็ต้องติดต่อไปหาศาสตราจารย์ไป๋อี้ซานแห่งสถาบันเซนท์ หานเซิ่นวาดรูปเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี และเอามันให้ไป๋อี้ซานดู เพื่อที่เขาจะได้หาวิชาที่เหมาะกับอาวุธแบบนี้มาให้

"รอสักคู่" ไป๋อี้ซานเดินไปหาข้อมูล หลังจากนั้นอีก 30 นาทีเขาก็กลับมาที่หน้าคอม

"นี่เป็นอาวุธที่หายากมากๆ ฉันจำได้ว่ามีเพื่อนคนหนึ่งเคยสร้างอาวุธที่ดูคล้ายๆกับมัน มันอาจจะไม่เหมือนซะทีเดียว แต่มันก็ค่อนข้างคล้าย มันเป็นอาวุธสำหรับใช้มือ

เดียวที่ออกแบบมาสำหรับแทงมากที่สุด แต่มันก็ยังใช้ฟันได้รุนแรงเช่นกัน ชายคนนั้นคิดค้นวิชาที่เอาไว้ใช้กับมันด้วย แต่มันเป็นวิชาที่ไม่ได้รับความนิยมเลย มันเป็นแค่วิชาระดับ A เท่านั้น ชื่อของมันก็คือ มังกรพิษทะยาน เธอลองไปดูได้ถ้าเธอสนใจ"

"ขอบคุณครับศาสตราจารย์ไป๋" หานเซิ่นไม่มีทางเลือกอื่น แม้จะเป็นวิชาระดับ A แต่จังหวะนี้ยังไงเขาก็คงต้องยอมฝึก

หานเซิ่นล็อคอินเข้าไปในแพลตฟอร์มของสถาบันเซนท์อีกครั้ง และซื้อวิชาไฮเปอร์จีโนระดับ A มังกรพิษทะยาน หานเซิ่นอ่านรายละเอียดวิชาอย่างละเอียด ถึงมันจะเป็นแค่วิชาระดับ A แต่มันก็เหมาะกับเร็กซ์สไปร์เพลิงอัคคีจริงๆ มันเป็นวิชาที่มีทั้งกระบวนท่าแทงและฟันอย่างรุนแรง การแทงจะใช้เทคนิคการหมุนเข้าร่วมด้วย ซึ่งเป็นเทคนิคที่หานเซิ่นถนัดอยู่แล้ว หลังจากอ่านรายละเอียดเสร็จ หานเซิ่นก็เริ่มฝึกทันที

ตอนที่ 661 เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีเสร็จสมบูรณ์

ที่ใต้ทะเลลึก หานเซิ่นเพิ่งจะฆ่าแมงกะพรุนที่มีความยาวกว่า 3 เมตร จากนั้นเขาก็ลากมันกลับเข้าไปในปราสาทคริสตัล อาร์คแองเจิลมองร่างที่ไร้วิญญาณของแมงกะพรุนด้วยความอยากรู้อยากเห็น ช่วงนี้เธอกินเนื้อมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ไปเป็นจำนวนมาก

หานเซิ่นเชื่อว่าเธอใกล้ที่จะเปลี่ยนร่างแล้ว ช่วงนี้ดูเธอจะกินเนื้อน้อยลงกว่าปรกติ ซึ่งมันเป็นสัญญาณที่บอกว่าใกล้ถึงเวลาที่เธอจะเปลี่ยนร่างแล้ว

หานเซิ่นคิดว่าถ้าเธอเปลี่ยนร่างได้เมื่อไหร่ เขาก็จะมีผู้ช่วยชั้นดีในการล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ในอนาคตเขาจะสามารถฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้อย่างไม่ยากเย็นถ้ามีเธออยู่ข้างๆ

แม้หานเซิ่นเองก็กินเนื้อมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิไปมากเช่นกัน แต่จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ของเขาก็ไม่ได้เพิ่มมากนัก เพราะเขาจะกินแค่ส่วนเล็กๆของมอนสเตอร์แต่ละตัวเท่านั้น ส่วนที่เหลือเขาจะให้นางฟ้าตัวน้อยเป็นคนกินทั้งหมด

ตอนนี้หานเซิ่นมีจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด 51 พ้อย เขามาได้เกินครึ่งทางแล้ว

ส่วนผลึกพลังชีวิตของทีเร็กซ์เกล็ดอัคคี หานเซิ่นก็ยังไม่สามารถหาวิธีที่จะกินมันเข้าไปได้ ตอนนี้เขาเลยยังไม่มีจีโนพ้อยขั้นสุดยอดเลย

แต่ถึงจะเป็นแบบนั้นก็ตาม แต่ระดับความแข็งแกร่งของหานเซิ่นตอนนี้ก็เกินกว่า 150 ไปแล้ว เขาคาดการณ์ว่าถ้าเขาเก็บจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิได้เต็ม เขาจะมีระดับความแข็งแกร่ง 180-200 และถ้าเขาเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดได้เต็ม เขาก็อาจจะมีระดับความแข็งแกร่งเกิน 300 ได้โดยยังไม่ต้องวิวัฒนาการเป็นผู้เป็นเลิศเลยด้วยซ้ำ

แต่กระนั้นการจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็ไม่ใช่งานง่ายๆ ที่สำคัญเขายังไม่รู้วิธีกินผลึกพลังชีวิตของมันเลยด้วยซ้ำ

ขณะที่หานเซิ่นกำลังนั่งดูนางฟ้าตัวน้อยกินอยู่ เขาก็รู้สึกว่ามีแรงสั่นสะเทือนภายในจิตของเขา ทีเร็กซ์ที่ตัวห่อหุ้มด้วยเปลวไฟปรากฏตัวออกมา มันเสร็จสิ้นการอัพเกรดเป็นเบอร์เซิร์กแล้ว

หานเซิ่นสังเกตดูตัวเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี ซึ่งมันก็สมชื่อจริงๆ ตอนนี้ตัวของมันมีเปลวไฟห่อหุ้มเอาไว้ทั้งตัว มันดูคล้ายๆกับทีเร็กซ์เกล็ดอัคคีอยู่เหมือนกัน

หานเซิ่นดูที่คำแนะนำวิญญาณอสูร และเขาเห็นว่ามันเปลี่ยนเป็นเบอร์เซิร์กเรียบร้อยแล้ว

หานเซิ่นเรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา อาวุธที่มีสีแดงเหมือนกับเลือดและมีเปลวไฟห่อหุ้มเอาไว้ปรากฏออกมา มันดูน่าเกรงขามมาก ไฟที่มันปล่อยออกมามีความร้อนสูงมาก ถ้ามันไปสัมผัสกับร่างกายของมนุษย์ล่ะก็ หานเซิ่นคิดว่ามันคงจะตัดเนื้อและกระดูกได้อย่างง่ายโดยแทบไม่ต้องออกแรงเลย

"เป็นอาวุธที่น่ากลังจริงๆ" เมื่อหานเซิ่นลองกวัดแกว่งมันดู จากความรู้สึกที่เขาได้รับ เขาคิดว่ามันทรงพลังเหมือนกับที่เขาหวังเอาไว้เลย

'ตอนนี้เราก็ได้อาวุธมาแล้ว เราคงจะต้องไปหามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเพื่อทดสอบพลังของมัน แล้วเราควรจะไปที่ไหนดี?' หานเซิ่นคิด

การจะหามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดให้ได้นั้นไม่ยากเท่าไหร่ ส่วนมากพวกมันจะอาศัยอยู่ในป่าหรือภูเขา ถ้าเขาพาหวังอวี่ฮังไปด้วย เขาก็น่าจะเจอพวกมันได้ไม่ยาก แต่เขาก็ยังกังวลอยู่ว่าเขาจะสามารถฆ่ามันได้จริงๆรึเปล่า เป้าหมายที่หานเซิ่นอยากจะไปล่ามากที่สุดก็คือลาขี่เมฆแดง ดูแล้วมันน่าจะฆ่าได้ง่ายที่สุด

แต่ปัญหาใหญ่ที่สุดก็คืออีกาเองก็อาศัยอยู่แถวๆนั้นด้วย ไม่ว่าเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีจะทรงพลังแค่ไหน แต่มันก็ไม่ได้ช่วยเพิ่มความเร็ว ถ้าเขาไม่สามารถโจมตีมันโดนได้ มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร เขาเกรงว่าก่อนที่จะโจมตีมันได้เขาคงจะเสร็จมันไปแล้ว อีกาตัวนั้นสามารถตัดคอหานเซิ่นได้อย่างไม่ยากเย็นด้วยความเร็วที่น่ากลัวของมัน หานเซิ่นอยากจะล่ามอนสเตอร์ที่ช้ากว่านั้นและก็ไม่มีความเสี่ยงมาก

ตัวอย่างเช่นหมีตัวสีดำที่หานเซิ่นเจอใต้ต้นพีชก็น่าจะดีเช่นกัน มันเป็นมอนสเตอร์ที่ตัวใหญ่และไม่น่าจะเร็วมาก ด้วยการที่เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีมีความยาวค่อนข้างมาก เขาน่าจะใช้มันต่อสู้กับหมี

ได้โดยไม่เสี่ยงอันตรายมาก ถ้าเขาโจมตีไปที่หัวของมันได้แบบเต็มๆ เขาคิดว่าอาจจะฆ่ามันได้ไม่ยากนัก

แต่ถ้าจะกลับไปที่ป่าลูกพีชตอนนี้ไม่น่าจะเหมาะสมนัก เท่าที่หานเซิ่นรู้ที่นั่นมีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่หลายตัวมาก หานเซิ่นไม่กล้าเสี่ยงที่จะไปล่าที่นั่น และถ้าเขาพาหวังอวี่ฮังไปด้วย พวกเขาก็น่าจะโดนรุมยำอย่างแน่นอน แต่ถ้าไม่พาหวังอวี่ฮังไป การต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่มีความเร็วมากกว่าโดยไม่มีคนช่วยเบนความสนใจ เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก เขาแทบไม่มีโอกาสได้ใช้เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีโจมตีโดนจุดสำคัญของมันแบบเต็มๆได้

ด้วยการที่หวังอวี่ฮังสามารถเบนความสนใจเพื่อซื้อเวลาให้หานเซิ่นจะมีเวลามากพอที่จะโจมตีในแบบที่เขาต้องการได้ ซึ่งถ้าเขาทำได้ เขาคิดว่ามีโอกาสสูงที่เขาจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้

"หลูฮุยมาที่นี่เพื่อพบนาย" หลังจากกลับมาที่เมืองเทพธิดาหยางม่านลี่ก็แจ้งข่าวนี้ให้กับหานเซิ่น

"เขามาทำอะไรที่นี่? ไม่มีทางที่เขาจะเดินทางมาถึงที่นี่เพื่อขอบคุณเรื่องที่เราไปช่วยเมืองของเขาไว้หรอกใช่ไหม?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว จากนั้นเขาก็เชิญแขกเข้ามาพบ

"เป็นเกียรติจริงๆที่หัวหน้าหลูอุส่าสละเวลามาเยี่ยมผม" หานเซิ่นพูด พร้อมกับยิ้มให้หลูฮุย

"ผมมาที่ก็เพื่อขอบคุณที่คุณช่วยเอาช้างตัวนั้นออกไปจากเมืองของเรา และผมก็มีเรื่องที่อยากจะแลกเปลี่ยนกับคุณ หวังว่าคุณจะรับฟังข้อเสนอของผม" หลูฮุยยิ้มกลับไป

"ไม่จำเป็นต้องขอบคุณอะไรผมหรอก มาพูดคุยกันถึงเรื่องงานเลยดีกว่า" เมื่อหานเซิ่นเห็นว่าหลูฮุยไม่ได้เตรียมของขวัญมาเพื่อขอบคุณ มันก็ทำให้เขาผิดหวังมาก

"ผมเชื่อว่าถ้าพวกเราจะล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดด้วยพลังของพวกเราเพียงอย่างเดียวคงจะไม่พอ ดังนั้นผมอยากจะทำข้อตกลงร่วมมือกับกลุ่มเทพธิดา" หลูฮุยพูดออกมาตรงๆ

"พวกคุณอยากจะล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แล้วเป้าหมายเป็นมอนสเตอร์ประเภทไหน?" หานเซิ่นค่อนข้างสนใจอยู่เหมือนกัน

"มันเป็นหมาป่า" หลูฮุยตอบ

"มันเป็นหมาป่าแบบไหนล่ะ?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว เขาคิดว่าคำตอบของหลูฮุยค่อนข้างคลุมเครือ

หลูฮุยหัวเราะ "มันเป็นราชาที่มีลูกน้องเป็นพันๆ ตอนนี้พวกเรายังไม่รู้ว่ามันมีพลังธาตุอะไร"

"ลูกน้องเป็นพันๆ? นั่นไม่ฟังดูอันตรายไปหน่อยหรอ?"

หานเซิ่นขมวดคิ้วอีกครั้ง เขาคิดว่านี่เป็นการล่าที่ยากมาก ถ้าเขาตกลงที่จะช่วยหลูฮุย มันคงจะเป็นการต่อสู้ขนาดใหญ่ที่ยากจะควบคุม งานแบบนี้ทำคนเดียวดูจะง่ายซะกว่า

"มันเป็นงานที่ยากจริงๆ ถ้าไม่งั้นแล้วผมคงจะไม่มาขอให้คุณร่วมมือด้วย แต่ความแข็งแกร่งของราชาหมาป่าค่อนข้างสมดุล มันไม่มีความสามารถด้านไหนที่โดดเด่น ผิวหนังก็ไม่ได้แข็งมาก ความเร็วก็ไม่มากจนเกินไป พลังโจมตีของมันก็ไม่ได้น่ากลัวเท่ากับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆ มอนสเตอร์แบบนี้พวกเราหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว" หลูฮุยอธิบาย

หานเซิ่นพยักหน้า เขาเห็นด้วยกับหลูฮุย โดยปรกติแล้วมอนสเตอร์ที่เป็นราชาและมีลูกน้องเยอะมักจะมีพลังด้อยกว่ามอนสเตอร์ที่อยู่ตัวเดียวอยู่แล้ว ถ้าเขาร่วมมือกับหลูฮุย พวกเขาก็พอจะมีโอกาสฆ่ามันได้

"แล้วพวกเราจะร่วมมือกันยังไง?" หานเซิ่นถาม

"พวกเราต้องการให้คุณช่วยล่อพวกลูกสมุนของมันออกไป แล้วพวกเราจะจัดการกับตัวหัวหน้าเอง นอกเหนือจากวิญญาณอสูรแล้ว พวกเราจะแบ่งกันคนละครึ่ง" เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่หลูฮุยต้องการก็คือพลังความซวยของหวังอวี่ฮัง

"ผมต้องขอโทษด้วย ถ้าเป็นแบบนั้นพวกเราคงจะร่วมมือด้วยไม่ได้" หานเซิ่นปฏิเสธอย่างหนักแน่น

"ทำไม?" หลูฮุยถาม

"ถ้าคุณต้องการจะร่วมมือ พวกเราขอเป็นคนโจมตีปิดชีวิตมอนสเตอร์เอง นั่นเป็นสิ่งที่ควรจะเป็น"

"งั้นก็น่าเสียดาย ไว้มีโอกาสหวังว่าจะได้ร่วมมือกัน"

หลูฮุยรู้ว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องต่อรองอะไรมากไปกว่านี้ เขาไม่ได้คิดว่าหานเซิ่นมีความสามารถที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้เลย เขาเพียงแค่ต้องการจะใช้ความสามารถของหวังอวี่ฮั่งเท่านั้น แต่ความทะเยอทะยานของหานเซิ่นมันมากกว่าที่เขาคิด

"ไปสืบมาว่ามอนสเตอร์ที่พวกหลูฮุยกำลังจะไปล่ามันอยู่ที่ไหน" หานเซิ่นสั่งหยางม่านลี่

ตอนที่ 662 ราชาหมาป่า

เนื่องจากราชาหมาป่ามีลูกน้องเป็นจำนวนมาก การจะหาตำแหน่งของมันจึงไม่ใช่เรื่องยาก

หยางม่านลี่ส่งข้อมูลให้หานเซิ่นได้ภายใน 2 วัน หมาป่าฝูงใหญ่แบบนั้นหาได้ง่ายมาก แต่การจะล่ามันนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย มันเป็นงานสุดหินจริงๆ

"นี่เป็นโอกาสที่สวรรค์ส่งมาให้ฉันจริงๆ!" หลังจากที่หานเซิ่นได้อ่านรายงานของหยางม่านลี่แล้ว เขาก็เตรียมพร้อมสำหรับการออกเดินทางทันที

เขาไม่ได้พาหวังอวี่ฮังไปด้วย เพราะเขากลัวว่าอาจจะมีเรื่องยุ่งๆ ตามมา

ที่สำคัญการล่ามอนสเตอร์ฝูงใหญ่แบบนี้ ลงมือคนเดียวจะคล่องตัวกว่า มอนสเตอร์ที่มีลูกน้องเป็นจำนวนมากมักจะอ่อนแอกว่ามอนสเตอร์ตัวอื่นๆ แต่พวกมันจะมีสติปัญหาที่เหนือกว่า

สำหรับหานเซิ่นแล้วนี่คือโอกาสที่เหมาะมาก ถ้าเขาพาจิ้งจอกสีเงินไปด้วย เขาน่าจะตัดปัญหาเรื่องลูกสมุนของมันไปได้ เขาจะสามารถสู้กับราชาได้แบบตัวต่อตัว

หานเซิ่นวิ่งผ่านทุ่งน้ำแข็งขึ้นไปทางเหนืออย่างมีความสุข ฝูงหมาป่ามันใหญ่โตมาก หลังจากที่ได้ข้อมูลมา บวกกับไปถามชาวบ้านที่อยู่ใกล้ๆ หานเซิ่นก็รู้ว่าพวกมันจะไปที่ไหน เขามุ่งหน้า

ไปทางนั้นทันที เขาต้องการจะฆ่าราชาหมาป่าให้ได้ก่อนที่หลูฮุยจะไปถึง

หานเซิ่นต้องแข่งกับเวลา เขาวิ่งทั้งวันทั้งคืน ในที่สุดเขาก็มาถึง พวกมันดูเหมือนกับหมาป่าสีเทาทั่วๆไป แต่จำนวนของมันดูจะมากกว่าที่หานเซิ่นคิดเอาไว้ พวกมันล้อมหมาป่าที่เป็นหัวหน้าไว้ทุกด้าน เมื่อมาถึงหานเซิ่นก็วิ่งตรงเข้าไปที่ศูนย์กลางของฝูงหมาป่าทันที

เป็นไปตามที่เขาคาดเอาไว้ หมาป่าตัวอื่นๆยอมเปิดทางให้กับเขา พวกมันไม่กล้าที่จะเข้ามาขวางทางหานเซิ่นที่มีจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย หานเซิ่นวิ่งไปไกลหลายไมล์ และในที่สุดเขาก็มาถึงจุดที่ราชาหมาป่ายืนอยู่ มันดูธรรมดามาก จากลักษณะภายนอกมันดูไม่มีอะไรที่พิเศษ มันดูเหมือนกับหมาป่าทั่วๆไป จะแตกต่างก็แค่มันมีขนาดตัวที่ใหญ่กว่าตัวอื่น และก็มีรอยสีฟ้าๆอยู่บนหน้าผากของมันเท่านั้น ดูจากภายนอกก็เหมือนมันจะไม่มีพลังธาตุด้วย

เมื่อมันเห็นหานเซิ่น มันจ้องมองมาที่เขาพร้อมกับทำตาแคบลง เหมือนมันท้าทายให้เขาบุกเข้าไป

"ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมหลูฮุยถึงได้อยากจะมาล่ามันนัก ดูแล้วมันน่าจะล่าได้ง่ายๆ"

หานเซิ่นเรียกวิญญาณอสูรเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา เขาถือมันด้วยมือข้างเดียว หลังจากที่เขาเรียกมันออกมา เปลวไฟก็ทะลักออกมาจากอาวุธของเขาทันที มันดูเป็นอาวุธที่น่ากลัวมาก

แต่ก่อนที่หานเซิ่นจะเข้าไปใกล้ราชาหมาป่า มันก็เงยหน้าขึ้นและหอนจนเสียงดังไปถึงท้องฟ้า

"หมาป่าน้อย ไม่ต้องพยายามหรอกน่า จะไม่มีหมาป่าตัวไหนมาช่วยแกหรอก ไม่ว่าแกจะหอนดังแค่ไหนก็ตาม"เมื่อหานเซิ่นเห็นเหมือนว่ามันจะหอนเรียกลูกสมุน เขาก็เกือบจะหัวเราะออกมา แต่อีกไม่กี่วินาทีต่อมาหานเซิ่นก็ต้องหน้าซีด

เสียงหอนดังมาจากทุกทิศทางรอบๆตัวเขา เขามองเห็นเงาของหมาป่าตัวอื่นๆกำลังเข้ามาใกล้เขาจากทุกทิศทาง พวกมันจ้องมองเขาด้วยแววตาหิวกระหาย

"เป็นไปไม่ได้! หมาป่าพวกนี้ไม่กลัวจิ้งจอกสีเงินเลยหรอ?"

หานเซิ่นช็อค ตอนนี้มีหมาป่านับหมื่นกำลังล้อมเขาเอาไว้ จำนวนมันมากกว่าที่เขาได้รับข้อมูลมามาก มีหมาป่าระดับกลายพันธ์นับไม่ถ้วน แม้แต่ระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์ก็มีจำนวนมาก ถึงหานเซิ่นจะไม่ได้กลัวพวกมัน แต่ถ้าพวกมันมีจำนวนมากขนาดนี้ มันก็ขึ้นอยู่กับเวลาแล้วว่าเขาจะอ่อนล้าจากการปลดล็อคยีนเมื่อไหร่ ซึ่งดูยังไงเขาก็คงต้องหมดพลังก่อนที่จะฆ่าพวกมันตายหมดแน่

ราชาหมาป่ายังคงอยู่อย่างสงบบนเนิน ขณะที่จ้องมาที่หานเซิ่น รอบๆตัวของมันมีหมาป่าระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์ล้อมมันเอาไว้ทุกด้าน

หานเซิ่นรีบเรียกปีกวิญญาณอสูรออกมาโดยไม่ลังเล เขาใช้มันบินหนีขึ้นฟ้าไป แม้หานเซิ่นจะไม่ได้กลัวพวกหมาป่าเลือดศักดิ์

สิทธิ แต่ยังไงระดับความแข็งแกร่งของพวกมันก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าหานเซิ่น เพราะฉะนั้นการโจมตีของพวกมันก็ยังสร้างความเสียหายให้เขาได้ บวกกับจำนวนที่หมาศาล ถึงเขาจะมีควีนและหวังอวี่ฮังมาช่วย กำลังของพวกเขาก็ยังไม่พอที่จะต่อกรกับพวกมันได้ โอกาสที่เขาจะได้รับชัยชนะแทบไม่มีเลย

ขณะที่หานเซิ่นบินขึ้นฟ้าไป ราชาหมาป่าก็หอนขึ้นอีกครั้ง รอยสีฟ้าบนหน้าผากของมันส่องสว่างขึ้น ตอนนี้ขนสีเทาๆบนตัวมันเริ่มส่องแสงสีฟ้าออกมาด้วย

หมาป่าทุกตัวเริ่มกระโดดสูงที่สุดเท่าที่พวกมันจะทำได้ มันพยายามอย่างหนักเพื่อจับตัวหานเซิ่นให้ได้ แต่ยังไงพวกมันก็เป็นแค่หมาป่าเท่านั้น พวกมันไม่มีปีก แต่ทว่าพวกมันก็กระโดดได้สูงมาก และสามารถล่อนอยู่ในอากาศได้ค่อนข้างนาน พวกมันไล่ตามจับตัวหานเซิ่นราวกับคลื่นสึนามิ หานเซิ่นรู้สึกช็อคเมื่อเห็นเช่นนั้น เขาประเมินพลังของราชาหมาป่าต่ำเกินไป เพราะยังไงอีกฝ่ายก็เป็นถึงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดและยังมีลูกสมุนจำนวนมาก เขาคิดง่ายเกินไป

ในตอนนี้หานเซิ่นเริ่มเข้าใจแล้วว่าถึงจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่มีลูกน้องเยอะ แต่มันก็ไม่ได้อ่อนแอกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อยู่ตัวเดียวเท่าไหร่ โดยรวมแล้วมันน่ากลัวกว่าซะด้วยซ้ำ

ก่อนหน้านี้หานเซิ่นเพิ่งจะได้ดูการบัญชาการกองทัพของหลูฮุย แต่วันนี้เขาได้มาเห็นการสั่งการกองทัพของราชาหมาป่าที่ไม่ได้ด้อยกว่าหลูฮุยเลย

หานเซิ่นกวัดแกว่งเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีอย่างรุนแรง แต่ทว่าไม่มีหมาป่าตัวไหนที่จะเกรงกลัวมันเลย ตอนนี้หมาป่าทุกตัวส่องแสงสีฟ้าออกมา ตาสีฟ้าๆของมันกำลังจ้องมองหานเซิ่น

เมื่อหานเซิ่นกวัดแกว่งเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีไปโดนพวกหมาป่าด้วยความรุนแรงของมัน ทำให้หมาป่ากระเด็นไปราวกับดาวหาง ตัวของพวกมันลุกไหมด้วยเปลวไฟ ร่างของพวกมันดำเป็นถ่านในเวลาไม่กี่วินาที แต่ถึงอาวุธของหานเซิ่นจะทรงพลังมาก พวกมันก็ไม่สนใจ พวกมันยังคงไล่ล่าเขาอย่างต่อเนื่อง

"ตายซะ! ตาย!ตายให้หมด!" หานเซิ่นกวัดแกว่งเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีอย่างต่อเนื่อง เขาบินหนีไปและฆ่าพวกหมาป่าที่ไล่ตามมาไปตลอดทาง ในตอนนี้หานเซิ่นฆ่าหมาป่าตายไปนับไม่ถ้วนแล้ว

แม้หานเซิ่นจะฆ่าไปเยอะมาก แต่จำนวนหมาป่าที่ไล่ตามเขามาก็ดูเหมือนจะไม่ลดลงเลย โชคยังดีที่หานเซิ่นมีมนตรานอกรีตกับตะวันหยก เขาจึงมีพลังงานเพียงพอสำหรับการต่อสู้หนักๆเป็นเวลานานๆแบบนี้ได้ ตลอดเส้นทางที่เขาหนีมามีซากหมาป่าและเลือดไหลนองไปตลอดทาง ร่างของหมาป่าแต่ละตัวดำเป็นถ่าน

หานเซิ่นสังเกตเห็นว่าหมาป่าส่วนมากที่เขาฆ่าไปเป็นแค่พวกหมาป่าระดับสามัญเท่านั้น แต่เขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากหนีไปเรื่อยๆ

หมาป่าพวกนี้เหมือนกับทหารที่ถูกฝึกมาอย่างดี พวกมันไล่ล่าหานเซิ่นโดยเคลื่อนไหวแบบเป็นรูปขบวน พวกมันมีความแม่นยำ

และผสานงานกันอย่างดี ทำให้หานเซิ่นไม่สามารถที่จะสละการติดตามของพวกมันให้หลุดได้

จิ้งจอกสีเงินยังคงเกาะอยู่บนไหล่ของหานเซิ่นตลอดเวลา มันไม่ได้ขยับตัวเลย มันมองกลับไปทางที่ราชาหมาป่าอยู่ เหมือนมันจะระวังตัวตลอดเวลา

แต่ดูเหมือนราชาหมาป่าจะไม่ได้ไล่ตามพวกเขาด้วยตัวเอง เพราะอย่างน้อยๆตอนนี้หานเซิ่นก็มองไม่เห็นตัวมัน เขาไม่รู้ว่าหมาป่าพวกนี้เป็นบ้าอะไรกัน พวกมันไม่ได้กลัวตายเลย ซึ่งการผสานงานของพวกมันทำให้หานเซิ่นหนีได้ลำบากมาก

หานเซิ่นยังคงหนีต่อไปเป็นระยะทาง 300 ไมล์ ตอนนี้พวกหมาป่าที่ไล่ตามเขามามีจำนวนบางลงอย่างเห็นได้ชัด หลังจากเขาหนีต่อไปอีกนิด ในที่สุดพวกมันก็ล่าถอยไป

ในตอนที่หานเซิ่นคิดว่าเขาคงจะได้หยุดพักเพื่อฟื้นพลังบ้าง เขาก็ได้ยินเสียงดังมาจากระยะที่ไม่ไกลมาก มีเสียงเหมือนกับเสียงฝีเท้าของม้าดังมาจากอีกทิศทาง

ตอนนี้มีม้าฝูงใหญ่กำลังวิ่งตรงมาทางเขาราวกับคลื่นทะเล ด้านบนของพวกมันมีม้ารูปงาม ซึ่งดูแล้วน่าจะเป็นราชาของพวกมัน กำลังกระพือปีกที่งดงามของมัน พร้อมกับมองไปรอบๆ

ตอนที่ 663 ลูกม้าสีแดง

"เวรเอ้ย! เราน่าจะออกจากเขตแดนของหมาป่ามาได้แล้ว แต่ดันมาเข้าเขตแดนของพวกม้าหรอเนี่ย?"

หานเซิ่นขมวดคิ้ว ขณะที่เขามองดูม้ามีปีก ซึ่งดูเหมือนเพกาซัสตรงเข้ามา เขาต้องการจะตบหน้าตัวอย่างแรงๆ 'เรามาทำอะไรที่นี่ว่ะเนี่ย? เราควรจะเน้นหามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อยู่ตัวเดียวต่อไป!"

"การพยายามฉกฉวยประโยชน์จากคนอื่นจะทำให้เราตายเปล่า" หานเซิ่นถอนหายใจ

โชคดีจุดที่เขาอยู่เป็นเขตแดนที่ไม่มีทั้งม้าและหมาป่าอยู่ ดูแล้วมันน่าจะเป็นเขตที่ทั้ง 2 ฝ่ายไม่กล้าก้าวล้ำเข้าไป พวกมันไม่ได้วิ่งมาถึงจุดที่เขาอยู่ ทำให้เขาสามารถใช้โอกาสนี้หยุดพักหายใจหายคอได้

หานเซิ่นไม่กล้าที่จะใช้ปีกบินอีก เพราะถ้าเขาใช้ปีกบินขึ้นไปเขาจะกลายเป็นเป้าสายตาและถูกเพกาซัสเล่นงานเอาได้ การอยู่บนท้องฟ้าจะทำให้เขาเสียเปรียบมอนสเตอร์บินได้อย่างเพกาซัสมาก

หานเซิ่นหมอบลงในทุ่งหญ้า จากนั้นเขาก็มองไปรอบๆ จุดที่เขาอยู่ไม่มีอะไรเลยนอกจากทุ่งหญ้า แต่อย่างน้อยรอบๆตัวเขาตอนนี้ก็ไม่มีทั้งเพกาซัสและหมาป่าอยู่ใกล้ๆ

หลังจากที่หานเซิ่นสังเกตแถวนี้ดีๆแล้ว เขาก็พบว่าหญ้าแถวนี้มันแตกต่างจากหญ้าจุดอื่น มันสั้นกว่าที่อื่นและก็มีสีเหลือง นอกเหนือจากนี้ก็ไม่มีอะไรที่พิเศษ บริเวณนี้ไม่มีทะเลสาบหรือบ่อน้ำ

จากสัมผัสอันทรงพลังของหานเซิ่น เขารู้ว่าทั้งม้าและหมาป่ายังไม่ได้ไปไหน พวกมันยังคงจ้องมองมาที่เขาจากระยะไกล แต่ยังไม่มีฝ่ายไหนกล้าเข้ามา ดังนั้นหานเซิ่นเลยตัดสินใจที่จะอยู่ตรงนี้ไปสักพัก เขาไม่คิดว่าหมาป่าและม้าจะยืนเฝ้าเขาอยู่แบบนี้นานนักหรอก

โชคดีที่หานเซิ่นนำเสบียงอาหารติดตัวมาด้วย เขาพกยาบำรุงมาด้วยหลายขวด อย่างน้อยๆเขาก็อาศัยอยู่ที่นี่ได้ประมาน 2 เดือน ถ้ามันจำเป็นจริงๆ

แต่ดูเหมือนหานเซิ่นจะมองโลกในแง่ดีเกินไป เพราะหลังจากผ่านไป 2 สัปดาห์ ทั้งม้าและหมาป่าก็ไม่มีฝ่ายไหนยอมถอยไปเลย พวกมันยังอยู่รอบๆทุ่งหญ้าที่หานเซิ่นอาศัยอยู่ พวกมันยังคงจ้องมองมาที่เขาจากระยะไกล

"จิ้งจอกสีเงิน นายต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว ไม่งั้นนายจะรอให้ฉันตายก่อนถึงจะเคลื่อนไหวใช่ไหม?"

หานเซิ่นเอาจิ้งจอกมาวางตรงหน้า และพูดกับมัน "ไม่ห่วงหรอก! หมาป่ากับหมาจิ้งจอกก็คล้ายๆกันนั่นแหละ นายช่วยไปเจรจากับราชาหมาป่าแทนฉันหน่อยได้ไหม? บอกเขาว่านี่เป็นเรื่องเข้าใจผิด โอเคนะ?"

หานเซิ่นพยายามผลักให้จิ้งจอกเดินไปทางฝั่งดินแดนของหมาป่า แต่จิ้งจอกก็ไม่ยอมไป มันนอนลงบนพื้นและก็กระพริบตาให้หานเซิ่น ทำให้หานเซิ่นรู้สึกเหมือนว่าเขากำลังพูดกับก้อนหินไม่มีผิด ดังนั้นหานเซิ่นเลยตัดสินใจเดินวนไปวนมาแถวทุ่งหญ้า เพื่อจะหาทางหนีออกไปให้ได้ แต่เขาก็ยังไม่เจอวิธีหนีดีๆเลย

"ถ้าหนีไม่ได้ งั้นเราก็คงจะต้องลุยกับมันสักตั้ง! แต่ดูยังไงเราก็ไม่น่าจะฝ่าไปทางฝั่งม้าเพกาซัสได้แน่นอน พวกมันมีจำนวนมากกว่าหมาป่า และพวกมันยังบินได้อีกด้วย ดูยังไงมันก็อันตรายกว่า"

ขณะที่หานเซิ่นกำลังคิด เขามองไปทางฝั่งหมาป่า และเห็นลมกำลังพัดผ่านหญ้า ซึ่งเผยให้เห็นพวกหมาป่าขนสีเทาที่กำลังซ่อนตัวอยู่ ตอนนี้เขาเองก็ไม่แน่ใจว่ามันดักซุ่มอยู่กี่ตัวกันแน่

ตอนนี้หานเซิ่นเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของพวกมันอยู่ เขากำลังรอโอกาสเหมาะๆที่จะฝ่าออกไป ถ้าเขาวิ่งฝ่าออกไปทางหมาป่า มันจะดีมากถ้าเกิดเขาหาตำแหน่งของราชาหมาป่าเจอ ถ้าไม่ก็ไม่เป็นไร อย่างน้อยๆเขาก็หนีออกจากจุดนี้ได้

ขณะที่หานเซิ่นกำลังรอโอกาสเหมาะๆอยู่ เขาก็เห็นพวกม้าดูจะแตกตื่น พวกมันดูไม่สงบเหมือนกับช่วงที่ผ่านมา ภายในฝูงของมันมีลูกม้าตัวสีแดงปรากฏตัวออกมา พวกม้าตัวอื่นๆเปิดทางให้มันเดิน ไม่มีตัวไหนกล้าเข้าไปใกล้ๆมัน

"รึว่ามันจะเป็นลูกของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด?" เมื่อเห็นเช่นนั้นหานเซิ่นก็ประหลาดใจ ดูแล้วม้าสีแดงตัวนี้เพิ่งจะเกิดได้ไม่นาน ดู

มันอยากรู้อยากเห็นมาก ขณะที่มันกำลังเดิน แม้แต่เพกาซัสเลือดศักดิ์สิทธิ์ก็ยังไม่กล้าเข้าไปใกล้มัน

"ถ้าเราเข้าไปขโมยลูกม้า เราจะมีโอกาสหนีรอดจากฝูงของมันไหมนะ?"

ในหัวของหานเซิ่นเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้นมา เขาสงสัยว่าถ้าเขาเข้าไปชิงตัวลูกม้า และเอามีดจ่อคอของมันเพื่อใช้เป็นตัวประกันต่อรองกับราชาม้า มันจะได้ผลรึเปล่า

แต่หานเซิ่นก็ต้องโยนความคิดนั้นทิ้งไป เพราะยังไงอีกฝ่ายก็เป็นมอนสเตอร์ไม่ใช่มนุษย์ ถ้าพวกมันเห็นหานเซิ่น พวกมันก็คงจะเข้ามาฆ่าทันที โดยไม่ได้สนใจเรื่องต่อรอง

ที่สำคัญแม้ลูกม้าสีแดงจะยังตัวเล็กอยู่ แต่มันก็คือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ซึ่งหานเซิ่นก็ไม่แน่ใจว่าจะชิงตัวมันมาได้ง่ายๆ

ลูกม้าสีแดงดูจะอยากรู้อยากเห็นไปซะทุกอย่าง มันมองมาที่หานเซิ่นและจิ้งจอกสีเงินด้วยความสนใจ

ลูกม้าสีแดงพยายามที่จะเดินเข้ามาในทุ่งหญ้าที่หานเซิ่นอยู่ทุกครั้งที่มีโอกาส แต่มันก็ทำไม่สำเร็จ เพราะราชาม้าจะหยุดมันเอาไว้ทุกครั้ง และมันก็จะถูกโยนกลับไป

แต่ก่อนที่ม้าสีแดงจะเดินไปทางอื่น มันก็หันมามองหานเซิ่นและทำหน้าเศร้าๆ

"น่าเสียดายจริงๆ ถ้าลูกม้าสีแดงวิ่งเข้ามาเอง เราก็น่าจะลักพาตัวมันได้!" หานเซิ่นรู้สึกเสียดายมาก

ในคืนนั้นหานเซิ่นนอนอยู่ในทุ่งหญ้า และมองขึ้นไปบนฟ้าในยามค่ำคืน เขากำลังนับดาวที่ส่องแสงระยิบระยับอยู่บนท้องฟ้า เขารู้สึกเบื่อมาก ดังนั้นเขาเลยเรียกเจ้าหญิงหยินและเจ้าหญิงหยางออกมานั่งเป็นเพื่อนคุย ขณะที่พวกเขากำลังคุยกัน พวกเขาก็ได้ยินเสียงดังมาจากทางฝั่งของฝูงม้า หานเซิ่นรีบหันไปดูทันที และเขาก็เห็นลูกม้าสีแดงแอบย่องเข้ามา ตาของมันจ้องมองมาที่เขาตลอดเวลา

หานเซิ่นมีความสุขมากที่ได้เห็นแบบนั้น แต่ดูเหมือนพวกม้าตัวอื่นๆเห็นมันเข้าแล้ว พวกมันพยายามจะส่งเสียงเกลี่ยกล่อมให้ลูกม้าสีแดงกลับไป แต่ไม่ว่าพวกมันจะทำยังไงลูกม้าสีแดงก็ไม่สนใจ ซึ่งม้าตัวอื่นๆก็ไม่กล้าที่จะเข้าไปถูกตัวลูกม้าสีแดงด้วย

ครั้งนี้ดูเหมือนราชาม้าจะไม่ได้อยู่แถวๆนั้น หานเซิ่นก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร

ตอนนี้ลูกม้าสีแดงไม่สนใจอะไรทั้งนั้น มันเดินเข้ามาทางหานเซิ่นอย่างต่อเนื่อง มันมองซ้ายมองขวาเกือบจะตลอดเวลา จนกระทั่งมันเข้ามาอยู่ในระยะที่ห่างจากหานเซิ่นประมาน 20 เมตร จากนั้นมันก็หยุดอยู่แค่นั้น มันยืนมองดูหานเซิ่นและจิ้งจอกสีเงิน

"มานี่ เด็กน้อย มานี่เร็ว" หานเซิ่นพูดขณะที่ยิ้มแปลกๆ เขายื่นมือออกไปเพื่อชักชวนให้ลูกม้าสีแดงเข้ามา แต่ทว่าลูกม้าสีแดงกลับเดินถอยหลังไป 2-3 ก้าว แววตาของมันดูจะระมัดระวังตัวมาก

ขึ้น ดูมันจะไม่ไว้ใจหานเซิ่น หานเซิ่นรู้สึกว่ามันอาจจะเป็นเพราะสีหน้าของเขาชัดเจนเกินไป ดังนั้นเขาเลยรีบทำสีหน้าปรกติ ตอนนี้เขาพยายามที่จะไม่ยิ้มออกมา เขาทำหน้าตาใสซื่อ เขาคิดว่าถ้าทำแบบนี้อาจจะล่อให้ลูกม้าเข้ามาหาได้ หานเซิ่นเอาอาหารออกมาและขว้างมันไปบนพื้นใกล้ๆ แต่ดูลูกม้าจะไม่สนใจ

"ม้ามันชอบกินแค่หญ้ารึไงนะ?" หานเซิ่นรู้สึกผิดหวัง เขาลองพยายามค้นดูในกระเป๋า แต่ก็ไม่มีอะไรที่พอจะใช้การได้เลย เขาเลยไม่รู้ว่าจะทำยังไงเพื่อล่อมันดี

แต่หลังจากที่ลูกม้ายืนมองดูหานเซิ่นอยู่สักพัก เหมือนว่ามันจะลดความระมัดระวังตัวลงไป มันเริ่มเดินเข้ามาใกล้ๆหานเซิ่นอย่างช้าๆ

ตอนนี้ฝูงม้าเริ่มแตกตื่นแล้ว พวกมันเห็นลูกม้าสีแดงกำลังเข้าไปใกล้หานเซิ่น พวกมันไม่กล้าที่จะทำอะไร สิ่งที่พวกมันทำได้ก็คือส่งเสียงร้องบ้าคลั่ง พวกมันพยายามจะทำให้ลูกม้าสีแดงเดินกลับมาที่ฝูง และพวกมันก็พยายามจะขู่หานเซิ่นด้วยเพื่อไม่ให้ทำร้ายลูกม้า

หานเซิ่นรู้สึกว่านี่มันดูแปลกๆ ตอนแรกเขาคิดว่าที่พวกม้าหรือพวกหมาป่าไม่ยอมเข้ามาก็เพราะพวกมันไม่อยากจะเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย แต่ตอนนี้ในเมื่อลูกม้าก็เข้ามาถึงขนาดนี้แล้ว แล้วทำไมฝั่งม้ายังไม่ยอมเคลื่อนไหวอีก พวกมันลังเลอะไรกันอยู่?

ตอนที่ 664 มอนสเตอร์ใต้ดิน

ในตอนแรกลูกม้าสีแดงยังลังเลที่จะเข้ามา แต่หลังจากที่มันเดินวนไปวนมาอยู่สักพัก มันก็รู้ว่าน่าจะไม่มีอันตราย มันค่อยๆ เดินเข้าไปหาหานเซิ่น

แม้หานเซิ่นต้องการจะลักพาตัวลูกม้าสีแดง แต่เขาก็ไม่ได้เร่งรีบ เขาจะรอให้ลูกม้าลดความระวังตัวถึงที่สุดจริงๆ เขามองดูมันเดินมาอยู่ใกล้ๆ เขาพยายามโบกมือและทำทีเป็นมิตรกับมันให้มากที่สุด

เมื่อความกลัวของมันหายไปจนหมดแล้ว มันก็เดินเข้ามาใกล้หานเซิ่นและพยายามดมกลิ่นของเขา

หานเซิ่นเริ่มรู้สึกลังเลแล้วในตอนนี้ เขาไม่แน่ใจว่าควรจะพาตัวมันไปเลยดีไหม เพราะตอนนี้มันน่าจะเป็นโอกาสที่ดีที่สุดแล้ว แต่เขาก็ไม่แน่ใจว่าเขาควรจะจับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อายุแค่นี้จริงๆรึเปล่า

ที่สำคัญลูกม้าสีแดงดูจะประหม่าและวิตกกังวลเล็กน้อย ส่วนม้าตัวอื่นๆก็มองมาที่หานเซิ่นด้วยความบ้าคลั่ง ถ้ามันสามารถใช้สายตาฆ่าคนได้ ป่านนี้หานเซิ่นคงจะตายไปแล้ว

แต่ดูเหมือนจิ้งจอกสีเงินจะไม่ค่อยพอใจ มันกระโดดไปที่ตักของหานเซิ่น และพยายามส่งเสียงขู่ลูกม้าสีแดง นี่ทำให้หานเซิ่นรู้สึกไม่ดี เขากลัวว่าจิ้งจอกสีเงินจะทำให้ลูกม้าสีแดงกลัว ดังนั้นเขาเลยเอามันวางลงบนพื้น

แต่ลูกม้าสีแดงก็ไม่ได้กลัว หลังจากที่มันเดินเข้ามาใกล้อีก 2-3 ก้าว มันก็จ้องมองกลับไปที่จิ้งจอกด้วยแววตาที่เอาเรื่องเช่นเดียวกัน ตอนนี้ดูมันจะมีความสุขมาก ลูกม้าสีแดงเข้าไปใกล้หานเซิ่น และก็เอาหัวของมันไปถูกับขาของหานเซิ่น

แต่นี่ทำให้จิ้งจอกสีเงินโกรธ ถ้าหานเซิ่นไม่ทำอะไรสักอย่างมันอาจจะถูกจิ้งจอกปล่อยไฟฟ้าใส่ได้

หานเซิ่นใช้มือลูบตัวของลูกม้าสีแดง ลูกม้าอยู่นิ่งๆให้หานเซิ่นสัมผัสได้ตามใจชอบ มันดูจะมีความสุขที่หานเซิ่นลูบตัวของมัน

แต่เมื่อหานเซิ่นสัมผัสตัวมัน พวกเพกาซัสก็จ้องมองมาที่เขาด้วยความโกรธมากกว่าเดิม พวกมันเริ่มกระพือปีก จากนั้นมันก็บินขึ้นไปบนฟ้า เนื่องจากพวกมันมีจำนวนมาก ทำให้มันบดบังแสงอาทิตย์จนเกือบหมด

"เด็กดี ให้ฉันกอดแกซะดีดี" หานเซิ่นกอดลูกม้า ซึ่งมันก็ไม่ได้ขัดขืนเลย จริงๆแล้วดูมันจะมีความสุขมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ

แม้ตอนนี้มันจะดูผ่อนคลายและไม่ระมัดระวังตัว แต่หานเซิ่นก็ยัง 2 จิต 2 ใจ ตอนนี้คือช่วงที่เหมาะสมที่สุดแล้วที่เขาจะลักพาตัวมันไป แต่เขาไม่รู้ว่าราชาเพกาซัสจะปล่อยให้เขาหนีไปพร้อมกับตัวประกันได้ง่ายๆรึเปล่า ถ้าเกิดพวกมันตัดสินใจเข้ามาโจมตีเขา แบบนั้นเขาก็น่าจะเสร็จพวกมันอย่างแน่นอน

ในที่สุดหานเซิ่นก็ตัดสินใจที่จะไม่ลงมือทำอะไร เขาปล่อยให้ลูกม้าสีแดงนอนเล่นอยู่ใกล้ๆเขา มันดูไร้เดียงสาจริงๆ

แต่หานเซิ่นก็รู้ว่ายังไงมันก็คงไม่มีพฤติกรรมอย่างนี้ไปตลอดแน่ เมื่อมันเติบโตขึ้น มันก็ไม่น่าจะต่างจากเพกาซัสตัวอื่นๆที่มีสัญชาตญาณก้าวร้าว

ขณะที่หานเซิ่นกำลังคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ อยู่ๆเขาก็รู้สึกได้ถึงอันตราย หัวใจของเขาเต้นรัว หานเซิ่นคิดว่าลูกม้าอาจจะคลั่งขึ้นมารึเปล่า

หานเซิ่นขยับถอยห่างออกมาและก็จ้องมองมัน ซึ่งลูกม้าสีแดงก็ยังทำตัวน่ารักอยู่ แต่อีกไม่กี่วินาทีต่อมา ก็มีสิ่งดูเหมือนกับหนวดแทงขึ้นมาจากพื้นดิน

หนวดเคลื่อนไหวเร็วมาก แต่ดูเหมือนมันจะพุ่งเข้าไปหาลูกม้าสีแดงมากกว่า หานเซิ่นปฏิกิริยาไว เขารีบกระโดดขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

ลูกม้าสีแดงผู้โชคร้าย ถึงมันจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่แข็งแกร่ง แต่มันเพิ่งจะเกิดมาได้ไม่นาน มันยังอ่อนต่อโลกมาก ตอนนี้มันถูกหนวดจำนวนมากล็อคไว้แน่น

จากนั้นทุ่งหญ้าตรงที่หานเซิ่นอยู่ก็แย่งออกเป็น 2 ฉีก มันเป็นภาพที่น่ากลัว ตอนนี้หนวดกำลังลากลูกม้าลงไปในหลุม

ลูกม้าสีแดงพยายามขัดขืนสุดชีวิต ตอนนี้ตัวของมันส่องแสงสีแดงออกมา แสงสีแดงฉีกหนวดเป็นชิ้นๆ จากนั้นมันก็ล่วงลงไปบนพื้น แต่ก็มีหนวดอันอื่นๆพุ่งเข้ามาเพื่อจับตัวลูกม้ามากขึ้น

หานเซิ่นมองลงไปในหลุม และเขาก็เห็นอะไรบางอย่างสีม่วงๆ อยู่ในนั้น ฟันของมันแหลมคม หานเซิ่นยังดูไม่ออกว่ามันเป็นสิ่งมีชีวิตแบบไหนกันแน่

"ถึงว่าทำไมพวกเพกาซัสกับหมาป่าถึงไม่กล้าเข้ามาหาเรา เพราะมันมีสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวอยู่ข้างล่างนี่เอง"หานเซิ่นเห็นลูกม้าสีแดงเกือบจะถูกลากเข้าไปในปากของสิ่งมีชีวิตที่อยู่ด้านล่างแล้ว เขาขมวดคิ้วและรีบเรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา จากนั้นเขาก็รีบกวัดแกว่งมันทันที

เปลวไฟอันทรงพลังของเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีเผาไหม้หนวดทุกอันที่มาสัมผัสกับมัน พวกมันถูกเผาจนเป็นถ่านอย่างรวดเร็ว ซึ่งมันช่วยให้ลูกม้ารอดพ้นจากการถูกเขมือบ

แต่เนื่องจากลูกม้าไม่มีความสามารถในการบิน ทำให้มันถูกหนวดจับตัวไว้อีกแล้ว

หานเซิ่นต้องลงไปช่วยมัน และรีบอุ้มมันบินขึ้นไปบนอากาศ มอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดินดูจะประหลาดใจมาก หานเซิ่นไม่รู้ว่าทำไมมันถึงได้สนใจลูกม้าสีแดงมากขนาดนั้น ทั้งๆที่มีทั้งหานเซิ่นและจิ้งจอกสีเงินอยู่ใกล้ๆด้วย แต่ดูเหมือนมันจะเล็งไปที่ลูกม้าสีแดงเป็นหลัก

หานเซิ่นอุ้มลูกม้าสีแดงบินหนีไปห่างๆ มอนสเตอร์ลึกลับส่งเสียงคำรามที่ดูน่ากลัวออกมา ซึ่งทำให้พื้นสั่นสะเทือนไปหมด หนวดจำนวนมากพุ่งขึ้นมาจากพื้น ในที่สุดมอนสเตอร์ที่อยู่ด้านล่างมันก็โผล่ขึ้นมา

มันเป็นหนอนที่ดูเหมือนกับตะขาบขนาดใหญ่ ตอนนี้ตัวของมันโผล่ออกมาจากพื้นดินแค่บางส่วนเท่านั้น แต่มันก็ใหญ่อย่างไม่น่าเชื่อ ตัวของมันโผล่ออกมาจากหลุมหลายสิบเมตร บนหลังของมันมีหนวดอยู่เป็นจำนวนมาก

หนวดบนหลังของมันพุ่งเข้ามาโจมตีไวมาก มันไวยิ่งกว่าปีกเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กของหานเซิ่น แต่ด้วยเซเว่นทวิสต์ทำให้หานเซิ่นสามารถหนีการโจมตีของหนวดมอนเสอตร์ได้อย่างไม่ยากเย็น จากนั้นหานเซิ่นก็ปลดปล่อยพลังจากเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา เขาตัดหนวดจำนวนมากของมอนสเตอร์ตัวนี้ด้วยการโจมตีที่รุนแรง

ตอนนี้เพกาซัสบินขึ้นมาบนท้องฟ้าหมดแล้ว พวกมันรีบพุ่งเข้ามา แต่ดูเหมือนพวกมันจะไม่ได้โกรธหานเซิ่นแล้ว พวกมันพยายามจะปกป้องหัวหน้าของมัน พวกมันบินตรงเข้าใส่มอนสเตอร์ที่โผล่ออกมาจากใต้ดินโดยไม่เกรงกลัว

หนวดของมอนสเตอร์เกิดใหม่ได้เรื่อยๆ เพกาซัสที่พุ่งลงไปต่อสู้กับมอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดิน ถูกหนวดจำนวนมากล็อคตัวเอาไว้ พวกเพกาซัสถูกฉีกปีกออกแบบง่ายๆ ตอนนี้เลือดของพวกเพกาซัสสาดกระจายไปทั่วบริเวณ

ร่างกายของมอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดินมีขนาดใหญ่โตและแข็งแกร่งมาก ตัวของมันยาวอย่างน้อยๆก็ 100 เมตร เปลือกของมันมีสีม่วงคล่ำ และขาเล็กๆของมันมีจำนวนนับไม่ถ้วนซึ่งซ่อนอยู่ใต้พื้นดิน

ตอนนี้มอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดินยกตัวขึ้นมา หนวดของมันกำลังเต้นระบำอยู่ในอากาศ พวกเพกาซัสเริ่มล่วงลงไปทีละตัว 2 ตัว พวกมันถูกฉีกเป็นชิ้นๆ มอนสเตอร์ที่เหมือนตะขาบพยายามจะไล่ตามลูกม้าสีแดงที่อยู่ในอ้อมแขนของหานเซิ่น

"ทำไมไอ้เจ้านี่ถึงได้จงใจเล่นงานลูกม้าตัวนี้ถึงขนาดนั้น? มันจะต้องมีอะไรที่พิเศษแน่"

หานเซิ่นประหลาดใจเมื่อเห็นเช่นนี้ ตอนนี้เขามีแผนที่จะลักพาตัวลูกม้าสีแดงไป ดังนั้นเขาเลยใช้เซเว่นทิวสต์หนีไป ขณะที่ใช้เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีตัดหนวดของมอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดินไปตลอดทาง

อยู่ๆก็มีเสียงกรีดร้องดังมาจากระยะไกล เจ้าของเสียงร้องก็คือราชาเพกาซัส ตัวของมันถูกก้อนเมฆห่อหุ้มเอาไว้ ดูเหมือนมันจะอยู่ในสภาพพร้อมต่อสู้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความโกรธของมัน

ตอนที่ 665 การต่อสู้สุดช็อค

เมฆที่อยู่รอบๆตัวเพกาซัสเริ่มกระจายตัวออกไป เมฆจำนวนมากพุ่งลงไปหามอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดิน พวกมันลอยไปติดอยู่กับหนวดของมอนสเตอร์เหมือนกับกาว

เมฆมันทั้งเหนียวและหนา ทำให้มอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดินไม่สามารถขยับหนวดของมันได้อย่างอิสระ มันพยายามดิ้นร่นโดยการใช้หนวดหวดไปหวดมาอย่างบ้าคลั่ง

เนื่องจากมอนสเตอร์ตัวนี้มีขนาดใหญ่และยังทรงพลังมาก หลังจากที่มันเอาตัวดันพื้นแรงๆ มันก็สามารถที่จะฉีกก้อนเมฆสีขาวๆได้ หลังจากนั้นมันก็ไล่ตามหานเซิ่นและลูกม้าสีแดงต่อไป

เพกาซัสและราชาเพกาซัสไม่สนใจหานเซิ่น พวกมันพยายามจะเบี่ยงเบนความสนใจของมอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดิน พวกมันกระหน่ำโจมตีแทบจะทุกส่วน ทั้งลำตัว หนวดและขา

บรู๊ววว!

เสียงหอนที่น่าขนลุกดังขึ้นมาจากฝั่งหมาป่า มีหมาป่าตัวหนึ่งกำลังวิ่งตรงมายังจุดที่มีการต่อสู้ด้วยความเร็วสูง

ข้างหลังของมันมีฝูงหมาป่าวิ่งตามมาราวกับคลื่นสึนามิ รอยตรงหน้าผากของราชาหมาป่าส่องแสงสีฟ้าออกมา ทำให้ขนของหมาป่าตัวอื่นๆส่องแสงสีฟ้าออกมา และดวงตาของพวกมันก็ดูเหมือนกับไพลิน

หานเซิ่นช็อค เขาคิดว่าฝูงหมาป่าจะต้องมาโจมตีพวกเพกาซัสแน่ แต่ทว่าฝูงหมาป่ากับเข้าไปโจมตีมอนสเตอร์ที่กำลังต่อสู้อยู่กับเพกาซัส ดูเหมือนพวกมันจะมาช่วยพวกเพกาซัสมากกว่า

ราชาหมาป่าส่งเสียงหอนอีกครั้ง รอยสีฟ้าบนหน้าผากของมันส่องแสงออกมา ซึ่งมันดูสว่างที่สุดเท่าที่หานเซิ่นเคยเห็น แสงพวกนั้นส่องไปที่พวกเพกาซัส ดูเหมือนมันจะช่วยเพิ่มพลังให้กับพวกเพกาซัสด้วย พวกเพกาซัสดูจะแข็งแกร่งและรวดเร็วขึ้นในทันที

ราชาเพกาซัสกระพือปีกอย่างรวดเร็ว มันบินวนไปรอบๆ จากนั้นมันก็ยิงลำแสงสีขาวๆลงมาด้านล่างราวกับห่าฝน ลำแสงพวกนั้นพุ่งไปปักบนหนวดและขาของมอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดิน

ฝูงหมาป่าและเพกาซัสรุมโจมตีมอนสเตอร์ตัวนั้นโดยไม่เกรงกลัว ซึ่งมันทำให้มอนสเตอร์ตัวนั้นโกรธมาก มันอ้าปากและเขมือบเพกาซัสและหมาป่าเข้าไปหลายตัว แต่มันก็ไม่ได้ทำให้พวกหมาป่าและเพกาซัสเสียขวัญ พวกมันร่วมมือกันหนักแน่นยิ่งกว่าเดิม

ตอนนี้บนตัวของมอนสเตอร์ตัวนั้นเต็มไปด้วยหมาป่าและเพกาซัส ซึ่งทำให้มันเคลื่อนไหวได้ลำบาก มันเริ่มรู้สึกรำคาญจากการโดนหมาป่าและเพกาซัสกัดนับครั้งไม่ถ้วน

แต่การโจมตีของพวกหมาป่าและเพกาซัสก็ยังทำอะไรมันไม่ได้มาก แต่เนื่องจากลูกน้องของพวกมันเข้าไปก่อกวนมอนสเตอร์ตัวนั้นเองต่อเนื่อง ทำให้ราชาหมาป่าและราชาเพกาซัสต่อสู้ได้อย่างสะดวกมากขึ้น

หานเซิ่นอึ้งกับสิ่งที่เกิดขึ้น ตอนนี้เขาค่อยๆบินลงจากท้องฟ้า นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นการต่อสู้ของมอนสเตอร์ที่มีจำนวนมากมายขนาดนี้

ที่สำคัญการที่มอนสเตอร์ทั้ง 2 ชนิดมาร่วมมือกัน เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ ส่วนเรื่องที่พลังของราชาหมาป่าช่วยสนับสนุนพวกเพกาซัสนี่ก็ทำให้หานเซิ่นประหลาดใจมาก เขาคิดว่าราชาหมาป่ามีความสามารถที่ค่อนข้างพิเศษ

แม้ตัวราชาหมาป่าเองจะมีระดับความแข็งแกร่งที่ถือว่าด้อยกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆ แต่พลังในการสนับสนุนของมันก็น่าประทับใจมาก

ฝูงหมาป่าไม่สามารถบินได้ แต่ด้วยพลังสนับสนุนที่ราชาหมาป่าส่งให้ตัวอื่นๆ ทำให้พวกมันล่อนอยู่ในอากาศได้ค่อนข้างนาน นี่เป็นความสามารถที่วิเศษจริงๆ

"น่าคิดจริงๆ วิญญาณอสูรของราชาหมาป่าตัวนี้จะต้องเป็นวิญญาณอสูรออร่าแน่" หานเซิ่นสงสัย

พลังของราชาเพกาซัสก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าราชาหมาป่า แต่ระดับความแข็งแกร่งของมันเองก็ถือว่าด้อยกว่าค่าเฉลี่ยของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่เมฆสีขาวที่มันปล่อยออกไปมีลักษณะเหมือนกับกาว มันใช้ได้ผลดีในการยึดตัวมอนสเตอร์เอาไว้ไม่ให้เคลื่อนที่ได้

นี่ค่อนข้างเป็นความสามารถที่พิเศษเช่นกัน ดูมันเป็นพลังเฉพาะทาง หานเซิ่นเลยบอกไม่ได้ว่ามันเป็นธาตุอะไร

ตอนนี้กรงเล็บของราชาหมาป่าแทงทะลุเข้าไปเปลือกของมอนสเตอร์ตัวนั้นแล้ว ทำให้มันสั่นด้วยความเจ็บปวด

ราชาเพกาซัสบินลงมาจากท้องฟ้า และเริ่มโจมตีไปที่บริเวณท้องของมอนสเตอร์ตัวนั้น มันใช้เขาบนหัวของมันแทงเข้าไปจนมิด ดูแล้วน่าจะทำให้เกิดบาดแผลลึก

มอนสเตอร์ตัวนั้นดูจะโกรธจนถึงขีดสุด แต่ภายใต้การรุมโจมตีจากทั้งหมาป่าและเพกาซัส ทำให้มันไม่สามารถทำอะไรได้มาก มันกำลังจะพ่ายแพ้ในการต่อสู้ มันพยายามอย่างหนักที่จะกลับลงรูไปให้ได้

ราชาเพกาซัสเรียกเมฆออกมาเพื่อปิดกั้นรูบนพื้นเอาไว้ เนื่องจากกรงเล็บของมอนสเตอร์ตัวนั้นไม่ได้แหลมคม ทำให้มันไม่สามารถเจาะเมฆของราชาเพกาซัสเพื่อลงไปใต้ดินได้

แต่ทว่ามอนสเตอร์ตัวนั้นก็พยายามจะขุดรูอื่นแทน แต่เนื่องจากรูมีเล็กเกินไปทำให้ตัวของมันติดอยู่ การที่มันทำแบบนี้ยิ่งทำให้ราชาเพกาซัสและราชาหมาป่าสู้ได้ง่ายขึ้นอีก

ราชาหมาป่าวิ่งไปบนตัวของมัน จากนั้นก็ใช้กรงเล็บโจมตีอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าส่วนไหนก็ตามที่กรงเล็บของราชาหมาป่าไปสัมผัสโดนก็จะถูกฉีกขาด

เขาของราชาเพกาซัสเองก็ไม่ได้ด้อยไปกว่ากรงเล็บของราชาหมาป่า แต่ละครั้งที่มันแทงเข้าไป ทำให้มอนสเตอร์ตัวนั้นส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

"ดูเหมือนยังไงจำนวนเยอะกว่าก็ได้เปรียบ ถ้าสู้กันตัวต่อตัวยังไงพวกมันคงจะเอาชนะมอนสเตอร์ตัวนั้นไม่ได้แน่" หานเซิ่นยืนสังเกตการณ์จากระยะไกล

ลูกม้าสีแดงยังนอนพักอยู่ในอ้อมแขนของหานเซิ่น มันมองดูการต่อสู้ด้วยแววตาที่ตื่นเต้น

แววตาของหานเซิ่นเปลี่ยนไปทันที "ในเมื่อราชาเพกาซัสกำลังต่อสู้อยู่ นี่เป็นโอกาสดีที่เราจะหนีไป แล้วค่อยมาคิดอีกทีว่าจะเอายังไงกับลูกม้าตัวนี้ดี ถ้าเอามันไปเลี้ยงได้แบบจิ้งจอกสีเงินก็น่าจะดีไม่น้อย"

หานเซิ่นรู้สึกตื่นเต้น เขาหันหลังเตรียมที่จะหนีออกจากที่นี่ แต่ขณะที่เขากำลังจะหนี เขาก็พบว่าไม่ไกลจากจุดที่เขายืนอยู่มีกลุ่มของเพกาซัสเลือดศักดิ์สิทธิกำลังยืนอยู่แถวนั้น พวกมันกำลังจ้องมองมาที่เขาตลอดเวลา

แค่กๆ! หานเซิ่นต้องยกเลิกแผนการที่จะลักพาตัวลูกม้าสีแดงในทันที ฝูงของเพกาซัสมันใหญ่เกินกว่าที่เขาจะเอาชนะได้ ถ้าเขาต้องการจะขโมยลูกม้าจริงๆ ดูแล้วเขาก็ไม่น่าจะหนีจากการไล่ตามของพวกมันได้ เพราะถ้าราชาเพกาซัสไล่ตามเขาทันเมื่อไหร่ทุกอย่างก็จบ

หานเซิ่นวางลูกม้าสีแดงลง จากนั้นเขาก็ยกมือขึ้นและเริ่มเดินหนีไปอย่างช้าๆ

ฝูงเพกาซัสก็บินลงมาล้อมลูกม้าสีแดงเอาไว้ทันที หานเซิ่นพยายามจะหนีไป แต่ก็มีเพกาซัสหลายตัวเข้ามาขวางทางเขาเอาไว้

ลูกม้าสีแดงส่งเสียงร้องไปทางหานเซิ่น จากนั้นพวกเพกาซัสที่ขวางทางหานเซิ่นอยู่ก็เปิดทางให้เขาทันที

หานเซิ่นประหลาดใจมาก หลังจากเหตุการณ์ในวันนี้ เขาก็ตระหนักได้ถึงจิตใจของพวกมอนสเตอร์ว่ามันต่างจากความเชื่อเดิมๆของเขา เขาหันหลังกลับไปมองที่ลูกม้าสีแดงและโบกมือลาก่อนที่เขาจะเดินจากไป

ในตอนนี้มอนสเตอร์ตัวนั้นใกล้จะตายเต็มทีแล้ว หานเซิ่นกลัวว่าหลังจากมันตายแล้ว ราชาหมาป่าและราชาเพกาซัสจะมาจัดการเขา ดังนั้นเขาไม่กล้าที่จะอยู่ที่นี่นาน

ฝูงของเพกาซัสมีขนาดใหญ่มาก จำนวนของมันมีหลายหมื่นตัว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมมอนสเตอร์ตัวนั้นถึงต้องซ่อนตัวอยู่ใต้ดิน และเหตุผลที่มันยอมออกมาก็คงเป็นเพราะลูกม้าสีแดงหนีออกมาจนห่างจากฝูง เมื่อมันเห็นลูกม้าอยู่ตัวเดียว มันก็พยายามจะเล่นงานทันที แต่มันก็ทำไม่สำเร็จ ตอนนี้มันกำลังโดนราชาเพกาซัสและราชาหมาป่ารุมอยู่ อีกไม่นานมันก็น่าจะตาย

หานเซิ่นคิดว่าแผนที่จะฆ่าราชาหมาป่าของหลูฮุยมันน่าขำสิ้นดี ถึงจะไม่นับราชาหมาป่าแค่ฝูงหมาป่าก็แข็งแกร่งมากอยู่แล้ว เท่านั้นยังไม่พอถ้าเพกาซัสให้ความช่วยเหลือพวกมันอีก พวกเขายังจะไม่โอกาสอยู่อีกหรอ?

ออร่าสนับสนุนของราชาหมาป่าเป็นอะไรที่วิเศษมาก พลังที่เพิ่มให้กับลูกสมุนของมันสูงเกินกว่าจินตนาการ หานเซิ่นไม่เชื่อว่าจะมีมนุษย์หน้าไหนมาฆ่าราชาหมาป่าได้ ตราบใดที่มันยังมีลูกสมุนอยู่

เมื่อหานเซิ่นได้ยินเสียงกรีดร้องสุดท้ายของมอนสเตอร์ตัวนั้น หานเซิ่นก็เพิ่มความเร็วในการวิ่งขึ้นทันที เขาต้องการจะออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

หลังจากวิ่งหนีมาทั้งวัน ในที่สุดหานเซิ่นก็ออกห่างจากอาณาเขตของพวกมันจนได้ แต่ทันใดนั้นอยู่ๆก้อนเมฆก็ปรากฏออกมารอบๆ ราชาเพกาซัสบินออกมาจากเมฆ พร้อมกับลูกม้าสีแดง ลูกม้าสีแดงเชิดหน้าขึ้นอย่างภูมิใจ

ตอนที่ 666 หอกแชมเปี้ยนส์

เมื่อหานเซิ่นเห็นราชาเพกาซัส สิ่งแรกที่เขาคิดก็คือต้องรีบวิ่งหนีไป เขาก้าวขาออกไปและวิ่งหนีทันที แต่ทว่าเขาก็ทำไม่สำเร็จ ความเร็วของเขาไม่ได้ครึ่งของราชาเพกาซัสเลยด้วยซ้ำ มันสามารถไล่ตามเขาได้ในพริบตา และมันก็บินลงมาดักหน้าของเขา

ลูกม้าสีแดงกระโดดลงจากหลังของราชาเพกาซัส และมันก็วิ่งตรงเข้าไปหาหานเซิ่นอย่างมีความสุข มันเอาหัวถูกับขาของหานเซิ่น จากนั้นมันก็คายอะไรบางอย่างออกมาจากปาก

หานเซิ่นมองดูมันใกล้ๆ มันดูเหมือนกับก้อนคริสตัลสีม่วงคล้ำขนาดเท่ากับฝ่ามือ ลูกม้าสีแดงเอาหัวดันคริสตัลไปใกล้ๆหานเซิ่น

"นี่..ให้ฉันงั้นหรอ?" หานเซิ่นมองที่คริสตัลด้วยความช็อค เขาไม่อยากจะเชื่อเลย เขาไม่เคยคิดว่าจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเขา

สำหรับหานเซิ่นแค่มองแวบเดียว เขาก็รู้แล้วว่ามันคือผลึกพลังชีวิต ซึ่งดูแล้วคงจะเป็นของมอนสเตอร์ที่อยู่ใต้ดิน การที่ลูกม้าสีแดงเอามันมาให้เขา ทำให้เขาไม่อยากจะเชื่อเลย หานเซิ่นรู้สึกว่านี่มันยิ่งกว่าถูกล็อตตารี่รางวัลที่ 1

ลูกม้าสีแดงไม่เข้าใจคำถามของหานเซิ่น เมื่อเขาไม่ยอมเอามันไป ลูกม้าสีแดงก็เอาปากคาบมัน และก็เอามันไปคายใส่มือของหานเซิ่น

"แกใจดีกับฉันมาก จริงๆแกไม่จำเป็นต้องมอบมันให้ฉันก็ได้"

แม้ปากของเขาจะพูดออกไปแบบนั้น แต่ในใจของเขาก็รู้สึกตื่นเต้นดีใจมาก

ลูกม้าสีแดงเอาหัวถูกับขาของหานเซิ่นอยู่สักพัก จนกระทั่งราชาเพกาซัสส่งเสียงเรียกมันกลับไป ลูกม้าสีแดงกระโดดขึ้นไปบนหลังของราชาเพกาซัส มันมองมาที่หานเซิ่นและส่งเสียงร้อง ซึ่งดูแล้วน่าจะเป็นคำบอกลา

ราชาเพกาซัสกระพือปีกอันสง่างาม จากนั้นมันก็บินขึ้นไปบนท้องฟ้า และหายลับไปในไม่กี่วินาที

"ลาก่อนม้าน้อย ฉันคิดว่าการล่าครั้งนี้จะต้องคว้าน้ำเหลวซะแล้ว ไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันจะกลายเป็นการออกล่าที่วิเศษแบบนี้!"

หานเซิ่นถือคริสตัลสีม่วงอยู่ในมือ ดูแล้วมันไม่ได้มีอะไรพิเศษ มันไม่เหมือนกับผลึกพลังชีวิตของทีเร็กซ์เกล็ดอัคคีที่จะเผามือของเขาถ้าไปสัมผัสโดน

"ครั้งนี้เราน่าจะกินมันได้โดยไม่มีปัญหา" หานเซิ่นเลียมัน แต่ทว่ามันไม่ยอมละลายเหมือนกับตอนอยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 คริสตัลสีม่วงนี้เหมือนกับคริสตัลสีแดงอันก่อนหน้า มันแข็งมาก

"แปลกมาก ทำไมเราถึงกินมันไม่ได้? มันไม่ใช่ผลึกพลังชีวิตงั้นหรอ?" หานเซิ่นลองเลียมันอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ดูเหมือนการกินผลึกพลังชีวิตของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 จะมีวิธีที่ต่างไปจากเขต 1"

หานเซิ่นยังไม่กล้าที่จะกลืนมันเข้าไปทั้งลูก เพราะตอนนี้เขายังไขปริศนาของมันไม่ได้ การกลืนมันลงไปสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ใช่เรื่องดีแน่ ทั้งราชาเพกาซัสและราชาหมาป่าต่างก็ไม่ต้องการมัน ถึงเขาจะมั่นใจว่ามันคือผลึกพลังชีวิตแน่ แต่มันก็ยังน่าสงสัยอยู่

หานเซิ่นมีข้อสงสัยหลายอย่างที่ยังไม่แน่ใจ เขาต้องรอไปก่อนจนกว่าที่เขาจะหาคำตอบได้

เขาเก็บผลึกพลังชีวิตและออกเดินทางต่อ เขากลับไปที่เมืองปีศาจเพื่อดูว่าที่นั่นมีข่าวอะไรใหม่ๆบ้าง

หานเซิ่นได้ยินว่าหลูฮุยตกลงกับผู้ครองดินแดนทางเหนือได้แล้ว พวกเขาจะร่วมมือกันล่าราชาหมาป่า หานเซิ่นเตรียมสวดภาวนาให้พวกเขาแล้ว เพราะถ้าพวกเพกาซัสเข้าไปช่วยพวกหมาป่าล่ะก็ คงไม่มีมนุษย์หน้าไหนเอาชนะพวกมันได้แน่

หานเซิ่นได้เห็นความแข็งแกร่งของพวกมันมากับตา หานเซิ่นคิดว่าถึงเขาจะมีอาวุธที่ทรงพลังอย่างเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี แต่ถ้าต้องสู้กับมอนสเตอร์อย่างราชาหมาป่า แม้จะเป็นแบบตัวต่อตัวมันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายๆอยู่ดี

ระดับความแข็งแกร่งของมันยังไงก็สูงกว่ามนุษย์มากมายนัก แค่ดูจากความเร็วของมัน เขาก็ไม่คิดว่าเขาจะมีโอกาสใช้เร็กซสไปค์เพลิงอัคคีโจมตีโดนมันได้เลย แม้ราชาหมาป่าจะมีความแข็งแกร่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดโดยทั่วไปแล้วก็ตาม

'ดูเหมือนเรายังแข็งแกร่งไม่พอที่จะล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้' หานเซิ่นบอกกับตัวเอง

แม้หานเซิ่นจะยังไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหานี้ยังไง แต่อย่างน้อยๆเขาก็สามารถพัฒนาวิชามังกรพิษทะยานได้ เนื่องจากวิชานี้ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะใช้รับมือกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ดังนั้นเขาจะต้องดัดแปลงมัน และทำให้มันอยู่ในระดับเดียวกับวิชาระดับS ถ้าทำได้เขาก็จะมีโอกาสฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้

วิธีที่ดีที่สุดในการดัดแปลงและพัฒนาวิชาก็คือต้องหาประสบการณ์จากการต่อสู้ ดังนั้นหานเซิ่นเลยใช้เครื่องสแกนสแกนเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีเพื่อจำลองมันขึ้นมา เขามีแผนที่จะฝึกมันในเซิร์ฟเวอร์ของกองทัพ

หานเซิ่นล็อคอินเข้าเซิร์ฟเวอร์ต่อสู้จำลองของกองทัพ จากนั้นเขาก็ดูที่รายชื่อเพื่อนทันที เขาเห็นว่าซินเสวียนไม่ได้ออนไลน์ ดังนั้นเขาเลยตัดสินใจค้นหาคู่ต่อสู้แบบสุ่ม

เมื่อเร็วๆฮุ่ยไห่เฟิงเพิ่งจะได้ที่ 1 จากการประลองวิชาหอกของกองทัพ ถึงมันจะเป็นแค่การประลองวิชาหอกที่จัดขึ้นเพื่อกระชับมิตรก็ตาม แต่การจะได้แชมป์ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ฮุ่ยไห่เฟิงฝึกวิชาหอกมาหลายปีแล้ว ซึ่งเขาก็คิดว่ามันเป็นเรื่องที่คุ้มค่ามาก

เขาล็อคอินเข้าไปในเซิร์ฟเวอร์ของกองทัพ เขากำลังเตรียมที่จะฝึกฝนวิชาการต่อสู้ระยะใกล้ดูบ้าง เขาหวังจะได้แชมป์ในการแข่งขันระดับสูงๆขึ้นไป

หลังจากกดค้นหาคู่ต่อสู้ได้ไม่นาน ฮุ่ยไห่เฟิงก็ถูกระบบจับคู่ต่อสู้ให้แล้ว ชื่อของอีกฝ่ายก็คือ 'ทหารคนหนึ่งบนยานรบ' ระดับคะแนนของอีกฝ่ายดูจะธรรมดาๆ

หลังจากที่เข้ามาในสนามประลอง ฮุ่ยไห่เฟิงก็ชะงักไปชั่วครู่ เมื่อเห็นอาวุธที่คู่ต่อสู้เลือกใช้ มันคืออาวุธที่มีรูปร่างแปลกๆ มันยาวประมาณ 2 เมตรและเป็นอาวุธที่ดูคมมาก

มันดูเหมือนกับร่มคันใหญ่ๆที่หุบเอาไว้ ด้ามจับของมันยาวถึง 50 เซนติเมตร ส่วนคมของมันยาวประมาน 150 เซนติเมตร มันดูเป็นอาวุธที่แปลก แต่ก็ดูน่ากลัวมาก

'อาวุธนั่นมันอะไรกัน? มันเป็นพวกดาบใหญ่หรือว่าจะเป็นพวกหอกสมัยโบราณ? แต่ดูแล้วมันน่ากลัวเอาเรื่องเลย แต่อาวุธแปลกแบบนั้นไม่ใช่ว่าจะใช้กันได้ง่ายๆ แถมเขายังถือด้วยมือข้างเดียวอีก' ฮุ่ยไห่เฟิงมองด้วยความอยากรู้อยากเห็น

แม้หอกก็สามารถถือได้ด้วยมือข้างเดียวเช่นกัน แต่เมื่อเอามันมาใช้งานจริงๆ การถือด้วยมือข้างเดียวจะทำให้ความเร็วและพลังในการแทงของหอกตกลงไป สำหรับผู้เชี่ยวชาญหอกแล้ว อาวุธที่ถือมือเดียวจะเป็นอาวุธที่พวกเขาไม่ค่อยชอบเท่าไหร่ พวกเขาคิดว่ามันไม่ค่อยมีประโยชน์

สำหรับผู้เชี่ยวชาญหอกอย่างเขา เขาคิดว่าอาวุธที่หานเซิ่นใช้ดูใหญ่เกินไป ยังไงประสิทธิภาพของมันก็ไม่สามารถเทียบกับหอกได้เลย แต่ดูเหมือนมันก็น่าจะใช้เป็นดาบได้เหมือนกัน แต่ด้วย

ขนาดและรูปร่างของมันทำให้มีวิชาจำนวนน้อยมากที่เอามาใช้กับมันได้

มันเป็นอาวุธที่ฮุ่ยไห่เฟิงสนใจเป็นอย่างมาก เขาชักอยากจะรู้แล้วว่าอีกฝ่ายจะใช้วิชาแบบไหนกับอาวุธแบบนั้นกันแน่

ในตอนแรกฮุ่ยไห่เฟิงมาที่นี่เพื่อฝึกการต่อสู้ด้วยมือเปล่า แต่เมื่อเห็นอาวุธแปลกแบบนั้น มันก็ทำให้เขาต้องเรียกหอกออกมา หอกของเขามีขนาดที่ใหญ่มาก มันยาวกว่า 2 เมตร ส่วนความหนาของมันพอๆกับแขนของมนุษย์เลยทีเดียว ส่วนหัวของหอกมีความยาว 1 ฟุต และทำจากโลหะพิเศษ หอกนี้ถูกเรียกว่า 'หอกแชมเปี้ยนส์'

มีหลายคนที่สามารถใช้หอกแชมเปี้ยนส์ได้ก็จริง แต่มีน้อยคนมากที่จะเชี่ยวชาญมัน เพราะหอกแชมเปี้ยนส์เป็นหอกที่ขาดความคล่องแคล่ว เนื่องจากมันมีขนาดที่ใหญ่ แต่มันก็มีพลังในการโจมตีสูงขึ้นมาแทน

เมื่อหานเซิ่นเห็นว่าคู่ต่อสู้ใช้หอกแชมเปี้ยนส์ เขาก็ยิ้มออกมา เพราะเทคนิคที่ใช้ในการแทงของเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีก็ใช้หลักการเดียวกับการแทงของหอก

ตอนที่ 667 หอกพิชิตตะวัน

หานเซิ่นกวัดแกว่งเร็กซ์สไปค์ และวิ่งตรงเข้าไปหาฮุ่ยไห่เฟิง เร็กซ์สไปค์ในมือหานเซิ่นเริ่มหมุน ซึ่งมันคือเทคนิคอย่างหนึ่งในวิชามังกรพิษทะยาน ที่ใช้พลังในการหมุนเข้ามาร่วมด้วย แต่เทคนิคแบบนี้จะใช้ได้เฉพาะคนที่มีระดับความแข็งแกร่งสูงๆเท่านั้น

เร็กซ์สไปค์ทั้งแข็งและหนัก ถ้าใช้มันปะทะกับโล่ละก็ โล่อันนั้นอาจจะแตกเป็นเสี่ยงๆเลยก็ได้

ฮุ่ยไห่เฟิงยกหอกของเขาขึ้นมา จากนั้นเขาก็ใช้หอกของเขากระแทกกับเร็กซ์ไสปค์ที่กำลังหมุน เพื่อหยุดการโจมตีของหานเซิ่น น่าเสียดายที่การกระบวนท่านี้ไม่ได้มีประสิทธิภาพอย่างที่หานเซิ่นหวังเอาไว้

หอกของฮุ่ยไห่เฟิงพุ่งเข้าใส่หานเซิ่นราวกับมังกรที่บ้าคลั่ง มันเลื้อยผ่านอากาศไปอย่างรวดเร็ว เห็นได้ชัดว่านี่เป็นการโจมตีที่รุนแรง หานเซิ่นไม่มีทางเลือกนอกจากต้องดึงอาวุธของเขากลับมาและใช้มันป้องกันการโจมตี

เคร็ง!

หอกและเร็กซ์สไปค์ปะทะกัน ซึ่งทำให้หานเซิ่นต้องถอยหลังไป 2 ก้าว เขาขมวดคิ้วออกมาทันที

เนื่องจากเร็กซ์สไปค์เป็นอาวุธที่สร้างขึ้นมาจากการสแกน มันจึงไม่ได้มีพลังไฟเหมือนกับของจริง และความแข็งแกร่งของมันก็

ยังห่างกับของจริงมาก มันเหมือนกับจริงก็เพียงแค่รูปร่างและน้ำหนักเท่านั้น

เท่าที่ดูด้วยสายตายังไงเร็กซ์สไปค์ก็น่าจะหนักกว่าหอกแชมเปี้ยนส์ การที่เขาถูกทำให้ถอยหลังมา 2 ก้าวได้ แสดงว่าระบบตัดสินว่าคู่ต่อสู้แข็งแกร่งกว่าเขา

แต่นั่นไม่น่าเป็นไปได้ ฮุ่ยไห่เฟิงเป็นผู้วิวัฒนาการถึงจะเก็บจีโนพ้อยได้เต็ม ความแข็งแกร่งของเขาก็ควรไม่เกิน 150 ซึ่งหานเซิ่นเลยระดับนั้นไปแล้ว

อาวุธของเขาหนักกว่า และความแข็งแกร่งของเขาก็มากกว่า แต่เขากับต้องถอยหลังมาจากการปะทะ ส่วนฮุ่ยไห่เฟิงไม่ได้ถอยหลังไปเลย หานเซิ่นเลยอยากจะลองโจมตีดูอีกครั้ง

'วิชาหอกของคนคนนี้แปลกจริงๆ' หานเซิ่นมองไปที่หอกในมือฮุ่ยไห่เฟิง ตอนนี้เขาเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ และเขาก็ดูไม่ออกด้วยว่าคู่ต่อสู้ใช้วิชาแบบไหน

เคร็ง!

เมื่ออาวุธทั้ง 2 ปะทะกันอีกครั้ง หานเซิ่นก็ต้องถอยไปหลังจากแรงปะทะ ระบบคำนวณไม่เคยพลาด ดูแล้วยังไงการโจมตีของฮุ่ยไห่เฟิงก็คงจะรุนแรงกว่าของเขาจริงๆ ฮุ่ยไห่เฟิงกวัดแกว่งหอกและโจมตีเข้าใส่หานเซิ่นอีกครั้ง หานเซิ่นยกเร็กซ์สไปค์ขึ้นในแนวนอน และใช้มันป้องกันหอกที่พุ่งเข้ามา

เคร็ง!

หานเซิ่นไม่สามารถต้านแรงจากการโจมตีได้ ครั้งนี้เขาต้องถอยหลังไปหลายก้าว การโจมตีของคู่ต่อสู้ทรงพลังจริงๆ เขารู้สึกว่าเร็กสไปค์เกือบจะหลุดมือของเขาไปด้วยซ้ำ

แม้เขาพยายามจะใช้มังกรพิษทะยานสู้กับฮุ่ยไห่เฟิง แต่เขาก็ยังรู้สึกว่าวิชาของเขายังห่างชั้นกับคู่ต่อสู้มาก คู่ต่อสู้คือผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้หอกแชมเปี้ยนส์ตัวจริง

วิชาหอกของเขาทรงพลังมาก การโจมตีแต่ละครั้งของเขาเหมือนกับมังกรที่เกรี้ยวกราด เมื่อเขาแทง มันก็เหมือนกับการกัดของงูที่อยู่ในที่ลับตา มันเป็นการโจมตีที่รวดเร็วและยังคาดเดาได้ยาก

หานเซิ่นถูกกระหน่ำโจมตีอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเขาไม่มีโอกาสได้โต้ตอบเลย เมื่อฮุ่ยไห่เฟิงเริ่มเครื่องร้อน การโจมตีของเขาก็ถาโถมเข้ามาราวกับคลื่นทะเล

ฮุ่ยไห่เฟิงรู้สึกผิดหวังในตัวคู่ต่อสู้เล็กน้อย ตอนแรกเขาคิดว่าอาวุธของหานเซิ่นจะต้องเป็นอาวุธที่พิเศษ แต่ตอนนี้ดูแล้วก็ไม่เท่าไหร่ มันก็แค่ใหญ่อย่างเดียวเท่านั้น นอกเหนือจากการโจมตีที่ใส่พลังหมุนแล้วกระบวนท่าอื่นๆก็ดูธรรมดาๆ

แม้หานเซิ่นจะถูกกดดันอย่างหนัก แต่เขาก็ไม่ได้ตื่นตระหนก วิชาหอกของคู่ต่อสู้ทรงพลังก็จริง แต่ระดับความแข็งแกร่งของหานเซิ่นสูงกว่า มันยังยากที่ฮุ่ยไห่เฟิงจะได้รับชัยชนะ

ขณะที่หานเซิ่นตั้งรับการโจมตีไปเรื่อยๆ เขาก็กำลังวิเคราะห์วิชาของคู่ต่อสู้ไปด้วย เขาต้องการเรียนรู้เทคนิคที่คู่ต่อสู้กำลังใช้ เพราะมันน่าสนใจมาก หอกแชมเปี้ยนส์ที่คู่ต่อสู้ใช้ก็มีแนวคิดที่คล้ายๆ กับอาวุธของเขา ถ้าเขาเรียนรู้วิชาของคู่ต่อสู้ บางทีเขาอาจจะสามารถเอามันมาดัดแปลงกับวิชามังกรพิษทะยานของเขาได้

หลังจากสังเกตมาสักพัก ในที่สุดหานเซิ่นก็เริ่มที่จะเข้าใจเหตุผลที่การโจมตีของคู่ต่อสู้รุนแรงกว่าการโจมตีของเขา นั่นก็เพราะวิชาไฮเปอร์จีโนที่คู่ต่อสู้กำลังใช้อยู่เป็นตัวสนับสนุน มันไม่ใช่เพราะวิชาหอกของเขาเพียงอย่างเดียว ถ้าหานเซิ่นมองไม่เห็นกระแสพลังของคู่ต่อสู้ ยังไงเขาก็ไม่สามารถเรียนรู้อะไรจากคู่ต่อสู้คนนี้

ตอนนี้ฮุ่ยไห่เฟิงกำลังโจมตีอย่างสุดกำลัง เขาต้องการจะจบการต่อสู้นี้ให้เร็วที่สุด นอกเหนือจากอาวุธที่หานเซิ่นใช้ดูแปลกแล้ว อย่างอื่นก็ไม่มีอะไรน่าสนใจสำหรับเขา ดังนั้นเขาเลยเริ่มเบื่อการต่อสู้นี้แล้ว

แต่หลังจากต่อสู้ไปพักใหญ่ๆ สีหน้าของฮุ่ยไห่เฟิงก็เริ่มเปลี่ยนไป แม้วิชาการต่อสู้ของหานเซิ่นจะธรรมดา แต่พละกำลังของเขาเหมือนไร้ขีดจำกัด ยิ่งกว่านั้นฟุตเวิร์คและการเคลื่อนที่ของเขาก็ดูแปลกๆ

แม้ฮุ่ยไห่เฟิงจะโจมตีอย่างหนักหน่วงและรุกไล่อย่างหนัก แต่เขาก็ยังไม่ใกล้เคียงกับชัยชนะเลย

'น่าสนใจจริงๆ' ฮุ่ยไห่เฟิงเปลี่ยนความคิดแล้ว แม้ฝีมือในการใช้อาวุธของคู่ต่อสู้จะธรรมดา แต่สภาพร่างกายของเขานั้นยอดเยี่ยมมาก เขาสามารถต่อสู้ได้โดยที่แรงไม่ตกลงเลย

ภายใต้การโจมตีของฮุ่ยไห่เฟิง ตอนนี้หานเซิ่นไม่ต้องถอยหลังอีกต่อไป เขาป้องกันการโจมตีจากฮุ่ยไห่เฟิงแบบสุดฝีมือ เนื่องจากการตั้งรับใช้พลังงานไม่มากเท่าไหร่ ทำให้เขาสามารถต่อสู้ต่อไปได้แบบสบายๆ เขาสงบและดูผ่อนคลายมากจนฮุ่ยไห่เฟิงต้องประหลาดใจ

แม้ฮุ่ยไห่เฟิงจะยศพันเอก แต่ถ้าวัดกันที่วิชาหอกอย่างเดียว เขาก็อยู่ในระดับแนวหน้าในหน่วยงาน ที่สำคัญเขาไม่ได้มีดีแค่วิชาหอกอย่างเดียว แต่ความสามารถในการอ่านเกมของเขาก็เหนือกว่าทหารคนอื่นๆ

จากที่ดูฮุ่ยไห่เฟิงสามารถบอกได้เลยว่าคู่ต่อสู้น่าจะเป็นทหารในระดับใกล้เคียงกับเขา และยังต้องมีอายุพอสมควร ไม่งั้นแล้วไม่มีทางที่เขาจะดูสงบได้ถึงขนาดนี้ การจะสงบเยือกเย็นในการต่อสู้ได้คนคนนั้นจะต้องผ่านการต่อสู้แบบเสี่ยงตายมานับครั้งไม่ถ้วน เรื่องแบบนี้ไม่ใช่สิ่งที่จะมานั่งเรียนในห้องเรียนได้

ถ้าคุณมีสมาธิแน่วแน่และควบคุมอารมณ์ได้ดี คุณก็จะสงบ นี่เป็นสิ่งที่ฮุ่ยไห่เฟิงได้รับการสั่งสอนมาเมื่อปีก่อนหลังจากที่เขาได้ยศพันเอก ถ้าคู่ต่อสู้เองก็ได้เรียนรู้หลักสูตรเดียวกันแสดงว่าคู่ต่อสู้ก็ไม่น่าจะเป็นมือใหม่

เท่านั้นยังไม่พอเขาสังเกตว่าวิชาของหานเซิ่นเริ่มที่จะพัฒนาขึ้นทีนิดๆระหว่างการต่อสู้

'ไม่ผิดแน่ คนคนนี้กำลังพยายามสร้างวิชาที่เหมาะกับอาวุธแปลกๆนั่น เขากำลังสร้างมันในระหว่างการต่อสู้ ถึงว่าทำไมการเคลื่อนไหวของเขาถึงได้ดูแปลกๆในช่วงเริ่มการต่อสู้ ในช่วงแรกเขากำลังพยายามนำวิชาของอาวุธชนิดอื่นเข้ามาใช้ แต่พอเวลาผ่านไปเขาก็ดัดแปลงมันเพื่อให้เหมาะสมกับอาวุธแปลกๆอันนั้น'

ตอนนี้ฮุ่ยไห่เฟิงเข้าใจจุดประสงค์ของหานเซิ่นแล้ว เมื่อเขารู้ตัวอีกทีวิชาต่อสู้ของหานเซิ่นก็เหมือนกับวิชาของเขาราวกับเงา

'ถ้าหอกพิชิตตะวันของฉันมันเรียนกันได้ง่ายๆ มันก็คงจะไม่ได้เป็นหนึ่งในวิชาหอกที่ดีสุดในตอนนี้' ฮุ่ยไห่เฟิงดูจะเลือดร้อนขึ้นมาทันที ตอนนี้เขาเริ่มเปลี่ยนรูปแบบการเคลื่อนไหว

วิชาหอกที่ดูหนักแน่นรุนแรงก่อนหน้านี้ อยู่ๆก็เปลี่ยนเป็นวิชาหอกที่ดูอ่อนไหวนุ่มนวล ตอนนี้หอกแชมเปี้ยนส์ของเขาเป็นเหมือนกับเข็มในมือของหญิงสาว ทุกๆการโจมตีของเขาดูรวดเร็วและแม่นยำขึ้นมาก

หานเซิ่นต้องขยับถอยออกมา เขารู้สึกประหลาดใจที่คู่ต่อสู้เปลี่ยนการเคลื่อนไหวแบบทันทีแบบนี้ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญที่น่าตกใจก็คือการโจมตีของคู่ต่อสู้ดูสมบูรณ์แบบมาก เขาแทบจินตนาการไม่ออกเลยว่า จะต้องมีระดับความแข็งแกร่งมากแค่ไหนถึงจะสามารถใช้อาวุธหนักๆแบบนั้นได้อย่างคนคนนี้

เร็กสไปค์เองก็เป็นอาวุธที่หนักเหมือนกัน แต่เขาไม่สามารถใช้มันได้อย่างพลิ้วไหวเหมือนกับคู่ต่อสู้ สไตล์การต่อสู้แบบนั้นไม่สามารถนำเอามาใช้กับอาวุธของเขาได้ ดูเหมือนสถานการณ์การต่อสู้จะพลิกกลับซะแล้ว

ตอนที่ 668 พลังช้าง

ตอนนี้หานเซิ่นอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก เนื่องจากถูกหอกของฮุ่ยไห่เฟิงกระหน่ำโจมตี ความเร็วในการโจมตีของคู่ต่อสู้สูงเกินกว่าที่หานเซิ่นจะใช้เร็กซ์สไปค์ตอบโต้ได้

ถ้าหานเซิ่นใช้วิชาดาบคู่ ป่านนี้เขาก็คงจะชนะคู่ต่อสู้คนนี้ไปตั้งนานแล้ว แต่ในเมื่อหานเซิ่นมาที่นี่เพื่อฝึกใช้เร็กซ์สไปค์ เขาก็ต้องพัฒนาวิชามังกรพิษทะยานให้มากที่สุด เขาต้องลืมวิชาดาบคู่ไปก่อน และมุ่งมั่นกับการดัดแปลงวิชาต่อไป

คู่ต่อสู้คือยอดฝีมือหอก เขาสามารถใช้กระบวนท่าที่รุนแรงเกรี้ยวกราดและยังสามารถใช้กระบวนท่าที่พลิ้วไหวนุ่มนวลได้ ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นต้องตั้งรับไปถอยไป

วิชาที่ดูนุ่มนวลนี้ยังคงรุกไล่หานเซิ่นต่อไปด้วยความเร็วของมัน พวกมันทั้งแม่นยำและรวดเร็ว เนื่องจากขนาดและรูปทรงของเร็กซ์สไปค์เป็นอุปสวรรค์ ทำให้หานเซิ่นไม่สามารถใช้มันโต้ตอบการโจมตีของอีกฝ่ายได้เลย

ยังดีที่ฟุตเวิร์คและการเคลื่อนไหวส่วนอื่นๆของหานเซิ่นเหนือชั้นกว่าอีกฝ่าย ทำให้เขายังสามารถหลีกเลี่ยงการโจมตีได้ แต่ตั้งแต่ที่คู่ต่อสู้เปลี่ยนรูปแบบการโจมตี เขาก็ถูกคู่ต่อสู้โจมตีโดนตัวหลายครั้งแล้วเหมือนกัน HP ของเขาลดลงไปทีนิดๆ ตอนนี้มันเหลือไม่ถึง 20% แล้ว

ตอนนี้หานเซิ่นรู้สึกว่าเขากำลังเข้าตาจน แต่เขาก็ไม่ยอมที่จะเลิกใช้เร็กซ์สไปค์ เพราะถ้าเขาต้องการใช้มันต่อสู้ในอนาคตจริงๆ เขาก็ต้องทนรับสถานการณ์ตอนนี้ให้ได้ การที่เขาถูกไล่ต้อนตอนนี้ก็ยังจะดีกว่าต้องไปถูกไล่ต้อนในการต่อสู้จริง ซึ่งอาจจะทำให้เขาถึงตายได้

หานเซิ่นดึงสติกลับมา เขาพยายามคิดหาวิธีที่ทำลายการกระหน่ำโจมตีของคู่ต่อสู้ แต่มันเป็นเรื่องที่ยากมาก วิชาหอกที่คู่ต่อสู้ใช้มันรวดเร็วเกินไปสำหรับเร็กซ์สไปค์

ยิ่งต่อสู้หานเซิ่นก็ยิ่งเสียเปรียบมากขึ้น เขาถูกไล่ให้ถอยหลังไปเรื่อยๆจบเกือบที่จะชนกำแพงของสนามประลองแล้ว แต่เขาก็ยังหาวิธีที่จะพลิกสถานการณ์ไม่ได้

ตอนนี้ HP ของเขาเหลือไม่ถึง 10% และเขาก็ไม่สามารถหลบได้อีกแล้วด้วย สถานการณ์ตอนนี้มันเท่ากับว่าเขาแพ้เรียบร้อยแล้ว

หอกแชมเปี้ยนส์ของฮุ่ยไห่เฟิงกลายเป็นลำแสงในชั่วพริบตา มันพุ่งเข้ามาหาหานเซิ่นด้วยความเร็วที่สูงมาก

แม้ฮุ่ยไห่เฟิงจะชื่นชมหานเซิ่น แต่ในเมื่อหานเซิ่นยืนกรานที่จะใช้อาวุธนั้นต่อไป โดยไม่ยอมแสดงฝีมือที่แท้จริงออกมา ฮุ่ยไห่เฟิงก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องจบการต่อสู้ครั้งนี้

หานเซิ่นมองดูลำแสงที่พุ่งเข้ามา นี่มันดูไม่ยุติธรรม การจะต้องมาแพ้แบบนี้ ทำให้เขารู้สึกเซ็งมากๆ

แต่เขามาที่นี่ก็เพื่อฝึกเร็กซ์สไปค์ เพื่อการนั้นเขาจะมายอมแพ้ตอนนี้ไม่ได้

หานเซิ่นไม่ต้องการแพ้การต่อสู้ครั้งนี้ ในเมื่อไหนๆก็จะแพ้อยู่แล้ว หานเซิ่นเลยคิดว่าจะลดการป้องกันตอนนี้ก็ไม่เป็นอะไร เขายกเร็กซ์สไปค์ขึ้นสูง จากนั้นเขาก็ฟันไปที่หัวของคู่ต่อสู้

หานเซิ่นใส่พลังความโกรธ ความอึดอัดทั้งหมดลงไปในการโจมตีนี้ แม้มันมีโอกาสสูงที่คู่ต่อสู้จะหลบการโจมตีได้ก็ตาม แต่อย่างน้อยๆเขาก็ได้โจมตีสวนกลับไปสักครั้ง เพราะยังไงก็ต้องแพ้อยู่แล้ว สู้แพ้แบบมีศักดิ์ศรีจะดีกว่า ในขณะเขาที่ทำการโจมตี หานเซิ่นนึกถึงภาพตอนที่โครงกระดูกช้างโจมตีจนทำให้ก้อนหินใหญ่แยกอออกเป็น 2 ซีก

ในตอนนี้หานเซิ่นรู้สึกอยากจะเป็นช้างขึ้นมาเหมือนกัน เขาจะได้โจมตีฮุ่ยไห่เฟิงอย่างรุนแรงจนแหลกเป็นชิ้นๆ

แต่ในเวลานั้นเอง หานเซิ่นก็รู้สึกว่าศาสตร์ตงเสวียนของเขาทำงานขึ้นมา แต่ลมปราณมันไม่ได้ไหลตามแบบปรกติที่ควรจะเป็น แต่มันกับไหลไปตามกระแสพลังของช้าง ซึ่งหานเซิ่นจดจำมันได้ตอนที่อยู่ใต้ต้นพีช

บดขยี้!

นั่นเป็นคำเดียวที่มีอยู่หัวของหานเซิ่นตอนนี้ ตอนนี้เขารู้สึกว่าตัวเขามีพลังแบบช้างตัวนั้นจริงๆ พลังงานอันมหาศาลไหลผ่าน

เส้นเลือดของเขา มันส่งไปทั่วร่าง และมันก็ไหลเข้าไปในเร็กซ์สไปค์ด้วย

ฮุ่ยไห่เฟิงเห็นว่าหานเซิ่นหมดหวังที่จะชนะแล้ว เขาไม่ได้ตั้งการ์ดป้องกัน เขาฝากความหวังไว้ที่การโจมตีครั้งสุดท้าย แต่เขารู้ดีว่ายังไงการโจมตีนั้นจะต้องไม่โดนตัวเขาแน่

อาวุธที่ใหญ่และหนักขนาดนั้นมันช้าเกินไป ยังไงหอกแชมเปี้ยนส์ของเขาจะต้องแทงทะลุหัวใจของหานเซิ่นก่อนแน่ จากนั้น hp ของหานเซิ่นก็จะหมดก่อนที่เขาจะโดนการโจมตี

ฮุ่ยไห่เฟิงถือหอกแชมเปี้ยนส์ไว้แน่น เขายังคงใช้รูปแบบการโจมตีที่รวดเร็วและแม่นยำ หัวใจของคู่ต่อสู้ก็ต้องเป็นรูจากการโจมตีของเขา

แต่ในตอนที่อาวุธของเขาเกือบจะถึงหัวใจของหานเซิ่น สีหน้าของฮุ่ยไห่เฟิงก็ต้องเปลี่ยนไป เพราะอาวุธของหานเซิ่นเพิ่มความเร็วขึ้นอย่างมหาศาล

สวบ!

อาวุธขนาดใหญ่ฉีกอากาศออกเป็น 2 ซีก มันทำให้ฮุ่ยไห่เฟิงรู้สึกราวกับว่าโลกจะถล่มลงมา อาวุธขนาดใหญ่บดบังการมองเห็นของเขาจนหมด

ฮุ่ยไห่เฟิงช็อค เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมอยู่ๆการโจมตีของคู่ต่อสู้ถึงได้กลายเป็นการโจมตีที่น่ากลัวขนาดนี้ แต่ตอนนี้มันไม่มีเวลาที่จะให้เขาคิดอะไรแล้ว ตอนนี้สิ่งที่เขาต้องทำก็คือพยายามป้องกัน

การโจมตีที่รุนแรงนี้ให้ได้ เขาถือหอกด้วยมือทั้ง 2 ข้าง และใช้มันรับการโจมตีที่เข้ามา

มันเป็นการตัดสินใจที่ค่อนข้างวัดใจ เขาเลือกที่จะหยุดการโจมตีแล้วหันมาป้องกันแทน ในขณะที่หานเซิ่นไม่ได้คิดเรื่องป้องกันเลย เขาต้องการจะฟันคู่ต่อสู้ให้แหลกเป็นชิ้นๆ

ตูม!

พลังที่รุนแรงจากเร็กซ์สไปค์ทำให้หอกแชมเปี้ยนส์หนาๆแหลกเป็นชิ้นๆ ขณะที่เร็กซ์สไปค์ก็ไม่ได้ลดความเร็วลงเลย มันยังเคลื่อนที่ต่อไป

ฮุ่ยไห่เฟิงไม่คิดไม่ฝันเลยว่าคู่ต่อสู้จะโจมตีได้รุนแรงถึงขนาดนี้ ตอนนี้เขาหลบมันไม่ได้แล้ว

อาวุธถูกระบบจำลองขึ้นมา เพราะฉะนั้นอาวุธของทั้ง 2 ฝ่ายจะแข็งเท่าๆกัน เพื่อความยุติธรรมในการต่อสู้

แต่อาวุธของเขากับแหลกเป็นชิ้นๆ เหตุผลเดียวที่เขาพอจะคิดได้ก็คือคู่ต่อสู้มีพลังเหนือกว่าเขามากมายนัก คู่ต่อสู้แข็งแกร่งเกินไป

ปัง!

ฮุ่ยไห่เฟิงถูกฟันขาดเป็น 2 ซีกง่ายๆเหมือนกับกระดาษ HP ของเขาหายไปทั้งหมดในเสี้ยววินาที จากนั้นเขาก็ถูกส่งออกจากสนามประลอง

"บ้าไปแล้ว! หมอนั้นแฮคระบบรึป่าวเนี่ย? ผู้วิวัฒนาการจะมีพลังขนาดนั้นได้ไง?" หลังจากที่ฮุ่ยไห่เฟิงออกมาจากสนามประลอง เขาก็ยังรู้สึกอึ้งอยู่ เขาไม่อยากเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น

หานเซิ่นเองก็อึ้งไม่ต่างกัน หานเซิ่นก็แค่คิดว่าอยากจะได้พลังแบบช้าง แต่เขาไม่คิดเลยว่าร่างกายของเขาจะจำลองพลังของช้างขึ้นมา ซึ่งการทำแบบนั้น ทำให้เขาเอาชนะคู่ต่อสู้ได้ด้วยการโจมตีครั้งเดียว

"ด้วยพลังแบบนั้น บวกกับเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี ไม่มีทางเลยที่เราจะแพ้มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด" หานเซิ่นรู้สึกมีความสุขมาก แต่ทันใดนั้นอยู่ๆร่างกายของเขาก็อ่อนเพลียอย่างฉับพลัน

การโจมตีด้วยพลังช้างนั้นรุนแรงมาก มันเลยดูดพลังภายในร่างกายของเขาไปจนหมด ถ้าหานเซิ่นไม่ได้ฝึกมนตรานอกรีตกับตะวันหยกมา ตอนนี้เขาอาจจะหมดสติไปแล้วก็ได้

หานเซิ่นลองแอดเพื่อนฮุ่ยไห่เฟิงไป พลังของช้างนั้นมหาศาลก็จริง แต่มันเหมือนกับเป็นการโจมตีที่ทุ่มสุดตัว การจะเอามันไปใช้คงจะต้องดูสถานการณ์ให้ดี เพราะมันจะทำให้เขาอ่อนพลังลงด้วย

หานเซิ่นไม่กล้าที่จะใช้มันสุ่มสี่สุ่มห้า เขาคิดว่าคงจะต้องฝึกการใช้เร็กซ์สไปค์ต่อไปแบบธรรมดาจะดีกว่า เขาจะใช้พลังช้างก็ต่อเมื่อได้โอกาสที่เหมาะจริงๆเท่านั้น

ฮู่ยไห่เฟิงคือยอดฝีมือหอก ถ้าเขาสามารถจับคู่ฝึกซ้อมกับคนคนนี้ได้ หานเซิ่นคิดว่าเขาจะสามารถดัดแปลงวิชามังกรพิษทะยานได้ง่ายขึ้น

ตอนที่ 669 จำลองพลังของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

ฮุ่ยไห่เฟิงรับคำขอเป็นเพื่อนของหานเซิ่น หลังจากนั้นเขาส่งข้อความไปถามหานเซิ่น "วิชาที่ใช้เมื่อกี้มีชื่อว่าอะไร?"

หานเซิ่นนั่งคิดคำตอบอยู่ประมาน 1 นาที จากนั้นเขาก็ตอบไปว่า "อีเลฟเฟ่นเร็กซ์สไตล์"

หานเซิ่นไม่ค่อยมีพรสวรรค์ในด้านการตั้งชื่อ สำหรับชื่อนี้เขาใช้กฎง่ายๆในการตั้งมันขึ้นมา เขาเอาส่วนประกอบของท่านี้มาตั้งชื่อให้มัน คำหนึ่งมาจากเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี ส่วนอีกคำก็มาจากช้าง

"อีเลฟเฟ่นเร็กซ์สไตล์เป็นวิชาที่ทรงพลังจริงๆ ดูจากชื่อแล้วมันคงจะได้รับพลังมาจากช้างและทีเร็กซ์" ฮุ่ยไห่เฟิงคิดอยู่ชั่วครู่ก่อนที่เขาจะถาม "คุณเป็นทหารรุ่นเก่าใช่ไหม"

"ใช่" หานเซิ่นตอบ เขาอยู่ในกองทัพมา 1 ปีแล้ว ดังนั้นเขาก็เลยคิดว่าน่าจะเรียกว่าทหารรุ่นเก่าได้เช่นกัน

น่าเสียดายที่หานเซิ่นไม่รู้ความหมายจริงๆของคำว่า 'ทหารรุ่นเก่า' ซึ่งมันทำให้ฮุ่ยไห่เฟิงเข้าใจผิด และคิดว่าหานเซิ่นเป็นทหารรุ่นเก่าจริงๆ

"คุณกำลังฝึกใช้อาวุธแปลกๆนั้นอยู่ใช่ไหม?" ฮุ่ยไห่เฟิงถาม

"ใช่ ผมกำลังฝึกอยู่ ผมดันไปได้อาวุธวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กมา ซึ่งผมก็ชอบมันมากด้วย แต่น่าเสียดายที่ไม่มีวิชาที่เหมาะกับมัน" หานเซิ่นตอบ

"อาวุธเลือดศักดิ์สิทธิเบอร์เซิร์กงั้นหรอ? นั่นโชคดีสุดๆไปเลย ดูมันเป็นอาวุธเฉพาะทางมากๆ คุณคงจะต้องคิดค้นวิชาขึ้นมาเอง พวกเรามาฝึกกันอีกสักครั้งดีกว่า!" ฮุ่ยไห่เฟิงส่งคำชวนต่อสู้ให้หานเซิ่น

"พี่ชาย ผมก็อยากจะต่อสู้เหมือนกัน แต่ผมคงจะสู้อีกไม่ได้ หลังจากที่ใช้อีเลฟเฟ่นเร็กซ์สไตล์ พลังงานของผมก็เกือบจะหมดแล้ว ผมคงจะต่อสู้อีกไม่ได้ กระดูกของผมเหมือนจะแหลกอยู่แล้ว" หานเซิ่นพูด

เนื่องจากอีกฝ่ายมีฝีมือสูงมาก เขาเสียเปรียบตั้งแต่ต้นจนจบ ถ้าจะต้องมาต่อสู้กันในสภาพหมดพลังแบบนี้ หานเซิ่นคิดว่าเขาไม่น่าจะได้ประโยชน์จากการฝึกซ้อมครั้งนี้

"ไม่เป็นไร พวกเราแอดเพื่อนกันไว้แล้ว ถ้าคุณต้องการคู่ซ้อม เมื่อไหร่ก็ทักมาหาผมได้" ฮุ่ยไห่เฟิงตอบอย่างมีความสุข

"แน่นอนครับ ขอบคุณมาก" หานเซิ่นพูด

"ด้วยความยินดี ผมสนใจอาวุธของคุณมากจริงๆ" ฮุ่ยไห่เฟิงพูด

หลังจากหานเซิ่นออกจากเซิร์ฟเวอร์ของกองทัพ ในหัวของเขาก็คิดแต่เรื่องของพลังช้าง

ถ้าศาสตร์ตงเสวียนสามารถลอกเลียนแบบพลังภายในของช้างได้ งั้นก็หมายความว่ามันจะต้องเลียนแบบพลังภายในของหมีสีดำ จิ้งจอกสีเงินหรือแม้แต่ผลน้ำเต้าได้ด้วยสิ?

หลังจากคิดได้แบบนั้น มันก็ทำให้หานเซิ่นตื่นเต้นมาก เพราะหลังจากที่เขาเลียนแบบพลังภายในของช้าง เขาก็มีพละกำลังที่ดิบเถื่อนและมหาศาลมาก เขาสงสัยว่าเขาจะได้พลังแบบไหนถ้าไปเลียนแบบพลังของมอนสเตอร์ตัวอื่นๆ

'ถ้าเราเลียนแบบพลังภายในของจิ้งจอกสีเงิน เราจะปล่อยพลังไฟฟ้าได้รึเปล่า?' หานเซิ่นเริ่มคิด

ถ้าความคิดของเขาถูกต้องล่ะก็ หานเซิ่นเชื่อว่าตอนนี้เขาโชคดียิ่งกว่าถูกล็อตตารี่ ถ้าเขาสามารถเลียนแบบพลังภายในของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ เขาก็จะสามารถทำอะไรได้อีกหลายอย่าง เขาจะกลายเป็นมนุษย์ที่ไร้เทียมทาน

ขณะที่กำลังตื่นเต้น หานเซิ่นก็ลองพยายามเลียนแบบพลังภายในของจิ้งจอกสีเงินดู หลังจากเลียนแบบแล้ว ถึงเขาจะรู้สึกว่าพลังเพิ่มขึ้น แต่เขาก็ไม่สามารถปล่อยไฟฟ้าอะไรออกมาได้เลย

"แปลกแหะ ทำไมใช่ไฟฟ้าไม่ได้? ถ้าเราเลียนแบบได้จริงก็น่าจะต้องใช้ไฟฟ้าได้" ขณะที่หานเซิ่นกำลังคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาก็เกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา "มันคงเป็นเพราะเรายังไม่ได้ปลดล็อคยีนขั้นแรกของศาสตร์ตงเสวียน เราเลยยังไม่สามารถเรียกใช้พลังธาตุได้"

แม้จะเป็นแค่สมมุติฐาน แต่มันก็มีโอกาสที่จะเป็นจริงสูงมาก ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นอยากที่จะฝึกศาสตร์ตงเสวียนให้สำเร็จขั้นแรกไวๆ เพื่อที่เขาจะได้ดูให้เห็นกับตาว่าเขาจะสามารถใช้พลังธาตุได้จริงๆรึเปล่า

แต่ในตอนนี้ศาสตร์ตงเสวียนดูจะพัฒนาไปอย่างเชื่องช้ามาก หลังจากที่พัฒนาไปอย่างก้าวกระโดดในช่วงที่เขาฝึกมันใต้ต้นพีชยักษ์ บางทีมันอาจจะเป็นเพราะเขาใกล้จะสำเร็จขั้นแรกเต็มทีแล้วก็ได้ เขาอาจจะต้องหาวิธีการบางอย่างเพื่อช่วยให้เขาสำเร็จขั้นแรกให้ได้

"กลิ่นของดอกพีชทำให้ศาสตร์ตงเสวียนของเราพัฒนาไปมาก ถ้าเราไปเก็บลูกพีชจากต้นพีชนั้น บางทีเราอาจจะสามารถปลดล็อคขั้นแรกได้" หานเซิ่นกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

แต่ถ้าคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ดีๆ มันก็ยังเร็วไป เพราะมันจะต้องใช้เวลาอีกหลายเดือนกว่าจะที่ลูกพีชจะออกผล และยังต้องรอเวลาให้มันสุกจนสามารถกินได้ด้วย

หานเซิ่นพักผ่อนอยู่หนึ่งวันเต็มๆ จากนั้นเขาก็เข้าไปพบกับฮุ่ยไห่เฟิงในเซิร์ฟเวอร์ของกองทัพอีกครั้ง หานเซิ่นขอให้ฮุ่ยไห่เฟิงช่วยมาเป็นคู่ซ้อมให้ ซึ่งฮุ่ยไห่เฟิงก็รีบตอบตกลงทันที

หานเซิ่นค่อยๆซึมซับวิชาหอกของฮุ่ยไห่เฟิง แต่วิชาหอกของฮุ่ยไห่เฟิงต้องการวิชาไฮเปอร์จีโนบางอย่างเพื่อสนับสนุน ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นไม่สามารถเลียนแบบได้อย่างสมบูรณ์ แต่กระนั้นเขาก็ยังประยุกต์เพื่อเอามาดัดแปลงมังกรพิษทะยานได้ ในตอนนี้วิชานี้ดูจะทรงพลังกว่าตอนที่เขาซื้อมาใหม่ๆมาก และมันก็ถูกดัดแปลงให้เข้ากับเร็กซ์สไปค์มากยิ่งขึ้นด้วย

ในช่วง 3-4 วันนี้ หานเซิ่นใช้เวลาเกือบทั้งหมดไปกับการฝึกใช้เร็กซ์สไปค์ จนเขารู้สึกว่ามันน่าจะใช้การได้จริงๆแล้ว

ตอนนี้หานเซิ่นคิดว่าใกล้ถึงเวลาที่ควรจะออกไปล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแล้ว เป้าหมายของเขาจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อยู่ตัวเดียว เพื่อการนี้เขาจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมก่อน

ถ้าหานเซิ่นให้คริสตัลสีดำกับนกยูงเนตรมรณะ มันจะต้องใช้เวลาเป็นเดือนสำหรับการอัพเกรด หลังจากอัพเกรดแล้ว หานเซิ่นเชื่อว่าความรุนแรงและความเร็วในการส่งลูกธนูออกไปจะต้องสูงขึ้นแน่ ซึ่งมันจะช่วยเขาได้มากในการล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในอนาคต

หลังจากที่หานเซิ่นออกจากเซิร์ฟเวอร์ของกองทัพ คอมของเขาก็ดังขึ้นมา มีเบอร์แปลกๆที่เขาไม่รู้จักโทรมา ซึ่งมันทำให้เขาต้องขมวดคิ้ว เพราะนี่มันเป็นอุปกรณ์สื่อสารของกองทัพ โดยปรกติคนธรรมดาจะไม่สามารถโทรมาหาเขาได้ คนที่โทรมาจะต้องเป็นคนในหน่วยงานเท่านั้น

เขากดรับสาย และภาพโฮโลแกรมที่ปรากฏออกมาก็ทำให้หานเซิ่นต้องช็อค เขาก็คือหลี่ซิงหลุน

"ทำไมนายถึงดูประหลาดใจขนาดนั้น? ฉันคือแฮกเกอร์ระดับสูง การจะเจาะเข้าระบบป้องกันของพวกนายมันง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปาก และการหาข้อมูลเบอร์ของนายก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย" หลี่ซิงหลุนพูด

"งั้นนายก็คงรู้ว่าการพูดคุยครั้งนี้จะต้องถูกดัดฟังใช่ไหม?" หานเซิ่นตอบ พร้อมกับยิ้มอย่างขมขื่น

"ถ้าเรื่องนั้นไม่ต้องห่วง จะมีแฮกเกอร์คนไหนทำพลาดเรื่องแค่นี้? ไม่ต้องกังวล ไม่มีใครดักฟังเราได้ทั้งนั้น และจะไม่มีใครรู้เลยด้วยซ้ำว่านายรับโทรศัพท์" หลี่ซิงหลุนพูดอย่างมั่นใจ

"นายมาหาฉันที่เมืองก็ได้นิ แล้วทำไมถึงต้องโทรมาด้วยล่ะ?" หานเซิ่นยักไหล่ เขารู้สึกไม่ค่อยดีเพราะนี่มันเป็นการทำผิดกฎหมาย

หานเซิ่นคิดว่าถ้ามีคนรู้เรื่องนี้จะต้องเป็นเรื่องแน่ๆ เขาอาจจะต้องขึ้นศาลทหาร ส่วนระบบป้องกันของกองทัพก็ไม่น่าจะหละหลวมขนาดนั้น ยังไงพวกเขาก็น่าจะตามรอยได้ ถ้าเกิดว่าหลี่ซิงหลุนไม่ใช่สุดยอดแฮกเกอร์อย่างที่เขากล่าวอ้างจริงๆล่ะ งานนี้แย่แน่

"ที่ฉันต้องติดต่อนายแบบนี้ก็เพราะมันเป็นเรื่องด่วน เนื่องจากนายหายไปจากเมืองหลายวันแล้ว ฉันเลยไม่รู้ว่าจะติดต่อนายยังไง" หลี่ซิงหลุนอธิบาย แต่เมื่อมองดูท่าทางของหลี่ซิงหลุนแล้วมันดูไม่เหมือนกับคนกังวลสักเท่าไหร่ หานเซิ่นเลยไม่เชื่อว่าจะมีเรื่องด่วนอะไรขนาดถึงกับต้องแฮกระบบของกองทัพ แต่มันก็ดูเหมือนเป็นเรื่องปรกติสำหรับหลี่ซิงหลุน อารมณ์และท่าทางในการพูดของหลี่ซิงหลุนดูไม่ได้เกรงกลัวเลย

"เกิดอะไรขึ้นงั้นหรอ?" หานเซิ่นถาม

"ฉันปลดล็อคยีนได้แล้ว!" หลี่ซิงหลุนพูดขณะเชิดหน้าขึ้น

"ยินดีด้วย แต่แล้วมันยังไงหรอ?" หานเซิ่นมองหลี่ซิงหลุนด้วยสายตาแปลกๆ เขายังไม่เชื่อว่าหลี่ซิงหลุนจะแฮกระบบเพื่อบอกเขาแค่นี้

"ฉันได้ยินว่านายสร้างทีมขึ้นมาเพื่อล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด และฉันก็อยากจะร่วมทีมของนาย ซึ่งฉันก็รู้ด้วยว่าเราจะไปหามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ที่ไหน" หลี่ซิงหลุนพูด

ตอนที่ 670 หมียักษ์น้ำแข็ง

มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่หลี่ซิงหลุนพูดถึง คือหมีสีขาวขนาดใหญ่ที่อาศัยอยู่ในเขตทุ่งน้ำแข็ง

จากที่หลี่ซิงหลุนสังเกตมา หมีน้ำแข็งตัวนี้ถึงขนาดตัวจะใหญ่จนน่ากลัว แต่พลังของมันก็ถือว่าอยู่ในระดับกลางๆ ถ้าเทียบกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่น แถมความเร็วของมันยังค่อนข้างต่ำ หมีน้ำแข็งตัวนี้ถือว่าล่าได้ไม่ยากเท่าไหร่

หลังจากที่หานเซิ่นได้ฟังข้อมูลหมีน้ำแข็งที่หลี่ซิงหลุนรวบรวมมา เขาก็รู้สึกอยากไปล่ามันมาก พลังน้ำแข็งสำหรับเขาแล้วมันไม่ได้น่ากลัวเท่าไหร่ หลังจากที่เขาปลดล็อคยีนขั้นแรกของวิชากายหยกได้ พลังธาตุน้ำแข็งก็ทำอะไรร่างกายของเขาไม่ได้มาก

ที่สำคัญเนื่องจากมันเป็นหมีขนาดใหญ่ และยังเคลื่อนที่ได้ค่อนข้างช้า ทำให้มันเป็นเป้าหมายที่วิเศษมาก เพราะถ้าพวกเขาพลาด อย่างน้อยพวกเขาก็ยังหนีเอาชีวิตรอดได้

หลังจากหารือกับหลี่ซิงหลุนเสร็จเรียบร้อย หานเซิ่นก็รู้สึกตื่นเต้นมาก พวกเขาตัดสินใจว่าจะไปลองล่าหมีตัวนี้ด้วยกัน

หลังจากที่หานเซิ่นกลับมาที่เมืองเทพธิดา เขาก็ได้ยินข่าวของหลูฮุยและผู้ครองดินแดนทางเหนือที่ร่วมมือกันออกล่าราชาหมาป่า ผลปรากฏว่าพวกเขาพ่ายแพ้ยับเยิน และเสียหายค่อนข้างหนัก พวกเขาต้องดิ้นร่นกว่าจะเอาชีวิตรอดมาได้

จากข้อมูลที่หานเซิ่นได้มาบอกว่า พวกเขาได้เปรียบในช่วงแรก จนกระทั่งฝูงเพกาซัสปรากฏตัวออกมาช่วยเหลือพวกหมาป่า พวกมันร่วมมือกับบดขยี้กองกำลังของมนุษย์ ทำให้พวกเขาต้องล่าถอยไป

'ไม่ว่าจะพยายามยังไงก็ต้องแพ้อยู่แล้ว' หานเซิ่นถอนหายใจ ตัวเขาเองได้เห็นความสามารถของพวกมันมากับตา ทำให้หานเซิ่นไม่กล้าที่จะไปยุ่งกับพวกมัน หลังจากที่ได้เห็นแบบนั้นแล้ว เขาก็คิดว่าล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อยู่ตัวเดียวน่าจะดีกว่า

เขานัดพบกับหลี่ซิงหลุนและหวังอวี่ฮังเพื่อเตรียมตัวสำหรับการออกล่าหมียักษ์สีขาว

หานเซิ่นไม่ได้พาจิ้งจอกสีเงินไปด้วย เนื่องจากเขาอยากจะล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ในระหว่างการเดินทางด้วย

หลี่ซิงหลุนบอกหานเซิ่นว่าที่ที่พวกเขากำลังจะมุ่งหน้าไปมีมอนสเตอร์ที่เหมือนกับเพนกวิน พวกมันตัวค่อนข้างเล็ก พวกเขาสามารถกินเนื้อมันหมดได้ง่ายๆ ทำให้พวกเขาสามารถได้จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิจำนวนมากในเวลาอันสั้น

หมียักษ์สีขาวอาศัยอยู่ใกล้ๆกับชายหาดน้ำแข็ง น้ำทะเลบริเวณนั้นจะจับตัวกันเป็นน้ำแข็ง ซึ่งมีแนวโน้มสูงว่าหมียักษ์สีขาวจะอยู่บริเวณนั้น

เมื่อพวกเขาไปถึงที่นั้น ไม่นานพวกเขาก็เจอมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์

พวกเขามองเห็นมันจากระยะไกล นกตัวสีขาวขนาดใหญ่กำลังยืนทำความสะอาดขนของมันอยู่ มันดูเหมือนนกกระเรียน มอนสเตอร์ตัวอื่นๆดูเหมือนหลีกเลี่ยงที่จะเข้าใกล้มัน พวกเขาคิดว่านกกระเรียนตัวนี้คงจะมีนิสัยที่ดุร้ายแน่

"ไม่มีเหตุผลที่จะต้องมาแบ่งเนื้อมอนสเตอร์แบบนั้น เอางี้ดีไหม? ใครที่ฆ่ามันได้ก็เอาเนื้อไปเลย" หวังอวี่ฮังแนะนำ

"แน่นอนไม่มีปัญหา" หานเซิ่นยิ้ม

หานเซิ่นรู้สึกว่าถึงอาเล็กคนนี้จะไม่มีโชคเอาซะเลย แต่เขาก็มีนิสัยชอบเดิมพัน ซึ่งมันค่อนข้างแปลก ที่สำคัญหานเซิ่นยังไม่เคยเห็นเขาชนะเลย

"โอเคเอาตามนั้น" หลี่ซิงหลุนต้องการร่วมสนุกด้วย เขาเพิ่งจะปลดล็อคยีนได้ นี่เป็นโอกาสที่เขาจะได้ลองทดสอบพลัง

"งั้นพวกเรามายืนเรียงแถวกัน ถ้านับถึง 3 เมื่อไหร่ก็ออกตัวพร้อมๆกัน หลังจากนั้นก็ตัวใครตัวมัน" หวังอวี่ฮังพูด หลังจากนั้นพวกเขาก็ยืนเรียงแถวหน้ากระดานทันที

หวังอวี่ฮังนับ 1-3 หลังจากที่เขานับเสร็จ คนที่วิ่งออกไปก็มีแค่หวังอวี่อ๋งกับหลี่ซิงหลุน ส่วนหานเซิ่นนั้นไม่ได้วิ่งไปด้วย

ในสายตาของหลี่ซิงหลุน ตอนนี้เหมือนกับว่าโลกมันกำลังหมุนอยู่ ความเร็วในการวิ่งของเขาสูงอย่างไม่น่าเชื่อ แค่พริบตาเขาก็วิ่งไปเกือบถึงนกกระเรียนแล้ว

หวังอวี่ฮังไม่ยอมแพ้ เขาคำรามออกมา จากนั้นเขาก็เพิ่มความเร็วขึ้น เขาวิ่งตามหลี่ซิงหลุนไปติดๆ พวกเขา 2 คนดูเหมือนกับลูกอุกกาบาตที่กำลังจะพุ่งเข้าชนเป้าหมาย

หานเซิ่นยกหน้าไม้นกยูงที่เพิ่งจะเสร็จสิ้นการอัพเกรดเป็นเบอร์เซิร์กขึ้นมาอย่างช้าๆ เขาเล็งไปที่นกกระเรียน จากนั้นเขาก็เหนี่ยวไกทันที

สวบ!

แสงสีดำพุ่งไปด้วยความเร็วสูง มันพุ่งไปได้ไกลเป็นไมล์ในชั่วพริบตา มันพุ่งผ่านหลี่ซิงหลุนกับหวังวอวี่ฮังไปทะลุร่างของนกกระเรียน

"ปักษาเหมันต์เลือดศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์"

เสียงที่คุ้นเคยดังขึ้นมาในหัวของหานเซิ่น เขาหัวเราะออกมา จากนั้นเขาก็วิ่งไปหาหลี่ซิงหลุนและหวังอวี่ฮัง พร้อมกับพูดว่า "ขอบคุณมาก!"

"บ้าเอ้ย! โกงนิหว่าแบบนี้! ใช้อาวุธแบบนั้นมันก็ไม่ยุติธรรมสิ" หลี่ซิงหลุนและหวังอวี่ฮังพูดเกือบๆจะพร้อมกัน

"ไม่มีกฎว่าห้ามใช้อาวุธแบบนี้นิน่า พวกคุณเองจะใช้อาวุธระยะไกลก็ได้ถ้าต้องการ" หานเซิ่นพูด เขาเก็บร่างของปักษาเหมันต์ขึ้นมาใส่กระเป๋าเป้ เขาจะเอามันออกมากินในช่วงที่หยุดพัก

"ฉันก็อยากจะใช้อยู่ แต่อาวุธของฉันมันไม่มีพลังมากพอ แล้วนายไปเอาหน้าไม้นั่นมาจากไหน? ทำไมมันถึงได้มีพลังขนาดนั้น?" หวังอวี่ฮังถาม

ในตอนที่พวกเขาล่าทีเร็กซ์เกล็ดอัคคี หวังอวี่ฮังเคยเห็นหน้าไม้นกยูงมาครั้งหนึ่งแล้ว เขารู้ว่ามันเป็นอาวุธที่ทรงพลังมาก แต่เขาก็ไม่คิดว่ามันจะทรงพลังขนาดยิงมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ทีเดียวตาย ทั้งๆที่มันอยู่ห่างออกไปเป็นไมล์

หานเซิ่นคิด' แน่นอนมันต้องทรงพลังอยู่แล้ว มันคือหน้าไม้ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก ส่วนลูกธนูก็ทำจากขนของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดด้วย ถ้ามันใช้ฆ่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ก็เอามันไปทำฟืนดีกว่า'

หลังจากเหตุการณ์นั้น หวังอวี่ฮังก็ไม่กล้าเสนอความคิดที่จะให้แข่งกันล่าอีก เพราะหานเซิ่นมีหน้าไม้ที่ทรงพลังอยู่

แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่เจอกับมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์เลยสักตัว พวกเขาพบกับฝูงเพนกวินที่หลี่ซิงหลุนพูดถึง แต่เท่าที่ดูก็ไม่เห็นจะมีตัวไหนที่น่าจะเป็นระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์เลย

เนื่องจากจีโนพ้อยระดับกลายพันธ์ของพวกเขาทั้ง 3 คนเต็มหมดแล้ว เลยไม่มีเหตุผลจะต้องล่าพวกมัน พวกเขาตัดสินใจเดินทางกันต่อโดยไม่สนใจพวกมัน

หลี่ซิงหลุนและหวังอวี่ฮังต้องมาทนดูหานเซิ่นแบกร่างมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ไปตลอดทาง พวกเขาคิดว่ามันไม่ยุติธรรม ทำให้พวกเขาแอบด่าหานเซิ่นไปตลอดทาง

พวกเขาเริ่มเข้าใกล้พื้นที่ที่หลี่ซิงหลุนบอกไว้แล้ว ซึ่งเป็นจุดที่หมียักษ์สีขาวน่าจะอาศัยอยู่ ทำให้พวกเขาเพิ่มความระมัดระวังขึ้น พื้นน้ำแข็งบริเวณนี้ค่อนข้างบางทำให้สามารถมองเห็นน้ำทะเลสีฟ้าที่อยู่ด้านล่างได้ชัด

"นายแน่ใจว่าเป็นที่นี่แน่ใช่ไหม? ไม่เห็นมีหมียักษ์สีขาวเลย?"

หลังจากที่เขาเดินทางมาครึ่งวันแล้ว แต่พวกเขาก็ยังไม่เจอหมีเลยสักตัว ทำให้หวังอวี่ฮังต้องเอ่ยถามหลี่ซิงหลุน

แต่ในตอนที่หลี่ซิงหลุนกำลังจะตอบ ก็มีน้ำกระเพื่อมจากใต้น้ำแข็ง หมียักษ์สีขาวกำลังว่ายน้ำ ตอนนี้มันกลับขึ้นมาบนพื้นน้ำแข็งแล้ว พร้อมกับปลาที่ยาวกว่า 1 เมตรในปากของมัน หมียักษ์สีขาวอยู่ห่างจากหวังอวี่ฮังเพียง 2 เมตรเท่านั้น ตอนนี้มันกำลังจ้องตากับเขาอยู่

ตอนที่ 671 หน้าไม้นกยูงเบอร์เซิร์ก

มนุษย์และหมีจ้องหน้ากันอยู่หลายวินาที จากนั้นหวังอวี่ฮังก็กรีดร้องออกมา เขาหันหลังและรีบวิ่งหนีไปทันที หมียักษ์เลือกที่จะไล่ตามคนที่หนีไปโดยไม่สนใจหานเซิ่นและหลี่ซิงหลุนเลย

"อาเล็กคนนั่น..." หลี่ซิงหลุนอ้าปากค้าง ขณะมองหวังฮวี่ฮังถูกหมีวิ่งไล่

หานเซิ่นเรียกหน้าไม้นกยูงออกมาเรียบร้อย แล้วเขาบรรจุขนอีกาทั้ง 7 เส้นลงไปและรีบเล็งไปที่หมีทันทีโดยไม่รอช้า

หวังอวี่ฮังร้องลั่นไปตลอดทางขณะที่เขาวิ่ง เขาดูตื่นกลัวมาก

"พวกนายมัวทำอะไรกันอยู่? ช่วยฉัน! ถ้าพวกนายไม่รีบทำอะไรฉันจะต้องเป็นอาหารของหมีแน่"

หมียักษ์สูงกว่า 8 เมตรวิ่งไปกระโดดไปเพื่อไล่ตามหวังอวี่ฮัง มันพยายามจะตะครุบเขาทุกครั้งที่มีโอกาส เมื่ออุ้งมือของมันปะทะกับพื้นน้ำแข็งก็ทำให้พื้นน้ำแข็งแยกออก เศษน้ำแข็งกระเด็นไปไกลเป็นสิบๆเมตร

พวกเศษน้ำแข็งกระเด็นใส่หวังอวี่ฮังไปหลายครั้ง ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกกลัวจนตัวสั่น หน้าของเขาซีดเป็นไก่ต้ม เท่านั้นยังไม่พอไอเย็นที่หมีปล่อยออกมาก็ทำให้หลังของเขาเริ่มมีน้ำแข็งเกาะแล้ว

สถานการณ์ของเขาดูสิ้นหวังมาก ตอนนี้ข้อต่อและขาของเขาเริ่มช้าลงเรื่อยๆจากผลของความเย็น

เมื่อเห็นหวังอวี่ฮังอยู่ในอันตราย หานเซิ่นเลยไม่สามารถที่จะรอช้าได้อีก ถึงเขาจะยังหาตำแหน่งที่เป็นจุดอ่อนของหมีไม่ได้ก็ตาม แต่เขาก็ต้องยิงขนอีกาออกไปเพื่อช่วยหวังอวี่ฮัง

ขนอีกาพุ่งออกไปประมาน 40 เมตร ก่อนที่จะไปปักตรงขาของหมี ส่วนปลายของขนอีกาเจาะเข้าไปข้างใน ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นประหลาดใจ

เขารู้อยู่แล้วว่าผิวหนังและกล้ามเนื้อของหมีตัวนี้จะต้องแข็งและหนามากแน่ แต่การที่ขนอีกาสามารถเจาะทะลุเข้าไปได้ มันก็พิสูจน์ให้เห็นถึงพลังทำลายของหน้าไม้นกยูงที่เพิ่งจะอัพเกรดเสร็จ มันคุ้มค่ากับที่เขาลงทุนไปจริงๆ มันมีพลังเพียงพอที่จะใช้ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้แล้ว

แต่มันก็ยังไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เพราะขนอีกามีขนาดเล็กมากเมื่อเทียบกับขนาดของหมี ถ้าไม่ได้ยิงไปที่จุดอ่อนล่ะก็ มันก็ยากที่จะทำให้หมีบาดเจ็บได้ หมียักษ์คำรามออกมา มันดึงขนอีกาที่ปักอยู่ตรงขาออกมา จากนั้นมันก็หักทิ้ง

เมื่อเห็นแบบนั้นมันก็เหมือนกับมีคนเอามีดมากรีดที่หัวใจของหานเซิ่น ตอนนี้เขาเหลือขนอีกาอีกแค่ 6 เส้น

หมียักษ์เลิกไล่ตามหวังอวี่ฮังแล้ว มันหันมาหาหานเซิ่น แววตาของมันเต็มไปด้วยความโกรธ มันไม่ต้องการอะไร นอกจากจะฉีกเขาเป็นชิ้นๆ

หานเซิ่นเรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา ขณะที่หมีกำลังวิ่งตรงมา เขาก็ใช้กระบวนท่าจากวิชามังกรพิษทะยาน

อาวุธที่ยาวกว่า 2 เมตรหมุนเหมือนกับพายุทอร์นาโด และแทงเข้าที่หน้าอกของหมี

โฮก!

หน้าอกของหมีถูกแทงทะลุเข้าไปจนเกิดบาดแผล ถึงบาดแผลจะไม่ได้ลึกมาก แต่ก็มีเลือดไหลออกมาตามใบมีด เปลวไฟจากเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีกำลังลุกไหม้ตรงบาดแผลของมันอยู่

มันเป็นผลลัพธ์ที่ทำให้หานเซิ่นพอใจมาก เขารู้สึกมั่นใจขึ้นมา เขาพยายามจะดันให้อาวุธของเขาแทงลึกเข้าไป แต่หมียักษ์ก็ใช้อุ้งมือตะปบเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกไปก่อน

เคร็ง!

หานเซิ่นรู้สึกว่ามีแรงมหาศาลมาปะทะกับเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี จนหานเซิ่นไม่สามารถถือมันไว้ได้ เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีกระเด็นหลุดออกจากมือของหานเซิ่น เมื่อมันล่วงลงมาพื้น น้ำแข็งบริเวณนั้นก็แตกกระจายออก ทำให้เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีล่วงลงไปใต้น้ำทะเล

มือของหานเซิ่นมีเลือดไหลออกมา บาดแผลบนมือของเขาค่อนข้างลึก พละกำลังของหมียักษ์ตัวนี้มหาศาลมาก

หลี่ซิงหลุนยิงธนูไฟตรงไปใส่หมี ซึ่งทำให้หมีตรงก้มลงมาเพื่อดับไฟบนตัวของมัน หานเซิ่นรีบใช้โอกาสนี้หนีออกมาทันที และเรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีกลับมา เขาคิดว่าไม่ควรเข้าไปสู้กับหมีซึ่งๆหน้าอีก หานเซิ่นเน้นหลบการโจมตีของหมีไปเรื่อยๆ เพื่อรอคอยโอกาสที่เหมาะ

หมียักษ์สะบัดตัว จากนั้นเศษน้ำแข็งจำนวนมากก็พุ่งออกไปรอบๆ ตอนนี้ไฟที่ลุกไหม้ตัวหมีอยู่ดับไปหมดแล้ว และมันยังทำให้เกิดหมอกปกคลุมไปทั่วบริเวณนี้

ยังดีที่หานเซิ่นปลดล็อคยีนขั้นแรกของวิชากายหยกแล้ว ทำให้เขาสามารถต้านทานพลังธาตุน้ำแข็งได้

หมียักษ์ตัวนี้ถือว่าเคลื่อนไหวได้ช้ากว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆพอสมควร แต่หานเซิ่นก็ยังต้องทุ่มสุดตัวเพื่อที่จะหลบการโจมตีของมัน

ยิ่งเวลาผ่านไปสถานการณ์ก็ยิ่งแย่ลงเรื่อยๆ พวกเขาประเมินพลังของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดต่ำเกินไป มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่โตเต็มวัยจะมีระดับความแข็งแกร่งสูงถึง 300 โดยประมาน

ส่วนระดับความแข็งแกร่งของหานเซิ่นอยู่ที่ 170 เท่านั้น ด้วยวิชาไฮเปอร์จีโนทั้งหมดที่เขามี ทำให้เขาเพิ่มระดับความแข็งไปอยู่ที่ 200 ได้ แต่มันก็ยังห่างไกลกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่

ในด้านของพละกำลังหมียักษ์ตัวนี้ก็กินหานเซิ่นขาด แต่ในด้านความเร็วของมันยังไม่สูงพอที่จะทำให้หานเซิ่นหมดโอกาส หานเซิ่นยังพอมีโอกาสในการโต้กลับบ้าง

หลี่ชิงหลุนปลดล็อคยีนและยิงลูกธนูจำนวนมากไปที่หมียักษ์ มีลูกธนูเลือดศักดิ์สิทธิ์ดอกหนึ่งไปถูกหูของมันเข้า ทำให้มันโกรธมาก หมียักษ์เปลี่ยนเป้าหมายอีกครั้ง มันหันไปไล่หลี่ชิงหลุนแทน

ฟุตเวิร์คของหลี่ชิงหลุนค่อนข้างดีเลยทีเดียว เขาอาจจะไม่ได้เร็วและคล่องแคล่วเท่ากับหานเซิ่น แต่ความเร็วของเขาก็อยู่ในระดับแนวหน้าของผู้วิวัฒนาการแล้ว หลี่ชิงหลุนพยายามหนีสุดกำลัง แต่โชคร้ายที่หมีไม่ได้ช้าจนถึงขนาดไล่ตามเขาไม่ทัน ตอนนี้มันกำลังเข้าใกล้เขาเรื่อยๆแล้ว

ในตอนนี้สภาพร่างกายของหวังอวี่ฮังเริ่มดีขึ้นแล้ว เขารีบหยิบก้อนน้ำแข็งและขว้างใส่หมีทันที เพื่อดึงความสนใจของมันมาที่เขาอีกครั้ง

หมียักษ์เลิกที่จะไล่ตามหลี่ชิงหลุน และกลับไปไล่ตามหวังอวี่ฮังเหมือนเดิม

หานเซิ่นยิงขนอีกาไปปักที่คอของหมี แต่ครั้งนี้มันไม่ได้หันกลับมาหาเขา มันยังคงไล่ตามหวังอวี่ฮังต่อไป

"โอ้พระเจ้า ฉันยื้อนานกว่านี้ไม่ได้แล้ว ใครก็ได้ช่วยฉันที!"

หวังอวี่ฮังลื่นล้ม แต่นั่นมันก็ช่วยให้เขาหลบการตะปบของหมีได้พอดี เขามีเวลาคิดเพียงเสี้ยววินาที เขาเอาเท้าดันพื้นด้วยแรง

ทั้งหมดเพื่อหลบการโจมตีของหมี แต่ครั้งต่อไปยากที่เขาจะหลบการโจมตีของหมีได้แล้ว เขาพยายามลุกขึ้นและวิ่งหนีต่อไป แต่ร่างกายของเขามีน้ำแข็งเกาะอยู่ ทำให้ความเร็วของเขาตกลงมาก ความตายกำลังเข้าใกล้หวังอวี่ฮัง

"วิ่งมาหาฉัน!" หานเซิ่นตะโกน เขาเล็งหน้าไม้นกยูงไปที่หมีด้วยใบหน้าที่ไร้อารมณ์ความรู้สึก

หวังอวี่ฮังพยายามวิ่งเข้าไปหาหานเซิ่น พร้อมกับร้องตะโกนให้หานเซิ่นรีบ ๆยิงหน้าไม้

แต่หานเซิ่นก็ไม่ขยับเลยสักนิด เขารอให้หวังอวี่ฮังล่อหมีมาใกล้ ๆกว่านี้ หมีไล่มาจนเกือบจะติดกับหลังของหวังอวี่ฮังอยู่แล้ว มันอ้าปากกว้าง และยื่นลิ้นออกมาจากปาก มันพยายามจะเลียหวังอวี่ฮัง

ยังดีที่หวังอวี่ฮังแข็งแกร่งอยู่แล้ว ถึงจะมีน้ำแข็งเกาะ แต่เขาก็กัดฟันวิ่งต่อไปได้โดยที่ยังไม่ถูกหมีกินเข้าไป

หลี่ชิงหลุนยังคงยิงธนูไฟต่อไปจากระยะไกล เขาพยายามอย่างเต็มที่เพื่อกดดันให้หมีเลิกตามหวังอวี่ฮัง

ตาของหลี่ชิงหลุนเปล่งแสงเหมือนกับแสงของดวงดาว ลูกธนูแต่ละดอกที่เขายิงออกไปจะมีไฟห่อหุ้มเอาไว้ ซึ่งหลังจากโดนเป้าหมายไฟก็จะลุกไหม้ขึ้นมา ถึงมันจะสร้างความเสียหายให้หมีไม่ได้ แต่เขาก็ยิงถูกตาของหมีไป 2-3 ครั้งแล้ว ซึ่งมันก็พอช่วยซื้อเวลาให้หวังอวี่ฮังได้บ้าง

ในที่สุดหวังอวี่ฮังก็วิ่งมาถึงจุดที่หานเซิ่นยืนอยู่ เขากลิ้งไปตามพื้นน้ำแข็งเพื่อหลบการโจมตีครั้งสุดท้าย

หานเซิ่นเผชิญหน้ากับหมี ตอนนี้มันอยู่ห่างจากเขาแค่ 1 เมตรเท่านั้น เขาเหนี่ยวไกและยิ่งขนอีกาทั้งหมดออกไปในรวดเดียว

ตอนที่ 672 เอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์

ขนอีกาทั้ง 6 พุ่งเข้าใส่หน้าของหมียักษ์ หมียักษ์พยายามจะหันหน้าไปทางอื่นเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้โดนดวงตาของมัน แต่มันก็สายเกินไปแล้ว มันอยู่ใกล้หน้าไม้ของหานเซิ่นเกินกว่าที่จะตอบสนองได้ทัน มีขนอีกาเส้นหนึ่งแทงทะลุเข้าไปในดวงตาของมัน ทำให้มีเลือดไหลออกมา

หมียักษ์โกรธจนถึงขีดสุด มันลุกขึ้นยืนในท่า 2 ขา และปลดปล่อยไอเย็นจำนวนมากออกมา มันพยายามจะใช้อุ้งมือตะปบหานเซิ่น

หานเซิ่นเก็บหน้าไม้นกยูง และรีบหลบการโจมตีของหมี เขากระโดดขึ้นไปบนอากาศ และเรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา

ปัง!

ทั้งไฟและเลือดสาดกระจายออกไปทั่ว หานเซิ่นฟาดไปหัวของหมีแบบเต็มๆ

โฮก!

แต่บาดแผลแค่นี้ก็ยังไม่พอที่จะเอาชีวิตมอนสเตอร์ตัวนี้ได้ แต่มันยิ่งทำให้หมีตัวนี้โกรธมากขึ้นกว่าเดิม หานเซิ่นคือจุดสนใจของมันในตอนนี้ มันพยายามไล่โจมตีหานเซิ่นแบบเอาเป็นเอาตาย

หานเซิ่นพยายามหลบการโจมตีของหมีอีกครั้ง แต่ครั้งนี้มันอยู่ใกล้เกินไป ถึงเขาจะหลบได้ แต่เขาก็ยังรู้สึกเจ็บที่แขน เมื่อเขามองดูก็พบว่ามีเลือดไหลออกมาจากรอยบากของชุดเกราะ

หานเซิ่นถอยหลังเต็มตัว ความเย็นของมันกำลังกัดกินเข้าอยู่ โชคยังดีที่คนโดนเป็นหานเซิ่น ไอเย็นของหมีไม่สามารถที่จะเอาชีวิตเขาได้ แต่ถ้าคนที่โดนเป็นหวังอวี่ฮังหรือหลี่ชิงหลุน พวกเขาคงไม่รอดแน่

"ไอ้หมียักษ์หน้าโง่ มาทางนี้!"

ตอนนี้หวังอวี่ฮังหนีไปในระยะที่ไกลพอสมควรแล้ว เมื่อเขาเห็นว่าหานเซิ่นกำลังอยู่ในอันตราย เขาก็รีบยั่วยุหมีทันที

ตามปรกติแล้ววิธีการแบบนี้จะใช้ได้ผลแค่ครั้งเดียว แต่ทว่ามันกับใช้ได้ผลอยู่เรื่อยๆอย่างน่าประหลาด ถึงหมีจะแค้นหานเซิ่นมาก แต่มันก็หันไปสนใจที่หวังอวี่ฮังอีกแล้ว ราวกับว่าหวังอวี่ฮังไปฆ่าพ่อมันมา

หานเซิ่นคิดว่าถ้าสถานการณ์เป็นแบบนี้ต่อไป พวกเขาคงจะไม่ชนะมันแน่ แม้เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีจะทรงพลังพอที่จะทำให้หมีตัวนี้บาดเจ็บได้ แต่ระดับความแข็งแกร่งของหานเซิ่นยังไม่พอ ถึงอาวุธจะดีแต่เขาก็ยังไม่สามารถทำให้หมีถึงตายได้

แต่ดูเหมือนหานเซิ่นรู้ว่าจะต้องทำยังไง เขารีบวิ่งตามหมีไปโดยไม่พูดอะไร ในเวลาเดียวกันเขาก็ใช้ศาสตร์ตงเสวียนเลียนแบบพลังของช้าง

ร่างกายของหานเซิ่นเต็มไปด้วยพลังอันมหาศาลของช้าง เขาสั่นไปทั้งตัว ร่างกายของเขาเหมือนจะทนรับพลังขนาดนี้ไม่ไหว ตอนนี้กล้ามเนื้อและกระดูกของเขากำลังส่งเสียงร้อง แต่เขาก็พยายามอย่างเต็มที่เพื่อควบคุมมันไว้

หวังอวี่ฮังวิ่งหนีต่อไป ส่วนหลี่ชิงหลุนก็ยังคงยิงธนูไฟต่อไปเรื่อยๆเพื่อช่วยซื้อเวลาให้คนอื่นๆ แต่ธนูไฟของเขาก็ไม่ทรงพลังพอที่จะทำให้อะไรหมีได้ หมียักษ์ไล่ตามหวังอวี่ฮังไปติดๆ

หานเซิ่นเร่งพลังจนถึงขีดจำกัดสูงสุดเท่าที่เขาจะรับไหว ตอนนี้กระดูกของเขากำลังส่งเสียงกรีดร้องออกมา ขณะที่หมียักษ์กำลังไล่ตามหวังอวี่ฮังอยู่ หานเซิ่นกระโดดขึ้นไปบนอากาศ เขาเอามือทั้ง 2 ข้างจับที่ด้ามของเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี และฟันมันลงมาด้วยพลังทั้งหมดที่มี

ราวกับว่ามิติจะฉีกขาดจากการโจมตี อากาศถูกฉีกออกเป็น 2 ซีก ทำให้เกิดเสียงที่น่ากลัว

ปัง!

เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีปลดปล่อยเปลวไฟออกมาในจังหวะที่กระแทกกับหัวของหมีอย่างรุนแรง เกิดบาดแผลลึกจนถึงกะโหลกของหมี เปลวไฟลุกไหม้ขนของหมีทั้งหัว

หลังจากโจมตีครั้งนี้เสร็จ หานเซิ่นก็เรียกปีกวิญญาณอสูรออกมาและบินขึ้นฟ้าทันที พลังงานของเขาถูกใช้ออกไปจนเกือบ

หมดในครั้งเดียว ถ้าหมีไม่ถูกฆ่าด้วยการโจมครั้งนี้ เขาก็ไม่มีแรงพอที่จะหลบการโจมตีของมันได้แล้ว

หานเซิ่นมองลงไปข้างล่าง เขาสังเกตเห็นว่าหมีหยุดเคลื่อนไหวไปแล้ว มีเลือดไหลออกมาจากบาดแผลที่ลึกจนถึงกะโหลกของมัน

โฮก!

หมียักษ์ส่งเสียงคำรามออกมาอย่างเกรี้ยวกราด ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นช็อค จากนั้นหมียักษ์ก็วิ่งหนีไปทันที

หานเซิ่นเริ่มที่จะยิ้มออก เขารู้ว่าเอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์คงจะทำความเสียหายให้มันได้มากจริงๆ ไม่งั้นแล้วมันก็ไม่จำเป็นต้องวิ่งหนี

"ตามมันไปเร็ว! พวกเราจะให้มันหนีรอดไปไม่ได้!" หานเซิ่นตะโกนบอกคนอื่นๆ ขณะที่เขาบินตามหมีไป

ตอนนี้หานเซิ่นรู้สึกอ่อนเพลียมาก เขาคงจะไม่สามารถโจมตีหมีได้อีกสักพัก ยังดีที่ปีกวิญญาณอสูรไม่จำเป็นต้องพึ่งพลังในร่างกาย ถึงเขาจะเหนื่อยแค่ไหนก็ตาม แต่ปีกก็ยังสามารถบินได้เร็วตามความสามารถของมัน

หวังอวี่ฮังและหลี่ชิงหลุนทำตามคำสั่งของหานเซิ่น พวกเขารีบวิ่งตามมันไปทันที พวกเขาพยายามจะหยุดการเคลื่อนไหวของมันและพยายามจะโอบล้อมมันไว้ แต่ก็ไม่สำเร็จ พวกเขาไม่มีอาวุธ

วิญญาณอสูรขั้นสุดยอด ความเสียหายที่พวกเขาสร้างได้ไม่เป็นผลกับหมี

แต่ดูแล้วสมองของหมีคงจะได้รับความเสียหายที่หนักเอาการ ดูจากการตัดสินใจและความเร็วที่ตกลง ตอนนี้มันไม่ได้พยายามจะกระโดดหนีลงไปในทะเล แต่มันเลือกที่จะวิ่งหนีต่อไปบนทุ่งน้ำแข็ง แม้ความเร็วจะยังคงที่อยู่ แต่การเคลื่อนไหวของมันค่อนข้างสะเปะสะปะ

"โจมตีซ้ำไปที่แผลของมัน!" หลี่ชิงหลุนตะโกน พร้อมกับยิงธนูไฟไปที่บาดแผลบนหัวของมัน หลังจากที่เขายิงโดนบริเวณนั้นก็ทำให้เลือดของมันไหลออกมามากขึ้น มันร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดทรมาน

หวังอวี่ฮังก็พยายามจะโจมตีที่บาดแผลของมันเหมือนกัน แต่เนื่องจากเขามีแค่ดาบวิญญาณอสูรในมือ และเขาก็ไม่สามารถวิ่งตามมันได้ทัน ทำให้เขาทำอะไรไม่ได้

หมียักษ์เพิ่มความเร็วขึ้นอีก ถึงมันจะเจ็บหนัก แต่มันก็อดทนมาก พวกเขา 3 คนพยายามไล่ตามไปเต็มที่แล้ว แต่ในที่สุดมันก็วิ่งไปไกลจนคาดสายตาพวกเขาไป

แต่ยังดีที่สมองของมันเสียหายหนัก ทำให้มันตัดสินใจอะไรได้ไม่ดีนัก หมีไม่ได้วิ่งเปลี่ยนทิศทาง แต่มันเลือกที่จะวิ่งตรงไปข้างหน้าอย่างเดียว ซึ่งทำให้พวกเขา 3 คนยังคงตามมันต่อไปได้

หมียักษ์วิ่งหนีไปตามทุ่งน้ำแข็ง ในที่สุดความเร็วของมันก็เริ่มช้าลงเรื่อยๆ

"วิ่ง! วิ่ง!" หลี่ชิงหลุนควบสัตว์อสูรตามไป ขณะที่เขาตะโกนบอกให้คนอื่นๆที่อยู่ในบริเวณนั้นถอยออกไป ไม่งั้นถ้าพวกเขาไปขวางทางวิ่งของหมี พวกเขาคงจะไม่รอดแน่

คนส่วนมากเลือกที่จะหลีกเลี่ยงหมีก็จริง แต่มีคนกลุ่มหนึ่งไม่ยอมทำตาม พวกเขาเลือกที่จะวิ่งตรงเข้าไปหาหมีแทน เหมือนพวกเขาต้องการจะฉวยโอกาสเล่นงานมอนสเตอร์ที่กำลังบาดเจ็บ

"ฮาฮา! ทำไมพวกเราจะเข้าไปหามันไม่ได้ล่ะ? ใครก็มีสิทธิฆ่ามันทั้งนั้น ที่ตัวหมีไม่เห็นจะมีชื่อของนายเขียนเอาไว้เลย จริงไหม?" หัวหน้าของคนกลุ่มนั้นพูด

หลี่ชิงหลุนมองไปที่คนกลุ่มนั้น และเห็นว่าพวกเขาคือลูกน้องของชีซิวเหวินจากกองกำลังแบล็คก็อต ถึงพวกเขาจะถือว่าเป็นพันธมิตรกัน แต่เนื่องจากพวกเขาแยกออกเป็น 4 กองกำลัง ทำให้หลี่ชิงหลุนไม่มีอำนาจในการสั่งการพวกเขาได้

หลังจากที่พวกเขาวิ่งเข้าไปหาหมีแล้ว คนอื่นๆที่อยู่ใกล้ๆก็เห็นถึงความเป็นไปได้ที่จะฆ่ามอนสเตอร์ตัวนี้ได้ง่ายๆ พวกเขาลองเสี่ยงที่จะวิ่งตรงเข้าไปบ้าง ในตอนนี้ทุกคนคิดว่าหลี่ซิงหลุนกำลังไล่ล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์อยู่ ซึ่งตอนนี้มันก็บาดเจ็บหนักมากแล้ว ไม่ว่าใครที่เข้ามาเล่นงานมันก็มีโอกาสได้วิญญาณอสูรแบบง่ายๆ

มันสายเกินไปที่หานเซิ่นจะหยุดพวกเขา เขาทำได้แค่เฝ้ามองดูคนพวกนั้นวิ่งเข้าไปฆ่าหมีจากระยะไกล ทันทีที่หมียักษ์เห็นคนพวกนั้นเข้ามาขวางทาง มันก็ปลดปล่อยออร่าน้ำแข็งออกมาทันทีและมันก็สะบัดตัวเพื่อปล่อยน้ำแข็งออกไปรอบๆ เศษน้ำแข็งจำนวนมากพุ่งทะลุตัวคนที่เข้าไปโจมตี และคนจำนวนมากก็ถูกแช่แข็ง

คนที่แข็งแกร่งที่สุดในหมู่คนที่จะเข้าไปฆ่าหมีนั้นมีระดับความแข็งแกร่งประมาน 100 พวกเขายังไม่ได้ปลดล็อคยีน ผลลัพธ์ก็เป็นอย่างที่เห็น พวกเขาไม่มีโอกาสที่จะได้โจมตีเลยด้วยซ้ำ

หมีเอามือตะปบพื้นทำให้น้ำแข็งกระจายไปรอบๆ มันวิ่งต่อไปพร้อมกับตะปบทุกคนที่ขวางหน้า ทุกคนถูกบดขยี้ แม้แต่ร่างของพวกเขาก็เละไม่มีชิ้นดี

ตอนที่ 673 หัวหน้าจงเจริญ

พวกคนที่วิ่งเข้ามาถูกหมียักษ์ฆ่าตายอย่างโหดเหี้ยม ร่างของพวกแหลกเป็นชิ้นๆบนพื้นหิมะ ส่วนคนอื่นๆที่ยังมีชีวิตรอดอยู่ พวกเขาหน้าซีด และก็วิ่งหนีไปสุดชีวิต

เหมือนว่าสมองของหมีจะเสียหายหนักจริงๆ ตอนนี้มันไม่สนใจอะไรอีกต่อไป มันพยายามไล่ฆ่าพวกคนที่อยู่ข้างหน้ามัน มีศพคนนอนตายเกลื่อนไปหมด ตอนนี้คงไม่มีใครรู้ว่าหมีตัวนี้กำลังสนุกกับการไล่ฆ่าคนมากขนาดไหน

แม้หานเซิ่นต้องการจะหยุดมัน แต่ตอนนี้เขาไม่มีแรงเหลือพอจะทำได้ เรี่ยวแรงของเขายังไม่ฟื้นกลับมาหลังจากที่ใช้ท่าเอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์ไป ดังนั้นตอนนี้เขายังใช้มันอีกครั้งไม่ได้ ส่วนการโจมตีแบบธรรมดาๆก็ทำอะไรหมีที่กำลังบ้าคลั่งตัวนี้ไม่ได้

หานเซิ่นได้แต่หวังว่าพละกำลังของเขาจะฟื้นกลับมาไวๆ ถ้าเขาสามารถใช้ท่าเอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์โจมตีมันได้อีกครั้ง เขาก็น่าจะฆ่ามันได้

"โอ้ไม่! มันกำลังมุ่งหน้าไปทางเมืองระดับอัศวิน"

หลี่ชิงหลุนสีหน้าเปลี่ยนไปทันที เขารีบหันไปทางหวังอวี่ฮัง "อาเล็ก คุณรีบไปล่อมันออกมาที!"

หวังอวี่ฮังพูดด้วยใบหน้าที่หดหู่ "ฉันไม่แน่ใจว่าจะทำได้ไหม แต่ฉันจะลองพยายามดู ตอนนี้เหมือนสมองของมันจะมีปัญหา ไม่รู้ว่ามันจะสนใจฉันเหมือนปรกติไหม"

ตาของหลี่ชิงหลุนเปลี่ยนเป็นสีแดง เขาพยายามที่จะเบี่ยงเบนความสนใจของหมี

ถ้าหมีเห็นเมืองแล้ว มันก็คงเลือกที่จะวิ่งเข้าไปทางนั้นทันที ซึ่งคนที่อยู่ภายในเมืองก็คงไม่มีเวลาพอที่จะหนีเอาชีวิตรอดได้

มันเป็นเมืองที่ไม่ใหญ่มาก แต่ก็มักจะมีคนมาทำการค้าขายกัน ทำให้เมืองนี้มีประชากรค่อนข้างหนาแน่น ซึ่งคนส่วนมากภายในเมืองก็เป็นพวกที่ไม่ค่อยมีความสามารถในการต่อสู้ ถ้าหมียักษ์วิ่งเข้าเมืองไปได้ มันก็คงจะเกิดการนองเลือดขึ้น

มีหลายคนที่ได้เห็นเหตุการณ์ที่หมีตัวนี้ไล่ฆ่าคนอย่างโหดเหี้ยม เมื่อพวกเขากลับเข้ามาในเมือง พวกเขาก็เอาข่าวนี้ไปบอกคนอื่นๆทันที ทำให้ในเมืองตอนนี้ดูตื่นตระหนกและโกลาหลมาก

หลี่ชิงหลุนยังคงยิงธนูไฟใส่บาดแผลของหมีต่อไปเรื่อยๆ แต่มันก็แค่ทำให้หมีโกรธยิ่งขึ้นกว่าเดิม มันดูจะบ้าคลั่งและป่าเถื่อนมากขึ้น บางทีนี่อาจจะเป็นพฤติกรรมของมอนสเตอร์ที่กำลังใกล้จะตาย มันอาจจะต้องการฆ่าให้มากที่สุดก่อนที่มันจะตายก็ได้

หานเซิ่นขมวดคิ้ว แม้เมืองนั่นจะเป็นเมืองใต้การดูแลของหลี่ชิงหลุน แต่ทุกเมืองในเขตทุ่งน้ำแข็งก็จ่ายภาษีให้เขาทั้งนั้น และที่สำคัญเมืองนี้คือหนึ่งในเมืองที่สร้างรายได้ให้เขามากที่สุด

หานเซิ่นไม่ต้องการให้รายได้ลดลง และเขาก็ไม่อยากจะเห็นคนถูกฆ่าด้วย แต่พลังงานของเขาก็ยังไม่กลับมา เขาไม่สามารถใช้เอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์ได้

หมียักษ์เข้าไปปะชิดตัวเมือง จากนั้นมันก็พุ่งเข้าใส่กำแพงทันที มันใช้กรงเล็บของมันตะปบทุกอย่างที่ขวางหน้า อุ้งมือของมันสามารถสร้างรอยขวนลึกบนกำลังเมืองได้ ตอนนี้มันปลดปล่อยไอเย็นออกมา และพยายามปีนข้ามกำแพงเมืองไป

คนที่อยู่บนกำแพงเมืองกรีดร้องออกมาด้วยความกลัว ตอนนี้กำแพงเมืองใกล้จะพังลงมาแล้ว พวกเขามองเห็นหมียักษ์กำลังปีกข้ามกำแพงเมือง แผลที่เปิดจนเห็นกะโหลกและเลือดจำนวนมากที่ไหลออกมาช่วยเพิ่มความน่ากลัวของมันขึ้นไปอีก เหมือนมันจะกระหายเลือดมาก หลังจากที่มันข้ามกำแพงมาได้ มันก็เตรียมที่จะไล่ฆ่ามนุษย์ภายในเมืองทันที

เมื่อหานเซิ่นเห็นว่าหมีข้ามกำแพงไปได้แล้ว เขาก็กัดฟันและกระพือปีกเพื่อเพิ่มความเร็ว เขาบินตรงไปที่หมียักษ์ทันที

ทุกคนเห็นหานเซิ่นกำลังดิ่งลงมาจากท้องฟ้า พร้อมกับอาวุธขนาดใหญ่ในมือ มันดูเหมือนกับสว่านขนาดใหญ่ ซึ่งกำลังหมุนด้วยความเร็วที่สูงมาก

"ไปลงนรกซะ! ลองชิมท่าทะลวงตูดของฉันหน่อยเป็นไง" หานเซิ่นส่งเสียงร้องคำราม เขาใช้เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีแทงเข้าไปที่ตูดของหมียักษ์ หมียักษ์หันหน้าไปในเมือง มันไม่ได้สนใจหานเซิ่น ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นสามารถแทงเข้าไปในตูดของมันได้

ทั้งเปลวไฟและเลือดทะลักออกมา อาวุธที่ยาวกว่า 2 เมตรของหานเซิ่นแทงลึกเข้าไปในตูดของหมี

หัวใจของหานเซิ่นเต้นรัวราวกับเครื่องยนต์ กระดูกของเขาส่งเสียงครวญครางออกมา เนื่องจากหานเซิ่นใช้แรงที่หมาศาลของช้างอีกครั้ง เขาเร่งพลังจนถึงขีดสุด เขาใช้มือทั้ง 2 ข้างจับที่อาวุธและพยายามดันมันให้เข้าไปลึกที่สุด

ตอนนี้เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีแทงเข้าไปลึกกว่าครึ่งอันแล้ว เลือดของหมีทะลักออกมาเป็นสายน้ำ

ทุกคนที่กำลังดูสิ่งที่เกิดขึ้นยืนอึ้งกันหมด การโจมตีอันรุนแรงที่พวกเขาเห็น ทำให้พวกเขารู้สึกมีความสุขมาก หลายๆคนรู้สึกเจ็บปวดแทนหมีตัวนั้นจริงๆ บางคนถึงกับเอามือจับตูดของตัวเอง

โฮก!

หมียักษ์ส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด มันพยายามจะหันกลับไปคว้าตัวหานเซิ่น แต่หานเซิ่นก็ปล่อยเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี และหลบการโจมตีของมัน หลังจากที่เขาหลบได้แล้ว เขาก็เตะไปที่ด้ามของเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีด้วย 7 สังหาร การเตะแต่ละ

ครั้งก็เหมือนกับค้อนที่ตอกลงไปบนตะปู ทำให้มันแทงลึกเข้าไปเรื่อยๆ

หลังจากเตะครบ 7 ครั้ง หานเซิ่นก็ส่งเสียงคำรามออกมา เขารวบรวมแรงทั้งหมด และชกไปที่ด้ามของเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี ซึ่งเป็นแค่ส่วนเดียวที่ยังไม่ได้เข้าไปในตูดของหมี หลังจากที่เขาชกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีทั้งอันก็แทงเข้าไปในตัวของหมีจนหมด

เลือดจำนวนมากทะลักออกมา หมีส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดทรมาน แต่ไม่นานร่างขนาดใหญ่ของมันก็ล้มไปบนพื้น ทำให้เมืองทั้งเมืองสั่นสะเทือน

"หมียักษ์เหมันต์ขั้นสุดยอดถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เนื้อไม่สามารถกินได้ เมื่อกินผลึกพลังชีวิตของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยขั้นสุดยอด"

เสียงที่คุ้นเคยดังขึ้นในหัวของหานเซิ่น เขารู้สึกผิดหวังที่ไม่ได้วิญญาณอสูร แต่เขาก็รู้ดีว่าจะหวังมากไม่ได้ โอกาสที่จะได้วิญญาณอสูรมันก็น้อยอยู่แล้ว แต่ปรกติแล้วถ้าเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดโอกาสที่หานเซิ่นจะได้วิญญาณอสูรค่อนข้างสูง ดังนั้นก่อนที่จะฆ่ามัน เขาเลยมีความหวังเต็มเปี่ยม

ทุกคนเบิกตากว้างด้วยความช็อค พวกเขามองดูหานเซิ่นที่บินกลับขึ้นไปบนฟ้าราวกับเทพ ไม่มีใครพูดอะไรออกมาสักคำ ทั้งบริเวณนั้นเงียบราวกับป่าช้า

แต่หลังจากนั้นแค่ชั่วอึดใจความเงียบก็หายไป ทุกคนในเมืองโห่ร้องฉลองชัยชนะ มีบางคนตะโกนว่า "หัวหน้าจงเจริญ!"

คนอื่นๆที่เพิ่งจะรอดจากความตายมาได้ก็ช่วยกันตะโกน "หัวหน้าจงเจริญ!"

"เทพเจ้าแห่งการทะลวงตูดจงเจริญ!" มีบางคนพยายามจะตะโกนเพื่อนำให้คนอื่นเปลี่ยนคำสรรเสริญ

มีคนจำนวนมากที่ตะโกนตามเขา "เทพเจ้าแห่งการทะลวงตูดจงเจริญ!"

เสียงมันดังจนไปถึงท้องฟ้า ซึ่งทำให้หานเซิ่นเกือบจะล่วงลงมา หลังจากที่ได้ยินคำสรรเสริญแบบนั้น เขารู้สึกว่ามันค่อนข้างน่าอาย ถ้าเขายังมีแรงพอ เขาก็อยากที่จะบินลงไปข้างล่าง และหาตัวคนที่ตะโกนคำสรรเสริญที่น่าอายแบบนั้นออกมา

ร่างของหมียักษ์เหมันต์สลายไป หานเซิ่นรีบเก็บผลึกพลังชีวิตของมัน และบินจากไปทันที

ข่าวเรื่องที่หานเซิ่นเอาชนะหมียักษ์ที่บ้าคลั่งได้แพร่กระจายไปทั่วทุ่งน้ำแข็งอย่างรวดเร็ว แต่เนื่องจากข่าวเรื่องที่จีชิงฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ยังไม่ได้เป็นที่รู้กันทั่วไป ทำให้คนธรรมดาๆยังไม่รู้ว่ามีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่ด้วย พวกเขาจึงเชื่อว่าหานเซิ่นฆ่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิระดับท็อปได้

แต่คนที่เห็นการต่อสู้ในวันนั้นได้เอาเรื่องไปเล่าให้คนอื่นฟังต่อไปกันว่าหานเซิ่นทะลวงตูดของหมีนับครั้งไม่ถ้วน เรื่องเล่าของ

พวกเขามีชื่อเรื่องว่า 'เทพเจ้าแห่งการทะลวงตูด' ไม่ว่าใครก็ตามที่ได้ยินชื่อเรื่อง พวกเขาก็อยากที่จะฟังเนื้อเรื่องต่อทันที

ตอนที่ 674 ความลับของผลึกพลังชีวิต

หานเซิ่น หวังอวี่ฮังและหลี่ชิงหลุนนั่งเป็นรูป 3 เหลี่ยมอยู่ที่ถ้ำน้ำแข็งแห่งหนึ่ง ที่กลางวงมีผลึกพลังชีวิตขนาดเท่ากับฝ่ามือตั้งอยู่

หวังอวี่ฮังกลืนน้ำลายก่อนจะถาม "นี่คือผลึกพลังชีวิตจริงๆหรอ?"

หลี่ชิงหลุนไม่อยากเชื่อว่าจะมีวันนี้ "พวกเราฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้จริงๆหรอ? พวกเราคือคนกลุ่มแรกที่ล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ใช่ไหม?"

"ว่าไงหัวหน้าอยากจะขายผลึกพลังชีวิตอันนี้ไหม? ตามสัญญาที่ระบุไว้ ฉันควรจะได้รับส่วนแบ่ง 30% ถ้านายต้องการจะขาย ฉันจะจ่ายที่เหลืออีก 70% เพื่อซื้อมันทั้งหมด" หวังอวี่ฮังถามหานเซิ่น

ตามสัญญาของพวกเขา มันระบุไว้ว่าหานเซิ่นจะได้รับส่วนแบ่ง 50% หวังอวี่ฮังจะได้รับ 30% และหลี่ชิงหลุนจะได้ 20%

ด้วยสัดส่วนนี้ ถ้าเกิดหานเซิ่นตัดสินใจไม่เอามัน หวังอวี่ฮังก็จะมีสิทธิในการครอบครองมันมากที่สุด

"ฉันต้องการมันแน่นอน ใครๆก็อยากได้จีโนพ้อยขั้นสุดยอดทั้งนั้น" หานเซิ่นตอบอย่างหนักแน่น ไม่มีทางที่เขาจะยอมปล่อยสมบัติที่ล้ำค่าแบบนี้

หวังอวี่ฮังไอก่อนจะพูด "จากที่ฉันได้ยินมา หลังจากที่ตระกูลจีได้ผลึกพลังชีวิต แต่พวกเขาก็กินมันไม่ได้ ถึงพวกเขาจะลอง

พยายามทุกวิธีแล้วก็ตาม แต่พวกเขาก็ยังไม่ได้รับจีโนพ้อยขั้นสุดยอด ถ้านายต้องการเอามันไปลองใช้เอง ฉันคิดว่าผลมันก็คงไม่ต่างจากพวกเขา ถ้ายังไงขายให้ฉันดีกว่า ฉันจะเอามันไปให้ตระกูลหวังวิจัยและหาวิธีกินมันให้ได้ ถ้าพวกเราไขความลับของมันได้แล้ว มันจะเป็นประโยชน์กับเราในการเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดในอนาคต"

"อ่าว ผลึกพลังชีวิตของตระกูลจียังไม่ได้ถูกกินอีกหรอ?"

หานเซิ่นประหลาดใจมาก ตอนแรกเขาคิดว่าตระกูลจีคงจะให้คนกินมันเข้าไปตั้งนานแล้ว เขาไม่คิดว่ามันจะต้องมีอะไรที่ต้องวิจัยกันอีก เพราะการจะได้จีโนพ้อยก็แค่กินมันเข้าไปตรงๆก็หมดเรื่อง

"ใช่ พวกเขาลองพยายามหลายวิธี แต่ก็ไม่สำเร็จเลย ผลึกพลังชีวิตแข็งเหมือนกับก้อนหิน มันไม่ละลาย ไม่ไหม้ไฟและก็ไม่จมน้ำด้วย" หวังอวี่ฮังพูด

หลี่ชิงหลุนพูดบ้าง "ที่เขาพูดมาเป็นความจริง ฉันแฮกเข้าไปในระบบของตระกูลจี และก็พบข้อมูลเกี่ยวกับการทดลองของพวกเขา พวกเขาลองใช้วิธีการนับไม่ถ้วน แต่ก็ไม่ได้ผลเลย เหมือนพวกเขาจะจนปัญญาแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไง ถึงจะได้จีโนพ้อยขั้นสุดยอด พวกเขาถึงขั้นไปเชิญผู้เชี่ยวชาญจากรัฐบาลส่วนกลางมาช่วย แต่ก็ยังไม่คืบหน้าเลย นั่นคงจะเป็นหนึ่งในเหตุผลที่รัฐบาลยังไม่ได้ประกาศเรื่องนี้ออกไปอย่างเป็นทางการ"

"ทำไมพวกเขาถึงไม่ลองกลืนมันเข้าไปเลย?" หานเซิ่นถาม

"พวกเขาลองแล้ว แต่หลังจากที่กลืนมันเข้าไปก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย มันก็ยังอยู่เป็นก้อนเหมือนเดิม ไม่ย่อยสลายเลยสักนิด" หลี่ชิงหลุนพูด

หานเซิ่นขมวดคิ้วทันทีเมื่อได้ยิน มันแตกต่างจากความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับผลึกพลังชีวิต ในตอนที่อยู่ก็อตแซงชัวรี่เขต 1 เขาก็แค่เลียมันจนหมดก้อน แล้วทำไมของที่ตระกูลจีถึงได้ต่างออกไป?

ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย แต่มันก็ชวนให้สงสัยอยู่ เพราะผลึกพลังชีวิตแต่ละอันที่หานเซิ่นได้จากก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ก็ยังกินไม่ได้เช่นเดียวกัน พวกมันดูจะต่างไปจากอันที่หานเซิ่นเคยได้ตอนอยู่ก็อตแซงชัวรี่เขต 1

'ถ้าผลึกพลังชีวิตของตระกูลจีกินไม่ได้จริงๆ เรื่องนี้มันก็ชักจะยังไงๆแล้ว' หานเซิ่นคิด เขาเชื่อว่ามันน่าจะมีปัญหาอยู่ตรงไหนสักแห่ง

"หัวหน้าลองคิดเกี่ยวกับมันให้ดีๆ! ถ้าไม่ขายยังไงก็ให้ฉันยืมไปลองให้ตระกูลหวังวิจัย ฉันขอรับประกันเลยว่าพวกเขาจะทุ่มเททุกอย่างเพื่อไขความลับของมันให้ได้ ถ้าไขความลับได้แล้ว ฉันจะเอามาบอกนายเป็นคนแรกเลย!" หวังอวี่ฮังพูด

"นี่เป็นอันแรกที่ผมได้มา ผมก็อยากจะลองทดลองมันด้วยตัวเองก่อน คุณอยากจะเอาส่วนแบ่งตอนนี้เลยหรือว่าจะเอาไว้แบ่งทีหลัง?"

หานเซิ่นไม่ต้องการให้ตระกูลหวังเป็นคนวิจัย หานเซิ่นคิดว่าคนที่น่าจะเข้าใจผลึกพลังชีวิตมากที่สุดก็คือตัวเขาเอง

"งั้นเก็บมันไว้ก่อน" หวังอวี่ฮังและหลี่ชิงหลุนพูดพร้อมๆกัน

พวกเขาเองก็ไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงิน พวกเขาไม่ต้องการผลตอบแทนเป็นตัวเงิน ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจเก็บมันไว้แบบนี้ก่อน

หานเซิ่นเป็นคนเอาผลึกพลังชีวิตของหมียักษ์เหมันต์ไปทดลอง ผลึกพลังชีวิตอันนี้มีความเย็นแพร่กระจายออกมา มันดูจะเป็นขั้วตรงข้ามกับผลึกพลังชีวิตของทีเร็กซ์เกล็ดอัคคี แต่เพราะหานเซิ่นฝึกกายหยก ทำให้เขาไม่กลัวพลังความเย็น

เมื่อหานเซิ่นเข้ามาในห้องของเขาแล้ว เขาก็เริ่มเลียมันทันที แต่ไม่ว่าเขาจะพยายามเลียมันยังไงก็ตาม มันก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

"ทำไมเราถึงกินมันไม่ได้นะ? แล้วต้องทำยังไงถึงจะเปลี่ยนมันเป็นจีโนพ้อยขั้นสุดยอดได้?"

หานเซิ่นถือผลึกพลังชีวิตและสังเกตมันต่อไป "หรือมันจะเป็นเหมือนกับพวกนิยายแฟนตาซี? ที่เราจะต้องฝึกให้ร่างกายมีธาตุเดียวกับมันก่อนถึงจะดูดซับได้?"

ขณะที่ถือผลึกพลังชีวิตอยู่ในมือ หานเซิ่นก็เริ่มใช้วิชากายหยก เขาเคยดูดซับพลังน้ำแข็งจากเสวียอี้ขวง ถ้าสมมุติฐานของเขาถูก เขาก็น่าจะดูดซับพลังของผลึกพลังชีวิตนี้ได้

แต่ไม่ว่าหานเซิ่นจะใช้กายหยกหรือพยายามยังไงก็ตาม แต่มันก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลย

"แปลกมาก เป็นเพราะอะไรกันแน่? ถ้าตระกูลจีไม่สามารถกินผลึกพลังชีวิตของพวกเขาได้ งั้นก็แสดงว่าผลึกพลังชีวิตของก็อตแซงชัวรี่เขต 1 กับเขต 2 ก็เหมือนๆกัน? แต่ถ้ามันเป็นแบบนั้นแล้วทำไมเราถึงกินมันได้ตอนที่อยู่ก็อตแซงชัวรี่เขต 1?" ยิ่งคิดหานเซิ่นก็ยิ่งงง

ตอนนี้หานเซิ่นอยากจะให้คนในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดให้ได้อีกสักตัว มันจะได้เป็นเครื่องยืนยันว่าผลึกพลังชีวิตของก็อตแซงชัวรี่เขต 1 กินได้หรือไม่ได้

หานเซิ่นใช้เวลาในการทดลองผลึกพลังชีวิตต่อไปเรื่อยๆ ซึ่งข่าวลือเรื่องที่เขาฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ก็เริ่มแพร่กระจายออกไปแล้ว เพราะยังไงก็มีพยานหลายคนเห็น ในหมู่พวกเขามีบางคนที่รู้เรื่องเกี่ยวกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดด้วย พวกเขาจึงเชื่อว่าหานเซิ่นฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้แล้ว

"หานเซิ่นเป็นคนที่พิเศษจริงๆ" เมื่อคนของตระกูลหวังได้ยินข่าวนี้จากหวังอวี่ฮัง พวกเขาก็ช็อคกันหมด

"สมกับเป็นลูกของหัวหน้าหาน เขาเพิ่งจะเข้าไปในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้ปีกว่าๆ แต่เขาก็สามารถฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้..."

คนจากตระกูลหนิงเองก็ได้ยินข่าวนี้ด้วย พวกเขายิ่งอย่างเชื่อสนิทใจว่าหานเซิ่นสืบเชื้อสายมาจากหานจิงจื่อจริงๆ

"บ้าเอ้ย! ตระกูลจีนำพวกเราไปอีกก้าวแล้ว" บรรดาคู่แข่งของตระกูลจี หลังจากได้ยินข่าว พวกเขาก็รู้สึกว่าควรจะต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว ซึ่งที่พวกเขาคิดแบบนั้นก็เป็นเพราะพวกเขาคิดว่าหานเซิ่นเป็นคนของตระกูลจี

แต่คนในตระกูลจีค่อนข้างสับสนกับข่าวนี่ พวกเขายังไม่แน่ใจเกี่ยวกับสถานการณ์ของแฟนจีเหยียนหรัน พวกเขาไม่รู้จะนับหานเซิ่นเป็นญาติได้รึเปล่า นอกจากนี้แล้วยังมีบางคนในตระกูลจีที่ไม่ค่อยชอบหานเซิ่นด้วย แต่หลังจากที่ได้ยินข่าวลือเรื่องนี้ก็ทำให้พวกเขาสนใจหานเซิ่นมากขึ้น

หลังจากได้ยินข่าวลือในตอนแรก ตระกูลจีก็ยังไม่เชื่อมัน เพราะพวกเขาต้องทุ่มงบประมานมหาศาลกว่าจะช่วยให้จีชิงฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ได้

แต่ข่าวลือที่พวกเขาได้ยินมา เหมือนหานเซิ่นจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดด้วยตัวคนเดียวเลย ที่สำคัญมันคือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มันยากที่จะเชื่อจริงๆ

ตอนที่ 675 ช็อคสหพันธ์ดวงดาว

แม้สมาชิกตระกูลจีจะไม่เชื่อว่ามันเป็นความจริง แต่ก็มีหลายคนถามพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องที่หานเซิ่นได้ผลึกพลังชีวิต มีทั้งเจ้าหน้าที่รัฐและคนจากองค์ต่างๆที่เข้ามาถาม เนื่องจากทุกคนเชื่อว่าหานเซิ่นคือคนของตระกูลจี

การที่ต้องเป็นจุดสนใจของผู้คนแบบนี้ ทำให้ตระกูลจีต้องคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างจริงจัง ในที่สุดเรื่องก็ไปถึงสมาชิกระดับสูงของตระกูล

"ลูกสาวของพ่อ ดูเหมือนลูกจะเลือกผู้ชายได้ถูกคนจริงๆ"

จียัวเจินยิ้มอย่างขมขื่น เนื่องจากเขาได้รับคำถามเกี่ยวกับหานเซิ่นมามากมายเหลือเกิน ทำให้เขาต้องติดต่อไปหาจีเหยียนหรัน

"ว่าที่ประธานสหพันธ์หาเวลาว่างโทรมาหาลูกสาวได้แล้วหรอคะ?" จีเหยียนหรันยิ้ม

ในช่วง 2 ปีนี้ จียัวเจินกำลังทำงานอย่างหนัก เพื่อหาเสียงสำหรับการเลือกตั้งประธานสหพันธ์ดวงดาว ด้วยเหตุนี้ทำให้เขาแทบไม่มีเวลาให้ครอบครัวเลย เขาแทบจะไม่ได้ติดต่อจีเหยียนหรันเลย แต่เธอก็เข้าใจดีว่าพ่อของเธอกำลังทำงานที่สำคัญมากๆอยู่

"อย่าพูดแบบนั้น พ่อเป็นแค่หนึ่งในผู้สมัคร"

จียัวเจินยิ้มอย่างอบอุ่น เขาพูดต่อ "ช่วงนี้พ่อยุ่งมากจริงๆ แต่เหตุผลที่พ่อต้องติดต่อลูกก็เพราะเรื่องเกี่ยวกับว่าที่ลูกเขยของพ่อ"

"ทำไม? เกิดอะไรขึ้นกับหานเซิ่น? เขาไปทำอะไรผิดใช่ไหม?" สีหน้าของจีเหยียนหรันเปลี่ยนไปทันที

"มันเกิดเรื่องขึ้นจริงๆ และมันก็เป็นเรื่องที่ค่อนข้างช็อคทีเดียว" จียัวเจินหยุดยิ้ม เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่เครียดเล็กน้อย

"เกิดอะไรขึ้น?" จีเหยียนหรันรีบถาม

"เขาอาจจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้ ลูกช่วยถามเขาให้หน่อยได้ไหม ช่วยยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี่และ..."

จียัวเจินไม่ได้ปกปิดข้อมูลนี้กับลูกสาวของเขา เขารู้จักเธอดี เธอชอบที่จะฟังความจริงมากกว่าไม่ว่าเรื่องนั้นจะเป็นเรื่องที่ดีหรือไม่ดีก็ตาม

จีเหยียนหรันทั้งช็อคและดีใจ เธอรู้ว่าแฟนของเธอเป็นอัจฉริยะ แต่เธอก็ไม่คิดว่าจะถึงขนาดนี้ ถ้านี่เป็นความจริง มันก็เป็นเรื่องที่ใหญ่มากๆ และมันก็มีความสำคัญต่อตัวเธอเองด้วย

เนื่องจากจีเหยียนหรันไม่ได้มีพรสวรรค์ ทั้งในด้านการต่อสู้เธอก็ไม่เอาไหน และเธอก็ยังไม่ชอบเข้าสังคมกับพวกคนใหญ่คนโตด้วย ส่วนเรื่องเกี่ยวกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด เธอก็รู้มาพอๆกับคนอื่น เธอรู้เรื่องที่จีชิงฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ และสร้างชื่อให้ตระกูลมาก แต่งบประมาณที่ใช้ไปก็มหาศาลจริงๆ

แต่หานเซิ่นกับฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้แบบเงียบๆ โดยไม่มีกำลังสนับสนุน นี่เป็นเรื่องที่ช็อคมากจริงๆ

มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 จะต้องฆ่าได้ยากกว่าเขต 1 มากแน่ๆ แล้วมันเป็นไปได้ยังไงที่หานเซิ่นสามารถทำมันได้

จีเหยียนหรันรีบโทรหาหานเซิ่นทันที โดยไม่สนใจฟังที่พ่อเธอจะพูดต่อ แต่เธอก็พบว่าสายไม่ว่าง ดูเหมือนเขาจะคุยกับคนอื่นอยู่

จีเหยียนหรันวางสายไปก่อน เธอไม่ได้ดันทุรังจะโทรไปเรื่อยๆ เพราะเธอรู้ว่าหานเซิ่นคงจะมาหาเธอแน่ มันแค่ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

หลังจากที่หานเซิ่นกลับมาที่สหพันธ์ดวงดาว เสียงคอมของเขาก็ดังไม่หยุด เมื่อหานเซิ่นดู เขาก็พบว่ามีสายโทรเข้ามานับไม่ถ้วน แต่คนที่กำลังโทรหาเขาตอนนี้ก็คือซินเสวียน

หานเซิ่นรับสาย และภาพของซินเสวียนก็ปรากฏขึ้นมา เธอพูดทันที

"ฉันรู้ว่านายคงจะยุ่งมากในตอนนี้ แต่ฉันต้องขอถามนายในฐานะหัวหน้างาน นายฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้จริงๆใช่ไหม? แล้วถ้านายทำได้จริง นายสนใจจะขายผลึกพลังชีวิตไหม?"

"ผมฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้จริง มันคือหมียักษ์เหมันต์ แต่ผมยังไม่มีแผนที่จะขายผลึกพลังชีวิต เอาไว้ถ้าเกิดผมเปลี่ยนใจเมื่อไหร่ ผมจะติดต่อคุณก่อนก็แล้วกัน" หานเซิ่นยิ้ม

ซินเสวียนมองหานเซิ่นด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อน เธอเห็นหานเซิ่นเติบโตและพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเธอก็ชื่นชมเขามาก เธอคิดว่า

เขาเป็นคนที่พิเศษ แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น แต่เธอก็ไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะเป็นคนแรกที่ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้

ในตอนนี้มีหลายองค์กร หลายหน่วยงาน หลายตระกูลที่กำลังทำงานอย่างหนักเพื่อจะล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดให้ได้ แต่ก็ไม่มีทีมไหนทำได้สำเร็จ ในตอนที่ตระกูลจีทำสำเร็จ พวกเขาก็ต้องใช้งบประมาณมหาศาล

แต่หานเซิ่นกับฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้แบบเงียบๆ โดยไม่ต้องมีกำลังสนับสนุน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ช็อคมาก ใครๆก็จินตนาการออกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 จะต้องล่าได้ยากกว่าเขต 1 มากๆอยู่แล้ว

ทุกคนเชื่อว่าหานเซิ่นเป็นคนของตระกูลจี และคงได้รับกำลังสนับสนุนจากพวกเขา แต่ซินเสวียนรู้ดีว่ามันไม่ใช่แบบนั้น เธอไม่เคยคิดเลยว่าตระกูลจีจะให้ความช่วยเหลืออะไรเขา เรื่องนี้คงจะเป็นความสามารถเขาเองล้วนๆ

มันทำให้เธอนึกถึงเด็กหนุ่มตัวน้อยๆที่เพิ่งจะเข้ามาในก็อตแซงชัวรี่ในสมัยก่อน ในตอนนี้เด็กหนุ่มคนนั้นมาไกลถึงขนาดนี้แล้ว เขาทำเรื่องที่ใครก็คาดไม่ถึง ซึ่งมันทำให้ซินเสวียนรู้สึกแปลกๆ นั่นเป็นเหตุผลที่เธอเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อน

"ตกลงตามนั้น ถ้านายเปลี่ยนใจก็ให้ติดต่อมาหาฉัน นายคงยุ่งมาก งั้นฉันคงไม่รบกวนนายมากไปกว่านี้" ซินเสวียนพูดพร้อมกับยิ้ม

"ครับกัปตัน ไว้เราค่อยหาเวลาคุยกันวันหลัง" หานเซิ่นพูด

หานเซิ่นวางสาย จากนั้นเขาก็ปิดเครื่องคอมของเขาไปเลย เพราะมีคนจำนวนมากกำลังโทรมาหาเขาในตอนนี้ ซึ่งกว่าครึ่งเป็นคนที่เขาไม่รู้จักด้วย ดังนั้นเขาเลยไม่อยากที่จะมาไล่รับสายทีละคน

หานเซิ่นไปที่ห้องทำงานของจีเหยียนหรัน ตอนนี้ราวกับว่าทั้งสหพันธ์ดวงดาวรู้เรื่องที่เขาทำลงไป เขารู้สึกว่าแฟนของเขาเป็นคนแรกๆที่ควรจะได้รับคำอธิบายจากเขาก่อน

ขณะที่เขามาถึงประตูเข้าห้องทำงานของจีเหยีนหรัน เขาก็เจอแอนนี่ สายตาที่เธอมองเขาในวันนี้ไม่เหมือนกับที่ผ่านๆมา มันไม่ได้เย็นชา เหมือนเธอมีเรื่องบางอย่างในใจที่อยากจะพูดกับเขา

แอนนี่แข็งแกร่งกว่าหานเซิ่นมาก พวกเขา 2 คนอยู่คนละระดับกัน แต่ตอนนี้แอนนี่ไม่กล้าที่จะไปประเมินหานเซิ่นต่ำเกินไปอีกแล้ว

เธอก็ได้ยินข่าวเรื่องที่หานเซิ่นเพิ่งจะทำไป เขาฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ ไม่ว่าใครก็ตามที่ทำเรื่องแบบนี้ได้ก็คือสุดยอดของสุดยอด

หานเซิ่นทำได้โดยไม่ต้องพึ่งแรงสนับสนุนจากใคร แต่คนส่วนมากก็ยังเชื่อว่าตระกูลจีเป็นแบล็คอัพให้เขา แต่แอนนี่รู้ความจริงดี ตระกูลจีไม่ได้ให้ความช่วยเหลืออะไรเขาเลย และเขาก็ไม่เคยขอความช่วยเหลืออะไรไปด้วย

ความช่วยเหลือเดียวที่หานเซิ่นได้รับจากตระกูลจีก็คือ เรื่องที่จีเหยียนหรันให้พ่อของเธอใช้เส้นสายเอาเขามาทำงานที่ยานแดฟเน่ ด้วยเหตุผลนี้ทำให้แอนนี่เชื่อเสมอว่าหานเซิ่นก็แค่พวกเกาะผู้หญิงเท่านั้น

แต่ตอนนี้เขาไม่ได้พึ่งพาอิทธิพลของครอบครัวจีเหยียนหรันเลย เขาฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ด้วยตัวเอง

เรื่องนี้ไม่ใช่แค่แอนนี่เท่านั้นที่ช็อค แต่คนทั้งสหพันธ์ดวงดาวเองก็เช่นกัน ตอนนี้แอนนี่ไม่กล้าที่จะคิดว่าหานเซิ่นเป็นพวกเกาะผู้หญิงอีก ที่สำคัญเขาดูเป็นสภาพบุรุษกว่าที่เธอคิด เขาอ่อนโยนกับจีเหยียนหรันมาก ตอนแรกเธอก็ยังคิดเลยว่าเขาแกล้งทำเพื่อหลอกจีเหยียนหรัน แต่ตอนนี้เธอเริ่มเชื่อแล้วว่านั่นคือตัวตนจริงๆ ของเขา

ตอนที่ 676 สมมติฐานเกี่ยวกับผลึกพลังชีวิต

"นายฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงัชวรี่เขต 2 ได้จริงๆ หรอ?"

จีเหยียนหรันถามด้วยความช็อค หลังจากที่ฟังหานเซิ่นอธิบาย แม้หานเซิ่นจะอธิบายรายละเอียดให้เธอฟังแบบพอเข้าใจ แต่เธอก็ไม่อยากจะเชื่อ ดังนั้นเธอเลยต้องถามอีกครั้ง

"ฉันก็เพิ่งจะบอกว่าฉันฆ่ามันไม่ใช่หรอ? มันยากเกินไปสำหรับเธอที่จะเชื่อฉันหรอ?" หานเซิ่นนั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้องทำงานของจีเหยียนหรัน ขณะที่จีเหยีนหรันนั่งอยู่บนตักของเขา

"เรื่องแบบนี้มันเชื่อกันได้ง่ายๆซะที่ไหน?" จีเหยียนพรันพูด

"แล้วครอบครัวของเธอว่าไงบ้าง" หานเซิ่นถามพร้อมกับยิ้ม

"พ่อบอกให้ฉันมาถามนายว่า ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้จริงๆ รึเปล่า เขายังให้ถามอีกว่าได้วิญญาณอสูรมาด้วยรึเปล่า ส่วนเรื่องผลึกพลังชีวิต เขาให้ถามนายว่า นายอยากจะขายรึเปล่า" จีเหยียนหรันบอกกับหานเซิ่นตามจริงโดยไม่มีการปิดบัง

"ฉันฆ่ามันจริงๆ แต่ฉันไม่ได้วิญญาณอสูร ฉันได้ผลึกพลังชีวิต แต่ถ้าเธอต้องการ ฉันก็จะยกมันให้เธอ" หานเซิ่นยิ้ม

หานเซิ่นเข้าใจจีเหยียนหรันดี เขาเลยพูดออกไปแบบนั้น

จีเหยียนหรันรู้สึกดีที่ได้ยินแบบนั้น เธอตอบ "นั่นเป็นความคิดของพ่อ ถ้านายต้องการนายควรเก็บไว้เองดีกว่า ไม่ต้องกังวลว่าจะ

มีใครมากดดันให้นายขายมัน แต่ถ้านายอยากจะขายมันจริงๆก็ขอให้ขายให้ตระกูลจีก่อนก็พอ เพราะยังไงฉันก็เป็นแฟนของนาย"

"ฉันขอเวลาศึกษามันอีกสักหน่อย นี่มันเป็นผลึกพลังชีวิตอันแรกของฉัน ถ้าฉันยังไม่สามารถหาวิธีที่จะกินมันได้ งั้นฉันก็คงจะต้องให้ภรรยาของฉันเป็นคนจัดการ" หานเซิ่นยิ้ม

"ใครคือภรรยานาย?" จีเหยียนหรันมองหานเซิ่นด้วยหางตา แต่ในใจของเธอรู้สึกชอบคำพูดของเขามาก

หานเซิ่นต้องรีบหาวิธีที่กินผลึกพลังชีวิตให้ได้ ถ้าเขายังหาวิธีไม่ได้ล่ะก็ เขาคิดว่ามันคงไม่มีปัญหาอะไรถ้าจะให้ตระกูลจีเป็นคนศึกษาวิจัย เพราะยังไงตระกูลจีก็เป็นตระกูลที่มีความพร้อมในทุกด้านอยู่แล้ว มีโอกาสสูงที่พวกเขาจะหาวิธีการกินมันได้ และมันยังทำให้จีเหยียนหรันมีความสุขด้วย

จีเหยียนหรันไม่เคยบ่นเรื่องฐานะของเขาตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันเลย แต่เขาก็รู้ว่าเธอคงจะได้รับแรงกดดันจากครอบครัวไม่มากก็น้อยที่มาเลือกคนอย่างเขา

แต่แน่นอนว่าการที่เขาจะยกผลึกพลังชีวิตให้เธอ ต้องเป็นกรณีที่เขาจนปัญญาแล้วจริงๆ เพราะยังไงหานเซิ่นก็ต้องการกินมันมาก ถ้าเขาหาวิธีได้ เขาคงจะไม่ขายให้ตระกูลจี

หานเซิ่นมีสมมุติฐานอยู่ 2-3 ข้อเกี่ยวกับผลึกพลังชีวิต แต่เขายังไม่ได้พิสูจน์มัน

ถ้าพวกตระกูลจียังไม่สามารถกินผลึกพลังชีวิตของก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ได้ ก็หมายความว่าผลึกพลังชีวิตของทั้ง 2 เขตนั้นเหมือนๆกัน การจะดูดซับมันจะต้องมีวิธีการพิเศษ

แต่หานเซิ่นกับสามารถกินมันได้แบบง่ายๆตอนอยู่ก็อตแซงชัวรี่เขต 1 เมื่อเขานึกย้อนกลับไปตอนนั้น ก็อตแซงชัวรี่เขต 1 มีความแตกต่างจากก็อตแซงชัวรี่เขต 2 อยู่หลายประการ

ผลึกพลังชีวิตอันแรกที่เขาได้มา มันไม่ได้มาจากการล่า แต่มันเป็นเพราะโกลเด้นโกรวเลอร์คายมันออกมาเพื่อให้ลูกของมันกิน จากนั้นหานเซิ่นก็ขโมยมา

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หานเซิ่นก็สามารถกินผลึกพลังชีวิตทุกอันที่ได้มาจากการล่า ในตอนนี้หานเซิ่นเริ่มคิดว่ามันน่าจะมีเหตุผลอะไรบางอย่างอยู่เบื้องหลัง

นอกเหนือจากนั้นแล้วหานเซิ่นก็นึกไม่ออกว่ามีอะไรที่แตกต่างกันอีก ถ้าเทียบกับตอนที่อยู่ก็อตแซงชัวรี่เขต 1 แล้ว ตัวเขาในตอนนี้เหนือกว่าตอนนั้นทุกอย่าง แต่เขากับกินผลึกพลังชีวิตไม่ได้

เหตุผลข้อเดียวเลยที่หานเซิ่นพอจะคิดได้ การที่เขากินผลึกพลังชีวิตในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ได้นั่นก็คือโกลเด้นโกรวเลอร์

แต่เมื่อคิดได้แบบนั้น หานเซิ่นก็ได้แต่ภาวนาว่าอย่าให้มันเป็นแบบนั้น เพราะถ้าเป็นแบบนั้นจริงมันคงยากที่เขาจะกินมันได้ เขา

ไม่มีทางหามอนสเตอร์ที่จะคายผลึกพลังชีวิตออกมาให้เขาอีกแล้วในก็อตแซงชัวรี่เขต 2

'มันจะต้องมีวิธีดูดซับผลึกพลังชีวิตอยู่แน่ แต่เราแค่ยังหามันไม่เจอ' หานเซิ่นคิด

หลังจากกลับมาที่ห้อง หานเซิ่นก็นั่งตอบข้อความพวกคนที่เขารู้จัก เขาบอกทุกคนไปว่าเขาฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้จริง

ในยุคนี้มนุษย์พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ มันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นว่าพวกเขาจะล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้เมื่อไหร่ โดยเฉพาะในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 มีความเป็นไปได้สูงในการฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด หานเซิ่นไม่คิดว่ามันมีประโยชนอะไรที่จะปกปิดเรื่องนี้ต่อไป

แต่การจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 หานเซิ่นคิดว่ามนุษย์คงจะต้องใช้เวลาอีกนานกว่าที่จะทำสำเร็จเหมือนกับที่เขาทำ

มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 มีพลังที่น่ากลัวมาก ไม่เคยมีใครทำให้มันบาดเจ็บได้เลยด้วยซ้ำ ถ้ามนุษย์ไม่ได้เก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ได้เต็มก่อน พวกเขาก็แทบจะหมดสิทธิ

ถ้าคนอื่นๆต้องการจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 พวกเขาจะต้องรอให้มีคนที่วิวัฒนาการด้วยจีโนพ้อยขั้นสุดยอดขึ้นมาจากก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ก่อน

เนื่องจากมนุษย์ในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ยังไม่รู้วิธีที่จะกินผลึกพลังชีวิตเลยด้วยซ้ำ เลยยังไม่น่าจะมีใครเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดให้เต็มได้

ในตอนนี้หานเซิ่นถือว่ามีสถานะที่ได้เปรียบคนอื่นอยู่มาก เขาเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวที่มีสิทธิที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้ เขาจะต้องเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ให้เต็มแล้ววิวัฒนาการเท่านั้น เพราะหานเซิ่นกลัวว่าขนาดมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ยังน่ากลัวขนาดนี้ แล้วมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 3 เขต 4 จะน่ากลัวขนาดไหน

รัฐบาลยังไม่ยอมเปิดเผยข้อมูลของก็อตแซงชัวรี่เขต 3-4 ให้คนทั่วไปได้รับรู้ อาจจะเป็นเพราะมันเป็นสถานที่ที่อันตรายเกินไป พวกเขาเลยไม่อยากให้ประชาชนเข้าไปกัน ข้อมูลเกี่ยวกับก็อตแซงชัวรี่เขต 3 ขึ้นไปมีน้อยมากๆ

ถึงแม้หานเซิ่นจะสามารถวิวัฒนาการด้วยจีโนพ้อยขั้นสุดยอดแล้วไปที่ก็อตแซงชัวรี่เขต 3 เขาจะยังมีความสามารถพอที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้รึเปล่าตัวเขาเองก็ยังไม่มั่นใจ

เมื่อไม่มีจีโนพ้อยขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 1 เป็นพื้นฐานทำให้มนุษย์ดูอ่อนแอเมื่ออยู่ก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ยิ่งเป็นก็อตแซงชัวรี่เขต 3 เหตุผลที่มนุษย์ดูอ่อนแอมากตอนอยู่ที่นั่น ก็เพราะพวกเขาไม่มีพื้นฐานจีโนพ้อยขั้นสุดยอดจากเขต 1 และ 2 ทำให้พวกเขามีโอกาสรอดชีวิตต่ำมาก

การใช้ชีวิตอยู่ในก็อตแซงชัวรี่เขต 3 เป็นเรื่องที่ยากมาก แม้แต่ยอดฝีมือที่มีพรสวรรค์ยังต้องดิ้นร่นเอาชีวิตรอดในแต่ละวัน

'มันยังเร็วเกินไปที่เราจะไปคิดเรื่องนั้น เรายังหาวิธีกินผลึกพลังชีวิตไม่ได้เลยด้วยซ้ำ' หานเซิ่นเตือนสติตัวเอง

หานเซิ่นบอกให้ทุกคนรู้เกี่ยวกับความสำเร็จของเขา "บ้าไปแล้ว! นายบอกว่านายฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้งั้นหรอ?" หลังจากที่ได้ยินถังเตียงลิ่วก็อ้าปากค้าง

"แข็งแกร่งจริงๆ" อีตงมู่พูดสั้นๆ

"พระเจ้า! คุณคือมนุษย์ที่แข็งแกร่งที่สุดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 อย่างไม่ต้องสงสัย!" จูถิงช็อค

ปฏิกิริยาของแต่ละคนก็แตกต่างกันออกไป แต่หลักๆแล้วพวกเขาช็อคกันหมด จูถิงบอกหานเซิ่นว่าตอนนี้มีคนจากตระกูลเฉินตามหาเขาอยู่ พวกเขาบอกให้จูถิงเป็นเพื่อนกับหานเซิ่นต่อไป พวกเขาหวังจะให้จูถิงเป็นส่วนหนึ่งในทีมของหานเซิ่น สมาชิกตระกูลเฉินส่วนใหญ่ไม่ต้องการจะเอาเรื่องหานเซิ่นเกี่ยวกับประเด็นการตายของเฉินรันอีกต่อไป พวกเขาหวังจะให้หานเซิ่นขายผลึกพลังชีวิตให้พวกเขา ตระกูลเฉินจะได้มีโอกาสขึ้นมาเป็นใหญ่บ้าง

ในตอนแรกจูถิงก็รู้สึกกังวลมากจริงๆ แต่หลังจากที่รู้ว่าหานเซิ่นฆ่ามอนเสอตร์ขั้นสุดยอดได้ สถานการณ์ก็เปลี่ยน ตอนนี้เขารู้สึกโล่งขึ้นมาก

"พวกเขาทำได้จริงๆหรอเนี่ย?" เมื่อเหล่ยเฮิงหวู่ได้ยินข่าวก็ทำให้เขาช็อคมาก เมื่อเห็นหานเซิ่นและหวังอวี่ฮังทำได้ มันก็ทำให้เขารู้สึกแย่ที่ตัดสินใจไปเข้ากับหลูฮุยแทน

ตอนที่ 677 ต้นแบบ

หลังจากที่หานเซิ่นกลับมาที่เมืองเทพธิดา หลูฮุยและผู้ครองดินแดนทางเหนือ หวงยวิ๋นหลง ได้ส่งคนมาหาเขา พวกเขาหวังว่าจะได้ร่วมมือกับหานเซิ่นในการล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆ ต่อไป

หานเซิ่นไม่ได้ตอบตกลงหรือปฏิเสธ เขาพูดเพียงว่า "สักวันจะได้ร่วมมือกัน"

แม้แต่ฟิลิปก็ยังเดินทางมาพบหานเซิ่น เพื่อดูว่าเขาพอมีโอกาสที่จะได้เข้าร่วมทีมของหานเซิ่นรึเปล่า

แม้ซีซิวเหวินจะไม่ต้องการก้มหัวให้หานเซิ่น แต่พ่อของเขาก็สั่งให้เขาไปหาหานเซิ่นเพื่อขอเข้าร่วมทีมด้วย

ในตอนนี้คนที่ดูจะยุ่งที่สุดก็คือหยางม่านลี่ เนื่องจากหานเซิ่นเป็นหัวหน้าแค่ในนามเท่านั้น จริงๆแล้วเขาแทบไม่ได้ทำงานทำการเลย งานในฐานะหัวหน้าทั้งหมดของเขาจึงเป็นหน้าที่ที่หยางม่านลี่ต้องจัดการ ดังนั้นเธอจึงเป็นคนที่ต้องค่อยรับหน้าพวกคนที่จะมาขอเข้าร่วม ยิ่งกว่านั้นเธอยังมีหน้าที่ในการรับผิดชอบกองกำลังเทพธิดาด้วย นี่ยังไม่ร่วมกับหน้าที่ของหน่วยพิเศษอีก ทำให้เธอแทบไม่มีเวลาทำอะไรเลย

"ไม่ว่านายจะเป็นผู้ครองเมืองหรือหน้าหัวอะไรก็ตาม แต่นายก็ควรจะทำอะไรบ้าง" มันยากมากที่หยางม่านลี่จะทำงานเสร็จในแต่ละวัน และวันนี้หยางม่านลี่ก็รับภาระต่อไปไม่ไหว เธอเลยต้องมา

พบหานเซิ่น เธอต้องการมาคุยกับเขาในเรื่องสำคัญ แต่เมื่อเธอเห็นเดินเข้ามาในห้องทำงานของเขา เธอก็เห็นหานเซิ่นนั่งอยู่บนเก้าอี้ มือข้างหนึ่งถือผลน้ำเต้าสีทองและมืออีกข้างก็ลูบขนของจิ้งจอกสีเงินอยู่

มีสปิริตสาวผมสีเงินอยู่ข้างหลังเขา เธอกำลังยุ่งอยู่กับการนวดไหล่ให้เขา ขณะที่สปิริตผมบลอนด์ก็นวดเท้าให้กับเขา

หยางม่านลี่รู้สึกว่านี่มันไม่ยุติธรรมสำหรับเธอ เธอต้องทำงานหนักทุกวัน ขณะที่หานเซิ่นเอาแต่นั่งชิวๆ

"ฉันประทับใจกับผลงานของเธอมาก" หานเซิ่นยิ้ม ตอนนี้หน้าที่ทุกอย่างในการบริหารทุ่งน้ำแข็งเป็นของหยางม่านลี่

"อย่างน้อยๆนายก็ควรจะเขียนรายงายเองบ้าง" หยางม่านลี่ไม่ค่อยชอบใจกับทัศนคติของหานเซิ่นในตอนนี้เท่าไหร่ เธอไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนที่ไม่ทำอะไรเลย ถึงได้นั่งรอรับผลประโยชน์ที่มหาศาล ขณะที่เธอทำงานงกๆอยู่ทุกวันกลับแทบไม่ได้อะไรเลย ยิ่งเธอทำงานหนักเท่าไหร่ คนที่จะได้ประโยชน์ก็คือหานเซิ่นคนเดียว แม้ตำแหน่งในปัจจุบันของเธอ จะทำให้เธอได้ค่าตอบแทนสูงมากก็ตาม แต่มันก็ยังทำให้เธอรู้สึกไม่ค่อยชอบใจเท่าไหร่

การที่หานเซิ่นไม่ค่อยสนใจเรื่องธุรกิจ ทำให้พวกผู้นำคนอื่นๆได้รับผลประโยชน์ด้านนี้ไปเต็มๆ แต่สำหรับคนที่เพิ่งจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้อย่างเขา กับเรื่องแค่นี้คงจะไม่อยู่ในสายตาของเขา

'เขาเป็นมนุษย์คนแรกที่ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้จริงๆหรอ?' แม้หยางม่านลี่จะชินกับการที่จะต้องมาค่อยประหลาดใจกับหานเซิ่นแล้วก็ตาม แต่ในเรื่องนี้เธอก็ยังไม่อยากจะเชื่อจริงๆ

เป็นเวลามากกว่า 200 ปีแล้วที่มนุษย์เข้ามาตั้งหลักปักฐานในก็อตแซงชัวรี่ ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมา หานเซิ่นกับเป็นคนแรกที่ทำเรื่องนี้ได้ มันทำให้หยางม่านลี่ทำใจเชื่อยาก

คนที่เธอเคยคิดว่าไม่เอาไหนกลับมาได้ไกลถึงขนาดนี้ และตอนนี้เขาก็นั่งอยู่ตรงหน้าเธอ

"รายงานอะไร? ฉันคิดว่าปรกติเธอจะคอยจัดการเกี่ยวกับรายงานของฉันไม่ใช่หรอ?" หานเซิ่นมองหยางม่านลี่ด้วยความประหลาดใจ

เมื่อหยางม่านลี่ได้ยินที่เขาพูด เขาก็กัดริมฝีปาก เธอพูด "แล้วฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่านายฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้? แล้วจะให้ฉันเขียนรายงานยังไง?"

"ถ้าเป็นแบบนั้น ฉันก็จะเล่ารายละเอียดให้เธอฟัง" หานเซิ่นไม่ค่อยซีเรียสเรื่องการเขียนรายงาน เขาคิดว่ามันเป็นเรื่องที่เสียเวลา ปรกติถ้าไม่ใช่เรื่องใหญ่หรือสำคัญจริงๆ คนที่จะจัดการทั้งหมดคือหยางม่านลี่

ด้วยการที่มีหยางม่านลี่คอยช่วย ทำให้เขามีเวลาว่างพอที่จะทำทุกอย่างที่ต้องการได้ ถ้าอยู่ๆมีคนมาขโมยเธอไป เขาคงจะต้องแย่

แน่ๆ เขาคงจะไปหาคนอย่างหยางม่านลี่มาไม่ได้อีกแล้ว ใครมันจะไปยอมทำงานหนักขนาดนี้?

'หรือว่าเราควรจะขึ้นเงินเดือนให้เธอ? เราคงจะต้องเพิ่มส่วนแบ่ง%ให้เธอบ้าง' หานเซิ่นคิด

"ฉันสามารถช่วยนายเขียนรายงานได้ แต่มีภารกิจที่นายต้องไปทำด้วยตัวเอง" หยางม่านลี่พูด

"ภารกิจอะไร?" หานเซิ่นถาม

"มีชายหนุ่มเพิ่งจะมาถึงก็อตแซงชัวรี่เขต 2 และเขาก็ถูกส่งมาที่ทุ่งน้ำแข็ง เขาขอให้นายไปคุ้มครอง" หยางม่านลี่พูด

หานเซิ่นขมวดคิ้ว "แล้วฉันจะเอาเวลาไหนไปทำเรื่องแบบนั้น? ส่งลูกน้องของเธอไปคุ้มครองเขาแทนก็ได้นิ"

"ฉันเกรงว่าเรื่องนี้ฉันจะทำไม่ได้" หยางม่านลี่ยิ้ม

"แน่นอนว่าเธอต้องทำมันได้ ถึงเขาจะเป็นบุตรของเทพ ฉันก็ไม่เห็นจะต้องไปปฏิบัติกับเขาเป็นพิเศษกว่าคนอื่นเลย" หานเซิ่นพูด

"เขาไม่ใช่บุตรของเทพ แต่เขาแซ่ซิน นายควรจะทำงานนี้ ฉันไม่สามารถช่วยนายได้จริงๆ" หยางม่านลี่ยักไหล่

"ซิน?" หานเซิ่นประหลาดใจ เขาถาม

"เขาเป็นญาติของกัปตันซินหรอ?"

"เขาคือหลานของเธอ" หยางม่านลี่ยิ้ม

"อ่า ฉันเข้าใจแล้ว งั้นให้เขามาพบฉัน!" น้ำเสียงของหานเซิ่นเปลี่ยนไปทันที

ตระกูลซินคือตระกูลที่ดูแลหน่วยพิเศษอยู่ พวกเขาช่วยหานเซิ่นไว้มากจริงๆ โดยเฉพาะเรื่องการคุ้มกันครอบครัวของหานเซิ่น ถ้าไม่ได้พวกเขาหานเซิ่นคงจะไม่ได้อยู่อย่างสบายใจอย่างทุกวันนี้ เมื่อเห็นแก่ความสัมพันธ์กับซินเสวียน เขาจะต้องรับงานนี้

ขณะที่เขากำลังรอซินเหวินเจา แต่ดูเหมือนจะมีผู้ติดตามของซินเหวินเจาตามมาด้วย ซึ่งเป็นคนที่หานเซิ่นคุ้นเคยเป็นอย่างดี

"ซูเสี่ยวเฉียว?" หานเซิ่นมองคนคนนั้นด้วยความประหลาดใจ เขาไม่คิดเลยว่าคนคนนี้จะวิวัฒนาการแล้วถูกส่งมาที่ทุ่งน้ำแข็งด้วย

"น้องเซิ่น ในที่สุดฉันก็พบนาย" ซูเสี่ยวเฉียวเข้าไปกอดหานเซิ่นอย่างตื่นเต้น ดูเขาดีใจจนเกือบจะร้องไห้เลยทีเดียว

หานเซิ่นคุยกับซูเสี่ยวเฉียวอยู่สักพัก จากนั้นเขาก็ขอให้หยางม่านลี่หาตำแหน่งในกองกำลังเทพธิดาให้ซูเสี่ยวเฉียวด้วย จากนั้นเขาก็เดินออกไปพบซินเหวินเจา

คนนี้ดูแล้วน่าจะอายุน่าจะเฉียดๆ 20 เขาดูเป็นคนที่สุภาพอ่อนโยน ชายหนุ่มหน้าละอ่อนอยู่ตรงหน้าของหานเซิ่น

"สวัสดีครับ อาเซิ่น ผมซินเหวินเจา" ชายหนุ่มทักทายหานเซิ่นอย่างสุภาพ แต่ในใจของหานเซิ่นคิด 'อา? ฉันแก่ถึงขนาดนั้นแล้วหรอ? ฉันแก่กว่านายแค่ไม่กี่ปีเองนะ!'

ดูเหมือนซินเหวินเจาจะดูออกว่าหานเซิ่นกำลังคิดอะไรอยู่ เขาพูด "อาหญิงของผมบอกให้ผมเคารพคุณให้มาก และเนื่องจากพวกคุณน่าจะอายุพอๆกัน ผมเลยคิดว่าควรจะเรียกคุณว่าอาเหมือนกัน ถ้าผมไม่เรียกคุณว่าอา อาหญิงอาจจะหาว่าผมไม่เคารพคุณ"

"ฉันคิดว่าแบบนั้นก็คงไม่เป็นไร" หานเซิ่นตอบ เขาไม่ค่อยจะสนใจเรื่องพวกนี้เท่าไหร่ เขามองซินเหวินเจาและถาม "ทำไมนายถึงอยากให้ฉันเป็นผู้คุ้มครอง?"

ซินเหวินเจาตอบ "อาหญิงมักจะพูดอยู่เสมอว่าคุณคือคนที่แข็งแกร่งมากๆ ผมหวังว่าสักวันจะเป็นอย่างคุณให้ได้ โชคดีจริงๆที่ผมถูกส่งมาที่ทุ่งน้ำแข็ง ดังนั้นผมเลยหวังจะได้เรียนรู้จากคุณ ผมจะไม่ทำตัวให้เป็นภาระ ผมจะทำงานและฝึกซ้อมอย่างหนัก"

"จริงหรอ? อาของนายพูดแบบนั้นจริงๆใช่ไหม?" หานเซิ่นรู้สึกมีความสุขมากที่ได้ยิน เขาเลยต้องถามให้แน่ใจ

"ใช่ครับ เธอพูดถึงคุณบ่อยมาก เธอมักจะใช้คุณเป็นแบบอย่างในการสอนพวกเรา พวกเด็กรุ่นใหม่ในตระกูลเรา ทุกคนชื่นชมคุณทั้งนั้น" ซินเหวินเจาพูด

"เอ่อ... นายลองยกตัวอย่างให้ฉันฟังหน่อยได้ไหมว่าซินเสวียนพูดถึงฉันว่ายังไงบ้าง?" หานเซิ่นถามอย่างไม่อาย

ตอนที่ 678 งูสีชมพู

ซินเหวินเจาเป็นเด็กหนุ่มที่สุภาพและรู้จักวางตัวดี ดังนั้นหานเซิ่นเลยไม่มีปัญหาสำหรับการเป็นผู้คุ้มครองให้เขา

แต่เรื่องที่หานเซิ่นประหลาดใจมากที่สุดก็คือ ซินเหวินเจาดูจะเป็นคนที่มีพรสวรรค์จริงๆ ตอนนี้มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็ถูกค้นพบแล้ว หานเซิ่นเลยสงสัยว่าทำไมตระกูลซินถึงได้ปล่อยให้เขาวิวัฒนาการเร็วขนาดนี้ เขาสามารถรอได้อีกหลายปีเพื่อเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดก่อน

ในช่วงนี้ตารางงานของหานเซิ่นค่อนข้างยุ่ง เขาเลยไม่มีเวลาจะไปหามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ดังนั้นเขาเลยใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ไปกับการฝึกศาสตร์ตงเสวียน และไขความลับของผลึกพลังชีวิต

แต่ดูเหมือนจะไม่มีความก้าวหน้าเลยสักอย่าง เนื่องจากเขายังไม่สามารถหาทางที่จะกินผลึกพลังชีวิตได้ เขาเลยตัดสินใจว่าจะให้ตระกูลจีเอามันไปวิจัย เพราะตราบใดที่มันอยู่ในมือเขาก็จะมีสายตานับไม่ถ้วนที่คอยจับจ้องเขาตลอดเวลาเหมือนกับเหยี่ยว การให้ตระกูลจียืมผลึกพลังชีวิตไปดูจะปลอดภัยกว่า ถ้าให้ตระกูลจีไปคนอื่นๆก็จะได้เลิกมาเฝ้าจับตาดูเขา หานเซิ่นจะได้รู้สึกเป็นอิสระ

มันจะเป็นเรื่องที่วิเศษมาก ถ้าพวกเขาหาวิธีดูดซับผลึกพลังชีวิตได้ ถ้าพวกเขาไขปริศนาได้ หานเซิ่นก็จะได้มุ่งมั่นกับการล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แน่นอนว่าถ้าพวกเขาหาวิธีไม่ได้ ยังไงเขาก็ไม่ได้เสียหายอะไร

เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรให้ทำ หานเซิ่นเลยเตรียมที่จะพาซินเหวินเจาและซูเสี่ยวเฉียวออกไปผจญภัย

แต่ความจริงแล้วหานเซิ่นมีจุดหมายปลายทางในใจ ซึ่งก็คือป่าลูกพีช เขาอยากที่จะฝึกศาสตร์ตงเสวียนให้สำเร็จ เขาไม่รู้ว่ามันต้องใช้เวลานานแค่ไหน ถ้ายังคงฝึกแบบนี้ทุกวันต่อไป

ถ้าเขาไปเก็บลูกพีชจากต้นพีชยักษ์นั้นมากินได้ บางทีเขาอาจจะฝึกศาสตร์ตรงเสวียนขั้นแรกสำเร็จเลยก็ได้

หานเซิ่นพาซินเหวินเจาและซูเสี่ยวเฉียวไปกับเขาด้วย ซึ่งทุกอย่างก็ดูจะราบลื่น ระหว่างการเดินทางไปที่ป่าลูกพีช พวกเขาฆ่ามอนสเตอร์ไปจำนวนมาก

เมื่อพวกเขาไปถึงป่าลูกพีช หานเซิ่นก็ไม่กล้าที่จะให้พวกเขาเข้าไปข้างใน เขามองดูป่าลูกพีช ในตอนนี้เขาสังเกตเห็นว่าดอกไม้ทั้งหมดเหี่ยวแห้งไปหมดแล้ว แต่ที่ใต้ใบไม้สีเขียวมีผลไม้สีเขียวๆ ที่มีขนาดเล็กเท่ากับถั่ว มันดูเหมือนจะต้องใช้เวลาอีกพอสมควรกว่าที่มันจะสุกได้ที่

หานเซิ่นแอบมองจากนอกป่า จากนั้นเขาก็เตรียมที่จะเดินทางกลับ ด้วยการที่เขาพามือใหม่มาด้วย 2 คน เขาไม่กล้าเสี่ยงที่จะเข้าไป เพราะป่าลูกพีชเป็นสถานที่ที่อันตรายมาก เขาไม่รู้ว่าข้างในมีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่กี่ตัว แม้แต่ตัวหานเซิ่นเองก็ยังไม่มั่นใจที่จะเข้าไปเลย

ในตอนที่พวกเขาเตรียมจะกลับ เขาก็ได้ยินเสียงของมอนสเตอร์ดังออกมาจากในป่า มันดังมาจากระยะที่ไกลมาก ดังนั้นเสียงมันเลยดูเบาบาง แต่สำหรับหูที่เป็นเหมือนกับเรด้าของหานเซิ่นแล้ว เขาพอที่จะฟังออก

เสียงนั้นเหมือนจะเป็นเสียงของหมีตัวสีดำที่เขาเคยเจอที่ใต้ต้นพีชยักษ์ มันเป็นเสียงคำรามที่มีทั้งความโกรธและเศร้าปนกันอยู่ เขาจินตนาการไม่ออกเลยว่าจะมีอะไรที่ทำให้มันร้องออกมา

แม้หานเซิ่นอยากที่จะเข้าไปดูให้เห็นกับตาว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เขาก็ต้องพาซินเหวินเจาและซูเสี่ยวเฉียวไปส่งที่เมืองใกล้ๆก่อน เมื่อไปถึงที่นั่นหานเซิ่นก็ให้พวกเขารออยู่ที่เมือง ส่วนเขาก็กลับมาที่ป่าลูกพีช

จากภายนอกป่า หานเซิ่นยังคงได้ยินเสียงร้องของหมีดำ มันเป็นเสียงที่ทำให้เขาคิดว่ามันอาจกำลังจะตาย หานเซิ่นรีบเข้าไปในป่าอย่างเงียบๆ เขาพยายามก้าวเท้าให้เบาที่สุด ขณะที่วิ่งตามเสียงร้องไป

เนื่องจากเขาไม่ได้พาจิ้งจอกสีเงินมาด้วย เขาเลยไม่แน่ใจว่าจะปลอดภัยตลอดการเดินทาง ครั้งนี้มันยากกว่าครั้งที่แล้ว เขาอาจจะเจอมอนสเตอร์จำนวนมากระหว่างทางก็ได้

ตลอดทางที่หานเซิ่นผ่านมา มีงูอยู่แทบทุกที่ เขาเรียกชุดเกราะและกรีฟการ์กอยล์ออกมา เพื่อหลีกเลี่ยงอันตรายจากพวกงู จากนั้นเขาก็รีบตามเสียงของหมีดำต่อไป

ทันใดนั้นหานเซิ่นก็เห็นงูสีชมพูกำลังเลื้อยอยู่ ซึ่งถ้าเขาไม่เคยมาที่ป่านี้ เขาก็คงจะลุยต่อไปโดยไม่สนใจ

งูตัวนี้ค่อนข้างตัวเล็ก มันมีความยาวประมาณ 1 ฟุตและตัวผอมมาก ด้วยตัวที่สีชมพูทำให้รู้สึกว่ามันไม่น่าจะมีอันตราย มันให้ความรู้สึกว่ามันเป็นมอนสเตอร์ที่ล่าได้ง่ายๆ

แต่หานเซิ่นจำงูตัวนี้ได้ งูตัวสีชมพูตัวนี้อยู่ที่ใต้ต้นพีชพร้อมๆกับเขา มันเป็นงูที่น่ากลัวมาก

หานเซิ่นหยุดเคลื่อนที่ทันที เขาพยายามกดพลังของตัวเองให้เบาบางที่สุด เขาเพียงแค่อยากจะไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับหมีดำ เขาไม่ต้องการจะสู้กับงูตัวนี้

แต่งูสีชมพูดูเหมือนมันไม่แม้แต่จะสังเกตเห็นหานเซิ่น มันแค่เลื้อยไปอีกทางหนึ่งอย่างช้าๆ ราวกับมันกำลังเดินเล่นในสวนสาธารณะ หลังจากมันไปถึงต้นพีชต้นหนึ่ง มันก็ตัดสินใจเลื้อยขึ้นไป

หานเซิ่นรู้สึกว่าต้องมีอะไรผิดปรกติแน่ ดังนั้นเขาเลยปลดล็อคยีน แต่เมื่อเขาสังเกตดูงูที่อยู่บริเวณโดยรอบ พวกมันมีสีแดง สีเขียว สีดำ สีขาวและอื่นๆ พวกมันเลื้อยไปตามพื้นและต้นไม้เหมือนกับเถาวัลย์ เขาบอกไม่ได้ว่ามันมีจำนวนเท่าไหร่แน่

"ราชาของเจ้าพวกนี้มันร้ายจริงๆ" หานเซิ่นช็อค เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาก็ตัดสินใจเรียกปีกวิญญาณอสูรออกมา และพยายามจะบินหนีไป แต่แล้วเขาก็เห็นงูที่มีปีกพุ่งออกจากต้นไม้ แม้แต่งูตัวสี

ชมพูดก็มีปีกสีแดงที่ดูโปร่งใส มันบินมาเหนือหานเซิ่นและปิดล้อมบริเวณนั้นไว้หมด

หานเซิ่นรีบเรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี อาวุธที่ยาวกว่า 2 เมตรปรากฏออกมา เขาใช้มันฟันไปที่ฝูงงูทันที พวกมันถูกเผาเป็นถ่านในทันที เมื่อเห็นช่องว่างพอที่ฝ่าออกไปได้ เขาก็หนีออกไปทันที

ไม่นานนักหานเซิ่นก็ตระหนักว่างูตัวสีชมพูก็คล้ายๆกับราชาหมาป่าและราชาเพกาซัส มันมีพลังในการสั่งการลูกน้องของมัน งูพวกนี้ก็มีรูปขบวนเช่นเดียวกัน ถึงพวกมันจะถูกหานเซิ่นตอบโต้อย่างรุนแรง แต่พวกมันก็ยังสามารถกดดันให้หานเซิ่นต้องหนีลึกเข้าไปในป่า

"งูสีชมพูมันต้องการอะไร?" หานเซิ่นช็อค

เขาสังเกตว่างูตัวสีชมพูอาจจะไม่ได้ต้องการจะฆ่าเขา มันแค่จะกดดันให้เขาหนีลึกเข้าไปในป่าลูกพีชเรื่อยๆ ไม่มีใครรู้ว่ามันต้องการอะไร แต่สิ่งที่มันทำ เห็นได้ชัดมากว่ามันต้องการให้เขาเข้าไปในป่าลึก

หานเซิ่นไม่อยากจะประมาทสติปัญญาของมอนสเตอร์พวกนี้ เขาต้องการจะหนี แต่เขายังไม่เจอโอกาสดีๆเลย

ป่านี้เต็มไปด้วยงู บ่อยครั้งที่พวกมันจะพุ่งออกมาจากต้นพีชโดยไม่ให้เขาได้ตั้งตัว พวกมันไล่กดดันหานเซิ่นให้หนีลึกเข้าไปในป่าลูกพีช

งูมันกำลังไล่หานเซิ่นให้ตรงเข้าไปหาหมีดำ หานเซิ่นถูกไล่ให้หนีไปเป็น 100 ไมล์แล้ว เสียงร้องของหมีเริ่มชัดขึ้นเรื่อยๆ มันเป็นเสียงร้องที่ดังกว่าที่เขาจิตนาการไว้มาก หมีดำดูจะโกรธมากๆ ในตอนนี้

หานเซิ่นกัดฟัน เขาคิดว่าความเร็วในตอนนี้อาจมากพอที่จะทำให้เขาบินผ่านหมีตัวนั้นไปได้ ฝูงงูยังไม่ได้โจมตีเขา แต่พวกมันรักษาความเร็วในการไล่ตามเขาไป ด้วยเหตุผลบางอย่างพวกมันต้องการให้หานเซิ่นเข้าไปตรงนั้น

ตอนที่ 679 การต่อสู้ระหว่างมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

บางทีอาจจะเป็นเพราะงูฝูงนี้ที่กำลังตามเขาอยู่ก็ได้ ทำให้หานเซิ่นไม่เจอมอสเตอร์ตัวอื่นเลย ตอนนี้ป่าลูกพีชเต็มไปด้วยงูจำนวนนับไม่ถ้วน

หานเซิ่นไม่รู้ว่าเขามาไกลขนาดไหนแล้ว แต่ไม่ว่าเขาจะหนีไปไกลขนาดไหน เขาก็เห็นแค่งูและต้นไม้ ขณะที่เสียงคำรามของหมีดำก็ยิ่งชัดขึ้นเรื่อยๆ

จากระยะไกล หานเซิ่นเห็นต้นไม้สั่นไหวอย่างรุนแรง กิ่งไม้กระจายเกลื่อนพื้นไปหมด ส่วนพื้นดินก็เป็นหลุมเป็นบ่อ

และในที่สุดเขาก็เห็นหมีดำ มันกำลังเฝ้าปากทางเข้าถ้ำอยู่ ตัวของมันเต็มไปด้วยเลือด มันส่งเสียงคำรามดังไปถึงท้องฟ้า ด้านหน้าของมันมีช้างโครงกระดูกอยู่

ช้างโครงกระดูกกำลังใช้งาและงวงของมันโจมตีหมีดำอย่างต่อเนื่อง เห็นได้ชัดว่าหมีดำไม่มีโอกาสที่จะเอาชนะช้างตัวนี้ได้เลย ตัวมันเต็มไปด้วยบาดแผล แต่กระนั้นมันก็ยังคงเฝ้าหน้าถ้ำไม่หนีไปไหน

"หรือว่าในถ้ำจะมีสมบัติอยู่? มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด 2 ตัวกำลังต่อสู้กันเพื่อแย่งชิงสมบัติ?" หานเซิ่นเปลี่ยนตำแหน่งเพื่อที่จะมองเข้าไปในถ้ำให้ชัดขึ้น

แต่สิ่งที่เขาเห็นมันไม่ใช่สมบัติ มันคือลูกหมีตัวเล็กๆที่อยู่ภายในถ้ำ ตอนนี้หานเซิ่นเข้าใจแล้วว่าทำไมหมีดำที่ดูจะอ่อนแอกว่าช้างถึงได้ยืนกรานที่จะขวางทางช้างเอาไว้ มันต้องการปกป้องลูกของมัน

ช้างโครงกระดูกเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดง ขณะที่ตัวของหมีดำก็เริ่มมีสีดำมืดขึ้นเรื่อยๆ พวกมันทั้งคู่ต่างก็เด่นในด้านพละกำลัง ฉากการต่อสู้ของพวกมันเป็นภาพที่น่าตกใจมาก ก้อนหินแหลกละเอียด ต้นไม้โค่น และทั่วทั้งบริเวณนี้สั่นสะเทือนราวกับเกิดแผ่นดินไหว

หมีดำมีขนาดตัวที่ใหญ่มาก หานเซิ่นคิดว่ามันน่ากลัวยิ่งกว่าหมียักษ์เหมันต์ซะอีก หมียักษ์เหมันต์มีพลังธาตุน้ำแข็ง แต่หมีดำตัวนี้มีพละกำลังที่มหาศาล ถึงหานเซิ่นจะมีเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคี แต่เขาก็ไม่มั่นใจว่าจะทำให้มันบาดเจ็บได้

น่าเสียดายที่หมีตัวนี้ต้องมาเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งอย่างช้างโครงกระดูก พวกมันต่างก็เป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่แข็งแกร่งมากๆ แต่ในเมื่อทั้ง 2 ฝ่ายเด่นในด้านพละกำลัง เมื่อมีตัวใดตัวหนึ่งอ่อนแอกว่า อีกฝ่ายก็สามารถใช้กำลังกดดันตัวที่อ่อนแอกว่าได้

หมียักษ์สีดำถูกงาของช้างแทงเข้าที่ลำตัว แรงของช้างมหาศาลมากทำให้หมีดำถูกดันให้ถอยหลังไปติดหน้าผา หน้าผาเริ่มมีรอยร้าว งาของช้างแข็งแกร่งพอที่จะแทงทะลุร่างกายของหมีไปได้ มีเลือดไหลออกมาตามงาที่แทงเข้าไป

ปัง! หมีดำตบไปที่คอของช้าง ซึ่งทำให้มันถอยหลังไปนิดหน่อย แต่เห็นได้ชัดว่าการโจมตีของหมียังไม่ทรงพลังพอ มันแทบจะทำความเสียหายให้ช้างไม่ได้เลย

ตอนนี้ฝูงงูที่ตามหานเซิ่นมาได้หายไปหมดแล้ว เห็นได้ชัดว่าพวกมันไม่ต้องการเข้ามายุ่งกับการต่อสู้นี้ งูสีชมพูเองก็หายไปด้วย หานเซิ่นไม่รู้ว่าทำไมงูสีชมพูถึงได้ไล่ต้อนให้เขามาที่นี่

"มันคงจะไม่ได้ไล่เรามาถึงที่นี่เพื่อให้ดูการต่อสู้หรอกใช่ไหม?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว ขณะที่เขากำลังคิดหาเหตุผล

แต่เมื่อเขามองดูหมีดำและลูกที่อยู่ภายในถ้ำ ตาของเขาก็เป็นประกายขึ้นมา เห็นได้ชัดว่ายังไงหมีดำก็ไม่มีทางเอาชนะช้างตัวนี้ได้ ถ้ามันยังคงต่อสู้กันต่อไปแบบนี้ มันก็คงขึ้นอยู่กับเวลาว่ามันจะตายเมื่อไหร่ จะเป็นยังไงถ้าเขาฉวยโอกาสนี้ในการฆ่ามัน?

ถ้าหมีดำสามารถให้กำเนิดลูกออกมาได้ บางทีผลึกพลังชีวิตของมันก็คงจะเหมือนกับโกลเด้นโกรวเลอร์ ซึ่งมันอาจจะกินได้เลยก็ได้

เมื่อมีความคิดเช่นนี้ หานเซิ่นก็ตื่นเต้นขึ้นมา บางทีเทพีแห่งโชคชะตาคงจะอยู่ข้างเขาอีกแล้ว ด้วยโอกาสที่หาได้ยากแบบนี้ หานเซิ่นอาจจะไขความลับของผลึกพลังชีวิตได้

หานเซิ่นกำลังลังเลอยู่ว่าจะเข้าไปโจมตีตอนไหนดี แต่ทันใดนั้นอยู่ๆเขาก็ได้ยินเสียงดังมาจากข้างหลัง หานเซิ่นรีบหันกลับไปด้วยความตกใจ เขาเห็นงูสีชมพูกำลังเลื้อยอยู่แถวกิ่งไม้ใกล้ตัวเขา

หานเซิ่นช็อค เขาไม่รู้ว่ามันเข้ามาใกล้เขาตั้งแต่เมื่อไหร่ เขาสัมผัสถึงตัวมันไม่ได้เลย มันไม่น่าจะเป็นไปได้สำหรับคนอย่างหานเซิ่นที่มีสัมผัสเหนือมนุษย์

งูสีชมพูอยู่ห่างจากหานเซิ่นประมาน 2 ฟุต เขาเลยไม่กล้าที่จะขยับ เพราะเขากลัวว่างูจะโจมตี ถ้าเขาขยับตัว

เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีเป็นอาวุธที่ใหญ่เกินไปสำหรับจะนำมาใช้กับงูตัวแค่นี้ มันเป็นอาวุธที่เหมาะสำหรับล่ามอนสเตอร์ตัวใหญ่ๆ แต่เมื่อเจอกับงูตัวแค่นี้ เขาต้องการความแม่นยำและความรวดเร็วมากกว่า เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีจะกลายเป็นอะไรที่เกะกะทันทีเมื่อต้องสู้กับงู

แต่ดูเหมือนงูสีชมพูไม่ได้มีความคิดที่จะโจมตีเขา งูมันจ้องมองหานเซิ่น จากนั้นมันก็เอาตัวของมันพันกิ่งไม้และก็หักมัน แล้วมันก็เลื้อยไปที่พื้นพร้อมกับกิ่งไม้ที่หัก จากนั้นมันก็ใช้กิ่งไม้เขียนอะไรบางอย่างบนพื้นดิน

หานเซิ่นมองดูงูสีชมพูด้วยความประหลาดใจ เขาไม่รู้ว่ามันต้องการอะไร แต่ดูแล้วมันเป็นมอนสเตอร์ที่โดดเด่นในด้านสติปัญญาอย่างไม่ต้องสงสัย

หานเซิ่นมองดูงูสีชมใช้กิ่งไม้ขีดเขียนง่ายๆอยู่หลายขีด และในที่สุดมันก็รวมกันเป็นรูปของช้าง หานเซิ่นเข้าใจได้ทันทีว่ามันคงจะหมายถึงช้างโครงกระดูกแน่ แต่หานเซิ่นก็ยังไม่เข้าใจว่างูมันจะวาดรูปช้างทำไม ขณะที่เขากำลังสงสัยอยู่ เขาก็เห็นงูมันวาดรูปตัว 'X' บนรูปช้าง

เมื่อเห็นรูปโคงกระดูกช้างถูกกากบาท หานเซิ่นก็เข้าใจได้ว่างูสีชมพูคงจะพยายามบอกให้หานเซิ่นกำจัดช้างตัวนี้

หานเซิ่นขมวดคิ้ว ในตอนแรกที่ถูกไล่ต้อนมา เขาก็คิดว่ามันอาจจะต้องการให้เขาฆ่ามอนสเตอร์ตัวที่ฆ่าได้ง่ายๆอย่างหมีดำ

เพราะยังไงหมีดำก็ได้รับบาดเจ็บหนัก มันอ่อนแอกว่าช้างแน่ๆอยู่แล้ว สิ่งที่เขาต้องทำก็คือหาจังหวะโจมตีปิดชีวิตของมันก็พอ

แต่การที่งูสีชมพูต้องการให้ฆ่าช้าง ทำให้หานเซิ่นประหลาดใจเป็นอย่างมาก เพราะมันเป็นงานสุดหินจริงๆ

'สัตว์ก็คือสัตว์แหละน่า ถึงมันจะดูฉลาด แต่มันก็ไม่รู้จักดูสถานการณ์เลย' หานเซิ่นคิดว่างูสีชมพูยังไม่ฉลาดเท่าที่ควร เพราะมันดันเลือกช้างเป็นเป้าหมาย

แต่เมื่อเขาลองคิดเกี่ยวกับมันดีๆแล้ว เขาก็คิดว่าไม่น่าจะเป็นแบบนั้น เขาเคยเห็นสติปัญญาของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอย่างราชาหมาป่าและราชาเพกาซัสมาแล้ว งูตัวนี้ก็ไม่ต่างกัน เรื่องแค่นี้มันคงจะมองออกง่ายๆอยู่แล้ว มันต้องมีเหตุผลแน่ที่ต้องการให้จัดการช้างก่อน

หานเซิ่นจำได้ว่าตอนที่อยู่ใต้ต้นพีชยักษ์ งูสีชมพูและหมีดำก็เหมือนๆกัน พวกมันไม่สามารถโคจรพลังได้ พลังภายในของพวกมันดูพร่ามัว แต่ช้างโครงกระดูกและลูกหมีตัวเล็กๆสามารถโคจรพลังภายในได้

'เรื่องนี้จะมีความเกี่ยวข้องกันไหมนะ? หรือมันจะเป็นสิ่งที่งูต้องการ' ยิ่งหานเซิ่นคิด เขาก็ยิ่งช็อค

ถ้างูสีชมพูเล็งที่จะฆ่ามอนสเตอร์ที่สามารโคจรพลังได้ การที่มันต้องการจะจัดการช้างตัวนี้ก็เป็นเรื่องปรกติ

ส่วนหมีดำตัวนี้ก็บาดเจ็บหนักอยู่ ถ้าช้างถูกกำจัดไปแล้ว แม่หมีก็ไม่น่าจะมีแรงพอที่จะปกป้องลูกของมันได้ ซึ่งลูกหมีก็จะต้องเป็นเหยื่อรายต่อไปของงู

เพราะยังไงป่านี้ก็เป็นอาณาเขตของงูตัวนี้อยู่แล้ว ด้วยกองทัพลูกสมุนของมัน มันสามารถรุมเล่นงานแม่หมีที่บาดเจ็บได้ไม่ยาก

'งูตัวนี้มันร้ายจริงๆ!' หานเซิ่นรู้สึกช็อค แต่เขาก็รู้สึกว่านี่อาจจะเป็นโอกาสของเขาด้วยเช่นกัน

ตอนที่ 680 พยายามฆ่าช้าง

งูสีชมพูบังคับให้หานเซิ่นเข้าไปใกล้ๆช้าง เนื่องจากมันมีแผนที่จะฆ่ามอนสเตอร์ทั้ง 2 ตัวเลย แต่ลำพังตัวของมันเองยังรู้สึกกลัวพลังของช้าง ดังนั้นมันเลยคิดที่จะให้หานเซิ่นเข้าไปตัดกำลังก่อน

หานเซิ่นเองก็สนใจทั้งช้างและลูกหมีในถ้ำเช่นกัน ตอนนี้อย่างดีที่สุดเขามีโอกาสได้ผลึกพลังชีวิตถึง 3 ก้อน

โดยปรกติแล้วหลังจากที่ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ก็จะไม่มีซากของมอนสเตอร์หลงเหลือเอาไว้ หานเซิ่นคิดว่ามันอาจจะเป็นเพราะพวกมันคือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่นแรก ที่น่าจะเกิดมาจากรังของมอนสเตอร์โดยตรง

ส่วนช้างและลูกหมีคือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่นที่ 2 ถ้าพวกมันเหมือนกับโกลเด้นโกรวเลอร์ ร่างของพวกมันก็จะไม่สลายไปหลังจากที่ถูกฆ่า ซึ่งนางฟ้าน้อยก็มาถึงจุดที่เธอไม่ค่อยจะกินอะไรแล้ว ตอนนี้แม้แต่เนื้อมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ เธอก็ยังไม่มอง มันน่าจะใกล้ถึงเวลาที่เธอจะวิวัฒนาการแล้ว บางทีเนื้อขั้นสุดยอดอาจจะเป็นสิ่งที่เธอกำลังต้องการ

หานเซิ่นทำทีเป็นถูกงูกดดัน เขาเชื่อว่าเขาควรจะจัดการช้างก่อนถูกต้องแล้ว ไม่งั้นถ้าหมีดำตายก่อน ยากมากสำหรับหานเซิ่นที่จะจัดการช้างในตอนนั้น

งูสีชมพูอยู่บนกิ่งไม้อย่างนิ่งเงียบ เมื่อเฝ้ามองหานเซิ่น มันอ้าปากและแลบลิ้นออกมา เพื่อขู่ให้เขาเข้าไปหาช้าง

หานเซิ่นกัดฟัน และในที่สุดเขาก็เรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา หลังจากนั้นเขาก็ตรงเข้าไปหาช้างทันที

เมื่องูสีชมพูเห็นหานเซิ่นลุยเข้าไป มันก็กางปีกสีแดงของมันและบินตรงเข้าไปบริเวณหูช้างราวกับลูกธนู เป้าหมายของมันชัดเจน มันต้องการสร้างความเสียหายให้ช้างจากภายใน

ช้างเหมือนจะรู้ทันความคิดของงู มันรีบหันหูหลบไปอีกทาง จากนั้นมันก็ใช้งวงโจมตีไปที่งูทันที งูหมุนตัวและบินหลบการโจมตีที่เข้ามา

หานเซิ่นพุ่งมาจากอีกด้าน เขาใช้เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีโจมตีโดนช้างเต็มๆ เกิดเสียงดังคล้ายเสียงโลหะปะทะกัน แต่กระนั้นมันก็ทำได้แค่สร้างรอยตื้นๆไว้บนกระดูกของช้างสีแดงเท่านั้น มือของหานเซิ่นแทบจะไร้ความรู้สึกไปเลย เขาเกือบจะถืออาวุธไว้ไม่อยู่

"มันแข็งเกินไปรึเปล่าเนี่ย!" หานเซิ่นประหลาดใจ

เนื่องจากช้างมีขนาดใหญ่มาก หลังจากที่มันถูกหานเซิ่นโจมตี มันก็พยายามจะหันไปหาเขา แต่มันหันได้ค่อยข้างช้า ทันใดนั้นหมีดำก็ใช้อุ้งมือจับที่งาของช้างทำให้มันหันไปไม่ได้ นี่เป็นโอกาสที่งูสีชมพูจะเข้าไปที่หูช้างอีกครั้ง

หานเซิ่นยกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีขึ้น และพุ่งเข้าไปใกล้ๆช้าง ตอนนี้ช้างโครงกระดูกเปลี่ยนเป็นสีแดงทั้งตัวแล้ว มันดูจะไร้จุดอ่อน ดังนั้นหานเซิ่นเลยต้องเล็งไปที่กระดูกชิ้นที่ดูจะบางที่สุดและโจมตีที่จุดนั้น

งาของช้างยังถูกหมีดำจับไว้แน่น ช้างไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ มันส่งเสียงร้องดังไปถึงท้องฟ้า ด้วยเรี่ยวแรงอันมหาศาล มันใช้งายกตัวหมีขึ้นมา และก็โยนหมีตรงไปที่ข้างภูเขา เกิดเสียงดังจากการกระแทก ภูเขาพังทลายลงมาทันที

ช้างรีบใช้งวงของมันดึงตัวงูออกมาจากภายในหู ขณะเดียวกันมันก็ใช้ขาหลังเตะไปที่เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีของหานเซิ่น หานเซิ่นถูกเตะจนกระเด็นไปไกล

ช้างโครงกระดูกตัวนี้แข็งแกร่งจริงๆ แม้จะต้องสู้กับคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งทั้ง 3 มันก็ยังสู้ได้อย่างไม่เป็นรองเลยสักนิด หานเซิ่นลอยไปชนกับต้นพีชอยู่หลายต้นกว่าที่เขาจะล่วงลงมาถึงพื้น

ถึงเขาจะสวมชุดเกราะและกรีฟการ์กอยล์ป้องกัน แต่เขาก็ยังกระอักเลือดออกมา เขารู้สึกร้อนบริเวณอกเหมือนกับถูกไฟเผา

"บ้าเอ้ย ช้างตัวนี้มันจะแข็งแกร่งไปถึงไหนกัน" หานเซิ่นกัดฟันและพยายามจะลุกขึ้นมา ยังดีที่อาวุธของเขารับแรงกระแทกส่วนมากของช้างไป ทำให้แรงที่เข้ามากระแทกเขาหลงเหลือแค่บางส่วน ไม่งั้นเขาเกรงว่าเขาอาจจะสภาพปางตายไปแล้วก็ได้

ช้างส่งเสียงร้องอีกครั้ง มันก้มหัวต่ำลงเพื่อหันงาตรงไปทางหมีดำที่ยังนอนแน่นิ่งอยู่ จากนั้นมันก็วิ่งตรงเข้าหาหมีดำทันที มันเป็นการโจมตีที่ดูจะรุนแรงมาก ถ้าเกิดหมีดำโดนเข้าละก็ มันคงอาการสาหัสจนมีโอกาสตายได้เลย

ตอนนี้หมีดำก็บาดเจ็บหนักมากอยู่แล้ว มันพยายามตะเกียดตะกายลุกขึ้นจากกองเศษก้อนหิน

เสียงคำราม! ลูกหมีที่ซ่อนอยู่ในถ้ำเห็นว่าแม่ของมันใกล้จะถูกฆ่าแล้ว ทำให้มันส่งเสียงร้องออกมา ขนของมันเป็นเงางามราวกับหินออฟซิเดี่ยน มันวิ่งออกมาจากถ้ำและตรงเข้าไปหาช้าง มันตะปบไปที่กระดูกของช้าง ทำให้เกิดล่องข่วนลึกบนกระดูก

ช้างส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด มันใช้งวงของมันจับลูกหมี แต่นั่นมันก็ทำให้แม่หมีมีเวลามากพอที่จะลุกขึ้นจากพื้นได้

เมื่อมันเห็นว่าช้างกำลังจะโยนลูกหมี แม่หมีก็ใช้มือของมันจับงวงของช้างไว้ ทำให้ลูกหมีตกลงมา มันส่งเสียงคำราม ขณะพยายามดึงงวงของช้างด้วยแรงทั้งหมดที่มันมี มันไม่ยอมให้ช้างขยับไปไหนได้

ช้างพยายามสลัดแม่หมีให้หลุดออกไปให้ได้ แต่ทว่ามันเกาะแน่นมาก

แม่หมีใช้ด้วยแรงทั้งหมดที่มี มันใช้ขาของมันขุดลงไปบนพื้นดิน ไม่ว่ายังไงมันก็จะไม่ให้ช้างไปโจมตีลูกหมีได้

งูสีชมพูใช้โอกาสนี้พุ่งเข้าไปในหูของช้างเป็นครั้งที่ 3 ทำให้ช้างได้รับความเจ็บปวดทรมานมาก มันส่งเสียงร้องดังไปจนถึงท้องฟ้า จากนั้นมันก็เกิดบ้าคลั่งขึ้นมา มันโยนทั้งแม่หมีและลูกหมีกระเด็นไป

หานเซิ่นอยู่ข้างหลังช้าง เขาจะใช้กระบวนท่าลับเพื่อที่จะทะลวงตูดของช้าง เขาต้องการใช้ท่าที่เขาเคยเผด็จศึกหมียักษ์เหมันต์ได้

แรงหมุนที่ทรงพลังทะลวงเข้าไปในตูดของช้าง ซึ่งทำให้เกิดประกายไฟจำนวนมาก แต่ทะลวงเข้าไปได้ไม่ไกลเท่าไหร่มันก็หยุด

กระดูกของช้างแข็งยิ่งกว่าเหล็ก หานเซิ่นไม่มีพลังพอที่จะแทงมันเข้าไปลึกๆ ถ้าเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีไม่สามารถตัดกระดูกของมันได้ การจะแทงเข้าไปลึกๆเป็นเรื่องที่แทบเป็นไปไม่ได้

เมื่อเห็นช้างเริ่มบ้าครั่งแล้ว หานเซิ่นก็รีบหลบออกมา ตอนนี้เขาเพ่งสมาธิไปที่การหลบเป็นหลัก เมื่อเห็นช้างกำลังจะเตะมาที่เขาอีกครั้ง เขาก็กระโดดหลบ

งูสีชมพูเลื้อยเข้าไปในหูได้ค่อนข้างลึกแล้ว ทำให้ช้างคลั่งยิ่งกว่าเดิม หานเซิ่นและหมีช่วยกันโจมตีช้างพร้อมๆกัน แต่ก็ยังไม่สามารถเอามันลงได้

ตอนนี้แม่หมีที่อึดที่สุดในบรรดาพวกเขารับหน้าที่เป็นตัวรับการโจมตี ถ้าไม่ใช่เพราะแม่หมีเป็นตัวเข้าจน หานเซิ่นกับลูกหมีคงจะตายไปนานแล้ว

หานเซิ่นทุ่มพลังทั้งหมดในการโจมตี ไม่ว่ากระบวนท่าอะไรในวิชามังกรพิษทะยาน เขาก็งัดออกมาใช้ทั้งหมด เขาพยายามจะเบนความสนใจของช้างออกมาเพื่อไม่ให้มันเผด็จศึกแม่หมีได้

งูสีชมพูที่เลื้อยเข้าไปในหู ดูจะเป็นตัวที่ทำความเสียหายให้ช้างได้มากที่สุดแล้ว ตอนนี้ช้างบ้าคลั่งและส่งเสียงร้องตลอดเวลา

ปัง! ลูกหมีถูกงวงของช้างฟาดเต็มๆ มันกระเด็นไปไกล ร่างเล็กๆของมันชนต้นพืชหักไปหลายต้นก่อนมันจะตกลงมา แต่ทว่ามันก็ดูจะไม่เป็นอะไรเลย มันลุกขึ้นมาหน้าตาเฉย และลุยเข้าหาช้างอีกครั้ง หานเซิ่นประหลาดใจมากเมื่อเห็นแบบนั้น

"ลูกของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแข็งแกร่งจริงๆ" หานเซิ่นช็อคถึงลูกหมีจะเด็กมาก แต่มันก็มีร่างกายที่แข็งแกร่งมาก เมื่อมันโตขึ้นมา ด้วยการที่มันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 เหมือนกับช้างมันน่าจะมีพลังพอๆกับช้างเลย

ตอนที่ 681 โจมตีในครั้งเดียว

ต้นไม้หักโค่น พื้นดินสะเทือน ภูเขาพังทราย ตอนนี้มอนสเตอร์ที่น่ากลัวหลายตัวกำลังสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย หานเซิ่นเองก็เป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้ด้วย แต่เขาก็เป็นเหมือนกับเม็ดเบี้ย ตอนนี้เขาเน้นหลบเป็นหลัก เขายังไม่กล้าที่จะใช้ท่าเอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์ ถึงเขาจะอยากใช้มันใจจะขาด แต่เขาก็รู้ว่าหลังจากใช้มันแล้วร่างกายของเขาจะหมดพลัง ซึ่งถ้าต้องมาหมดพลังท่ามกลางการต่อสู้ของมอนสเตอร์หลายตัวแบบนี้ล่ะก็ มันคงไม่ใช่เรื่องดีแน่

หลังจากใช้ท่านั้นแล้วพลังงานในร่างกายของหานเซิ่นจะถูกดึงออกมาใช้เกินขีดจำกัด ทำให้เรี่ยวแรงของเขาเรียกได้ว่าหมดจริงๆ ถึงเขาจะมีวิชาตะวันหยกและมนตรานอกรีต แต่มันก็ต้องการเวลาเป็นชั่วโมงๆกว่าจะฟื้นพลังกลับมา

สถานการณ์ตอนนี้ยังซับซ้อนและคาดเดาได้ยากว่าฝ่ายไหนจะชนะ หานเซิ่นเลยยังไม่คิดจะใช้เอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์ ถ้าเขาหมดพลังไปก่อน คนที่จะได้ผลประโยชน์ทั้งหมดจากการต่อสู้ดูแล้วน่าจะเป็นงูสีชมพู

แต่การที่มีหานเซิ่นอยู่ที่นี่ ทำให้ช้างยังไม่สามารถจัดการแม่หมีได้ง่ายๆ หานเซิ่นกับลูกหมีช่วยกันก่อกวนช้างตลอดเวลา ทำให้ช้างไม่สามารถทุ่มพลังทั้งหมดจัดการแม่หมีได้

ช้างส่งเสียงกรีดร้องดังขึ้นเรื่อยๆ มันใช้เท้ากระทืบพื้นอย่างตื่นตระหนก "ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป เจ้างูตัวนั้นอาจจะเป็นคนฆ่าช้างก็

ได้" หานเซิ่นรู้สึกว่าต้องรีบแล้วเหมือนกัน เขากับหมีเป็นคนที่ต้องรับศึกหนักกับช้างที่บ้าคลั่ง ขณะที่งูโจมตีแบบสบายๆภายในตัวของช้าง งูสีชมพูสามารถกัดกินจากภายในได้ ซึ่งถ้ามันฆ่าช้างได้ ความพยายามทั้งหมดของหานเซิ่นก็จะสูญเปล่า

แต่หานเซิ่นก็ยังไม่รู้ว่าจะฆ่าช้างได้ยังไง ถึงเขาจะใช้เอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์ แต่เขาก็ยังไม่แน่ใจว่าพลังพอที่จะตัดกระดูกของช้างได้รึเปล่า โอกาสที่หานเซิ่นจะฆ่าได้แบบชัวร์ๆยังไม่มีเลย

เมื่อยังไม่มีวิธีแก้ปัญหา หานเซิ่นเลยต้องก้มหน้าก้มตาสู้ต่อไปเรื่อยๆ

ปัง!

ช้างปลดปล่อยพลังที่น่ากลัวออกมา มันฟาดแม่หมีกระเด็นไป จากนั้นมันก็วิ่งตรงไปที่ภูเขา พร้อมกับส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด

ลูกหมีวิ่งตรงไปที่แม่หมี ดูเหมือนพวกมันไม่ต้องการจะตามช้างไป หานเซิ่นมองพวกมันด้วยความผิดหวัง จากนั้นเขาก็กัดฟันและวิ่งตามช้างไปด้วยตัวเอง

แม้แม่หมีจะบาดเจ็บหนัก แต่มันก็ยังพอสู้ได้ ยิ่งกว่านั้นยังมีลูกหมีคอยช่วยอีกแรง หานเซิ่นยังเสียเปรียบอยู่มาก ถ้าจะสู้กับพวกมัน ยังไงมันก็คือการต่อสู้ 1 ต่อ 2

หานเซิ่นวิ่งตัดผ่านภูเขาไปเพื่อไล่ตามช้าง หานเซิ่นคิดว่างูอาจจะสร้างความเสียหายจากภายในได้หนักจริงๆ ตอนนี้อวัยวะ

ภายในของช้างคงจะเสียหายไปหมดแล้ว มันถึงได้วิ่งหนีไปแบบนั้น

หานเซิ่นเห็นช้างดูตื่นตระหนกมาก มีเลือดไหลออกมาจากหูและปากของมัน เมื่อเห็นแบบนั้นเขาก็ยิ่งรู้สึกกลัวพลังของงู ถ้าเขาต้องเป็นคนสู้กับงู เขาก็ไม่รู้ว่าจะรับมือกับมันได้แค่ไหน เขารู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมาทันที

ในตอนแรกงูสีชมพูโผล่มาข้างหลังของหานเซิ่นได้โดยที่เขายังไม่รู้ตัวเลย ตอนนี้ตัวของหานเซิ่นชุ่มไปด้วยเหงื่อเมื่อคิดถึงเรื่องนั้น

ตอนนี้มีเลือดไหลออกมาจากทุกรูทวารของช้าง เลือดของมันไหลไปเป็นทางยาว แต่ช้างก็ยังไม่หยุดวิ่ง

ตูม!

หน้าผาเริ่มพังลงมา ช้างใช้หัวของมันกระแทกหน้าผา มีก้อนหินจำนวนมากตกลงมาใส่มัน แต่มันก็ไม่สนใจ มันเอาหัวโขกหน้าผาครั้งแล้วครั้งเล่า ราวกับว่ามันพร้อมที่จะบดขยี้สมองของตัวเองให้แหลกไปพร้อมกับก้อนหินพวกนั้น

ช้างใช้งวงของมันฟาดหัวตัวเองรัวๆ จนกะโหลกของมันเกือบจะแหลกอยู่แล้ว

หานเซิ่นขนลุกเมื่อเห็นภาพนั้น เขาตัดสินใจว่าไม่มีทางให้งูตัวนี้เข้ามาใกล้อีก แม้มันจะตัวเล็กแต่มันอันตรายมากจริงๆ

ถ้าเขาต้องโดนเหมือนกันช้างตัวนี้ เขาคิดว่าเขาคงจะทนได้ไม่ถึงนาทีแน่ แม้แต่ช้างที่มีพลังหมาศาลยังอยู่ในสภาพนั้น

ช้างชนจนหน้าผาพังทลายลงมา จากนั้นมันก็วิ่งผ่านหน้าผาออกไป แต่ละก้าวของมันทำให้พื้นดินสะเทือน ช้างดูจะเจ็บปวดทรมานมาก

หานเซิ่นรักษาระยะห่างจากมัน ช้างตัวนี้แข็งแกร่งมาก และเขาก็คิดว่าตอนนี้งูสีชมพูคงกำลังกัดกินอวัยวะภายในของช้างอยู่ ซึ่งมันทำให้ช้างบ้าคลั่งมากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่มีอะไรที่หานเซิ่นจะทำได้ เขาต้องตัดสินใจแล้วว่าจะใช้เอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์ตอนไหนดี

ตอนนี้เห็นได้ชัดเลยว่างูสีชมพูกำลังกัดกินสมองของช้างอยู่ ช้างจะตายตอนไหนก็ขึ้นอยู่กับเวลาแล้ว

มอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งอย่างช้างตัวนี้ เมื่อต้องมาเจอกับมอนสเตอร์ตัวเล็กๆที่กัดกินอวัยวะภายใน มันกลับทำอะไรไม่ได้เลย แต่ที่งูทำแบบนั้นได้ก็เพราะมันเองก็แข็งแกร่งเช่นกัน ถ้าเป็นหานเซิ่นเข้าไปในหูช้าง เขาก็คงจะทำอะไรไม่ได้มาก เพราะยังไงอวัยวะภายในของมันก็เป็นระดับขั้นสุดยอด ซึ่งมันคงแข็งมาก

แม้กัดครั้งเดียวจะไม่เข้า แต่ถ้ากัดหลายๆครั้งก็ไม่แน่ บวกกับงูสีชมพูตัวนี้มีพิษด้วย พิษของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดน่าจะเป็นอะไรที่ร้ายแรงมากๆ

ช้างพุ่งชนหน้าผาอีกครั้ง ไม่นานหน้าผาที่สูงกว่า 200 เมตรก็พังถล่มลงมาด้วยงาช้าง ซึ่งในตอนนี้ช้างก็ได้หยุดเคลื่อนไหวแล้ว มันล้มลงบนพื้น เสียงของมันเริ่มอ่อนลงเรื่อยๆ เหมือนกับว่ามันใกล้จะตายเต็มทีแล้ว

แม้แต่น้ำตาของมันยังไหลออกมาเป็นเลือด ขณะที่แสงสีแดงของดวงตามันเกือบจะดับลงแล้ว ตอนนี้สมองของมันน่าจะถูกงูสีชมพูกัดกินไปเกือบหมดแล้ว

ตอนนี้มันนอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น พร้อมกับมีเลือดไหลออกจากปาก จมูกและหูจำนวนมาก มันคงจะตายในเร็วๆนี้อย่างแน่นอน มันดูสิ้นหวังมาก

หัวใจของหานเซิ่นเต้นรัว ช้างตัวนี้เอาหัวของมันชนกันหน้าผานับครั้งไม่ถ้วน แต่กะโหลกของมันก็ไม่ได้แตก นั่นหมายความว่าหานเซิ่นคงจะฆ่ามันไม่ได้ง่ายๆแน่ แต่ยังไงเขาก็ต้องทำอะไรสักอย่าง

แม้เขาจะใช้เอเลเฟ่นเร็กซ์ไตล์ มันก็ยังไม่การันตีว่าจะฆ่ามันได้ ดูเหมือนคนที่จะปิดชีวิตของช้างตัวนี้ได้คงจะเป็นงูสีชมพูเป็นแน่

หานเซิ่นกัดฟันและบินลงมายืนอยู่ข้างๆหัวของช้าง ตอนนี้มันไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลย คงจะเป็นช่วงไม่กี่วินาทีสุดท้ายก่อนมันจะตาย

หานเซิ่นใช้สัมผัสอันทรงพลังของเขาสแกนร่างของช้าง โดยเฉพาะส่วนหัว ฝ่ามือของเขาเปลี่ยนเป็นหยก เขารวบรวมพลัง

ทั้งหมดไว้ที่ฝ่ามือ เขาใช้ศาสตร์ตงเสวียนเลียนแบบพลังภายในของช้าง ตอนนี้ร่างกายของเขามีพลังรูปแบบเดียวกับช้าง ทั้งกล้ามเนื้อและกระดูกของหานเซิ่นส่งเสียงร้องออกมา มือของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังอันมหาศาล

หานเซิ่นไม่ได้เรียกเร็กซ์สไปค์เพิลงอัคคีออกมา เพราะยังไงถึงจะใช้มันก็คงเจาะกะโหลกของช้างไม่ได้ง่ายๆแน่ เขามีโอกาสเพียงครั้งเดียว เขาต้องการความชัวร์ในการฆ่าช้าง เพราะถ้าเอเล่เฟ่นเร็กซ์สไตล์ไม่ได้ผล เขาก็จะไม่มีโอกาสครั้งที่ 2

เขาเลือกที่จะใช้ฝ่ามือแทน เพราะเขาจะใช้พลังช้างผสานกับคลื่นหยินหยาง เพื่อส่งพลังเข้าสู่สมองของช้างโดยตรง

หานเซิ่นยังไม่รีบร้อน เมื่อใช้พลังช้างแล้ว เขาจะโจมตีได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น เขาต้องระมัดระวังให้มาก และเลือกช่วงเวลาที่ช้างกำลังจะสิ้นใจจริงๆเท่านั้น

ในเวลาเดียวกันหานเซิ่นก็จะใส่พลังทั้งหมดลงไปตรงตำแหน่งที่งูสีชมพูอยู่ด้วย เขาหวังจะทำความเสียหายให้มันอย่างหนัก ด้วยลมปราณของช้าง บวกกับพลังหยิน บางทีงูอาจจะตายเลยก็ได้ ถึงมันจะไม่ตายแต่ถ้ามันสร้างความเสียหายได้มากจริงๆ อย่างน้อยมันก็ช่วยซื้อเวลาให้เขาหนีได้ ถ้าเขาไม่โจมตีมอนสเตอร์ทั้ง 2 ตัวในการโจมตีครั้งเดียว หลังจากช้างตายแล้วเขาจะต้องเสร็จงูอย่างแน่นอน

ตอนที่ 682 ฆ่าช้างโครงกระดูก

หลังจากที่ปลดล็อคยีนแล้ว หานเซิ่นก็ได้รับประสาทสัมผัสที่เหนือมนุษย์มาก เขาสามารถมองทะลุผ่านกะโหลกของช้างเข้าไปได้ เขาสามารถมองเห็นการเคลื่อนไหวของงูที่อยู่ภายในกะโหลกของช้างได้ลางๆ

หานเซิ่นรู้สึกได้ถึงพลังชีวิตของช้าง ด้วยความสามารถนี้ ทำให้เขาสามารถกะจังหวะโจมตีได้อย่างแม่นยำ

ทันใดนั้นม่านตาของหานเซิ่นก็หดย่อลง เขาระเบิดพลังทั้งหมดออกมาอย่างเกรี้ยวกราด เขาใช้ฝ่ามือของเขากระแทกเข้าไปที่หัวช้าง

ปัง!

พลังของเอเล่เฟ่นเร็กซ์สไตล์ บวกกับพลังหยินส่งผ่านเข้าไปที่สมองของช้างโดยตรง มันเหมือนกับการยิงตอร์ปิโด้ที่ใต้ทะลึก มันระเบิดสมองของช้างจากภายใน

"ช้างกระดูกศักดิ์สิทธิ์ขั้นสุดยอดถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เนื้อสามารถกินได้ เมื่อกินผลึกพลังชีวิตของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10จีโนพ้อยขั้นสุดยอด"

หลังจากที่หานเซิ่นได้ยินเสียง งูสีชมพูก็พุ่งออกมาจากหูของช้างเหมือนกับดาวหาง และหายตัวเข้าไปในป่า

หานเซิ่นเห็นรอยเลือดของงูอยู่ตามพื้น ดูเหมือนฝ่ามือของเขาจะทำความเสียหายให้มันได้มากจริงๆ

หานเซิ่นมีความสุขมาก เพราะจริงๆแล้วระดับความแข็งแกร่งของเขายังไม่สูงพอ แต่เอเลเฟ่นเร็กซ์ไสตล์ทำให้เขาทรงพลังพอที่จะทำความเสียหายขนาดนี้ได้ มันถือว่าน่าพอใจมาก

งูสีชมพูเลือกที่จะหนีแบบเต็มตัวโดยไม่สนใจหานเซิ่น ดูแล้วมันคงจะได้รับบาดเจ็บหนักพอสมควร บางทีมันอาจจะได้รับบาดเจ็บอยู่แล้วในตอนที่มันกัดกินสมองของช้างก็ได้

ยังไงช้างตัวนี้ก็เป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 ถึงงูจะเข้าไปในตัวของช้างได้ แต่มันก็ต้องใช้พลังเกือบทั้งหมดในการโจมตี มันคงจะเหนื่อยล้ามาก

หานเซิ่นรู้สึกดีที่งูไม่ได้ระวัง มันคงจะไม่คิดว่าเขาจะโจมตีมันแบบนั้น ด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว แต่ผลของมันกับน่าประทับใจมาก ซึ่งถ้าไม่สำเร็จ หานเซิ่นก็คงจะเป็นฝ่ายที่แย่ซะเอง

หานเซิ่นเรียกเรียกนางฟ้าตัวน้อยออกมาทันที เขาต้องการจะดูว่าเธอต้องการกินช้างโครงกระดูกรึเปล่า บางทีนี่อาจจะเป็นโอกาสที่เธอจะได้เปลี่ยนร่าง

ตอนนี้หานเซิ่นไม่ค่อยให้ความสนใจพวกวิญญาณอสูรแล้ว จะได้หรือไม่ได้ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ตอนนี้สิ่งสำคัญที่สุดที่เขาอยากจะรู้ก็คือว่าเขาจะกินผลึกพลังชีวิตยังไง เมื่อน้องฟ้าเห็นร่างของช้างกระดูกศักดิ์สิทธิ์ ตาของเธอก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดง ดูเหมือนเธอจะ

หิวกระหายมาก เธอกระโดดเข้าไปหามันทีทัน เธอหยิบกระดูกของช้างขึ้นมาแล้วเริ่มแทะมันทันที เธอกินอย่างรวดเร็ว ราวกับอดอยากมาเป็นปีๆ

หานเซิ่นอ้าปากค้าง เขาคิดว่าฟันของเธอแข็งแรงจนเวอร์เกินไปสำหรับเขา เมื่อเห็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กแบบนี้นั่งเคี้ยวมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด มันช่างดูน่ากลัว

หานเซิ่นเรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา และฟันไปที่กะโหลกของช้าง เขาเปิดกะโหลกของมันออกมาเพื่อเก็บผลึกพลังชีวิต นี่เป็นแค่สิ่งเดียวที่เขาต้องการจากมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

แต่ที่หานเซิ่นประหลาดใจก็คือกระดูกของช้างไม่ได้แข็งอย่างที่เขาคิดไว้ เหมือนว่าหลังจากที่มันตายแล้ว กระดูกมันจะดูอ่อนลงโดยเหตุผลบางอย่าง ทำให้เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีสามารถปิดมันได้ง่ายๆ

หานเซิ่นช็อคมาก แต่อย่างน้อยเขาก็เข้าใจแล้วว่าทำไมนางฟ้าตัวน้อยถึงกินมันได้ หลังจากที่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตาย พวกมันก็ไม่ได้แข็งแกร่งอีกแล้ว

เขาล้วงมือเข้าไปในสมองของช้าง หลังจากใช้เวลาควานหาอยู่นาน ในที่สุดเขาก็เจอผลึกพลังชีวิต

หานเซิ่นมีความสุขมาก แต่ในระหว่างที่เขากำลังมีความสุข เขาก็ได้ยินเสียงดังรอบๆตัวเขา งูจำนวนมากที่เหมือนกับคลื่นทะเล

กำลังเลื้อยเข้ามาหาเขา งูสีชมพูคงจะแค้นหานเซิ่นเอามากๆ มันต้องการมาเอาคืน

งูสีชมพูกำลังขี่หลังงูตัวอื่นอยู่ งูสีชมพูแลบลิ้นใส่หานเซิ่นด้วยความโกรธ

หานเซิ่นรู้สึกว่านี่มันไม่ดีแล้ว เพราะกว่าที่นางฟ้าจะกินซากช้างหมด มันคงจะต้องใช้เวลาอีกนานเลย ที่สำคัญในตอนนี้หานเซิ่นก็ยังอ่อนแออยู่ด้วย ถ้าพวกมันเข้ามาโจมตี เขาก็แทบไม่มีหวังที่จะตอบโต้เลย

หานเซิ่นยังไม่รู้ว่าควรจะรีบลากอาร์ดแองเจิลแล้วหนีไปเลยดีไหม เขาเลือกที่จะมาหลบอยู่ด้านหลังของช้างก่อน แต่อยู่ๆเขาก็ได้ยินเสียงคำรามของหมี เขามองขึ้นไปบนยอดเขา เขาเห็นหมี 2 ตัว ตัวหนึ่งใหญ่ ตัวหนึ่งเล็ก พวกมันส่งเสียงคำรามาทางที่เขาอยู่ จากนั้นพวกมันก็รีบวิ่งลงมาจากภูเขา และตรงมาทางเขาทันที พวกมันฆ่างูที่ขวางทางวิ่งของมันทั้งหมด ไม่มีอะไรที่จะหยุดมันได้

พวกมันมาหยุดใกล้ๆซากของช้าง หานเซิ่นยังไม่รู้ว่าพวกมันต้องการอะไร เขาคิดว่าควรจะเรียกปีกออกมาและบินหนีไปดีกว่า

แต่แม่หมีดูเหมือนกับมนุษย์ มันพยักหน้าให้หานเซิ่น จากนั้นมันก็ส่งเสียงคำรามไปทางงูสีชมพู

งูสีชมพูแลบลิ้นและส่งเสียงขู่กลับมา หมีทั้ง 2 ตัวช่วยกันส่งเสียงขู่พวกงู พวกมันจ้องหน้ากันอยู่พักใหญ่ งูสีชมพูมองมาที่หาน

เซิ่นด้วยแววตาอาฆาต จากนั้นมันจะสั่งให้พวกงูถอยกลับเข้าไปในป่า

แม่หมีคำรามใส่หานเซิ่น มันใช้มืออุ้มลูกหมีและเอาไว้บนหลังของมัน จากนั้นมันก็เดินกลับเข้าไปในป่า

หานเซิ่นช็อค เขาไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมพวกหมีถึงได้มาแค่ขู่พวกงูแล้วก็จากไป?

"หรือพวกมันคิดว่าการที่เราเข้าไปสู้กับช้างตัวนั้น เพราะเราต้องการช่วยมัน? มันเลยต้องการตอบแทน?" หานเซิ่นไม่ค่อยแน่ใจนัก แต่มันก็ฟังดูสมเหตุผล

แต่ไม่ว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นได้ยังไง แต่มันก็เป็นเรื่องที่ดีมาก หานเซิ่นเรียกปีกออกมาแล้ว ในตอนแรกเขาก็เตรียมที่จะบินหนี แต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว เขาปล่อยให้นางฟ้าตัวน้อยกินช้างต่อไป

หานเซิ่นนั่งพักอยู่บนพื้น เขาเฝ้าระวังรอบๆตลอดเวลา พลังของเขายังไม่ฟื้นกลับมา เขาต้องระวังพวกงูให้มาก เขาไม่แน่ใจว่ามันจะวางแผนมาเล่นลอบกัดเขารึเปล่า หลังจากที่พวกหมีไปแล้ว

แต่ดูเหมือนหานเซิ่นจะหวาดระแวงไปเอง พวกงูไม่ได้กลับมาแต่อย่างใด พลังของหานเซิ่นเกือบจะฟื้นกลับมาสมบูรณ์แล้ว แต่เขาก็ยังไม่เห็นวี่แววของงูเลยสักตัว

นางฟ้ายังคงกินซากของช้างต่อไป เธอกินกระดูกและอวัยวะภายในของช้างหมดไปกว่าครึ่งตัวแล้ว

"มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 พวกมันคล้ายมนุษย์จริงๆ โดยเฉพาะพวกลูกๆ พวกมันฉลาดมาก" หานเซิ่นนั่งคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย ขณะรอนางฟ้ากินช้างอยู่ เขากำลังโยนผลึกพลังชีวิตของช้างเล่นอยู่ในมือ

มันมีสีเหมือนกับกระดูกของช้าง และเปล่งประกายคล้ายกับหยก ผลึกพลังชีวิตนี้ดูไม่น่าจะมีพลังธาตุอะไร พลังของมันดูไม่รุนแรงเหมือนกับของทีเร็กซ์เกล็ดอัคคี สัมผัสพลังที่ได้จากมันดูค่อนข้างสงบ

"หวังว่าครั้งนี้เราจะกินมันได้ ถ้าไม่ได้อีก เราก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงแล้ว" หานเซิ่นเริ่มเลียผลึกพลังชีวิต แต่ผลลัพธ์ของมันก็ทำให้เขาต้องผิดหวังอีกครั้ง แม้มันจะเป็นผลึกพลังชีวิตของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 แต่ผลก็ไม่ต่างกันมาก มันก็แข็งเหมือนกับอันอื่นๆ มันไม่ละลายเลยสักนิด

ตอนที่ 683 ความลับของผลึกพลังชีวิต (2)

หานเซิ่นไม่ได้รู้สึกผิดหวังมากนัก เพราะเขาก็เตรียมใจกับผลลัพธ์แบบนี้ไว้แล้ว ในตอนที่อยู่ก็อตแซงชัวรี่เขต 1 โกลเด้นโกรวเลอร์คายมันออกมา แต่ผลึกพลังชีวิตของช้าง เขาต้องเอามันออกมาจากศพ พวกมันยังดูต่างกันอยู่

หานเซิ่นไม่แน่ใจด้วยว่าโกลเด้นโกรวเลอร์ตัวแม่ที่คายผลึกพลังชีวิตออกมาเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่นไหนกันแน่ ข้อมูลที่เขามียังคลุมเครืออยู่มาก

หานเซิ่นไม่คิดว่าการเลียธรรมดาจะได้ผล เขาแค่ลองเสี่ยงดู ถ้ามันได้ผล มันก็จะเป็นอะไรที่วิเศษมาก แต่ถ้าไม่ได้ เขาก็ไม่ได้เสียหายอะไร

หานเซิ่นถือผลึกพลังชีวิตของช้างอยู่ในมือ จากนั้นเขาก็ใช้ศาสตร์ตงเสวียนเลียนแบบพลังภายในของช้าง พลังอันมหาศาลกำลังไหลเวียนอยู่ภายในร่างกายของหานเซิ่น

ทันใดนั้นอยู่ๆเขาก็รู้สึกว่าพลังของผลึกพลังชีวิตที่อยู่ภายในมือของเขา กำลังไหลเวียนไปตามกระแสพลังภายในร่างกายของเขา จังหวะการไหลเกือบจะเหมือนกันเลย

นี่ทำให้หานเซิ่นมีความสุขมาก เขาคิดว่าเริ่มมาถูกทางแล้ว เขาพยายามเร่งการไหลเวียนพลังภายในของช้างให้เร็วขึ้นอีก ซึ่งทำให้ผลึกพลังชีวิตเริ่มสั่น

ผลึกพลังชีวิตของช้างทำให้เขารู้สึกแปลกๆ เหมือนพลังภายในผลึกพลังชีวิตกำลังไหลเวียนตามเขา มันพร้อมที่จะระเบิดออกมา แต่มันก็ไม่ยอมระเบิดสักที

หานเซิ่นเลียนแบบพลังภายในของช้างอีกครั้ง แต่พลังภายในผลึกพลังชีวิตก็ไม่ยอมระเบิดออกมาสักที เขาลองเอาลิ้นเลียมันดู แต่มันก็ยังไม่ละลาย

"เหมือนมันจะมีปฏิกิริยาแล้วนะ แต่ทำไมเรายังกินมันไม่ได้อีก?" หานเซิ่นขมวดคิ้ว

แต่หานเซิ่นรู้ว่าเขามาถูกทางแล้ว เพราะผลึกพลังชีวิตดูจะมีปฏิกิริยาต่างจากที่ผ่านๆมา หานเซิ่นคิดว่าที่เขายังกินมันไม่ได้อาจเพราะเขายังเลียนแบบพลังภายในของช้างได้ไม่ดีพอ

เพราะยังไงศาสตร์ตงเสวียนของเขาก็ยังไม่สำเร็จขั้นแรก มันเลยไม่สามารถเรียนแบบได้ 100% มันยังมีความแตกต่างจากพลังภายในของต้นฉบับอยู่

"ดูเหมือนเราคงจะต้องปลดล็อคยีนขั้นแรกของศาสตร์ตงเสวียนให้สำเร็จก่อน ถ้าเราปลดล็อคยีนได้แล้ว เราก็น่าจะเลียนแบบพลังภายในของช้างได้แบบสมบูรณ์ ถ้าเราทำได้ก็คงจะกินผลึกพลังชีวิตได้" หานเซิ่นเชื่อว่าเขาใกล้จะไขปริศนาได้แล้ว เขาหาวิธีที่จะดูดซับพลังจากผลึกพลังชีวิตได้แล้ว แต่ตอนนี้เขายังต้องฝึกศาสตร์ตงเสวียนให้สำเร็จขั้นแรกก่อน

เขาต้องรีบฝึกมันโดยด่วน ซึ่งโอกาสที่ดีที่สุดของเขาก็คือผลของต้นพีชยักษ์ บางทีมันน่าจะใช้เวลาอีก 2 เดือนกว่าที่ลูกพีชจะสุกได้ที่

แต่ดูแล้วยังไงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดหลายตัวที่อยู่ในป่านี้ อย่างเช่นงูสีชมพูก็คงจะเป็นอุปสวรรค์สำคัญแน่ เขาไม่มั่นใจว่าจะมีโอกาสเข้าไปขโมยลูกพีชรึเปล่า

"ถ้าเป็นแบบนี้ มันก็หมายความว่าเราจะกินได้เฉพาะผลึกพลังชีวิตของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 ขึ้นไป และก่อนที่เราจะฆ่ามัน เราต้องเข้าใจกระแสพลังภายในร่างกายมันก่อน ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะฆ่าพวกมัน และการฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 1 ล่ะ? ...ดูเหมือนมันจะไร้ประโยชน์" หานเซิ่นกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

ซึ่งผลึกพลังชีวิตของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 1 ก็คงจะมีวิธีการกินแบบของมันโดยเฉพาะ หานเซิ่นคิดว่าสักวันเขาก็น่าจะค้นพบวิธีนั้น

ถ้าต้องหามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 ขึ้นไป แล้วให้มันคายผลึกพลังชีวิตออกมา แบบนั้นเขาก็คิดว่ามันอาจจะต้องใช้เวลาอีกเป็นร้อยๆปี ซึ่งไม่รู้ว่าจะได้เจอโอกาสแบบนั้นรึเปล่า ดังนั้นเขาจะต้องเน้นล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 ขึ้นไป แล้วก็เลียนแบบพลังภายในของพวกมันตามสมมุติฐานเดิม

"หรือว่าเราจะลองฆ่าจิ้งจอกสีเงินและลองกินมันดู? เจ้านั่นน่าจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 แน่นอน" หานเซิ่นยิ้มอย่างชั่วร้าย

แต่เขาก็หยุดคิดแน่นั้น เพราะในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ยังมีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด 2 อยู่อีกมากมาย ไม่จำเป็นเลยที่เขาจะต้องฆ่าจิ้งจอกสีเงิน ซึ่งมันก็เป็นสัตว์เลี้ยงของเขามาตั้งนานแล้ว เขารู้สึกไม่ดีถ้าต้องทำแบบนั้น

ยังมีลูกหมีอยู่อีกตัวที่เป็นมอสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 แต่ถ้าเขาจะไปล่ามัน มันจะกลายเป็นการต่อสู้ 2 ต่อ 1 นั่นมันคงจะยากการกว่าที่เขาจะรับมือได้

หรือว่าจะเอาลูกม้าสีแดงดี? หานเซิ่นคิดย้อนกลับไปถึงราชาเพกาซัสและราชาหมาป่า ซึ่งเคยช่วยเหลือกันและกัน เขาก็ต้องรีบล้มเลิกความคิดนี้ไป

ลูกเต่าหิมะทั้ง 8 ตัว?

สำหรับพวกนี้หานเซิ่นแทบจะไม่อยากคิดถึงมัน การจะเข้าไปล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อยู่ด้วยกันเป็นครอบครัว ก็เหมือนเป็นการฆ่าตัวตาย แค่นึกถึงว่าพวกมันมี 9 ตัว หานเซิ่นก็เสียวสันหลังแล้ว

"เหมือนว่าเราคงจะต้องหาเป้าหมายที่เป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 เพิ่มซะแล้ว" หานเซิ่นคิดขณะลูบปากของตัวเอง

ขณะที่หานเซิ่นยืนคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย นางฟ้าก็กินซากของช้างจนหมดแล้ว เธอกลับเข้าไปภายในจิตของหานเซิ่น หานเซิ่นเห็นนางฟ้าตัวน้อยกำลังส่องแสงสีขาวออกมา เธอกำลังเปลี่ยนร่างเป็นโหมดต่อสู้

"เธอกำลังเปลี่ยนร่าง! สัตว์เลี้ยงสำหรับต่อสู้ของเราถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว! ต่อไปเราคงจะต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ง่ายๆ" หานเซิ่นรู้สึกดีใจเป็นอย่างมาก

เขารีบออกจากป่าลูกพีชทันที เขาไม่ต้องการจะอยู่นานกว่านั้นแล้ว ครั้งหน้าที่เขากลับมาที่นี้จะเป็นช่วงที่ลูกพีชสุกได้ที่

ตอนนี้หานเซิ่นพอจะเข้าใจวิธีการดูดซับผลึกพลังชีวิตแล้ว ส่วนนางฟ้าก็กำลังจะเปลี่ยนร่างแล้ว ครั้งหน้าเขาคงจะมาเก็บลูกพีชได้ไม่ยากเท่าไหร่ เขามั่นใจว่าอย่างน้อยๆก็คงจะเก็บมันได้สักลูก

หลังจากกลับไปที่เมืองใกล้ๆ หานเซิ่นก็ยังไม่ได้รีบกลับไปที่ทุ่งน้ำแข็ง เขาพาซูเสี่ยวเฉียวและซินเหวินเจาออกไปล่ามอนสเตอร์ใกล้ๆเมือง เขาต้องการสอนเทคนิคการเอาชีวิตรอดให้พวกเขา ซึ่งในระหว่างนี้เขาก็รอให้นางฟ้าเปลี่ยนร่างเสร็จและรอให้ลูกพีชสุกด้วย

"พี่หลง พวกเราพร้อมแล้ว พวกเราจะไปตอนนี้เลยไหม?" ที่เมืองระดับราชวงศ์ที่ดินแดนทางเหนือ เฉิงอวี้หลางกำลังรายงานหวงยวิ๋นหลงด้วยความตื่นเต้น

"นายสืบมาแน่ชัดแล้วใช่ไหม? นายแน่ใจนะว่าหานเซิ่นเก็บผลึกพลังชีวิตไว้กับตัว?" หวงยวิ๋นหลงทำตาแคบลง แววตาของเขาฉายแววแห่งความชั่วร้ายออกมา

หวงยวิ๋นหลงเป็นราชาของดินแดนทางเหนือมาเป็นเวลา 60 ปีแล้ว เขาเป็นคนที่ร่ำรวยมากๆ ส่วนระดับความแข็งแกร่งของเขาก็ดู

จะเหนือกว่าหลูฮุยซะอีก หลูฮุยเป็นแค่คลื่นลูกใหม่ที่เพิ่งมีชื่อเสียงได้ไม่นาน

"หน่วยข่าวของเราไม่มีวันผิดพลาด สายลับของเราที่อยู่ในเมืองเทพธิดา เห็นมากับตาว่าหานเซิ่นถือมันไปด้วยจริงๆ เขายังไม่ได้กินมัน" เฉิงอวี้หลางพูด

"ดีมาก งั้นเตรียมคนของเราให้พร้อม ฉันจะไปชิงผลึกพลังชีวิตจากหานเซิ่น" ตาของหวงยวิ๋นหลงเต็มไปด้วยความชั่วร้าย

"ไม่ต้องห่วงครับพี่หลง ครั้งนี้พวกเราเตรียมการมาพร้อมจริงๆ ด้วยยอดฝีมือหลายสิบคนที่ปลดล็อคยีนแล้ว แถมยังมีพี่หลงอยู่ด้วย ยังไงหานเซิ่นก็ไม่รอดแน่" เฉิงอวี้หลางมั่นใจมาก

"จำไว้ว่าเราต้องปกปิดร่องรอยให้ดี หลังจากลงมือแล้ว เราจะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด" หวงยวิ๋นหลงชำเลืองมองเฉิงอวี้หลาง

"ไม่ต้องห่วงครับ จะไม่มีใครรู้ว่าพวกเราไปที่นั่น กว่าที่คนอื่นจะเอะใจพวกเราก็คงจะฆ่าหานเซิ่นและได้ผลึกพลังชีวิตมาครองแล้ว" เฉิงอวี้หลางหัวเราะ

"งั้นก็ลุยเลย" หวงยวิ๋นหลงไว้ใจเฉิงอวี้หลางมาก คนคนนี้ไม่เคยทำให้เขาผิดหวังเลย

ตอนที่ 684 นางฟ้าเปลี่ยนร่าง

หลังจากผ่านไปหลายวัน นางฟ้าก็เปลี่ยนร่างเสร็จ แต่ดูแล้วเธอก็ไม่ได้แตกต่างไปจากเดิมเลย เธอยังเป็นสาวน้อยผมสีดำอยู่ แต่เมื่อเธอเปลี่ยนเป็นโหมดต่อสู้แล้ว เธอก็ต่างไปจากเดิมแบบคนละคน

เธอมีผมสีบลอนด์เป็นลอนๆ เธอสวมชุดเกราะที่เหมือนกับหยก แม้แต่ปีกของเธอก็เปล่งประกายเหมือนหยก อาร์คแองเจิลดูเหมือนกับนางฟ้าที่ลงมาจากสวรรค์จริงๆ เธอเจิดเจ้าจนแค่จะสบตาเธอก็ยังยากเลย

แต่ที่แปลกก็คืออาร์คแองเจิลในโหมดต่อสู้มาพร้อมกับดาบขนาดใหญ่ที่ดูโปร่งใส มันดูคล้ายๆกับอันที่เขาเคยเห็นในเกาะลึกลับ จะแตกต่างกันก็แค่อันนี้ดูแข็งแกร่งมากกว่าก็เท่านั้น

"วิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยงมาได้ถึงขนาดนี้เลยหรอ?" หานเซิ่นมองอาร์คแองเจิลด้วยความยำเกรง นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เขาได้เห็นสัตว์เลี้ยงที่ดูทรงพลังขนาดนี้

ไม่นานหานเซิ่นก็ตระหนักว่าดาบใหญ่อันนั้นไม่ใช่เกียร์ธรรมดา ถ้าเป็นเกียร์มันจะไม่สามารถเอาเข้าไปในจิตของเขาได้ แต่ดาบใหญ่นั้นจะหายไปหลังจากที่อาร์คแองเจิลออกจากโหมดต่อสู้ มันดูต่างจากเกียร์ปรกติจริงๆ

เมื่อเห็นอาร์คแองเจิลในโหมดต่อสู้ เธอเหมือนกับพวกวัลคีรี่เลย หานเซิ่นรู้สึกประทับใจมาก ตอนนี้แค่มีอาร์คแองเจิลอยู่ เขาก็

ไม่ต้องกลัวอะไรแล้ว เธอน่าจะแข็งแกร่งไม่น้อยกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆเลย

"ในที่สุดฉันก็มีวันนี้" หานเซิ่นพูดทั้งน้ำตา เขาต้องการจะจูบอาร์คแองเจิล

ถ้ามีอาร์คแองเจิลอยู่ข้างๆ เขาก็ไม่ต้องกลัวมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวไหน เขาสามารถลุยไปได้ทุกดินแดนโดยไม่ต้องสนใจอะไร

แต่สิ่งที่หานเซิ่นต้องให้ความสำคัญในตอนนี้ไม่ใช่แค่ล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด เขาจะต้องฝึกศาสตร์ตงเสวียนให้สำเร็จขั้นแรกด้วย เพื่อที่เขาจะได้ดูว่าสามารถดูดซับพลังจากผลึกพลังชีวิตของช้างได้หรือไม่

ถ้ามันเป็นไปตามสมมุติฐานของเขา หานเซิ่นจะต้องเลือกมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่จะล่าให้ดีๆในอนาคต เพราะจะมีบางตัวที่หานเซิ่นไม่จำเป็นต้องสู้กับพวกมัน เพราะเขาจะไม่ได้ประโยชน์อะไร

ในเช้าวันรุ่งขึ้น หานเซิ่นนั่งอยู่บนภูเขา ขณะฝึกศาสตร์ตงเสวียน แต่เมื่อฝึกไปได้แค่ครึ่งทาง เขาก็รู้สึกถึงอันตรายที่กำลังเข้ามาใกล้

แต่หานเซิ่นก็ไม่ได้ตื่นตระหนก เขายังคงฝึกศาสตร์ตงเสวียนต่อไป แม้จะมีคน 12 คนกำลังล้อมเขาอยู่ก็ตาม

หวงยวิ๋นหลงและพวกล้อมหานเซิ่นเอาไว้ พวกเขาวางตำแหน่งของแต่ละคนไว้เป็นอย่างดี เพื่อที่จะมาฆ่าหานเซิ่นโดยเฉพาะ ในตอนแรกพวกเขาก็คิดว่าจะต้องเจอศึกหนัก แต่ทว่าพวกเขากับเดิน

ตรงเข้าไปหาหานเซิ่นได้แบบง่ายๆ ขณะที่หานเซิ่นก็ยังคงนั่งรับแสงอาทิตย์ยามเช้าอยู่

หวงยวิ๋นหลงและเฉิงอวี้หลางไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพวกเขาจะลงมือได้อย่างราบลื่นแบบนี้ ในตอนแรกพวกเขาคิดว่ายอดฝีมืออย่างหานเซิ่นคงจะตรวจพบพวกเขาได้ตั้งแต่อยู่ห่างประมาณ 100 เมตรแล้วซะอีก แต่การที่หานเซิ่นไม่ขยับเลยแบบนี้ทำให้พวกเขาประหลาดใจ

"หานเซิ่นในที่สุดเราก็ได้พบกัน" เมื่อเห็นทุกอย่างดูราบลื่นหวงยวิ๋นหลงก็รู้สึกว่าพูดทักทายสักหน่อยก็คงไม่เป็นอะไร

หานเซิ่นไม่สนใจ เขายังฝึกศาสตร์ตงเสวียนต่อไป เมื่อฝึกเสร็จแล้ว เขาก็ลืมตาขึ้นมา เขาเห็นคนนับ 10 กำลังล้อมเขาอยู่ 1 ในนั้นมีหวงยวิ๋นหลงรวมอยู่ด้วย

"นายเป็นใคร?" หานเซิ่นกวาดสายตามองพวกเขาไปทีละคนแล้วไปหยุดอยู่ที่หวงยวิ๋นหลง เขาถามพร้อมกับลุกขึ้นยืน

"ฉันมาจากเมืองมังกรเมฆาที่อยู่ทางเหนือ ฉันคือหวงยวิ๋นหลง" หวงยวิ๋นหลงแนะนำตัวอย่างภาคภูมิ

"แล้วคนทางเหนือมีธุระอะไรกับฉัน?" หานเซิ่นถามอย่างสงบ

"ก็ไม่มีเรื่องสำคัญอะไรหรอก ฉันแค่อยากจะขอซื้อผลึกพลังชีวิตของนาย" หวงยวิ๋นหลงพูดพร้อมกับยิ้ม

"นายต้องการจะจ่ายสักเท่าไหร่?" หานเซิ่นถาม

"เท่าไหร่งั้นหรอ?" เฉิงอวี้หลางเกือบจะหัวเราะออกมา เขาคิดว่าหานเซิ่นโง่มากที่ถามคำถามแบบนั้นตอนนี้

"เท่านี้เป็นยังไง?" เฉิงอวี้หลางเปิดกระเป๋าของเขาออกมา และโยนแบงค์หมื่นดอลลาร์ใส่หน้าหานเซิ่น พร้อมกับหัวเราะ

จริงๆแล้วเขาก็อยากจะขว้างแบงค์ที่ถูกกว่านั้นออกไป แต่คนรวยๆอย่างเขานั่นเป็นแบงค์ที่ถูกที่สุดที่เขามีแล้ว

"ไม่พอ มันมีค่ามากกว่านั้น" หานเซิ่นตอบอย่างสงบ สีหน้าและแววตาของเขาไม่ได้เปลี่ยนไปเลย เขาไม่ได้โกรธเลยสักนิด

เหตุผลที่เขาไม่อยากประกาศตัวว่าได้ผลึกพลังชีวิตมาก็เพราะเขารู้แล้วว่าจะต้องมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น มันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นว่าคนอื่นๆจะมาเล่นงานเขาเมื่อไหร่ ทุกคนต่างก็อยากจะได้ผลึกพลังชีวิตกันทั้งนั้น

พวกเขาล้อมหานเซิ่นเอาไว้หมด พวกเขามีกันสิบกว่าคน ดูจากสัมผัสพลังที่ได้จากพวกเขาแล้ว พวกเขาไม่ใช่คนธรรมดาๆแน่ ถ้าคนพวกนี้กล้ามาสู้กับเขา แสดงว่าคนพวกนี้จะต้องมีพลังที่ไม่ธรรมดา

"ของสิ่งนั้นมีค่าเกินกว่าที่นายจะตัดสินใจได้ ถ้าฉันต้องการจะซื้อมัน นายก็ต้องขายไม่ว่าฉันจะเสนอเท่าไหร่ก็ตาม" หวงยวิ๋นหลงพูด จากนั้นเขาก็ทำสัญญาณมือบอกให้คนอื่นๆปลดล็อคยืนแล้ววิ่งเข้าไปหาหานเซิ่น

เห็นได้ชัดว่าพวกเขาต้องการฆ่าหานเซิ่น ผลึกพลังชีวิตไม่สามารถเอาเข้าไปไว้ภายใจจิตได้เหมือนกับวิญญาณอสูร ถ้าหานเซิ่นยังไม่กินมันเข้าไป หลังจากฆ่าแล้วยังไงพวกเขาก็ต้องหามันเจอ

แม้หานเซิ่นจะรู้ดีว่าคนพวกนี้แข็งแกร่ง แต่เขาก็ไม่คิดว่าพวกคนจะปลดล็อคยีนได้กันทุกคน ด้วยพลังขนาดนี้คนกลุ่มนี้ดูอันตรายมากในก็อตแซงชัวรี่เขต 2

ถ้าไม่ใช่องค์กรหรือตระกูลใหญ่ๆ ยากมากที่จะรวบรวมยอดฝีมือที่ปลดล็อคยีนได้มากขนาดนี้

ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ หานเซิ่นก็คิดว่ามันยากมากที่จะรับมือกับยอดฝีมือจำนวนขนาดนี้ เพราะยังไงเขาก็มีแค่ 2 แขน การถูกล้อมด้วยคนที่ปลดล็อคยีนได้สิบกว่าคน การจะเอาชีวิตรอดให้ได้เป็นเรื่องที่ยากมาก

แต่ในตอนนี้หานเซิ่นมีอาร์คแองเจิลอยู่ เธอคือสัตว์เลี้ยงขั้นสุดยอดที่เปลี่ยนร่างแล้ว พลังของเธอไม่ได้ด้อยไปกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแน่นอน

ไม่ว่าคนพวกนี้จะเก่งขนาดไหน ยังไงพวกเขาก็ไม่มีทางเก่งกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้แน่ ยังไงพวกเขาก็สู้อาร์คแองเจิลไม่ได้

เมื่อเห็นคนพวกนี้คิดจะฆ่าเขา หานเซิ่นก็ไม่ได้ตอบสนองอะไร เขาแค่เรียกอาร์คแองเจิลออกมาเท่านั้น

อาร์คแองเจิลกวัดแกว่งดาบ ขณะที่กระพือปีก เธอเหมือนกับเทพธิดาจากสวรรค์ เธอมาปรากฏตัวข้างหน้าหานเซิ่น และจ้องมองไปที่หวงยวิ๋นหลงและพวกของเขาด้วยแววตาที่เย็นชา

หลังจากที่หวงยวิ๋นหลงเห็นอาร์คแองเจิล เขาก็ต้องช็อค แต่เขาก็คิดว่าหานเซิ่นคงแค่เรียกสปิริตออกมาเท่านั้น เพราะสัตว์เลี้ยงรูปร่างมนุษย์ในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 หายากจนไม่มีใครคิดว่าจะมีอยู่จริง แต่เขาก็ไม่เข้าใจว่าหานเซิ่นจะเรียกสปิริตออกมาทำไม ถึงจะเป็นสปิริตราชวงศ์ แต่สำหรับยอดฝีมือขนาดนี้ มันก็ไม่มีความหมายอะไรอยู่ดี ยังไงสปิริตก็รับมือไม่ไหว มันต้านได้ไม่ถึงวินาทีด้วยซ้ำ

หรือถ้าหานเซิ่นคิดจะให้สปิริตช่วยซื้อเวลาในการหนี เขาก็ไร้เดียงสาเกินไป

ตอนที่ 685 นางฟ้าที่น่าสะพรึงกลัว

แม้หลูฮุยจะเป็นแค่หัวหน้าทีมสำรองของหน่วยบลูบลัด แต่มันก็ยังถือเป็นตำแหน่งที่สูง

หวงยวิ๋นหลงพยายามอย่างดีที่สุดแล้วในการแอบลอบเข้ามา แต่เมื่อพวกเขาเข้ามาในเขตแดนของหลูฮุย พวกเขาก็ถูกสังเกตเห็นจนได้ ซึ่งหลูฮุยก็ฉลาดพอที่จะบอกได้ว่าหวงยวิ๋นหลงมาทำอะไร มันคงไม่มีอะไรมีค่ามากไปกว่าผลึกพลังชีวิตของหานเซิ่นอีกแล้ว ซึ่งมันถึงกับทำให้หวงยวิ๋นหลงยอมเสี่ยงบุกมา

หลูฮุยรู้ด้วยว่าตอนนี้หานเซิ่นกำลังอยู่ภายในเขตแดนของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้เดินทางไปพบหรือพูดคุยกับหานเซิ่น เพราะเขารู้ว่าคนอย่างหานเซิ่นไม่ว่าจะพูดคุยยังไงก็คงจะไม่ได้ผล

แต่ในเมื่อหานเซิ่นมาถึงที่นี่แล้ว หลูฮุยก็อยากจะทำอะไรบางอย่าง ในตอนแรกเขาก็ยังไม่รู้ว่าจะใช้วิธีอะไร จนกระทั่งหวงยวิ๋นหลงมาถึง หลูฮุยก็จัดเตรียมนักสู้ยอดฝีมือ และเดินทางไปหาหานเซิ่นทันที แต่พวกเขาก็ไม่ได้รีบเข้าไปเจอหานเซิ่นแต่อย่างใด พวกเขากำลังรอให้หวงยวิ๋นหลงพาคนเข้าไปล้อมหานเซิ่นก่อน จากนั้นหลูฮูยก็จะสั่งให้คนของเขาเข้าไปช่วยชีวิตหานเซิ่น การสร้างบุญคุณกับหานเซิ่น เป็นวิธีที่หลูฮุยคิดว่าพอมีโอกาสขอซื้อผลึกพลังชีวิตได้ ขณะกำลังรอให้เกิดการลอบสังหาร พวกของหลูฮุยก็ไปซุ่มกันอยู่บริเวณป่าใกล้ๆ เมื่อพวกเขาเห็นหวงยวิ๋นหลงพาคนมาสิบกว่าคน ซึ่งทุกคนปลดล็อคยีนได้หมด พวกเขาก็ช็อค

การนำยอดฝีมือระดับสูงมามากขนาดนี้ หลูฮุยคิดว่าหวงยวิ๋นหลงคงจะทุ่มสุดตัวจริงๆ เขาดูหน้ามืดตามัวมาก เขายอมทำทุกอย่างเพื่อที่จะเอาผลึกพลังชีวิตมาให้ได้

หลูฮุยมองซ้ายมองขวา ตอนนี้เขารู้สึกว่าเขานำคนมาไม่พอที่จะต้านคนของหวงยวิ๋นหลงได้ ขณะที่หลูฮุยกำลังคิดอยู่ว่าจะปกป้องหานเซิ่นยังไงดี เขาก็เห็นหานเซิ่นเรียกนางฟ้าออกมา เหล่ยเฮิงหวู่เบิกตากว้าง ขณะจ้องมองอาร์คแองเจิล ดูเหมือนเขาจะประหลาดใจมาก "เป็นไปไม่ได้หรอก เขาคิดว่าสปิริตจะเอาชนะคนพวกนั้นได้งั้นหรอ?"

ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นอาร์คแองเจิลก็เคลื่อนไหว ยอดฝีมือนับ 10 พยายามจะโจมตีอาร์คแองเจิล อาร์คแองเจิลกระพือปีกและบินขึ้นไปบนอากาศ จากนั้นเธอก็บินลงไปหาคนที่อยู่ใกล้ที่สุด และใช้ดาบขนาดใหญ่ที่ดูโปร่งใสของเธอโจมตี

ชายคนนั้นกำลังกวัดแกว่งหอกขนาดใหญ่ ร่างกายของเขาปลดปล่อยไอร้อนออกมารอบๆ เขาคือผู้วิวัฒนาการที่สามารถควบคุมความร้อนได้ แต่ทว่าอาร์คแองเจิลนั้นเร็วเกินไป ทำให้ชายคนนั้นต้องดึงหอกกลับมาป้องกันการโจมตีของเธอ

อาร์คแอลเจิงยังคงสงบเยือกเย็นเหมือนเทพธิดาอันบริสุทธิ์ เธอใช้ดาบของเธอฟันลงมา

เช้ง! ทั้งคนและหอกถูกตัดขาดเป็น 2 ซีกด้วยพลังของดาบใหญ่ เลือดและอวัยวะภายในกระจัดกระจาย แต่ทว่าไม่มีเลือดแม้แต่หยดเดียวที่กระเด็นโดนตัวของอาร์คแองเจิล

ใต้แสงอาทิตย์ในยามรุ่งอรุณ อาร์คแองเจิลก็ยังดูสง่างามเหมือนเดิม แม้สิ่งที่เธอทำจะดูโหดร้ายราวกับปีศาจก็ตาม

เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นก็ทำให้ทุกคนแข็งเป็นหินทันที หวงยวิ๋นหลง เฉิงอวี้หลางและหลูฮุยยืนอึ้ง ไม่มีใครคิดว่ายอดฝีมือที่ปลดล็อคยีนได้แล้วจะถูกฆ่าง่ายๆแบบนั้น มันยากที่จะเชื่อจริงๆ ซึ่งมันทำให้พวกเขาเริ่มเสียขวัญ

อีกวินาทีต่อมาอาร์คแองเจิลก็กระพืออีกครั้ง และในชั่วพริบตาเธอก็ไปถึงตัวยอดฝีมืออีกคน จากนั้นเธอก็ตวัดดาบแบบสบายๆ

ยอดฝีมืออีกคนที่สวมชุดเกราะหนักสีดำ เขารีบยกโล่ขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นเห็นดาบของอาร์คแองเจิลพุ่งเข้ามา เขาคำรามพร้อมกับใช้โล่กระแทกดาบ

เช้ง! โล่ขนาดใหญ่ขาดครึ่งแบบง่ายๆ สายลมอันนุ่มนวลพัดผ่านคอของยอดฝีมือ จากนั้นหัวของเขาก็หลุดออกจากบ่าทันที

"เป็นไปไม่ได้!" ตาของหวงยวิ๋นหลงเบิกกว้าง ใบหน้าของซีดเผือก ความกลัวฝังลึกลงไปในหัวใจของเขา

ชายคนที่ใช้โล่มีชื่อว่า ดูคู เขาฝึกวิชาที่เรียกว่า กายทองคำขาว หลังจากที่เขาปลดล็อคยีนได้ ร่างกายของเขาก็แข็งไม่ต่างจากทองคำขาว ด้วยชุดเกราะและโล่ระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์ พลังป้องกันของเขาถือว่าเป็นอันดับต้นๆของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 แต่เขากับถูกตัดหัวได้แบบทันที มันทำให้คนอื่นๆช็อคมาก

เฉิงอวี้หลางและคนอื่นๆต่างก็รู้ดีว่าดูคูแข็งแกร่งแค่ไหน หลังจากที่เห็นดูคูถูกฆ่าแบบง่ายๆ พวกเขาก็กลัวจนก้าวขาไม่ออก

แม้แต่หลูฮุยและเหล่ยเฮิงหวู่ก็ยังช็อคกับความน่ากลัวของอาร์คแองเจิล สปิริตตนนี้มีความสามารถที่เหนือกว่าจิตนาการของพวกเขามาก พวกเขายังไม่เคยเห็นสปิริตที่มีพลังมากขนาดนี้มาก่อน

"โอ้พระเจ้า! นั่นเป็นแค่สปิริตจริงๆหรอ?" เหล่ยเฮิงหวู่เบิกตากว้าง

"ถอย! ถอยก่อน!" หวงยวิ๋นหลงไม่รอช้าอีกต่อไป เขาหันหลังและเริ่มวิ่งหนีทันที นางฟ้าตนนี้น่ากลัวกว่าที่พวกเขาคิดมาก เธอเหมือนกับปีศาจร้าย เธอดูน่ากลัวยิ่งกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดซะอีก ซึ่งโอกาสที่พวกเขาจะฆ่าหานเซิ่นได้แทบจะเป็น 0

แต่ก่อนที่หวงยวิ๋นหลงจะสั่งการออกไป คนอื่นๆก็วิ่งออกตัวกันไปหมดแล้ว พวกเขาปรารถนาจะมีสัก 4-6 ขา เพื่อที่จะได้วิ่งหนีให้เร็วขึ้น

พวกเขาโชคดีมากที่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อต้องมาเจอกับคู่ต่อสู้ที่น่ากลัวขนาดนี้ พวกเขาคือยอดฝีมือที่ผ่านความเป็นความตายมานับครั้งไม่ถ้วน แต่วันนี้พวกเขากับเลือกที่จะวิ่งหนีแบบไม่คิดชีวิต

คนเหล่านี้ติดตามหวงยวิ๋นหลงมานาน แม้แต่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอด พวกเขาก็เคยล่ามาแล้ว ถึงจะไม่สำเร็จก็ตาม แต่นางฟ้าตนนี้น่ากลัวกว่ามอนสเตอร์ทุกตัวที่พวกเขาเคยเจอ

ตอนที่พวกเขาล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ถึงพวกเขาจะมีพลังด้อยกว่า แต่พวกเขาก็ยังพอจะหนีได้ เพราะยังไงพวกเขาก็คือนักล่า พวกเขาทำงานกันเป็นทีม แต่นางฟ้าตนนี้มีสติปัญญาเหมือนกับมนุษย์ เธอไม่ได้เหมือนกับพวกมอนสเตอร์ทั่วๆไป ในตอนนี้ฝ่ายที่ล่าไม่ใช่พวกเขาอีกแล้ว

หานเซิ่นสามารถควบคุมอาร์คแองเจิลได้ด้วยการสั่งการเธอทางจิต เธอกระพือปีกและไล่ตามเฉิงอวี้หลางไป ใบหน้าของเฉิงอวี้หลางซีดเหมือนกระดาษ เขาเสียใจที่ไปกวนประสาทหานเซิ่น

หานเซิ่นยังจำตอนที่เฉิงอวี้หลางขว้างแบงค์ใส่หน้าเขาได้ดี นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเขาถึงให้อาร์คแองเจิลไล่คนคนนี้ก่อน

เฉิงอวี้หลางระเบิดพลังออกมา เขาพยายามที่จะหลบการโจมตีของอาร์คแองเจิล แต่มันก็ไม่เป็นผล เขาถูกฟันขาดเป็น 2 ซีกก่อนที่จะสิ้นใจตาย สิ่งเดียวที่เขาทำได้ก็คือกรีดร้อง

อาร์คแองเจิลยังไม่หยุด ภายใต้คำสั่งของหานเซิ่น เธอบินเข้าไปหาหวงยวิ๋นหลง หานเซิ่นไม่สนว่าคนคนนี้เป็นใครมาจากไหน เขาต้องการจะทำให้คนทั้งสหพันธ์ดวงดาวรู้ว่า คนที่คิดจะมาลอบกัดเขาจะต้องมีจุดจบแบบนี้

ตอนที่ 686 ช็อคสหพันธ์ดวงดาว (2)

หวงยวิ๋นหลงคือผู้ครองดินแดนทางเหนือ และเป็นผู้วิวัฒนาการระดับแนวหน้าคนหนึ่ง แม้แต่หานเซิ่นเองก็ยังไม่แน่ว่าจะฆ่าเขาได้ง่ายๆ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าอาร์คแองเจิล เขาก็ได้แต่วิ่งหนี เขากลัวจนขาสั่น อาร์คแองเจิลไล่เขาได้ง่ายๆ เธอตัดชุดเกราะและหมวกของเขา ตอนนี้หวงยวิ๋นหลงรู้สึกกลัวสุดขีด

"หานเซิ่น! ฉันไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกับนาย ถ้านายปล่อยฉันไป ฉันก็จะซาบซึ้งในน้ำใจของนายมาก แต่ถ้านายไม่ปล่อยก็เตรียมรับมือการแก้แค้นจากพยุหโลหิตได้เลย" หวงยวิ๋นหลงพยายามวิ่งหนีพร้อมกับกรีดร้อง

หานเซิ่นขมวดคิ้วเมื่อได้ยินคำว่าพยุหโลหิต เมื่อมนุษย์เริ่มท่องดวงดาวเป็นครั้งแรก พวกเขาก็เจอประสบการณ์ที่แตกต่างกันออกไป พวกเขาพบเจอกับเผ่าพันธุ์อื่นๆหลากหลายเผ่าพันธุ์ ทำให้มนุษย์มีความรู้ความเข้าใจชีวิตที่แตกต่างกันออกไป นี่นำไปสู่การก่อตั้งศาสนาหรือลัทธิต่างๆ

พยุหโลหิตคือหนึ่งในองค์กรทางศาสนา หานเซิ่นเคยได้ยินมาว่าพยุหโลหิตค่อนข้างมีอิทธิพลในสหพันธ์ดวงดาว ซึ่งพวกเขาเคยทำการประท้วงหรือต่อต้านรัฐบาล จนถูกรัฐบาลใช้กำลังปราบปรามอย่างรุนแรง พวกเขาควรจะถูกกวาดล้างไปแล้ว

แต่เมื่อ 100 ปีก่อน พยุหโลหิตก็โผล่ขึ้นมาอีกครั้ง ซึ่งจำนวนคนที่นับถือศาสนานี้ก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาถูกชักจูงโดยพวกคนเผยแพร่ศาสนาของพยุหโลหิต

กิจกรรมต่างๆของพวกเขามักจะถูกมองในภาพลบ เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมามีคนจำนวนมากต้องตายเพื่อแสดงความภักดีต่อศาสนา ส่วนคนอื่นๆที่ไม่ต้องสละชีวิตจะได้ครอบครองทรัพย์สินและสถานะทางสังคมของคนที่ตายไป พยุหโลหิตเป็นศาสนาที่เคร่งขัดมาก การจะเข้าไปเป็นสมาชิกได้จะต้องผ่านขั้นตอนหลายอย่าง

หานเซิ่นไม่คิดว่าหวงยวิ๋นหลงจะมีความเกี่ยวข้องกับพยุหโลหิต แต่นั่นก็ไม่ทำให้อะไรเปลี่ยน ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร หานเซิ่นก็ต้องจบชีวิตเขาให้ได้ ถ้าเขาไม่ตัดหัวงูพิษตัวนี้ คนก็จะคิดว่าหานเซิ่นใจอ่อน และพวกเขาก็อาจจะกลับมาเล่นงานหานเซิ่นอีก

หานเซิ่นต้องการอยู่อย่างสบายใจ เพราะฉะนั้นเขาต้องกำจัดหวงยวิ๋นหลงเพื่อลดความเสี่ยงในอนาคต

หวงยวิ๋นหลงตะโกน แต่หานเซิ่นไม่สนใจ หานเซิ่นยืนดูอาร์คแองเจิลฟันไปที่หวงยวิ๋นหลงอย่างเยือกเย็น เขาถูกฟันไปหลายครั้ง

หวงยวิ๋นหลงคือยอดฝีมือระดับแนวหน้า เขาต้องถูกฟันถึง 30 ครั้ง กว่าที่เขาจะล้มลง แม้แต่หานเซิ่นเองก็ยังไม่มั่นใจว่าตัวเองจะแข็งแกร่งกว่าคนคนนี้

แต่เมื่อเผชิญหน้ากับอาร์คแองเจิล หวงยวิ๋นหลงก็ไม่มีโอกาส ความตายเป็นหนทางเดียวเมื่อต้องเจอกับคู่ต่อสู้ที่น่ากลัวขนาดนี้ บาดแผลทำให้เขาเคลื่อนไหวได้ช้าลง และสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปคงคาดเดาได้ไม่ยาก หัวของเขาถูกตัดขาดกระเด็น เขาไม่มีเวลาแม้แต่จะหลับตาก่อนที่หัวจะถูกตัด

หลูฮุยและเหล่ยเฮิงหวู่ช็อคกับภาพที่เห็น ผู้ที่เป็นใหญ่ที่สุดในดินแดนทางเหนือถูกฆ่าตายง่ายๆแบบนั้น และยอดฝีมืออีก 10 กว่าคนที่ปลดล็อคยีนได้ก็ต้องวิ่งหนีไม่คิดชีวิต มีเพียงแค่ 6 คนที่สามารถหนีรอดจากความตายได้ หานเซิ่นไม่แม้แต่จะต้องให้มือตัวเองเปื้อน สิ่งมีชีวิตที่ดูเหมือนกับนางฟ้าตนนี้มอบความกลัวให้กับทุกคนที่เห็น

"นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะเนี่ย?!" เหล่ยเฮิงหวู่ช็อคกับสิ่งที่เกิดขึ้น เขาไม่แน่ใจว่าอาร์คแองเจิลใช่สปิริตหรือเปล่า แต่เขาไม่คิดเลยว่าสปิริตที่ทรงพลังขนาดนี้จะยอมเชื่อฟังมนุษย์คนไหน

ภายใต้แสงอาทิตย์ในยามเช้า อาร์คแองเจิลดูจะสง่างามเป็นพิเศษ เธอยังคงสง่างามได้ แม้จะเพิ่งไล่ฆ่าคนราวกับปีศาจร้าย

"ไปกันเถอะ" หลูฮุยสั่งการด้วยเสียงเบาๆ เขาคิดว่าถ้าพวกเขายังอยู่ตรงนี้ต่อไปอาจจะทำให้หานเซิ่นเข้าใจผิดได้ ถ้าหานเซิ่นคิดว่าพวกเขาคือพวกของหวงยวิ๋นหลง พวกเขาก็คงจะชะตาขาดแน่ สิ่งมีชีวิตที่ดูเหมือนกับนางฟ้าตนนั้นดูน่ากลัวมาก

หานเซิ่นไม่ได้สั่งให้อาร์คแองเจิลไล่ตามพวกคนที่หนีไปไกลแล้ว หานเซิ่นมองไปที่หลูฮุย หลังจากนั้นเขาก็หันกลับมาเพื่อตรวจดูข้าวของของพวกคนที่ตาย

ไม่มีอะไรที่ดูพิเศษ พวกเขามีเงินและเครดิตการ์ดของพวกเขา แต่สิ่งที่ทำให้หานเซิ่นประหลาดใจก็คือการ์ดของหวงยวิ๋นหลงและเฉิงอวี้หลาง หนึ่งในการ์ดที่พวกเขามีอยู่มีสัญลักษณ์รูปแมว 9 ชีวิต

"พยุหโลหิต.. มีความเกี่ยวข้องอะไรกับแมว 9 ชีวิต?" หานเซิ่นเต็มไปด้วยความคิดที่ซับซ้อน เขาไม่คิดว่านี่จะเป็นแค่เรื่องบังเอิญ

แต่หานเซิ่นไม่เคยได้ยินว่าพยุหโลหิตใช้รูปแมว 9 ชีวิตเป็นสัญลักษณ์ของพวกเขา เขาจำได้ว่าพยุหโลหิตจะเชื่อในเทพเจ้าแห่งโลหิต ซึ่งก็คือเทพเจ้าที่สามารถควบคุมพลังงานที่ไหลเวียนอยู่ในโลหิตของสิ่งมีชีวิต

นอกเหนือจากหวงยวิ๋นหลงและเฉิงอวี้หลางแล้ว ไม่มีคนอื่นที่มีการ์ดแบบเดียวกับพวกเขา หานเซิ่นก่อกองไฟ จากนั้นเขาก็เผาศพของคนพวกนั้นและรีบออกจากที่นี่

เหตุการณ์ที่หวงยวิ๋นหลงถูกฆ่าตาย หลังจากการไปลอบสังหารหานเซิ่น ทำให้คนช็อคกันไปทั้งสหพันธ์ดวงดาว เนื่องจากผลึกพลังชีวิตทำให้มีหลายคนจับตามองหานเซิ่นอยู่ แต่ไม่มีใครคิดว่าหวงยวิ๋นหลงจะชิงลงมือก่อน ซึ่งการที่เขาเป็นฝ่ายถูกฆ่าซะเองก็เป็นอะไรที่ช็อคมาก

"สิ่งมีชีวิตที่ดูเหมือนกับนางฟ้าคือสปิริตใช่ไหม? ถ้ามันเป็นสปิริต มันก็เป็นสปิริตที่ทรงพลังมากๆ ดูแล้วมันน่าจะแข็งแกร่งกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอีก หานเซิ่นไปหาสปิริตแบบนั้นมาจากไหน?" หลายคนช็อคกับเรื่องที่เกิดขึ้น พวกเขายังคงสงสัยกันอยู่ว่านางฟ้าคืออะไรกันแน่

ตอนนี้มีหลายคนเชื่อกันว่ามันก็คือวิญญาณอสูร แต่ก็ยังมีคนอีกกลุ่มที่เชื่อว่ามันน่าจะเป็นสปิริตมากกว่า แต่ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร ทุกคนก็รู้ว่ามันอยู่ใต้คำสั่งของหานเซิ่น ตอนนี้หานเซิ่นก็คือคนที่ไร้เทียมทานในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 อย่างไม่ต้องสงสัย การจะลอบสังหารเขาเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

สิ่งที่เกิดขึ้นกับหวงยวิ๋นหลงเป็นการเตือนทุกคน หลายคนมีแผนที่จะไปลอบสังหารหานเซิ่น แต่ตอนนี้พวกเขาตระหนักแล้วว่ามันแทบเป็นไปไม่ได้ การฆ่าเขาในก็อตแซงชัวรี่ก็เป็นไปไม่ได้ ส่วนจะฆ่าเขาในสหพันธ์ดวงดาวก็ยิ่งยาก ทุกคนเชื่อว่าเขาเป็นคนของตระกูลจี และเขายังเป็นสมาชิกของหน่วยพิเศษ แถมเขายังมีสัมพันธ์อันดีกับตระกูลซินอีกด้วย ด้วยแบล็คอัพระดับนี้ทำให้ไม่มีใครอยากจะมายุ่งวุ่นวายกับเขา

หลังจากกลับมาที่สหพันธ์ดวงดาว หานเซิ่นก็ติดต่อไปหาจีเหยียนหรัน เขาบอกเธอว่าเขาจะมอบผลึกพลังชีวิตของหมียักษ์เหมันต์ให้

หานเซิ่นไม่สามารถดูดซับพลังจากมันได้อยู่แล้ว เพราะมันคือผลึกพลังชีวิตของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 1 จะเก็บมันไว้ก็ไม่มีประโยชน์ ซึ่งการเก็บมันไว้ก็ยิ่งทำให้คนเพ่งเล็งเขาป่าวๆ

ถ้าหานเซิ่นมอบมันให้กับตระกูลจี คนก็จะได้รู้ว่าเขากินมันไม่ได้ และก็จะไม่มีใครมายุ่งวุ้นวายกับเขาอีก

เขาไม่ได้กลัวการต่อสู้ แต่การลอบสังหารเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงได้ยาก ที่สำคัญถ้าเป็นในสหพันธ์ดวงดาว เขาไม่ได้ไร้เทียมทาน มีคนมากมายที่สามารถฆ่าเขาได้

หานเซิ่นยังไม่รู้วิธีดูดซับผลึกพลังชีวิตของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 1 ตอนนี้ความรู้และข้อมูลที่เขามียังจำกัดมาก ดังนั้นเขาคิดว่ามอบให้ตระกูลจีคือทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว

หานเซิ่นเลือกที่จะขายผลึกพลังชีวิตก้อนที่เขาไม่รู้วิธีดูดซับพลัง เพราะมันดูไร้ประโยชน์กับเขามากที่สุด อย่างน้อยๆเขาก็น่าจะได้เงินมหาศาล

ตอนที่ 687 ลูกพีชสุก

"พ่อช่วงนี้ดูมีเวลาว่างเยอะจังเลยนะคะ" จีเหยียนหรันยิ้มให้ภาพโฮโลแกรมของจียัวเจินที่ปรากฏออกมาจากคอม

"ช่วยไม่ได้ ก็ว่าที่ลูกเขยของพ่อดันมีพรสวรรค์เกินไป" จียัวเจินพูดทีเล่นทีจริง

"เขาไปทำอะไรอีกล่ะ?" จีเหยียนหรันกระพริบตา เธอไม่รู้ว่ารอบนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีก ถึงหานเซิ่นจะเล่าให้เธอฟังแล้ว แต่เธอคิดว่าเขาอาจจะไม่ได้เล่าเรื่องจริงทั้งหมดเพราะกลัวเธอจะกังวล

"เขาไม่ได้บอกลูกหรอ? เขาใช้สปิริตฆ่ายอดฝีมือนับสิบและหวงยวิ๋นหลง" จียัวเจินพูด

"ที่หนูได้ยินมาคือเขาใช้วิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยงรูปร่างมนุษย์ฆ่าพวกโจรที่คิดจะมาปล้นเขาเท่านั้น" จีเหยียนหรันยิ้ม

"โจร?" จียัวเจินยิ้มและถามเธอ "ลูกพ่อ เขาได้บอกลูกรึเปล่าว่าวิญญาณอสูรของเขาอยู่ระดับไหน?"

"วิญญาณอสูรขั้นสุดยอด" จีเหยียนหรันตอบอย่างมั่นใจ

"สรุปมันคือวิญญาณอสูรขั้นสุดยอด?" แม้จียัวเจินจะสงสัยว่ามันอาจจะใช่ แต่เขาก็ยังตกใจมากหลังจากที่ได้ยิน

การที่หานเซิ่นจะมีวิญญาณอสูรแบบนั้นได้ แสดงว่าเขาจะต้องฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไปมากกว่า 1 ตัวแล้วแน่นอน ซึ่งต่อไปเขาจะฆ่าอีกกี่ตัวก็คงไม่แปลก

ตระกูลจีใช้งบประมานจำนวนมากเพื่อฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด 1 ตัว ซึ่งนั่นเป็นแค่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดของก็อตแซงชัวรี่เขต 1

แต่หานเซิ่นฆ่ามอนสเตอร์ไปอย่างน้อยๆก็ 2 ตัวในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 นี่เป็นเป้าหมายสูงสุดของทุกตระกูลที่พยายามจะทำให้ได้

การมีสัตว์เลี้ยงขั้นสุดยอดที่เข้าโหมดต่อสู้ได้ ดูยิ่งใหญ่กว่าชุดเกราะขั้นสุดยอดของตระกูลจีมาก มันจะช่วยให้หานเซิ่นสามารถต่อกรกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทุกตัวที่เขาเจอในอนาคตได้

ด้วยการที่มีสัตว์เลี้ยงขั้นสุดยอดอยู่ข้างๆ ในอนาคตเขาจะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้อีกมาก ขณะที่ชุดเกราะขั้นสุดยอดของจีชิงแทบไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก

"หานเซิ่นบอกลูกไหมว่าเขาฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดไปกี่ตัวแล้ว?" จียัวเจินถาม

"เขาบอกว่าฆ่าไปทั้งหมด 2 ตัว" จีเหยียนหรันบอกพ่อเธอไปตามที่เธอได้ยินมาจากหานเซิ่น

จียัวเจินถอนหายใจ "ฉันคิดว่าจีชิงเป็นคนที่โชคดีมากแล้ว แต่โชคของหานเซิ่นกลับเหนือกว่าจีชิงมาก"

"สัตว์เลี้ยงขั้นสุดยอดตัวนั้นเพิ่งจะเปลี่ยนเป็นโหมดต่อสู้ได้ หานเซิ่นเลยยังไม่ได้นำมันไปสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวไหน แต่ดันมีพวกโจรมาปล้นเขาก่อน" จีเหยียนหรันหัวเราะ เธอพูดต่อ "โอ้เกือบลืม หานเซิ่นบอกว่าเขาจะให้ผลึกพลังชีวิตหมียักษ์เหมันต์กับเรา"

"แล้วเงื่อนไขที่เขาร้องขอล่ะมีอะไรบ้าง?" จียัวเจินถาม

"ทำไมพ่อถึงพูดแบบนั้น มันจะไปมีเงื่อนไขได้ยังไง? เขาบอกว่ามอบมันให้หนูเป็นขวัญ และหนูจะเอาไปใช้ยังไงก็ได้ตามที่ต้องการ" จีเหยียนหรันกระพริบตา

"ไม่มีเงื่อนไขจริงๆหรอ?" จียัวเจินถามอีกครั้ง เขาประหลาดใจมาก

"ไม่มี แต่เขาดีกับลูกสาวพ่อขนาดนี้แล้ว พ่อคงไม่อยากติดหนี้เขาใช่ไหม?" จีเหยียนหรันพูดแนะนำพร้อมกับยิ้ม

"หานเซิ่นเป็นคนที่ฉลาดจริงๆ ฉันจะต้องตอบแทนเขาแน่นอน การมอบมันเป็นของขวัญให้ลูกจะสร้างประโยชน์ให้เขาได้มากกว่าที่เขาจะขายมันให้พวกเราซะอีก" จียัวเจินยิ้ม จากนั้นเขาก็พูดต่อ "เขาเป็นคนที่มองการณ์ไกลจริงๆ"

"เรื่องนั้นหนูก็รู้ พ่อคิดว่าหนูจะเลือกคนโง่ๆมารึไง?" จีเหยียนหรันยิ้ม ก่อนจะพูดต่อ "หานเซิ่นบอกว่าเขาอยู่ที่ทุ่งน้ำแข็งให้พวกเราส่งคนไปรับผลึกพลังชีวิตได้เลย"

"แน่นอน ลูกไปบอกหนุ่มน้อยหานได้เลยว่าตระกูลจีจะไม่ยอมรับน้ำใจของเขาโดยไม่ให้สิ่งตอบแทน

พ่อจะกลับไปคุยกับลุงของลูกก่อนว่าจะมอบรางวัลอะไรให้หานเซิ่นดี มันถึงจะสมน้ำสมเนื้อ"

จียัวเจินหยุดคิดชั่วครู่ ก่อนจะถาม "โอ้และบอกหนุ่มน้อยหานด้วยว่า ตระกูลจียินดีให้ความร่วมมือกับเขาในการออกล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดครั้งต่อไป พวกเราจะสนับสนุนเขาอย่างเต็มที่ ถ้าเขาสนใจ พวกเราสามารถมาพูดคุยกันก่อนได้ และส่วนเรื่องผลึกพลังชีวิตอีกก้อน...."

"อีกก้อน หานเซิ่นบอกว่าเขาขายให้ตระกูลซินไปแล้ว" จีเหยียนหรันพูดแทรกขึ้นมา

"ตระกูลซิน?" จียัวเจินก้มหัวลงมาและครุ่นคิด ก่อนที่เขาจะพูดต่อ "ไม่เลว เขาตัดสินใจได้ดีทีเดียว พ่อหนุ่มคนนี้รู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร"

จีเหยียนหรันไม่ได้โกหก หานเซิ่นมีแผนที่จะขายมันให้กับตระกูลซินจริงๆ เพราะยังไงเขาก็ยังไม่มีดูดซับพลังจากผลึกพลังชีวิตของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่นที่ 1 อยู่แล้ว เขาต้องทำให้มันเกิดประโยชน์สูงสุดโดยการขายมันไปให้เร็วที่สุด

หานเซิ่นเป็นส่วนหนึ่งของหน่วยพิเศษ เพื่อเห็นแก่ครอบครัวของเขาเอง เขาควรจะรักษาความสัมพันธ์กับตระกูลซินไว้ ไม่ว่ายังไงเขาก็ต้องขายมันให้ซินเสวียนอยู่แล้ว

ข่าวเรื่องที่เขาขายผลึกพลังชีวิตทั้ง 2 ก้อน และเรื่องที่เขามีสัตว์เลี้ยงขั้นสุดยอดไว้ในครอบครองแพร่กระจายไปทั่วทั้งสหพันธ์ดวงดาวอย่างรวดเร็ว ตอนนี้ทุกตระกูลและทุกองค์ต่างก็จับตามองหานเซิ่นอย่างใกล้ชิด พวกเขาอยากรู้ว่าหานเซิ่นมีผลึกพลังชีวิตอีกไหม? เขาอยากจะร่วมมือกันล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรึเปล่า?

คำตอบของหานเซิ่นก็คือไม่อย่างแน่นอน เขาปฏิเสธทุกคำร้องขอ ส่วนในก็อตแซงชัวรี่เขาก็ต้องเข้าไปปฏิเสธทุกคนที่เดินทางมาพบเขา เขาอยากจะใช้เวลาทั้งหมดไปทุ่มกับการฝึกศาสตร์ตงเสวียนจนถึงช่วงที่ผลลูกพีชสุก

แม้จะอยู่ในเมืองเทพธิดา แต่เขาก็ยังรู้สึกว่ามีสายตาของคนจำนวนมากจับตามองเขาอยู่ แต่เขาก็เข้าใจว่าเรื่องนี้คงจะเป็นเพราะเขามีชื่อเสียงมากเกินไป

หลังจากนั้น 1 เดือนก็ถึงฤดูที่ลูกพีชสุก หานเซิ่นเรียกวิญญาณอสูรบีทเทิลไนท์ออกมา เขาใช้มันปลอมตัวเป็นเขาเพื่อล่อสายตาของคนอื่นๆไว้ จากนั้นเขาก็หาทางลอบออกไปโดยไม่ให้ใครเห็น

ตอนนี้ทุกคนจับตาดูทุกความเคลื่อนไหวของหานเซิ่น สัตว์เลี้ยงขั้นสุดยอดทำให้เขาเป็นจุดสนใจของทุกคน ไม่ว่าใครก็อยากจะมาเจรจาต่อรองกับเขาทั้งนั้น

นี่เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เลย ถ้าเขายังจะสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดต่อไป ยังไงคนนับไม่ถ้วนก็จะเดินทางมาเยี่ยมเยือนเขา นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเขาถึงได้ขายผลึกพลังชีวิตออกไป

หานเซิ่นไม่อยากให้คนอื่นเห็นว่าเขากำลังจะไปทำอะไร นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเขาถึงได้ลอบออกจากเมืองโดยไม่หลงเหลือร่องรอยเอาไว้

การเดินทางไปเก็บลูกพีชครั้งนี้ เขาพาจิ้งจอกสีเงินไปด้วย เขาต้องการลูกพีชเพื่อจะดูว่ามันจะช่วยให้เขาสำเร็จขั้นแรกของศาสตร์ตงเสวียนได้รึเปล่า

การเข้าป่าลูกไม้ในครั้งนี้หานเซิ่นมีความกล้ามากกว่าทุกที แม้งูสีชมพูจะยกทัพมาเล่นงานเขา เขาก็มั่นใจว่าจะฆ่าพวกมันได้หมดด้วยการที่มีนางฟ้าตัวน้อยกับจิ้งจอกสีเงินอยู่ด้วย

แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ทำให้หานเซิ่นรู้สึกผิดหวัง เขาอยากจะหาโอกาสที่จะฆ่างูสีชมพูตัวนั้น เพราะลูกน้องของมันมีงูระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์อยู่เป็นจำนวนมาก เขาจะได้เก็บจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ให้เต็มสักที

แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างพวกงูไม่ปรากฏตัวออกมาให้หานเซิ่นเห็นเลยจนกระทั่งเขาไปถึงต้นพีชยักษ์

ตอนที่ 688 ลูกพีช

งูจำนวนมากรวมตัวกันแถวต้นพีชยักษ์ หานเซิ่นเห็นหมีดำและลูกของมันอยู่ครงนั้นด้วย เสือสีฟ้าและนกกระเรียนสีแดงก็อยู่ข่นกัน ดูเหมือนมอนสเตอร์ที่เขาเจอครั้งก่อนจะมากันหมด ยกเว้นแค่ช้างเท่านั้น

หานเซิ่นมาถึงต้นพีชยักษ์ได้โดยไม่มีปัญหาอะไร แต่การมาถึงของหานเซิ่นก็สร้างความไม่พอใจให้พวกงูทันที เต่นเมื่อพวกมันเห็นว่าหานเซิ่นพาจิ้งจอกสีเงินมาด้วย พวกมันจึงยิ่งไม่ได้ทำอะไร พวกงูชูคอขึ้นพร้อมกับข้องมาที่หานเซิ่น เพื่อเตือนเขาว่าอย่าเข้ามาใกล้

งูตัวสีขมขุนั้นอยู่บนหลังงูขนาดใหญ่เหมือนกันกับครั้งที่แล้ว มันจ้องมาที่หานเซิ่นด้วยสายตาอาฆาต เห็นได้ชัดว่ามันยังไม่ลืมเรื่องเมื่อกราวก่อน

แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างสีขมขุหลีกเลี่ยงที่จะเข้ามาใจมติหานเซิ่น ซึ่งทำให้หานเซิ่นประหลาดใจ ขณะที่หมีสีดำกับทำตรงกันข้ามเลย พวกมันมองมาที่หานเซิ่นด้วยสายตาเป็นมิตร เหมือนมันจะบอกว่าให้หานเซิ่นอีก มันวิ่งเข้ามาหาหานเซิ่น โดยไม่สนใจพวกงู ซึ่งสร้างความประหลาดใจให้กับเขา ลูกหมีตัวใหญ่ขึ้นจากคราวก่อนมาก มันโตใจจริงๆ

เมื่อลูกหมีมาถึงจุดที่หานเซิ่นอยู่ มันก็เดินวนไปรอบๆเพื่อดมกลิ่นเขา จากนั้นมันก็พยายามจะดึงหานเซิ่น เหมือนมันจะบอกว่าให้หานเซิ่นไปนั่งใกล้ๆแม่มัน

หานเซิ่นมองไปที่ต้นพีช เขายังไม่มีลูกพีชเกลยสักลูก เขาจ้องมองอยู่สักพัก จากนั้นเขาก็เห็นว่ามีลูกพีช 2 ลูกซ่อนอยู่ระหว่างใบไม้สีเขียวๆ พวกมันมีขนาดพอๆกับไข่นกกระจอกเทศ บริเวณด้านล่างลูกพีชสีแดง ส่วนบริเวณด้านบนมีสีชัดๆ ดูเหมือนมันจะสั่งไม่สุกได้ที่

"ต้นไม้ใหญ่ขนาดนี้ออกผลแค่ 2 เองหรอ?" หานเซิ่นมองซ้ายมองขวาด้วยความประหลาดใจ ดูเหมือนต้นพีชยักษ์ต้นนี้จะออกผลแค่ 2 ผลจริงๆ

มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดหลายตัวมารวมตัวกันที่นี่ ทุกตัวจ้องไปที่ลูกพีชทั้ง 2 ลูก นางฟ้าน้อยกับจิ้งจอกสีเงินน่าจะมีพลังไม่ได้ต้อยกว่าคู่หมีแม่ลูก ขณะที่หานเซิ่นนั้นความแข็งแกร่งยังสู้จิ้งจอกไม่ได้ด้วยซ้ำ งานนี้แค่รับมือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดด้วยเต็มวัย 2 ตัวก็ถือว่าดีมือแล้ว

หานเซิ่นมองสำรวจดูแข่ง งูสีขมขู เสือสีฟ้า นกกระเรียนสีแดง และงู่หมีแม่ลูก มีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้งหมด 5 ตัว และยังมีฝูงงูอีก งานนี้กรจะได้ลูกพีชมานั้นไม่ง่ายแน่

หานเซิ่นเดินเข้าไปใกล้ๆแม่หมี ซึ่งกำลังนั่งอยู่ไม่ไกลจากต้นพีชมาก ที่น่าแปลกก็คือไม่มีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวไหนเข้าไปใกล้ต้นพีชเลย ทุกตัวล้อมรอบต้นพีชเอาไว้ ราวกับว่ามีบางสิ่งบางอย่างไม่ไว้ นี่เป็นเรื่องที่ทำให้หานเซิ่นงงมาก เมื่อมองลูกพีชทั้ง 2 พวกมันดูเหมือนกับผลไม้แห่งสวรรค์ มันน่าดึงดูดจริงๆ มันส่งกลิ่นหอมน่ากิน กลิ่นของมันดีซึ่งกว่ากลิ่นของลอกพีชซะอีก

แต่เท่าไหร่ได้ชัดว่าองไม่ถึงเวลาที่ดีที่สุดในการกินมัน ไม่มีมอนสเตอร์ตัวไหนกล้าเคลื่อนไหว

หมีดำล้มตัวลงนอนบนพื้นแถวๆต้นพีช แต่มันก็ยังมองไปที่ลูกพีชทั้ง 2 ลลอดมอนสเตอร์ทุกตัวต่างก็จ้องมองไปที่ลูกพีชกันหมด แต่นั่นก็เป็นทั้งหมดที่พวกมันทำ ดูเหมือนดอนนี้ลูกพีชจะยังไม่สุกเต็มที่

ระหว่างมองลูกพีชงูสีขมขูและเสือสีฟ้าจะหันไปมองมอนสเตอร์ตัวอื่นเป็นครั้งคราว ส่วนนกกระเรียนสีแดงที่เกาะอยู่บนต้นพีชก็อยู่ใกล้ๆกลับจ้องมองที่ลูกพีชทั้ง 2 ลลอดเวลา

ลูกหมียังคงเดินไปรอบๆด้วหานเซิ่น แต่ในที่สุดมันก็หยุด และจ้องมองจิ้งจอกสีเงินที่นอนอยู่บนไหล่ของหานเซิ่น ดูเหมือนมันจะสนใจจิ้งจอกสีเงิน มันไม่ยอมละสายตาจากจิ้งจอกสีเงินเลย

"เปลกแฮะ ลูกพีชที่ใกล้สุดแล้ว ทำไมพวกมันถึงได้อยู่ห่างจากต้นพีชขนาดนั้น? พวกมันไม่กล้าว่ากลัวอื่นจะเข้าไปแย่งเลยหรอ?" หานเซิ่นจ้องมองต้นพีชยักษ์ เขารู้สึกว่ามันดูคิดปรกติ

หานเซิ่นปลดล็อคอีนเพื่อเพิ่มพลังประสาทสัมผัส แม้เขายังไม่มีสัมผัสที่ 8 แต่สัมผัสทั้ง 7 ของเขาก็เหนือกว่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดพวกนั้นอยู่แล้ว

หานเซิ่นใช้สัมผัสทั้งหมดของเขาสแกนต้นพีชยักษ์ จนกนั้นหน้าของเขาก็ดูเคร่งเครียดขึ้นมาทันที เขาขมวดคิ้ว

เมื่อใช้สัมผัสที่เหนือมนุษย์ หานเซิ่นสังเกตเห็นความผิดปรกติ บนต้นพีชมีอะไรบางอย่างที่มีขนาดเล็ก น่าจะเป็นสิ่งมีชีวิต พวกมันมีจำนวนนับไม่ถ้วน พวกมันเดินกันทั่วต้นพีช เมื่อสังเกตดวงกิ่งไม้ที่มีลูกพีชงอกออกมา เขาก็เห็นพวกมันกำลังเดินยั้วเยี้ยเหมือนกับมด

'อะไรวะนั่น? แมลง? ทำไมถึงได้มีแมลงเปลกๆบนต้นพีชได้?' หานเซิ่นขีอด แมลงพวกนี้ดัวเล็กมากเมื่อเทียบกับต้นพีชยักษ์ ถ้าแอดวัวตาปล่างจะไม่มีใครมองเห็นพวกมันเลย

'แมลงพวกนี้มันคืออะไร? แม้แต่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดยังไม่กล้าเข้าไปใกล้' หานเซิ่นขมวดคิ้ว

เมื่อคอนที่เขามาครั้งที่แล้ว เขายังไม่เห็นแมลงพวกนี้เลย คอนนั้นเขาฟิกทาสครัดงเสวียนอยู่ใต้ต้นพีชยักย์อนข้างนาน ไม่มีทางที่เขาจะไม่สังเกตเห็นมัน

'เปลกจริง พวกมันมาจากไหนเนี่ย? พวกมันลงไม่ใช่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดหรอคนะ? แต่ทำไมไม่มีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวไหนกล้าเข้าไปกล้ดต้นพีช?' หานเซิ่นมึนงงกับสถานการณ์ในตอนนี้

หานเซิ่นจำได้ว่าเมื่อก่อนเจ้าหญิงหยินเคยบอกเขาเกี่ยวกับมอนสเตอร์เลือดสักดีสาธิ์ราชินีแมลงสีเงิน บางทีแมลงพวกนี้ก็อาจจะกล้ายๆกับแมลงพวกนั้ก็ได้ เธอบอกว่าแมลงสีเงินดีเหมือนกับอาฐะของราชินี พวกมันไม่ใช่ตั้งมีชีวิตจริงๆ

ถ้าแมลงพวกนี้ทำให้มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดกลัวได้ ตัวราชินีที่ปล่อยพวกมันออกมาก็น่าจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแน่นอน

'ถ้านี่เป็นเรื่องจริงล่ะก็ งานนี้ไม่ได้การแล้ว มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่สามารถผลิตแมลงจำนวนนับไม่ถ้วนขนาดนี้ มันเป็นศัตรูที่น่ากลัวมาก!'

หานเซิ่นใช้ประสาทสัมผัสสแกนแถวๆพื้นดินดู แต่ความสามารถของเขายังจำกัดอยู่มาก แต่สัมผัสทั้ง 7 ยังไม่ทรงพลังพอที่จะหาตำแหน่งของราชินี เมื่อไม่รู้ว่าตัวแม่อยู่ตรงไหน เขาก็เลยจ้องมองแมลงเล็กๆพวกนั้นต่อไป พวกมันเจาะลงไปในเปลือกไม้ เหมือนพวกมันกำลังกัดกินต้นไม้อยู่ แม้มันจะไม่ได้กินมากมายอะไร แต่แค่ได้เห็นแบบนี้ก็ช็อคมากแล้ว

ต้นพีชยักษ์นี้เป็นอะไรที่น่าสะพรึงกลัว เพราะแม้แต่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดยังให้ความเกรงขาม น่าประหลาดใจที่แมลงพวกนั้นกับกล้าที่จะกินมันเข้าไป

หานเซิ่นยังไม่เข้าใจว่าแมลงคืออะไรกันแน่ คอนนี้หานเซิ่นก็ไม่ต่างกับหมี เขายังนั่งๆและมองไปที่ต้นพีช เขาไม่กล้าเข้าไปใกล้

อีกหลายวันต่อมา ลูกพีชที่อยู่ด้านบนลูกเหมือนกับหยกไม่มีผิด เมื่อมีลมพัดผ่านมามันก็จะส่งกลิ่นหอมลอยไปเป็นร้อยๆไมล์

ตอนที่ 689 แย่งชิงลูกพีช

ลูกพีชที่อยู่ด้านล่างเลกล่างจากลูกที่อยู่ด้านบน มันมีสีเขียวเกือบทั้งหมด ดูแล้ว มันคงจะต้องใช้วาสาอีกพอสมควร

ตอนนี้ฝูงลูกกระวานกระวายมาก ดูเหมือนพวกมันจะหมดความอดทนแล้ว พวก มันต่อยาดูเข้าไปใกล้ๆตั้นพีชอย่างช้าๆ ถ้าลูจากพฤติกรรมของพวกมัน เห็นได้ชัด ว่าลูกพีชใกล้สุกเต็มที่แล้ว เดที่มันยังเข้ากัดเพราะพวกมันคงมีความกลัวอยู่

เสือสีฟ้าที่นอนอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ๆกระโดดลงมา มันมองจั่นไปตรงจุดที่ลูกพีชอยู่ คาของมันมีสีฟ้าเป็นประกาย แม้เดเสือตัวนี้ยังไม่กล้าเข้าใกล้ลิงที่พรมากนัน ไป

นกกระเรียนบินออกมาจากกิ่งไม้ จากนั้นมันก็ขึ้นไปบันรอบๆต้นไม้ แต่มันก็ยัง ไม่กล้าที่จะเข้าไปใกล้เกิน

หมีดำตัวแม่ลุกขึ้นยืนในท่าตีน 2 ขา มันจ้องไปที่ลูกพีชเหมือนกับตัวอื่นๆ แต่มัน ก็ยังไม่กล้าเคลื่อนไหวเลยสักก้าว

หานเซิ่นเห็นความกระวนกระวายของลอนสตอร์ทุกตัวแล้ว พวกมันต้องการลูก พีชมาก แต่ความอยากของมันก็ต้องขัดแย้งกับความกลัวในจิตใจ พวกมันไม่กล้า ที่จะก้าวไปข้างหน้า หานเซิ่นประหลาดใจกับภาพที่เห็น ซึ่งมันก็ยังทำให้ทาน เซิ่นสงสัยว่าแผงพวกนั้นยังไกกันแน่ พวกมันมาจากไหน มันทรงหลังขนาดข่ม มอนสตอร์ขั้นสุดอดพวกนี้ได้ชัยวรอด?

เมื่อถึงเวลาที่ต้องกินผลอกบางาสิเดงปกลถูกมันไว้ ลูกพีชทั้งลูกดูเหมือนกับลูก พีชสักดีสีทธิ์จากสรวงสวรรค์

ลูกพีชเริ่มไปร่วงไต ทำให้หานเซิ่นสามารถมองเห็นของเหลวที่อยู่ภายใน ม้าช่วง เช้ายวมาก หานเซิ่นนำลายไพเลอถมาทันที เขาอยากจะกินมันใจจะขาด

เมื่อถึงเวลาบ่าย ลูกพีชก็เริ่มส่องแสงออกมา พิวของมันเปล่งประกาย ในตอนนี้ พวกแผงก็ดูจะกลั่งขึ้นมา พวกมันเคลื่อนไหวไปตามกิ่งไม้เหมือนกับกลิ่นทะเล พวกมันมุ่งหน้าไปหาลูกพีชใดอไม้กรวกลักอะไร

แม้ลูกพีชใกล้จะตกอยู่ในมือของพวกแผงอยู่แล้ว แต่พวกมอนสตอร์ขั้นสุดอดท ก็ยังลังเล หานเซิ่นกัดฟัน เขาเร็อกปีกและเร็กซ์ตไปด์เหลิงอัดคือถอมา และบิน ตรงไปที่ลูกพีช

การเคลื่อนไหวของหานเซิ่นเหมือนกับเป็นตัวเรกของไดมิไน่ เมื่อมีคนหนึ่งเริ่ม เคลื่อนไหวก่อน ตัวอื่นๆก็จะตามมา ลูซิฟทูซีครีวออกมาทันที มันพุ่งเข้าไป หาลูกพีช พร้อมกับพวกลูกๆที่เป็นลูกสมุนของมัน

เสือสีฟ้าคำรามออกมา ในที่สุดมันก็เริ่มเคลื่อนไหว มันต้องแข่งกับตัวอื่นๆเพื่อชิง ลูกพีช

นกกระเรียนไม่ลังเลอีกต่อไป มันพุ่งเข้าใส่ลูกพีชราวกับลูกธนู

ลู่หมิ่นแม่ลูกก็รามออกมาพร้อมๆกัน พวกมันวิ่งเข้าไปหาต้นพีชอักมันที

ความกลัวที่มีต่อแผงของพวกมันอังคงอยู่ แต่ถ้าไพวกมันก็จะไม่ปล่อยให้ตัว อื่นๆลาลูกพีชไปได้ง่ายๆเช่นกัน

พวกแผงรู้ดีแล้วว่าหานเซิ่นและมอนสตอร์ขั้นสุดอดตัวอื่นก็ลังเข้ามา พวก มันบินออกมาเหมือนกับกลุ่มควันสีดำ พวกมันจะรวมโจมตีโครที่ตามที่เข้าไปใกล้

หานเซิ่นกวัดแกว่งเร็กซ์ตไปด์เหลิงอัดคี เปลวไฟจำนวนมากถูกปลดปล่อยออก มาเพื่อผลาพวกแผง แผงจำนวนมากตกลงไปบนพื้นเหมือนกับสายฝนที่ถูก ไหม้ ถึงพวกมันจะไม่ตาย แต่พวกมันก็ไม่สามารถบินต่อได้แล้ว

มีแผงอยู่มากมาย พวกมันพุ่งเข้าหาฐไจมหานเซิ่น และเริ่มบินไปรอบๆตัวเขา หานเซิ่นหยายนกวัดแกว่งเร็กซ์ตไปด์เหลิงอัดคือย่อยเนื้อง

แผงมีขนาดเล็กเกินไป อาวุธอย่างเร็กซ์ตไปด์เหลิงอัดคีจึงไม่หมายที่จะเอามา ใช้รับมือพวกมัน

ในจังหวะที่หานเซิ่นไม่สามารถป้องกันพวกแผงได้ทัน จึงจอลศิลินก็จะปลด ปล่อยสายฟ้าออกมา มันช็อตแผงทุกตัวที่เข้ามาใกล้ๆเจ้านของมัน

หานเซิ่นต้องขอบคุณซึ่งจอลศิลิน เขากวัดแกว่งเร็กซ์ตไปด์เหลิงอัดคีเพื่อฟันกลุ่ม ของแผงที่ดูเหมือนกับหมอกสีดำ เขาพุ่งไปข้างหน้าเพื่อจะครัฏกพีชซ อนสต เตอร์ตัวอื่นๆก็ทำเช่นเดียวกัน แม้จำนวนของแผงจะมีมากขาลมาก แต่ก็ไม่มีตัว ไหนที่ทำความเสียหายให้พวกลอนสตอร์ขั้นสุดอดได้

แม้หานเซิ่นจะเป็นคนเวกที่ร็มออกลัว แต่ก่าเนกระเรียนก็ไวก่าเขา นกกระ เกรียนพุ่งเข้าใส่ลูกพีช มันใช้ปากพยายามจะคาบลูกพีชจากนิ้วไป

ปัง!

แผงจรวมตัวกันเป็นดำเนินขนาดใหญ่ และคบไปที่นกกระเรียนทันเดง ทำให้มัน กระเด็นไปกลายผเคร มันต้องใช้วลาพอสมควรก่าที่มันจะทรงตัวในอากาศได้

แผงขวางหน้าหานเซิ่นไว้ชนดิยวกัน พวกมันรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนและพุ่ง เข้าใส่หานเซิ่น

หานเซิ่นและจึงจอลศิลินร่วมมือกันฟันฝูงแผง พวกเขาก็ลายการรวมตัวของ พวกแผงได้ ทำให้หานเซิ่นและแผงต้องกระจายตัวออก แต่พวกมันก็กลับมารวมตัวกัน อีกครั้ง มันรวมตัวกันเป็นรูปสัตว์อสูร และช้องมาที่หานเซิ่น

สถานการณ์ดำขาดันนี้ก็เกิดขึ้นกับหมีดำเช่นเดียวกัน พวกมันถูกแผงสีดำ ขวางกั้นเอาไว้ ทำให้พวกมันรู้สึกว่าไม่ง่ายที่จะเข้าไปใกล้ลูกพีชได้

แผงสีดำรวมตัวกันเป็นรูปสตูรต่างๆบนท้องฟ้า ซึ่งจำนวนของพวกมันก็เริ่มเพิ่ม ขึ้นเรื่อยๆ มีเสียงกระพือปีกดังอยู่ทุกที่ พวกมันไขลืมอนสตอร์ทุกตัวที่เข้าไป ใกล้ลูกพีช

จากนั้นแผงสีดำก็ร่วมตัวกันเป็นรูปมังอนขนาดใหญ่อีกครั้ง มันพุ่งเข้าไปหาลูกพีช เพื่อที่จะครัฏมันให้ได้ นกกระเรียนดูเอาๆผงจัดสีดูกลม มันส่งเสียงร้องออกมา อย่างเกรี้ยวกราด และกระพือปีกอย่างรวดเร็ว ทำให้กัดหาชุดอร์บาไดที่บ่าถ้ว พวกแผงที่ร่วมตัวกันเป็นรูปมังอูกหาชุดดูเข้าไป

แผงสีดำคิดอยู่ในหาชุดอร์บาได จากทอร์บาไดที่ไร้สี ตอนนี้มันเปลี่ยนเป็นสีดำ มีแผงจำนวนมากคิดอยู่กายในหาชุ

นกกระเรียนเห็นโอกาสที่จะครัฏลูกพีชได้ ดังนั้นมันก็รงความเร็วและบินตรงไปที่ ลูกพีชทันที

แต่ก่อนที่นกกระเรียนจะไปถึงลูกพีช ก็มีเสียงแตกหักของไม้ เกิดหลุมขนาดใหญ่ อีกด้านของต้นไม้ จากนั้นแผงสีดำขนาดเท่าเป็กก็ปนกกุ้วออกมา

มันดูเหมือนกับแผงดำตองที่มีจุดบนด้วยตั้งหมด 7 จุด หัวของมันมีขนาดใหญ่ มาก ทั้งตัวของมันเป็นสีดำ ส่วนปีกของมันเป็นสีทอง

แผงกระพือปีกสีทองของมัน และบินออกมาจากรูบนต้นไม้ ทำให้กัดดแสงที่ร่ ขึ้น แผงมุ่งตรงไปที่ปีกของนกกระเรียน มันอ้าปากกว้างและกัดเข้าไปที่ปีกของ นกกระเรียน

ปีกของนกกระเรียนหายไปเป็นอ่อมๆ เพราะกห้นกระดูกของมัน มีเลือดจำนวน มากไหลออกมา นกกระเรียนร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด มันกระพือปีกอย่าง เต็มที่เพื่อสร้างสายลมที่คมเหมือนกับมีด สายลมจำนวนมากพุ่งเข้าไปประทะกับ แผงจนกดดันเสียงดัง แต่การโจมตีของมันก็ไม่เป็นผลกับแผง แผงสีดำบัน เข้าไปกัดปีกของนกกระเรียนอีกครั้ง ดูเมือนจะหัวมาก มันกัดกันเนื้อของนก กระเรียนอย่างละกละ นกกระเรียนเกรี้ยร้องออกมาด้วยความทรมาน มันพยาย ามจะบินสูงขึ้นไป แต่มันก็บินได้ช้ามาก เนื่องจากปีกข้างหนึ่งของมันได้รับความ เสียหายต้อนข้างหนัก ถึงมันจะพยายาม แต่มันก็ไม่สามารถหนีจากแผงปีกทอง ตัวนี้ได้

หานเซิ่นนึกลาดวัง เมื่อหันสั่งที่คิดขึ้น แต่เขารู้รู้ว่านี่เป็นโอกาสที่เขาจะเข้าไป ครัฏลูกพีช ทั้งแผงปีกทองและนกกระเรียนกำลังปีนขึ้นไปบนท้องฟ้า หานเซิ่น ใช้โอกาสนี้ในการพุ่งเข้าไปหาลูกพีช

คอนที่ 690 แมลงปีกทอง

แต่ก็มีตัวที่ไกว่ห่างานเซ็นกอยู่ สุทิชมฤษีใช้ถุกสนุนเป็นเกราะกำบัง ไม่มีใครรู้ว่ามันเข้าไปกลืนนาคเม็ด ได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ สุทิชมฤษีปากกว้างหอยที่จะเขมือบลูกพิษเข้าไปได้ทั้งลูก

เมื่อลูกพิษเกือบจะถูกสุทิชมฤษีเขมือบอยู่แล้ว ก็มีงาสีทองปรากฏออกมาจากรูบนคันไม้ สุทิชมฤษีกส่งกระเด็นออกไปด้วยการโจมตีเพียงครั้งเดียว

มีแมลงปีกทองอีกตัวปรากฏด้วยออกมา มันจับคันสุทิชมฤษีไว้ และอ้าปากเตรียมที่จะกัดลูกสิทมฤษี

แล้งสิทมฤษีปล่อยก่นเมอกสิเเลงออกมา แมลงปีกทองลุจะมีแรงไปกับทีหลัง จากถูกหมอดสิเเลงเข้าไปแล้ว มันต้องปล่อยคันสุทิชมฤษีไว้ก่อนที่เน็จาก แมลงปีกทอง เค่เเมลงปีกทองเห็ทาจจากการมีแรงร้ามาก มันบินเข้าไปหาบุสิทมฤษีอกครั้ง

ในจังหาวะนั้นเองหาเน็นก็สังเกตเห็นแมลงสีทองอีก 2 ตัวบินออกมาจากภายในคันไม้ นั้นทำให้หาเขาชื่อตกมาก

คอนนี้มีแมลงปีกทองไหล่อยกมาอีก 2 ตัว ซึ่งหากมันเข็งแกร่งพอๆกับมอนสเตอร์ซึ่งสุดของ คอนนี้หากมันออกมากันครั้งหนด 4 ตัวแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าข้างในมีอีกที่ตัวกันแน่

สำหรับแมลงสีทอง 2 ตัวที่ออกมาใหม่ ตัวหนึ่งมันดั้งเป็ทหมายไปที่เสือสีฟ้า และอีกตัวก็ดั้งเป่าที่หาเน็น

หาเนเข้นกัดฟัน เขาออยหลังออกมาเล็กน้อย เขาอังไม่เน่ใจว่าจะมีแมลงปีกทองอยู่ข้างในอีกรึเปล่า ดังนั้นเขาลอยตัวไม่กล้าโจมตีมัน ถ้าเขาโจมตีสุ่มสี่สุ่มห้า เขาก็อาจจะพลาดโอกาสสร้างลูกพิษได้

แมลงปีกทองบินตรงเข้ามาหาหาเน็น หาเน็นลอบได้ใช้ลอการวัดเเกร่งเร็จส์ไปที่เพลิงอัคคีข้าได้เเมลงปีกทอง พร้อมกับลอดหลังหน่ ค่เเมลงปีกทองก็ร้อง ไรมาก มันหเลบการโจมตีได้ดอ่งง่ายๆ

จึ่งออกสิเน่ลุจะโกรธจัด ขนของมันตั้งทั้งตัว มีประกายไฟฟ้าปรากฏออกมาจากขนของมัน มันปดลงปล่อยลายฟ้าใส่ศัตรูที่ถูกจ้ำมา

แมลงปีกทองกระพือปีกอย่างรวดเร็ว มันหลบการโจมตีของจึ่งออกสิเน่เเละได้ตามทหมเซ็นต์ไป

มันสายดิบไปที่เล็กสิ่หาเน็นจะออกเรร็กส์ไปค่เพลิงอัคคีขึ้นมาอีกครั้ง หัวใจของเขาหล้ดเต้น หน้าไม้บักญะปรากฏในมือของเขา เขาใช้มันทำลาใส่แมลงที่บินเข้ามาใกล้

ปัง!

หน้าไม้ในกลุ่ปะทะกับแมลงปีกทอง มีเรรมาทาสามประทะกับมือของหาเน็น เขาทระเต็นไปทลายแมลง เค่ในที่สุดเขาก็ทรงตัวได้ มือของเขานิ้ลดิ้ลไหลออกมาและไร้ความรู้สึกไปแล้ว

"น่ากลัวจริงๆ เมลงตัวเล็กรู้ไม่ได้ดัอไปกว่าเอนตเตอร์ขึ้นสุดของทั้งๆไปเลย" หาเน็นขึ้นชอก

แม้หาเน็นและจึ่งออกสิเน่ลจะช่วยกันสู้กับแมลงปีกทอง เค่หาลเขาก็ถังตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ หาเน็นต้องใช้ทุกประสาทสัมผัสและหลังของทาสตร์ดลเสวียนช่วย แต่จะได้รับความช่วยเหลือจากจึ่งออกสิเน่ลด้วย เค่ก็ถังอกที่เข้าขะซู่กับแมลงล้วนไได้

ส่วนการต่อสู้ระหว่างเสือสีฟ้ากับแมลงปีกทองก็ยังดูไม่รู้ว่าฝ่ายไหนจะเป็นฝ่ายชนะ ทั้งเสือและแมลงต่างก็ร้องไห้ทั้งสู้

จวนนั้นก็มีเสียงก้ำวนดังมา หมี 2 ตัวสามารถฝ่ฝูงแมลงสีดำเข้าไปได้เเล้ว หวาลมันปีนขึ้นไปบนต้นพืชอย่างรวดเร็ว ด้วยขนและหัวหน้าที่หาของหวามันทำให้หวาวมันวิ่งไปได้ดกว่าเรา ด้วยขนและหัวหน้าที่หาของหวามันใกล้จะไปยังลูกพิษแล้ว

เหมือนว่าแม่หมีจะมีเผณบางอย่าง มันจึงมองไปที่รูในดันไม้ณัดสักพัก จากนั้นมันก็ปล่อยให้ลูกหมีปีนขึ้นไปที่กิ่งลูกพิษ เหมือนว่ามันบางอย่างกำลังออกมาจากรู

เค่ตร็งนี้ไม่ใช่แมลงปีกทอง มันก็ถ่เเมลงที่เป็นสีทองทั้งตัว หัวของมันมี 2 ตัว แต่ละหัวมีขนาดเท่ากับแมลงปีกทองก่อนหน้านี้

หลังจากที่มันออกมาจากรู มันก็กระพือปีกตรงเข้าไปหากูกหมีวาวกับสายฟ้าสีทอง

แม่หมีส่งเสียงคำรามออกมา มันพยายามจะครัวด้วยแมลงสีทองเอไว้ เค่เเมลงสีทองนั้นร็วดินไป มันหลบขุ้มมือของแม่หมีและรวไปหากูกหมี

แม่หมีคำราม เหมือนมันกำลังเตือนลูกหมี เค่ถูกหมีก็ใกล้จะถึงลูกพิษขู่แล้ว มันไม่ต้องการพลาดโอกาสนี้ไป มันดั้นมือไปครัวลูกพิษ

ปัง!

แมลงสีทองพุ่งเข้าชนลูกหมี ทำให้ลูกหมีลดจากต้นไม้ เกิดหณูนขนาดใหญ่บนพื้นด้านล่าง ลูกหมีวิ่งออกมาด้วยความเจ็บปวด

แม่หมีไม่สนใจลูกพิษอีกต่อไป มันกระโดดลงจากต้นไม้ทันที มันกำรามด้วยความโกรธ และโจ้ตามแมลงสีทองไป มันต้องการช่วยลูกหมีจากอันตรายา

หาเน็นขึ้น เขาไม่รู้ว่าแมลงพวกนี้คืออะไรกันแน่ แมลงสีปีกาญออกมาทีน่าจะเหมือนกับแมลงปีกทองตัวอื่นๆ แต่ทว่ามันกลับเข็งแกร่งว่าตัวอื่นๆอย่างเห็นได้ชัด

หมีทั้ง 2 ตัวต้องช่วยกันสู้กับแมลงสีทอง แต่พวกมันก็ยังไม่สามารถเอาชนะได้ ฟันของแมลงสีทองคมมาก แม้แต่หีวาหนังของหมีก็ไม่สามารถต้านทานมันได้ ลูกหมีถูกกัดจนเป็นแผลขนาดใหญ่ แต่ยังดีที่มันไม่ถึงตาย

แม่หมีขาไปที่เม็ดิดของแมลงสีทองตั้มเเรง แต่มันก็ไม่มุบสลายเลย ยิ่งว่านั้นดูเหมือนมันจะไม่เป็นอะไรเลย

หมี 2 ตัวลกเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างหนักขนะที่ฝูกันแมลงสีทอง

ตลอดเวลาที่ผ่านมายังไม่มีจ่องว่างให้เอนตเตอร์ตัวไหนกรีลูกพิษได้เลย และในจังหาวะนั้นเองแมลงสีทาวีวามตัวกันเป็นรูปมีอีกตัวขึ้น มันกำลังจะกรีลูกพิษ

ตาของหาเน็นเป็นประกายขึ้นมา เขาดัฟฟินและเรียกอาร์ทเเลงจัลออกมา ร่างอันงดงามพุ่งผ่านอากาศตรงไปที่ลูกพิษทันที เธอกรัดแกร่งตาม และจึกกระชากแมลงสีทาที่วามตัวกัน จากนั้นเธอก็ใช้มืออีกข้างกรีลูกพิษ เค่เมื่อเธอพยายามจะดึงมันออกมาจากกั่งไม้ เธอก็ไม่สามารถดึงมันออกมาได้

นางสีทาห้ามแกบลง เธอใช้ความขของเธอพันไปที่ข้ำของลูกพิษ และในที่สุดลูกพิษก็หลุดออกมาจนได้ เธอรีบกว้ำมันทันที

หาเน็นมีอาวมาสุขที่ได้เห็นแบบนั้น คอนนี้ไม่มีแมลงปีนออกมาจากรูเพิ่มแล้ว ดังนั้นลูกเหมือนหวามันจะมีแค่ 5 ตัว ซึ่งคอนนี้ลลูกพิษก็อยู่ในมือนางสีทาแล้ว

หาเน็นสั่งให้นางสีทาปีนหน้ออกไปจากบริวาลนี้ทันที ไม่นั้นถ้าดั้นพิเห่วาเธอถือลูกพิษอยู่อะรี เธอจะสะเป็นเป้าหมายของมอนสเตอร์ทุกตัวแน่

ดูม!

นางสีทาระอนขึ้นไปบนท้องฟ้า แมลงทั้ง 5 และหวามอนสเตอร์ขั้นสุดของเพิ่งจะสังเกตเห็นนางสีทา หาเน็นส่งสัยเรื่องคำรามออกมาทันที หวามันต้องการจะจีกอาร์ทเเลงจัลเป็นชิ้นๆ หวามันทุ่งตรงไปที่เธอทันที

เมื่อหาเน็นเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาก็ดัฟฟินและเรียกเร็กส์ไปค่เพลิงอัคคีออกมา จากนั้นเขาก็ปีนตรงไปที่ลูกพิษถูกถือไม่สุทดี

เขาไม่กาคคิดเลยว่าจะมีแมลงที่ตอกปกปิดลูกพิษอยู่ถึง 5 ตัว ซึ่งหวามันเข็งแกร่งไม่น้อยกว่าอนมสเตอร์ขั้นสุดของเเลย ยังโชคดีที่นางสีทาสามารถกรีลูกพิษมาได้

อ้าขาจะกลับมาอยู่กับพิจถูกพิชถูกพิหลัง เขาก็ไม่เน่ใจว่าเขาจะสามารถเอาตันไปได้ไหม ถ้าหวามอนสเตอร์รู้ว่านางสีทาเป็นหวาดของหาเน็นเมื่อไหร่ ครั้งต่อไปหวามันต้องมาบุมหาเน็นต่อแน่ ซึ่งดั้นปีนแบบนี้เขาก็ไม่างเพื่อรวดได้เลย

แมลงทั้ง 5 หวามตันกินไปสำหรับขาว เขาไม่อยากจะเสี่ยงชีวิตไปมากกว่านี้แล้ว เขาคิดว่าถ้าไงก็กระระการกรีลูกพิชถึงลูกออกมาได้เลยในจะเป็นที่หาจังมีโอกาส ถึงมันจะยังไม่สูกตดั้นที่เหลังไม่นั้นก็น่าจะมีประโยชน์บ้าง ถึงประสาชิกาพของมันอาจจะน้อยกว่าอีกลูก เค่ก็ยังดีกว่าไม่ได้ตะไรเลย

ตอนที่ 601 รับลูกพิษ

หานเซี่ยปินเห็นขี้ไม่ใช่ลูกพิษอีกลูก หากเราเร็วช้าไม่ต่างกัน ดักขี้ไม่เครียดที่จะดักลูกพิษออกมาจากตัว แต่ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกถึงลังควาดจากรู้สึกเสียวสันหลังขึ้นมาทันที

หานซี่ปินยอมเสียงอกยามาเขาขึ้นมาเสียแล้ว แต่ทันใดนั้นเขาก็ขมวดคิ้วขึ้นมาทันที ปีนดินเหนือกังกันที่ประสานกันเป็นเส้นตรงเขาก็ตกใจขึ้นมาทันที ขี้ที่ประสานกันเป็นเส้นตรงของเขาก็ขยับ

กองทัพ ๙๑๑ ตามหาศพเสวียหนิงที่ ๑

หานเซ่ียนถูกหิชิพ่ีไปในถ้ำองค์ลวงตาโมปาสาสกศึกสดใสเพ่ิงเดินเข้ามาบรรเทาพระชีพีศาสตร์ตงเสวียน

แม้พระชีวิตพิณผิดหนเบ่ียนที่ไม่ได้เม่ไม่ใช้ออกฝีมือกับพ่ีหิชิพ่ีหรือพ่ีชาลูกศิษย์ทานได้แม้ถ้ำนี้ก็ยังไม่ทราบ ถึงขาดไม่ถูกพิษ เหล็กอ่ยเข้าไปได้ของถ้ำนี้ไดอ่ไม่ล้อม

เขาแอ่งลูกศิษ์ในถ้ำ หานเซ่ียนอาจจึงผิดพลาดถามา ราวกับ ถ้ำนี้ยังมีอ่ยของเสวียนอ่ยหรือ

แม้ถ้ำนี้ของลอกศิษ์ชาวเจ้าศาสตร์ตงเสวียนของพาพิณ ขึ้น แต่ไม่ไม่นานก็ต้องตกไป ซึ่งมันต่างจากตอไม้ถูกเก่ม ผ่ดตกไม้ะมีประโยชน์ เหล็กปีไม่ได้เกินอาหารม่วยของมันจะมีประโยชน์หรือเปล่า

นี่เป็นเรื่องที่ยากมากนาน หานเซ่ียนต้องอ่ึดหรือพ่ีชาลูกศิษ์ไม่ต้องมีกังขอกนาและ ใช้ไม่ขุนเวไป เหล็ดจะขุนด้วยการจะขึ้นสุดของตะรัชชีวิต แล้วถูกพิชีชีวไม่เอง

หานเซ่ียนไปได้ตะล้อ ทางนี้ตองขาดหรือกอดคนาจาพาพาขาดไม่ได้ ไม่สามารถอะเพ็ดเข้าไปได้ ถ้ำนี้ยังมีอ่ยพิชีชีวะ ไม่สามารถอะเพ็ดเข้าไปได้

เมื่อพระชีวิตร้ายแรงนี้ออกมา หานเซ่ียนต้องอ่ึดหรือพ่ีชาลูกศิษ์ไม่ต้องมีกังขอกนาและ ใช้ไม่ขุนเวไป เหล็ดจะขุนด้วยการขึ้นสุดของตะรัชชีวิต แล้วถูกพิชีชีวไม่เอง

หานเซ่ียนอ่ึดพิชีชีวและออกไปนั้นพ่ีชาลูกศิษ์ไม่ต้องมีกังขอกนาและ ใช้ไม่ขุนเวไป เหล็ดจะขุนด้วยการขึ้นสุดของตะรัชชีวิต แล้วถูกพิชีชีวไม่เอง

ของลอกสาหนึ่งออกไปที่ล้วงถ้ำไหนต้ำปาของพาวาหนึ่ง ลูก ฝีพร้อมถูกจะเปลี่ยนเป็นเป็นเป็น

ตอนที่ 693 ดูซซันเลิกหลังชิวหลง

หานหรั่นออกเสียงแบบหลังมากในของชั้งมู่ พันใดในพาที ยู่ลิ่วกางฮ่วนในของซพานเฉียนที่ชาเผ่าบ่ง 100% ซพานเฉียนไร้ชีพจักต้องไร้ชีวิตจักต้องไร้ลมหายใจว่างากของซพา มันเพื่อเอ่ยและพรหลังว่าเรื่องก่อนที่ซพาจึงไม่สามารถปลอดล็อคปีกได้มาก

หานหรั่นหยิกเล็กหลังชิวหยะเข้าขึ้นมา ภายใต้ลิ่งของซพาจึงที่ก่าร้างไร้ลมหายใจ ผลิตหลังชิวหยะเข้าขึ้นมาก็ผลิตหลังชิวหยะอย่างเพื่อเอ่ยเมื่อของซพา ทันใดนั้นอยู่ภันก็ถอยหลังและหอบงวนกับก่าวายของซพาทันที ผลิตหลังชิวหยะอดอาหยะเข้าอู่ว่างากของซพา

พลิกหลังชิวลุกดูลุกขึ้น ดูนใจไร้ม ๆ จิ่นทันที่ดูลอด

พลิกหลังชิวลุกดูลุกขึ้น ดูนใจไร้ม ๆ จิ่นทันที่ดูลอด

...

เลืองที่ดูเกด เลืองที่ซพาฝีเสียงก็ถักจึงต้องอู่ในหัวของซพา หานหรั่นก็ถอยระเข้งห้าลหน่างความชุของกลา หลังจากที่พอราเมอก่างหนัก ในเสียงที่ซพาก็ยังก็ยังต้องอู่ในหลังผลิตหลังชิวลิ

หลังจากที่หานหรั่นดูลชั่นผลิตหลังชิวลิสั้งก็ณ กระดูกของเขาที่ดูลระเข้งแกร่งขึ้นมาทันที ความเข้มก่างของลายพิษแบบหินบูกลอด ผลิตหลังชิวลิของซพาก็ได้ในเพื่อเพื่อมูลลอดกับพา 10 จิ่นทั้งอ

"ไม่ที่ดูล... ในที่ดูลาก็จะได้วันหนางพรของการวิวัฒนาการดู่จึงต้องไม่ได้ลักลิ" หานหรั่นออกจะระโกนดูลเสียง

ที่ห่านหานาลชั่นต้องทำงานอย่างหนักที่ต้องได้ก็ได้วิวัฒที่ดีขึ้นไม่ใช่ทะเที่ดาของซพา แต่เพื่อพรลบารวิชูดจะพาห์ว่า

ลอดเนื่ายดีอะเข้งแกร่งขึ้นเรื่องๆ เพื่อที่เลักวินพาจะได้มีโอกาสเดินทางนางจิงเรื่องการลายของซพา

ที่ดีดูลหุ่งแกนของซพาจึงก็ยังต้องพัฒนาต่อไป

เพราะเนื่องกับนักกีฬาที่ต้องฝึกซ้อมอย่างนักกูยาวัน วันใหม่ที่ไม่ได้ฝึกซ้อมจึงจะเข้าสู่ช่วงที่ร่างกายของซพาจึงก็ยังต้องพัฒนา

เพราะเนื่องกับนักกีฬาที่ต้องฝึกซ้อมอย่างนักกูยาวัน วันใหม่ที่ไม่ได้ฝึกซ้อมจึงจะเข้าสู่ช่วงที่ร่างกายของซพาจึงก็ยังต้องพัฒนาต่อไป

เพราะเนื่องกับนักกีฬาที่ต้องฝึกซ้อมอย่างนักกูยาวัน วันใหม่ที่ไม่ได้ฝึกซ้อมจึงจะเข้าสู่ช่วงที่ร่างกายของซพาจึงก็ยังต้องพัฒนาต่อไป

ปึ๊ง!

หานหรั่นออกหมัดไป และสวดฟิทาทะถ้อยกลายกันของซพาผลักปกไปได้ทันทีเมื่อกรู้ที่ซึ่งจองกำลังของซพาพบุขาของซพาสามารถปลดล็อคเสร็จที่ให้ทุ่งไปได้ว่ากับลูกขนุ

แต่นี่ก็ถือว่าดีมากแล้ว หานหรั่นรู้สึกพอใจมาก ระดับความเข้มการของลายมนุษย์ปีกเลือดเพชรชิวชีพพ 2 มีจักดิ เแม้มนุษย์จะมีพรสวรรค์ที่จะขึ้นปลดล็อคปีกได้ก็ตาม แต่ปกติถ้าจะไม่ได้เปิดออร่ายสามารถ มนุษย์ปีกเลือดเพชรชิวชีพพ 2 ก็ยังสามารถควบคุมหรือสั่งการหลังกายในหรือพลังขาดได้อย่างมอบนสดอร์ขึ้นสุดของ

การจะปลดล่อปกของซพาแล้วนั้น มนุษย์ปีกเลือดเพชรได้ตัวเองเป็นสิ่งเพิ่รีวเดกัดผลิตสิ่ชะก่อน

หานหรั่นออกพยายามรีบนเบบหลังกายในของอยู่กกหนึ่ง หลังจากที่พาหาร่างกายของซพาเข้าขึ้นกาลั่นทันที กล้ามเนื้อของซพามีลายลิ่นคล้ายกับไม้ไผ่ ดอนนี้นี้ก็ขาดขึ้นมีขาดขึ้นใหญ่ขึ้น ดอนเบี้วางกายของซพาลูกก่าขึ้นไปจนถึงบลูกอาถ่าวว่างากของซพาลูกก่าขึ้นไปจนถึงบลูกอาถ่าวว่างากของซพา

ปึ๊ง ปึ๊ง ปึ๊ง!

หานหรั่นรู้สึกเหมือนว่าร่างกายของซพากลายเป็นแม่เหล็ก ทุกสิ่งสามารถเกี่ยวถูกกายกับซพาดูดเข้ามาได้ทันทีทันใดหานหรั่นรู้สึกว่าร่างกายของซพาเริ่มเกิดการหลังของมันขะเป็นแบบนี้ มันรุนแรงกว่าที่ซพาคิด

พวกซ้ำของมันพุ่งเข้ามาหากามเข้ามาว่างกับรวงลมิลาโซ่ หานหรั่นไม่สามารถที่จะหลบพวกซ้ำของเข้ามนตได้ ซพาพยายามอดไปข้างที่พวกซ้ำเหล่านี้ได้ส่ง ทุกอย่างในห้องดูเขาขุดขึ้นมา

เก็บที่ที่เป็นหวิสต์ ใกเปที่ หรือแม้แต่ได้ยิ่ง พวกมันพุ่งเข้ามา หานหรั่น เแม้ตัดขาดแล้วก็ไม่ได้ส่ง ดอนนี้นี้ก็ขาดขึ้นมาก มากที่ปากของซพาขึ้นอยู่ ทุกเเข้นขึ้นดล เพราะปากของซพาเป็นอวัยวะที่ไม่ได้ฝึกซ้อมแม้แต่ครั้งเดียว ดอนนี้นี้ก็ขาดขึ้นมาก ทุกเเข้นขึ้นดล ดอนนี้นี้ก็ขาดขึ้นมาก ทุกเเข้นขึ้นดล

"มันเป็นพลังของใครกันแน่ ยังเป็นไม่ได้ว่างากของซพาเป็นแม่เหล็ก และดูดทุกอย่างทั้งนา? พลังแบบนี้จะเป็นประโยชน์ไรอา?" หานหรั่นไม่ต้องคิดว่าไรพลังแบบนี้มีไว้ทำอะไร

แต่ถึงแม้ว่าไม่ได้ประโยชน์ก็ยังไม่ได้ส่งเสียงพวกสาสสร้อง สวดเวโรแล้ว เขาสามารถใช้มันเรียนรู้พลังภายในของสเสดอร์ขึ้นสุดของรุ่น 9 ขึ้นไปได้

พลังที่ขาดไม่ได้ว่างากการปลดล็อคนี้เวโรกายหยก ต่างจากพลังที่ขาดไม่ได้ว่างากการปลดล็อคขึ้นเบรองของสาสสร้องสวดเวมาก

ความสามารถทุกอย่างล้วนแต่มีทั้งข้อดีและข้อเสีย หานหรั่นเพลิดเพลินกับตัวเองที่ได้ว่างากของซพาเพราะของพวกสาสสร้องสวดเวมาก

แต่ทว่าพลังของซพาก็ยังต้องปลดล็อคขึ้นเบรองของสาสสร้องสวดเวได้เพราะรู้สึกว่าบันทึกของเก่งกว่าการหยกอร์ขึ้นๆ อย่างน้อยๆว่างากของซพาเข้ยเก่งขึ้นเบ่นอย

พลังงานที่ผมอะไม่ทั่นเป็นเหมือนกับของสาสสร้องสวดเวมาก ส่วนการหยกอดีสั่นไม่ได้ว่า มันเป็นความสามารถที่แตกต่างกัน แต่หานหรั่นก็มีบางอย่างที่ต้องกังวลกับข้นเดียวกัน ซึ่งว่ากันว่าไม่มีอะไรในที่เขี้ยนกว่าการปลดล็อคอย่างของสาสสร้องสวดเวมนี้ประโยชน์กับหานหรั่นว่าท่านั้น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามันดีกว่าสันดดีกว่า 7

หานหรั่นของซพาหยกอดีสั่นไม่ได้ว่างากของซพาจึงจึงของมอนสเลอร์ขึ้นสุดของรุ่น 9 แต่หากที่ทั่นไม่สามารถ ดันใช้หลังเรียนรู้พลังภายในของสเสดอร์ขึ้นสุดของรุ่น 7 ก่อนจะน่าจึงเพื่อที่จะได้ดูดซึมพลังดีดีขึ้นของซพามัน ได้

ที่ห่านาลชั่นนี้เป็นเรื่องที่หานหรั่นยังทำไม่ได้ เพื่อปลดล็อคขึ้นเบรองของสาสสร้องสวดเวได้แล้ว เขาก็ยังต้องมีปนปัญหาที่ต้องได้ว่างากของซพาจึงสามารถเรียนรู้พลังภายในของสเสดอร์ขึ้นสุดของโดยระดับ 7 ก็ยังต้องเข้ยรู้ดูได้ยอ

"ถ้าเขาไม่สามารถดูดซึมพลังของหลังเลือกดล็อคชิวชีพพ มอนสเลอร์ขึ้นสุดของรุ่น 9 ได้ว่างากของซพาก็ยังต้องมีปนปัญหาที่ต้องได้ว่างากของซพาเพื่อที่จะดูดซึมพลังของมันได้ ก่อนจะน่าเพื่อที่จะได้ดูดซึมพลังดีดีขึ้นของซพามัน ได้

ในขณะที่หานหรั่นกำลังคิดว่าจะขายเนื้อกดล็อคชิวชีพพ มอนสเลอร์ขึ้นสุดรุ่น 9 ออกไปก่อนอู่ยาหรือได้ปนเสียงล้มลายทั้งในห้องดังขึ้นมาทันที

"ประกาศ การปรองของอดีตเขาชชช

ตอนที่ 694 แกนลูกพีช

ระยะเวลาการจัดการประลองศักดิ์สิทธิ์ของก็อตแซงชัวรี่เขต 2 แต่ละครั้งนั้นค่อนข้างนาน มนุษย์เลยไม่ค่อยจะตื่นเต้นกับมันมากนัก เหตุผลสำคัญก็มาจากการที่สปิริตสามารถเข้าร่วมได้ แม้แต่มนุษย์ที่ปลดล็อคยีนได้ก็ยังไม่การันตีว่าจะได้รับชัยชนะ

ในการต่อสู้ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ถ้าคู่ต่อสู้ไม่โหดเหี้ยมไร้หัวใจเกินไป ปรกติแล้วก็จะมีโอกาสรอดชีวิต

แต่การต่อสู้กับสปิริตมันต่างออกไป สปิริตจะต่อสู้อย่างเต็มที่โดยไม่ยั้งมือ เป้าหมายของมันก็คือปลิดชีวิตอีกฝ่าย ซึ่งการฆ่าสปิริตได้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะยังไงพวกมันก็สามารถเกิดใหม่ได้ที่สปิริตสโตนของมัน

ดังนั้นถึงจะมีคนจำนวนมากสมัครเข้าร่วมการประลอง แต่พวกเขาก็มักจะถอนตัวทันที ถ้าต้องเจอกับสปิริตที่แข็งแกร่ง แม้มนุษย์จะเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีจำนวนประชากรมากกว่าสปิริตมาก แต่ทว่ายังไม่เคยมีมนุษย์คนไหนเลยที่เอาชนะการประลองจนได้รับฉายาบุตรแห่งพระเจ้า การพ่ายแพ้ติดต่อกันทำให้ความตื่นเต้นและความหวังของมนุษย์ที่มีต่อการประลองแทบจะหมดลง

การจะลงทะเบียนเข้าร่วมการประลองศักดิ์สิทธิ์ สามารถลงทะเบียนได้ที่เมืองที่เป็นเมืองระดับราชวงศ์เท่านั้น ผู้สมัครที่ลงทะเบียนภายในเมืองนั้นก็จะต้องต่อสู้กันเพื่อคัดตัวแทนเข้าไปรอบต่อไป ซึ่งก็คล้ายๆกับก็อตแซง

ชัวรี่เขต 1 ปราสาทคริสตัลเองก็ถือเป็นเมืองระดับราชวงศ์ ดังนั้นหานซิ่นแทบจะถือว่าเป็นผู้ชนะโดยอัตโนมัติ เขาไม่ต้องต่อสู้กับใครเพื่อคัดตัว เขาสามารถรอให้ถึงรอบแข่งจริงได้เลย

'สงสัยจริงๆว่ารางวัลที่เราจะได้ถ้าเกิดชนะเลิศคืออะไร การประลองศักดิ์สิทธิ์ที่แม้แต่ยอดฝีมือระดับแนวหน้าที่สามารถปลดล็อคยีนได้ก็ยังไม่เคยติด 1-10 เพื่อได้รับฉายาบุตรแห่งพระเจ้าเลย สปิริตที่เก่งถึงขนาดนั้นคงจะต้องเป็นสปิริตระดับเดียวกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดแน่ รางวัลสำหรับคนที่ติด 1-10 คงจะต้องยิ่งใหญ่มากแน่ๆ บางทีอาจจะเป็นวิญญาณอสูรขั้นสุดยอดแบบสุ่ม? หรืออาจจะให้สปิริตที่เหนือกว่าระดับราชวงศ์?' ยิ่งคิดหานเซิ่นก็ยิ่งตื่นเต้น

ถ้ารางวัลเป็นสปิริตที่เหนือกว่าระดับราชวงศ์ หานเซิ่นก็ต้องการมันอย่างแน่นอน แม้หานเซิ่นจะมีอาร์คแองเจิลอยู่แล้ว แต่เขาก็ยังรู้สึกว่าอยากได้สปิริตที่เหนือกว่าราชวงศ์มากกว่า สปิริตสามารถพูดคุยตอบโต้กับมนุษย์ได้ด้วย ซึ่งวิญญาณอสูรยังทำไม่ได้

ถ้าสปิริตระดับนั้นมีอยู่จริง ภายในเมืองที่มันปกครองอยู่ก็คงจะมีมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจำนวนมากแน่ การจะยึดเมืองระดับนั้นคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยสำหรับมนุษย์ในยุคปัจจุบัน

หานเซิ่นกำลังคิดหนักเกี่ยวกับตัวตนที่จะใช้เข้าร่วมการประลองศักดิ์สิทธิ์ ถ้าหานเซิ่นลงสมัครด้วยตัวตนจริงๆ เขาก็จะสามารถใช้นางฟ้าร่วมต่อสู้เคียงข้างได้ ซึ่งมันจะเพิ่มโอกาสในการได้รับชัยชนะให้เขา อย่างน้อยๆเขาก็น่าจะติด 1 ใน 10 แน่นอน

แต่ตอนนี้ชื่อเสียงของเขาดังมากเกินไปแล้ว ถ้าจะให้มากไปกว่านี้คงไม่ดีแน่ คนทั้งสหพันธ์ดวงดาวกำลังจับตามองเขาทุกฝีก้าว ถ้าเขาดันไปโชว์ฟอร์มระดับเทพในการแข่ง และได้รับฉายาบุตรแห่งพระเจ้า คนจะต้องรู้แน่ว่าเขาได้รับจีโนพ้อยขั้นสุดยอดแล้ว เขาจะไม่สามารถปกปิดเรื่องที่เขาเป็นคนเดียวที่สามารถดูดซับผลึกพลังชีวิตได้อีกต่อไป

อย่างแย่ที่สุดรัฐบาลอาจจะสงสัยจนถึงขั้นเรียกเขาไปสอบปากคำ ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้นอิสรภาพของเขาก็คงจบสิ้น รัฐบาลคงจะใช้ข้ออ้างเรื่องความก้าวหน้าของมนุษยชาติ ทำให้หานเซิ่นอยู่ในสถานะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ไม่ใช่ว่าหานเซิ่นไม่อยากให้มนุษยชาติพัฒนา แต่ปัญหามันอยู่ที่การดูดซับผลึกพลังชีวิตจะต้องพึ่งศาสตร์ตงเสวียน เขาไม่สามารถสอนมันให้กับทุกๆคนได้

หานเซิ่นยังมีโอกาสที่จะเอาชนะการประลองได้โดยปล่อยให้นางฟ้าสู้อย่างเดียว ถ้าเขาไม่โชว์เทพอะไรเลย คนก็คงจะไม่สงสัยเรื่องจีโนพ้อยขั้นสุดยอด แต่นั่นก็ไม่ใช่ว่าจะง่ายอย่างที่คิดเสมอไป ถ้าเขาต้องเจอกับสปิริตที่อยู่เหนือกว่าราชวงศ์จริงๆ แม้แต่นางฟ้าก็ไม่แน่ว่าจะปกป้องชีวิตของเขาได้ เพราะยังไงอาร์คแองเจิลคือสัตว์เลี้ยงสายต่อสู้ ทั้งอาวุธและการบวนท่าของเธอออกแบบมาสำหรับจู่โจม ไม่ใช่ป้องกัน เธอคือนักสู้ไม่ใช่บอดี้การ์ด

ถ้าหานเซิ่นไม่โชว์ฟอร์มอะไรเลยแล้วให้อาร์คแองเจิลสู้คนเดียว เขาก็จะกลายเป็นเป้าหมายของศัตรู เขาคิดว่าถ้าเป็นแบบนั้นมันยากมากที่จะติด 1 ใน 10

อีกอย่างถ้าเขาไม่ทำอะไรเลย มันจะมีประโยชน์อะไรที่ไปเข้าร่วมการประลองศักดิ์สิทธิ์? เขาต้องการใช้เวทีนี้ในการเลียนแบบพลังของคู่ต่อสู้และเรียนรู้

หลังจากที่คิดดีแล้ว หานเซิ่นก็ตัดสินใจว่าเขาจะลงแข่งโดยใช้ชื่อของดอลลาร์ แม้มันอาจยากที่จะเอาชนะสปิริตระดับเหนือราชวงศ์ได้ เพราะเขาคงไม่สามารถใช้วิญญาณอสูรหลายๆดวงที่คนรู้กันแล้วว่าเป็นของหานเซิ่นได้ แต่นี่เป็นทางเลือกเดียวของเขา เขาจะเรียนรู้จากคู่ต่อสู้ ความรู้เหล่านั้นน่าจะเป็นประโยชน์ต่อเขาในอนาคต

ยังมีเวลาอีกเป็นเดือนก่อนที่การประลองจะเริ่มต้นขึ้น หานเซิ่นไม่ได้รีบร้อนเตรียมตัว สิ่งที่เขาต้องการคือหามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2

หลังจากที่หานเซิ่นออกจากห้อง จิ้งจอกสีเงินก็มองมาที่เขาด้วยความโกรธ มันสะบัดหน้าและเมินใส่เขา ดูมันจะอารมณ์ไม่ดีเอามากๆ นั่นก็เพราะหานเซิ่นเอาลูกพีชทั้งหมดไปคนเดียว ทั้งๆที่มันก็ช่วยสู้ด้วย

"เด็กดี ฉันกินลูกพีชไปแล้ว แต่มันยังเหลือแกนอยู่ ฉันจะให้นาย โอเคนะ?" หานเซิ่นวางแก่นลูกพีชที่เหมือนกับอัญมณีไว้ข้างหลังจิ้งจอก

จิ้งจอกสีเงินรีบหันกลับมา และกัดไปที่แกนของลูกพีชโดยไม่ลังเล หานเซิ่นได้ยินเสียงแตกหัก แกนลูกพีชที่ดูเหมือนกับอัญมณีถูกฟันของจิ้งจอกบด มีเม็ดประหลาดๆบางอย่างซึ่งดูคล้ายถั่วอยู่ข้างใน จิ้งจอกเคี้ยวพวกมันอย่างมีความสุข จากนั้นมันก็รีบกลืนลงไปทันที

"นายกินมันได้จริงๆหรอ?" หานเซิ่นเบิกตากว้าง ที่เขาทำก็เพราะต้องการจะปลอบใจจิ้งจอกสีเงินเท่านั้น เขาไม่คิดว่ามันจะกินได้จริงๆ

หลังจากจิ้งจอกสีเงินกินแกนลูกพีชหมดแล้ว มันก็หาวออกมา มันกระโดดขึ้นไปบนไหล่ของหานเซิ่นและเริ่มล้มตัวลงนอน

"เป็นไงบ้าง? นายกินแกนลูกพีชของฉันไป แล้วจะมาหลับแบบนี้เนี่ยนะ? อย่างน้อยก็แสดงปฏิกิริยาอะไรออกมาหน่อย!"

จิ้งจอกสีเงินตัวนี้กินของดีๆไปเยอะมากตลอดเวลาที่ผ่านมา ดูเหมือนตัวมันกำลังพัฒนาไปอย่างช้าๆ

ถ้าจิ้งจอกสีเงินโตกว่านี้หน่อย หานเซิ่นก็จะมีผู้ช่วยที่อยู่ระดับเดียวกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดถึง 2 ตัว ถ้าเป็นแบบนั้นการต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 จะเป็นอะไรที่ง่ายมาก

เพราะยังไงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 ก็เก่งกว่ารุ่น 1 พอสมควร ถึงจะมีอาร์คแองเจิลอยู่ก็ไม่ใช่ว่าเขาจะเอาชนะมันได้ง่ายๆ

การค้นหามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 เป็นเรื่องที่รีบร้อนไม่ได้ ดังนั้นหานเซิ่นเลยไม่ได้เร่งอะไร ตอนนี้เขาอยากจะรู้ว่าเขาจะได้รับผลประโยชน์อะไรจากตระกูลจีและซินบ้าง

ตระกูลจีเสนอตัวเลือกหลายๆทางให้หานเซิ่น แต่ละตัวเลือกก็ดึงดูดเขาทั้งนั้น แต่เขาก็ตัดสินใจเลือกหุ้นส่วน 5% ในบริษัทสกายเทคโนโลยี

5% อาจจะดูเหมือนน้อย แต่บริษัทสกายเทคโนโลยีคือบริษัทยักษ์ใหญ่ติด 1 ใน 20 ของสหพันธ์ดวงดาว คนในตระกูลจีส่วนมากยังไม่มีหุ้นส่วน

ของมันสัก% เลยด้วยซ้ำ คนที่มีหุ้นส่วนใหญ่จะเป็นสมาชิกคนสำคัญของตระกูลจริงๆ แต่กระนั้นพวกเขาก็จะถือหุ้นกันอยู่แค่คนละ 1-2% เท่านั้น 5% ของหานเซิ่นถือเป็นจำนวนที่สูงมาก

มีแค่สมาชิกที่เป็นแกนหลักของตระกูลจีจริงๆถึงมีสิทธิถือหุ้นเกิน 10% แต่ยังไม่เคยมีคนนอกตระกูลถือหุ้นมากกว่า 1%เลย นี่เป็นครั้งแรกที่เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น

ถ้าหานเซิ่นขายหุ้น 5%ของเขาออกไป เขาสามารถนั่งกินนอนกินได้ตลอดชีวิต

แน่นอนว่าหุ้นของสกายเทคโนโลยียังไม่ใช่ของกำนัลทั้งหมดที่ตระกูลจีจัดไว้ให้หานเซิ่นสำหรับผลึกพลังชีวิต มันแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น

เพราะยังไงหานเซิ่นก็เป็นมนุษย์คนเดียวที่มีความสามารถพอที่จะฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ได้ พวกเขาพร้อมทุ่มทุกอย่างเพื่อทำให้หานเซิ่นพอใจ แต่สิ่งที่ถูกใจหานเซิ่นมากกว่าก็คือข้อเสนอที่ตระกูลซินมอบให้เขา

ตอนที่ 695 หินดิบโลหะ z

ตระกูลซินมีข้อเสนอให้กับหานเซิ่นมากมาย ในที่สุดหานเซิ่นก็เลือกหินดิบโลหะZ

โดยปรกติแล้วแร่โลหะZจะมีสารเจือปนมากมาย แร่โลหะZ 1000 กรัม จะสามารถนำมาสกัดเป็นโลหะZ บริสุทธิ์ได้แค่ 5 กรัมเท่านั้น

โลหะZที่สกัดออกมาได้ออกมาได้นั่นจะมีความแข็งก็จริง แต่มันก็เปราะมาก การจะนำมันมาทำเป็นอาวุธทั้งแบบนั้นเลยเป็นเรื่องที่ยากและไม่มีประสิทธิภาพ

การสกัดโลหะZมีขั้นตอนและวิธีการที่ยุ่งยากกว่าการสกัดโลหะทั่วๆไป หลังจากนั้นการจะนำมันไปทำเป็นอาวุธจะต้องเอามันไปผสมกับโลหะอื่นๆในสัดส่วนที่พอเหมาะ ถึงจะได้อาวุธที่มีความแข็งและทน

แต่ภายในแร่โลหะZก็มักจะมีโลหะZที่มีความหนาแน่นสูงอยู่ภายใน มันถูกเรียกว่า 'หินดิบโลหะZ ' ไม่มีใครรู้ว่าหินดิบโลหะZ เกิดขึ้นมาได้ยังไง แต่โดยปรกติขนาดของมันจะใหญ่กว่าหัวนิ้วโป้งเล็กน้อย ส่วนประกอบหลักๆของมันจะเป็นโลหะZ 50% แต่ก็มีบางก้อนที่มีโลหะZอยู่มากถึง 90%

หินดิบโลหะZ ไม่ใช่แค่แข็งอย่างเดียว แต่มันยังมีความยืดหยุ่นด้วย พวกมันจึงเหมาะที่จะเอามาทำเป็นอาวุธมาก แต่ปัญหาใหญ่ๆของมันคือมันแข็งจนไม่สามารถนำมาหลอมและขึ้นรูปได้ ทางเดียวที่จะนำมันมาทำเป็นอาวุธคือต้องใช้เทคโนโลยีชั้นสูงอย่างแสงเลเซอร์เป็นตัวเจียระไน

โดยปรกติแล้วหินดิบโลหะZมักจะถูกนำมาทำเป็นกระสุนปืน แต่ปืนเป็นสิ่งที่ไม่สามารถนำไปใช้ในก็อตแซงชัวรี่ได้ ดังนั้นเลยไม่มีคนเอาหินดิบโลหะZไปใช้ประโยชน์ในก็อตแซงชัวรี่

ตระกูลซินครอบครองเหมืองโลหะZหลายแห่ง พวกเขามีหินดิบโลหะZมากมาย มีอันที่ใหญ่กว่าปรกติอยู่จำนวนไม่น้อย

หินดิบโลหะZชั้นดีจะมีโลหะZหนาแน่นสูงถึง 90% หินพวกนี้จะใหญ่กว่าหินปรกติ และเอาไปเจียระไนได้ง่ายกว่าด้วย

ในตอนที่หานเซิ่นเห็นหินดิบโลหะZ เขาก็คิดถึงหน้าไม้นกยูงทันที หินพวกนี้มีความหนาแค่ประมานนิ้วมือ มันจึงไม่สามารถเอาไปทำเป็นมีดหรือดาบได้

แต่หานเซิ่นคิดว่ามันน่าจะเป็นวัสดุที่เหมาะกับการเอาไปทำเป็นหัวธนูอย่างมาก ถ้าเขามีลูกธนูชั้นดีใช้ตลอดจะเป็นอะไรที่วิเศษมาก

เมื่อหานเซิ่นเลือกหินดิบโลหะZ ตระกูลซินก็สัญญาด้วยว่าพวกเขาจะช่วยสร้างลูกธนูให้ การสกัดและการเจียระไนหินดิบโลหะZเป็นเรื่องที่ยุ่งยากเละต้องใช้เทคโนโลยีชั้นสูง มันต้องใช้เวลานานกว่าที่จะเสร็จสมบูรณ์ ดังนั้นหานเซิ่นจึงต้องรอสักระยะกว่าที่เขาจะได้ลูกธนู

ตระกูลซินประมานไว้ว่าน่าจะใช้เวลาเกือบๆครึ่งเดือน กว่าที่พวกเขาจะทำลูกธนูเสร็จ 1 ดอก ดังนั้นตระกูลซินจะมอบลูกธนูให้กับหานเซิ่นได้เดือนละ 2 ดอก

หานเซิ่นก็เข้าใจเรื่องนั้นดี เพราะหินดิบโลหะZ มันแข็งมาก มันไม่มีปฏิกิริยากับความร้อน การเจียระไนด้วยเทคโนโลยีขั้นสูงจะต้องใช้เวลามาก

หานเซิ่นอยากจะได้ลูกธนูใหม่ไวๆ มันทำจากหินดิบโลหะZคุณภาพสูงที่มีโลหะZความหนาแน่นสูงถึง 90% มันน่าจะเป็นลูกธนูที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำขึ้นมาได้แล้ว ซึ่งมันก็ไม่น่าด้อยไปกว่าขนของอีกาเลย

แม้มันจะดีพอๆกัน แต่ขนอีกาก็ไม่สามารถนำออกมาใช้นอกก็อตแซงชัวรี่ได้ แต่ทว่าลูกธนูโลหะZสามารถเอาไปใช้ได้ทุกที่

หลังจากหานเซิ่นเสร็จธุระเรื่องนี้ เขาก็กลับเข้าไปในเมืองเทพธิดาเงียบๆ จากนั้นเขาก็กลับไปหาข้อมูลที่สหพันธ์ดวงดาวต่อ เขาต้องการหาข้อมูลของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2

"หาน นายจะลงแข่งการประลองศักดิ์สิทธิ์ไหม?" ถังเตียงลิ่วพูดอย่างตื่นเต้น หลังจากที่โทรมาหาหานเซิ่น

"ไม่ ฉันคิดว่ามันเสียเวลาเปล่า" หานเซิ่นยิ้ม

"ทำไมถึงไม่ลง? นายควรจะลงเพราะนายมีสัตว์เลี้ยงสุดโหด นายมีโอกาสที่จะติด 1 ใน 10 และได้เป็นบุตรแห่งพระเจ้าคนแรกในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ นายเป็นความหวังของมนุษยชาติ" ถังเตียงลิ่วพูด

"สัตว์เลี้ยงฉันแข็งแกร่งมากก็จริง แต่ถ้าต้องไปเจอกับคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งกว่าฉัน ฉันก็อาจจะถูกฆ่าได้ ทำไมฉันต้องไปเสี่ยงด้วยล่ะ?" หานเซิ่นยักไหล่

"ที่นายพูดมาก็มีเหตุผล แต่ถ้านายไม่ลงแข่ง งั้นครั้งนี้ก็การันตีได้เลยว่ามนุษย์จะพ่ายแพ้อีกครั้ง พวกเราไม่มีโอกาสที่จะติด 1 ใน 10 ได้สักคน นี่มัน

ก็เป็นเวลากว่าศตวรรคแล้ว ตลอดเวลาที่ผ่านมาคนที่ติด 1 ใน 10 ก็มีแต่สปิริต นี่เป็นเรื่องที่น่าขายหน้ามาก" ถังเตียงลิ่วพูดแบบเซ็งๆ

"มันก็คงจะต้องเป็นแบบนั้นแหละ ถ้าพวกเรายังไม่สามารถเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดได้เต็ม พวกเราก็คงจะสู้พวกมันไม่ได้อยู่แล้ว" หานเซิ่นยิ้ม

"เรื่องนั้นมันยากนายก็รู้นิ ตอนนี้ผลึกพลังชีวิตที่ค้นพบในก็อตแซงชัวรี่เขต 1 พวกเขายังหาวิธีกินมันไม่ได้เลย ซึ่งมันก็เหมือนๆกับของเขต 2 มันคงจะต้องใช้เวลาอีกนานกว่าที่มนุษย์จะเริ่มเก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดได้" ถังเตียงลิ่วพูด เขาดูหดหู่มาก

"มีความหวังเข้าไว้ มันอาจจะไม่นานอย่างที่คิดก็ได้ เพราะฉันก็อยากจะเป็นผู้เป็นเลิศให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้" หานเซิ่นพูด

"นายมีโชคที่สุดยอดมาก ด้วยสัตว์เลี้ยงระดับนั้น นายคงจะสู้กับพวกมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้สบาย ครั้งหน้าอย่าลืมพวกเราละกัน ไม่ว่าตระกูลซินจะเสนออะไรให้กับนาย ตระกูลถังของฉันก็จะให้ไม่น้อยกว่านั้นเช่นกัน" ถังเตียงลิ่วพูด

"ไว้ถ้าฉันฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้อีกตัวเมื่อไหร่ เราค่อยมาพูดเรื่องนี้กัน ส่วนเรื่องสัตว์เลี้ยง นายก็น่าจะเข้าใจว่ามันเป็นแค่สัตว์เลี้ยง ถ้าเจ้านายมันอ่อนแอ มันก็ยังอันตรายอยู่ดีในการล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอด ถ้าจะพึ่งความแข็งแกร่งของสัตว์เลี้ยงอย่างเดียว มันจะเสี่ยงเกินไป" หานเซิ่นพูด

หลังจากคุยกับถังเตียงลิ่วเสร็จ ก็มีอีกหลายคนที่ติดต่อมาหาเขา พวกเขาส่วนมากก็สงสัยกันว่าหานเซิ่นจะลงแข่งการประลองศักดิ์สิทธิ์รึเปล่า ดูเหมือนหลายๆคนอยากจะให้เขาลงแข่งมาก

มนุษย์ทุกคนอยากจะเห็นหานเซิ่นกลายเป็นบุตรแห่งพระเจ้า เพื่อกู้ชื่อให้กับมนุษย์บ้าง

แต่หานเซิ่นก็บอกทุกคนไปแล้วว่าเขาจะไม่เข้าร่วมการแข่ง มีสายตาของคนจำนวนมากจับจ้องเขาอยู่ ซึ่งเขาไม่ต้องการให้คนอื่นเห็นความสามารถจริงๆของเขา

หลายๆคนยังไม่เชื่อว่าหานเซิ่นจะไม่ลงแข่งจริงๆ ช่วงนี้หานเซิ่นเลยใช้เวลาส่วนมากอยู่ในสหพันธ์ดวงดาวและในเมืองเทพธิดาเป็นส่วนใหญ่ เขาต้องการทำให้ทุกคนเชื่อว่าเขาจะไม่ออกไปไหนทั้งนั้น คนที่มาจับตาดูเขาจะได้รู้ว่าเขาไม่ได้ลงทะเบียนเข้าแข่ง และเมื่อการรับสมัครปิดลง คนอื่นๆจะได้เข้าใจสักทีว่าเขาไม่ได้ลงแข่งจริงๆ

"หวังว่าเราจะได้เป็นบุตรแห่งพระเจ้าจริงๆ เพราะมีโอกาสไม่น้อยเลยที่รางวัลจะเป็นสปิริตขั้นสุดยอด" หานเซิ่นให้วิญญาณอสูรบีทเทิลไนท์อยู่ในเมือง ขณะที่เขาแอบออกมาข้างนอก

การลงทะเบียนในฐานะดอลลาร์ เป็นทางเดียวที่เขาจะใช้ฝีมือจริงๆได้ ถึงเขาจะโชว์เทพเต็มที่คนก็จะคิดกันว่าดอลลาร์คือคนเดียวที่เก็บจีโนพ้อยขั้นสุดยอดได้ คนจะได้เลิกจับตาดูแต่หานเซิ่นสักที

แต่ยังเหลืออีกหลายวันก่อนที่การประลองศักดิ์สิทธิ์จะเริ่ม ตอนนี้คนส่วนใหญ่จะใช้เวลาในการเดินทางไปหาเมืองที่เหมาะกับการลงสมัครที่สุด แต่หานเซิ่นไม่ต้องสนใจเรื่องนี้เลย เขาคือมนุษย์คนเดียวในปราสาทคริสตัล เขาสามารถใช้เวลานี้ในการออกล่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 ได้

หานเซิ่นอ่านข้อมูลมากมายในที่สุดเขาก็เจอข้อมูลที่น่าสนใจ มีผู้วิวัฒนาการโพสต์ข้อมูลที่ทำให้หานเซิ่นเชื่อว่าเขาอาจจะไปเจอกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2 มา

มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวนั้นอยู่แถวๆภูเขาปีศาจ ซึ่งมันก็ไม่ได้ไกลจากจุดที่เขาอยู่มากนัก ดังนั้นหานเซิ่นเลยตัดสินใจไปดูแถวๆนั้น ถ้ามันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่อยู่ตัวเดียวนี่ก็น่าจะเป็นโอกาสของเขา

ตอนที่ 696 นายเจอปัญหาแล้ว

หานเซิ่นทิ้งจิ้งจอกสีเงินไว้กับร่างดอพเพลแกงเกอร์ เพื่อเพิ่มความแนบเนียน อีกเหตุผลคือเขาต้องการจะออกล่าในภูเขาปีศาจคนเดียวด้วย

แค่มีอาร์คแองเจิลอยู่ด้วยหานเซิ่นก็ไม่ต้องกลัวอะไรแล้ว เขาต้องการใช้โอกาสนี้ล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิไปด้วยเลย เพื่อเก็บจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ให้เต็ม

หานเซิ่นล่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ในทะเลมามากมาย แต่เพราะขนาดของพวกมันใหญ่มาก การจะกินพวกมันให้หมดจึงต้องใช้เวลานาน ผลที่ได้ก็คือหานเซิ่นเก็บจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ได้ค่อนข้างช้า

ภูเขาปีศาจเป็นที่อยู่อาศัยของมอนสเตอร์หลากหลายชนิด หลังจากขึ้นภูเขามาได้ไม่นาน เขาก็เห็นลิงกอลิล่าขนาดใหญ่หลายตัว ในบรรดาพวกมันมีตัวที่เป็นระดับกลายพันธ์อยู่ด้วย

แต่มีใครบางคนกำลังต่อสู้กับฝูงกอลิล่าอยู่ ซึ่งมันทำให้เขาประหลาดใจ เขาไม่คิดว่าจะมีใครกล้ามาล่ามอนสเตอร์ที่ภูเขาปีศาจ

เมื่อหานเซิ่นเดินเข้าไปดูใกล้ๆ เขาก็เห็นว่าคนคนนั้นคือฟิลิป มีผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ใกล้ๆเขาด้วย พวกกอลิล่าสีดำไม่สามารถเอาชนะฟิลิปได้ พวกมันนอนตายกันเกลื่อน แม้แต่ตัวที่เป็นระดับกลายพันธ์ก็ไม่สามารถทนการโจมตีหลายครั้งติดต่อกันของฟิลิปได้ เขาดูเป็นนักสู้ที่แข็งแกร่งทีเดียว

"ฟิลิป คุณยอดเยี่ยมที่สุด คุณแข็งแกร่งและก็หล่อมากด้วย!"

ผู้หญิงคนนั้นเอามือวางไว้บริเวณหน้าอกของตัวเอง ขณะพูดชื่นชมฟิลิป เธอมีหน้าอกใหญ่ ขายาวและยังดูอายุน้อยอยู่ด้วย เสียงของเธอค่อนข้างสูง เสียงชื่นชมของเธอเหมือนเป็นการเติมเชื้อเพลิงให้ฟิลิป ฟิลิปกวัดแกว่งอาวุธรวดเร็วและรุนแรงขึ้น ดาบในมือของเขากำลังเต้นระบำ

หานเซิ่นเห็นว่ามันไม่น่าจะมีอะไรเขาเลยเตรียมที่จะเดินไปที่อื่น แต่ในขณะที่เขากำลังเดินออกไป เขาก็ได้ยินผู้หญิงพูดอะไรบางอย่างกับฟิลิป

"ฟิลิป คุณเก่งมาก! แต่มอนสเตอร์พวกนี้คนละระดับกับคุณ พวกเราควรจะไปหามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ล่าดีกว่า"

เมื่อหานเซิ่นได้ยินแบบนั้น มันก็ทำให้แอบขำ ฟิลิปคงไม่โง่พอที่จะเอาตัวเข้าไปเสี่ยงอันตราย ตอนนี้พวกเขาอยู่บริเวณขอบๆของภูเขาปีศาจ จุดที่พวกเขาอยู่จะไม่มีมอนสเตอร์ที่เป็นอันตราย

ฟิลิปคงไม่ไร้เดียงสาถึงขนาดพาผู้หญิงคนนี้เข้าไปล่ามอนสเตอร์ในภูเขาลึก การหามอนสเตอร์ในภูเขานั้นไม่ยาก แต่การจะกลับมาแบบอวัยวะครบ 32 เป็นเรื่องที่ยากมากสำหรับพวกเขา

แต่นี่ก็ไม่ได้เกี่ยวกับหานเซิ่น ดังนั้นเขาเลยเดินต่อไป หลังจากที่ปีนขึ้นไปบนสันเขา เขาก็พบหุบเขาลึกอยู่ด้านหน้า หุบเขาแห่งนี้เต็มไปด้วยพุ่มไม้และหญ้า ภายในหญ้าแต่ละก่อจะมีดอกไม้สีชมพูอยู่เป็นจำนวนมาก มีผีเสื้อหลายตัวกำลังบินไปรอบๆอย่างนุ่มนวล ทำให้สถานที่นี้ดูงดงามมาก

แต่สิ่งที่หานเซิ่นเห็น มันอยู่ในเขตพื้นที่อันตราย แม้ผีเสื้อจะดูสวยก็จริง แต่พวกมันก็เป็นมอนสเตอร์ที่ดุร้าย แค่ดูจากภายนอกยังบอกอะไรไม่ได้มาก

ดังนั้นหานเซิ่นเลยสังเกตจากภายใน เขาเห็นพลังชีวิตที่ทรงพลังอยู่ภายในตัวของพวกมัน พวกมันไม่ใช่มอนสเตอร์ระดับล่าง อย่างน้อยๆพวกมันต้องเป็นมอนสเตอร์ระดับกลายพันธ์แน่

หานเซิ่นเห็นผีเสื้อจากระยะไกล หุบเขาลึกแห่งนี้มีระยะทางที่ยาว มันเต็มไปด้วยหญ้ายาวๆที่เหมือนกับหญ้าแฝก บริเวณนั้นมีผีเสื้อเป็นจำนวนมาก มันเป็นภาพที่เหมือนกับเปลวไฟกำลังลุกไหม้ไม่มีผิด พวกมันเป็นผีเสื้อที่ตัวใหญ่กว่าปรกติ แต่กระนั้นพวกมันก็ยังดูอ่อนแอและบอบบาง

"ฟิลิป ดูมีคนบางคนอยู่ตรงนั้น!" ขณะที่หานเซิ่นกำลังชมวิวในหุบเขาอยู่ เขาก็ได้ยินเสียงผู้หญิงดังมา

หานเซิ่นหันกลับไปดู และเขาก็เห็นฟิลิปเดินมาพร้อมกับสาวหน้าอกใหญ่ หานเซิ่นขมวดคิ้วทันที

ฟิลิปคือหนึ่งในผู้นำของทุ่งน้ำแข็ง เขาดูแลกองกำลังฟิลิปอยู่ เขาไม่ใช่คนโง่ ซึ่งมันทำให้หานเซิ่นประหลาดใจที่เห็นเขาพาผู้หญิงที่ดูจะเป็นมือใหม่มาล่าที่ภูเขาปีศาจ

ฟิลิปไม่รู้ว่าเขาคือหานเซิ่น เพราะหานเซิ่นใส่ชุดเกราะสีทองอยู่

"เพื่อน นายชื่ออะไร?" ฟิลิปถาม

ชุดเกราะสีทองมีอยู่มากมายในก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ดังนั้นคนที่สวมชุดเกราะทองก็ไม่ได้แปลกอะไร ซึ่งต่างจากก็อตแซงชัวรี่เขต 1 ที่ใครเห็นคนสวมชุดเกราะทองก็คิดว่าเป็นดอลลาร์

"มีอะไรหรอ?" หานเซิ่นไม่ตอบคำถามของฟิลิป

"ถ้านายต้องการจะมาล่าที่ภูเขาแห่งนี้ บางทีพวกเราควรจะมาร่วมทีมกันไหม? พวกเราจะได้คอยระวังหลังให้กัน" ฟิลิปพูด

"ขอโทษด้วย แต่ฉันอยากจะเดินทางคนเดียวมากกว่า" หานเซิ่นตอบอย่างเยือกเย็น

เมื่อผู้หญิงได้ยินที่เขาพูด เธอก็ดูจะไม่ค่อยพอใจ เธอพูด

"นายมันซื่อบื้อมาก! ฟิลิปคือคนที่เชี่ยวชาญพื้นที่แถวนี้ เขาคือหนึ่งในผู้ครองทุ่งน้ำแข็ง เขาดูแลกองกำลังฟิลิปอยู่ เขาแค่ต้องการจะช่วยนาย แค่นี้นายยังไม่รู้อีกหรอ?"

"งั้นก็ขอบคุณ แต่ไม่ต้องดีกว่า ฉันดูแลตัวเองได้" หานเซิ่นไม่สนใจจะร่วมทางกับฟิลิป เนื่องจากมีผู้หญิงคนนี้อยู่ด้วย

"ชายคนนั้นไม่รู้อะไรเอาซะเลย งั้นก็ไม่ต้องไปสนใจเขา พวกเราไปกันดีกว่า" ผู้หญิงควงแขนของฟิลิป พวกเขาเตรียมจะเดินทางเข้าไปในหุบเขา

ฟิลิปดูจะอึดอัดกับสถานการณ์ตอนนี้ เขาทำหน้าเครียดเล็กน้อย เขาพูด

"สวีเยวี่ยน ภูเขาปีศาจมันอันตรายมาก ถ้าพวกเราไปกัน 2 คน ฉันก็กลัวว่าอาจจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นได้ ขอเวลาแปป ฉันจะลองดูอีกทีว่าจะโน้มน้าวเขาได้ไหม"

ฟิลิปดึงผู้หญิงคนนั้นไปด้านหลัง จากนั้นเขาก็เข้าไปใกล้ๆหานเซิ่น เขากระซิบกับหานเซิ่น "เพื่อน พวกเรามาเจอกันที่นี่คงจะเป็นเพราะโชคชะตาแน่ ทำไมพวกเราไม่ไปด้วยกันล่ะ?"

หลังจากฟิลิปพูดแบบนั้น เขาก็ลดเสียงลงมาอีก ตอนนี้เสียงของเขาเบามากจนแทบจะไม่ได้ยิน "เพื่อนช่วยอะไรฉันสักอย่างได้ไหม ฉันจะให้วิญญาณอสูรกลายพันธ์นาย 2 ดวง"

"จะให้ช่วยอะไร?" หานเซิ่นถาม

"แกล้งทำเป็นมีปากเสียงกันจนเกิดการต่อสู้ หลังจากนั้นนายก็วิ่งหนีออกจากภูเขาแห่งนี้ แล้วฉันก็จะวิ่งไล่นายไป นั่นเป็นทั้งหมดที่นายต้องทำ ฉันจะโอนวิญญาณอสูรกลายพันธ์ให้นาย 1 ดวงก่อน ส่วนอีกดวงไว้จบงานแล้วมารับจากฉันได้ที่เมืองฟิลิป นายคงเคยได้ยินชื่อฟิลิปใช่ไหม?" ฟิลิปพูดด้วยเสียงที่เบาที่สุด

"ให้วิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิ์ฉัน 2 ดวง แล้วฉันจะลองคิดดู"

หานเซิ่นเข้าใจดีว่าฟิลิปต้องการจะทำอะไร เขาต้องการจะหาเรื่องที่จะพาผู้หญิงคนนี้ออกไปจากภูเขาปีศาจแบบเนียนๆโดยไม่ทำให้เธอรู้สึกแย่มาก

"เพื่อนนี่นายจะปล้นกันกลางวันแสกๆแบบนี้เลยหรอ? ฉันแค่ขอให้นายช่วยเล่นละครหน่อยเดียวเอง วิญญาณอสูรกลายพันธ์ 2 ดวงนี้ก็ถือว่ามากแล้ว" ฟิลิปขมวดคิ้ว

"ตามปรกติมันก็ใช่ มันเป็นข้อเสนอที่ไม่เลวเลย แต่พอดีวันนี้ฉันมีงานสำคัญต้องทำ เวลามันมีค่าสำหรับฉันมาก ดังนั้นราคาคือวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิ์ 2 ดวง" หานเซิ่นตอบ

"น้องชายวิญญาณอสูรเลือดศักดิ์สิทธิ์ 2 ดวงมันแพงเกินไป" ฟิลิปยังคงขมวดคิ้ว

"งั้นก็โอเค ฉันมีอีกทางเลือกที่จะทำให้นายได้สิ่งที่ต้องการ และนายก็ไม่ต้องลงทุนอะไรมากด้วย" หานเซิ่นยิ้ม

"มันจะมีวิธีอะไร?" ฟิลิปมองหานเซิ่นด้วยความสับสน

"มันง่ายมาก" เมื่อหานเซิ่นพูดจับ เขาก็เคลื่อนไหวทันที เขาไปปรากฏตัวต่อหน้าผู้หญิงคนนั้นในพริบตา ผู้หญิงช็อคในทันที เธอเตรียมจะกรีดร้อง แต่ก่อนที่เธอจะทำได้ หานเซิ่นก็ใช้ฝ่ามือฟันไปที่หลังคอของเธอ ทำให้เธอสลบไป

"แค่เนี่ย! เห็นไหม? นายไม่เห็นจะต้องลงทุนอะไร ตอนนี้นายก็แกล้งทำเป็นพาเธอกลับไป แล้วก็บอกว่านายช่วยชีวิตเธอ" หานเซิ่นส่งผู้หญิงที่หมดสติให้กับฟิลิป จากนั้นเขาก็เดินหนีออกมา

"เพื่อน นายยังไปไม่ได้ ตอนนี้นายเจอปัญหาใหญ่เข้าแล้ว!" เมื่อฟิลิปรับผู้หญิงที่หมดสติมา สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไปทันที

ตอนที่ 697 ผีเสื้อปีศาจ

"นี่ฉันพยายามจะช่วยนายอยู่นะเพื่อน" หานเซิ่นยิ้มให้ฟิลิป

แต่สีหน้าฟิลิปดูไม่ค่อยดีเลย เขาพูด "ฉันต้องการพาเธอออกไปจากภูเขาปีศาจ จริงๆแล้วฉันไม่ได้สนใจในตัวผู้หญิงคนนี้เลย แต่หลังจากที่นายลงมือไปแล้ว ถ้านายไม่อยู่ตรงนี้ ตอนที่เธอตื่นขึ้นมา ฉันต้องแย่แน่"

"นายคิดจะจับตัวฉันให้เธองั้นหรอ?" หานเซิ่นถามฟิลิป

"แน่นอนว่าไม่ ยังไงนายก็พึ่งจะช่วยฉันไว้" ฟิลิปกัดฟันและพูดต่อ

"นายควรรีบไปตอนนี้เลย แล้วอย่าเล่าเรื่องที่พวกเราพบกันในวันนี้ให้ใครฟังเด็ดขาด และนายต้องหลีกเลี่ยงการเจอกับผู้หญิงคนนี้ในอนาคต"

หานเซิ่นยักไหล่ จากนั้นเขาก็เดินไปที่หุบเขา จริงๆที่ช่วยฟิลิปก็เพราะฟิลิปเป็นส่วนหนึ่งของเมืองเทพธิดา หานเซิ่นไม่คิดว่าจะเกิดปัญหาอะไรตามมา การที่เขาหวังดีอาจจะนำพาผลลัพธ์แย่ๆมาก็ได้

ฟิลิปอุ้มผู้หญิงคนนั้นและเดินออกไป เขาตั้งใจจะออกจากภูเขาปีศาจ แต่หลังจากเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เขาก็หยุด เขาหันกลับไปมองหานเซิ่นที่กำลังเดินเข้าไปในหุบเขา อยู่ๆเขาก็เกิดอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา

ใครก็ตามที่ต้องการเข้าไปในพื้นที่อันตรายแบบนั้นด้วยตัวคนเดียวจะต้องแข็งแกร่งมากแน่ๆ ซึ่งมันทำให้ฟิลิปอยากจะรู้ความแข็งแกร่งจริงๆของคนคนนี้

เมื่อหานเซิ่นเข้าไปในหุบเขา ผีเสื้อจำนวนมากก็กระพือปีกอย่างบ้าคลั่งและพุ่งตรงมาที่เขาจากทุกทิศทาง ฟิลิปรู้ดีว่าผีเสื้อพวกนี้มีบางตัวเป็นระดับกลายพันธ์ด้วย

ชายในชุดเกราะทองเดินตรงเข้าไปโดยไม่ลังเล เขาเดินต่อไปโดยไม่สนใจพวกผีเสื้อที่กำลังโจมตีชุดเกราะของเขา มันน่าแปลกที่เขาปล่อยให้พวกผีเสื้อมาถึงตัวได้

ฟิลิปช็อคและอ้าปากค้างอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ผีเสื้อพวกนี้มีพิษ ยิ่งกว่านั้นพวกมันยังเป็นมอนสเตอร์ระดับกลายพันธ์ ถ้าใครก็ตามถูกพวกมันกัดหรือแค่สัมผัสโดนตัวมันก็อาจจะถูกพิษของมันได้ ถ้าเป็นฟิลิป เขาจะไม่กล้าเข้าไปในหุบเขาที่มีผีเสื้อแบบนั้น

แต่ชายคนนั้นกับเข้าไปข้างใน เขาไม่ได้สนใจผีเสื้อรอบๆตัวเลย เขาปล่อยให้มันเกาะและบินไปรอบๆตัวเขา แต่ผีเสื้อก็ไม่สามารถผ่านชุดเกราะของเขาไปได้ มันเป็นภาพที่ค่อนข้างช็อค

ทันใดนั้นอยู่ๆก็มีแสงออกมาจากพุ่มไม้ ผีเสื้อสีขาวปรากฏตัวออกมา มันเข้าไปใกล้ชายในชุดเกราะทอง นี่ทำให้ฟิลิปช็อคมาก เขารีบตะโกน

"ระวัง! ผีเสื้อตัวนั้นเป็นระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์ ถ้านายถูกพิษของมันเข้าร่างกายของนายจะเปื่อยและเน่า นายจะไม่มีอะไรเหลือแม้แต่กระดูก"

ชายคนนั้นเหมือนจะได้ยินสิ่งที่ฟิลิปพูด เขาหันกลับมาพยักหน้าให้ฟิลิป ส่วนผีเสื้อเลือดศักดิ์สิทธิ์ก็บินตรงมาที่เขาเรียบร้อยแล้ว

ผีเสื้อตัวนี้เป็นมอนสเตอร์ที่ค่อนข้างมีชื่อในพื้นที่แถบนี้ แม้แต่ยอดฝีมือที่มีความเร็วสูงยังลำบากในการจะโจมตีให้โดนผีเสื้อตัวนี้

ผีเสื้อสีขาวกำลังจะบินถึงตัวชายในชุดเกราะทอง แต่ชายคนนั้นก็ยกมือขวาขึ้นมาอย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาก็จับผีเสื้อสีขาวด้วยนิ้ว 2 นิ้ว

ผีเสื้อสีขาวพยายามกระพือปีกอย่างหนัก เพื่อที่จะหนีออกจากนิ้วของเขาให้ได้ แต่นิ้วของชายคนนั้นก็ทรงพลังมาก ไม่ว่ามันจะดิ้นร่นแค่ไหนมันก็ไม่สามารถหนีไปได้

ชายคนนั้นกำมือ ผีเสื้อสีขาวที่น่ากลัวถูกมือของเขาบดขยี้ มีเลือดไหลออกมาจากมือของเขา

ผีเสื้อสีขาวที่น่ากลัวตายในพริบตา โดยที่ชายคนนั้นไม่โดนพิษเลย เขาเดินต่อไปในหุบเขา ขณะที่ร่างกายของเขามีผีเสื้อจำนวนมากบินอยู่รอบๆ อย่างไรก็ตามเขาก็ปล่อยให้มันบินตัวและเกาะบนตัวเขาโดยไม่สนใจ

"หรือว่าชายคนนี้จะเป็นดอลลาร์?" เมื่อชายสวมชุดเกราะสีทองเดินหายลับตาไป ฟิลิปก็ได้สติกลับมา ความคิดนี้แล่นเข้ามาในหัวของเขา มันช่วยไม่ได้จริงๆที่เขาจะพูดแบบนี้ออกมา

แต่ชายคนนั้นเดินไปไกลแล้ว มันสายเกินไปที่ฟิลิปจะไปถาม เขาได้แต่พูดกับตัวเอง "บ้าเอ้ย! เราน่าจะถามชื่อเขาไว้ก่อน บางทีเขาอาจจะเป็นดอลลาร์จริงๆก็ได้"

เหตุผลที่ฟิลิปไม่กล้าถามชื่อหานเซิ่นแบบจริงจังๆ ก็เพราะเขาต้องการปกป้องหานเซิ่น ถ้าสวี่เยวี่ยนถามเขาตอนที่เธอตื่นขึ้นมา เขาจะได้บอกเธอ

ไปว่าเขาไม่รู้ แบบนี้เขาจะได้ปกป้องหานเซิ่นด้วย และก็ไม่ต้องโกหกเธอด้วย เขาไม่แม้แต่จะเห็นหน้าคนคนนั้น ดังนั้นเบาะแสที่เธอจะตามตัวหานเซิ่นได้มีน้อยมาก

แต่ตอนนี้ฟิลิปเสียใจกับการตัดสินใจของเขา เขาชอบดูการต่อสู้ของดอลลาร์มาก เขาฝันว่าสักวันจะได้พบดอลลาร์ คนที่เขาเพิ่งเจอมีโอกาสเป็นดอลลาร์สูงมาก ถ้าเขาปล่อยให้โอกาสแบบนี้ผ่านไป เขาอาจจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต

แม้เขาต้องการจะตามหานเซิ่นเข้าไปในหุบเขาลึก และถามว่าเขาคือดอลลาร์รึเปล่า แต่เมื่อเห็นสวี่เยวี่ยนนอนหมดสติอยู่ในอ้อมแขน เขาก็ต้องล้มเลิกความคิดนั้นไป เขาไม่กล้าเข้าไปในสถานที่ที่อันตรายแบบนั้นโดยที่กำลังอุ้มผู้หญิงนอนหมดสติ

ตอนนี้หานเซิ่นมีความสุขมาก เขาขยี้ผีเสื้อสีขาวตายคามือ และเขาก็ได้ยินเสียงที่คุ้นเคย

"ผีเสื้อปีศาจขาวเลือดศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์"

แม้จะไม่ได้วิญญาณอสูร แต่หานเซิ่นก็ยังมีความสุขอยู่ดี ผีเสื้อตัวนี้มีขนาดที่เล็กมาก เขาสามารถกินมันได้ใน 1 ถึง 2 คำ ซึ่งมันช่วยให้เขาสามารถเพิ่มจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์แบบง่ายๆ

หานเซิ่นไม่ได้กังวลเกี่ยวกับพิษของผีเสื้อเลย พิษแบบนี้ทำอะไรร่างกายของเขาไม่ได้ เพราะเขาฝึกวิชากายหยกและศาสตร์ตงเสวียน

แต่การกินผีเสื้อดิบๆแบบนี้ ดูไม่น่าจะอร่อยสักเท่าไหร่ ดังนั้นเขาเลยต้องหาสถานที่เหมาะๆในหุบเขา เขาเริ่มก่อไฟและเอาผีเสื้อมาทำอาหาร เขาทาน้ำมันและโรยเครื่องเทศลงไป ทำให้กลิ่นของมันดูน่ากินขึ้นมาก มันไม่ต่างจากพวกแมลงทอดในสหพันธ์ดวงดาวเท่าไหร่

หานเซิ่นอยู่ในก็อตแซงชัวรี่มานานพอสมควร เขาไม่ค่อยรู้สึกอะไรกับการกินแมลงพวกนี้ เขากินผีเสื้อเข้าไปในคำเดียว

รสชาติของมันค่อนข้างดีทีเดียว หลังจากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงที่บอกว่าเขาได้จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ มันทำให้เขารู้สึกว่ารสชาติของมันดีขึ้นไปอีก

หลังจากกินผีเสื้อเข้าไปแล้ว จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ของเขาก็เพิ่มขึ้นอีก 6 นั่นหมายความว่าเขามีจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด 72 พ้อยแล้ว มันไม่ไกลจาก 100 เท่าไหร่

"ถ้าเราหามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ตัวเล็กๆแบบนี้ได้บ่อยๆ ป่านนี้เราคงจะเก็บจีโนพ้อยเต็มไปนานแล้ว"

หานเซิ่นรู้สึกเซ็งนิดๆ เขาหมดเวลากับการกินเนื้อมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ขนาดใหญ่ใต้ทะเลไปมาก บางทีหานเซิ่นต้องกินมันไปทั้งอาทิตย์และได้จีโนพอยเดียวก็มี ยังดีที่พวกมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดให้ผลึกพลังชีวิตที่สามารถดูดซับได้โดยตรง ไม่งั้นถ้าต้องกินเนื้อของมัน เขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลาอีกเท่าไหร่กว่าจะเก็บจีโนพ้อยได้เต็ม

หานเซิ่นเก็บข้าวของและเตรียมเดินทางต่อ แต่ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงแปลกๆดังมาจากในหุบเขา เสียงมันเหมือนกับมีอะไรบางอย่างกระทบกับก้อนหิน

ตอนที่ 698 มดปีศาจใต้ดิน

หลังจากได้ยินเสียงนั้น หานเซิ่นก็ระวังตัวทันที เขามองไปทางที่เสียงนั้นดังมา เสียงดังมาจากกำแพงของหุบเขา มีรอยแยกปรากฏบนกำแพง ภายในรอยแยกนั้นหานเซิ่นมองเห็นอะไรบางอย่าง ดูแล้วเหมือนกับกรงเล็บสีขาวๆโผล่ออกมา รอยแยกเริ่มมีขนาดใหญ่ขึ้น

หานเซิ่นไม่รู้ว่าอะไรอยู่ข้างหลังกำแพง โดยเฉพาะที่ภูเขาปีศาจแห่งนี้ เขาไม่กล้าที่จะประมาท เขารีบถอยออกมาหลบหลังก้อนหิน และมองดูมันจากระยะที่ปลอดภัย

รอยแยกขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นอุโมงค์แล้ว กรงเล็บสีขาวและมอนสเตอร์ที่มีเกล็ดสีเขียวเข้มปรากฏตัวออกมา

"ตัวนิ่ม?" หานเซิ่นมองดูมอนสเตอร์เกล็ดสีเขียวจากด้านหลังของก้อนหิน เขาคิดว่ามันดูเหมือนกับตัวนิ่มเลย ถ้ามันสามารถใช้กรงเล็บขุดเจาะกำแพงของหุบเขาได้ แสดงว่ามันแข็งแกร่งมากทีเดียว

เมื่อนิ่มสีเขียวเดินออกมาจากอุโมงค์ที่ขุด มันก็เริ่มวิ่งหนีทันที หลังจากนั้นไม่นานหานเซิ่นก็สังเกตเห็นมดตัวสีม่วง ขนาดของมันพอๆกับฝ่ามือ วิ่งออกมาจากอุโมงค์

มีมดอยู่จำนวนมาก ร่างกายของมันดูเหมือนกับหยก จากที่ประมานด้วยสายตา พวกมันน่าจะมีประมาน 20 ตัว ดูเหมือนว่าพวกมันกำลังวิ่งไล่นิ่มอยู่

"บ้าน่า! นิ่มตัวนั้นก็ดูไม่ธรรมดาเลย แล้วทำไมมันถึงได้ถูกมดพวกนั้นไล่ได้?" หานเซิ่นงงกับสิ่งที่เห็น

มดสีม่วงพวกนั้นไม่ได้ไล่ตามนิ่มไปไกลนัก เพราะดูเหมือนพวกมันจะไม่ค่อยชอบแสงอาทิตย์ พวกมันไปถึงแค่ขอบๆของเงา จากนั้นพวกมันก็เดินกลับไปยังรูที่พวกมันออกมา

หานเซิ่นเรียกหน้าไม้นกยูงออกมา จากนั้นเขาก็ใส่ขนอีกาลงไป หลังจากเล็งเสร็จเขาก็ยิงไปที่มดสีม่วงตัวหนึ่งทันที ขนอีกาพุ่งทะลุตัวของมัน ยังไงหน้าไม้ของเขาก็คืออาวุธขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก ด้วยขนของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด มีมอนสเตอร์จำนวนไม่มากที่จะต้านพลังของมันได้

"มดปีศาจใต้ดินเลือดศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์"

"หะ? มันคือมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์งั้นหรอ?"

หานเซิ่นเกือบจะกระโดดด้วยความดีใจ พวกมันมีอย่างน้อยๆก็ 20 ตัวที่ปรากฏตัวออกมาอุโมงค์ เขาไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยิน

หลังจากที่มีมดตัวหนึ่งถูกฆ่า มดตัวอื่นๆก็คลั่งขึ้นมาทันที พวกมันมองซ้ายมองขวาเพื่อหาตัวศัตรูที่ฆ่าพวกมัน

เนื่องจากหานเซิ่นอยู่ไกลจากพวกมันมาก พวกมันเลยไม่รู้ว่าเขาอยู่ตรงไหน นี่เป็นโอกาสที่หาได้ยาก ดังนั้นเขาจะไม่ปล่อยให้โอกาสนี้ผ่านไป เขาใช้หน้าไม้นกยูงยิงออกไปอีกครั้ง หานเซิ่นยิงไม่มีพลาดเป้า 1 ดอก = 1 ตัว หานเซิ่นยิงมดตายไปอีก 5 ตัว

เสียงที่บอกว่าเขาฆ่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ดังอยู่ในหัวของเขารัวๆ มันทำให้หานเซิ่นรู้สึกตื่นเต้น จริงอยู่ถ้าเขากินมอนสเตอร์ชนิดเดิมซ้ำๆ เขาก็จะได้จีโนพ้อยน้อยลงเรื่อยๆ แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา เนื่องจากเขาต้องการจีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์อีกแค่ 28 จีโนพ้อยเท่านั้น

ในตอนที่พวกมดรู้ตำแหน่งของเขา เขาก็ยิงขนอีกาออกไปจนหมดแล้ว มดจำนวนมากกำลังวิ่งตรงมาที่เขา มันเป็นภาพที่ดูน่ากลัว

มดพวกนี้ไวจริงๆ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าของหานเซิ่น มันก็ไม่มีความหมาย หานเซิ่นเรียกอาร์คแองเจิลออกมา และเปลี่ยนเธอเป็นโหมดต่อสู้ทันที

อาร์คแองเจิลกวัดแกว่งดาบอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้า แม้มดทั้ง 14 ตัวจะถือว่าเป็นศัตรูที่แข็งแกร่ง แต่อยู่ต่อหน้าอาร์คแองเจิลแล้ว พวกมันก็ไม่เท่าไหร่ เธอใช้เวลาไม่นานก็ฆ่าพวกมันได้หมด

"ฮาฮา ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะได้มดเยอะขนาดนี้ รู้งี้เตรียมกระเป๋าใบใหญ่กว่านี้มาก็ดี" หานเซิ่นอารมณ์ดีมาก เขาไล่เก็บซากของมดใส่กระเป๋า

เขารู้สึกว่าวันนี้เขาโชคดีมากๆ ด้วยมอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ 20 ตัว จีโนพ้อยเลือดศักดิ์สิทธิ์ของเขาก็น่าจะเต็มได้เลย

แต่ในระหว่างที่หานเซิ่นกำลังยินดีกับสิ่งที่เกิดขึ้น อยู่ๆเขาก็ได้ยินเสียงระเบิดดังขึ้น กำแพงหุบเขาที่อยู่ใกล้ๆกับอุโมงค์ระเบิดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย มดสีม่วงเข้มที่มีขนาดพอๆกับสุนัขปรากฏตัวออกมา มันส่งเสียงร้องมาทางหานเซิ่น จากนั้นมันก็วิ่งมาหาเขาด้วยความเร็วสูง

หานเซิ่นช็อค เขาเรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมาป้องกันการโจมตีที่เข้ามา แต่อาร์คแองเจิลก็พุ่งมาอยู่ข้างหน้าของเขาเพื่อรับมือกับมดสีม่วงตัวนี้แทน เธอยกดาบใหญ่ของเธอขึ้น

เคร็ง!

ดาบของอาร์คแองเจิลปะทะกับหัวของมด เปลือกของมันไม่แตกหักเลย ด้วยแรงปะทะที่มหาศาล อาร์คแองเจิลถูกส่งกระเด็นไปชนกับหานเซิ่น พวกเขาทั้ง 2 คนกระเด็นไปชนกับหน้าผาที่อยู่ข้างหลัง

หานเซิ่นกระอักเลือดออกมาทันที แม้มันจะไม่อันตรายถึงชีวิต แต่เขาก็รู้สึกจุกอกเหมือนกับถูกไฟเผา

อาร์คแองเจิลเคลื่อนไหวและเริ่มโจมตีมดสีม่วงอีกครั้ง แต่ครั้งนี้อาร์คแองเจิลไม่โจมตีจากข้างหน้า เธอกระหน่ำโจมตีมดจากทุกทิศทาง ทุกครั้งที่เธอเคลื่อนไหว เธอก็จะฟันมดไปด้วย

แต่ทว่ามดตัวนี้ก็สามารถควบคุมกรงเล็บของมันได้ดีมาก มันสามารถป้องกันการโจมตีทั้งหมดที่เข้ามาได้ การปะทะกันแต่ละครั้งจะทำให้อาร์คแองเจิลกระเด็นไปข้างหลัง ความแข็งแกร่งของมดตัวนี้ไม่ธรรมดาเลย มันแข็งแกร่งจนน่าประหลาด

"บ้าไปแล้ว ราชาของมดทำไมแข็งแกร่งถึงขนาดนี้ มันดูจะแข็งแกร่งกว่าอาร์คแองเจิลอีก แม้แต่ดาบของเธอยังไม่สามารถเจาะผ่านเปลือกของมันได้ หรือว่ามันจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก?" หานเซิ่นช็อคกับสิ่งที่เห็น

แต่สำหรับมดมันอาจจะไม่แปลกก็ได้ มดเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีพละกำลังสูง มันสามารถยกของที่หนักกว่าตัวมัน 300 เท่าได้ มนุษย์ธรรมดาๆไม่สามารถทำแบบมันได้

สำหรับมดที่ตัวใหญ่ขนาดนั้น ถึงจะเป็นแค่มดธรรมในสหพันธ์ดวงดาวก็ยังแข็งแกร่งจนน่ากลัว

ขณะที่อาร์คแองเจิลกำลังสู้กับราชามด หานเซิ่นก็ปลดล็อคยีนของศาสตร์ตงเสวียน เขาปลดปล่อยออร่าแห่งชีวิตออกมา ในตอนนี้หานเซิ่นสามารถมองเห็นกระแสพลังภายในของราชามดได้

"ไอ้เจ้านี่เป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดรุ่น 2"

เมื่อเห็นเช่นนั้นมันก็ทำให้หานเซิ่นมีความสุขมาก เขาพยายามจะเรียนรู้รูปแบบพลังของมัน

แม้เป้าหมายของหานเซิ่นที่มาที่นี่จะไม่ใช่ราชามดตัวนี้ แต่ก็ไม่เป็นไร เขาจะไม่ยอมปล่อยโอกาสแบบนี้ไป

ราชามดมีรูปแบบพลังภายในที่ซับซ้อน หานเซิ่นไม่สามารถจดจำมันได้ในระยะเวลาอันสั้น ดังนั้นเขาจึงต้องสังเกตมันไปเรื่อยๆ ขณะที่มันกำลังต่อสู้อยู่

อาร์คแองเจิลใช้ความสามารถในการบินของเธอให้เป็นประโยชน์ ด้วยเหตุนี้ทำให้เธอสามารถรับมือกับราชามดได้ แต่การฆ่าจะมันให้ได้คงไม่ง่ายนัก

ดาบของเธอไม่สามารถตัดแขนขาหรือเจาะเปลือกของมันได้ ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป การจะฆ่ามันให้ได้จะเป็นเรื่องที่ยากมาก

หลังจากที่หานเซิ่นจดจำรูปแบบพลังภายในของมันได้แล้ว เขาก็เรียกเร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีออกมา เขาต้องรอให้ได้จังหวะเหมาะๆในการใช้เอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์โจมตีมัน แม้การโจมตีของเขาจะฆ่ามันไม่ได้ แต่มันก็น่าจะเปิดโอกาสให้อาร์คแองเจิลฆ่ามันได้

ตอนที่ 699 รังมด

โชคดีที่ราชามดไม่ถือว่าเร็วมากถ้าเทียบกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวอื่นๆ ถ้าราชามดมีความเร็วสูงด้วย หานเซิ่นก็เกรงว่าอาร์คแองเจิลจะไม่สามารถเอาชนะมันได้

หานเซิ่นดูการต่อสู้อยู่สักพัก ในที่สุดเขาก็มองเห็นโอกาส พลังภายในของช้างกำลังไหลเวียนอยู่ในร่างกายเขา เขาใส่พลังนั้นลงไปในเร็กซ์สไปค์เพลงอัคคี จากนั้นเขาก็ฟันไปที่ราชามด

ราชามดรู้ว่าหานเซิ่นกำลังจะโจมตี แต่มันก็ไม่สามารถหลบได้ ไม่ใช่เพราะว่ามันไม่เร็วพอ แต่เป็นเพราะมันเพิ่งจะป้องกันการโจมตีของอาร์คแองเจิลไปเมื่อเสี้ยววินาทีก่อน ทำให้มันตั้งตัวไม่ทัน

ตามปรกติแล้วหานเซิ่นไม่กล้าที่จะทำอะไรแบบนี้ เนื่องจากเขามีระดับความแข็งแกร่งด้อยกว่าราชามดมาก แต่ครั้งนี้เขาวางแผนมาอย่างดีแล้ว เขาอ่านการเคลื่อนไหวและการกระทำของราชามดไว้หมดแล้ว ดังนั้นเขาเลยรวบรวมพลัง และใช้ท่าเอเลเฟ่นเร็กซ์สไปค์ในจังหวะที่ราชามดไม่สามารถหลบหรือป้องกันได้

ปัง!

เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีถูกฟันลงไปที่บริเวณเอวของมด หานเซิ่นคิดว่าจุดนี้น่าจะเป็นจุดอ่อนที่สุดของมัน แต่เสียงที่ได้ยินก็ไม่ต่างจากเสียงโลหะปะทะกัน

เร็กซ์สไปค์เพลิงอัคคีกระเด็นหลุดมือของหานเซิ่นไปปะทะกับหน้าผา ด้วยแรงขนาดนี้ทำให้มือของหานเซิ่นไร้ความรู้สึกไปเลย เขารู้สึกว่าแขนของเขาเกือบหัก

เมื่อถูกการโจมตีนั้นเข้าไป ราชามดก็ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด เกิดรอยยุบลงไปบนตัวของมัน จากเสียงร้องทำให้หานเซิ่นรู้ว่ามันต้องได้รับบาดเจ็บบ้างแน่ๆ

อาร์คแองเจิลใช้จังหวะนี้เคลื่อนไหว เธอฟันดาบใหญ่ลงไปตรงจุดที่หานเซิ่นโจมตีไว้เมื่อสักครู่ ด้วยการโจมตี 4 ครั้งของเธอ เธอก็สามารถเจาะเข้าไปในเปลือกของมันได้หลายนิ้ว ซึ่งเผยให้เห็นเนื้อสีขาวๆของมด

ราชามดดูตื่นตระหนก มันรีบวิ่งหนีกลับไปที่อุโมงค์ทันที ตอนนี้หานเซิ่นรู้สึกอ่อนแรงอย่างมาก แค่ยืนเขาก็ยังไม่ค่อยไหว ไม่ต้องพูดถึงเรื่องไล่ตามมันไป

หลังจากที่เขาปลดล็อคยีนศาสตร์ตงเสวียนได้ การเลียนแบบพลังภายในของช้างก็มีประสิทธิภาพสูงขึ้นมาก เอเลเฟ่นเร็กซ์สไตล์มีความรุนแรงมากขึ้นกว่าเมื่อก่อน นั่นเป็นเหตุผลที่การโจมตีของเขาส่งผลกับราชามด

แต่ด้วยพลังที่มากขึ้นก็ทำให้มันสิ้นเปลืองพลังงานมากขึ้นด้วย แม้ระดับความแข็งแกร่งตอนนี้ของหานเซิ่นจะมากขึ้น แต่มันก็ยังไม่พอที่จะทำให้เขาโจมตีได้รุนแรงเหมือนกับช้างจริงๆ

ตอนนี้หานเซิ่นคิดว่าระดับความแข็งแกร่งของเขาน่าจะประมาน 200 แล้ว แต่กระนั้นพลังงานของเขาก็ยังถูกดูดไปจนหมดจากการโจมตีครั้งเดียว

ภายใต้คำสั่งของหานเซิ่น อาร์คแองเจิลไล่ตามมดเข้าไปในรูที่มันออกมา แต่เขาก็บอกเธอว่าถ้าเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีให้เธอกลับมาทันที เขาไม่อยากให้เธอไปเสี่ยงโดยไม่จำเป็น

ราชามดบาดเจ็บแค่เล็กน้อยเท่านั้น มันยังเหลือพลังอีกมาก ที่สำคัญมันแข็งแกร่งกว่าอาร์คแองเจิลนิดหน่อย ด้วยความได้เปรียบเรื่องพละกำลังที่มหาศาล การจะล้มมันให้ได้แบบตัวต่อตัวแทบเป็นไปไม่ได้ ถึงจะร่วมมือกัน 2 คนก็ยังยาก

อาร์คแองเจิลคือวิญญาณอสูรสัตว์เลี้ยงขั้นสุดยอด การที่เธอดูอ่อนแอกว่าศัตรูถือว่าไม่ปรกติ ถ้าเธอไล่ตามเข้าไปข้างใน เธอจะเสียเปรียบมดตัวนั้นมาก ข้างในมีขนาดค่อนข้างเล็ก การไล่ตามมันไปสู้ข้างในทำให้เธอมีพื้นที่ในการหลบน้อยลง ถ้าจะให้วัดกันที่ความแข็งแกร่งอย่างเดียว เธอไม่มีโอกาสชนะเลย

อาร์คแองเจิลคือสัตว์เลี้ยงที่มีความสามารถสมดุล เธอไม่มีความสามารถธาตุใดเป็นพิเศษ ทั้งพละกำลัง ความเร็ว ความทนทานและรูปแบบการโจมตีของเธอเหนือกว่าค่าเฉลี่ยของมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั่วไปทุกอย่าง

บวกกับที่เธอบินได้ด้วย ทำให้เธอเป็นสัตว์เลี้ยงที่ครบเครื่องมาก แม้จะไม่ได้มีพลังพิเศษเหมือนกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดบางตัว แต่เธอไม่อ่อนแอกว่าแน่นอน

แต่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดตัวนี้น่ากลัวมาก มันมีพละกำลังที่สามารถบดขยี้พวกเขาได้ไม่ยาก ถ้าเขาต้องสู้คนเดียว หานเซิ่นไม่มีโอกาสตอบโต้มันได้เลย

หานเซิ่นเรียกเจ้าหญิงหยินและเจ้าหญิงหยางออกมา เขาสั่งให้พวกเธอช่วยเก็บซากมดที่ตาย และก็ช่วยลากเขาที่หมดแรงตามราชามดไป

หานเซิ่นรู้สึกไม่ปลอดภัย และเขาก็กังวลว่าอาร์คแองเจิลจะสู้กับราชามดจนเธออาจจะตายเองก็ได้ ไม่ว่าจะฆ่าราชามดได้หรือไม่ก็ตาม แต่การเสียอาร์คแองเจิลไป ถือเป็นความสูญเสียที่หานเซิ่นไม่อาจจะรับได้

หานเซิ่นเดินลงไปตามอุโมงค์ ซึ่งเป็นอุโมงค์ที่ค่อนข้างยาว กว่าเขาจะรู้ว่าอยู่จุดไหนเขาก็ต้องเดินลงไปถึง 400 เมตรแล้ว จากจุดนั้นอุโมงค์ก็เปิดกว้างขึ้น บริเวณนี้ดูเหมือนกับโถงขนาดใหญ่ที่มีทางแยกออกไปหลายๆทาง ตอนนี้ราชามดกับอาร์คแองเจิลกำลังต่อสู้กันอยู่ในห้องโถง

แม้ราชามดจะบาดเจ็บ แต่มันก็ยังมีพละกำลังที่สุดยอด มันต่อสู้กับอาร์คแองเจิลโดยไม่มีท่าทีว่าจะเพลี่ยงพล้ำ

ที่หานเซิ่นใช้เวลาลงมาค่อนข้างนานก็เพราะเขามัวแต่สำรวจทางแยกต่างๆที่เขาพบ บางอุโมงค์ที่แยกออกไป ดูเหมือนกับจะลึกลงหลายไมล์ ด้วยประสาทสัมผัสอันเหนือชั้น ทำให้หานเซิ่นเข้าใจว่านี่เป็นรังที่พวกมดสร้างขึ้นที่ใต้ภูเขา พวกมันขุดอุโมงค์ทำรังที่ดูซับซ้อน

แต่ที่หานเซิ่นยังไม่เข้าใจก็คือในรังมดแห่งนี้ นอกจากราชามดกับมดเลือดศักดิ์สิทธิ์อีก 20 ตัว หานเซิ่นยังไม่เห็นมดตัวอื่นเลย

นี่มันแปลกมาก สำหรับรังที่ใหญ่ขนาดนี้ มันควรจะมีมดมากกว่านี้ ตอนนี้การที่มันเหลือแค่ราชามดตัวเดียวเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดจริงๆ

"หรือว่าเจ้านิ่มตัวนั้นกินมดไปหมดแล้ว?" อยู่ๆหานเซิ่นก็นึกถึงนิ่มตัวสีเขียวขึ้นมา เขาจำได้ว่ามันหนีออกมาจากอุโมงค์และมีมดไล่หลังไปด้วย

บางทีเหตุผลที่ราชามดและมดเลือดศักดิ์สิทธิ์ไล่ตามมันไปก็เพราะพวกมันต้องการแก้แค้นให้กับมดตัวอื่นๆในรังก็ได้ ถ้านี่เป็นเรื่องจริง นิ่มตัวนั้นก็มีพลังที่ไม่ธรรมดาเลย ซึ่งมันอาจจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็ได้

แต่หานเซิ่นก็ยังไม่ค่อยแน่ใจนัก ถ้าเป็นคนอื่นๆอาจจะไม่รู้สึก แต่หานเซิ่นที่ปลดล็อคยีนขึ้นแรกของศาสตร์ตงเสวียนได้แล้ว เขามีความรู้สึกต่อพลังชีวิตของมอนสเตอร์ได้ดีกว่าคนทั่วๆไป

พลังชีวิตของนิ่มตัวนั้นแข็งแกร่งกว่ามอนสเตอร์เลือดศักดิ์สิทธิ์ไม่มากเท่าไหร่ มันยังห่างชั้นกับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่พอสมควร

ตอนนี้อาร์คแองเจิลกำลังต่อสู้กับราชามดอยู่ แต่ราชามดก็เลือกที่จะถอยหนีเข้าไปในอุโมงค์เล็กๆ เปลือกของมันแข็งมาก ด้วยความแข็งระดับนี้ยากที่อาร์คแองเจิลจะสร้างความเสียหายให้มันได้

และตอนนี้ดูเหมือนบาดแผลบริเวณเอวของมันจะฟื้นฟูแล้วด้วย มันดูเหมือนกับไม่ได้บาดเจ็บอะไร ราวกับมันไม่เคยถูกโจมตีมาก่อน

"ราชามดตัวนั้นแข็งแกร่งจริงๆ ไม่แน่ว่าเราจะฆ่ามันได้"

หานเซิ่นเริ่มรู้สึกหมดหวัง ในขณะที่เขากำลังคิดว่าอาจจะต้องยอมปล่อยมันไป เขาก็เห็นอะไรบางอย่างในความมืด เจ้านิ่มตัวนั้นกลับมาที่รังนี้อีกครั้ง มันกำลังแอบดูการต่อสู้เหมือนกับพวกโจรไม่มีผิด

นิ่มดูการต่อสู้ของอาร์คแองเจิลกับราชามด ขณะที่มันค่อยๆย่องไปตามผนังของอุโมงค์ เกล็ดของมันสีเหมือนกับก้อนหินในอุโมงค์ไม่มีผิด ถ้าไม่ตั้งใจสังเกตดีๆก็ยากมากที่จะสังเกตเห็นมันได้

มันรีบเข้าไปในอุโมงค์ที่อยู่ใกล้ๆกับอุโมงค์ที่ราชามดหนีเข้าไป จากนั้นมันก็ขุดอุโมงค์อีกอันออกไปด้านข้าง และมันก็หายเข้าไปในอุโมงค์นั้น

หานเซิ่นมองดูสิ่งที่มันทำด้วยความสงสัย และเขาก็ตัดสินใจตามมันไปในอุโมงค์ที่มันเพิ่งจะสร้างขึ้นมา

ตอนที่ 700 ไข่มด

ถ้ำใต้ดินแห่งนี้ค่อนข้างเล็กจนหานเซิ่นต้องคลานเข้าไป เขาเริ่มได้รับเรี่ยวแรงกลับมาบ้างแล้ว เขาคลานตามนิ่มไปประมาน 100 เมตร แต่ดูเหมือนนิ่มก็ยังคงยุ่งอยู่กับการขุดดินต่อไปเรื่อยๆ

"เจ้านี่มันกำลังทำอะไร?" หานเซิ่นดูมันอยู่สักพักแล้ว เขาสังเกตเห็นว่ามันขุดดินได้ค่อนข้างไว เหมือนมันกำลังจะขุดเพื่อไปที่ไหนสักแห่งภายในรังมดแห่งนี้

"หรือว่าที่นี่มีสมบัติ ต้องมีเหตุผลที่มันทำแบบนี้แน่ แต่มันคืออะไร? อะไรที่ทำให้ตัวนิ่มยอมทำถึงขนาดนี้" หานเซิ่นมองดูตัวนิ่มจากระยะไกล

ไม่นานหลังจากนั้น เขาก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างถล่มลงมา ดูเหมือนตัวนิ่มจะขุดทะลุไปถึงอีกห้องหนึ่งได้แล้ว มันรีบเข้าไปในห้องนั้นทันที

หานเซิ่นเรียกหน้าไม้นกยูงออกมาและบรรจุขนอีกาเข้าไป เขาคลานไปตามอุโมงค์ที่ตัวนิ่มขุดเอาไว้

เมื่อหานเซิ่นเห็นภายในถ้ำ เขาก็ต้องเบิกตากว้าง นี่เป็นโถงขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนกับโกดังเก็บของ ภายในมีไข่สีขาวที่ขนาดเท่าลูกปิงปองอยู่เป็นจำนวนมาก ดูแล้วยังไงก็น่าจะเป็นไข่ของพวกมดปีศาจ

หานเซิ่นปีนออกมาจากอุโมงค์ที่ตัวนิ่มขุดเอาไว้ หลังจากที่หานเซิ่นโผล่ออกมา ตัวนิ่มก็หันมามองเขาทันที แต่มันยังไม่โจมตี

หานเซิ่นเล็งมันด้วยหน้าไม้นกยูง แต่เขายังรู้สึกลังเลอยู่ นิ่มตัวนี่แปลกมาก เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมันเลย ตัวเขาเองก็ยังไม่ได้รับพลังกลับคืนมาทั้งหมด เขาไม่อยากจะเปิดฉากสู้กับมันโดยที่เขาไม่รู้พลังของมัน

ทั้งหานเซิ่นและนิ่มจ้องตากันอยู่นาน ไม่มีใครรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไรอยู่ แต่อยู่ๆตัวนิ่มก็ทำตาแคบลง จากนั้นมันก็ยืนในท่า 2 ขา และใช้กรงเล็บของมันชี้ไปทางอุโมงค์ที่เป็นทางเข้า

หานเซิ่นพอจะเข้าใจสิ่งที่มันต้องการสื่อ นิ่มชี้ไปยังจุดที่น่าจะเป็นตำแหน่งที่ราชามดอยู่ มันไม่ต้องการให้หานเซิ่นทำให้ราชามดรู้ตัวว่ามันอยู่ตรงนี้

'ไอ้เจ้านี่มันฉลาดไม่เบาเลย' หานเซิ่นมองไปที่นิ่มด้วยสีหน้างงๆ

นิ่มชี้ไปยังไข่ที่อยู่บนพื้น จากนั้นมันก็ชี้หานเซิ่น และก็ไปที่ชี้ตัวเอง มันดูเป็นมอนสเตอร์ที่ตลก

หานเซิ่นเข้าใจว่ามันสื่ออะไร เขาเคยเจอเหตุการณ์คล้ายๆแบบนี้มาก่อน มันคงต้องการจะบอกว่าที่นี่มีไข่อยู่มากกมาย ทั้งมันและเขาอยากจะกินเท่าไหร่ก็ได้ แต่อย่ารบกวนอีกฝ่าย

หานเซิ่นมองนิ่ม จากนั้นเขาก็ลดหน้าไม้ลง หลังจากที่เห็นหานเซิ่นไม่มีทีท่าจะโจมตีแล้ว นิ่มก็เริ่มกินไข่มดทันที

หานเซิ่นรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไหร่ที่ห้องนี้มีนิ่มอยู่ด้วย เขาต้องจับตาดูมันให้ดี ขณะที่เขามองดูไข่จำนวนมากที่อยู่ในห้องนี้

ไข่พวกนี้ดูสวยงามมาก พวกมันมีขนาดเท่าลูกปิงปอง และมีสีขาวกึ่งโปร่งใส

แต่หานเซิ่นรู้สึกว่ามีอะไรผิดปรกติ โดยปรกติมันจะต้องมีมดที่เป็นราชินีคอยออกไข่ ซึ่งราชามดตัวนั้นดูไม่น่าจะใช่ราชินี ไข่พวกนี้อาจจะไม่ใช่ไข่ของมัน

ถ้าไข่พวกนี้เป็นของราชามด งั้นพวกมันทั้งหมดก็ต้องเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด แต่ที่นี่มีไข่อย่างน้อยๆก็เป็นหมื่นๆฟอง ถ้าพวกมันเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้งหมด พวกมดปีศาจก็คงจะยึดครองก็อตแซงชัวรี่เขต 2 ไปนานแล้ว

ยังไงพวกมันก็ไม่น่าจะเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด หานเซิ่นลองเหยียบลงไปบนไข่ฟองหนึ่ง

"มดปีศาจใต้ดินกลายพันธ์ถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพ้อยกลายพันธ์"

'ไม่ใช่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดจริงๆด้วย' หานเซิ่นลองเหยียบฟองอื่นๆอีกหลายฟองเพื่อทดสอบให้แน่ใจ ส่วนมากจะเป็นไข่ระดับสามัญและโบราณ มีตัวที่เป็นกลายพันธ์อยู่บ้าง แต่หานเซิ่นยังไม่เจอที่เป็นเลือดศักดิ์สิทธิ์และขั้นสุดยอดเลย

นิ่มดูจะงงเช่นเดียวกัน ตอนนี้มันหยุดกินแล้ว ราวกับว่ามันลองกินเพื่อเช็คดูเหมือนกัน ดูแล้วมันก็น่าจะกำลังหาไข่มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดเช่นเดียวกัน

หานเซิ่นก้มลงไปมองไข่แต่ละฟองแบบใกล้ๆเพื่อสังเกต มันมีไข่อยู่มากมายจริงๆ ถึงเขาจะไล่กินมันไปทีละฟองแบบตัวนิ่ม เขาก็คงจะไม่มีวันหามันเจอ หานเซิ่นต้องการจุดสังเกตแบบชัดๆ เขาต้องการรู้ความแตกต่างของไข่แต่ละระดับ

ไข่พวกนี้มีลักษณะกึ่งๆโปร่งใส เขาลองถือมันขึ้นมา มันค่อนข้างมีความยืดหยุ่น เขารู้สึกว่ามันคลายกับเยลลี่

รูปร่างทรงกลมคล้ายลูกปิงปอง กลิ่นของมันก็ไม่ได้แย่ด้วย พวกมันค่อนข้างแห้ง แต่เมื่อเขามองดูภายใน หานเซิ่นก็สังเกตเห็นของเหลวที่อยู่ภายใน ข้างนอกไม่มีร่องรอยอะไร ไข่ดูเรียบเนียนไร้รอยขีดข่วน

หานเซิ่นดูอีกหลายฟอง และเขาก็ต้องยอมถอดใจ เพราะระดับของพวกมันไม่สามารถแยกแยะได้ด้วยตาเปล่า

มดเป็นสิ่งมีชีวิตที่ฉลาด พวกมันจะเรียงไข่ที่มีลักษณะคล้ายๆกันไว้ใกล้กัน ทำให้ไม่มีใครบอกได้ว่าไข่ใบไหนระดับสูงกว่า

แต่สำหรับหานเซิ่น พวกมันมีบางอย่างที่แตกต่างกัน แม้ลักษณะภายนอกของมันจะดูเหมือนกันทุกประการ ซึ่งแม้แต่ตัวนิ่มก็ยังแยกไม่ออก มันทำได้แค่เพียงไล่กินไปทีละอันเพื่อทดสอบรสชาติ

หานเซิ่นมีศาสตร์ตงเสวียน ด้วยการปลดล็อคยีนขั้นแรก พลังชีวิตที่เป็นเหมือนกับออร่าของเขาสามารถเชื่อมต่อกับพลังชีวิตของไข่มดได้

แม้พวกมันจะเป็นแค่ไข่ก็ตาม แต่พลังชีวิตของมันก็ไม่ได้ต่างจากตอนที่ฟักออกมาเท่าไหร่ ยังไงมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดก็คือมอนสเตอร์ขั้นสุดยอด

ถ้าในจำนวนนี้มีไข่ที่เป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดอยู่ พลังชีวิตของมันจะต้องทรงพลังและเปล่งประกายกว่าไข่ฟองอื่นๆแน่

หานเซิ่นสแกนไข่ทั้งหมด และเขาก็พบไข่ที่มีพลังชีวิตแข็งแกร่งกว่าฟองอื่นๆอย่างเห็นได้ชัด

หานเซิ่นเดินไปตรงนั้นและทำลายไขฟองนั้นทันที ซึ่งหลังจากทำลายก็มีเสียงแจ้งเตือนดังทันที

"มดปีศาจใต้ดินเลือดศักดิ์สิทธิ์ถูกฆ่า ไม่ได้รับวิญญาณอสูร เมื่อกินเนื้อของมัน คุณมีโอกาสได้รับ 0-10 จีโนพอยเลือดศักดิ์สิทธิ์"

'อย่างที่คิดมันคือไข่เลือดศักดิ์สิทธิ์จริงๆ' หานเซิ่นบี้ไข่และก็เอามันเข้าปากแบบสดๆ โชคดีที่กลิ่นของมันไม่ได้เหม็นคาว รสชาติของมันก็ไม่ได้แย่เท่าไหร่

หานเซิ่นใช้ความสามารถนี้ในการสแกนหาไข่ในห้องต่อไป ไม่นานนักเขาก็เจอไข่ระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์อีก 3 ฟอง

แต่ทันใดนั้นอยู่ๆเขาก็สัมผัสได้ถึงพลังชีวิตอันทรงพลัง ซึ่งอยู่ด้านหน้าของเขา มันเหมือนกับเปลวไฟที่ลุกโชติในความมืด พลังชีวิตของมันทรงพลังกว่าไข่ระดับเลือดศักดิ์สิทธิ์มาก

"ในที่สุดเราก็เจอมันสักที!" หานเซิ่นยิ้มออกมา เขารีบตรงเข้าไปหามันทันที